

**JERTFA
TINERETULUI
NAȚIONALIST
DIN PERIOADA
INTERBELICĂ**

*

*CONFRUNTAREA MASONERIEI
CU MIȘCAREA LEGIONARĂ.
REABILITAREA ADEVĂRULUI*

*

**ANTOLOGIE,
cu texte culese și comentarii
de Iacoboae Radu**

VOL. II

SUCEAVA
2007

MOTTO:

În condițiile actuale, trebuie să recunoaștem puterea colosală a informației și faptul că informația a devenit vitală pentru supraviețuirea noastră. Cine controlează și manipulează astăzi **informația reală**, de care cu toții avem nevoie și o deține exclusiv pentru sine, nu poate urmări altceva decât întărirea poziției sale, puterea și dominația absolută, supremația oarbă și irațională asupra tuturor celorlalți. Iar la această putere nu mai vrea sau nu mai poate să renunțe, decât cu o foarte mare greutate.

Noi nu ne putem supune sclaviei moderne, care și-a propus să ne anuleze gândirea, voința, conștiința și libertatea. Noi nu putem suporta paralizia genei gândirii. Noi trebuie să mergem pe principiul sănătos potrivit căruia «Nimeni nu poate să gândească în locul tău și nimeni nu trebuie să gândească în locul tău!»

Numai Adevărul și cultul său, poate să ne redea tuturor, întreaga libertate și demnitate. Numai Adevărul este mai presus de toate și de toți. **Numai Adevărul ne poate face liberi!** Liberi într-adevăr, atât în interior cât și în exteriorul nostru ...

*

*Încercați să vă amintiți de scrisoarea către Galateeni 4:16: «Pentru asta am devenit inamicul Dvs, pentru că v-am spus adevărul?». Cu siguranță că sunteți total de acord cu sănătosul concept că «este mai bine să aprinzi o lumânare decât să stai în întuneric». În mod just s-a susținut de mii de ani că «până la urmă adevărul va învinge». Noi toți suntem convinși că **Adevărul în acțiune se adevărește singur a fi izvor de forță nelimitată**. Dar adevărul nu pornește de la sine. El nu poate învinge punctul mort decât numai dacă un apostol valoros îi dă un impuls prin care să învingă inerția. Fără acel impuls va sta liniștit și nu va ajunge niciodată la destinație. De multe ori până acum Adevărul a murit din acest motiv...*

BENJAMIN FREEDMAN

*

*O privință în care planeta noastră este cu siguranță unică, ar fi faptul că, la noi, oamenii care spun adevărul sunt mai degrabă combătuți, decât sprijiniți în afirmațiile lor. Ar trebui admisă însă aflarea adevărului, **masele preferă în schimb să fie mințite și să ducă un trai tihnit, în care alții iau decizii în numele lor.***

JAN VAN HELSING

*

*Nimic mai străin de esența creștinismului decât ideea de soartă, de fatalitate și – implicit – de resemnare în fața acesteia. Soarta sau fatalitatea nu există în afară de noi. Ea nu e decât voința noastră intrată în putrefacție. Soarta e starea de josnicie și de ticăloșie, pe care un om sau un popor o primește cu capul plecat și brațele căzute. **Pentru creștinism, nu există soartă și nu există fatalitate. Soarta, omul și-o făurește; soarta, neamurile și-o făuresc. Munți de obstacole de-ar apărea în fața omului, creștinismul îi poruncește îndrăzneală fără margini; abisuri de primejdii de-ar apărea el îi insuflă încredere nebună în biruință.** Cine a spus oare că dacă am avea credință cât grăuntele de muștar putem să mutăm munții din loc? Și cine a rostit în urechea pământului îndemnul eroic: **ÎNDRĂZNIȚI! EU AM BIRUIT LUMEA!** Dacă Iisus ar fi fost fatalist, creștinismul nu ar fi existat. Creștinismul e cultul îndrăznelii fără limită și izvorul de inspirație al celui mai nobil eroism.*

Preotul S. DIMANCEA

Dinaintea atâtor adversități, românii nu pot sta nepăsători și neștiutori de ceea ce li se pregătește. Adevărul azi nu este ușor să-l afli, să-l înțelegi și să-i răspunzi cum se cuvine. La fel, nici dreptatea nu se impune de la sine, în virtutea unor principii supra-omenești. Aceste principii funcționează numai prin oameni, prin capacitatea lor de a nu tolera minciuna și nedreptatea. Dacă această capacitate lipsește, păcatul de a accepta minciuna și nedreptatea și de a te complăce ca victimă, este mai mare decât vina celor ce profită de pe urma neadevărului și a in justiției. Căci constituie propriu-zis lepădare de sine și de Dumnezeu.

ION COJA

*Dă Doamne putere și uriașă răbdare
Neamului meu călcat în picioare.*

ARON COTRUȘ

Să înțelegem că **naționalismul** înseamnă de fapt patriotism și nu extremism, cum se încearcă a se acredita atât de mult în media de astăzi prin schimbarea de sens al acestui cuvânt.

Este demn de reținut și faptul că, un fost președinte al PNL și al senatului (1996-2000), Mircea Ionescu-Quintus, recunoștea printre altele:

”În vremea aceea, tineretul și mai ales tineretul universitar – nu cred că exagerez – în proporție de peste 80% se apropiase sau chiar se înscrișese în Mișcarea Legionară”. (cotidianul Adevărul, 11 martie 2011)

INTRODUCERE

BISERICA ORTODOXĂ A CONDAMNAT FRANCMASONERIA! (fragmente din vol. lui Mihail Gavril - „BISERICA, SINAGOGA, LOJA”, Ed. <<Puncte cardinale>>, Sibiu, 2007)

Hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din data de 11 martie 1937.
Biserica osândește francmasoneria ca doctrină, ca organizație și ca metodă de lucru ocultă, și în special pentru următoarele motive:

1. *Francmasoneria învață pe adeptii ei să renunțe la orice credință și adevăr revelat de Dumnezeu, îndemnându-i să admită numai ceea ce descoperă **cu rațiunea lor**. Ea propagă astfel necredința și lupta împotriva creștinismului, ale cărui învățături sunt revelate de Dumnezeu. **Vânându-i pe cât mai mulți intelectuali să și-i facă membri și obișnuindu-i pe aceștia să renunțe la credința creștină, francmasoneria îi rupe de Biserică și, având în vedere influența însemnată ce o au intelectualii asupra poporului, e de așteptat ca necredința să se întindă asupra unor cercuri tot mai largi.** În fața propagandei anticreștine a acestei organizații, Biserica trebuie să răspundă cu o contrapropagandă.*

2. *Francmasoneria propagă o concepție despre lume panteist-naturalistă, reprobând ideea unui Dumnezeu personal deosebit de lume și ideea omului ca persoană deosebită, destinată nemuririi.*

3. *Din raționalismul său, francmasoneria deduce în mod consecvent o morală pur laică, un învățământ laic, reprobând orice principiu moral și orice educație ce rezultă din credința religioasă și din destinația omului la o viață spirituală eternă. **Materialismul și oportunismul cel mai cras, în toate acțiunile omului, este concluzia necesară din premisele francmasoneriei.***

4. *În lojile francmasone se adună la un loc evreii și creștinii, și francmasoneria susține **că numai cei ce se adună în lojile ei cunosc adevărul și se înalță deasupra celorlalți oameni.** Aceasta înseamnă că creștinismul nu dă un avantaj în ce privește cunoașterea adevărului și dobândirea mântuirii membrilor săi. Biserica nu poate privi impasibilă cum tocmai dușmanii de moarte ai lui Hristos să fie considerați într-o situație superioară creștinilor, din punct de vedere al cunoașterii adevărurilor celor mai înalte și al mântuirii.*

5. *Francmasoneria practică un cult asemănător celui al misterelor precreștine. Chiar dacă unii dintre adeptii ei nu dau nici o însemnătate acestui cult, se vor găsi multe spirite mai naive asupra cărora acest cult să exercite o forță quasi-religioasă. În orice caz, prin acest cult francmasoneria vrea să se substituie oricărei alte religii, deci și creștinismului.*

6. *Francmasoneria este un ferment de continuă și subversivă subminare a ordinii sociale prin aceea că își face din **funcționarii statului, din ofițeri, unelte subordonate altei autorități pământești decât acelea care reprezintă ordinea stabilită vizibil, îi face unelte în mâna unor factori neștiuți încă nici de ei, având să lupte pentru idei și scopuri politice ce nu le cunosc.** Este o luptă nesinceră, pe la spate; niciodată nu există o siguranță în viața statului și în ordinea stabilită. Este o luptă ce ia în sprijin minciuna și întunericul: împotriva jurământului creștinesc pe care acei funcționari l-au prestat statului, ei dau jurământ păgânesc.*

7. *Francmasoneria luptă împotriva legii naturale voite de Dumnezeu, conform căreia **omenirea e compusă din națiuni.** Biserica Ortodoxă, care a cultivat totdeauna specificul spiritual al națiunilor și le-a ajutat să-și mențină ființa primejduită de asupritori, nu admite această luptă pentru exterminarea varietății spirituale din sânul omenirii.*

Iar măsurile cele mai eficace pe care Biserica înțelege să le ia împotriva acestui dușman al lui Dumnezeu, al ordinii social-morale și al națiunii, sunt următoarele:

1. O acțiune publicistică și orală de demascare a scopurilor și a activității nefaste ale acestei organizații.

2. Îndemnarea intelectualilor români, care se dovedesc a face parte din loji, să le părăsească; în caz contrar, Frăția Ortodoxă Română, extinsă pe toată țara, va fi îndemnată să izoleze pe cei ce preferă să rămână în loji. Biserica le va refuza la moarte slujba înmormântării, în caz că până atunci nu se căiesc. De asemenea, le va refuza prezența ca membri în corporațiile bisericești.

3. Preoțimea va învăța poporul ce scopuri urmărește acela care e francmason și-l va sfătui să se ferească și să nu dea votul candidaților ce aparțin lojilor.

4. Sfântul Sinod și toate corporațiile bisericești și asociațiile religioase stăruie pe lângă poporul român și corpurile legiuitoare să aducă o lege pentru desființarea acestei organizații oculte. În cazul că guvernul nu o va face, Sfântul Sinod se va îngriji să fie adusă o astfel de lege din inițiativă parlamentară.

(Hotărârea istorică a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române de acum 70 de ani s-a bazat pe analiza raportului alcătuit de Î. P. S. Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului. Acest amplu raport, sub titlul „Studiu asupra francmasoneriei”, a fost reprodus integral, la 60 de ani de la citirea lui în Sf. Sinod, de revista Scara. Treapta a doua, anul I, iunie 1997, p.65 și urm.)

*

Ambiguitatea fundamentală și sincretismul francmasoneriei. Francmasoneria vorbește mereu de Hiram – arhitectul Templului lui Solomon. Nicăieri în Vechiul Testament nu se găsește această mențiune. [...] Cuvântul „mason” nu înseamnă altceva decât breasla zidarilor liberi, care își păstra cu sfințenie secretele meseriei și avea grijă să-i inițieze în ele pe cei profani. Cei vechi au acordat întotdeauna o atenție cu totul specială meseriei de zidar, deoarece ei i se datorau atât construcțiile sacre (temple, catedrale, biserici), cât și cele laice somptuoase, care făceau gloria stăpânilor de odinioară. De câtă atenție se bucurau maeștrii zidari din vechime reiese și din balada românească a Meșterului Manole, unde voievodul însuși tratează cu zidarul arhitect și inspectează cu grijă ctitoria. Acesta este cadrul pe care s-a pliat francmasoneria modernă, „speculativă”. Spre deosebire de breasla zidarilor liberi, francmasoneria speculativă nu are nimic de a face cu zidăria, folosindu-se de numele breslei în mod parazitar, în sens metaforic.

Cu toate că recurge la numeroase gesturi rituale, constituindu-și de-a lungul timpului un cult foarte bogat în obiecte și acte cu caracter simbolic, francmasoneria, cel puțin în discursul propriu gradelor inferioare (ucenic, calfă, maestru), nu se vrea a fi o religie, fapt subliniat de fiecare dată cu obstinație. Cu precădere, Marele Orient al Franței a căutat cu grijă să înlăture orice suspiciune în acest sens, iar aceasta nu pentru a nu deranja cumva Biserica, ci, dimpotrivă, mai curând la presiunea membrilor francezi ai primelor grade impregnați de **spiritul ateist propriu iluminismului (perioada de maxim succes al francmasoneriei)**, membri care au manifestat permanent o anumită suspiciune față de aspectul religios al ritualurilor francmasoneriei. În acest sens, Marele Orient al Franței va merge până acolo, încât, în 1877 va respinge obligativitatea de a crede în Dumnezeu și în „Marele Arhitect al Universului”.

Cu toate acestea, în cadrul ritualului scoțian al celui de-al 33-lea grad (ultimul și cel mai important al francmasoneriei – suveran mare inspector general) se vorbește de **instaurarea unei religii masonice ca ultim țel al ei, după ce, în prealabil, se va fi petrecut distrugerea Bisericii catolice ca paradigmă a tiraniei, intoleranței și fanatismului.** De asemenea, în ritualul celui de-al 32-lea grad, al principelui sublim al secretarului regal, grad răspândit cu precădere în țările anglo-saxone (SUA, Marea Britanie, Canada), era vorba (cel puțin până în anii '40) de **o nouă cruciadă, ultima, care să elibereze Ierusalimul, în urma căreia masonii să reconstruiască Templul solomonic.** La fel, cel de-al 30-lea grad, cel de cavaler kadosh (kadoș, „sacru”, în ebraică), este înțeles ca fiind combatant împotriva guvernanților și preoților (fapt simbolizat

prin călcarea în picioare, în cadrul ritualului, a tiarei papale). Oswald Wirth, unul din principalii teoreticieni francmasoni, vorbește în acest sens deschis de caracterul subversiv, anticlerical al francmasoneriei.

Cu alte cuvinte **fiecare mason poate avea religia lui, sau să nu aibă nici o religie.**

Ritualic, găsești de toate la masoni: elemente de kabbala, săbii, cap de mort, șorțuri, tichii, figuri geometrice, mistrie, compas. Ceea ce contează la ei cu adevărat este conștiința faptului că masonul este mason prin jurământ, devotament și ascultare – iar nu dumnezeul lui, cu care s-a dus acolo sau pe care l-a părăsit.

Dacă porunca superiorului este contrară dumnezeului tău, tu, ca mason, trebuie să ascuți de șeful-mason, nu de dumnezeul tău. [...]

Francmasoneria trăiește, așadar, dintr-o ambiguitate fundamentală, provenită pe de o parte din recurgerea la ritualuri cu caracter religios (sau care trimit la ritualuri sacre) și din proclamarea unor țeluri religioase (întemeierea unei noi „religii” universale, sau reconstrucția Templului lui Solomon, sau combaterea unui tip de creștinism – cel catolic și, mai larg, cel întemeiat pe Sf. Tradiție etc.), iar, pe de altă parte, din negarea cu vehemență a propriei vocații și intenții religioase. [...] Marea Lojă Unită a Angliei emite, la 1 iunie 1985, o afirmație pe care ei o numesc fundamentală: conform acestei afirmații, masoneria nu ar fi o religie, cu toate că le impune membrilor să creadă și ei în ceva superior. Tot aici ni se spune că francmasonii nu ar avea un dumnezeu al lor, dar că ar fi bine ca jurământul să se facă pe o carte despre care ei înșiși cred că e sfântă, sau pe Biblie.

Aceste afirmații, pe cât sunt de „fundamentale”, pe atât sunt de labile, superficiale, contradictorii și, în ultimă instanță, penibile.

Rezultatul acestei ambiguități este o anumită diluare a religiosului, o rupere a lui de dogme, de învățătura de credință. Acest lucru servește de minune orientării profund anticlericale a francmasoneriei și caracterului ei sincretist, amalgamat: **învățătura de credință (dogmele) nu mai sunt necesare, ba chiar sunt văzute de către francmasonerie ca un dușman de moarte, ce trebuie nimicit. Masoneria respinge astfel dogmele ca paradigme ale formulării adevărului transcendent și, o dată cu ele, și conținutul lor specific de adevăr. În locul lor plasează niște ritualuri de tip religios, care se sustrag însă total unei vieți liturgice propriu-zise...**

*

„Marele Absent al Universului”: teologie deistă. Francmasoneria speculativă tradițională crede în existența unui „Mare Arhitect al Universului”, a unui Dumnezeu care va fi plănuț și construit întregul univers. O astfel de reprezentare cu privire la Dumnezeu este una de factură deistă, specifică mentalității mecaniciste a secolului al XVIII-lea. Conform deismului, Dumnezeu ar fi creat (sau rânduț) lumea așa cum este, iar, după creație, s-ar fi retras, lăsând-o pe aceasta să subziste în sine – ca o construcție sau ca un mecanism autonom. De aici rezultă o ruptură între Dumnezeu și lume. Dumnezeu, conform acestei concepții arhitectonic-mecaniciste a deismului, este atestat de către ordinea din creație, dar nu este nicidecum prezent în mod personal și activ în ea. Deismul refuză orice formă de providență divină, de revelație, de inițiativă dumnezeiască în lume și, implicit, de relație concretă de viață a omului cu Dumnezeu.

Pentru creștini Dumnezeu e Persoană; pentru masoni e „ideal” (?!), iar religia lor e „religia Republicii” (ce-o fi asta, nimeni nu știe!) – pe care ei o consideră „mai sfântă ca toate celelalte”. În fine, „Dumnezeu este principiu...”. Dar dacă Dumnezeu este principiu, atunci nu te poți ruga lui Dumnezeu, căci nu poți să zici: „Principiule, fie-ți milă de mine!”.

Aceasta este una din diferențele fundamentale față de religia creștină, unde Dumnezeu este Persoană și creștinul se roagă Lui. [...]

Un Dumnezeu conceput exclusiv ca „Mare Arhitect al Universului” este, de fapt, Marele Absent din viața acestei lumi. Pe de altă parte, concepută ca ansamblu arhitectonic sau ca mecanism, lumea este înțeleasă ca o entitate, ce-i drept, rațională, dar lipsită de viață. Viața,

prezența personală concretă, relația dintre „eu” și „tu” – dintre un „eu” omenesc și un „Tu” divin – toate acestea sunt anulate de către teologia deistă a Francmasoneriei tradiționale.

De aceea, părăsită de dumnezeul cel rece, lumea și ordinea din ea s-ar afla în pericolul dezintegrării, ale cărei simptome sunt (ciudat) de natură politică – tirania, absolutismul, intoleranța etc. Cum însă relația dintre divinitate și univers nu este, conform deismului, decât una exterioară, „Marele Arhitect al Universului” nu poate interveni să repare lucrurile. Locul lui este luat însă de francmasonerie, a cărei funcțiune ar consta tocmai în „repararea” deficiențelor prin readucerea lumii pe traiectoria ei „rațională”.

La mii de ani după ce Israel descoperă Dumnezeul unic, **masoneria emite o aberație profund anti-teologică și se autodefiniște ca atare: dumnezeul unui francmason este dumnezeul religiei lui.** [...] Dacă Dumnezeu este pentru francmasonerie un simplu „Arhitect al Universului”, atestat de către creație, însă absent din ea, atunci, în mod consecvent, nici Hristos nu este recunoscut de către ea ca fiind Fiul lui Dumnezeu, „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”, așa cum spune Simbolul Credinței adoptat de către Biserica sobornicească la Sinodul I ecumenic. **Iisus Hristos este pentru francmasonerie un simplu învățător deosebit, un „profet”, și așezat în aceeași categorie cu alți profeti sau cu alte personalități religioase ale lumii, precum Buddha, Mahomed sau Dalai-Lama. În cel mai bun caz i se recunoaște întâietatea formală între aceștia.**

Puțină lume știe că această învățătură, din păcate, din ce în ce mai des întâlnită în lumea de azi, reprezintă cea mai cumplită erezie, condamnată de către Biserica la Sinodul I ecumenic de la Niceea, din anul 325, și, apoi, la toate celelalte sinoade ecumenice care au urmat, până în sec. al VIII-lea. Ea a fost susținută de către Arie (un preot sirian stabilit în Alexandria), care afirmă, la fel ca și francmasonii de azi, că Hristos nu a fost Dumnezeu adevărat, ci doar un om, respectiv un profet.

Împotriva acestei rătăcirii, Biserica a formulat „Simbolul Credinței” sau „Crezul”, care se citește până azi la Sfânta Liturghie în toate bisericile ortodoxe, și nu numai. [...]

În concluzie, francmasoneria este **arianismul resuscitat în vremurile moderne**, arianism condamnat la Sinodul I ecumenic de către Biserica sobornicească și dreptmăritoare. Ca atare, ea este incompatibilă cu învățătura Bisericii. În schimb, este compatibilă cu cea dintâi și cea mai mare dintre ereziile proferate de-a lungul veacurilor, arianismul, și cu celelalte rătăcirii izvorâte din ea.

*

Politeism ori depersonalizare. În secolul al XVIII-lea, la începuturile organizării masoneriei moderne, erau folosite simboluri iudeo-creștine, iar masonii proveneau din creștini. După câteva sute de ani evoluția este nefericită, sincretistă sau atee, după cum reiese din unele afirmații:

- fiecare poate să vină în lojă cu dumnezeul lui;
- credința oarbă a Bisericii exclude gândirea;
- „gânditorul se produce pe sine: el se naște din opera sa” (trufie luciferică);
- „Francmasoneria se ferește să impună dogme”, dar „veghează contra erorii” (însă nicăieri nu se precizează ce este eroarea și nici cum înțelege cineva ce-i eroarea dacă este lipsit de orice dogmă).

- **Negarea Sfintei Treimi.** Desigur, din moment ce Hristos nu este recunoscut de către francmasonerie ca Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, de o ființă cu Tatăl, născut din veci din Dumnezeu Tatăl, ea nu crede nici în Dumnezeu cel Unul în Ființă, dar întreit în Persoane, respectiv, în Sfânta Treime. Dumnezeul postulat de către francmasoneria speculativă tradițională este un Arhitect distant, care a construit universul și l-a lăsat de izbeliște. [...]

Răzburarea – virtute supremă? În Biserica lui Hristos sunt esențiale cele trei mari „virtuți teologice” – credința, nădejdea și dragostea –, dintre care cea mai mare este

dragostea – față de Dumnezeu și față de aproapele (cf. I Corinteni 13, 13). Creștinismul este o religie a dragostei.

În schimb, **francmasoneria are în centru ideea răzbunării articulată cultic în ritualurile răzbunării morții lui Hiram/Adonhiram, arhitectul imaginar al Templului lui Solomon, care ar fi fost ucis mișelește de calfe.** Mai mult decât caracterul lui fictiv, ne interesează faptul că de acest personaj, în jurul căruia se articulează cultul francmasonic, este legată **dimensiunea fundamentală de răzbunare pe care o are francmasoneria.** În acest sens, gradele al IX-lea și al X-lea sunt, prin definiție, grade de răzbunare pentru pedepsirea ucigașilor lui Hiram. La fel se întâmplă și cu gradul XXX (cavalerul kadosh), al cărui ritual este plin de capete de mort și de pumnale, și în cadrul căruia candidatul se angajează să răzbune – de data aceasta – Ordinul Templierilor împotriva papalității și a regalității. De altfel, se pare că duritățile Revoluției franceze (1789) au avut de a face cu această ideologie a răzbunării tipică francmasoneriei.

Desigur, se poate obiecta faptul că toate acestea sunt exprimări metaforice și că, în definitiv, răzbunarea pe care ar avea-o în vedere francmasoneria ar fi una împotriva fanatismului, obscurantismului, ipocriziei, intoleranței etc. Cu toate acestea, **ideea de răzbunare împotriva a ceea ce loja consideră a fi rău, de distrugere a obstacolelor aflate în calea umanității în marșul ei spre lumină și frăție, rămâne, totuși, miezul resentimentar al francmasoneriei.**

Prin aceasta, loja se situează în opoziție totală cu Biserica. Biserica este clădită pe dragostea lui Dumnezeu pentru oameni („cununa creației Sale” – n.a.), prin care El l-a dat pe Fiul Său cel Unul-Născut spre mântuirea noastră. **Loja este clădită pe ideea de răzbunare a lui Hiram și a nedreptății, trecând cu vederea adevărul pe care Hristos îl aduce în lume – acela că violența naște violență.** **Lojile, inițiind revoluția de la 1789 și lungul șir de revoluții europene care i-au urmat (1830-1917), au adus cu ele o escaladare nemaîntâlnită a violenței.**

În concluzie, ideea fundamentală a francmasoneriei, aceea de răzbunare (a morții lui Hiram, a Ordinului Templierilor, a umanității îndepărtate de idealurile sale luminoase etc.), este incompatibilă cu virtutea creștină a dragostei și cu Hristos, Domnul Păcii.

*

Caracterul sincretist al francmasoneriei, incompatibil cu creștinismul și cu mozaismul, se observă cu claritate în ritualurile specifice ei. În general, este vorba aici de un amalgam de practici cu caracter alchimist-vrăjitoresc păgân și de gesturi importate din viața liturgică a Bisericii. În principal, însă, logica ritualului specific francmason o reia pe aceea a misterelor păgâne din antichitatea grecească. În special inițierea masonică are un profund caracter de mister, condimentat cu elemente alchimiste și kabbaliste. Astfel, neofitul este introdus într-un „cabinet de reflecție” întunecat, în care se află reprezentări de craniu și oseminte omenești și inscripția V.I.T.R.I.O.L. cu sens alchimist (Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem) - „vizitează interiorul pământului și, rectificând – prin purificări -, vei găsi piatra ascunsă a înțelepților”. În acest ritual inițiativ sunt amalgamate motivul antic al descinderii în infern, ca miez al misterelor grecești, și căutarea alchimist-vrăjitoarească a „Pietrei filosofale”. La rândul lor, inscripțiile de pe pereții subteranei conțin trimeri la „purificarea prin Elemente”.

Riturile francmasonice au un pronunțat caracter păgân și vrăjitoresc. Ele reiau logica și gesturile misterelor păgâne antice și se manifestă ca o resuscitare a păgânismului vechi, ca o formă de neopăgânism. Ca atare, francmasoneria este incompatibilă atât cu Biserica, cât și cu Sinagoga. [...] Dacă ar renunța la caracterul ei secret, menținut pe mai departe în mod artificial în uz, atunci ar deveni vizibilă pentru întreaga lume sărăcia de conținut a francmasoneriei.

La noi, care gustăm panseurile lui Max Weber de la începutul secolului XX ca pe ultimul răcnet al gândirii, a devenit de-a dreptul cool să fii francmason. **O astfel de aderență conferă un aer misterios și dă impresia că știi lucruri la care muritorii de rând nu pot decât să viseze**

(sau nici măcar). **De altfel, există în francmasonerie, în ciuda universalismului fraternității pe care îl afirmă propagandistic, un dispreț profund pentru „muritorii de rând care nu gândesc”.**

Adevărul este că, dincolo de angrenajul ideologic sărăcăcios al francmasoneriei, rămâne numai secretomania ambalată misticoid într-o formă electică de pseudo-spiritualitate. Singurul lucru prin care ea mai atrage este acest ritual secret fabricat artificial. [...] Mult mai problematică însă decât caracterul demodat al francmasoneriei este contradicția în termeni care se cristalizează între obiectivele și mijloacele acesteia. Francmasoneria promovează o logică și o morală cu două fețe: una aparent progresistă, alta profund retrogradă. Contradicția din care ea trăiește trimite însă nu atât la o tensiune interioară a francmasoneriei, ci la un caracter duplicitar, care predică una, dar face cu totul și cu totul altceva. Așa de pildă, scrie peste tot cu ostentație că în lojă nu se discută politică, dar istoria lor e plină de revoluții și manevre politice.

*

Pseudo-mistica sau ridiculizarea sacrului. Eliade spunea, referindu-se la homo sovieticus, că unde omului i se ia credința și accesul la sacru, acolo apare „mistica tractorului”. Faptul este valabil și pentru francmasonerie. Apărută din iluminismul deist cu tendințe ateiste, francmasoneria este rezultatul ruperii intelighenției moderne de izvoarele (creștine ale) culturii europene. Cum sacrul este constitutiv existenței umane, și în cazul francmasoneriei, ca și în cazul tractoristului sovietic, rezultatul a fost apariția unor forme false de viață religioasă și mistică. Este vorba de forme artificiale, prefabricate, obținute la comandă, ca rezultat al ruperii de Revelația divină autentică. **Francmasoneria este o formă facilă de spiritualitate, mai bine spus: un Ersatz, un înlocuitor de spiritualitate. De aici formele pseudo-mistice pe care le ia francmasoneria, răspunzând nevoii de spiritualitate a semidoctilor sau rătăciților din zilele noastre.** [...]

Ridiculizarea principalelor slujbe ale Bisericii, cu precădere a Sfintei Euharistii, jignește sentimentele religioase ale creștinilor și plasează francmasoneria în zona dens populată a ereziilor. Astfel se întâmplă cu așa-zisa ceremonie a Cinei de Taină roza-cruce, specifică gradului al optsprezecelea, de cavaler Roza-Cruce, sau cu așa-zisa agapă pentru cel de-al optsprezecelea grad. Ambele reiau, schimonosind, practici ecleziale, depozându-le de sensul lor sacru original și punându-le în slujba unui scenariu oarecare. [...]

Francmasoneria: pseudo-filantropie conspirativă. Conținutul cărților de căpătâi ale francmasonilor (statute, coduri, declarații de principiu, comunicate) sunt redactate de oameni – nu sunt revelate; ele n-au nici unitate, nici autoritate sacră.

Actul filantropic este declarat cu multă emfază ca fiind caracteristic activității acestei organizații (care se prezintă adeseori, de ochii lumii, ca „organizație filantropică”), dar nu se face în numele lui Dumnezeu, și în felul acesta Dumnezeu este eliminat atât din conștiința celui care dăruiește, cât și din conștiința celui care primește.

*

Background-ul ideologic al francmasoneriei constă dintr-un amalgam de elemente eretice și păgâne, împrumutate din misterele grecești antice și din alchimie, din Kabbala și de la ereziarhii Bisericii vechi. Francmasoneria este un cocktail de reziduuri religioase și ideologice.

Francmasoneria și-a creat o genealogie fictivă, fără legătură cu realitatea istorică, corelând în mod artificial profesiunea de zidar din diferite perioade ale istoriei cu francmasoneria speculativă. Între arhitectul/arhitecții Templului lui Solomon și cavalerii templieri cruciați există mai bine de 2000 de ani, distanță care nu poate fi acoperită. Iar între aceștia din urmă și întemeierea primei loji masonice propriu-zise (1717) există alți peste 500 de ani de gol istoric. Din punct de vedere științific, încercarea masonică de rescriere a istoriei are valoare nulă. [...]

În sfârșit, deși francmasoneria își propune să propovăduiască modernitatea după sloganul Revoluției franceze: „Libertate, egalitate, fraternitate”, o face cu mijloace pre- și anti-

moderne, departe de sfera publică, într-un dispreț declarat față de muritorii de rând „care nu gândesc” (O. Wirth). Este vorba de un **fals elitism**, cel puțin inadecvat modernității pe care o trăim și pe care au propovăduit-o și lojile masonice.

Toate acestea ne conduc către o singură concluzie de ansamblu: francmasoneria este **total incompatibilă** atât cu Sinagoga, cât și cu Biserica. **Nu poți fi creștin binecredincios, sau evreu (mai precis izraelit – n.a.) în sensul religios al cuvântului, și francmason în același timp. Cu atât mai mult, între preoție (indiferent că e vorba de arhieri, presbiteri sau diaconi) și francmasonerie există un raport de excludere totală.** Un episcop, un preot sau un diacon care devine membru al lojei, devine, din slujitor al lui Hristos, preot idolatru și păgân. În același timp, creștinul care a devenit francmason s-a lepădat de Hristos și a devenit slujitor al Satanei. Și unul și altul se află în situația lapsi-lor din antichitatea creștină, care se lepădaseră de Hristos și (re)deveniseră păgâni. O singură diferență există între ei: pe când acei lapsi din vechime renunțaseră la Hristos de frică, sub amenințare că vor fi dați morții, lapsi-i din zilele noastre o fac de bunăvoie, **amețiți de mărire și de dorința de a avea din ce în ce mai multă putere.**

Și încă ceva: în timp ce apostazia din antichitate părăseau Biserica o dată cu apostazia lor, apostazia vremilor din urmă rămân aciuiați în scaunele lor și slujesc **în taină** la doi domni: diavolului și bunului Dumnezeu...

INTELECTUALII DIN ROMÂNIA, CU PRECĂDERE CEI CREȘTINI ȘI ORTODOCȘI, TREBUIE SĂ IA ATITUDINE PUBLICĂ FAȚĂ DE ÎNCERCAREA ACTUALĂ A MASONERIEI DE A PRELUA CONTROLUL TOTAL ASUPRA ROMÂNIEI!

Pornind de la informațiile privind istoria masoneriei mondiale și interesele acesteia din fiecare țară, nu este deloc exclus ca, actuala „criză politică” din România, să fie rezultatul imixtiunii oculte a lojelor masonice în treburile statului român. În fond, este momentul propice și se reeditează acum, într-un anumit fel, momentul preluării puterii de către comuniști (puțini, câți erau!) la noi, după cel de-al doilea război mondial, sub ocrotirea armatei de ocupație sovietice. De data aceasta însă, vârful de lance nu mai este masoneria roșie (comunistă, condusă de unii evrei), ci **masoneria neagră (capitalistă, de rit scoțian, condusă tot de către unii evrei)**. În locul comisariilor sovietici, comisarii europeni... În locul Uniunii Sovietice, Uniunea Europeană... „Aceeași Mărie, cu altă pălărie!” Și, nu este acesta un motiv suficient de puternic, pentru ca românii să iasă din expectativă? Putem sta așa, cu brațele încrucișate și nepăsători față de o adevărată dramă (pierderea independenței statale și libertății individuale) sau iminentă catastrofă istorică?

Consider că, mai mult ca oricând, a sosit momentul să spunem lucrurilor pe nume, până la capăt și să adoptăm măsuri în consecință. E timpul să ne arătăm **responsabilitatea pentru prezentul și viitorul acestei țări**, încă râvnită de cercuri ostile sau puternice grupuri de interese oculte din România și din străinătate.

Priviți la articolele care s-au scris în presă din ianuarie 2007, la înmulțirea atacurilor la persoană și, în mod special, față de naționaliști, adică față de cei care simt ceva pentru țara lor! Să nu credeți că și eu poate îi confund pe naționaliști cu ultranaționaliștii/extremiștii. Apoi, gândiți-vă puțin, mai ales, la cei care vor veni după noi, la noile generații (în mare parte prinse deja, în plasa diabolică întinsă de **materialism**, prin diverse forme atrăgătoare și cosmetizate, acceptând ulterior un nou mod de viață și de gândire aberant!), pe care în mod indiscutabil, nepăsarea noastră îi condamnă (practic și irevocabil), la o viață cu totul și cu totul nedemnă pentru ei și urmașii lor...

Nu sunt politolog de profesie, nici membru de partid, dar cred cu convingere nestrămutată, că politica nu este proprietatea sau apanajul cuiva, și că ea nu trebuie descifrată și interpretată doar de către câțiva politicieni, câțiva „profesioniști” sau analiști (mereu aceiași, la televiziunile existente, de exemplu), care desigur, în multe cazuri practică (în realitate) un adevărat partizanat politic.

Vă mărturisesc că am scris aceste rânduri, la numai o zi după fastuoasa aniversare de la Berlin, a 50 de ani de la înființarea Uniunii Europene, prin Tratatul economic de la Roma. Și, am avut revelația să descopăr că intuiția nu m-a înșelat. **Proiectul acesta european este fără îndoială un pas uriaș spre globalizare și uniformizare (nivelarea artificială și forțată a tuturor structurilor economice, sociale, politice și culturale!)**.

Acest moment jubiliar a marcat de fapt, intrarea noastră într-o nouă fază preconizată dinainte: înfrățirea (simbioza) acestor structuri economice de pe cele două maluri ale Atlanticului de Nord. De pildă, s-a decis la nivel înalt începutul unei cooperări tot mai strânse în industria aviatică; avioanele companiilor europene putând ateriza de acum încolo, pe orice aeroport din SUA, iar activele acestor companii putând fi cumpărate de către orice investitor american! Atunci, ne putem întreba, care va mai fi concurența sau competiția reală între cele două mari conglomerate de state și dintre aceste sectoare importante?

Și, să nu uităm, că acum 50 de ani în urmă, Uniunea Europeană a luat naștere tot printr-o cooperare economică, începută inițial între cele **6 state fondatoare** (cifră cu trimitere directă, la

însăși simbolistica masonică), fără a se prezenta nici atunci publicului vreun proiect de dezvoltare pe viitor!

Iată de ce, nefiind de acord cu globalizarea promovată de masoneria și francmasoneria mondială (cu miile lor de organizații din toată lumea), nu pot fi de acord nici cu acest proiect european. Se adevărește iarăși faptul, că neînțelegerile dintre UE și SUA, au fost mereu și sunt doar de fațadă. Iar **proiectul european a fost ideea unor cercuri americane, pentru a îngloba și înhăma la proiectul globalizării statele bătrânului continent**. Cu alte cuvinte, ceea ce constituiau Franța și Germania pentru UE (motorul acestei construcții europene), în viitorul apropiat va fi SUA și UE în cadrul globalizării! De aceea, nu mă miră faptul că, o reporteră de la televiziune preciza, cu mândrie în glas, că aceste două Uniuni dețin astăzi peste 57% din produsul intern brut al lumii.

Apoi, noi românii, cum am putea dobândi peste noapte identitatea și cetățenia europeană (mai târziu, cea universală) fără a renunța la identitatea și cetățenia proprie? **Avem noi nevoie de o nouă identitate? Doar, dacă România dispăre ca stat și începem să vorbim**, precum un reporter ce transmitea în direct de la Berlin evenimentul, **despre „țara Europei”...**

V-aș întreba, înainte de a discuta unele probleme, dacă ați aflat despre pretențiile financiare exorbitante și ilegite formulate de anumite cercuri evreiești din străinătate și din țară, care au cerut imperios statului român și autorităților române despăgubiri de circa 9-10 miliarde de euro pentru „evreii exterminați din România” în timpul guvernării mareșalului Antonescu. Dacă ați auzit că, profesori și istorici prestigioși din România (precum Ion Coja, Gheorghe Buzatu și mulți alții) sunt ținta unor atacuri fâțișe, tocmai pentru că ei nu acreditează teza Holocaustului evreiesc în această țară. Amintiți-vă, dacă vreți, de emisiunea „Mari români” de la postul public TVR 1 și de opinia d-lui Adrian Cioroianu, cel care în loc să-l prezinte și să-l apere pe Antonescu, dimpotrivă, i-a imputat multe lucruri, printre care și „exterminarea a 280.000 de evrei”! Iar, de puțin timp, are și pretenția de a deveni ministrul de externe al României, propus de premierul Tăriceanu! (între timp a și devenit).

Ori, cercetări serioase din domeniul istoriei noastre combat în mod just această ipoteză. De fapt, conform unor mărturii de necontestat ale unor istorici români și străini (chiar și evrei!), această cifră invocată este populația evreiască salvată, cu mult curaj, de Ion Antonescu! Pentru că, dimpotrivă, **România este țara în care s-a salvat cea mai mare populație evreiască din Europa**, amenințată la acea vreme, nu cu exterminarea, ci cu închiderea în lagăre de concentrare și exploatarea forțată în interes de război.

Iată de ce, actualul ministru Tăriceanu se preface că nu înțelege refuzul președintelui Traian Băsescu de a-l numi la externe pe dl.Cioroianu, acuzându-l pe șeful statului de ambiții personale și de lipsa unei motivații întemeiate, considerând inacceptabilă condiția pusă, aceea de a avea experiență în domeniu.

Adevărata cauză a actualei „crize” din România este din punctul meu de vedere, presiunea imensă asupra oficialităților române, de a da curs cererii despăgubirii materiale ale unor evrei, care și-au „amintit” acum de rudele lor, după mai bine de 60 de ani de la acele evenimente. Numai pornind de la această premisă și pe fondul integrării în UE, vom putea înțelege ceva din actualele evenimente politice de la noi. Fac precizarea, că s-au cerut chiar despăgubiri în natură, cum ar fi cedarea activelor unor importante stațiuni turistice din România, precum Vatra-Dornei și altele de pe litoralul românesc. Și, pentru ce? Pentru preținse fapte istorice, care nici măcar n-au fost cât de cât dovedite! Era suficient a se prezenta liste ale victimelor, care să fie apoi confirmate, așa cum noi am descoperit trupurile românilor uciși în Basarabia de către comuniștii staliști.

Iată de ce, conservatorii lui Dan Voiculescu s-au retras de la guvernare. Pentru că li s-a cerut să declanșeze această criză politică, pentru a se bloca reformele care aduceau prejudicii comuniștilor (foști activiști de partid și mai ales, securiști), reforme târzii dar necesare, venind în

urma condamnării oficiale din partea statului român (președinției) a comunismului „criminal și ilegal”. Iată, de ce președintele Traian Băsescu n-a greșit că n-a avut încredere de la început în conservatori (fostii membri ai Partidului Umanist Român), care au mers la alegerile locale împreună cu PSD și care, apoi s-au separat, văzuți fiind ca „soluția imorală” sau calul troian din actuala guvernare. Și, iată de ce se justifică împotriva președintelui în numirea d-lui Cioroianu în fruntea ministerului de externe.

Devine tot mai limpede faptul, că asistăm la o confruntare serioasă între partizanii materialismului dialectic și istoric (grupăți în cadrul PRM, PSD și PC), adică politicienii de stânga și de extremă stânga, și noua clasă politică formată din politicienii de centru-dreapta și de dreapta. E limpede că n-am scăpat nici astăzi, de rămășițele mentalităților comuniste și nici de comuniștii fanatici, care regretă încă „epoca de aur” a lui Ceaușescu!

Interesant este și faptul că, în fruntea Comisiei care investighează „abuzurile” d-lui Traian Băsescu este tocmai acest Dan Voiculescu, fost ofițer de securitate în CIE și asupra căruia CNSAS a pronunțat verdictul de colaborator! Se impune atunci întrebarea, de ce tocmai el a fost numit șeful comisiei? Cum să interpretăm declarațiile acestuia, în care afirma cu nonșalanță, că va ieși de la guvernare, numai dacă i-o va cere dl. Băsescu, că nu are nimic de pierdut (?) și că poate renunța oricând la statutul său de politician și să redevină afacerist (fiind de altfel, unul dintre cei mai bogați politicieni români ai prezentului)? Nu putem să nu ținem seama, desigur și de antipatia sa profundă față de președintele țării, afișată mereu în orice declarație.

Interesant mi se pare în acest sens chiar un articol din care voi reproduce prima parte a acestuia („Felix”, fiind codul folosit în trecut de dl. Voiculescu):

*„Comisia de anchetare a șefului statului, sub<<bagheta>> lui **Dan Voiculescu**, recomandă suspendarea lui Traian Băsescu. În plus, Comisia susține că a mai constatat și unele <<fapte penale>>, care au fost trimise la procuratura generală.*

Traian Băsescu a încălcat Constituția și este vinovat de <<fapte penale>>, este concluzia Raportului Comisiei de anchetă privind faptele președintelui. Comisia <<Felix>> a fost servită pe tavă de Curtea Constituțională, care, cu numai o oră înainte de prezentarea raportului, a declarat că, Comisia de anchetare a șefului statului nu încalcă Legea fundamentală. În seama șefului statului sînt puse 19 capete de acuzare, recomandarea Comisiei fiind de suspendare a șefului statului. În favoarea Raportului au votat reprezentanții PSD, PRM, PC, în timp ce PNL și UDMR s-au abținut, iar PD a refuzat, de la început, să-și desemneze reprezentanți în Comisia condusă de liderul PC, Dan Voiculescu.

Raportul final al Comisiei arată că Băsescu a avut o atitudine de partizanat politic, motiv pentru care a abandonat rolul de mediator conferit de Constituție, a deturnat voința electoratului prin desemnarea unui candidat la funcția de prim ministru fără a ține cont de rezultatul alegerilor, a intervenit brutal în activitatea Parlamentului. Parlamentarii au mai apreciat că Traian Băsescu a încercat să-și subordoneze serviciile secrete, și au adus drept dovadă de încălcare a Constituției solicitarea venită din partea șefului statului către șefii SRI, SIE, serviciile și DGIPI de a-și prezenta demisiile, în condițiile în care numirea și revocarea din funcție a acestora sînt de competența Parlamentului sau a Guvernului.

Șeful statului mai este acuzat că ar fi acceptat efectuarea unor interceptări ilegale și că nu a prezentat strategia națională de apărare a țării. Pe de altă parte, Traian Băsescu ar fi favorizat diverși agenți economici și a încălcat prevederile constituționale referitoare la libera inițiativă și protecția concurenței loiale. A avut unele inițiative personale în planul politicii externe fără consultarea Parlamentului. Care au prejudiciat imaginea externă.

În plus, parlamentarii consideră că Băsescu și-a <<arogat>> dreptul la inițiativă legislativă, a acționat constant pentru subordonarea Guvernului și s-a substituit acestuia, a înființat organisme ad-hoc, paralele cu instituțiile constituționale existente, a participat abuziv la ședințele de Guvern. Raportul Comisiei de anchetă se referă și la implicarea șefului în relația

cu justiția, considerându-se că Traian Băsescu a comandat public procurorilor ce dosare să ancheteze cu prioritate, a periclitat existența unei justiții independente. În plus, Traian Băsescu, potrivit concluziilor raportului, s-a substituit judecătorilor în motivarea unor decrete de grațiere, a <<timorat>> Curtea Constituțională.

În privința faptelor de natură penală, președintele Comisiei, liderul PC Dan Voiculescu, a precizat că, nefiind de competența organismului parlamentar, tot ce este legat de aspectul penal va fi trimis la procuratura generală, într-un dosar separat.”¹

Ca unul care am urmărit cu interes cam tot ce se petrece pe scena politicii românești și internaționale, aceste acuze consider că sunt în mod vădit, nesincere și nefondate. În plus, un președinte nu poate fi suspendat desigur, decât pentru fapte deosebit de grave! Ca atare, gestul politic al lui Dan Voiculescu nu poate fi interpretat corect, decât ca fiind unul de răzbunare, domnia sa fiind extrem de interesată de acest demers (a-l demite pe președinte) și a-și aduna, totodată, un capital electoral mai consistent. În chip firesc, în locul său trebuia să fie Corneliu Vadim Tudor, dar alegerea sa (a unui lider ultranaționalist) ar fi compromis desigur, atât demersul, ba chiar și imaginea României.

Un motiv al demiterii președintelui ar putea fi, ținând seama de presiunea imensă a unor grupuri de interese europene (masonice), tocmai legiferarea urgentă a unor legi care să accelereze „reformele” din România (nu cele dorite de noi), cum ar fi în primul rând, legalizarea prostituției și ulterior altele de acest gen, pe care actualul președinte nu le-ar promulga, pentru că le-ar considera ca fiind ilegitime și împotriva interesului general (lovind indirect în Ortodoxie de pildă, sau în însăși modul nostru de viață tradițional!). Ori, prin suspendarea sa, aceste obiective pot fi atinse iar în eventualitatea repunerii în exercițiul funcției, s-ar vedea pus în fața faptului împlinit și ar trebui să le respecte așa cum sunt.

Este evidentă de asemenea, și ruptura dintre președinte și o mare parte din rândul parlamentarilor români. Că politicienii noștri sunt desființați de sondaje și clasa politică lasă mult de dorit și nu mai reprezintă interesele cetățenilor sau interesul general, este realitatea tristă a vremurilor noastre. Cineva aprecia chiar, că **în momentul de față, avem cei mai slabi politicieni de după 1990!** Și, de ce să nu fie așa, când s-au ferit atât de mult să o reînnoiască, să promoveze legi importante, precum: legea votului uninominal (alegera parlamentarilor în mod distinct, personal; iar nu în bloc sau pe liste, fără a fi sancționați personal de electorat, în cazul nerespectării promisiunilor asumate), legea lustrăției (interzicerii accesului în funcțiile publice, a foștilor activiști și securiști), legea privind înființarea Agenției Naționale de Integritate (care să verifice averile demnitarilor) ș.a.m.d.

Câteva întrebări se impun. De ce oare nu s-au demarat, încă din primăvara lui 2005, alegerile anticipate? De ce nu s-a revizuit în direcția cea bună Constituția României? De ce nu s-au gândit de la început politicienii noștri, că orice reformă are nevoie de o anumită susținere și o majoritate stabilă în Parlament?

În consecință, mă raliez intelectualilor români care au protestat public de câțva timp împotriva încercării de demitere a d-lui Traian Băsescu. Mă avantajează și faptul, că nu fac parte din niciun partid politic și pot păstra echidistanța în acest sens. Nu am crezut că se va ajunge până la o astfel de situație complexă, pentru că un asemenea demers mi se părea cu totul neverosimil. Aș putea spune că, este o situație similară cu cea a detractorilor lui Eminescu, păstrând desigur proporțiile. Mi-am dat seama însă ulterior, că problema în sine este una extrem de gravă și trebuie să iau atitudine în vreun fel sau altul.

Astfel, se explică și ruptura dintre președinte și premier, demiterea de către dl. Tăriceanu a ministrului de externe, dl. Mihai Răzvan Ungureanu, un militant al apropierii față de Republica Moldova și simpatizat de dl. Băsescu. Așa se explică, faptul că principalii miniștri din cabinetul

¹ Art. din Obiectiv de Suceava, din 22 martie a.c., intitulat „Comisia <<Felix>> a găsit 19 capete de acuzare”.

Tăriceanu (Monica Macovei și Vasile Blaga), elogiați și de UE, au avut „inspirația” să se prezinte în fața națiunii, cu noul proiect de legalizare a prostituției!

Astăzi, când adaug aceste rânduri, s-a mai făcut un mare pas înapoi în ceea ce privește democrația din România. Ziua de 19 aprilie 2007 va rămâne mereu o zi neagră în istoria noastră, prin adoptarea în Parlament a hotărârii de suspendare a președintelui Băsescu. Ea vine după eliminarea de către premier a membrilor PD de la guvernare și (mai înainte) a unor membri din PNL (care au fondat PLD). A survenit după o dispută îndelungată pe marginea unor probleme importante (alegerile anticipate, care ar fi dus la crearea unei majorități stabile în Parlament și necesare adoptării legilor; votul uninominal ș.a.).

Ca unul care am urmărit, cam tot ce s-a prezentat la televiziune pe parcursul acestei zile, pot să afirm că, pe lângă faptul că n-a fost nici o „victorie a democrației”, cum se mândrea Mircea Geoană (liderul PSD) prin scorul zdrobitor obținut (322 voturi pentru, 108 împotriva și 10 voturi anulate) și discursurile n-au fost decât o formalitate (neinfluențând pe nimeni probabil, pentru a vota conform propriei conștiințe, deoarece au existat persoane care au verificat de aproape votul „secret” cu bile a membrilor/colegilor de partid!), această zi mi-a prilejuit un nou ceas al adevărului despre actuala clasă politică. Desigur, politicienii nu stau deloc bine în sondaje, și totuși au insistat să-l suspende pe cel care se bucură de cea mai mare popularitate în rândul electoratului!

Parlamentul a votat astfel, igerând cu bună știință verdictul (consultativ) al Curții Constituționale, care respinsese toate cele 19 capete de acuzare ale „comisiei Voiculescu”. În schimb, dacă ne aducem aminte, când s-a încercat în 1994 suspendarea lui Ion Iliescu, pentru motive întemeiate, s-a insistat atunci enorm pe avizul acestei instituții, care nu-l găsea vinovat!

Mai mult, pentru a-l suspenda pe dl. Băsescu s-a votat anterior o lege care prevedea suspendarea președintelui cu jumătate plus unu din numărul parlamentarilor, față de prevederea dinainte de două treimi! Iar acum, se aude deja că ar urmări să dea o altă lege care să nu permită unui președinte suspendat să mai candideze la președinție! Se mai aude că vor înlocui procurorul general, procurorul de la DNA și vor adopta și alte legi dorite de PSD!!! Să nu uităm, că deja s-au adoptat unele, în special noua lege a caselor naționalizate, care-i mențin pe chiriași, adică exact ceea ce doreau cei din PSD și PRM, principalii beneficiari ai acesteia...

Trebuie precizat și faptul că, încă din anul 2004, când dl. Băsescu câștiga alegerile prezidențiale, a existat un plan de suspendare a domniei sale, dar care nu a avut șanse să fie aplicat, până în momentul când n-a fost cooptat (cumpărat) PNL, partid în care au existat și există într-adevăr oligarhi sau „baroni” (în frunte cu Dinu Patriciu, care a sponsorizat și PSD, Sorin Ovidiu Vântu ș.a.), nu foarte diferiți de cei ai PSD-ului. Prin urmare, suspendarea nu a fost una constituțională, ci una în mod vădit politică și în interes de afaceri! Ba, mai mult, faptul că mass-media internațională a preluat știrea în mod laconic și fals (precizând că „a fost suspendat pentru încălcarea Constituției”), demonstrează o dată în plus că **masoneria lucrează intens în România, că grupurile de interese (din lojile procomuniste și cele procapitaliste) lucrează împreună când e nevoie**. Numai așa se explică coalizarea unor partide de stânga, de extremă stânga și de dreapta (PSD, PC, PRM, PNL, UDMR) sau coalizarea a două partide „ireconciliabile” precum PRM și UDMR!

Poate că nu credeți în existența masoneriei sau nu aveți date despre ea, ori vi s-a spus că este bună. În acest caz, acest volum, dar și următoarele cred că vor face lumină în acest sens.

O invitată de la TVR 1, căreia nu i-am reținut numele, dar apropiată d-nei Tia Șerbănescu (jurnalistă, care a apărut cu zel cauza lui „Carol I” la emisiunea „Mari români”), preciza printre altele, în legătură cu acest eveniment că, **„veți vedea că vor apărea teorii conspiraționiste împotriva României...”**. Ce dovedește asta? Că situația e complicată și că într-adevăr, masonii (potrivit strategiei lor din mass-media) se așteaptă la dezvăluiri în ceea ce-i privește (poate chiar de la președinte) și-și iau din vreme măsuri de siguranță. Se așteaptă probabil la deconspirarea

lor, în fața opiniei publice și mai știu că nu le va fi ușor fără a deține controlul asupra SRI și SIE. Apoi, chiar Dan Voiculescu preciza că „a învins democrația” și ne așteaptă în continuare o perioadă grea.

În fond, pentru ce a fost suspendat? Parlamentarii n-au precizat măcar vreun caz grav de încălcare a Constituției sau vreun delict. Motivele invocate au fost de-a dreptul puerile iar altele, chiar aberante. Au nesocotit avizul Curții Constituționale, fie pentru că au considerat că se pricepe ei mai bine în acest sens (ceea ce e cu neputință), fie pentru că „s-au lăsat convinși” de „bilețelul” adus de Mircea Geoană, interceptat de la SRI, prin care chipurile, unii judecători din această Curte au fost șantajați de președinte. Povestea aceasta este însă cusută cu ață albă, pentru că hârtia nu era semnată și, ca atare, nici nu poate fi considerată autentică sau probă.

Din moment ce avizul (verdictul) consultativ al acestor distinși judecători nu l-a incriminat, atunci, cum a fost posibil să fie suspendat pentru „încălcarea Constituției”? Pentru că domnul Băsescu a deranjat de fapt interesele politicianiste și aranjamentele de culise? Pentru că a încercat să fie altfel decât predecesorii săi, un „președinte jucător”? Sau, pentru că doreau să-l scoată țap ispășitor pentru criza și scandalurile dintre partidele politice?

Faptul că Dan Voiculescu (fost ofițer de rang înalt în securitate și care a lucrat în comerțul exterior; despre care veți mai găsi informații, mai ales în capitolul despre imperiul creat de securitate în România) a condus această campanie de suspendare și în discursul pe care l-a ținut astăzi în Parlament, l-a numit pe dl. Băsescu „securist” ș.a.m.d., spune deja destul de mult despre ceea ce se cheamă „execuția în public” a președintelui statului (sau iminenta „lovitură de stat” în doi timpi). Cum spunea dl. Cristian Boureanu, „complotiștii nu-i asigură împriecinatului un proces corect”...

Apoi, cel care a preluat mandatul de președinte interimar (Nicolae Văcăroiu) este de altfel, un personaj de rang înalt în PSD și controversat, amestecat în mandatul său de premier în prăbușirea Bancorex-ului, editarea albumului „Eterna și fascinantă Românie”, precum și în traficul de contrabandă cu produse petroliere spre Iugoslavia (supusă atunci unui regim de embargo internațional). Scandalurile de corupție erau și atunci vizate de presa independentă, dar au existat presiuni asupra acesteia și mulți infractori au scăpat cu bine de răspunderea penală.

Îmi exprim speranța că, în urma refuzului demisiei (care ar fi complicat mult lucrurile și n-ar fi fost nici în interesul României), referendumul popular va repune în drepturi președintele atât de contestat de către cei mai mulți politicieni, care n-a voit să fie unul de fațadă și slab, cum au fost cei dinaintea lui.

Există și un proverb la noi, care zice astfel: **„Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea...”** Cu alte cuvinte, dacă dorim și încercăm să facem rău altuia, acest rău se întoarce mai târziu chiar împotriva noastră!

MASONERIA VREA SĂ PREIA CONTROLUL ASUPRA PREȘEDINȚIEI ȘI INSTITUȚIILOR IMPORTANTE PRECUM: SRI, SIE, CONSILIUL SUPREM DE APĂRARE AL ȚĂRII, MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE Ș.A.

Acest capitol a fost scris și adăugat ceva mai târziu. Prin el am dorit să vă aduc la cunoștință unele aspecte, pe care le consider de interes urgent și național.

În completarea celor spuse în capitolul anterior, ceea ce se petrece astăzi în politica românească, la începutul integrării efective în Uniunea Europeană, se traduce în ultimă instanță prin încercarea masoneriei (cu sprijinul masonilor autohtoni) de a elimina pe toți cei care i-ar putea sta în cale, adică pe cei care urmăresc **interesul național**, iar nu pe cel privat sau al grupurilor de interese (din care fac parte, de pildă Dan Voiculescu, Dinu Patriciu și Sorin Ovidiu Vântu, trei afaceriști versați și foarte înstăriți, dintre care primul amintit este și politician). Scopul masoneriei, prin suspendarea președintelui Traian Băsescu este de a-l scoate definitiv din politică și de a ocupa poziții cheie (de decizie) în mai multe instituții, care cooperează cu justiția română și o ajută să lupte împotriva corupției.

*

Stolojan a catalogat drept „o mârșăvie” intenția coaliției PNL-UDMR-PSD-PC-PRM de a interzice președintelui Băsescu candidatura la eventualele alegeri anticipate. „Din acest punct de vedere, Traian Băsescu a făcut bine că nu și-a dat demisia și îmbucurător este că în seara de joi, la primul miting de la București, oamenii au simțit imediat de ce sunt în stare cei din această nouă coaliție anti-România și i-au cerut primii să nu demisioneze”, a declarat Stolojan. [...]

Totuși, Băsescu nu a făcut declarații de presă, ba chiar a rugat jurnaliștii de mai multe ori să nu-l mai urmărească mereu pentru a nu se mai spune că apare tot timpul la televizor. Întrebat ce părere are despre parlamentarii care au votat suspendarea sa, Băsescu nu s-a putut abține și a spus: „Dumnezeu să-i ierte pentru ce au făcut”. [...]

„În cazul în care Traian Băsescu încalcă din nou Constituția, după referendum, este posibil să se declanșeze din nou procedura de suspendare. După referendum, parlamentul va rămâne același, guvernul același, Băsescu același și teamă mi-este că va încălca din nou Constituția.” (Puiu Hașotti, senator PNL) (de parcă ar fi încălcat-o înainte, devreme ce Curtea Constituțională, favorabilă altădată PSD-ului, a negat încălcarea Constituției, fapt care să justifice suspendarea președintelui - n.a.)²

*

Alături de manifestații, Ioana Băsescu a criticat decizia parlamentului: „La fel ca mulți români, nu știu cum un parlament ales pe liste își permite să suspende un președinte pe care l-am votat nominal. Eu îl susțin oricum, indiferent ce face. Este tatăl meu și am mare încredere în el”, a fost mesajul pe care l-a transmis Ioana din Piața Universității. [...]

Analistul politic Bogdan Teodorescu apreciază că principalul obiectiv al lui Băsescu va fi mobilizarea alegătorilor pentru a se prezenta la vot. „Este pentru prima dată când Băsescu nu face campanie împotriva unui singur adversar direct. De fapt, adversarul lui acum este cam toată clasa politică, mai puțin PD-ul.”

Teodorescu nu crede însă că o campanie desfășurată pe internet îi poate aduce lui Băsescu o susținere mai mare: „Eu am o părere foarte clară despre nonvotanți. În principiu, nonvotantul nu poate fi influențat. Nu cred că o campanie on-line va aduce mai mulți oameni la vot. Tinerii, cei care sunt cei mai desprinși de spațiul politic, au alte preocupări. S-ar putea ca lupta dintre Băsescu și Tăriceanu să-i lase pe mulți indiferenți”, explică analistul.

² Andrei Paul, în art. A început campania pentru întoarcerea la Cotroceni, Evenimentul zilei, 22 aprilie 2007, pp.2-3.

[...] „Băsescu e un tip care acționează din instinct, iar acesta îi joacă feste, fiindcă lucrează sub stres continuu.”³

Lăsând la o parte unele comentarii care vor să sugereze mai degrabă altceva, restul e adevărat. De altfel, va trebui să ținem seama că dl. Băsescu a recomandat tuturor să fie atenți la cei care vor apărea în mass-media și vor vorbi despre aceste evenimente. Oare de ce? Pentru că, **o mare parte din mass-media și din clasa politică (după cum s-a văzut) este înregimentată în masonerie sau aduce servicii acesteia.**

Eu personal m-am convins de acest lucru, urmărind comentariile și reacțiile unora, precum: ale președintelui Asociației Prodemia, dl. Cristian Pârvulescu (mason de rit scoțian, care a publicat printre altele și un eseu în volumul „Masoneria. Spiritul unei națiuni”, ediție îngrijită de Olimpian Ungherea, apărută la Editura Phobos, București, 2006), personalitate arhicunoscută la televiziune, politolog reductabil; ale prim-ministrului Călin Popescu Tăriceanu (care a încercat, public, să-l forțeze pe dl. Băsescu să-și dea demisia, precizând că domnia sa n-ar avea dreptul moral să mai candideze!); ale ziaristului Cristian Tudor Popescu (cunoscutul ziarist liber-cugetător de la cotidianul Gândul și președintele Clubului Român de Presă din fosta Casa Scânteii) sau ale lui Adrian Ursu (coleg cu dl. Popescu la ziarul Gândul, care s-a arătat profund dezamăgit de faptul că președintele nu și-a dat demisia; și câți oare ca el, n-au rămas la fel de supărați?), Ion Cristoiu și Ion Iliescu (care s-au așezat împreună la Antena 1, un post arondat lui Dan Voiculescu de multă vreme) ș.a.m.d.

Într-adevăr, a sosit un moment în care putem separa apele, să vedem cine rămâne adept al valorilor comunismului sau valorilor europene absolute și cine nu.

Domnul președinte spunea recent că vrea o Românie modernă. Nu cred că și-a dorit ori își dorește o Românie absorbită în UE (înghițită de un pește mai mare, dezintegrată) și supusă globalizării, ci o țară independentă și parteneră într-un proiect economic european.

M-am tot întrebat, ce se urmărește efectiv prin demersul de suspendare a președintelui, acțiune care a surprins cred o Europă întreagă și a alarmat oarecum investitorii străini, care se vor gândi probabil mai mult înainte de a-și lansa investițiile în România. Miza este uriașă.

Pe de altă parte, devine tot mai evidentă încercarea de aservire a justiției (cea care începuse în ultima vreme, să creeze probleme serioase celor vinovați). Deja, am remarcat câteva eliberări condiționate a unor infractori de notorietate iar cazurile se vor înmulți, la presiunile care se fac acum. Cu alte cuvinte, se contracarează planul președintelui Băsescu, de a lăsa instituțiile statului să-și facă datoria legală.

În momentul de față, se încearcă **adoptarea unor legi pe care le vrea masoneria europeană (atât cea comunistă, cât și cea capitalistă), începând cu înființarea Agenției Naționale de Integritate (în varianta PSD-ului și altor partide de stânga și de extrema stânga), modificarea Codului penal și a Codului de procedură penală, care să permită legalizarea prostituției și alte asemenea „reforme” (înlocuirea procurorului oricând cu un altul!; forme subtile de cenzură și de îngrădire a dreptului la libera exprimare!), pe care dl. Băsescu nu le-ar fi semnat.** Pe perioada suspendării, aceste legi pot fi promulgate iar ulterior ar fi nevoie de abrogarea lor, ceea ce parlamentarii actuali nu ar vota ulterior. Astfel, președintele ar fi pus în situația faptului împlinit...

³ Toni Dumitru, în art. Femeile din familia Băsescu fac front comun pentru referendum și art. Rețeta succesului în campaniile lui Băsescu, ibidem, pp.4-5.

CREDEȚI CĂ MERITA SUSPENDAT PREȘEDINTELE STATULUI ROMÂN?

O democrație fără memorie este una aflată în gravă suferință. Nu trebuie să uităm, pentru a putea să evităm erorile trecutului. [...]

Susțin propunerile Comisiei de stabilire a unei zile comemorative în memoria victimelor represiunii și terorii comuniste și propunerea ridicării în Capitală a unui monument închinat victimelor comunismului. Susțin înființarea în București a unui Muzeu al Dictaturii Comuniste din România. [...]

Pe lângă muzeu este necesară crearea unui Centru de documentare destinat informației publice cu acces neîngrădit, în care să fie colecționate documente esențiale pentru înțelegerea fenomenului comunist, a universului concentraționar, a propagandei ca mijloc de constrângere spirituală. Propun organizarea unei expoziții permanente în cadrul Parlamentului. [...]

Susțin organizarea unui ciclu de conferințe în marile centre universitare din țară, în care să fie prezentat conținutul Raportului însoțit de explicații, comentarii și documente ilustrative. Propun formarea unui grup de cercetători care să elaboreze o Enciclopedie a comunismului românesc. Același grup va lucra pentru sintetizarea Raportului final sub forma unui manual școlar. [...] Susțin modificarea și completarea cadrului legislativ privind accesul la arhivele legate de perioada comunistă. [...] Susțin acordarea anuală a 12 burse tinerilor preocupați de cercetarea fenomenului comunist...

(din discursul președintelui Traian Băsescu, ținut în fața Parlamentului, unor invitați de onoare din străinătate și din țară, membrilor comisiei prezidențiale care au întocmit Raportul, unor reprezentanți ai societății civile și mass-mediei)

*

Coaliția care l-a suspendat pe Traian Băsescu ne îndeamnă acum la liniște. Liniștea este cuvântul de ordine. Cel mai probabil pe această pedală se va merge în campania pentru referendum: nu-l puneți înapoi pe Băsescu dacă vreți să aveți liniște.

În fond, este un fel de șantaj emoțional: noi am făcut-o lată, acum înghițiți în sec, acceptați ce am făcut și avem cu toții liniște. Asta îmi amintește de o scenă care m-a marcat în copilărie. Era pe vremea lui Ceaușescu și stăteam la o coadă imensă pentru că se băgase ceva la Alimentara din colțul blocului. Era una din acele cozi la care lumea se bulucise când văzuse mașina de aprovizionare venind, fără să știe sigur nici măcar ce se băga. Cumpăra orice. Era pe vremea aceea despre care ni se explică acum la OTV că trăiam bine și lumea era liniștită. Până la urmă, s-a aflat că se băgase pateu de ficat. Coada era tensionată, pentru că oamenii știau că venise o singură mașină și că unii vor pleca acasă cu mâna goală. Ca să iasă bine la gestiune, vânzătoarea a venit cu o inițiativă care se purta pe vremea aceea de maximă fericire a poporului: vindea maxim câte trei pateuri de persoană și erai obligat să cumperi și o cutie de creveți vietnamezi (singura marfă care se găsea din belșug, nu cumpăra nimeni).

Oamenii au înghițit în sec: dădeau bani și pe creveți, doar-doar or apuca pateurile. Totul a mers conform planului, adică ne-am înghesuit la grămadă, o doamnă a leșinat în înghesuială și a pierdut rândul, șmecherii care le știau pe vânzătoare cumpărau mai multe pateuri decât fusese anunțat, nimeni nu protesta. Așa erau vremurile acelea în care poporul era fericit.

Această armonie de cartier a fost stricată de un domn în vârstă. Acel tip de om care apucase timpurile de dinainte, care știa ce este normalitatea. Lui i s-a părut în neregulă să fie obligat să dea bani pe creveți. Nu a vrut în ruptul capului, nu s-a mișcat de acolo și își reclama pateurile regulamentare. Vânzătoarea s-a enervat și i-a spus că nu îl mai „servește”. Și aici

urmează partea care m-a marcat cu adevărat: oamenii de la coadă s-au solidarizat cu vânzătoarea, doreau să apuce pateu și „moșu” îi încurca. L-au scos afară în îmbrânceli. Elementul perturbator a fost înlăturat de corpul social. Ne-am întors la liniștea de dinainte, la ordinea stabilită. Bineînțeles, toți știam că nu e în regulă, că domnul în vârstă avea dreptate și că vânzătoarea acționa abuziv. Dar **coada a preferat liniștea, își dorea pateul.**

Aceasta scenă îmi vine în minte acum, când aud chemarea la liniște. Știm că au acționat forțând spiritul Constituției. Știm că nu e regulă. Că acționează abuziv. Că schimbă legile după cum le e pe plac. Dar vor să facem liniște, să ne vedem de treabă, să apucăm pateul. Oare cum va reacționa coada de această dată?

(Cristian Ghinea, în art. O amintire din epoca de aur, Monitorul de Suceava, 4 mai 2007)

Ce aș mai putea adăuga? Faptul că, președintele Traian Băsescu a ținut să precizeze la încheierea discursului său: „**Acest Raport reprezintă act oficial al statului român**”. Iar, domnul Văcăroiu (președintele Senatului), în replică parcă, a încheiat ședința vorbind despre faptul că „acest Raport este asumat de președinte”, dar „mai este mult de studiat” în ceea ce privește cei 45 de ani de comunism, sugerând astfel că nu reprezintă într-adevăr și opinia Parlamentului!...

Ceea ce a urmat, după numai câteva luni, confirmă cele afirmate mai sus. Cei mai mulți parlamentari (322, mai precis) au votat împreună pentru suspendarea președintelui, celui care, de la nivelul funcției sale, a cerut victimelor comunismului scuze în numele statului român, dând totodată un puternic impuls condamnării comunismului și mentalităților acestuia.

Chiar dacă sunt unele inexactități istorice, pe care le-au promovat unii dintre membrii Comisiei Tismăneanu (adepti, în mod destul de evident ai capitalismului internaționalist, neo-protestantismului și sionismului), cum ar fi condamnarea persecuției avortului (interzis de Ceaușescu, nu din motive religioase, ci pentru a înmulți populația României!) și a persecuției mișcării sioniste (?!), în ansamblul său Raportul a fost totuși unul corect, este **un început al reformei clasei politice din România**, „aruncarea balastului comunist” (neagreat pe bună dreptate în Occident și în Uniunea Europeană) și un mare pas înainte făcut pentru aflarea și consolidarea adevărului și moralității. Aceeași părere, cred că o au și alți intelectuali români.

Comunismul n-a murit încă, „nu ne-a uitat el pe noi”. Aceasta rezultă și din implicarea actuală a masoneriei comuniste mondiale, care se pare că vine nu numai dinspre Rusia, cea care se opune strângerii relațiilor dintre România și Republica Moldova. Cine ar putea garanta că nu mai există acel „fir roșu” dintre București și Moscova, deschis de Ion Iliescu (o linie de comunicație privată protejată și descoperită de jurnaliștii de la „România liberă”)?

Și iată ce scria d-na Simona Popescu în art. „Proști, dar mulți”, apărut în România liberă din 7 mai a.c., la pag.2:

*„Paradoxul zilelor noastre este că **orice persoană care are curajul de a spune lucrurilor pe nume, de a pune un diagnostic precis încercând să găsească o bună soluție pentru rezolvarea problemelor pe care le intuiește acolo, în sistemul din care provine, în orice domeniu ar lucra, este izolată, pusă la colț. De parcă dreptatea trebuie pedepsită, înfierată.** [...] Obediența nu mai este la modă. Pe măsură ce se vor convinge că altă șansă nu există pentru a ne debarasa de toate metehnele mizere ale trecutului, tot mai mulți își vor spune răspicat punctul de vedere. Riscul suportării consecințelor nu va mai fi al curajoșilor, ci al adevăraților vinovați. De aceea Băsescu are susținere, indiferent că vine Meleşcanu (unul din colaboratorii securității – n.a.) și-l face paranoic, inconștient, obsedat de putere personală. E clar că discursul trompetelor se radicalizează pe măsură ce se apropie 19 mai. [...] Trompetele coaliției anti-Băsescu sunt Orban, Antonescu, Meleşcanu, personaje din planul secund al politicii. [...] Trompeta Crin Antonescu își permite să-i facă proști pe toți aceia care-l cred și-l susțin pe*

Traian Băsescu. [...] Iar proștii... cam mulți! Și, acesta da coșmar pentru Antonescu și colegii săi de coaliție, „proștii” mai și votează!”

Faptul că **masoneria a cerut capul lui Băsescu și a fost implicată în toată această poveste a suspendării președintelui**, este dovedit mai ales de vizita făcută în România, cu câteva zile înainte de votul din Parlament, a șefului masoneriei ruse, **Aleksandr Kondyakov**. Acesta s-a întâlnit atunci cu șefii liberalilor (premierul **Tăriceanu** și președintele Camerei Deputaților, **Bogdan Olteanu**), dar și cu alți lideri marcanți social-democrați, precum **Ion Iliescu**, **Adrian Năstase**. A avut întâlnire și cu **Radu Stroe** (președintele Comisiei parlamentare de control al SRI!), precum și cu **Cozmin Gușă** (cu care se cunoaște de vreo 7 ani de zile). E firesc să ne întrebăm ce a avut de discutat, în ajunul suspendării președintelui, cu toți aceștia și probabil și cu alții. Pentru că declarațiile acestuia, conform cărora în această vizită ar fi reprezentat interesele magnaților din lumea petrolului Igor Jiujiu și Oleg Deripaska, sau că ar fi oferit consultanță PNL-ului, nu se susțin și nu sunt credibile, în contextul politic respectiv.

Dar cine este în fond acest Aleksandr Kondyakov? Ei bine, cotidianul „România liberă” din 8 mai 2007 (pag.3) ne prezintă o fotografie interesantă, în care stau la masă câteva persoane importante: Alfred Koska (lider al masoneriei din Germania), Eugen Chirovici (șeful masoneriei române) și Aleksandr Kondyakov. Potrivit aceleiași surse și site-ului Centrului European de Studii Politice, Kondyakov este fost ofiter KGB, lider al firmei de consultanță politică Novocom (fost consultant al președinților Putin și Voronin!), dar și Mare Secretar al Marii Loji a Rusiei. A lucrat la Agenția de știri TASS și a fost consilier al șefului Comitetului pentru organizațiile de tineret ale URSS...

IMPLICAȚIILE PROFUNDE ALE ACCEPTĂRII PROSTITUȚIEI SAU DESCHIDERII CASELOR DE TOLERANȚĂ

Aș începe următoarea expunere, prin a formula câteva întrebări simple. Ce ar trebui să înțelegem prin cuvântul „prostituție” și de unde derivă acest cuvânt? Nu este prostituția o formă demonică a materialismului? Ce credeți oare, că desemnează sintagma „casă de toleranță” și până unde merge această „toleranță”? Nu merge această „toleranță”, de multe ori, până la cele mai stranii perversiuni sexuale ș.a.m.d.?

Aș aminti, din istoria noastră, că prostituția a mai fost legalizată o dată, în perioada interbelică (prin anii '30) și cartierul plin de bordeluri din București, botezat în batjocură contra creștinilor „Crucea de piatră”, a rămas de tristă faimă și a atras pe calea pierzaniei mii și mii de femei creștine din toată țara.

Emisiunea recentă „Între Bine și Rău”, difuzată pe postul TVR 1 în seara zilei de 13 martie a.c. a adus în centrul atenției publice un neașteptat proiect de „legalizare”, sau mai bine zis de nouă „reglementare” a prostituției.

Însă, noul Cod Penal la care încă se „lucrează”, se pare că nu dorește să o mai incrimineze, pe motivul „obiectiv” că, legea nu mai poate fi aplicată, că amenziile sunt prea mari și că nu sunt efectiv plătite de persoanele acuzate de practicarea prostituției. Așa că, uitându-se la alți vecini de-ai noștri, la legislația din alte state europene, precum Olanda, Germania ș.a. (mai „înaintate”), unii parlamentari s-au decis să aducă noi schimbări în domeniu și, totodată să impoziteze activitățile aferente acestuia, ca și când prin asta s-ar eradica sărăcia.

Trebuie remarcat că nici momentul n-a fost ales întâmplător: 13 martie, în Postul Mare al Sf. Paști. Fără îndoială că, artizanii proiectului de modificare a articolului vizând prostituția au știut acest lucru și au mizat tocmai pe faptul că, în această perioadă, Biserica Ortodoxă Română și chiar toți creștinii în general, vor rămâne negreșit lipsiți de reacție, adică se vor afla în imposibilitatea totală de a se împotrivi cum se cuvine, și ca atare se vor trezi poate prea târziu și în fața faptului împlinit.

Ca tânăr autor de cărți și creștin ortodox, voi face poate opinie separată față de acești domni „binevoitori” și „patrioți”, analizând această problemă și pe care eu unul, o consider nu suficient de gravă, ci foarte gravă pentru societatea românească. Nu mă îndoiesc de faptul că există opinii pro și contra, motivate de subiectivitate sau de diverse interese. Dar, eu cred că, ceea ce este cel mai important este să rămânem cât mai lucizi și obiectivi, să încercăm pe cât posibil să descifrăm orice s-ar ascunde în spatele acestei imense „afaceri” pentru statul român și persoanele în cauză, practicante sau beneficiare a acestor „servicii”.

În opinia mea, mai întâi acest proiect de „racordare la valorile și normele” Uniunii Europene e lipsit de substanță atâta vreme cât nu avem adoptată o Constituție a acesteia. Rămâne astfel, la alegerea noastră ce legi adoptăm la nivel național. Nimeni nu ne poate obliga să imităm legislația vreunui alt stat european. „Legalizarea” prostituției în România este prin urmare responsabilitatea consilierilor și politicienilor români, dar și a poporului român, deoarece implicațiile acesteia sunt nebănuite de mari în cadrul interesului general.

Dacă ținem cont, fie și numai de faptul că, peste 80% dintre români se declară ortodocși, că Ortodoxia a condamnat întotdeauna și categoric prostituția și depravarea, iar intelectualii noștri autentici resping o asemenea „reformă”, văzută ca profund imorală și nocivă pentru dezvoltarea personalității umane a tinerelor generații, atunci nu este firesc să ne întrebăm, domnilor și doamnelor, ce se urmărește de fapt prin promovarea acestor norme legislative care să permită includerea unei noi meserii în nomenclatorul oficial existent, precum prostituția? Nu este firesc să vedem în aceasta un tupeu formidabil față de o țară cu o populație în proporție covârșitoare ortodoxă?

Poate că ar fi mai bine să nu ne pierdem în amănunte și să pierdem esența lucrurilor. Să vedem deci care ar fi scopurile urmărite de fapt (ascunse în mare măsură publicului) și efectele adoptării acestor norme.

În primul rând, o legislație permisivă față de femeile care practică prostituția afectează în cel mai înalt grad și pe termen lung, educația și moralitatea existentă, și așa destul de zdruncinată de perioada ateistă a comunismului, dar și de tranziția îndelungată către capitalism. Această legislație nu va face alt lucru decât **să încurajeze și mai mult prostituția**, care ar avea astfel toate șansele să devină „sport național”! Ea se va generaliza și îi va atrage pe mulți dintre români (curioși sau slabi în fața unor astfel de ispite întâlnite la tot pasul) și românce, care ar prefera aceste câștiguri mai mari și mai ușor de obținut. Sunt doar atâtea fete frumoase în România și atât de puține perspective de viitor...

Ea va încuraja în mod cert și alte patimi și vicii, precum consumul de droguri, libertinajul, perversiunile sexuale etc, care îi vor îndepărta pe tineri și mai mult față de datoriile firești pe care ei le au față de familie, față de societate, față de semenii lor, și chiar față de Dumnezeu. De ce? Pentru că se leagă unele de altele.

În acest fel, să reținem faptul, că este atacată educația și morala creștină și în mod special, familia. Pentru că, în mod cert infracțiunea adulterului va deveni complet inutilizabilă și desuetă, iar prin cultivarea relațiilor extra-conjugale (pentru început prostituate, apoi amante) familia va fi ruinată treptat și sigur. Iar numărul divorțurilor, foarte mare și în prezent (și nu numai în România; de circa 70% din totalul căsătoriilor oficiale în unele țări!) va exploda pur și simplu. Trebuie să reflectăm mai ales asupra faptului, că prin recurgerea la serviciile „mașinei de făcut sex” (deținătoare de „tehnici ultrasofisticate”, orientale sau nu...), va crește fără nicio îndoială nemulțumirea față de partenera de viață (pentru „lipsa de profesionalism” sau refuzul perversiunilor sexuale!), care nici ea desigur, nu va putea fi de acord să devină un simplu element de decor, și putem anticipa că ulterior se va arunca în consecință, răzbuându-se, într-o altă relație...

În al doilea rând, prin înflorirea prostituției se va da undă verde și extinderii pieței drogurilor. Și, la fel ca în alte state europene care au permis prostituția, se vor adopta reglementări cu mult mai blânde față de producătorii, traficanții și consumatorii de droguri! Ne putem aștepta la așa ceva. În fond, de ce să nu recunoaștem, sunt la mijloc interese financiare uriașe pentru acapararea acestei piețe de desfacere din România, atât pentru toți cei enumerați aici, dar și pentru forțele oculte care au tot interesul să ne mențină într-o stare perpetuă de sărăcie și de ignoranță, sau într-o stare de manipulare fără de ieșire. Cei avizați știu desigur la cine mă refer, adică la masonerie.

Având în vedere momentul ales de artizanii proiectului „modernist”, la numai două luni și jumătate de la aderarea efectivă a României la structurile UE și susținerea lui într-o emisiune de largă audiență de la televiziunea publică, de către ministrul Justiției și cel de Interne (care au adus argumente complet neconvingătoare, reduționiste la nivelul societății și uneori, de-a dreptul puerile, precum că, s-ar rezolva problema socială a multor femei, problema sănătății lor, dar și a consumatorilor de sex, ar crește veniturile la buget cu jumătate de miliard de lei anual...) iar ca invitați au mai punctat câte ceva, însăși câteva „practicante” ale „meseriei” și un gigolo prezentat ca „actor” și regizor de filme porno (premiat pe plan internațional!), putem trage iarăși o concluzie importantă: **această inițiativă vine din exteriorul României și la cererea unor cercuri europene, care apreciază tocmai munca acestor doi miniștri (d-na Macovei și d-l Blaga), care au dat rezultate notabile.**

Adevărul trist este că acești doi miniștri pomeniți mai sus m-au dezamăgit prin pasiunea lor pentru „reglementarea” pe baze noi a prostituției. Inițiativa lor corespunde societății secularizate la care tocmai ne-am alipit (și în care vom fi înglobați sau absorbiți) și care nu dorește în chip tot mai evident, să ne păstrăm propria identitate națională de popor creștin-ortodox. Ea ne dorește într-o nouă formulă, „reformată” sau protestantă chiar. Pentru că numai

protestantismul, din care au izvorât mii de secte în întreaga lume, încuviințează pe ascuns sau nu, prostituția.

Dar argumentul forte împotriva „liberalizării prostituției” îl putem găsi lesne, chiar în însăși legislația internațională privind drepturile omului, în Convenția privind exploatarea femeilor, ratificată de România încă din 1951. Nu putem fi de acord cu desființarea acestui tratat printr-o lege a Parlamentului, așa cum ne îndemna dl. Vasile Blaga în această emisiune. Pentru că, **prostituția este nu numai un mare păcat sau un pericol social grav, ci ea lezează și viciază profund modul nostru de viață, demnitatea ființei umane (a femeii) și conduce la consecințe grave, nu numai din punct de vedere moral,** așa cum am mai arătat.

Din punct de vedere creștin, am putea obiecta desigur că, prostituția sau desfrânarea (generală) păcătuiește prin aceea, că se abate clar de la legile firii și are ca suport trupul omenesc (templu al lui Dumnezeu). **Căutarea plăcerilor trupești devine o mare obsesie și este o manifestare diavolească.** Căutarea plăcerii este o lozincă care exprimă „spiritul vremii” sau „filosofia” lui Antihrist, în acord cu altele de genul: „Simte și trăiește!”, „Trăiește clipa!”, „Viața e scurtă”, „Să trăiești puțin dar bine...” etc.

În fața acestei amenințări reale și agresiunii crescânde față de Ortodoxie (chiar dacă indirectă), societatea românească și intelectualitatea trebuie să ia atitudine cât mai urgent. Referendumul propus de singura persoană din emisiunea pomenită, care s-a opus „legalizării păcatului” (dl. George Pruteanu) este o soluție, având în vedere importanța acestei probleme pentru păstrarea sănătății morale a națiunii noastre. În același timp, cred că sunt necesare marșuri de protest în întreaga țară pentru a sensibiliza clasa politică, pentru a o trezi din starea vegetativă în care se află, când nu e campanie electorală.

Să ne amintim cum au reacționat musulmanii din statele arabe, când s-au publicat acele jigniri la adresa lui Mahomed într-un ziar danez. Noi nu suntem atât de înflăcărați de felul nostru, dar întotdeauna ne-am apărat credința și neamul în fața oricăror agresiuni majore la adresa lor. Să ne mai amintim și de faptul că nu ne face cinste lipsa de reacție în fața marșului homosexualilor din București și nici cea arătată față de încercarea de scoatere a icoanelor și simbolurilor religioase din spațiul public.

Consider că între timp ne-am mai trezit din indiferența sau letargia care ne-a cuprins. Dumnezeu ne va lumina în continuare și ne va întări să rezistăm oricărui asalt venit din partea „spiritului vremii” sau secularizării actuale. Biserica va supraviețui prin voința Sa. Important este ca noi înșine, să nu ne înstrăinăm față de Dumnezeu, să nu-I întoarcem spatele și nici să nu-i lăsăm expuși pe semenii noștri. Și ce poate fi mai important decât să-L slăvim și să-I apărăm numele, îndeosebi noi cei botezați cu Duhul Sfânt?

Să nu uităm nici adevărul că, în fiecare dintre noi există o anumită lucrare a lui Dumnezeu. Avem cu toții deci, un dar primit și în același timp unele datorii de la care nu ne putem sustrage. Așa cum, dintre toți românii, Ștefan cel Mare și Sfânt se gândea atât de mult la moștenirea pe care o va lăsa urmașilor și-i îndemna pe supușii săi să procedeze la fel, așa și noi cei de astăzi **suntem datori față de prezentul și viitorul României, adică față de copiii noștri și generațiile care vor veni după noi până la sfârșitul veacurilor,** sfârșit pe care nimeni dintre noi nu-l poate ști.

Iată de ce, avem cu toții o responsabilitate imensă în acest sens. Așa să ne ajute Dumnezeu! Amin.

FRAGMENTE DINTR-O CARTE, MAI PUȚIN CUNOSCUȚĂ PUBLICULUI LARG

Următoarele citate pot contura o imagine mai fidelă a părții nevăzute a acestei lumi. Unul dintre personajele cărții, un mason de rang înalt, se destăinuie unui interlocutor, angajat al SRI, cu intenția inițială de a-l atrage de partea lui:

*

*- Noi știm că deja sunt mulți, îndeosebi intelectuali, care cunosc cel puțin o parte a adevărului despre noi și pe care nu-i mai putem minți, dar prin comparație cu restul populației, care este îndobitocită de sistemul social pe care l-am creat tot noi și mai ales de cel informațional pe care îl dirijăm aproape în totalitate, aceștia sunt cu adevărat o minoritate. În plus, ei sunt dispersați și amenințați de avertismentele indirecte pe care noi le trimitem. În această situație, chiar dacă unii oameni cunosc adevăratele noastre intenții, vor adopta o atitudine pasivă, considerând că sunt lipsiți de putere, de avânt, de posibilitatea de a acționa în mod eficient. Ei adoptă atunci varianta victimei care se lamentează: «Știu, dar ce pot să fac? Ce putem noi să facem? Suntem legați de mâini și de picioare. Suntem controlați și supravegheați în tot ceea ce facem. Nu cred că mai avem vreo șansă». În acest fel, un segment important al populației care ar putea să ne provoace mari greutăți și probleme a depus deja armele înainte de a începe lupta.*⁴

*

*Atunci când mai apare totuși cineva care urmărește să ne atace și să prezinte realitatea, acțiunile noastre celor care nu o cunosc, avem multiple mijloace de „liniștire” a lui. Replicile noastre sunt atunci bine gândite și au la bază o fină cunoaștere a psihologiei umane. Ele încep aproape totdeauna prin lansarea unei știri false, negative, despre acea persoană, pentru că după cum îți spuneam, **controlăm foarte bine sectorul de difuzare a informației prin mass-media.** Să presupunem că știrea apare în câteva ziare, care sunt distribuite în toată țara. Cititorii află în acest fel despre acea știre falsă, care este negativă. Chiar dacă a doua zi sau în zilele următoare aceasta este vehement contrazisă sau chiar dacă apare o dezmințire, faptul a fost deja consumat. În primul rând, nu este deloc obligatoriu ca cel care a citit știrea falsă să mai citească a doua zi și dezmințirea, rămânând în acest fel cu o idee negativă despre persoana respectivă, chiar dacă acea idee este falsă. În al doilea rând, noi trebuie să speculăm cât mai mult tendința vicioasă a omului contemporan de a se orienta mai mereu spre știri senzaționale care au un pronunțat caracter negativ. Cunoaștem prea bine influența unor astfel de sugestii negative sau impactul lor teribil asupra naturii emoționale a omului.*⁵

*

*Noi oferim oamenilor tot mai multe tentații, deoarece am permis dezvoltarea explozivă a tehnologiei, iar ei cad în plasa stimulentei și plăcerilor de tot felul, aproape fără discriminare. Știm că aceasta le macină voința și **un om fără voință proprie este precum un animal neștiutor care este dus la tăiere.** O atenție deosebită acordăm aici **tineretului**, deoarece dacă vrei ca un copac să nu aibă roade, trebuie să-l usuci încă de când este puiet. Tot ceea ce poate amplifica pornirile vicioase în copii și adolescenți este prezentat în mod foarte atractiv, tentant...⁶*

⁴ Radu Cinamar, *Viiitor cu cap de mort. În culisele puterii*, Ed. Daksha, București, 2004, pp. 123-124.

⁵ Ibidem, pp. 124-125.

⁶ Ibidem, p.128.

*

Influența și controlul total asupra omenirii nu pot deveni cu adevărat active decât atunci când vom reuși să supervizăm totul. Forțele și puterile însumate de la membrii tuturor organizațiilor noastre conduc treptat spre această variantă de totalitarism, când libertatea și autonomia unui individ vor fi sufocate și monitorizate de noi încă de la nașterea ființei (chiar prin implantarea unor cipuri! – n.a). Pentru a fi siguri de acest rezultat și pentru a experimenta valabilitatea lui, am inventat – cu titlu de experiment – **comunismul**. Totuși, am constatat faptul că lipsurile îndelungate, angoasele oamenilor, precum și cultul personalității, care apărea, fără excepție, la toți șefii de state comuniste, crea anumite tensiuni și favoriza chiar manifestarea unei viziuni lucide asupra situației la unii membri ai populației care, în timp, puteau crea surprize neplăcute. Sistemul comunist s-a dovedit corespunzător doar pentru o anumită perioadă de timp, de câteva zeci de ani. După aceea, însă el a devenit ineficient și chiar periculos pentru interesele noastre. Când am înțeles aceasta, ne-am decis să încheiem experimentul și am dat „undă verde” schimbărilor de natură politică. Era necesară crearea iluziei unui „altceva”, dar noi știam deja, cu mult înainte, că nimic nu se poate modifica „peste noapte”. Ne-am așteptat deci la multe convulsii sociale, de mentalitate, de gândire și de scop. Noi suntem cei care am propagat în mod insidios ideile de bază ale noului statut social, prin diferite mijloace mass-media, prin intermediul politicianilor și prin crearea constantă a unor noi și noi breșe în sistemul financiar, mai ales în scopul tensionării relațiilor dintre popor și guvern. **Bunăstarea nu trebuie să se facă simțită la nivel general, dar ea este binevenită la o anumită pătură de oameni corupți, care ne pot sluji astfel interesele, fără ca ei să aibă nici cea mai mică idee...** ⁷

*

Pentru noi, unirea oamenilor în idei și concepte benefice, pozitive, este foarte periculoasă, deoarece numai atunci masele de oameni devin cu adevărat puternice în acțiunea lor. Acesta este și motivul pentru care urmărim adeseori să provocăm fragmentarea teritoriilor statale în cât mai multe etnii, fiecare cu interesele, cultura și credințele ei religioase ale diverselor țări și populații până la pragul de la care acestea nu mai au forța necesară individualizării; atunci ele devin ușor de controlat și de asimilat într-o formă unică de guvernământ, care bineînțeles că va fi dirijată de elita noastră masonică la nivel mondial.

Unul dintre marile obstacole pe care le avem în față și pe care trebuie să le depășim este reprezentat de **tradițiile diferite ale popoarelor și de dorința acestora de a se raporta la ele**. Noi urmărim să obținem o „turmă colectivă de animale” care acționează în mod automat, căreia îi dai apă și fân la momente bine stabilite și care te slujesc astfel în mod necondiționat. Pentru aceasta, după cum îți spuneam, **trebuie slăbit filonul tradițiilor strămoșești**, trebuie applatizate și chiar ignorate **adevăratele valori și simboluri populare**, trebuie pervertit sufletul și otrăvită simțirea generațiilor tinere cu idei false, minciuni și cu tentațiile diferitelor vicii; **în mare parte am reușit**. A fost destul de ușor în cazul Americii, deoarece ea nu are tradiție îndelungată. [...] Mai puțin vigilenți și ușor de manipulat, **ei servesc practic ca „vârf de înaintare” în planul nostru de cucerire a puterii absolute la nivel mondial.** ⁸

*

Dacă din conglomeratul general răsare o poziție contrară intențiilor noastre, atunci reprezentantul ei trebuie înlăturat cât mai repede. În general, adoptăm **tehnica discreditării prin**

⁷ Ibidem, pp.129-130.

⁸ Ibidem, pp.136-137.

*mijloacele mass-media. Apoi continuăm prin satiră și ridiculizare, stârnind suspiciuni și neîncredere în oameni față de comportamentul și afirmațiile persoanei respective, astfel încât în mod treptat nimeni nu îi va mai acorda credit pentru cele spuse. Deoarece atacul nostru este concertat și perseverent, fiind uneori însoțit și de **metoda șantajului** în diferite direcții, omul se va simți curând părăsit de toți și chiar acuzat pentru ceea ce a avut curajul să spună sau să scrie. El va fi amenințat, șantajat pe linie profesională, marginalizat în societate astfel încât până la urmă va ceda, renunțând la actul său de curaj inițial, dorind să-și recapete avantajele pe care le avea. În unele cazuri el devine chiar aliatul nostru.*

*Aceasta este **drama principală a societății create de noi (de ei – masonii – n.a.)**: cei mai mulți oameni sunt slabi și lași. Foarte puțini sunt cei care rezistă atacurilor și metodelor noastre. Totuși, aceștia ne stânjenesc acțiunile și, ceea ce este mai neplăcut pentru noi, se bucură chiar de simpatia și de ajutorul altora. Aceasta înseamnă unitate și forță de opinie colectivă, adică exact ceea ce dorim să împiedicăm. Mai grav este faptul că unele dintre aceste persoane sau grupuri de persoane cunosc foarte bine anumite metode și tehnici ezoterice pe care le aplică pentru a contracara acțiunile noastre.* ⁹ *

*Unele persoane, care se opun cu multă forță planurilor noastre, cunosc adevărul în ceea ce ne privește. Pentru că metodele obișnuite de anihilare acționează mai greu în astfel de cazuri am adăugat un artificiu: anumiți venerabili pe care noi îi alegem mai ales din eșalonul doi prezintă unele aspecte despre organizația noastră, utilizând pentru aceasta mijloacele mass-media pe care noi le stăpânim. Ei dau interviuri și scriu câteva cărți sau articole în care sunt expuse unele aspecte adevărate, dar inofensive, despre structura și activitatea noastră. S-a mers pe principiul de a strecura **o parte de adevăr și patru părți de minciună (pentru credibilitate - n.a.)**. În amalgamul de date care este prezentat există deci și ceva adevăr, pe care oricum noi nu-l puteam contesta, dar care apare astfel în fața lumii ca fiind expus de înșiși membrii organizației. Cum ar mai putea atunci cineva să ne bănuiască de ascunzișuri, când noi înșine ieșim în întâmpinare cu unele informații. Firește, acele adevăruri sunt îmbrăcate și împănate ele însele cu minciuni, astfel încât nimeni să nu mai înțeleagă mare lucru și, ca urmare, să abandoneze interesul pentru cercetarea subiectului. ¹⁰*

*

Tânărul ofițer din Departamentul Zero al SRI-ului:

*- Primul pas este acela de a atrage **atenția opiniei publice asupra realității care o înconjoară**. Este, analogic vorbind, ca atunci când tragi clopotele duminica, într-un oraș adormit; oamenii încep să se trezească încetul cu încetul și vor cere mai multe amănunte. Dar chiar mai important decât atât este faptul că ei vor deveni mult mai atenți la tot ceea ce se petrece în jur și chiar în lumea întreagă, deoarece atunci ei au deja **o bază solidă de informare**. **Vigilența lor este o primă lovitură, foarte grea, care este dată francmasoneriei, deoarece un om vigilent este mult mai dificil să fie înșelat, manipulat sau controlat. Mai apoi se va naște un curent general de opinie care va prinde din ce în ce mai multă forță și astfel multe dintre planurile și inițiativele masonice vor fi blocate chiar din fașă.***

*Chiar dacă au mai fost publicate unele date fundamentale despre francmasonerie și planurile ei la nivel mondial, inerția și dramatica stare de „somnolență” a oamenilor – care este corelată și cu somnul rațiunii – s-a amplificat atât de mult încât sunt foarte puțini cei care catadixesc chiar să creadă că tot ceea ce se spune despre masonerie este cu puțință și că reprezintă **o realitate cruntă**. Li se pare totul atât de monstruos și incredibil, încât într-un impuls subconștient de teamă și de autoconservare, ei preferă să creadă că poate situația nu este chiar*

⁹ Ibidem, pp.140-141.

¹⁰ Ibidem, pp.141-142.

asa de rea cum e descrisa, ca poate informatiile de acest gen reprezinta de fapt actiunile de denigrare ale unor forte destabilizatoare pentru cine stie ce motive obscure, astfel incat prefera sa se inchida din nou in cochilia lor si sa ramana mai departe in inertia de care erau cuprinși înainte. Aceasta situatie este chiar mai grava decat aceea in care ei nu stiau nimic despre planurile satanice ale francmasoneriei, deoarece **a sti si totusi a nu actiona in conformitate cu ceea ce cunoști (si conștiinta ta) este o gravă abatere de la codul moral elementar.** Într-o asemenea situatie nu este prost cel care nu stie, ci e prost cel care știind, actioneaza ca si cum n-ar sti. **De aceea, prima etapa si cea mai importanta este trezirea conștiinței oamenilor din această cumplită „somnolență”.** Dacă ei nu devin lucizi, nu vor înțelege de ce condițiile de viață sunt atât de grele și nici de ce se petrec atât de multe lucruri aberante. Aceasta are loc și datorită faptului că, de multe ori, esența acțiunilor masonice este ascunsă în simboluri, care sunt foarte bine oculte. ¹¹

*

Dar - și acest aspect este foarte important de remarcat -, în timp ce omul obișnuit are totdeauna la dispoziție libertatea de a alege (liberul arbitru), în spatele francmasonilor se află orientări profund malefice, chiar satanice, care imprimă membrilor din această organizație o anumită stare de **teroare**, o atitudine aproape de subordonare ca în armată. Aceasta face ca cei care acționează în aceste grupări sau loji masonice să fie aproape implacabili în deciziile lor. **Un ordin în francmasonerie nu se discută, deoarece în momentul inițierii în organizație, cei care sunt primiți depun un jurământ oribil și realizează un ritual pervers, prin care se obligă efectiv la o totală supunere și ascultare, în caz contrar acceptând să fie uciși (ca și în organizațiile de tip Mafia, Ku Klux Klan... - n.a.)** [...] Ritualurile și invocațiile malefice sunt realizate doar de acei membri care au ajuns la un anumit grad sau poziție ierarhică foarte înaltă în cadrul lojei din care fac parte. [...] Într-adevăr, francmasoneria este una dintre cele mai puternice grupări la ora actuală; aș putea spune că ea este unica grupare ocultă care are scopuri politice. ¹²

*

În aceste grupări ei au atras și încă mai atrag oameni naivi, cu un caracter slab, dar avizi de câștiguri facile, care sunt **dispuși chiar să-și vândă sufletul numai pentru a parveni în așa-zisa societate înaltă și bogată.** Scopul principal al acestor miniorganizații (lojile masonice) este acela de a bloca orice tentativă de dezvoltare spirituală sau de normalitate socială și economică a populației, creînd totodată impresia că activitatea lor este asiduă tocmai în aceste domenii (de aceea unii lideri din PSD, au și fost acuzați de apartenență la structurile francmasoneriei - n.a.).

De aceea, atunci când am aflat viclenia planului pe care îl concepuseră **cei din elita grupului Bilderberg („clubul stăpânilor lumii” – n.a.)**, am corelat toate aceste aspecte, deoarece situația mi s-a părut evidentă. În plus, aveam cunoștință și despre unele elemente secrete care se refereau la viitorul acestui popor (român), pe care le aflasem de la **părintele Arsenie Boca**, cu mai bine de cincisprezece ani în urmă. Cel care este înzestrat cu un minim bun simț, cu o judecată lucidă și cu o anumită intuiție, este practic imposibil să nu observe modul – de multe ori uimitor și foarte complex – în care se adevăresc majoritatea profețiilor. ¹³

*

Tocmai de aceea îți spuneam că **este foarte important ca oamenii să afle cauzele care stau la baza acestei situații care există la nivel național și chiar mondial. Atunci poți să fii sigur că cei care au în mod necesar o anumită deschidere sufletească vor fi capabili, la rândul**

¹¹ Ibidem, pp.160-161.

¹² Ibidem, pp.162-163.

¹³ Ibidem, p.168.

lor, să-i „trezească” și pe ceilalți. Este ca un efect de avalanșă în care, după atingerea unui punct critic – care este de aproximativ 5% din populația țării – dezvoltarea lui să fie aproape exponențială, întocmai cum bulgărele de zăpadă care la început este mic, se rostogolește – acumulând tot mai multă zăpadă – și devine repede foarte mare.

Deși masonii urmăresc, la modul general, promovarea nonvalorilor și anihilarea sau chiar eliminarea ființelor umane deosebite, care au o mare inițiativă și putere de acțiune benefică, totuși aș putea spune că la noi în țară acest plan este pus cu precădere în aplicare (ca țară preponderent ortodoxă și cu un mare potențial creativ - n.a.). De altfel, situația politică și economică a țării demonstrează că masonii (în fapt, cei mai înfocați adversari ai religiei creștine și, mai ales ai religiei ortodoxe - n.a.) acționează exact așa cum ți-am descris; ei urmăresc să promoveze mai mereu oameni de paie, oameni corupți și chiar să instituie o atmosferă generală de corupție, tocmai pentru a putea după aceea să-și asigure această infiltrare care să le asigure succesul jocurilor murdare pe care ei le fac. Gândește-te că, dacă în posturile cheie ar fi plasați oameni intransigenți și de bună credință, aceștia nu s-ar mai putea preta la intrigile, jocurile și mizeriile de culise care, după cum bine știi, infestază în prezent politica și economia țării. Ei nu ar mai urma, deci, directivele francmasonice și în scurt timp s-ar produce un reviriment extraordinar în viața oamenilor în toate domeniile. Faptul că, dimpotrivă, lucrurile nu urmează acest curs – deși de ani de zile (și nu sunt puțini - n.a.) sunt „încercări”, schimbări, remanieri, sau se iau angajamente și se fac tot felul de promisiuni – îți poate arăta adevărata față a influenței masonice, care întreține în mod deliberat o stare foarte tensionată în țară, prin ascunderea adevărului, prin minciună și ipocrizie. [...] În plus, au tot interesul să mențină acest popor la un grad de sărăcie și prostie care a atins cote aproape incredibile. ¹⁴

*

Chiar dacă m-aș referi la un singur exemplu, cel al exodului de inteligență din România, ar fi suficient pentru a atrage în mod serios atenția asupra felului în care masoneria manipulează populația. Sunt mulți alții care au observat aceasta, care au scris manifestându-și îngrijorarea pentru acest fenomen; dar totuși ei nu cunosc adevărata sursă, cauza acestei „fugi” a intelectualului român peste hotare. Neștiind nimic sau aproape nimic despre masonerie, ei pun acest fapt pe seama sărăciei din țară și a dorinței de îmbogățire a celor cu mari aptitudini intelectuale care se angajează în străinătate. Totuși, când o astfel de stare trenează de foarte mulți ani, este necesar să analizezi problema dintr-un alt unghi. În realitate, adeseori masonii momesc ființele cu înzestrări intelectuale excepționale către o viață tentantă, lipsită de grija zilei de mâine, în institutele sau firmele de cercetare din Occident. În felul acesta, prin plecarea a sute și mii de „creiere” din România (vezi chiar ofertele pentru studenți, pe timpul verii, la muncă în SUA, dar și cheltuielile statului român cu bursele etc. etc. - n.a.), ei reușesc să-și pună în aplicare, **planul lor diabolic de anihilare a impactului de trezire spirituală care trebuie să se producă în această țară, la care cei foarte dotați intelectual, care au plecat în alte state, și-ar fi adus un aport considerabil.** ¹⁵

*

Eu am spus doar că trezirea spirituală a acestui popor poate să mai întârzie un timp, dar este indubitabil că ea se va produce până la urmă, chiar dacă această zbatere furibundă a francmasonilor urmărește să o anuleze.

¹⁴ Ibidem, pp.170-173.

¹⁵ Ibidem, pp.173-174.

De aceea îți spun că dacă o idee profund benefică și spirituală cuprinde masele de oameni, ea generează atunci o undă colosală de energie pozitivă care poate fi însăși cheia transformării acestui popor. Acest aspect este valabil pentru oricare altă populație de pe glob. Cea mai importantă dintre ideile benefice ar fi aceea ca oamenii să se trezească din „somnul adânc” impus de francmasoni și, devenind lucizi, (ideal ar fi ca să fie lucizi precum au fost Eminescu, Cioran și alții - n.a.), să acționeze ferm de pe cu totul alte poziții, având atunci o înțelegere superioară asupra situației de ansamblu.¹⁶

*

- Interesul nostru (al lor/masonilor - n.a.) este acela de a crea diferențe foarte mari între păturile sociale, adică oameni foarte bogați și oameni foarte săraci, pe cât posibil fără elementul de intermediere și susținere, care este pătura mijlocie. Întreținem astfel o stare socială generală prin care omul să-și închipuie că trebuie să facă față unui asalt continuu, că trebuie să se lupte mereu fie pentru a-și asigura traiul de zi cu zi, fie pentru a-și spori și mai mult averea. **Această stare de spirit încordată și foarte agitată alimentează sentimentul de frică și atâta timp cât există frica, nu își poate face loc liniștea, împăcarea, relaxarea și nici spiritualitatea (chiar și când este vorba de frica zilei de mâine - n.a.)**. De aceea suntem interesați, să obstrucționăm tot ceea ce ar putea conduce spre bine, armonie și credință religioasă veritabilă, deoarece altfel controlul și puterea noastră nu mai sunt eficiente.¹⁷

*

Așa cum remarca, pe bună dreptate, autorul acestei cărți, miza uriașă la nivel mondial este **puterea și controlul asupra tuturor**, adică „luarea în stăpânire a conducerii politice și economice a întregii planete prin instituirea unui guvern mondial, aflat sub controlul direct și total al Francmasoneriei – la momentul cel mai potrivit și în conjunctura cea mai favorabilă.” S-ar putea reedita astfel tristele evenimente din octombrie 1917 și holocaustul roșu care a urmat, cu cele peste 200 de milioane de victime din întreaga lume. Atunci, Rusia cea săracă a constituit terenul cel mai prielnic și în plus era și o țară ortodoxă...

Scenariul anticipat de acest curajos autor, deși într-o carte de beletristică, pare de asemenea plauzibil, constând în **declanșarea de către înalta oligarhie financiară a unei crize mondiale teribile, cu un haos pe măsură și în care își fac apariția masonii în chip de „salvatori ai omenirii”, tot ei având mijloacele necesare (materiale și logistice) pentru a-i pune capăt.**

În vederea atingerii unor obiective atât de ambițioase la nivel mondial, sunt convins că există un întreg arsenal de mijloace, chiar dintre cele mai moderne, printre care științele experimentale. Prin propriile lor servicii secrete și rețele informatice, dețin într-adevăr un control tot mai evident asupra mass-mediei de pretutindeni și a statelor lumii, exploatându-le resursele materiale sau umane, dictându-le propria politică în toate domeniile. Este foarte posibilă chiar subordonarea oricărei rețele mai importante de crimă organizată, care alimentează din plin unele imperii financiare. **Politica, afacerile și crima organizată (Mafia) reprezintă, atunci când își dau mâna pentru interese ilegale și imorale, o caracatiță pe care cu greu o pot învinge statele lumii.**

Este dificil să identificăm fiecare dintre noi, absolut toate strategiile de manipulare utilizate pe scară largă de masonerie, dar merită să le avem oricând în vedere. Aș enumera măcar unele dintre ele:

- **cultul banului și a confortului material desăvârșit**, indiferent de suprasolicitarea prin muncă (prin care omul este obligat să-și reducă foarte mult timpul de odihnă, să

¹⁶ Ibidem, pp.174-175.

¹⁷ Ibidem, p.132.

- înghită divertismentul cretin din mass-media – singura sursă de relaxare mai la îndemână – și să neglijeze tot ce ține de viața spirituală și culturală);
- **cultul superspecializării omului** (pe principiul „fiecare cu meseria lui”) și al lipsei preocupării de a avea o imagine de ansamblu asupra lumii înconjurătoare;
 - **cultul consumerismului și al achiziționării de diverse bunuri;**
 - **mirajul îmbogățirii peste noapte și al goanei după avere;**
 - **stimularea și alimentarea focarelor de conflict de pe tot globul;**
 - **globalizarea traficului de carne vie, a drogurilor și a armelor;**
 - **înrolarea celor mai bogați oameni în rândul masoneriei și ruinarea celor care refuză;**
 - **răspândirea hranei chimizate în detrimentul sănătății celor mulți;**
 - **contribuția efectivă la alcătuirea și apărarea/impunerea Constituției în statele lumii și a altor legi importante, spre beneficiul intereselor masonice;**
 - **crearea unor mari organisme financiare internaționale ca paravan pentru mari afaceri și mai ales pentru îndatorarea îndelungată a țărilor sărace, care permite dominația politică și economică asupra lor;**
 - **sprijinirea proliferării în masă a imoralității și vulgarității, mai ales prin intermediul mass-mediei (a „culturii de cartier”);**
 - **crearea și difuzarea a numeroase filme, în care sunt exacerbate instinctele primare/sălbatică ale omului (violența extremă, amorul pasional, suicidul, crima, răzbunarea...), adresate cu predilecție copiilor și tinerilor;**
 - **politica prin jocuri de culise, prin populism și demagogie, prin propaganda „formelor fără fond”(a unor teorii masonice legate de democrație, libertate, fraternitate, umanism, toleranță, pace...);**
 - **oferirea iluziei de fericire prin bunăstare și de participare reală la viața politică pentru masele largi de cetățeni (în fond, alegerile sunt adesea manipulate, trucate, mai mult sau mai puțin, dirijate prin variate metode, precum dezinformarea, marketingul electoral etc.);**
 - **folosirea celui mai influent și mai puternic stat pe post de „vârf de lance”, în planul de cucerire a puterii absolute și oficiale (amintind doar faptul numirii președinților americani (cu foarte rare excepții) din rândul membrilor marcanți ai lojelor masonice);**
 - **încurajarea și sprijinirea corupției de orice fel (în special a celei economico-financiare, care întăresc economia subterană și slăbesc veniturile statului, îmbogățind foarte mult pe marii evazioniști și sărăcind continuu populația onestă);**
 - **dictarea politicilor fiscale de către marile organisme financiare creditoare (gen FMI, Banca Mondială ș.a.).**

DACĂ VĂ MAI ÎNDOIȚI DE EXISTENȚA FRANCMASONERIEI ÎN ROMÂNIA...

Așa cum se impune să precizez de la început, nu încerc să vă conving eu însumi de ceva, în speță de existența masonilor și de imoralitatea profundă a apartenenței la ritualurile lor. Fiecare poate să descopere adevărul într-un fel sau altul, ca în cazul demonstrațiilor matematice. Antologia de față nu își propune neapărat actul de convingere ci **informarea**, ca pornind de la aceasta, să putem judeca singuri, după cum este și firesc. Opinia mea, bunăoară, nu pot spune că este relevantă pentru toți și nici nu caut să o impun cuiva.

La concluziile privitoare la acest „fenomen” și a implicațiilor sale profunde în viața noastră, a tuturor, nu am ajuns ușor, dar **studiul comunismului m-a condus în această direcție.** Pe de o parte, lecturile cărților care tratau un asemenea subiect, pe de altă parte logica și intuiția (dăruite de bunul Dumnezeu), întărite de credința altor persoane pe care le stimez, m-au ajutat să înțeleg anumite lucruri, inclusiv esența diabolică a francmasoneriei și să doresc să particip la informarea corectă a publicului larg.

Poate că ați observat și dumneavoastră câteodată apariția discretă a unor știri televizate și articole în presă despre activitatea masonilor (cum ar fi investitura unor cavaleri ca pe vremuri, cu sabia, evenimentul inaugurării primului templu masonic în România, prezentat de masonul Florian Pittiș de la TVR 1, cântăreț de muzică folk! etc).

Un articol anonim a apărut chiar în „România liberă”, într-un colț mai puțin vizibil și îl voi reda în întregime:

*„Marele Orient al României (MOR) și-a reluat oficial activitatea ”reaprinzându-și luminile” vineri la București după 57 de ani de „adormire”, a transmis sâmbătă AFP. Potrivit organizatorilor, prima lojă a MOR a fost reactivată în România în 1991 ”grație ajutorului prețios al fraților Marelui Orient al Franței”. La eveniment au participat 250 de persoane venite din toate regiunile țării, precum și delegații de conducători ai Marilor Oriente din Franța, Belgia, Elveția, Ungaria, Serbia, Polonia, Bulgaria, Liban. MOR are deja nouă ”atelieri și triumfiuri”, mai ales la Timișoara, Cluj, Târgu Mureș, Abrud, precum și două ”atelieri” la București. Spre deosebire de alte obediențe masonice, cum ar fi Marea Lojă a României, cu care vrea să întrețină relații cordiale, MOR înțelege să propage **o masonerie fără dogme și liberală, adică respectând total laicitatea, libertatea de religie și de conștiință.** Primul Mare Maestru al MOR, Mircea Deac, lider al unei agenții de publicitate din capitală, a fost ales pentru a conduce această obediență masonică în următorii trei ani împreună cu un consiliu format din români și francezi expatriați.”¹⁸*

Mesajul de mai sus pare mai degrabă unul adresat masonilor, decât publicului larg. Masoneria nu ține să iasă în evidență sau să fie cunoscută mai ales, ceea ce pentru o organizație ocultă în mare parte cum este ea, este și vital să fie așa. Însă demagogia din declarația făcută mi se pare evidentă, întrucât intră în contradicție cu obediența ulterioară cerută sau impusă fiecărui membru. Iar detaliile „tehnice” nu par a fi inventate.

Merită reamintită ideea, că la adevăr ajunge până la urmă singur fiecare. Din păcate, astăzi **mass-media și clasa politică în general, insistă în actul de convingere și nu în cel de informare.** Discursurile pun accentul pe retorică și persuasiune, pe prestigiul social, iar nu pe fondul problemelor și pe moralitate. Mai cu seamă lipsește informația corectă și dezvăluirea unor aspecte foarte grave. Cazul nostru nu este singular, se întâmplă și pe plan internațional, doar că la noi acest fenomen a căpătat amploare, ca de altfel și corupția.

¹⁸ Art. din România liberă, din 4 iulie 2005, pag.24.

Chiar dacă nu-l admir pe fostul nostru președinte, dl. Emil Constantinescu, pentru irosirea într-o mare măsură a șansei de a schimba lucrurile în România, unele aprecieri ale domniei sale sunt totuși concludente: „oamenii au o mare foame de a li se explica și nu le explică nimeni, iar a nu explica e o formă de dispreț, pentru că dacă îi explici unui om, el înțelege”; „oamenii sunt bombardați cu minciuni ca și în timpul lui Ceaușescu”; „e foarte greu de luptat contra zvonurilor și contra dezinformării” și „aparatură de dezinformare a continuat să lucreze”. Mi se pare evident faptul că era necesară, ba chiar prioritară reformarea pe deplin a SRI-ului, pentru a face față acestui flagel al dezinformării populației, ceea ce nu s-a reușit pe deplin nici până în prezent (a înlocuirii, mai ales a vechilor cadre operative și a strategiei sale), dar sper că se va face până la urmă.

Îmi permit să afirm că noi – românii – avem din fericire ca trăsături dominante **echilibrul** (sau măsura, derivând din morala noastră creștin-ortodoxă) și **luciditatea** (sau oroarea de neclaritate, dublată de dorința de a ști adevărul până la capăt). Că nu toți suntem așa, asta e o altă problemă de discutat. Iată de ce, m-am încumetat și eu în această dificilă întreprindere, poate prea pretențioasă și de anvergură pentru un singur om. Inițial am dorit să scriu o carte despre calitățile și defectele românilor, pentru a conștientiza potențialul nostru creativ și măsurile de îndreptare a lipsurilor noastre, într-un efort general de redresare a României. Dar, pe lângă dezvoltările adunate (despre masoneria mondială, despre fenomenul legionar din România îndreptat împotriva acesteia, despre globalizare și atacul ei concertat asupra creștinismului, mai ales ortodox) și parțial comentate sau analizate, există și câteva texte care tratează acest subiect, în intenția de a contribui la spulberarea confuziilor, inerțiilor și mentalităților nocive comuniste, apărute și pe un fond preexistent.

După cum remarca Mircea Eliade, românii au o spiritualitate proprie remarcabilă, iar dacă am parcurs sau vom parcurge marile opere ale culturii și spiritualității noastre, vom considera îndreptățite următoarele aprecieri ale păr. arhim. Ioanichie Bălan:

„România are o harismă aparte, poate unică. Știți dumneavoastră că nu este o altă țară creștină cu atâtea mănăstiri ca România?! Știți că nu este vreo altă țară cu o atât de strânsă legătură între sate și mănăstiri?! [...] Deci să pornim de aici, de la ce avem bun deocamdată; să valorificăm ce avem noi mai bun, însușirile noastre spirituale. Lumea de la noi este foarte înclinată spre religie. Poporul nostru este foarte așezat; nu l-a stricat (de tot - n.a.) comunismul, nu l-a stricat ateismul. Suntem câteva țări ortodoxe care păstrăm cu sfințenie, cu mari sacrificii credința apostolică așa cum ne spune și numele: Ortodoxia = credința dreaptă [...] Nu întâmplător România este pusă aici unde e pusă. Carpații formează o catedrală unică în lume, iar România este țara Carpaților. Nu întâmplător este pusă între niște popoare antagonice, care se resping pe undeva unele pe altele. România are un extraordinar rol de polarizare, de limpezire a lucrurilor, de pacificare. [...] Așadar, luați ce-i bun de la toți și nu uitați că Dumnezeu a pus țara aceasta, ca un arbitru, ca un spațiu de echilibrare (de unde și echilibrul sufletesc al românilor - n.a.) a tuturor lucrurilor rele din Europa, fie native fie împrumutate. România este o țară de echilibru. Ea a contat și contează foarte mult în Balcani și chiar în centrul Europei, și nu întâmplător. ”¹⁹

De aceea sunt convins pe deplin că **specificul nostru național este echilibrul** și întreaga noastră istorie confirmă pe deplin acest adevăr, pentru că orice formă de extremism (cum a fost cel de stânga, comunist și adus odată cu tancurile sovietice) nu a avut aderență în rândul românilor. În 1944, deși mișcarea comunistă s-a născut la noi, la câțiva ani după revoluția din 1917, existau doar circa 800 de membri în toată țara!...

¹⁹ Păr. Ioanichie Bălan, în *Duhovnici români în dialog cu tinerii*, Ed. Bizantină, București, 1999, pp.208-212.

Dacă Emil Cioran sublinia ideea că echilibrul nostru provenea dintr-o resemnare condamnabilă, eu cred mai degrabă că această trăsătură care ne face cinste, este de fapt nativă și are o anumită legătură cu istoria noastră, cu poziția noastră geografică și chiar cu relieful variat și superb (cum remarca și criticul Theodor Codreanu). Însă influența cea mai mare a avut-o religia noastră ortodoxă, centrată pe iubirea aproapelui și pe cumpătarea vieții noastre (simț al măsurii și semn al înțelepciunii). În acest sens, marele teolog român - Dumitru Stăniloae - preciza:

*„Noi nu suntem nici unilateral raționaliști ca latinii din Occident sau ca grecii, care au influențat latinitatea occidentală, nici unilateral mistici ca slavii sau ca popoarele asiatice și africane de un panteism și mai total prin religiile lor impersonaliste, ci **unim luciditatea rațională a latinității personaliste cu sentimentul de taină, prezentă în toate și care nu ne anulează ca persoane originare în sentimentul unității de comuniune pe care îl trăim. [...] Românu** consideră că echilibrul constituie normalitatea existenței. Lipsa de echilibru, purtând existența din extremă în extremă, e păgubitoare acesteia, manifestările neechilibrate sunt bolnăvicioase și producătoare de dezordine sau de boală sufletească. [...] Când o pornire unilaterală ia stăpânire asupra lui, aceasta se numește patimă. Iar omul respectiv a devenit pătimăș, adică a slăbit în calitatea lui de subiect suveran peste actele sale .”²⁰*

Luând în considerare toate acestea, putem constata că filosofia noastră de viață, spiritualitatea și cultura română, constituie o sinteză monumentală a altor culturi și pot reprezenta o adevărată punte de legătură între Occident și Orient. Însăși filosofia lui Eminescu (cel care reprezintă în opinia d-lui Theodor Codreanu arheul românesc și geniul creator al poporului român) este un exemplu în acest sens. Prin urmare, cred că **misiunea istorică a României este tocmai aceea de a concilia Vestul cu Estul în plan spiritual**, datorită zestrei primite de la înaintașii noștri, care au ținut să ne lase o moștenire de valoare și durabilă.

Aș mai adăuga în treacăt și alte calități ale românului: inteligența nativă, capacitatea lui de adaptare la diverse situații, omenia sa proverbială, spiritul său deschis și comunicativ, toleranța față de alte etnii, umorul său de „calitate”.

Dar tot din iubire pentru țara natală și oamenii săi, va trebui să menționez și defectele noastre mai importante: **invidia față de alții și pasivitatea față de tot ce se întâmplă în jur**. Din primul cred că derivă chiar discordia românilor sau «blestemul tragic». Să ne amintim că însăși Miorița, cea mai de seamă baladă românească, cu cele circa 300 de variante de circulație, are un subiect tragic: uciderea păstorului moldovean din invidie. Cât privește resemnarea lui în fața destinului, de care s-a tot pomenit, eu cred mai degrabă că se face o confuzie. Cuvintele sale: „de va fi să mor” ar trebui interpretate în sensul, că el se supune oricum voinței lui Dumnezeu și nu îi este teamă de moarte. El nu este resemnat și nu renunță la luptă, ca orice creștin adevărat. Pasivitatea românului de astăzi se datorează în fapt celor 50 de ani de comunism, care și-au pus o puternică amprentă asupra voinței sale. Apoi, i s-a inoculat și i se inoculează și astăzi, de către mass-media actuală, această indiferență și convingerea că el nu poate face nimic, pentru a schimba ceva.

Defectele de mai sus le întâlnim la mulți români, chiar și peste hotare (mai ales când renunță la atributul său de român, la limba sa, de care îi este rușine...). Ele pot fi depășite sau atenuate printr-o credință puternică în valorile creștine și prin iubirea lui Dumnezeu. Avem nevoie de unitate și nu pot să nu-mi aduc aminte de ceea ce mărturisea un preot, și anume că „**valorile materiale ne dezbină, în timp ce valorile spirituale ne unesc**”. De altfel, creștinismul adevărat înfierează asemenea defecte precum invidia și inerția sau lipsa faptelor creștinești și recomandă mereu lupta împotriva patimilor proprii sau colective, spre slava lui Dumnezeu.

²⁰ Păr. Dumitru Stăniloae, *Reflecții despre spiritualitatea poporului român*, Ed. Elion, București, 2001.

Mai trebuie să descoperim și alte defecte, pe care avem datoria să le excludem din viața noastră: simțul atrofiat al libertății și conștiinței (inoculat de comunism); respingerea ideii de sacrificiu în beneficiul comunității; **autodenigrarea devenită sport național**; inconsecvența în tot ceea ce facem ori gândim; neseriozitatea în lucruri importante; predispoziția de imitare și cosmopolitism; iar lista poate continua.

Avem de asemenea obligația de a nu ne pierde nădejdea sau optimismul. Credința în Dumnezeu și contactul cu istoria înaintașilor au darul să mențină această încredere. E necesar prin urmare, să ne îmborsăvim amintirea, din când în când, cu marile pilde ale unor cunoscuți patrioți români. Să ne aducem aminte de agonia lui Eminescu, care fiind viu și sănătos a fost ținut departe de presă și chiar întreținut de dușmanii săi cinici (francmasoni), între anii 1883-1889. Dacă ei l-ar fi ucis repede, cum s-a intenționat la început, prin otrăvirea lui, Eminescu ar fi ajuns un erou național. Dar, prin denigrarea și anihilarea lui, treptată și sadică, s-a evitat acest lucru, întreținându-se mitul nebulos al vremii de multe decenii.

Ba chiar am putea să ne aducem aminte de un alt strigăt de protest, cel al lui Cicero, vestitul orator și filosof roman, care îngrozit de complicitățile care au făcut posibilă o conjurație politică ca aceea pusă la cale de Catilina, împotriva senatului roman, sau care altădată referindu-se la lăcomia pretorului Siciliei (Verres), care a jefuit monumentele de podoabele lor prețioase, a răbufnit în exclamația: „*O, TEMPORA! O, MORES!*” (*O, timpuri! O, moravuri!*).

Cineva, al cărui nume îl veți afla în paginile acestei antologii, declara cândva răspicat astfel: „...**cel care luptă, chiar singur, pentru Dumnezeu și neamul său, nu va fi învins niciodată**”. Istoria i-a dat dreptate. Lupta în slujba unei cauze nobile și drepte, cum este cea a interesului național, este binevenită oricând și este cerută mai ales astăzi de noua teribilă încercare și provocare a globalizării.

Aș vrea să pot transmite și un mesaj de încredere în viitor tinerilor, celor care perspectivele actuale nu le surâd deloc, exprimat în câteva versuri simple și înălțătoare în același timp, dintr-un șlagăr românesc:

**„Să-nvățăm să fim mai buni, mai curați;
Să-nvățăm să fim mai tari, mai bărbați;
Să-nvățăm să luăm din viață ce-i bun și-adevărat;
Să-nvățăm alături să fim;
Să-nvățăm mai mult să iubim;
Și o speranță lumii noi să-i dăruim...”**

Iar celor mai vârstnici, aș vrea să le reîmprospătez memoria cu doar câteva, dar poate cele mai impresionante versuri, scrise la noi și transpuse magistral în limbajul cântecului de trubadurul durerilor și aspirațiilor noastre, dl. Tudor Gheorghe:

**„ACOLO ESTE ȚARA MEA
ȘI NEAMUL MEU CEL ROMÂNESC.
ACOLO EU SĂ MOR AȘ VREA,
ACOLO VREAU EU SĂ TRĂIESC ...”**

VOM PUTEA UITA VREODATĂ CRIMELE ȘI FĂRĂDELEGILE INFERNULUI COMUNIST ?

MOTTO: *Este deprimantă concluzia privind gradul ridicat în care istoria contemporană, inclusiv istoriografia, este manipulată, controlată și dirijată fără știința societății, a opiniei publice, civile. Fără știința noastră... Căci în materie de minciuni, uzurpare, impostură, diversiune și fals a depășit toate modelele și precedentele oferite de istorie !*

ION COJA

Comunismul, prin tot cortegiul său de atentate la adresa umanității, reprezintă fără putință de tăgadă **cea mai neagră pată din istoria omenirii**, după cum au remarcat mai mulți cercetători ai acestuia. Se poate spune că nu vom putea ști cu exactitate niciodată numărul victimelor și toate ororile care s-au comis în numele lui. Și totuși, se încearcă în condiții dificile și ostile, aflarea adevărului până la capăt și ar trebui să le fim recunoscători.

Câteva mărturii vin să completeze șirul celor din volumul precedent și să contureze adevăratele dimensiuni ale iadului comunist iar acestea nu trebuie să dispară din memoria noastră și nici din memoria națională:

*

La închisoarea din Suceava a fost închis și Toader Palaghe, pentru motivul că un frate de-al lui, implicat în „Gărzile Decebal”, nu fusese încă prins în octombrie 1949. Pentru a afla unde se ascundea fratele său, plutonierul major Marici l-a bătut la tălpi într-un mod barbar, dar care devenise obișnuit în aresturile și pușcăriile românești. Avea tălpile „tumefiate, fierbinți, cianozate”. Deși era în vârstă de 44 de ani, plângea de durere și povestea: „M-a bătut întâi cu pumnii peste cap și față până am căzut jos. După zece minute a chemat doi milițieni cât niște tauri, m-au legat la amândouă picioarele cu o frânghie, m-au ridicat pe o masă specială, mi-au îndoit picioarele sub genunchi, mi-au pus un par, încât tălpile au rămas cu fața în sus și au început să lovească. [...] Primele 10 lovituri le-am simțit în plin, apoi durerile au cedat și nu am mai numărat câte am primit, picioarele erau complet amorțite, făcându-mi impresia că nu mai am picioare. În total, am numărat circa 50 de lovituri date cu toată puterea de acești doi milițieni.”²¹

*

În Gherla am fost întâmpinați cu paturi de pușcă și lovituri de cizmă. Mulți dintre cei din „lotul” nostru am făcut deplasarea în lanțuri. [...] Bătăile erau zilnice, cu motiv sau fără motiv, cu percheziții noaptea. Se știe că o celulă nu se mai deschide de la 22.00 la 05.00, decât în situații deosebite, grave. La noi, nu era cazul. S-au luat bătăi pentru acele de cusut găsite asupra noastră, sau sculpturi în pâine sau os, pentru texte scrise pe fundul gamelelor sau pe talpa bocancului cu săpun. [...] Vai celui care era prins cu așa ceva, întrucât în închisorile comuniste trebuia să uiți să scrii sau să citești, să ai cea mai mică activitate intelectuală, manuală sau de „bricoleur”. [...] Ca toți ceilalți de pe celular și mai ales noi, n-am beneficiat de nici un pachet, de îmbrăcăminte sau alimente. Ai mei n-au știut timp de aproape cinci ani dacă mai trăiesc sau nu. Era un secret de stat. O altă pedeapsă curentă era punerea noastră în lanțuri, de sărbătorile statului. Ni se nituiau lanțuri la picioare de o așa mare greutate, de ziceai că sunt lanțuri de ancoră. Nu aveai voie să te atingi de pat de la deșteptare (05.00 dimineața)

²¹ Dorin Dobrințu, *Rezistența armată anticomunistă din Bucovina*, articol apărut **Memoria**, Nr.2-3/2005, p.38; mărturie consemnată de Constantin Severin.

până la stingere (22.00). Singurul lucru permis era să te plimbi în cerc. [...] Familia mea a fost și ea cu aceste ocazii timorată și nu voi uita niciodată cum mă priveau ca pe un ciumat vecinii, cunoscuți, membri ai familiei. Așa s-a scurs viața mea și a multora; unii au dus-o și mai rău decât atât. Pentru suferințele îndurate și neîmplinirile în viață, eu îi iert pe toți cei ce mi le-au provocat. Nu știu, însă, dacă și Dumnezeu o va face. Oricum, n-aș vrea să fiu în pielea lor la Judecata de Apoi. Prea au lăsat mulțimi de suflete zdrobite, de vieți siluite, ca să nu mai pomenesc de morții pe care îi au pe conștiință. Pentru aceștia, mai ales, am scris cele de mai sus, să nu se știe uitați.²²

*

În cei cinci ani și zece luni petrecuți în închisorile comuniste, am trecut prin multe experiențe care mi-au marcat existența. Am aflat ce înseamnă foamea, frigul, bătaia, înjurătura, izolatorul (neagra sau alba) și tot cortegiul de suferințe ce și-au lăsat urme asupra sănătății mele. Acum știu ce înseamnă muncă silnică: teroare, bătăi, foame, frig, sete, norme de producție imposibil de realizat, în fapt încercarea de a ne distruge fizic. Am lucrat în Gherla la mobilă, la Stoenestii (îndiguiri) și Aiud (metalurgie), **în condiții infernale**, dar am rezistat pentru că eram tânăr, însă mulți oameni mai în vârstă au fost asasinați de normele de muncă și de paznicii care le aplicau. Am înțeles doctrina comunistă după ce am cunoscut-o pe propria-mi piele, cu toate „calitățile” ei și scopurile urmărite, **o doctrină pe cât de inumană, pe atât de diabolică**, uzând de schingiuri, împușcări, morți prin înghețare, creînd TBC - iști, nebuni și sinucigași, un popor terorizat de o bandă de criminali și nebuni, trădători de neam, lichele, monștri cu chip de om, exponenți ai ciumei roșii! [...] Un lucru nu am putut să învăț, ca urmare a celor cinci ani și zece luni de iad: nu am reușit să pot urî pe nici unul dintre cei ce ne-au chinuit, dar nu mă pot ruga pentru mântuirea lor. [...] „Memorialul durerii” nu a relevat decât, poate, a suta parte din suferințele ce s-au ridicat din iadul creat de bestiiile comuniste pentru a-și crea raiul lor. Nu trebuie să se uite că suferința unui neam nu poate fi măsurată, distrugerile ce i s-au adus nu pot fi evaluate, dar starea națiunii de astăzi este oglinda calvarului prin care neamul românesc a trecut în ultimii 50 de ani.²³

*

Dacă perioada de detenție a fost cumplită, nici perioada care a urmat nu a fost mai ușoară. În permanență am fost urmărit, suspectat, umilit, fără dreptul de a ocupa vreo funcție, fără dreptul de a pleca în străinătate, evitat de prieteni și colegi pentru a nu avea necazuri; toate acestea timp de 26 de ani (1963-1989). Toate acestea au făcut ca după 40 de ani să am încă nopți pline de coșmaruri, când mă trezesc ud de transpirație, visând că nu se mai termină detenția, că nu voi reuși să termin facultatea, că voi fi dat afară din serviciu... Dacă datorită milei lui Dumnezeu am scăpat cu viață, și dacă suferințele fizice au fost date uitării, suferințele sufletești probabil că vor dăinui până când bunul Dumnezeu mă va chema și îmi va dărui pacea și liniștea pe care nu le-am avut.²⁴

*

Am trecut prin penitenciarele Codlea, Gherla și lagărul de exterminare de la Salcia, din Balta Brăilei. Peste tot am suportat bătaia, înfometarea și am fost pus la munci istovitoare, 12-16 ore zilnic, inclusiv sărbătorile. Uneori nu făceam baie și nu eram scoși la aer cu lunile. În

²² Nicolae Vlad, în lucr. cit., pp.59-60, Istoria unei organizații anticomuniste...; mărturia lui Sabin Horia Homână.

²³ Ibidem, pp.62-63 ; mărturia lui Paul – René Caftangioglu.

²⁴ Ibidem, pp.63-64 ; mărturia lui Valeriu Fucidjiu.

repetate rânduri, am fost încarcerat (izolat) și bătut pentru nerealizarea normei de muncă. M-am îmbolnăvit de tuberculoză pulmonară, ajungând la o greutate corporală în jur de 50 de kg. Timp de patru ani, nu am avut nici o legătură cu familia, nici drept la scrisoare sau pachet și nici vorbitor. [...] Consecințele detenției? Sănătatea distrusă pentru tot restul vieții, imposibilitatea promovării în serviciu și neacordarea examenului de admitere pentru doctorat.²⁵

*

Viața deținuților în lagărele de la Canal se aseamănă cu cea din Infernul lui Dante. Frig și promiscuitate în barăci, înfometare și teroare continuă, muncă istovitoare, indiferent de vreme. De foame deținuții mâncau iarbă și coajă de copac. Erau bătuți de lucrătorii din M.A.I. cu bare de fier, lopeți, hârlețe și bice, până mureau, și alții „mai norocoși” rămâneau infirmi. În gerul iernii, erau încarcerati, îmbrăcați sumar, sau ținuți în apă aproape înghețată, și vara, legați de mâini, în pielea goală, să-i înțepe țânțarii.

Referitor la condițiile de viață și de muncă ale deținuților politici, redăm opinia lui Gheorghe Cristescu – Plăpumaru, fost prim – secretar al P.C.R. din România în perioada 1921-1924, deținut și înainte de august 1944 și în pușcăriile comuniste (după 1944 - n.a.): „Tratamentul aplicat de Siguranța burgheză în închisorile din acea vreme era «lux», în comparație cu cel aplicat de tovarășii mei comuniști”. Această mărturisire a fost făcută istoricului Șerban Papacostea, deținut în lagărul Capul Midia, care nu putea să sape 4 m.c. de pământ pe zi și să-l care cu roaba până la o movilă din apropiere și era ajutat de locotenentul Filip, milițian de omenie. **Comandanții, ofițerii politici și gardienii se întreceau în comiterea de atrocități, inventând cele mai odioase pedepse și torturi** (care, poate n-ar putea fi relatate într-o singură carte, dar au fost unele pomenite în documentarele Luciei Hossu - Longin; - n.a.), pentru obținerea unei prime sau a unui grad în plus. Liderul lor era locotenentul Liviu Borcea, comandantul lagărului Capului Midia, care călca în picioare deținuții sau îi fugărea călare pe cal și, pentru a se convinge că „mortul e mort”, îl împungea cu o sulă să vadă dacă mai mișcă. Morții erau stivuiți într-o magazie zile întregi, până venea medicul să le iscălească certificatele de deces, apoi erau aruncați în gropi comune, fără cruci. În iunie 1955, pentru crimele comise, Liviu Borcea a fost condamnat la 25 de ani de muncă silnică, dar a fost eliberat după 18 luni și numit comandant adjunct al pușcăriei din Cluj. În 1999, fostul călău Borcea era la Cluj, cu pensie grasă de colonel. [...]

Numărul morților în cele 14 lagăre de muncă forțată de la Canal nu se cunoaște decât cu mare aproximație. [...] O investigație a Securității din 1967, în privința morților în lagărele de muncă, dezvăluia că, citez: „nu s-au întocmit nici un fel de acte pentru 1304 deținuți politici și decesele nu au fost trecute în registrele de stare civilă ale Consiliilor Locale”. Potrivit datelor Securității, numai în ianuarie 1953 la Canal au murit 133 deținuți.²⁶

*

La Cernavodă erau două lagăre, unul pentru bărbați și unul pentru femei, cu aceleași condiții de viață și de muncă. Și deținutele trebuiau să spargă cu barosul bolovani mari de piatră și să-i încarce în vagoane cu mâinile goale sau să sape zilnic 3 m.c. de pământ și să-l care cu roaba la distanță de 50 de metri în pantă de 2 m înălțime, ajutându-se de juguri de sârmă învelite în cârpe, pe care le purtau pe ceafă. [...] Împotriva măsurilor administrative de internare în lagăre de muncă nu era prevăzută nici o cale de atac la alt organ care să verifice legalitatea și temeinicia internării, în contradicție cu prevederile Constituției referitoare la dreptul de apărare. Sesizată de aceste abuzuri, în 1953 Procuratura Generală a efectuat un sondaj și a constatat că în toate coloniile de muncă se aflau persoane deținute ilegal. Numai în

²⁵ Ibidem, p.65; mărturia lui Mircea Ștefan Panaitescu.

²⁶ Zicu Ionescu, Lagărele de exterminare a deținuților politici de la Canalul Dunăre – Marea Neagră, în lucr. cit., pp.25-26.

lagărul Peninsula se aflau 2293 de persoane în această situație. Ca urmare, în loc să se ia măsuri de restabilire a legalității, procurorul general adjunct Alexandru Voitinovici, care efectuase sondajul, a fost înlăturat din funcție. Posibilitatea de a se stabili cât mai complet abuzurile și ilegalitățile sunt mult limitate de faptul că în arhivele fostei Securități nu se pot identifica prea multe documente. Din relatările unor ofițeri care lucrează în acest sector, fostul șef al Serviciului de Evidență, colonelul Popescu Gheorghe (Gogu) (de curând era ambasador în Birmania) a ordonat distrugerea fișelor de evidență a cel puțin 17 000 de persoane internate administrativ. Răspunderea în principal aparține lui Alexandru Drăghici, ministrul Afacerilor Interne.

În 1968, conducerea P.C.R. a pus în discuție activitatea tov. Drăghici și redăm câteva fragmente din stenograma din 30 octombrie 1968, aflată la dosarul 7: „Când i s-a comunicat că Plenara C.C. a hotărât excluderea sa din partid, Drăghici a replicat: «Poftim, excludeți-mă, dar atunci să excludeți din partid și pe acela care a făcut represii în raionul Focșani, pentru că acolo au fost împușcați oameni, au fost împușcați copii, peste capul meu»”. Se făcea aluzie la Nicolae Ceaușescu, care s-a ocupat de reprimarea revoltelor țărănești din județul Focșani. [...]

În baza acestor informații sumare, este justificată denumirea de Canalul Morții, iar prezicerea lui Gheorghiu – Dej că șantierul Canalului va fi „mormântul reacțiunii”, s-a împlinit. Că nici astăzi, după 50 de ani, nu se cunoaște numărul martirilor, se datorează faptului că destui autori, direct sau indirect, ai zecilor de mii de crime și urmașii lor sunt încă în conducerea țării și-și fac legi de protecție, ca cea a secretului de stat. Este aberant să admiți că aflarea datei, a locului și a cauzei morții și a locului unde a fost înmormântat un deținut politic ar pune în pericol siguranța națională. Se impune încetarea acestei politici anormale, prin presiunea opiniei publice și a organismelor internaționale. Și criminalii trebuie cunoscuți, măcar pentru o condamnare morală. Foștii deținuți politici supraviețuitori și urmașii martirilor sunt dispuși să-i ierte dacă își mărturisesc faptele, dar n-o fac.²⁷

*

Să nu uităm niciodată, îndeosebi noi, cei care am trecut prin „cuptorul de foc” al prigonirii comuniste și am cunoscut întemnițări și lanțuri umilitoare, **să nu uităm că orice regim comunist – cum a fost și cel din țara noastră – reprezintă lucrarea lui satan în istoria lumii**, fiindcă în cartea Apocalipsei citim că „diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce.” Să nu uităm, mai ales în clipa de față, când incertitudinea, manipulările și demagogia perversiunii comuniste continuă să desfigureze obrazul pătimitor al României, de parcă n-ar fi avut loc revolta populară din Decembrie 1989 și răsturnarea ideologică a defunctei orânduiri, să nu uităm de datoria slujirii Neamului și de lupta pe care trebuie s-o ducem pentru izbăvirea lui definitivă.

Ca România să reînvie din cenușa strivirii actuale, ea are nevoie de o adevărată transformare, de **o reformă spirituală**, de o a doua revoluție. De cea mai frumoasă, mai constructivă și mai utilă revoluție, care, prin forța sa înnoitoare, să măture ca pe o pleavă pe saltimbancii puterii neocomuniste, urmașii fideli ai sinistrului 6 Martie 1945. Este vorba de **revoluția interioară a schimbării omului, a învierii lui, preconizată de Evanghelia lui Hristos**, ca o arvună a inevitabilei emancipări colective. [...] „Numai o singură doctorie poate da lumii și țării noastre sănătatea morală și mântuirea: să se întoarcă oamenii și popoarele la Iisus, la învățătura și porunca lui de iubire” (preotul Iosif Trifa). Iată ce înseamnă să fi în slujba neamului tău! Iată calea pe care ar trebui s-o urmeze, în primul rând, oamenii politici care se opun stăpânirii neocomuniste, fostele victime ale tragediei care a durat o jumătate de secol și care, din nefericire, mai durează încă.²⁸

*

²⁷ Ibidem, pp.26-29.

²⁸ Sergiu Grosu, Vântul cel potrivit. Repere spirituale, în lucr. cit., pp.4-5.

Pentru Ana Blandiana, Memorialul de la Sighet (din Maramureș) ține locul uneia sau a mai multor cărți; și nu atât din pricina faptului că timpul alocat lui putea foarte bine alocat scrierii de cărți, cât mai ales aceuia că Memorialul a ajuns să reprezinte un fel de „carte de învățătură”, o instituție a memoriei. **Cât de importantă este memoria? Măsurând eforturile depuse pentru distrugerea ei, am putea spune că este extrem de importantă.** Desființarea sa, ca proces specific comunismului (procesul de spălare a creierelor, de creare a „omului nou”), a fost, în opinia Anei Blandiana, un proces împotriva naturii, pentru că memoria există în mod natural...

La fel de natural, istoria prelucra memoria colectivă „pentru a o așeza în tipologii științifice”, spune Blandiana. Istoria comunismului și mai ales cea a ieșirii din comunism are însă o responsabilitate mai mare: ea trebuie să resusciteze memoria spunându-le oamenilor ceea ce li s-a întâmplat de fapt. Această memorie care are nevoie de resuscitare s-a dovedit a fi foarte scurtă (dacă a fost cu adevărat): ca dovadă stau primele alegeri libere de după '89, când cei din fostul anturaj al lui Ceaușescu au fost aleși cu o majoritate covârșitoare – fapt care, conform Anei Blandiana, dacă ar fi povestit locuitorilor unei alte planete ar părea suprarrealist...

E nevoie deci de revigorarea memoriei pentru cunoașterea istoriei. Or, Memorialul de la Sighet tocmai asta face. Și se pare că o face cu efect, din moment ce este vizitat de zeci, chiar sute de oameni pe zi, din care jumătate sunt tineri.

Exploatându-se faptul că memoria nu funcționează automat, Ana Blandiana constată eforturile depuse în prezent, pentru **manipularea înțelegerii adevărului**. Această manipulare nu are loc la nivelul istoriei îndepărtate (așa cum Ceaușescu își „adjudeca” simbolic figura lui Mircea cel Bătrân, transformându-l în Mircea cel Mare). E o manipulare a ceea ce ni s-a întâmplat nouă, celor care trăim în prezent și care am trecut prin acele fapte despre care suntem manipulați. Exemplul oferit cu îndârjire a fost cel al Televiziunii Române care, după difuzarea documentarului despre Piața Universității (în iunie 2005 - n.a.), a invitat în studio chiar „călăii” fenomenului care susțineau, „cu o nerușinare totală”, niște lucruri inverse decât cele întâmplate cu adevărat.

Are loc astfel o manipulare a istoriei „la distanțe mici” de timp, chiar sub nasul unor oameni care au trăit acea istorie. Cu toate că există dovezi clare în favoarea adevărului, insistența unora de a-și susține propriile neadevăruri cere mereu și mereu demontarea acestora, cu riscul ca cei care se împotrivesc minciunii să devină asemenea unor „plăci de patefon care repetă același lucru”. **Problema repetiției adevărului este cu atât mai necesară cu cât vin din urmă generații care nu au trecut prin acele istorii, deci care trebuie cu atât mai mult să știe ce s-a întâmplat de fapt, pentru a nu trăi în istorii paralele**. Pentru că, așa cum spunea Blandiana, memoria este o formă de adevăr, distrusă tocmai pentru ca adevărul să fie distrus ...

Într-un expozeu mai concret, Romulus Rusan a prezentat un proiect de ultimă oră al Memorialului de la Sighet (mai exact, „de ultim an”) și anume un recensământ al populației concentraționate din România în perioada 1945-1989. Această inițiativă e posibilă prin intrarea în posesia a 93 000 de fișe de detenție, adică fișe ale celor condamnați și închiși în perioada comunistă (deci nu intră aici cei arestați, anchetați, deportați, strămutați, reținuți administrativ etc.) [...] Cu toată modestia de rigoare, invitații au trebuit să recunoască, la întrebarea unui student despre locul pe care îl ocupă Memorialul în raport cu alte muzee de istorie recentă, că, într-un clasament alcătuit de studenți și profesori ai Universității din Viena, Sighetul a ieșit pe primul loc, urmat îndeaproape de mai tânărul „coleg”, Muzeul Comunismului din Budapesta. Față de acesta, însă, Memorialul Victimelor Comunismului de la Sighet are avantajul de a aparține pe de-a-tregul societății civile (cel de la Budapesta a fost ridicat, în grabă, în timpul unei campanii electorale).²⁹

²⁹ Mihai Gădălean, în art. Să nu lași pe nimeni să gândească în locul tău... (Ana Blandiana și Romulus Rusan în dialog cu studenții clujeni), în lucr.cit., pp.177-179.

*

*Juriul Tribunalului (Internațional de la Vilnius, Lituania, 12 iunie – 28 septembrie 2000; în cadrul Congresului Internațional de condamnare a crimelor comunismului - n.a.) a reținut că **regimul comunist din Rusia sovietică și din țările europene în care acesta a fost exportat a săvârșit următoarele crime: crime împotriva păcii, crime împotriva suveranității și independenței naționale, crime de război, crime de genocid.** Dat fiind caracterul criminal al ideologiei comuniste, a fost considerat criminal și exportul de revoluție. [...] Completul de judecată reține faptul unanim constatat că **în toate țările comuniste se instalase o conducere de partid și de stat care a practicat sistematic și coordonat crima organizată, dirijată de Moscova, cu complicitatea partidelor comuniste și a organelor represive din fiecare țară și a Internaționalei comuniste din Occident.** [...]*

În numele acestei ideologii, denumită marxist – leninistă, au fost săvârșite cu cruzime și în mod sistematic crime împotriva omului, cu caracter de masă. [...] Conducerile comuniste din aceste țări sunt vinovate de implementarea unei ideologii a terorii și a morții. Tribunalul civil condamnă unanim toate aceste fapte și se adresează lumii întregi să vegheze ca astfel de crime, care au făcut victime sute de milioane de oameni, în toată lumea, să nu se mai repete.³⁰ _

³⁰ Vasile Boroneanț, în art. Procesul comunismului, ibidem, pp.8-13.

GLOBALIZAREA SAU UNICA DICTATURĂ. DEMOLAREA NAȚIUNILOR ȘI RELIGIILOR TRADIȚIONALE

În condițiile actuale determinate de accelerarea procesului de unificare a statelor lumii și a religiilor acestora, sub diverse pretexte invocate precum concurența globală din domeniul economic, era și este de așteptat reacția naționalismului adevărat sau al patriotismului autentic. Dar cum aceasta întârzie să apară în rândul politicianilor și a slujitorilor Bisericii, ne revine unora dintre noi sarcina ingrătă de a condamna globalizarea sau noul experiment diabolic aplicat din păcate pe oameni.

Ca și în comunism de altfel, putem observa cu ochii minții noastre, natura sistemului și operațiunea de spălare a creierelor și de intoxicare a informației, precum și nivelarea dorințelor și aspirațiilor noastre. Este evidentă astfel tendința către dictatură sau totalitarism, singura formă de guvernare care are nevoie de manipularea maselor și de înrobirea totală a acestora. Este evident și faptul, că **noi cei care ne opunem oricărei tiranii, trebuie să ne unim și să acționăm în consecință.**

Globalizarea a început practic după sfârșitul celui de-al doilea război mondial, când au apărut primele mari organizații internaționale (și funcționale), motivate în aparență de asigurarea păcii și dezvoltarea relațiilor dintre state. Războiul acesta a avut rațiunile sale ascunse, după cum și cel anterior a urmărit destrămarea ultimelor imperii, care stăteau în calea pretențiilor de dominație masonică. Conflictul dintre marii conducători ai lumii și masonerie exista de multă vreme și nu se putea stinge decât prin instaurarea unei singure dictaturi, fără rivali și disidenți.

Unii intelectuali au tras alarma în privința efectelor globalizării, în special pe terenul economic, criticând de pildă **Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială, Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare**, ș.a. Împrumuturile acordate le-au creat posibilitatea de a exercita anumite influențe și presiuni asupra statelor îndatorate, și chiar de a dicta politica internă ori externă a acestora! Sunt vinovați mai ales cei care conduc multe din corporațiile sau marile companii, care au creat un sistem economic mondial foarte corupt și noi instituții, care promovează interesele financiare și politice ale masoneriei mondiale precum Organizația Mondială a Comerțului, Acordul General pentru Tarife și Comerț, etc. Este și părerea unor intelectuali, din întreaga lume, al căror număr sporește.

La o privire de ansamblu, omenirea parcurge o perioadă critică și destabilizatoare. Neoliberalismul și globalizarea actuală adâncesc permanent dezintegrarea socială și falimentul democrației. S-a intensificat totodată și criza ecologică, rezultată din crizele de guvernare și din birocrațiile guvernamentale. **Politica devine tot mai mult un sector iresponsabil și ineficient, datorită intereselor masonice.** Drept dovadă să luăm în calcul, la nivel național și chiar mondial, actuala stare de sărăcie, infraționalitatea, schimbările climaterice (încălzirea globală, datorată protecției scăzute a mediului în fața poluării și defrișărilor necontrolate, dar și politicii jalnice a S.U.A., China și India, care se opun unor cheltuieli în acest sens, pentru a-și menține sau mări nivelul creșterii economice...).

Acestea sunt doar câteva aspecte, dintre cele mai importante dar nu putem să nu remarcăm de pildă gravitatea acestora din urmă, a inundațiilor tot mai mari, a furtunilor tot mai numeroase și mai puternice, a alunecărilor de teren de-a dreptul catastrofale. În definitiv, poate că asta se și urmărește: reducerea drastică a populației Terrei, sărăcia în rândul majorității acesteia, creșterea infraționalității și extinderea focarelor de război în întreaga lume.

În mod evident, nu pot fi decât întrutotul de acord cu dl. David C. Korten, care are o experiență bogată de specialist; a activat în mari cercuri academice, lucrând în Agenția Americană pentru Dezvoltare Internațională și în Managementul Afacerilor în proiecte finanțate de Fundația Nord, și a arătat defectele majore ale sistemului, în aparență democratic și bine intenționat. Domnia sa, a identificat printre altele, trei forumuri importante, care au servit

realizării consensului de sprijinire a globalizării economice: **Consiliul pentru Relații Externe, Comisia Bilderberg și Comisia Trilaterală**, adică „**fundamentul pe care se construiesc imperiile noului colonialism corporatist**”. A precizat de asemenea, că este greșit a-i atribui marelui economist Adam Smith rădăcinile noului liberalism de piață, întrucât idealul lui era o piață formată din „mici comercianți și cumpărători” iar el „nu a propovăduit niciodată o filozofie morală în apărarea lăcomiei fără margini”. **Globalizarea, în opinia sa nu face decât „să transfere puterea din mâinile guvernelor responsabile pentru binele public, în cele ale câtorva corporații și instituții financiare, mânate de un singur imperativ, căutarea profitului financiar pe termen scurt”** (un gen de cămătărie „la nivel înalt”, mai imorală decât cea practică în deobște - n.a.).

În continuare stau mărturie afirmațiile pertinente ale dr. Korten, dar și ale altor personalități, care au avut curajul să rostească adevărul:

*

*Prezentul ne relevă un sistem economic mondial foarte corupt, care practic în multe cazuri a scindat crearea banilor de creația avuției reale și compensează investițiile extractive (în domeniul financiar; „inginerii financiare” condamnate vehement și de către Mihai Eminescu! - n.a.) mai presus de cele productive. [...] Marii câștigători sunt piratii corporatiști, care jupuie alte companii viabile de activele lor pentru câștiguri pe termen scurt (prin revânzarea lor, pe bucăți, pentru un profit cât mai mare - n.a.), și speculanții care mizează pe volatilitatea pieței ca să extragă un impozit privat de la cei care sunt implicați în munca și investițiile productive. Strategia adoptată, poate fi rezumată astfel: Corsarul (corporatist) identifică o companie cotate la bursă care are «o valoare cu amănuntul mai mare decât prețul curent al pieței oferit de acțiunile sale». Uneori, aceste companii (cu o reputație bună, promovând interesul pe termen lung al angajaților) sunt într-o situație dificilă. [...] Odată ce o asemenea companie este identificată, corsarul la pândă poate forma o nouă corporație ca recipient pentru compania pe care vrea să o achiziționeze. Deseori, corporația recipient e aproape în întregime finanțată pe datorie și are prea puține acțiuni sau deloc. [...] Întregul joc se desfășoară cu un înfiorător simț al detașării morale”.*³¹

*

*În esența lor, teoriile neoclasicismului economic presupun că: oamenii sunt motivați din fire în primul rând de lăcomie; impulsul de a acumula reprezintă cea mai înaltă expresie a ceea ce înseamnă să fii uman; promovarea neobosită a lăcomiei și spiritului de achiziție conduce la rezultate optime din punct de vedere social; este spre binele societăților umane să încurajeze, să onoreze și să recompenseze valorile menționate mai sus. Deci, un număr de idei și intuiții valabile au fost răstălmăcite într-o ideologie extremistă care înalță cele mai josnice aspecte ale firii umane la un ideal de autojustificare. Deși, această ideologie denigrează cele mai fundamentale valori și idealuri ale omenirii, ea a devenit atât de adânc înrădăcinată în cadrul valorilor, instituțiilor și culturii noastre de masă, încât o acceptăm aproape fără a o pune la îndoială (referindu-se la societatea americană în special, dar care influențează astăzi întreaga lume - n.a.).*³²

*

Cu profiturile uriașe care le intrau în buzunare din contractele de livrare pentru armată (începând cu războiul civil american, între 1861-1865, declanșat și nu aplanat de rațiuni de acest gen - n.a.), cercurile industriale (supuse masoneriei - n.a.) au putut profita de pe urma

³¹ David C. Korten, *Corporațiile conduc lumea. Raport asupra marii finanțe internaționale: FMI, Banca Mondială, BERD, PHARE, G 7*, Ed. Antet, Oradea, 1995, pp.23-65.

³² Ibidem, pp.83-84.

tulburărilor și a corupției înfloritoare, pentru a mitui efectiv o legislație care le-a acordat masive donații bănești și terenuri. [...] milioane de americani au fost lăsați fără loc de muncă în recesiunea economică ce a urmat, pe când o alegere prezidențială falsificată în 1876 a fost aranjată prin negocieri secrete. Aceasta se întâmpla după **asasinarea președintelui Abraham Lincoln, care s-a opus întronării corporațiilor și concentrării averii în câteva mâini, când corupția și afacerile de culise atinseseră cote nebănuite.** [...] Unirea ulterioară a mișcărilor sindicale a făcut ca dușmanii de moarte de odinioară ca J. P. Morgan și John D. Rockefeller, să-și unească forțele în 1901 pentru a contopi 112 conducători de corporații, întrunind un total de 22,2 miliarde dolari în active (!), sub egida lui Northern Securities Corporation din New Jersey (Compania nordică a titlurilor de valoare)(oraș, care și astăzi, este un important centru al masoneriei - n.a.).³³

*

Pe măsură ce piețele devin mai libere și se globalizează, **puterea de a guverna trece din ce în ce mai mult din mâinile guvernelor naționale, în cele ale corporațiilor multinaționale, iar interesele acestor corporații se îndepărtează tot mai mult de interesele umane.** [...] Corporațiile există pentru a-și urmări **interesele proprii de maximalizare a profiturilor, nu aspirațiile colective ale societății.** [...] **Cel puțin trei grupuri importante de susținători, adepții raționalismului economic, adepții pieței libere și membrii clasei corporatiste, au constituit o alianță politică puternică, dedicată promovării unui program ideologic comun, cu o fervoare dogmatică, asociată de obicei cruciadelor religioase.** [...] Campionii libertarismului corporatist au salutat cu bucurie dezintegrarea imperiului sovietic în 1989, ca o victorie a pieței libere (!) și ca pe un mandat pentru a-și susține cauza. **Francis Fukuyama a proclamat că lungul drum al evoluției umane se apropie de final: o societate universală, globală, de consum. El a denumit-o «sfârșitul istoriei».** [...] O societate civilă fără un guvern și o piață organizată înseamnă anarhie. [...] Societatea civilă este totuși primul sector în ordinea importanței. [...] Globalizarea economiilor naționale și domnia nestingherită a puterii corporatiste inversează această ordine. **Piața devine primul sector, guvernele se subordonează intereselor corporatiste, iar capacitatea societății civile de a trage la răspundere guvernul în apărarea interesului public este grav afectată.** [...] Nu degeaba William M. Dugger, caracterizează corporația drept «iresponsabilitate organizată».³⁴

*

Este o axiomă faptul că puterea politică se aliază cu cea economică. Cu cât este mai mare unitatea economică, cu atât sunt mai mari concurenții săi dominanți, și cu atât se concentrează mai mult puterea politică a corporațiilor și a aliaților lor, cu atât mai mică este puterea politică a poporului, și cu atât mai lipsită de sens devine democrația. [...] **Marile corporații au devenit tot mai abile în crearea cererii produselor lor.** În cele din urmă s-a născut comercializarea ca o specialitate de management și primele școli de afaceri au început să ofere cursuri pentru a satisface cererea. **Astăzi, televiziunea este principalul mijloc prin care corporațiile modelează cultura și comportamentul americanilor, fiind mijlocul de comunicare aproape ideal pentru servirea scopurilor corporatiste.** [...]

Când instituțiile financiare conduc lumea, probabil că este inevitabil ca interesele banilor să capete preponderență asupra celor umane. Ceea ce trăim ar putea fi cel mai bine descris ca un caz în care **banii colonizează viața.** [...] Putem rezuma globalizarea astfel: **banii, tehnologia și piețele lumii sunt controlate și administrate de corporații mondiale uriase; cultura de consum aruncă oamenii într-o goană frenetică după bunuri materiale efemere; corporațiile**

³³ Ibidem, pp.67-72.

³⁴ Ibidem, pp.80-154.

sunt libere să acționeze urmărind numai profitul, disprețuind omul; nu mai există loialitate față de țara natală. Toate aceste lucruri conduc omenirea spre autodistrugere.³⁵

*

Nimeni nu se bucură în fața perspectivei unei vieți într-o lume a sistemelor ecologice și sociale, care se apropie de colaps. Totuși continuăm să primejduim civilizația umană și chiar supraviețuirea speciei noastre, numai ca să permitem unui milion și ceva de oameni să acumuleze bani peste nevoile lor reale. **Continuăm să înaintăm cu îndrăzneală într-o direcție în care nimeni nu vrea să meargă (dacă ar ști direcția).** Ajungem acum să înțelegem că globalizarea economică s-a efectuat la un preț mult prea mare. **În numele modernității, creăm societăți disfuncționale care cultivă în orice împrejurare comportamente patologice, cum ar fi violența, concurența extremă, sinuciderile, abuzul de droguri, lăcomia și degradarea mediului înconjurător.** Asemenea conduită constituie o consecință inevitabilă, atunci când o societate nu reușește să satisfacă nevoile membrilor săi pentru relații sociale ca încrederea, afecțiunea și un țel împărtășit și respectat de toată lumea. Întreita criză a sărăciei crescând, distrugerii mediului înconjurător și dezintegrării sociale este o manifestare a acestei disfuncții. **Nebunia colectivă de a urma politici care adâncesc disfuncțiile nu este inevitabilă. Ideea potrivit căreia suntem prinși ca-ntr-un clește de forțe istorice de neînfrânt și a imperfecțiunilor umane inerente față de care nu avem altă alegere decât resemnarea este o minciună sfruntată.**³⁶

*

Civilizației, căreia în mod greșit i se spune occidentală, i se apropie amenințări și fenomene de eroziune ce sunt consecințe ale propriei sale filosofii: falsa toleranță, pseudoumanism, vulnerabilitate (Weltanshaung). **În același timp, tentaculele capitalismului financiar internațional, prin băncile sale naționale și instituții ca Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional, etc, dictează mereu legi și regulamente financiare care reglează și dereglează umanitatea. Nici o țară, teritoriu sau stat nu posedă o suveranitate suficientă pentru a refuza această «dictatură» a banilor.** [...]

În paralel, și de o formă mai subtilă, dar întotdeauna persuasivă, își transmit produsele lor «subculturale», găzduite în marile rețele de televiziune, care sunt purtătoare de informații subordonate intereselor oligarhiei internaționale (CNN, Fox News, MTV, etc) și în gigantica mașină de producție cinematografică de la Hollywood. [...] Am putea concluziona că aceasta este unica imagine a «Occidentului» și din aceasta reies semnalele «Imperiului» financiar și subcultural care, puțin câte puțin, uniformizează umanitatea în maniera sa de a mânca (Mac Donald's), de a bea (Coca Cola) și de a se îmbrăca (Jeans). Dar a gândi așa ar însemna să cădem într-o eroare primară.

Este evident că există o pluralitate etnoculturală și istorică în mozaicul popoarelor «occidentale» deși esența problemei rămâne: tensiunea între fenomenul mondialist – globalizator și rezistențele naționale, regionale, înrădăcinate în memoria istorică și în culturile primordiale ale popoarelor. **Calea nu este de a interzice sau a distruge noile «icoane» ale societăților de consum cum sunt de exemplu Mac Donald's, ci de a le împiedica să atenueze sau să anuleze modelele culturale ale fiecărui popor.** [...]

În concluzie, «drepturile umane» nu pot fi înțelese în mod absolut. Trebuie să fie subordonate dreptului la propria noastră identitate și siguranță în propria noastră casă. Dacă nu o va face, Europa se va îndrepta, cu siguranță către autodistrugere. Alianța dintre criminalitate (traficul de droguri și carne vie, jocurile de noroc, terorismul) **și monopolul financiar internațional, protejat de un discurs neo – liberal și împotriva comunităților cu**

³⁵ Ibidem, pp.119-330.

³⁶ Ibidem, pp.297-298.

*rădăcini străvechi va distruge cultura noastră. **Conștiința trecutului nostru este cea mai bună armă de luptă în viitor pentru cultura și civilizația europeană. Protecția mediului nostru înconjurător și a propriei identități este un drept al nostru!***³⁷

*

*Și atunci, fenomenele de globalizare, în măsura în care își propun și reușesc să echilibreze raportul dintre universal și specific în așa fel încât, unitatea în universal să fie o unitate în diversitate, adică să se respecte identitatea și specificul fiecărei culturi naționale – sigur că o asemenea înțelegere trebuie salutăată. În măsura în care vrea și asimilare, dar și ștergerea diferențelor, atunci vom avea un fenomen negativ și, deci nimeni rațional și lucid nu poate fi de acord cu așa ceva. [...] **Asistăm la un recul, la o scădere a interesului pentru cultură și la apariția unor fenomene îngrijorătoare de recădere în stări de analfabetism, de dezinteres, de indiferență, mai ales pentru că indiferența este cea care dăunează cel mai mult.** [...] De ce să întrebăm tot timpul ce spune Europa? Să ne întrebăm ce spun cei din jurul nostru și dacă are eficiență ceea ce noi singuri facem. Ce, noi ne comportăm pentru imagine, jucăm teatru? [...] în ultimă instanță comportamentul nostru european trebuie să fie sincronizare activă, prin creația proprie, prin participarea la creația valorică europeană și nu pur și simplu o preluare sau o aclimatizare a ceea ce s-a creat în alte părți (modele politice, structuri organizatorice etc). Acestea sunt preluări necritice, fără discernământ.*³⁸

*

Globalizarea promovată de noua ordine mondială constituie numai o înșelătoare față a universalității. În timp ce pare că-i unește pe oameni în exterior sau că favorizează apropierea reciprocă a acestora, că elimină barierele despărțitoare dintre ei și facilitează comunicarea, în realitate ea duce la transformarea popoarelor în mase de indivizi, la nivelarea culturilor, la amestecul religiilor, la omogenizarea înfățișării și comportamentului oamenilor, la americanizarea modului de viață. Punctul culminant al acestui proces negativ este anihilarea omului ca persoană și chiar a adevărului însuși despre persoană. [...]

*Sincretismul religios al noii epoci (New Age), promovat uneori chiar de creștini, amenință cu dispariția adevărul persoanei umane, țintind direct primul nivel, cel teologic. Prin relativizarea creștinismului și prin încercarea de amestecare a sa cu alte religii și concepții religioase, urmărește să facă să dispară adevărul despre Dumnezeu ca Persoană și despre comuniunea Sa personală cu lumea, știut fiind că acesta constituie esența creștinismului. Diferitele religii și creștinismul sunt percepute și abordate ca simple mijloace de reglare psihologică a omului.*³⁹

*

Reaua întrebuintare a mediului înconjurător se face abuziv și provocator de cei puternici care nu se interesează de lume, ci urmăresc să-și realizeze imediat interesele economice, politice sau de alt ordin. Este caracteristic impasul pe care l-au semnalat cele trei conferințe mondiale referitoare la mediul înconjurător, care s-au întrunit la Rio (1992), la Kyoto (1997) și la Haga (2000) din cauza nepăsării Statelor Unite, Canadei și Japoniei privind limitarea deșeurilor. Globalizarea are consecințe corespunzătoare și în alte domenii ale vieții sociale, cum ar fi internaționalizarea violenței, lărgirea prăpastiei dintre bogați și săraci, exploatarea celor slabi,

³⁷ Miguel Angelo Jardim, în art. Eroziunea culturală a identităților în societatea modernă, Episteme, nr.1/2005, pp.65-69.

³⁸ Acad. Alexandru Boboc, Vreau să continui tradiția înaintașilor, într-un interviu acordat d-lui Roman Istrati, publicat în rev.cit., pp11-14.

³⁹ Georgios Mantzaridis, *Globalizare și universalitate. Himeră și adevăr*, Ed. Bizantină, București, 2002, pp.6-7.

exterminarea celor nedoriți, ceea ce duce la situații imprevizibile. Pierderea sensibilității oamenilor societății contemporane nu este străină de fenomenul globalizării. [...]

Globalizarea însă nu se întinde numai la nivelul macroeconomic, ci pătrunde și în toate structurile microsociale, până în însăși persoana omenească, însuflând duhul său distructiv, care este **spiritul banului**. Acest duh a existat, desigur, și în trecut. În vremea noastră, însă, a câștigat o autoritate mondială de necontestat. **Astăzi, toate se reduc la bani.** (cu cât ai mai mulți bani, cu atât ești mai respectat - n.a.) Patria, religia, conștiința, tot ceea ce are sau de care are nevoie omul, chiar și omul însuși este apreciat și cumpărat cu bani. Spiritul financiar paralizează omul din punct de vedere moral și-l transformă în privitor pasiv al evoluțiilor exterioare. În felul acesta suntem duși la periferia moralității. [...]

Ca singură ieșire din impas este propusă punerea în slujba cantității (iar nu calității – n.a.): slujirea banului. **De aceea, nu ar fi exagerat să vorbim de virusul banului, care sub forma unei epidemii universale, epidemia globalizării, contaminează profund persoana umană.**

Merită o atenție deosebită punctul de vedere al Sfântului Apostol Pavel formulat atunci când, enumerând diferitele stări păcătoase, cum ar fi curvia, necurăția, patima și pofta cea rea, se oprește la **iubirea de arginți, socotind-o drept închinare la idoli.** Aceasta înseamnă că **prin iubirea de arginți, omul întrerupe comuniunea cu Dumnezeu și se schimbă în sclavul banului.** În felul acesta banul primește dimensiuni metafizice. Devine **Mamona** (menționat la sfârșitul Bibliei - n.a.) care se luptă cu Dumnezeu, care robește omul și duce la amoralism.⁴⁰

*

Dar și ipocrizia, cu care se promovează actualmente globalizarea, este de neimaginat. În trecut au existat anumite principii morale sau religioase fundamentale, care asigurau un anumit echilibru. Însă, chiar când aceste principii erau încălcate de dreptul celui mai tare, ele nu-și pierdeau valoarea. În zilele noastre lucrurile nu mai stau așa. **Ipocrizia are la dispoziția sa toată puterea spre a informa în mod fals, spre a deforma și a realiza orice ticăloșie și nedreptate, făcând-o să apară ca o intervenție umanistă și filantropică.** Exemplu în această privință îl constituie bombardamentele din Iugoslavia care s-au făcut pentru „eliberarea” poporului acestei țări. Singura paralelă a acestui fenomen, în istorie, ar putea fi socotite cruciadele Occidentului „creștin” în vederea „eliberării Locurilor Sfinte”. Faptul că în cele două cazuri **intervențiile pretins - creștine au avut ca jertfe creștinii ortodocși din Răsărit** se datorează probabil ciudățeniilor istoriei. [...]

Astăzi omul comunică cu întreaga lume, fără să iasă din casă. Dar se găsește și sub directa supraveghere a puterilor din întreaga lume, în timp ce rămâne în propria lui casă. În felul acesta, nu numai că nu se promovează comuniunea mondială, ci se distruge orice structură socială sănătoasă și se pun bazele unei forțe inumane mondiale. În fine, globalizarea sfârșește într-o himeră care este întreținută, determinată și dirijată de vânătorii de putere, văzuți sau nevăzuți.⁴¹

*

La antipodul acestei globalizări se găsește universalitatea creștină. Aceasta nu se dobândește prin distrugerea sau cucerirea celorlalți, sau prin distrugerea sau cucerirea lumii, ci prin lupta împotriva patimilor și distrugerea egocentrismului. [...] Universalitatea nu este pentru om un lux inutil, ci este identică cu mântuirea sa. [...] Premisă pentru universalitate este **lepădarea egoismului, care otrăvește omul și subminează viața sa personală și comunitară.** Egoismul îl îndepărtează pe om de Dumnezeu și de aproapele. De aceea, **adevărata unitate a lumii, universalitatea, fără lupta împotriva egoismului este imposibilă.**

⁴⁰ Ibidem, pp.12-14.

⁴¹ Ibidem, pp.18-19.

Aspirația spre globalizare este cea care îl caracterizează în mod deosebit și care, în același timp, amenință să-l distrugă pe omul contemporan. Nevoile comune, pericolele comune, temerile comune și speranțele comune îi fac pe oameni să se aproprie astăzi unii de alții mult mai mult decât în orice altă epocă a istoriei. Acest fenomen este exploatat de puternicii pământului pentru a face propagandă și a promova globalizarea barbară (și reîmpăgânirea lumii - n.a.) Același fenomen, însă, având ca măsură pe Hristos, cheamă omul la adevărul naturii sale; îl cheamă să caute și să trăiască universalitatea.⁴²

*

Cunoașterea lui Dumnezeu nu este o problemă de ordin teoretic, ci o experiență trăită. Dumnezeu este iubire. Și adevărul iubirii se cunoaște prin trăirea acesteia. Atâta vreme cât omul nu trăiește iubirea (aproapelui, iar nu cea de sine – n.a.), nu poate să-l trăiască pe Dumnezeu. Iar când cunoaște adevărata iubire, nu poate să nu recunoască în aceasta pe Dumnezeu. [...] Mișcarea de dăruire spre alții este însă contribuția dumnezeiască, este energia lui Dumnezeu care se arată în om și conlucrează cu omul. [...]

Creștinismul nu urmărește să pună ordine în viața noastră personală, de familie sau socială. Toate acestea pot să apară ca roade secundare. **Scopul creștinismului este eliberarea omului de egocentrism și integrarea lui în perspectiva noii creații, în comunitatea care-l îndumnezeiește. [...]**

Actualmente, în societatea noastră domină o stare de anarhie morală, sau mai degrabă haotică. Această situație nu este cauza unor motive sociale și morale din cauza indiferenței și decăderii duhovnicești. [...] **Creștinul se socotește înainte de toate responsabil față de orice se petrece în jurul său. Nu judecă pe ceilalți și nici nu-i socotește responsabili pentru răul social. Mult mai mult decât atât, el nu socotește responsabil sistemul social impersonal, a cărui valoare sau lipsă de valoare depinde de om. În același timp însă, nu rămâne indiferent față de orice se întâmplă în lume, față de oameni și față de sistemul social impersonal. Și aici suntem datori să mărturisim că indiferența creștinilor fie din ignoranță, fie din nepricepere, fie din lipsa de curaj, are o parte foarte însemnată în promovarea răului în lume.**

Izvorul puterii moralei creștine se găsește însă în voința lui Dumnezeu, pe care omul o primește prin credință [...] Izvorul moralei creștine este iubirea lui Dumnezeu. **Modelul de viață morală al creștinilor este Hristos, care trăiește această iubire în forma ei cea mai înaltă. Credința nu este investigată de logică Ea revendică realități care nu numai că o depășesc, dar care i se opun.**⁴³

*

Idealul dezvoltării (prin creștere economică nelimitată - n.a.), care a luat dimensiuni mitice, este înșelător din multe puncte de vedere. Aceasta nu înseamnă desigur, că pot fi puse la îndoială multele și impresionantele avantaje care îi oferă omului o viață mai comodă și mai liberă. Acest avantaj au însă și cele mai serioase efecte negative, care se dovedesc catastrofale. Astfel, omul se întoarce aproape exclusiv spre letargie, comoditate și plăcere, care pot ușor să-l erodeze și să-l pervertească din punct de vedere moral și spiritual, în timp ce, în paralel, uită valoarea efortului, a răbdării și a jertfei, care constituie premise pentru desăvârșirea sa morală și spirituală. [...]

Prin logica dezvoltării toate activitățile umane se transformă în activități economice, așa cum, prin morala dezvoltării, singurele valori rămân cele economice. Aceasta înseamnă că și cele mai lesne de înțeles griji și servicii personale, cum ar fi grija părinților pentru copii sau a copiilor pentru părinți, ajutoarele prietenești ș.a., capătă valoare numai atunci când sunt preschimbate în valori financiare, care se adaugă la venitul pe cap de locuitor. Prin convertirea

⁴² Ibidem, pp.21-40.

⁴³ Ibidem, pp.62-113.

tuturor în valori financiare se depreciază viața omenească, deși se dă impresia că se îmbunătățește nivelul de trai chiar acolo unde se instalează sărăcia. Spre exemplu, o familie care, deși nu avea un venit însemnat pe membru de familie, putea să se întrețină singură, acum nu mai poate, cu toate că formal, venitul a crescut de câteva ori.

Considerând dezvoltarea economică drept cel mai înalt bun, summum bonum, închidem înaintea de toate, binele în interiorul lumii și excludem orice valoare transcendentă sau fie și metafizică. În consecință, **dăm naștere unei morale cu totul imanentă, lumească, care nu numai că se separă de orice sursă harică transcendentă, dar își pierde puterea de influență chiar și la nivelul pur lumesc, tocmai pentru că nu dispune de nici un suport metafizic. [...] Cu cât oamenii le lipsesc mai mult aceste criterii (morale), cu atât mai mult pot să servească mai bine idealul dezvoltării (economice). Însă, cu cât devine mai accentuat acest ideal, cu atât mai mult slăbesc criteriile morale și orientarea morală a oamenilor. În felul acesta, **morala dezvoltării funcționează, și ea, ca o antimorală, nu numai în sensul obișnuit al unei morale specifice, ci și în sensul opoziției ei față de orice morală sau al dizolvării criteriilor sau reperelor morale.****⁴⁴

*

Prin tehnologia modernă, omul este bombardat permanent de o cantitate uriașă de informații dirijate sau nu. [...] Desigur, tehnologia prin ea însăși nu are calitate morală. Mult mai mult decât atât, ea nu este o lucrare diabolică. Este lucrarea omului care poartă în natura sa chipul lui Dumnezeu, chiar dacă acesta este întunecat. Însă obiectivele realizate prin utilizarea tehnologiei au coloratură morală. Ele exprimă interesele, dispozițiile și scopurile celor care le manevrează. Servesc interesele și avantajele lor speciale. [...] **Dar, o încă și mai mare importanță o are identificarea spiritului care generează și orientează fiecare fenomen. Și acest spirit nu este altul decât spiritul capitalismului în forma sa mai nouă; în forma spiritului dezvoltării economice, care a insuflat nu numai sistemul capitalist, ci și pe cel comunist.**

Epoca globalizării coincide cu stadiul cel mai avansat al evoluției politice care se datorează influenței spiritului capitalist. După cum a semnalat Max Weber, mutarea ascezei de la chiliile monahilor la viața profesională a contribuit hotărâtor la constituirea lumii necruțătoare a realității economice contemporane. Uriașul dinamism duhovnicesc al ascezei religioase, separat de viața religioasă, transformată și izolată asfixiant în căutarea exclusiv immanentă a îmbogățirii, pare să-și arate deja roadele sale mature, adică „ultimele produse umane” ale acestei evoluții ale civilizației: **oameni ultraspecializați fără spirit, hedoniști fără inimă; un nimic care se mândrește că a atins culmi necunoscute omenirii în trecut.**⁴⁵

*

Ceea ce s-ar putea propune din punct de vedere teologic în noua situație care se conturează, este o morală teologică autentică. Această morală trebuie să fie în stare să vorbească omului societății contemporane. Pentru ca să se întâmple acest lucru, este necesară cunoașterea acestei societăți. Și aici iese în evidență utilitatea cunoașterii sociologiei, și în general a științelor sociale. Sociologia însă trebuie să funcționeze ca o sociologie autentică, adică în calitate de cartografiere a societății și ca analiză a datelor. La adevărata cunoaștere a societății, nu ajută orice gen de sociologie (marxistă, capitalistă etc.).

Dar, pe de altă parte, ca să existe o morală teologică este nevoie să existe o teologie autentică. Este nevoie de o teologie care nu evită să prezinte adevărul creștin absolut, chiar dacă aceasta vine în contradicție cu mentalitatea lumii. Este nevoie de teologia care există în Evangelie și în învățătura Bisericii. [...] De aceea, creștinul poate, de altfel, să

⁴⁴ Ibidem, pp.122-125.

⁴⁵ Ibidem, pp.125-127.

spună: „Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni (morală nu se supune politicii, ci o depășește)”.⁴⁶

*

În ciuda acestui fapt, **proclamarea drepturilor omului s-a sprijinit pe o bază exclusiv laică și nu s-a apelat la fundamentarea teologică, ci la dreptul natural.** Ba, mai mult, **factorii bisericești, atât din partea Bisericii Romano-Catolice cât și din partea protestantismului, nu numai că nu au combătut, dar au și sprijinit Proclamația drepturilor omului.** Și acest lucru nu este paradoxal dacă se are în vedere că pozițiile creștine au fost propuse într-un spirit diferit și pe baze noi și deosebite, desigur, față de fundamentul lor original. Singurul paradox al acestei proclamații constă probabil în faptul că și factorii bisericești care au criticat această proclamație nu au făcut-o invocând puritatea evanghelică, ci plasându-se ei înșiși pe o bază greșită. [...]

S-a semnalat în mod corect că „Biserica a fost, atât în Orient, cât și în Occident, învățător remarcabil al tuturor valorilor morale”. **Toate valorile morale ale civilizației contemporane vin din izvoare creștine și, mai mult, chiar din Evanghelia lui Hristos. Acestea însă au o importanță secundară în raport cu devenirea în persoană a omului, care constituie scopul primordial al moralei creștine și scopul creației omului.** [...] Morala creștină este totdeauna înțeleasă ca expresie a vieții în Hristos. Aceasta se accentuează mai ales în Biserica Ortodoxă.⁴⁷

*

Bioetica, ca deontologie (morală) a globalizării, se leagă nemijlocit de tradiția creștinismului secularizat occidental și, mai ales, de morală occidentală. Este o morală cu caracter legalist, așa cum este și morală occidentală, care subzistă ca bază a acesteia. Și principiile generale pe care le propune nu constituie, în ultimă instanță, puncte de convergență pentru oameni, ci trambuline pentru lansarea contradicțiilor dintre indivizi. Sunt asemănătoare cu principiile așa-zisei morale sociale, care pot fi interpretate și aplicate în funcție de interesele și dorințele celor puternici. [...] Bioetica analizează în special problemele morale care se referă la:

- a) sterilitate, reproducerea asistată, însămânțarea artificială, controlul prenatal, controlul nașterilor, întreruperea sarcinii și cele referitoare la toate acestea;
- b) intervențiile privind păstrarea sau îmbunătățirea vieții umane, clonarea, prelevarea și transplantul de țesuturi sau de organe;
- c) abordarea perioadei terminale a vieții, eutanasia pasivă sau activă și cele conexe acesteia.

În felul acesta, în cadrul bioeticii sunt puse în evidență următoarele principii: 1) principiul autonomiei; 2) principiul evitării provocării durerii și suferinței; 3) principiul binefacerii; 4) principiul dreptății. Aceste principii însă, care sunt interpretate de obicei din puncte de vedere diferite, se dovedesc în practică foarte elastice și chiar contradictorii. În plus, astăzi este cunoscută erodarea principiilor și a valorilor morale în societate. Chiar și cazurile de comportamente împotriva firii, cum ar fi homosexualitatea, sunt recunoscute și acceptate ca normale. Atunci când omul se goleşte de orice particularitate duhovnicească și se identifică cu funcțiile sale biologice, toate acestea vin de la sine și sunt considerate normale.⁴⁸

*

⁴⁶ Ibidem, pp.129-136.

⁴⁷ Ibidem, pp.141-143.

⁴⁸ Ibidem, pp.148-155.

Absolutizarea primului principiu al bioeticii, principiul autonomiei, nu-i apropie pe oameni, ci îi izolează, nu-i unește, ci îi separă. Desigur, acest principiu pare că respectă particularitatea fiecăruia. Însă acest respect se dovedește, prin natura lucrurilor, a fi o himeră, deoarece este imposibil să se propună principiul autonomiei individului atâta vreme cât societatea are nevoie de unitate și nu are pe ce să o fundamenteze. **Dacă individul este absolutizat, dispare comuniunea, societatea.** De aceea cei puternici propun de fiecare dată poziția lor arbitrară drept factor unificator al societății. Legile vin să limiteze acest arbitrar. Dar, la nivelul moralei, absolutizarea autonomiei și confruntarea ei cu orice idee sau valoare colectivă duce la confuzie și incoerență.

Desigur și morala creștină are ca ideal autonomia. Aici însă, autonomia nu se realizează prin opoziția individului față de societate, ci vine ca rod al maturizării morale și duhovnicești a omului prin împlinirea dublei porunci a iubirii. **Omul ajunge autonom nimicindu-și egoismul, îmbrățișându-și aproapele și unificând, în cele din urmă, înăuntrul său întreaga ființă divino – umană. În felul acesta se realizează și desăvârșirea lui ca persoană.** ⁴⁹

*

Persoana nu poate fi concepută ca un individ izolat, deoarece nu poate exista decât în comuniune. Iar adevărata comuniune se realizează totdeauna în comunitatea divino – umană care este Biserica. În fața pericolului îngropării omului sub grămada genelor sale, morala creștină prezintă perspectiva nelimitată a desăvârșirii și a îndumnezeirii acestuia. [...] Devine astfel evident că omul nu este alcătuit numai din genele sale. Este înțeles faptul că suferința și boala nu sunt forme fatale ale răului, care pot să-l zdrobească pe om, ci se oferă și ca posibilități ce pot funcționa pozitiv, în vederea desăvârșirii omului ca persoană și membru al societății. În felul acesta devine posibilă participarea reală la suferința aproapelui, ca factor esențial al vieții sociale și al coeziunii sociale. [...] Referința la viața viitoare pare utopică omului contemporan. **Omul de azi vrea totul aici și acum, iar cele care nu-i sunt accesibile sunt considerate utopice.** [...] Imitarea grosolană și dificultatea firească de a asimila și folosi în mod creator elemente specifice ale unor culturi străine creează dezordini de ordin personal și social. **Superioritatea ortodocșilor se găsește însă la nivel teologic. Se găsește la nivelul rămânerii în adevărul credinței creștine. În Biserica Ortodoxă există adevărul nefalsificat al creștinismului și se păstrează vie perspectiva lui eschatologică. Aceasta este marea valoare a Ortodoxiei și aceasta garantează calitatea ofertei sale la adresa întregii omeniri.** ⁵⁰

*

Perspectiva care se schițează actualmente în lume prin extinderea fenomenului globalizării este sumbră. Toate fenomenele existente confirmă criza și anunță viitoarea explozie. Atâta timp cât omul lucrează având ca scop exclusiv interesul său individual, neinteresându-l aproapele, viața socială este subminată și se ajunge la impas. Idealul dezvoltării economice se transformă în trambulină a autodistrugerii.

Astăzi, când lumea vede totul prin prisma banului, când este guvernată de ban și îndumnezeiește banul, mărturia Ortodoxiei nu poate evita desconsiderarea banului, dărâmarea statuii acestui dumnezeu mincinos. Această mărturie trebuie să fie dată înainte de toate de monahismul ortodox, dar și de pleroma Bisericii.

Dacă lumea a fost amăgită și crede că toate se cumpără pe bani, are nevoie să vadă forme autentice de viață, cum ar fi obștea monahală ortodoxă sau familia tradițională, care își păstrează libertatea în fața banului. Este nevoie încă să se afle că se cumpără cu bani

⁴⁹ Ibidem, pp.155-156.

⁵⁰ Ibidem, pp.157-180.

numai „cele mărunte și neînsemnate”, pe când cele absolut necesare și care susțin viața noastră sunt la dispoziția tuturor. **Banii întregii lumi și chiar lumea însăși nu înseamnă nimic în fața valorii unui singur om, în fața unui singur suflet.** Conștientizarea acestui adevăr îndepărtează pericolul degradării spre care este condus omul de spiritul banului, pune în evidență persoana umană, care riscă să dispară în vârtoarea globalizării, și deschide orizontul universalității.⁵¹

*

Precum cele mai multe fenomene sociale majore ale contemporaneității, globalizarea se află sub semnul unui „cuplu”. În cea mai blândă ipostază, membrii acestuia se contrazic; de regulă, ei se luptă cu ardoare, nu atât pentru supremație, cât pentru anularea/anihilarea dușmanilor, reprezentați de către celelalte jumătăți ale cuplurilor. Tendinței de a proiecta și construi un viitor mai bun pentru toată lumea, sau măcar pentru cât mai mulți posibil, i se opune cu ardoare (și forță!) aceea de a obține un profit cât mai mare, cu orice preț.

Din nefericire, tendința din urmă, expresie a intereselor cercurilor financiare, dobândește tot mai mulți simpatizanți și chiar combatanți din rândul politicienilor și nu numai, toți membri ai „frăției profitorilor”. Din fericire, cultura mai este, o vreme, la adăpost; la UNESCO, SUA și Israelul au fost învinse de către 150 de țări, în frunte cu Franța, care au impus adoptarea unui proiect ce proclamă neinclusiunea „produselor culturale” în cadrul tratatelor Organizației Mondiale a Comerțului. Ca urmare, fiecare țară semnatară va putea finanța prin fonduri (publice sau de altă natură) arta și cultura națională. **Dar e de bănuț că această stare de grație nu va putea dura foarte mult, în condițiile atacurilor tot mai insistente – și concertate – la adresa valorilor tradiționale și naționale.** Miticii lui Caragiale, astăzi „re-încărcați” și răspândiți pe tot globul, inclusiv sub forma unor trăienici sau georgici, atacă la baionetă, încercând să de-mitizeze, să înlocuiască valori și simboluri tradiționale cu non-valori sau, culmea ororii, cu vid! În rândurile ce urmează, despre câteva dintre aceste atacuri.

Cinematografia americană este, de departe, campioană a tentativelor de lansare și impunere a unor altfel de „eroi”. „Shrek” este o pe cât de bună comedie, o pe atât de murdară tentativă de a arunca în derizoriu personaje clasice, precum Motanul Încălțat sau Făt Frumos, aducând în prim plan un travestit, care și câștigă competiția muzicală inițiată pe site-ul filmului! Încă și mai recent, nu numai că tradiționala și frumoasa legendă a cowboy-ilor este transformată într-o telenovelă cu homosexuali, dar i se mai acordă și o importantă distincție (e de bănuț că va lua și cel puțin un Oscar) (ceea ce a și luat - n.a.).

Dar nici bătrâna Europă nu-i deloc cuminte. Pe malul Balticii, Fiul lui Dumnezeu e înfățișat făcând reclamă la bere. Pe malul Bahluului, ca urmare a faptului că o individă se uită în oglindă și se sperie ce vede, respectiva avortează un text, făcut spectacol de către un individ infam, mai mult decât blasfematoriu. Tot în România, de-mitizarea lovește în stânga și-n dreapta, de la imnul național, transformat în manea, până la Eminescu și alți ctitori ai culturii, înfățișați pe motocicletă și-n alte ipostaze „trendy”. [...] De la asemenea afirmații până la arderea cărților scrise până mai ieri, ca inutile, necorespunzătoare, nu e cale lungă. Dar să sperăm că ea nu va fi parcursă niciodată!⁵²

⁵¹ Ibidem, pp.181-188.

⁵² Dorian Obreja, în art. Năzuind globalizarea, miticii încearcă de-mitizarea, publicat în Evenimentul, 1 februarie 2006, p.3.

PENTRU A ÎNȚELEGE LUMEA ÎN CARE TRĂIM, E NECESAR SĂ DEZLEGĂM ENIGMA «CHESTIUNII EVREIEȘTI»

Una din caracteristicile globalizării și mai puțin cunoscută este ceea ce numim noi **secularizarea sau laicizarea**. Se vorbește câteodată de societatea de tip occidental, ca fiind secularizată, adică desprinsă de câteva secole de instituția Bisericii, mai ales în plan cultural dar și în sfera vieții social-politice. Această separare s-a adâncit treptat, pornindu-se de la provocarea acelor excese regretabile (ale Inchiziției în primul rând) din Evul Mediu ale Bisericii Catolice și continuând cu apariția protestantismului și neoprotestantismului, care au subminat permanent tradiția creștinismului, creștinism, care și astăzi este considerat prima religie a lumii ca importanță.

Occidentul a devenit astăzi o societate, care s-a autodefinit laică sau secularizată, **de fapt atee** în toată regula, încercând să mascheze interesul extrem de scăzut față de morala creștină sau valorile creștinismului. Calea înstrăinării omului de Dumnezeu este străbătută în continuare, dar din păcate de tot mai mulți creștini și chiar de către unii din preoți! Subminarea din interior a Bisericii lui Hristos și subordonarea mass-mediei sunt fenomenele oculte care atacă în mod premeditat toate tradițiile și valorile creștine autentice. Este firesc să ne întrebăm și să identificăm pe cei care îl slujesc pe Antihrist și trasează această traiectorie a omenirii.

În opinia mea dar și a tot mai multor intelectuali, mersul lumii de astăzi se leagă în mod inextricabil de ceea ce Mihai Eminescu numise «chestiunea evreiască». Este vorba de ”problema” creată de către o parte dintre evrei, pe care o putem numi oligarhia evreiască, interesată dintotdeauna nu numai de dominația economică asupra altor popoare, multe din ele fiind cele care i-au primit cu generozitate, dar și de o dominație totală și necondiționată.

În continuare, sunt redată mai multe fragmente, cu valoare chiar istorică sau documentară, care pot contribui indiscutabil la înțelegerea lumii actuale și la trăirea în adevăr, în virtutea dreptului de liber acces la informațiile de interes public:

*

*În ultimul deceniu al secolului XX, orice critică la adresa poporului evreu, a religiei sale sau a statului Israel este considerată cea mai cumplită crimă morală (chiar dacă acuzele vizau doar pe unii dintre evrei! - n.a.). [...] Odată ce un om primește acest calificativ („antisemit”), adevărat sau nu, nimic nu-l mai poate exonera de vina pe care mass-media o echivalează cu păcatul suprem. Prin urmare, irecuperabil cum sunt, am libertatea de a scrie și a vorbi deschis despre un tabu pe care puțini îndrăznesc să-l abordeze. Nu sunt antisemit și resping acest epitet (mai ales că în lumina cercetărilor recente, evreii de astăzi nici nu au origini semite, fapt demonstrat de Benjamin Freedman și arătat în alt capitol, fiind un popor relativ nou, apărut la sfârșitul primului mileniu și începutul celui de-al doilea mileniu d.Hr. - n.a.). Totuși, trebuie să atac „**principala problemă a lumii**”, cum a numit-o Henry Ford, o problemă critică pentru supraviețuirea și libertatea poporului nostru (și nu numai - n.a.).*

*În lumea noastră saturată de Holocaust este aproape imposibil să rostiești cuvântul „evreu” fără a trezi emoții (milă, compasiune, chiar simpatie - n.a.). Acesta este rezultatul acțiunii întreprinse de mass-media lumii occidentale, care a experimentat și reexperimentat la nesfârșit rețeta „**Holocaustului**” (care în fond, a existat, dar a fost supralicitat - n.a.). După cum spune respectabilul istoric britanic David Irving (autor al câtorva zeci de cărți, și în prezent închis pentru unele dezvăluiri - n.a.), «se scrie „Holocaust” cu „H” mare marcă înregistrată». Holocaustul a evoluat de la statutul de adnotare al celui de-Al Doilea Război Mondial până la situația în care Al Doilea Război Mondial a devenit o notă istorică de subsol a Holocaustului. [...] Rareori se întâmplă ca un eveniment să devină tot mai comentat, în presa scrisă și vorbită, pe măsură ce rămâne tot mai departe în timp. De exemplu, subiectul celui de-Al Doilea Război Mondial ocupa o proporție mult mai mare în filmele artistice,*

emisiunile de televiziune, documentarele, cărțile și articolele de presă de la sfârșitul anilor cincizeci decât în cele dinaintea anului 2000. Nu la fel s-au întâmplat lucrurile și cu Holocaustul: cu cât ne îndepărtăm mai mult de acest eveniment (și dispar martorii supraviețuitori - n.a.), cu atât el ne agresează mai tare, pe măsură ce **industria holocaustului** se dezvoltă și se extinde. Ar fi o muncă herculeană să numărăm, măcar, toate reportajele și emisiunile speciale de televiziune dedicate Holocaustului, filmele documentare și „istorice de ficțiune”, cărțile (atât documentare cât și de ficțiune), articolele din reviste și ziare, piesele de teatru. Povestirile despre victimele Holocaustului, despre rude, supraviețuitori, crime de război, criminali, daune, literatura și arta dedicate Holocaustului, amintirile și memorialele ne bombardează aproape zilnic (în America - n.a.). În Washington D.C. există un muzeu al Holocaustului, în valoare de milioane de dolari. [...] În mod interesant, a fost construit înainte da a se fi făcut orice efort real pentru înălțarea unui memorial al celui de-Al Doilea Război Mondial.⁵³

*

Holocaustul nu este singurul traumatism pe care trebuie să-l deplângem cu toții, căci vedem multe relatări istorice dureroase și producții dramatice hollywoodiene și despre alte persecuții istorice ale evreilor. Evreii sunt victimizați de teroriștii arabi din Orientul Mijlociu, de fasciștii din Europa și chiar de membrii Ku Klux Klan-ului din Statele Unite. Există resurse virtualmente inepuizabile de cărți, articole, filme și piese de teatru despre evreii individuali care au avut de suferit din vina antisemiților.

În fiecare an, zeci de mii de scenarii despre evrei inteligenți, generoși, altruști, creatori, morali și curajoși inundă ecranele de șizeci de centimetri ale televizoarelor și ecranele de zece metri ale cinematografelelor, ziarele, revistele și cărțile noastre, teatrele, estradele și amvonurile, undele radio și transmisiunile prin satelit. Există mii de portretizări ale evreilor persecutați ca fiind nevinovați, nobili și eroici, câtă vreme adversarii lor sunt reprezentați ca niște întruchipări ale răului. Nici un grup omenesc nu are un sistem de public relations mai eficient decât poporul evreu. [...] Churchill (Winston) susținuse că **evreii din lume oscilau între devotamentul față de comunism, pe de o parte, și cel la adresa sionismului, pe de altă parte**. Churchill își exprima speranța ca evreii să adopte sionismul ca alternativă (capitalismul imperialist neoliberal, având Sionul sau capitala la Ierusalim, disputat în prezent de evrei - n.a.) la ceea ce el numea bolșevismul „diabolic” și „sinistru”. În acest articol contemporan cu primii ani ai revoluției ruse și foarte bine scris, Churchill descria comunismul ca pe o „confederație sinistră” a „evreilor internaționali”, care „i-a înșfăcat pe ruși de păr și au devenit practic stăpânii necontestate ai aceluia enorm imperiu”. [...]

La data de 9 iunie 1919, Schuyler (ofițer de Informații al Armatei americane în Rusia) îl citează pe Wilton cu următorul paragraf: „Un tabel întocmit în 1918, de Robert Wilton, corespondentul din Rusia al ziarului „London Times”, arată că în acea perioadă existau 384 de comisari, incluzând 2 negri, 13 ruși, 22 de armeni și peste 300 de evrei. Dintre aceștia din urmă, 264 veniseră din Statele Unite, după căderea Guvernului Imperial. [...] Mă întrebam cum era posibil ca „revoluția rusă” să fi fost făcută de numai 13 militanți de etnie rusă, dintre cei 384 de membri ai principalului grup de conducere. [...] **Rolul evreilor în revoluția comunistă** a fost, însă, menționat în numeroase publicații evreiești importante, cum ar fi „Enciclopedia evreiască” și „Enciclopedia evreiască universală”. **Am descoperit cu uimire că evreii se laudă efectiv cu rolul lor de pivot din cadrul revoluției ruse**. Ba chiar scot în evidență efortul evreilor comuniști de a deghiza rolul evreiesc, un efort încununat de succes întrucât majoritatea goyimilor (ne-evrei) din America și Europa nu îl cunosc nici acum.⁵⁴

⁵³ David Duke, *Trezirea la realitate*, Ed. Antet XX Press, Filipeștii de Târg, Samizdat, pp.3-4.

⁵⁴ Ibidem, pp.4-12.

*

„În prezent există probe concludente că bolșevismul este o mișcare internațională controlată de evrei” – preciza Directorul Serviciului Britanic de Informații, către secretarul de stat al SUA. [...] „**Comunismul s-a răspândit în virtualmente toate comunitățile evreiești. În unele țări, evreii au devenit elementul conducător al partidelor comuniste legale și ilegale, iar în unele cazuri au fost chiar instruiți de Internaționala Comunistă să-și schimbe numele cu sonoritate evreiască și să se dea drept non - evrei, în scopul de a nu confirma propaganda aripii drepte care prezenta comunismul ca pe o conspirație străină, evreiască.**

Cartea lui Troțky, Stalin, scrisă în exil, încerca să arate că Stalin jucase doar un rol nesemnificativ în primele zile ale victoriei comuniste. Troțky a încercat să ilustreze acest aspect reproducând o carte poștală ilustrată care se bucurase de o largă circulație în lunile următoare revoluției. Ilustrata îi reprezenta pe cei șase lideri ai revoluției. Se văd Lenin (care era cel puțin pe sfert evreu, vorbea acasă limba yiddiș și era căsătorit cu o evreică), Troțky (pe adevăratul său nume evreiesc: Lev Bronstein), Zinoviev (pe adevăratul său nume evreiesc: Hirsch Apfelbaum), Lunacearsky (ca goyim), Kamenev (pe adevăratul său nume evreiesc: Rosenfeld) și Sverdlov (Edgar). Cartea poștală nu numai că demonstrează dominația evreiască a revoluției, ci și ilustrează faptul că liderii comuniști evrei reprezentați își schimbaseră numele, întocmai cum se spune și în Enciclopedia iudaică. Deși adevărul privitor la ascendența evreiască a lui Lenin a fost ținut secret ani de zile, în prezent scriitorii evrei iau notă de el. [...]

Ceka, sau poliția secretă, era condusă de un evreu, Moses Uritzky, iar majoritatea celorlalți comandanți erau de asemenea evrei, inclusiv Sverdlov și Genrikh Yagoda (forma rusească a cuvântului „Yehuda”, „evreul”), care a coordonat masacrele soldate cu zeci de milioane de victime. [...] **Poliția secretă comunistă, a cărei denumire a suferit multe schimbări, trecând prin formele Ceka, O.G.P.U., N.K.V.D., M.G.B. ȘI K.G.B., a fost cea mai temută agenție polițienească din istoria lumii, închizând, torturând sau ucigând peste patruzeci de milioane de ruși și est – europeni.** Până și istoricii sovietici mai conservatori din anii șizeci situau numărul victimelor asasinate între treizeci și cinci și patruzeci de milioane, cifre care nu includ milioanele de oameni deposedați, încarcerați, exilați, torturați și dislocați. Sciitorul Alexandr Soljenițin, laureat al Premiului Nobel, estimează în opusul său Arhipelagul Gulag, folosind cercetările unui statistician sovietic care avea acces la dosarele secrete ale guvernului, pe nume I. A. Kurganov, că între 1918 și 1959 au murit cel puțin șizeci și șase de milioane de oameni, victime directe ale conducătorilor comuniști ai Rusiei. În volumul II al Arhipelagului Gulag, Soljenițin afirmă că evreii au creat și administrat sistemul sovietic organizat al lagărelor de concentrare în care au murit zeci de milioane de oameni. La pagina 79 a volumului [...] figurează principalii administratori ai **celei mai mari mașini de ucis din istoria lumii.** Aceștia sunt: Aron Solts, Yakov Rappoport, Lazar Kogan, Matvei Berman, Genrikh Yagoda și Naftaly Frenkel. Toți șase sunt **evrei.** Interesant însă este că pe tot parcursul acestei perioade de haos și omoruri evreii au rămas o clasă protejată, ajungându-se până în situația în care partidul comunist a luat măsura fără precedent de a echivala exprimările antisemite cu o ofensă contrarevoluționară, pasibilă astfel de pedeapsa cu moartea.⁵⁵

*

„The Jewish Communal Register of New York City 1917 – 1918”, redactat și publicat de comunitatea evreiască, îl prezintă pe Jacob Schiff, care în acea perioadă era unul dintre cei mai bogați oameni din lume, în fruntea enormei Casei bancare Kuhn, Loeb & Company. În articol se arată cum firma Kuhn, Loeb & Company „a girat marile împrumuturi japoneze de război din 1904 – 1905, astfel făcând posibilă victoria Japoniei asupra Rusiei.” În continuare, articolul spune: „Domnul Schiff și-a folosit întotdeauna averea și influența în interesul poporului său. El i-a finanțat pe dușmanii Rusiei autocratice și și-a folosit influența financiară

⁵⁵ Ibidem, pp.12-14.

pentru a ține Rusia la distanță de piața banilor din Statele Unite.” Practic, Jacob Schiff a dat în total o sumă cuprinsă între șaptesprezece și douăzeci și patru de milioane de dolari pentru a-i finanța pe revoluționarii comuniști evrei din Rusia, sumă care ar echivala cu multe sute de milioane de dolari, la valoarea zilei de azi. [...]

M-am hotărât să investighez rădăcinile ideologice ale comunismului. Am găsit la biblioteca publică Capitalul și Manifestul Partidului Comunist. Cărțile lui Karl Marx erau obtuze, în special fragmentele care dezvoltau dialectica hegeliană, dar aveau o anumită logică, dacă presupuneau că omenirea ar avea o natură de mașină ca aceea descrisă de Marx. Unul dintre profesorii mei a emis neinspiratul comentariu că, comunismul este minunat în teorie dar deficitar în practică. **După părerea mea, o idee bună în teorie trebuie să se aplice și în practică, ceea ce e clar că nu se întâmplă în cazul comunismului. Niciodată nu a existat o teorie care să promită mai multă fericire omenească și totuși să genereze mai multă sărăcie, opresiune mintală și fizică și mai multă nefericire și moarte. Până când am studiat fundamentele comunismului, crezusem întotdeauna că Marx a fost german. De fapt, citisem că tatăl lui Marx fusese creștin. A reieșit că tatăl lui, un avocat de succes, era evreu convertit la creștinism după emiterea unui edict din „Chicago Jewish Sentinel” care dezvăluia faptul că Marx fusese nepotul unui rabin și „descendentul multor generații de cărturari talmudici”.**

Un excelent articol din „Barnes Review” evidențiază „Rasismul lui Marx și al lui Engels”. **Karl Marx nu numai că făcea parte dintr-o lungă genealogie de cărturari talmudici, dar îi și ura pe ruși cu o pasiune care nu poate fi descrisă decât ca patologică.** L-am căutat pe Karl Marx în enciclopediile evreiești și am descoperit, spre marea mea uimire, că omul care-l învățase multe dintre principiile comunismului a fost Moses Hess. Oricât de incredibil ar putea să pară, liderii sioniști contemporani îl venerază pe Moses Hess ca fiind „înaintașul” sionismului modern. [...] În „Ultimele zile ale Romanovilor, Robert Wilton, care a lucrat în Rusia pentru „The London Times” timp de șaptesprezece ani, rezumă „revoluția rusă” cu aceste cuvinte: „Întreaga istorie a bolșevismului în Rusia poartă pecetea de neșters a unei invazii străine. Asasinarea țarului, planificată cu deliberare de evreul Sverdlov și executată de evreii Goloșekin, Sîromolotov, Safarov, Voikov și Yuvski, nu este fapta poporului rus, ci a invadatorului său ostil. (în alt capitol se va arăta de unde provine ura unor evrei, talmudici, împotriva poporului rus - n.a.)⁵⁶

*

În romanul său clasic 1984, George Orwell a scris despre adevărul istoric care „dispare în Gaura memoriei”, cum a fost și soarta adevărului privitor la adevărații autori ai „revoluției ruse”. Mi-am pus două întrebări: „De ce a fost suprimat adevărul istoric despre revoluția comunistă?” și „Cum s-a putut realiza această suprimare, într-o lume liberă?” Prima întrebare își găsește un răspuns evident în faptul că **forțele evreimii internaționale nu vor să se știe, în general, că evreii au fost principalii autori ai celui mai represiv și mai ucigaș regim din istoria omenirii : comunismul. (cu peste 200 de milioane de victime, după mai multe surse avizate - n.a.) Evident, cunoașterea acestui fapt nu creează public relations avantajoase pentru evrei.** Răspunsul la întrebarea a doua, „cum?”, este mai greu perceptibil. [...] Evident, evreii au avut multă putere pe plan istoric după cum o dovedește cazul lui Jacob Schiff, al familiei Rothschild și altele [...]

Când vedeam la televiziune emisiuni despre antisemitism, cuvântul „ură” era folosit aproape întotdeauna pentru a descrie orice opinie negativă despre evrei. Eu unul, nu simțeam nici un fel de ură la adresa evreilor. Investigațiile mele constituiseră strict un exercițiu intelectual. Eram un neofit care examina o lume unde nu-și avea locul, dar lumea aceea mă intriga. Analizând chestiunea „urii”, am întrebat o profesoară din școală **de ce mass-media nu**

⁵⁶ Ibidem, pp.15-18.

foloseau niciodată cuvântul „ură” pentru a descrie motivația asasinării în masă a milioaneilor de creștini ruși din Uniunea Sovietică. Desigur, era nevoie de foarte multă ură pentru a fi comis asemenea crime monstruoase. Profesoara nu a avut nici un răspuns, iar eu mai aveam încă destule întrebări.

Odată ce am descoperit rădăcinile comune ale comunismului și sionismului, m-am hotărât să examinez istoria poporului evreu, atât a iudaismului istoric, cât și a dezvoltării sionismului modern. Simțeam că, pentru cercetările mele, aveam acces la cele mai complete surse de informații din lume. Și am început cu trei excelente și exhaustive enciclopedii evreiești.⁵⁷

*

Căutând răspunsurile, am revenit la sursa de unde deprinsesem pentru prima dată respectul față de evrei: Sfânta Biblie. Am revenit asupra Vechiului Testament, citind din nou, cu cea mai mare atenție, fragmentele privitoare la relațiile dintre evrei și non-evrei. [...] Unele dintre cele mai sângeroase scrieri pe care le-am citit vreodată descriu în amănunt modul cum își anihila poporul evreu inamicii tribali. Masacrele canaaniților, iacobiților, filistenilor, egiptenilor și ale altor zeci de popoare sunt consemnate în Biblie cu o elocvență sinistrală. În terminologia zilelor noastre, măcelărirea unor popoare întregi se numește genocid. Evreii din Vechiul Testament nu cruțau nici bărbații, nici femeile și chiar animalele agricole sau de casă ale inamicilor. [...] În calitate de creștin, nu puteam să-mi explic aceste pasaje care păreau adevărate celebrări ale genocidului. Recunoșteam că Dumnezeu are căi nebănuite și neînțelese, dar nu-mi puteam stăpâni compasiunea față de cei masacrați, printre care mii de bărbați, femei și copii nevinovați. Nu este deloc greu să ne imaginăm ce simțeau puținii supraviețuitori ai acestor masacre la adresa „evreilor”.

*Membrii grupurilor rasiale se pot contrazice cu privire la istoria, spiritualitatea sau capacitățile lor comparative. Dar să sugerezi că Dumnezeu favorizează un singur popor în detrimentul tuturor celorlalte mergând până la a susține și scuza genocidul pentru a le face loc celor „Aleși”? Cu siguranță, acesta nu poate fi decât apogeul supremației rasiale. [...] Propagarea timpurie a creștinismului de către Apostolul Pavel îi încuraja pe creștini să devină mai toleranți cu diferitele grupări etnice. Pavel însuși era un fariseu evreu care s-a convertit la creștinism și o mare parte din viață le-a predicat goyimilor (ne-evrei) de diverse naționalități. [...] Religia evreiască a avut o evoluție cu totul diferită de aceea a creștinismului timpuriu. Poporul evreu și religia lui se întrepătrundeau. Credința în Dumnezeu era necesară pentru a conserva tribul, în aceeași măsură în care protejarea tribului era importantă pentru salvagardarea religiei. **Totuși, conform Statului Sionist al lui Israel, rasa este mult mai importantă decât credința religioasă.** Un emigrant de perspectivă nu e obligat să practice iudaismul sau să creadă în el pentru a emigra în Israel; ba chiar, poate fi ateist sau comunist declarat. Nu trebuie decât să-și dovedească originile evreiești.⁵⁸*

*

*Respingându-l pe Iisus Christos, împreună cu iubirea și toleranța predicate de el (toleranță - ?! - n.a.), iudaismul și-a continuat drumul în **direcția șovinismului**. Punctul culminant a fost atins în **paginile Talmudului**, o expunere enciclopedică a legilor și tradițiilor evreiești, compilată de sute de rabini de-a lungul secolelor. „American Heritage Dictionary” o descrie ca „reprezentând baza autorității religioase pentru iudaismul tradițional”. Talmudul a*

⁵⁷ Ibidem, pp.19-20.

⁵⁸ Ibidem, pp.22-24.

fost transcris pentru prima oară în epoca babiloniană, iar tradiția orală este mai veche cu numeroase secole. Prin secolul al VI-lea î.Ch. a fost formulat în scris, devenind cel mai important text religios al poporului evreu, principalul canon al religiei sale. În Talmud, evreii își codificau în sfârșit cele mai șovine tendințe. [...] Frazele din Talmud sunt vitriolante: „Numai evreii sunt oameni. [Goi] sunt animale. (Baba Mezia 114a-114b)... Dacă un evreu este ispiti să facă rele, el trebuie să se ducă într-un oraș unde nu e cunoscut și să facă relele acolo. (Moed Kattan 17a)...Dacă un păgîn [goi] lovește un evreu, goyimul trebuie să fie ucis. Lovirea unui evreu este lovirea lui Dumnezeu. (Sanhedrin 58b)...[Goi] sunt în afara protecției legii iar Dumnezeu le-a „expus banii pentru Israel” (Baba Kamma 37b)...Evreii pot folosi minciuni („subterfugii”) pentru a amăgi un [goi]. (Baba Kamma 113a)...[Goi] preferă sexul cu vacile. (Abodah Zarah 22a-22b)...”

Am fost uimit să găsesc o ură atât de totală exprimată în cel mai important text scris al religiei evreiești. Era evident că toate aceste citate erau autentice, întrucât copiile pe care le citisem eu fuseseră publicate de organizații evreiești. Nu puteam găsi nici o explicație rațională pentru prezența unor asemenea scrieri în cărțile sfinte evreiești; ba chiar, înțelegeam tot mai clar că majoritatea americanilor nici măcar nu știu de existența lor. Îmi era greu să dau crezare unor asemenea citate, după cum știu că și multor cititori le va fi la fel de greu. Oricum, dacă cineva se îndoiește de autenticitatea lor, o cale foarte ușoară pentru a confirma ura extremă a Talmudului la adresa goyimilor este aceea de a citi „Enciclopedia evreiască”. [...]

Am fost tulburat să găsesc în Talmud descrierile de o obscenitate violentă ale Mântuitorului și ale creștinilor. Printre altele, Christos este calificat drept șarlatan, seducător și răufăcător. Talmudul îl acuză pe Christos că a avut relații sexuale cu măgarul lui, iar pe Fecioara Maria o descrie ca pe o târfă (caricaturile recente ale profetului islamic sunt de-a dreptul minore față de aceste afirmații șocante!!! - n.a.). [...] În același timp, însă, faptul de a ști că asemenea pasaje există m-a ajutat să înțeleg de ce au circulat atât de multe sentimente anti-evreiești de-a lungul secolelor. De asemenea, mi-a prilejuit o mai bună asimilare a animozității anti-goi care domina iudaismul. Trebuie să se rețină că toți rabinii studiază Talmudul. Cum ar reacționa evreii dacă pastorii creștini ar studia Mein Kampf ca pe un fragment al sfintelor lor scripturi, scuzându-l numai pretextul că nu are nici un efect asupra atitudinii lor actuale? Orice cititor cu vederi largi care citește atât Mein Kampf, cât și Talmudul, va constata că acesta din urmă este mult mai intolerant. Când am căutat antisemitismul în enciclopediile importante, am constatat că toate încercau să explice antisemitismul istoric exclusiv ca pe o formă a intoleranței creștine la adresa evreilor non – creștini. Uneori, se sugera chiar că evreii au fost persecutați de creștini numai fiindcă Evangheliile îi acuză de crucificarea lui Christos. Nicăieri nu se sugera că una dintre sursele antisemitismului ar putea să fi fost atitudinile etnocentrice și pline de ură ale evreilor înșiși față de goyimi, exprimate în propriile lor legi religioase.

Chiar și în timpul vieții lui Iisus Christos, forțele evreimii organizate i se opuneau acestui învățător bun la inimă, care vorbea despre puterea iubirii și a reconcilierii, cu mai multă înverșunare decât măsurile militante anti-romane pe care le sperau fariseii. **Noul Testament consemnează cu fidelitate intensă teroare evreiască folosită pentru a suprîmă credința creștină timpurie.** Într-unul dintre cele mai cutremurătoare versete se spune: „Totuși, de frica evreilor, nimeni nu vorbea de El (Christos) pe față.” (Sfânta Evanghelie cea de la Ioan 8:13) ⁵⁹

*

Încă din primele secole ale creștinismului, unii cărturari goyimi au învățat să vorbească fluent limba ebraică. Pornind de la conținutul scrierilor talmudice, li s-a format o ostilitate înverșunată față de evrei. Pe tot parcursul secolelor ulterioare, zeci de papi au emis edicte și enciclice care condamnau iudaismul, își exprimau indignarea nu pentru că evreii l-au crucificat pe Christos, ci din cauza veninoaselor pasaje anti-goi și anti-creștine. [...] Pius al V-lea. I-a

⁵⁹ Ibidem, pp.25-29.

expulzat pe toți evreii din statele papale (1569). Grigore al XIII-lea. A spus într-o Bulă Papală din 1584: „Mișcați de o intensă ură contra membrilor lui Christos, **continuă să plănuiască oribile crime împotriva religiei creștine, cu o îndrăzneală crescândă pe zi ce trece**”. [...] Nu numai că fondatorii Bisericii Catolice aveau această opinie tulbure despre evrei, dar am fost uimit să constat că marele reformator și fondator al protestantismului, Martin Luther, împărtășea aceeași opoziție pătimașă la adresa lor.

Câtă vreme creștinii proslăvesc în zilele lor sfinte bunele sentimente universale, evreii aniversează victoriile militare istorice împotriva dușmanilor lor goyimi. [...] Când creștinii intră în Postul Mare și se pregătesc să celebreze mântuirea dăruită de Christos, evreii sărbătoresc Paștele lor, o ceremonie care se bazează din nou pe un conflict străvechi între israeliți și goyimi. Paștele evreiesc constituie o referire lipsită de ambiguitate la noaptea când spiritul morții a „trecut peste” casele evreiești, inofensiv, pentru a se coborî în casele dușmanilor lor egipteni, unde i-a ucis pe toți primii născuți de sex masculin, de la copiii din leagăn și până la bătrâni, din toate familiile egiptene. O asemenea exprimare poate părea șocantă, dar **în realitate Paștele evreiesc este omagierea unei pruncucideri în masă.**

O altă sărbătoare evreiască importantă este Festinul Sorșilor, numit Purim. [...] Petrecerea sărbătorește masacrarea de către evrei a mii de persani, împreună cu primul lor ministru, Haman, și cei zece fii ai acestuia. Festinul include până și mâncatul simbolic al urechilor antisemiților (urechile lui Haman, hamantaschen) sub forma unor mici prăjituri cu trei laturi. [...] Aflând aceste lucruri, mi-am dat seama că dacă oricare alt grup etnic ar fi avut asemenea ceremonii, ele ar fi fost numite barbare și pline de ură. Imaginați-vi-i pe membrii Ku Klux Klan-ului oficiind un ritual în care ar prepara și mânca fursecuri în forma urechilor lui Martin Luther King și ar ține o ceremonie sfântă cu biciuirea lui simbolică! Purim este sărbătorit anual încă de mult dinainte de Christos și, cu siguranță, a jucat un rol important în **cultivarea urii și a suspiciunii față de goyimi, în inimile și mințile copiilor evrei** (ură care transpare mai ales la evreii cu funcții de mare autoritate, în diverse state, în serviciile secrete și în politică, justiție ș.a.m.d. - n.a.). Această ceremonie repulsivă ar fi analoagă cu situația în care bisericile noastre creștine i-ar învăța pe copii să-i bată simbolic pe fariseii evrei care l-au condamnat pe Iisus și apoi să mănânce alimente simbolizând părți din trupurile sfârtecate ale preoților evrei. Desigur, așa ceva ar contraveni total spiritului creștin, și totuși atitudinile de acest fel reprezintă însăși esența iudaismului.⁶⁰

*

Înainte de Al Doilea Război Mondial, Nahum Goldman, președintele Organizației Mondiale Sioniste, i-a îndemnat pe evreii germani să emigreze în Palestina, folosind următoarele cuvinte directe: „Iudaismul nu poate avea nimic în comun cu germanismul. Dacă aplică standardele de rasă, istorie și cultură, [...] germanii au într-adevăr dreptul să-i împiedice pe evrei să se amestece în afacerile volk-ului lor. [...] Același lucru îl cer și eu volk-ului evreu față de cel german. [...] Evreii sunt împărțiți în două categorii, cei care recunosc că fac parte dintr-o rasă distinctă printr-o istorie veche de mii de ani și cei care nu recunosc acest lucru. Aceștia din urmă se expun acuzației de necinste. [...]”

În prezent, o generație întreagă de evrei crește inundată cu povești despre perfidia goyimilor. Nu numai germanii și est-europenii sunt acuzați de Holocaust, ci au început să apară multe cărți scrise de autori evrei care susțin că și națiunile occidentale au o parte din vină, precum și președintele Franklin D. Roosevelt, Biserica Catolică, ba chiar întreaga lume creștină.

Am descoperit că **atragerea atenției asupra scrierilor talmudice, citând textual chiar cuvintele folosite de liderii și scriitorii evrei moderni, atrage acuzația de antisemitism.** Părerea mea era că, dacă repetarea cuvintelor unor lideri evrei înseamnă antisemitism, atunci trebuie să

⁶⁰ Ibidem, pp.29-32.

existe elemente dezgustătoare chiar în acele cuvinte. Poate că, atunci când analizăm cauzele antisemitismului, ar fi bine să ținem seama și de atitudinea istorică a evreilor față de goyimi. Bernard Lazare, un popular intelectual evreu din Franța secolului al XIX-lea, a investigat rolul jucat de poporul său în secularul conflict cu celelalte popoare. În cartea lui de largă circulație *Antisemitismul*, Lazare a scris: „Dacă această ostilitate, această repugnanță s-ar fi manifestat față de evrei numai la un moment dat sau într-o singură țară, ne-ar fi ușor să explicăm cauzele locale ale unor asemenea sentimente. Dar această rasă a făcut obiectul urii din partea tuturor națiunilor în mijlocul cărora s-a așezat vreodată.”⁶¹

*

Cinematograful și televiziunea exercită o influență enormă asupra emoțiilor omenești. Relatările în serial ale persecuțiilor suferite de evrei, de la Torah și până la Holocaust, sunt acum propagate într-un format irezistibil. În mii de filme lucrate profesionist, de la „Cele zece porunci” și până la „Lista lui Schindler”, evreilor li se reamintește despre perfidia goyimilor, în timp ce goyimii sunt atrași să simpatizeze cu cauza evreiască. Povestirile de groază repetate la nesfârșit ale Holocaustului nu pot servi decât la a intensifica suspiciunile evreului de categorie medie față de goyimi, subliniind totodată necesitatea solidarității evreiești. [...] Evreii au cerut ca Biserica Catolică să elimine din liturghie tot ceea ce ei consideră că e ofensiv, iar catolicii, precum și membrii altor confesiuni creștine (dar nu ortodoxe - n.a.), s-au conformat. Totuși, nimeni nu îndrăznește să insiste ca și credința evreiască să excludă referirile la goyimi ca fiind „răi din naștere, cu suflete inferioare”.

Pe măsură ce începeam să examinez toate aceste chestiuni dintr-o perspectivă nouă, am observat că **în centrul iudaismului se află conservarea moștenirii evreiești și propășirea intereselor evreiești.** [...] **Religia evreiască, așa cum o codifică Talmudul, se referă mai puțin la viața de Apoi și mai mult la supraviețuirea și puterea poporului evreu.** Animat de credința că evreii sunt „Poporul Ales”, iudaismul este comentat de recităriile sub formă de cronici ale persecuțiilor din trecut. **Într-o lume care renunță la rasism, iudaismul este singura confesiune de pe Pământ lăudată pentru cultivarea excluderii genetice, a elitismului, etnocentrismului și spiritului de suprașerie.** Israelul modern este singurul stat „occidental” cu o teocrație declarată, care se auto-proclamă cu nerușinare o națiune al cărei scop este acela de a împinge înainte o singură religie și un unic popor. Israelul definește iudaismul ca religie de stat, cu o separație foarte redusă între biserică și stat la nivelul legilor religioase și civile. În pofida statului lor religios, majoritatea evreilor din Israel se consideră „laici”. Însă chiar și evreii mireni din Israel și America susțin statul izraelian de conducere ortodoxă (tradițională) și sprijină numeroasele organizații conduse de evreii ortodocși din întreaga lume, ca pe un mecanism pentru conservarea moștenirii lor culturale și rasiale. [...] După ce am citit cuvintele fondatorului sionismului modern, Theodore Herzl, mi-am dat seama pe deplin că în civilizația noastră există, așa cum se exprima el, agenți ai unei puteri „străine”. Aceștia sunt oamenii care nu ne împărtășesc cultura, tradițiile, credința, interesele sau valorile. Am înțeles că, dacă doream să păstrez moștenirea și valorile poporului meu, trebuia să-mi apăr valorile de sectorul intolerant din cadrul comunității evreiești care caută nu concilierea, ci **dominarea.**⁶²

*

În cele din urmă, creștinismul a devenit o credință răspândită preponderent în rândurile goyimilor, iar evreimea organizată a ajuns dușmanul său implacabil, susținând că Iisus era un bastard și Maria o târfă, iar creștinii meritau să fie fierți de vii în excremente. [...] Mulți creștini cred că singurele cărți religioase ale evreilor sunt cele care se găsesc în Vechiul Testament. [...]

⁶¹ Ibidem, pp.33-34.

⁶² Ibidem, pp.35-38.

Există trei ramuri principale ale religiei iudaice: „ortodoxă”, conservatoare și reformată. „Ortodoxismul” reprezintă sursa tradițională a iudaismului și este considerat ca aflându-se la baza acestuia. Foarte asemănătoare cu iudaismul „ortodox” este ramura conservatoare (similară astfel Bisericii Catolice, din creștinism? - n.a.), dar aceasta acordă o mai mare libertate în respectarea celor mai severe dintre legile evreiești. Mai modernistă, mișcarea reformată este mult mai puțin legată de tradițiile fariseice decât oricare dintre celelalte două ramuri. „Encyclopedia Judaica” descrie actuala panoramă religioasă a națiunii israelite astfel: „În statul Israel există foarte puține congregații reformate sau conservatoare. Ortodoxismul (foarte stranie această denumire, în cadrul iudaismului, creînd o confuzie pentru cei neavizați...- n.a.) constituie poziția religioasă oficială în Israel, cu majoritatea rabinilor aparținând vechii școli de juriști **talmudici**”. [...] „Enciclopedia evreiască universală” afirmă foarte clar că autoritatea supremă a iudaismului este Talmudul, nu Torah sau Vechiul Testament. „Astfel, autoritatea supremă a ortodoxismului (iudaic - n.a.) este Talmudul babilonian”. [...] În Talmud scrie clar că iudaismul îl consideră pe Iisus un „șarlatan”, „magician”, „seducător” și „înșelător”. De asemenea, Talmudul afirmă că relatarea biblică a crucificării a fost o minciună, susținând că Iisus a fost strangulat într-o hazna cu bălegar (ceea ce pare a fi o variantă masonică - n.a.) și că evreii Îl urau atât de tare încât L-au executat în patru moduri diferite! Christos este portretizat ca fiind fiul bastard al unei târfe și se sugerează chiar că era goyim. În unele paragrafe șocante, Talmudul merge până la a se lăuda că romanii nu au avut nimic de-a face cu moartea lui Iisus, numai evreii fiind aceia care L-au executat, pentru idolatria Lui. De asemenea, Talmudul declară că Iisus a fost înviat din morți de un magician evreu, apoi pedepsit prin fierberea în sămânță clocotită. (?)⁶³

*

În continuare figurează câteva citate directe pe care le-am verificat în Talmud (și Vechiul Testament), cu referire la Iisus și creștini: „Balaam [Iisus] preacurvea cu măgarul lui (Sanhedrin, 105a-b); Preoții evrei L-au trezit pe Balaam [Iisus] din morți și L-au pedepsit [fierbându-L] în sămânță clocotită. (Gittin, 57a) [...] Cei care citesc cărțile necanonice [Noul Testament] nu vor avea parte de nimic în Lumea de Apoi (Sanhedrin, 90a); Evreii trebuie să distrugă cărțile lor [ale creștinilor]. (Shabbath, 116a); Iar robii tăi și roabele tale, pe care îi vei avea, să-i cumperi din neamurile care sunt împrejurul tău. Tot așa din fiii străinilor care petrec între voi: puteți să cumpărați și din aceștia cum și dintre urmașii lor aflători pe lângă voi și care s-au născut la voi în țară. Ei vor putea să intre în stăpânirea voastră. Și voi puteți să-i lăsați pe ei moștenire fiilor voștri de după voi, în stăpânirea lor. **Pe ei să-i aveți robi de-a pururi; dar când este vorba de frații voștri, fiii lui Israel, nici unul dintre voi să nu împileze pe celălalt cu silnicie** (Leviticul, 25: 44-46) [...] În privința căsătoriilor inter-rasiale există pasaje inconfundabile, unde Dumnezeu a poruncit: „Să nu te încuscrești cu ele”; „Și le va da Domnul Dumnezeu în mâinile tale și le vei înfrânge, să le nimicești, să nu închei cu ele legământ, nici să-ți fie milă de ele. Să nu te încuscrești ce ele: pe fiica ta să nu o măriți după fiul lui și pe fiica lui să n-o iei pentru fiul tău.” (Deuteronomul, 7: 2-6)

Încă din cele mai vechi timpuri ale creștinismului, **papii catolici au emis edicte prin care îi condamnau pe evrei pentru cămătăria lor, dominarea comerțului cu sclavi, prostituție și alte vicii, precum și pentru învățămintele și activitățile lor anticreștine.** [...] Fondatorul protestantismului, Martin Luther, a citit cărțile Talmudului și i-a numit pe evrei „agenți ai diavolului”. [...] Se poate susține convingător, din perspectiva Noului Testament, că **fariseii L-au crucificat pe Iisus fiindcă a sfidat puterea și practicile evreiești (fariseice).** Iudaismul din zilele noastre își revendică descendența direct de la farisei. Cu doar câteva zile înainte de răstignire, Christos le-a provocat mânia răsturnând tarabele cămătarilor din templu. [...] „Voi aveți pe diavolul de tată și țineți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început a fost omorător

⁶³ Ibidem, pp.46-47.

de oameni și cu adevărul nu stă laolaltă, pentru că nu este adevăr într-însul. Când spune minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii. Dar pe mine, fiindcă spun adevărul, nu mă credeți. Cine dintre voi poate să mă dovedească de păcat? Dacă spun adevărul, de ce nu mă credeți? Cine este de la Dumnezeu ascultă vorbele lui Dumnezeu; voi pentru aceea nu mă ascultați, pentru că nu sunteți de la Dumnezeu''.⁶⁴

*

Creștinii iudaizați par să nu citeze niciodată pasajele de acest fel. Dacă în zilele noastre cineva ar spune, în esență, aceleași lucruri rostite de Iisus sau de apostoli ar fi declarat cu siguranță antisemit. [...] Și totuși, oricine se plânge în prezent despre atitudinile pline de ură anticreștină ale evreilor este etichetat pe loc ca „necreștin”.

După crucificare, de-a lungul secolelor, antagonismele dintre creștini și evrei au devenit tot mai intense și mai ostile. La Roma, prima mare persecuție asupra creștinilor a avut loc sub domnia lui Nero. Biserica timpurie a consemnat cu grijă faptul că această persecuție s-a declanșat la insistențele neconținute ale amantei evreice a lui Nero, Poppaea Sabina. Chiar și istoriile evreiești înregistrează căldășia dintre evrei și maurii musulmani în timpul ocupației opresive a Spaniei de către aceștia din urmă.

ÎN EPOCA MODERNĂ, **COMUNIȘTII EVREI** AU JUCAT UN ROL PRINCIPAL ÎN CEL MAI MARE GENOCID ȘI OPRESIUNE A CREȘTINILOR DIN ISTORIE CARE A AVUT LOC SUB REGIMURILE COMUNISTE DIN UNIUNEA SOVIETICĂ ȘI EUROPA DE EST. După cum am menționat în capitolul anterior, Alexandr Soljenișin a arătat că evreii au administrat lagărele din Rusia unde au murit milioane de credincioși creștini. [...]

Cu ajutorul dovezilor de acest fel descoperite pe tot parcursul cercetării mele, am ajuns să înțeleg pe deplin unul dintre cele mai cutremurătoare versete din Noul Testament. Acesta apare de mai multe ori în Evanghelii: „Totuși, de frica iudeilor, nimeni nu vorbea de El [Christos] pe față”. (Ioan 7: 13)

În societatea modernă din Statele Unite, evreii conduc efortul de decreștinare a Americii. Mai important, evreii domină înseși mass-media necreștine. Publicarea și distribuirea cărților, ale principalelor ziare, reviste și filme, cele mai importante rețele de televiziune sunt imperii în care evreii au o reprezentare enorm de disproporționată, creștinii ocupă proporții infime, iar acei câțiva creștini au învățat adesea să spună ceea ce trebuie ca să supraviețuiască și să prospere.⁶⁵

*

Faptele erau inevitabile: comunismul și sionismul se născuseră din același suflet evreiesc, personificat de Moses Hess. Treptat, am devenit conștient de un dualism moral care îmbiba relațiile dintre evrei și goyimi (ne-evrei). **Evreii practică o morală pentru ei înșiși și predică o alta pentru lumea non-evreiască** (în spiritul talmudic sau fariseic - n.a.). Propria lor moralitate a mândriei rasiale propovăduiește solidaritatea, tradiția (talmudică) și urmărirea propriilor interese. Celor pe care-i consideră concurenți, însă, le recomandă diversitatea și liberalismul. Dacă un asemenea dualism nu ar exista, cum ar putea mas-media americane, dominate de evrei să sprijine statul Israel, care promovează iudaismul în școli în timp ce se împotrivesc fie și doar cântatului colindelor de Crăciun (precum s-a întâmplat și în România, când comuniștii au cucerit puterea, interzicând în general marile sărbători creștine - n.a.) în școlile publice americane? [...] să sprijine statul Israel, care îi permite fiecărui cetățean evreu să poarte asupra lui un pistol-mitralieră dacă dorește, în timp ce susțin un control strict al armelor pentru cetățenii americani? [...] Ipocrizia morală e strigătoare la cer. [...] Dacă politica lor de solidaritate este moralmente valabilă pentru ei, de ce n-ar fi la fel de valabilă moralmente și

⁶⁴ Ibidem, pp.42-52.

⁶⁵ Ibidem, pp.52-53.

pentru noi? De unde acest dublu - standard? Dacă „rasiștii albi” sunt moralmente reprobabili, de ce nu sunt la fel de reprobabili și adepții supremației evreiești? [...]

Scribul evreu Nathan Glazer declara cu dezinvoltură că, în anii șaiszeci și șaptezeci, evreii reprezentau jumătate din toți comuniștii activi din Statele Unite și patru din cinci lideri ai mișcării. [...] Am citit o carte intitulată „Dincolo de comunism” și am avut surpriza de a descoperi că cel puțin patru cincimi dintre toți cei prinși și condamnați pentru trădare și spionaj în favoarea comunismului, în Statele Unite și Canada, erau evrei. Poate că cel mai infam act de trădare din istoria Americii a fost furtul secretelor bombei atomice, de către Ethel și Julius Rosenberg. Aceștia făceau parte din cercul de spioni Fuchs-Gold care acționa în cadrul Proiectului Manhattan și în jurul acestuia, precum și în relație cu alte branșe ale programului american de arma nucleară. Șapte membri ai cercului Fuchs-Gold au pledat vinovați de acuzațiile aduse asociate cu spionajul.⁶⁶

*

Franz Boas este părintele acceptat al actualei școli egalitariste de antropologie. Boas e un evreu care a emigrat din Germania, având foarte puține studii oficiale în domeniul antropologiei și o teză de doctorat pe tema culorii apei. Boas a introdus în disciplina de studiu ramura numită de el „antropologie culturală”. Până la apariția lui, antropologia se înscria în domeniul științelor fizice. Boas a divizat eficient antropologia în disciplinele separate ale antropologiei culturale și a celei fizice. [...] În mod surprinzător, înainte de a deveni un antropolog atât de reputat, Boas și-a exprimat acceptarea diferențelor rasiale din punct de vedere al caracteristicilor mintale. În „Mintea omului primitiv”, a scris: „Diferențele de structură trebuie să fie însoțite de diferențe de funcție, fiziologice precum și psihologice; și, întrucât găsim probe concludente ale diferențelor de structură între rase, trebuie să anticipăm că se vor găsi și diferențe între caracteristicile mintale ale acestora”.

Amândoi părinții lui Boas erau socialiști radicali în mișcarea revoluționară care a străbătut întreaga Europă în 1870. În biografia lui Boas, Melville Herskovits, un student al acestuia, a scris că simpatiile politice ale lui Boas „înclinau spre o variantă a socialismului”. Camera Reprezentanților din Congresul Statelor Unite a citat implicarea lui Boas în patruzeci și patru de organizații care făceau parte din frontul comunist. Concomitent cu ascensiunea nazismului în Germania și influența crescândă a antropologilor cu conștiință rasială în comunitatea științifică mondială, Boas a început să-și folosească influența antropologică în slujba simpatiilor lui politice. A început să susțină ideea aberantă că nu există rase omenești individuale. A afirmat că, deși prezintă deosebiri ale trăsăturilor și culorii pielii, grupurile numite rase diferă prin foarte puține deosebiri de natură genetică și, indiferent de diferențele superficiale dintre ele, sunt exclusiv niște creații ale mediului ambiant. [...] Boas și întregul lui cadru de discipoli aveau relații extinse cu comuniștii. A proclamat în repetate rânduri că participa la un „război sfânt împotriva rasismului” și a murit subit, în timpul unui prânz, unde încă o dată și pentru ultima oară, insista asupra necesității de a combate „rasismul”. Boas și tovarășii lui au obținut controlul asupra catedrelor de antropologie din majoritatea universităților, încurajându-și tovarășii egalitariști să-și folosească întotdeauna pozițiile pentru a-și sprijini confrății de opinie în numirile universitare. Câtă vreme antropologii tradiționali nu aveau nici o cauză sfântă de susținut, Boas și discipolii lui s-au angajat în misiunea sacră de a extirpa conștiința rasială din instituția academică. Și au reușit. [...] Egalitatea rasială era (și încă mai este) prezentată publicului ca o realitate științifică, având de întâmpinat numai opoziția „bigoților” și a „ignoranților”. [...]

Ashley Montagu a devenit cel mai cunoscut purtător de cuvânt al farsei egalitariste, întrecându-l pe Boas ca exponentul cel mai popular al antirasismului. Numele său aristocratic și glasul bine modulat, cu accent britanic, adăugau instantaneu credibilitate declarațiilor lui

⁶⁶ Ibidem, pp.57-58.

rasiale. [...] Adevăratul nume al lui Montagu era Israel Ehrenberg. Într-un strălucit exercițiu de camuflaj psihologic, Ehrenberg și-a schimbat numele de mai multe ori, oprindu-se în cele din urmă nu doar la o formulă anglo-saxonă, ci și la „Montagu”, una dintre cele mai vechi și mai aristocratice familii nobile din Evul Mediu al Marii Britanii. La sfârșitul anilor 1990, autorii evrei au început să scrie cu obrăznicie despre felul cum dominau antropologia americană.⁶⁷

*

La fel ca antropologia, și psihologia a căzut pradă măcelului evreiesc. Încă de pe vremea lui Sigmund Freud, psihologia a ajuns să fie definită ca o „știință evreiască”. Unul din biografi evrei ai lui Freud s-a exprimat astfel: „Istoria a făcut din psihanaliză o «știință evreiască». Ea a continuat să fie atacată ca atare. A fost distrusă în Germania, Italia și Austria și exilată în cele patru vânturi, ca atare. Chiar și acum continuă să fie percepută ca atare, de dușmani și prieteni deopotrivă.” Desigur, între timp au apărut distinși analiști care nu sunt evrei. [...] Dar avangarda mișcării din ultimii cincizeci de ani a rămas predominant evreiască, așa cum a fost încă de la bun început.

Încă de pe vremea Marii Crize, psihologia academică a eliminat impactul eredității, punând aproape toate configurațiile umane individuale de comportament pe seama condiționării din partea mediului ambiant. Știința susținea că nu ereditatea, ci mediul este în realitate sursa tuturor deosebirilor comportamentale și mintale dintre rase. Dar teoriile lui Freud și ale discipolilor lui nu se rezumau numai la a ataca principiile de rasă, ci desfășurau un asalt pe toate fronturile și asupra valorilor spirituale și morale ale civilizației europene. **Freud a sugerat că moralitatea noastră sexuală de sorginte creștină era cauza bolilor mintale pe scară largă. El a subminat încontinuu conceptele de fidelitate sexuală și fundamentele instituției căsniciei.** În 1915, Freud a declarat: „Moralitatea sexuală așa cum o definește societatea, în forma ei cea mai extremă, cea americană mi se pare vrednică de tot disprețul. Susțin o viață sexuală incompatibil mai liberă.” În „Moise și monoteismul” (1939), Freud atacă în repetate rânduri creștinismul, în timp ce promovează supremația spirituală a poporului evreu: „Poporul, fericit în convingerea sa de a deține adevărul, copleșit de conștiința faptului că este cel ales, a ajuns să pună un mare preț pe toate izbânzile intelectuale și etice. Religia creștină nu s-a putut menține pe înaltele culmi ale spiritualității unde se înălțase religia evreiască”.⁶⁸

*

La fel cum universitarii evrei conduc lupta scolastică pentru egalitarism în știință și sociologie, mogulii mass-media evreiești conduc lupta de propagandă, însăși mișcarea pentru „drepturile civile” găsimu-și cea mai mare parte a conducerii și a sprijinului financiar în comunitatea evreiască. Aproape din prima zi când a apărut, în 1909, Asociația Națională pentru Progresul Oamenilor de Culoare (N.A.A.C.P.) a fost principala organizație care activa pentru o societate americană mixtă din punct de vedere rasial. În mod destul de interesant, din comitetul de direcție al membrilor fondatori nu făcea parte decât un singur negru de prestigiu, W.E.B. Dubois (care de fapt era mulatru). Majoritatea consiliului consta din ideologi marxiști evrei. [...] Relațiile dintre evrei și negri au devenit mai încordate în ultimii ani, pe măsură ce simpatiile politice ale negrilor au dobândit o tentă mai naționalistă cu drepturi depline. Asocierea evreilor cu cauzele pentru drepturi civile ale negrilor (altădată introduși ca sclavi în SUA de către comercianții evrei) data încă de pe vremea când mulți comuniști îi considerau pe negri posibili revoluționari în solda comunismului. La înființarea statului sovietic, comuniștii au câștigat temporar lupta fratricidă evreiască între sionism și comunism pe care o descria Winston Churchill în 1920. Evreii radicali americani din Rusia are puteau fi folosiți ca aliați care să-i

⁶⁷ Ibidem, pp.59-61.

⁶⁸ Ibidem, pp.62-63.

ajute să declanșeze o revoluție comunistă.[...] După Al Doilea Război Mondial, doi factori majori au început să-i îndepărteze pe evrei de comunism: rusificarea statului sovietic și înființarea statului Israel. Pentru a lupta contra germanilor, Stalin și regimul sovietic au motivat poporul rus apelând la profundele sale sentimente patriotice. Stalin însuși, unul dintre cei mai paranoici și lipsiți de scrupule conducători ai tuturor timpurilor, a manipulat cu abilitate facțiunile evreiești una împotriva celeilalte, până când s-a impus ca autoritate necontestată în Rusia. Leon Troțky (Lev Bronstein), principalul rival al lui Stalin, a fost silit să plece în exil și, mai târziu, asasinat de un agent al N.K.V.D.-ului sovietic. Deși unii evrei individuali au rămas în funcții-cheie ale regimului, Stalin considera toate alianțele cu evreii amenințări la adresa propriei lui puteri. A reprimat brutal toate posibilele amenințări pe care le putea găsi și a înscris Uniunea Sovietică pe o direcție mai naționalistă. Imnul comunismului sovietic, egalitaristă și antinaționalista „Internaționala”, a fost înlocuit de un imn rusesc tradițional.⁶⁹

*

În timp ce în Statele Unite se desfășurau aceste fenomene (cei mai mulți evrei comuniști îmbrățișând aici o nouă ideologie marxistă, respectând preceptele sociale ale comunismului dar și economia capitalistă) a luat ființă statul Israel, dând impresia că vechile profeții ortodoxe și etnocentriste se împlineau în sfârșit. Timp de două mii de ani, evreii rostiseră rugăciunea „La anul în Ierusalim”. Dintr-o dată, fiecare dintre evrei se putea duce într-un Ierusalim aflat din nou sub controlul lor politic direct. În acei ani, America asista la transformarea multor evrei radicali ai Noii Stângi. Norman Podhoretz și revista „Commentary”, de exemplu, au devenit din apologeți ai comunismului, susținători ai capitalismului și din porumbei împotriva Războiului din Vietnam, șoimi israelieni neînduplecați. În anii șaptezeci, un torent de evrei ai Noii Drepte ca aceștia a inundat „mișcarea conservatoare”, adaptându-se la preceptele conservatorismului economic dar adăugându-le și elemente de liberalism social, egalitarism, Noua Ordine Mondială și, desigur, supersionism. **Evreii s-au infiltrat în organizațiile de toate coloraturile politice posibile, îmbrățișând diferite puncte de vedere dar fără să scape un moment din ochi interesele evreilor și ale statului israelian.**

Simultan cu sacrificarea națiunii noastre pe altarul imposibilei „egalități” cu negrii s-a produs și promovarea la fel de fictivei idei de „egalitate” sexuală. Femeilor li se spunea că sunt similare fiziologic cu bărbații și numai condiționarea socială din partea mediului ambiant le face să fie soții și mame, în loc de cercetătoare științifice și capitaliste ale industriei. „Liberaționistele femeilor” încercau nu numai să le convingă că pregătirea și cultivarea următoarei generații era mai puțin importantă decât transpiratul pe linia de montaj sau pe scaunul de la birou, ci mergeau mult mai departe, vestejind complet rolul de soție și mamă.

Freud a contribuit și el la distrugerea familiei, prin sprijinul pe care l-a acordat presupusei eliberări sexuale prin promiscuitate. Unul dintre punctele forte ale Occidentului a fost dintotdeauna marele preț pus pe rolul părinților, spre deosebire de Lumea a Treia. Freud și partizanii săi evrei ai psihanalizei au exacerbat sexul și dragostea, justificând distrugerea unității familiale sub pretexte cum ar fi gratificarea sexuală nesatisfăcătoare. [...] Cele mai proeminente dintre feministe moderne au fost Gloria Steinem, Betty Friedan și Bella Abzug. În mod interesant, toate trei proveneau din cele mai represive sexual religii de pe Pământ: iudaismul. Cartea „O gaură în cearșaf” de Evelyn Kaye, care a crescut într-o familie „ortodoxă”, ilustrează poziția înjosită și adeseori degradantă a femeii în credința evreiască, precum și ura exprimată față de femeile goyim din afară. Evelyn Kaye discută despre Bar Mitzvah și rolul totalmente ascendent al bărbatului, scriind următoarele: „În cadrul rugăciunilor pe care le recită bărbatul evreu în fiecare dimineață există o serie de binecuvântări,

⁶⁹ Ibidem, pp.64-66.

care includ: «Îți mulțumesc, Doamne, că nu m-ai făcut neevreu, că nu m-ai făcut sclav și că nu m-ai făcut femeie»'.⁷⁰

*

Talmudul conține în multe locuri caracterizări ale femeilor ca fiind necurate, târfe și înșelătoare, inferioare ca ființe. Are chiar și pasaje lungi care justifică relațiile sexuale ale bărbaților adulți cu fetițele. În sinagoga ortodoxă (tradițională), femeile sunt segregate. Femeile sunt aproape la fel de defăimate ca goyim-ii. [...] Numai partea reformată a iudaismului așează femeile oarecum pe picior de egalitate. [...] **Printr-o ironie a sortii, femeile din cultura religioasă care are cea mai înjositoare atitudine față de femei își concentrează eforturile asupra promovării unei revoluții sexuale printre femeile de descendență europeană. [...]**

Pe măsură ce descopeream tot mai multe informații despre dominația evreiască a revoluției anti-albi și anti-familie, am avut revelația că mulți evrei puternici ar putea să vadă America albilor la fel cum i-au văzut odinioară pe țar și rușii albi. Am început să mă întreb dacă nu cumva suntem destinați să devenim un popor demis, o națiune cucerită nu cu armatele și tunurile, ci **prin puterea pungi și puterea presei.**

Dacă nu ne-ar vedea la fel ca Theodore Herzl ca pe niște străini, de ce ar ataca atât de mulți dintre ei tradițiile și obiceiurile americane, de la structura familiei și până la cântatul colindelor de Crăciun în școlile noastre? Deși nu toți evreii participă la cruciada contra moștenirii noastre, o vastă majoritate sprijină organizațiile evreiești șovine și îi susțin pe acei candidați la funcțiile publice care corespund cel mai mult cu preocupările evreiești. Sprijinul evreiesc înseamnă mult mai mult decât blocul electoral; înseamnă fonduri grase pentru campanie și ajutorul celor mai puternice mijloace de informare.⁷¹

*

Am început să înțeleg că **presa (mass-media, în general - n.a.) este cea mai puternică armă pe care o folosesc împotriva noastră**, așa că mi-am concentrat continuarea investigațiilor asupra infiltrării și dominației evreiești din mijloacele americane de comunicare în masă. „Așa stând lucrurile, **presa a devenit cea mai mare putere din Lumea Occidentală, mai puternică decât legislatura, executivul și judiciarul.** Am dori să întrebăm: de cine a fost aleasă și în fața cui răspunde?”- Alexandr Soljenițin. [...] În perioada primelor mele cercetări, Richard Sarnoff era directorul postului de televiziune N.B.C., William Paley conducea C.B.S., iar Leonard Goldenson, A.B.C. Am descoperit cu uimire că toți trei erau evrei, toți activau în organizații sioniste și toți trei primiseră numeroase premii din partea multor grupări evreiești, sioniste și pro- israeliene. Apoi am constatat că ziarul cel mai important din America, „The New York Times”, se află în proprietatea și redactarea unor evrei. Același lucru este valabil și pentru ziarul cu cea mai mare influență dintre toate asupra guvernului federal, „The Washington Post”. Tot evreii sunt proprietarii cotidianului cu cel mai mare tiraj din America, „The Wall Street Journal”. [...] Am aflat că evreii dominau Hollywoodul de ani de zile. A fost interesant să descopăr că dintre cei „Zece de la Hollywood”, care au invocat Al Cincilea Amendament când au fost întrebați în fața Congresului dacă erau comuniști, nouă erau evrei. Examinând publicistica de presă și carte, am găsit din nou o preponderență frapantă a evreilor în majoritate, devotați intereselor evreiești, la fel cum este în zilele noastre Steven Spielberg, regizorul filmului „Lista lui Schindler”, susținător sonor al cauzelor sioniste. De fapt, cel mai văzut film al tuturor timpurilor făcut vreodată despre Holocaust, considerat de milioane de oameni un document istoric, a fost o producție integral evreiască.⁷²

⁷⁰ Ibidem, pp.67-68.

⁷¹ Ibidem, pp.69-71.

⁷² Ibidem, pp.73-77.

*

Puterea publicitară evreiască nu numai că a mărit monopolizarea și consolidarea evreiască a ziarelor americane, ci a afectat enorm și publicațiile cu directori sau proprietari goyim. **Toate publicațiile importante depind de câștigurile obținute din publicitatea evreiască, astfel încât politicile lor editoriale, de știri și conținut trebuie să se acordeze cu grijă conform atitudinilor și intereselor evreiești. În ultimă instanță, presa liberă nu este deloc liberă. Ea funcționează cu bani.** [...] Influența lor acționează pe tot întinsul națiunii. Ele lansează știri, se concentrează asupra subiectelor pe placul lor, înalță personalitățile publice pe care le aprobă și le denigrează pe cele care le displac. Ne influențează modul de gândire despre mii de subiecte diferite și, de fapt, aleg adeseori subiectele la care să ne gândim, propagând cu surle și tobe unele teme și ignorându-le pe altele. [...] Editurile de carte reprezintă, poate, partea din mass-media americane cea mai puțin controlată de evrei. [...] Totuși, și aici influența evreiască este puternică, întrucât scrierea unei cărți, oricât de provocatoare și bogată în informații ar fi, nu oferă nici o garanție de publicare, iar publicarea nu oferă nici o garanție de distribuție, promovare profesională sau măcar recenzare. [...]

Cel mai mare conglomerat mediatic din zilele noastre este Walt Disney Company, al cărui președinte și director general, Michael Eisner, e evreu. Imperiul Disney are în proprietate Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television, propria sa rețea de televiziune prin cablu cu paisprezece milioane de abonați și două companii de producție video. În privința filmelor de lung metraj, Walt Disney Picture Group, condus de Joe Roth (tot un evreu), include Touchstone Pictures, Hollywood Pictures și Caravan Pictures. Disney are de asemenea în proprietate Miramax Films, condusă de frații Weinstein, care au produs filme ultra-desfrânate ca „Jocul de-a plânsul”, „Preotul” și „Puștania”. Pe lângă televiziune și filme, corporația este proprietatea parcurilor de distracții Disneyland, Disney World, Epcot Center, Tokyo Disneyland și Euro Disney. [...] Time Warner Inc., este al doilea dintre leviathanii mediatici internaționali. Președintele consiliului de administrație și directorul general al trustului, Gerald M. Levin, e evreu. H.B.O., subsidiar al Time Warner, e cea mai extinsă rețea de televiziune prin cablu cu plată din țară.⁷³

*

Warner Music este pe departe cea mai mare companie de discuri din lume, cu cincizeci de mărci, dintre care cea mai importantă este Warner Brothers Records, condusă de Danny Goldberg. Stuart Hersch e președintele Warnervision, unitatea de producție video a Warner Music. Goldberg și Hersch sunt amândoi evrei. Warner Records, a ajutat la popularizarea unui gen nou, ale cărui versuri pitorești îi instigă explicit pe negri să comită acte de violență împotriva albilor. [...]

Forțele evreiești din industria cinematografică incipientă și-au dat seama că era mai eficient să controleze producția de filme din interior, decât să trebuiască să lupte în acțiuni de ariergardă pentru a suprima filme pe care nu doreau să le vadă poporul american. [...] Reprezentarea spectacolului cu „Neguțătorul din Veneția” de Shakespeare a fost interzisă în primii ani ai secolului XX, în New York City, la cererea comunității evreiești, care susținea că era o piesă antisemită.(?!)⁷⁴

*

În mod deloc surprinzător, cea mai deșănțată campanie de promovare a tuturor timpurilor i s-a făcut celui mai important film despre evrei: „**Holocaust**”. Filmul era o producție sută la sută evreiască. A fost realizat de regizorul „Rădăcinilor”, Marvin Chomsky.

⁷³ Ibidem, pp.79-83.

⁷⁴ Ibidem, pp.83-89.

[...] Pe parcursul a douăsprezece ore, serialul, un film impregnat cu cea mai extremă ură etnică, îi portretizează pe germani și alți est-europeni ca fiind sau însetați de sânge sau fără șira spinării câtă vreme, desigur, fiecare evreu e un monument de virtute, iubire și bunătate. Nici o altă producție de televiziune nu a beneficiat vreodată de mai multă publicitate în avanpremieră sau laude elogioase decât „Holocaust”. **Teoreticienii și publicațiile evreiești se comportau de parcă ar fi fost cea mai importantă operă din istoria cinematografului.** [...]

Filme ca „Nașterea unei națiuni” al lui Griffith, care onora moștenirea noastră albă, au fost înlocuite cu innuri închinat emigrației și multi-rasismului. Îl intervieveză pe scriitorul evreu Neil Gabler, care spune sincer cum a înlocuit „adevărata” Americă: „Au creat propria lor Americă, una care nu este America adevărată. [...] Dar, în cele din urmă, această Americă – fantomă a devenit atât de populară și atât de larg răspândită încât imaginile și valorile ei au ajuns să devoreze adevărata Americă. Și astfel apare cea mai mare ironie din toate, cea de la Hollywood, faptul că americanii au ajuns să se auto-definească în conformitate cu fantoma Americii, care a fost creată de emigranții evrei din Europa de Est cărora nu li se permiseseră accesul în incinta adevăratei Americi.” În continuare, naratorul spune că evreii de la Hollywood au atins un grad de putere aproape la fel de mare ca al zeilor și au înființat un sistem pentru a-și ridica prestigiul în ochii americanilor. „Unde există noi zei trebuie să apară și noi idoli. Astfel, șefii studiourilor au pus bazele unei bresle cinematografice cu titlul infatuant de Academia de Arte și Științe Cinematografice. Mayer a avut geniala idee de a crea premiile Oscar, unde mogulii breslei cinematografice se onorează între ei dându-și unii altora premii. (Conform unui banc degustat și în România la sfârșitul anilor nouăzeci: „Care sunt cele mai importante sărbători evreiești? Purim, Yom Kippur și Oscar - n.tr.) În acest mod, au devenit, dintr-un grup de emigranți evrei, producători americani laureați cu premii.”

Puterea evreiască este atât de mare, încât poate stârni chiar și invidia celor mai mari idoli de la Hollywood. În timpul unei apariții în emisiunea de televiziune a lui Larry King (arhicunoscută), actorul Marlon Brando a spus că „**Hollywoodul este condus de evrei. Este proprietatea evreilor.**” Brando susținea că evreii sunt întotdeauna reprezentați ca fiind hazlii, blânzi, iubitori și generoși, în timp ce ei calomniază toate celelalte grupuri rasiale, „dar au mereu cea mai mare grijă să se asigure că nu apare nici o imagine negativă a lor înșile.” Grupurile de evrei l-au atacat puternic pe Brando, declarând în comunicatele lor de presă că aveau să aibă ei grijă „să nu mai lucreze niciodată”. Nimeni din presa evreiască n-a părut să observe că această amenințare nu făcea decât să confirme observația lui Brando cu privire la puterea lor mediatică fără egal. Brando a fost atât de intimidat (amenințat, ca și actorul Mel Gibson, mai recent - n.a.), încât a trebuit să obțină o audiență la însuși Wiesenthal. A plâns, a căzut în genunchi, i-a sărutat mâinile, cerându-și iertare că spusese adevărul. Wiesenthal l-a absolvit de păcat, iar de-atunci încoace Brando n-a mai spus decât lucruri pozitive despre evrei.⁷⁵

*

În timp ce studiam dominarea evreiască a mijloacelor de informare și divertisment la sfârșitul anilor șaizeci, am găsit și dovezi abundente despre enorma lor putere politică. Am descoperit că aceasta avea două capete. **Evident, prin dominația asupra mass-media, evreii au o influență copleșitoare în alegeri și în toate problemele publice.** Nu numai că pot influența percepțiile publicului, accentuând propaganda pro sau contra unui candidat sau a unei chestiuni, dar pot în esență chiar să determine dacă anumite probleme vor fi cât de cât discutate sau nu. Al doilea mod în care pot influența politica e mai direct. Evreii au devenit, pe departe, cei mai puternici participanți la finanțarea campaniilor americane, sprijinul lor fiind crucial pentru orice candidat important. (relevând interesul enorm pentru putere - n.a.) Cei care le arată cea mai mare slugărnicie primesc ajutor, în timp ce sprijinul le este refuzat celor

⁷⁵ Ibidem, pp.89-93.

pe care ei îi consideră mai puțin servili. Le oferă mari recompense celor care le fac jocul și îi anihilează politic pe cei ce nu-l fac (prin variate metode, inclusiv, „șantajul provocat”, însoțit de imagini compromițătoare - n.a.) [...]

Ziarul israelian de mare tiraj „Maariv” a publicat în numărul din 2 septembrie 1994, un articol intitulat „Evreii care conduc Curtea lui Clinton”, în care se laudă cu dominația evreiască din cabinetul și grupul de consilieri ai lui Bill Clinton. Articolul citează un proeminent rabin din Washington D.C., cu afirmația că guvernul Statelor Unite nu mai este un guvern de goyim.⁷⁶

*

Poate că evreii au tot dreptul să încerce a influența guvernul american și politica acestuia. Noi însă, marea majoritate a poporului american, avem la rândul nostru dreptul de a cere ca guvernul nostru să fie „al nostru”, nu „al lor”. **Dreptul la autogovernare este fundamental pentru toate libertățile politice. Un guvern manipulat împotriva propriilor interese ale poporului său în folosul unei minorități infime capătă denumirea de tiranie.[...]**

Instinctul omenesc de apărare a propriei familii, rase și națiuni se numește patriotism. [...] Asemenea impulsuri nu mai țin de antisemitism, ci pur și simplu de patriotismul cel mai adevărat. Avem tot dreptul să stăm pe propriile noastre picioare, la fel cum și evreii stau pe ale lor. În America și în lumea apuseană, numai evreilor li se permite să manifeste adevăratul patriotism, căci aceia dintre noi al căror patriotism îndrăznește să depășească bucuria de a admira artificiile de Patru Iulie suntem atacați necruțător. Evreii (sioniști) care caută să exercite controlul asupra altor națiuni nu sunt condamnați niciodată, însă noi, goyim-ii care nu dorim decât să ne controlăm propriile noastre națiuni suntem stigmatizați ca antisemiți și plini de ură. Această ipocrizie sfruntată nu va dispărea decât după ce se sparge **menghina în care evreii au prins mass-media.** [...] În cadrul sutelor de reacții civile, naționale și religioase împotriva evreilor conturate în aceste cărți (scrise de evrei, despre antisemitism - n.a) nu apare nici o aluzie că evreii ar fi putut săvârși ceva reprobabil, care să fi provocat asemenea riposte înfiorătoare.⁷⁷

*

Este oare antisemitismul o atitudine irațională, care își află geneza în patologia mintală a adepților săi, sau originile sale sunt reacții de înțeles față de comportamentul evreiesc? Rațiunea ne îndeamnă să credem că supremația evreiască și antisemitismul s-au alimentat reciproc de-a lungul generațiilor, ajungând ca în cele din urmă să provoace ororile contemporane ale celui de-Al Doilea Război Mondial, Holocaustului și imperialismului sionist. [...] Așa-numiții antisemiți au afirmat de-a lungul secolelor că **evreii ca grup, s-au angajat într-o măsură disproporționată în practici neetice și exploatare, cum ar fi cămătăria, comerțul cu sclavi, prostituția, afacerile frauduloase și diverse alte acțiuni criminale.** Mulți au susținut că evreii folosesc practicile necinstite și căldășia în afaceri pentru a dobândi controlul asupra comerțului. Antisemiții acuză existența multor exemple istorice de colaborare a evreilor cu dușmanii străini ai națiunilor gazdă.⁷⁸

*

Pe tot parcursul studiului interacțiunii istorice între evrei și goyimi, se relevă faptul că învinuirea evreilor pentru răstignirea lui Iisus Cristos nu a jucat decât un rol minor în antisemitismul antic și modern. De exemplu, pasajele biblice care afirmă că evreii l-au crucificat pe Christos nu i-a împiedicat pe creștini să încerce să-i convertească pe evrei și să-i aducă în

⁷⁶ Ibidem, pp.95-105.

⁷⁷ Ibidem, pp.105-108.

⁷⁸ Ibidem, p.110.

comunitatea creștină. Evident, Biserica Creștină nu-i considera pe evrei irecuperabili numai din cauza faptelor comise de strămoșii lor farisei. Creștinii timpurii multi-etnici li se împotriveau evreilor nu pe baza rasei sau a etnicității, ci în primul rând din cauza convingerilor și practicilor evreiești. În privința religiei, evreii ca grup erau respinși în primul rând din pricina caracterului inflexibil anti-creștin și anti-goyim al Talmudului și dintr-a actelor anti-creștine asociate cu acesta și ilustrate prin persecutarea și uciderea în masă a creștinilor la ordinul amantei evreice a împăratului Nero, Poppaea Sabina. [...]

Am cercetat operele titanilor literaturii, filosofiei și științelor europene în ceea ce privește problema evreiască. Uneori, petreceam ore întregi în sala de lectură a bibliotecii, căutând termenii „evrei” și „iudaism” în indexurile alfabetice ale cărților unora dintre cei mai mari scriitori apuseni. Am descoperit că mulți aveau de spus destule lucruri care în zilele noastre ar fi considerate antisemite. Mi-ar fi imposibil să-i înșir pe toți, dar printre ei se includ Milton, majoritatea papilor, Shakespeare, Kant, Goethe, Tolstoi, Dostoievski, Voltaire, Shaw, Emerson, Melville și Dickens. Chiar și autorul meu favorit american, Mark Twain, a făcut unele comentarii interesante cu privire la evrei. [...] În Viața socială a evreilor din nordul Franței în secolele al XII-lea – al XIV-lea, reflectată în literatura rabinică a epocii, Louis Rabinowitz observă cum înșiși cămătarii evrei își considerau propria ocupație mult mai profitabilă decât agricultura sau meșteșugurile. **Mulți istorici au atestat documentar averile fabuloase acumulate de evrei prin cămătărie.** [...] **Cămătăria a fost cea mai mare sursă de putere pentru evrei și cu siguranță, mina de aur a familiilor de bancheri evrei care au dominat Europa sute de ani**, însă evreii au găsit profituri și de pe urma multor alte activități, atât onorabile, cât și vrednice de dispreț.⁷⁹

*

Faptul că evreii practicau un sistem etic dual altruist pentru ei înșiși și prădător pentru goyimi a contribuit la dominația lor economică chiar și în întreprinderile de afaceri mai modeste. [...] Următorul pasaj, din fundamentalul volum Codul lui Maimonides, arată clar dualitatea moralei economice în tratativele de afaceri. Nu trebuie să uităm că evreii îl consideră pe Maimonides cel mai mare filosof al lor din perioada iluminismului: „Un păgân nu poate depune plângere pentru întrecerea măsurii, pentru că se spune «de la aproapele vostru»” (Leviticul, 25:14). Dacă, însă, un păgân a înșelat un israelit, el trebuie să înapoieze suma peste măsură potrivit legii noastre (în scopul ca drepturile unui păgân să nu le întrecă pe acelea ale) unui israelit.” [...]

Roth discută numirea unui evreu marrano, Diego Arias Davilia, ca trezorier de stat în Spania secolului al XV-lea. Termenii „marrano” și „creștin nou” sunt folosiți cu referire la evreii care se convertiseră în mod fals la creștinism în timp ce continuau să practice pe ascuns iudaismul. Roth subliniază că, prin influența lui Davilia, mulți alți „creștini noi” au urcat funcții înalte. De asemenea, el arată că evreii marrano controlau toate importurile și exporturile din și în Lumea Nouă, precum și distribuirea mărfurilor în Spania. Dacă Roth are dreptate și evreii **controlau, ca un sindicat închis, tot comerțul acelei epoci**, nu era firesc ca acest lucru să provoace ostilitatea negustorilor goyimi? [...] Stanford Shaw arată cum evreii aveau un sistem de bancnote onorat numai de ceilalți negustori și bancheri evrei, ceea ce le conferea un avantaj concurențial. [...]

Se înregistrau încontinuu plângeri că evreii refuzau să se înscrie în breslele meșteșugărești; că aveau sub control comerțul și prețurile la materii prime; că importau produse finite în oraș, subminându-i pe meșteșugarii locali; că nu cumpărau de la creștini; că se semnalau reclamații [...] Hundert scrie că „dominarea comerțului din oraș de către evrei ... era aproape completă.” De asemenea, el remarcă faptul că evreii ajunseseră să domine toate

⁷⁹ Ibidem, pp.110-115.

etapele afacerilor cu băuturi alcoolice, inclusiv fabricarea, distribuirea și desfacerea cu amănuntul.⁸⁰

*

Fondatorul Casei Rothschild (celebră în rândul elitei financiare actuale - n.a.), Mayer Amschel Rothschild, s-a născut în 1743, la Frankfurt am Main, în Germania. Amschel a început prin a studia ca să devină rabin, după care s-a hotărât să intre în afacerile financiare și de împrumuturi bănești. În cele din urmă, a devenit agentul financiar al guvernului britanic în timpul războaielor napoleoniene. [...] În timpul mării bătălii de la Waterloo, între Napoleon și Wellington, piața acțiunilor din Londra a avut de suferit, comercianții temându-se de posibilitatea unei victorii a lui Napoleon. Amschel a identificat în acea importantă bătălie o ocazie de afaceri fără egal. Știind că, dacă Napoleon învingea, bursa acțiunilor avea să se prăbușească, iar dacă Franța pierdea, prețurile aveau să sară până la cer, Amschel a înființat un sistem prin care să afle rezultatul războiului înainte ca vestea să ajungă la oricine altcineva. Folosind porumbei voiajori pe uscat și o serie de ambarcațiuni cu felinare de semnalizare dispuse la intervale de circa un kilometru și jumătate pe toată lățimea Canalului Mânecii, a aflat înaintea tuturor că Napoleon pierduse bătălia de la Waterloo. Atunci, i-a pus pe confederații lui să lanseze informația falsă că Napoleon câștigase. Această minciună a provocat o cădere devastatoare a valorii acțiunilor la bursa din Londra. Acțiuni valoroase se vindeau pentru câțiva pence la un dolar. Amschel și asociații lor evrei, știind că Marea Britanie învinsese de fapt, au cumpărat aproape pe degeaba toate acțiunile. Peste noapte, când piața londoneză a aflat despre victoria englezilor, aceste acțiuni au ajuns să valoreze o avere imensă. [...] În cele din urmă, sute de mii de muncitori au fost siliți să plătească (prin munca lor suplimentară - n.a.) prețul scump al cacealmalei lui Rothschild. Mayer Amschel a folosit enorma avere dobândită prin vicleșugul de la Waterloo (printre altele!) pentru a le înființa celor cinci fii ai lui, Amschel, Salomon, Nathan, Karl și James propriile lor case bancare din restul Europei. Așa cum am discutat în capitolul despre revoluția rusă, familia Rothschild și-a folosit imediat masiva avere pentru a influența națiunile în sprijinul intereselor evreiești, ca atunci când au copt condițiile pentru revoluție în Rusia prin anularea împrumuturilor în semn de protest față de Legile din Mai ale Țarului.⁸¹

*

Spre uimirea mea, lista personajelor din Murder Inc. consta aproape în întregime din evrei. Membrii ei inițiali au devenit liderii crimei organizate pe tot parcursul anilor optzeci, printre ei numărându-se și bossul crimei Meyer Lansky. [...] Principalele surse din agențiile de aplicare a legii și reporterii de investigații au confirmat că Lansky era cel mai mare gangster din America. Fusese cel mai puternic individ din organizațiile criminale americane, timp de patru decenii (!), și totuși majoritatea americanilor care cunosc, cu siguranță, numele de Al Capone și John Dillinger n-au auzit niciodată de Meyer Lansky. Cel mai notoriu gangster nu a fost italian; de fapt, era evreu și susținător înfocat al sionismului. [...]

La căderea regimului comunist, puterea grupurilor criminale evreiești, deja foarte mare, a crescut dramatic, atât de mult încât se poate spune că nici o națiune nu a suferit mai mult de pe urma flagelului crimei organizate decât suferă Rusia, în zilele noastre. Chiar și Președintele Rusiei, Boris Elțin, se află în mod vizibil sub dominația crimei organizate, după cum o dovedește numirea de către el a lui Boris Berezovsky, un evreu din conducerea crimei organizate rusești, în Consiliul Național de Securitate al Rusiei. Elțin a trebuit să revoce numirea lui Berezovsky după ce unele dintre zările neevreiești din Rusia au făcut caz de relațiile lui cu lumea interlopă. Berezovsky este considerat a fi cel mai bogat om din Rusia,

⁸⁰ Ibidem, pp.116-118.

⁸¹ Ibidem, pp.118-122.

urmat îndeaproape de acolitul său Vladimir Gusinsky, care a devenit cel mai puternic boss al mass-media.⁸²

*

Ceea ce m-a surprins cu adevărat a fost faptul că evreii au jucat un rol de răsunset în sclavia americană. [...] Un exemplu concludent îl oferă studiul „Evreii și iudaismul în Statele Unite. Istorie documentară”, de Marc Raphael: „Negustorii evrei au jucat un rol important în comerțul cu sclavi. De fapt, în toate coloniile americane, fie franceze (Martinica), fie britanice sau olandeze, negustorii evrei dominau frecvent piața sclavilor. [...] Am descoperit că, deloc printr-o coincidență, la Newport, centrul comerțului cu sclavi (negri), se afla cea mai veche sinagogă din America și cea mai numeroasă și prosperă comunitate evreiască din coloniile americane. [...]

Prostituția, sau sclavia albilor, cum i se mai spune pe bună dreptate, este o altă instituție la fel de veche precum civilizația. Încă din cele mai vechi timpuri, frumusețea cu ten deschis a femeilor și băieților europeni atrăgea oferte grase din partea celor ce comercializau cel mai brutal gen de sclavie din toate: siluirea sexuală a trupului omenesc. Supunerea unor inocenți fără număr pângăririi și suferinței degradării sexuale e o crimă de o magnitudine incalculabilă. La fel cum dominau comerțul cu sclavi organizat, evreii au dominat și prostituția. Inițial, aceasta ființase ca o anexă firească a sclaviei. [...] Talmudul este obsedat de „împreunările” sexuale de gen „natural și nenatural”, cum sunt numite în paginile lui, de relațiile sexuale ale adulților cu băieții sau fetele, cu fecioare legate și cu târfe. În epoca modernă, Freud și colegii lui de la academie au adus această viziune pervertită asupra naturii noastre în sălile de clasă și căminele din America. Cu ajutorul mass-media de influență evreiască, Freud a înștiințat societatea occidentală cu cea mai serioasă expresie pe față că organele sexuale și excretoare sunt cei mai importanți factori ai vieții și că fiecare băiat dorește în secret să aibă relații sexuale cu mama lui. (?!)⁸³

*

Una dintre cele mai repetate acuzații aduse de antisemiți este aceea că, păstrându-și loialitatea față de interesele declarate ale propriului lor grup, evreii și-au trădat națiunile-gazdă pe tot parcursul istoriei, în vreme de război, ocupație și alte greutăți. Istoria bizantină oferă un exemplu de conflict neîmpăcat între evrei și poporul-gazdă, pe timpul războiului. [...] Evreii au trecut de partea invadatorilor persani la începutul secolului al VII-lea și, în complicitate cu samaritenii, au masacrat o sută de mii de creștini. [...] Evreii i-au sprijinit pe arabi când aceștia au cucerit regiunea, în anii 636-640. În secolul al XII-lea, evreii bizantini au susținut armatele invadatoare ale turcilor seliuci. În secolul al XIV-lea, au sprijinit invaziile turcilor otomani, cucerirea finală a Constantinopolului având loc printr-un cartier evreiesc, cu ajutorul activ al evreilor. În semn de recunoștință pentru ajutorul acordat (trădare), sultanul le-a impus supușilor săi creștini dominația economică evreiască, iar evreii au emigrat în acea regiune din toată Diaspora. Există multe dovezi că evreii au sprijinit cucerirea sarazină a Spaniei și au servit ca administratori severi ai guvernului represiv de ocupație musulmană.

După Al Doilea Război Mondial, evreii au devenit principalii administratori și agenți ai poliției secrete din regimurile brutale instalate de sovietici în Europa de Est. În cartea sa din 1981 „Revolta”, David Irving arată că evreii dominau într-o asemenea proporție poliția secretă care a torturat și asasinat sute de mii de oameni în Ungaria controlată de sovietici, încât „antisemitismul” s-a înscris printre principalele motivații ale insurecției anticomuniste. Ținând seama de implicarea evreilor în spectrul ucigaș al comunismului, nu mai e de mirare că est-europenii sunt cei mai „antisemiți”. În Rusia însăși, comuniștii evrei au constituit forțele

⁸² Ibidem, pp.123-126.

⁸³ Ibidem, pp.127-134.

care i-au deposedat pe ruși de propriul lor guvern, care au alcătuit conducerea maleficului K.G.B. și au asasinat familia regală rusă, inclusiv copiii (prin împușcare și ardere cu acid sulfuric).⁸⁴

*

Departa de a fi împlinirea unei făgăduieli religioase (statisticile guvernamentale israeliene arată că 85% din locuitorii țării sunt ateii), **crearea Israelului s-a produs nu printr-o intervenție divină, ci prin intrigile sioniste care au început în timpul Primului Război Mondial.** Acesta a pus bazele politice ale Statului Sionist. Marea Britanie trecea prin vremuri grele. Ani de zile, războiul îi smulse un număr îngrozitor de vieți omenești. [...] În acest moment de criză a intervenit Lordul britanic Arthur Balfour. **Balfour s-a întâlnit cu membrii familiei Rothschild și a încheiat un acord ca, în schimbul angajării sprijinului britanic pentru crearea unei patrii evreiești în Palestina, evreii să-și folosească enorma putere și influență internațională pentru a atrage Statele Unite în război.** Lordul Balfour a redactat un document – Declarația Balfour – care proclama patria evreiască. [...] Protagonistii evrei ai războiului au fost ajutați în jongleriile lor și de un număr de magnați americani care considerau că participarea Statelor Unite în conflictul european echivala cu un cec în alb completat pentru complexul militaro-industrial (o afacere extrem de profitabilă - n.a.) [...]

Mass-media i-a orbit pe americani față de influența evreiască asupra participării noastre în Primul Război Mondial, la fel cum camuflaseră și decisiva implicare a evreilor în revoluția rusă. **Lumea n-a aflat decât în 1999 că Lordul Balfour era de fapt, fără știrea celorlalți, un evreu care în timp ce pe față susținea interesele britanicilor acționa în secret spre folosul organizațiilor sioniste mondiale.** [...] Declarația Balfour suna destul de inofensiv și făcea eforturi să declare: „că nu se va face nimic care să poată prejudicia drepturile civile și religioase ale comunităților non-evreiești existente în Palestina, sau statutul și drepturile politice de care se bucură evreii din orice altă țară.” Sioniștii, însă, nu doreau o patrie care să conțină o comunitate multiculturală și pluralistă, pe care erau atât de ocupați s-o planifice pentru America și restul lumii europene. Voiau un stat pur evreiesc, etno-religios și șovin, dar nu puteau dezvălui acest lucru până nu ajungeau la putere. Între ei, însă, își declarau limpede intențiile de a crea un stat etnic uluitor de similar cu națiunea pe care o urau cel mai mult: Germania nazistă.⁸⁵

*

La prima vedere, pare de necrezut ca sionismul și nazismul să fi cooperat vreodată de bunăvoie, dar documentele istorice dezvăluie probe fascinante. [...] În sânul comunității evreiești, însă, existau mulți sioniști care vedeau în politica antisemită a Germaniei un ajutor adus creării statului evreiesc. Ei considerau această politică (de fapt susținută de la bun început, înainte de 1933 - n.a.) o încurajare a emigrării în Palestina și a intensificării furiei și solidarității evreiești. Și, lucru destul de interesant, priveau gândirea rasială a lui Hitler ca pe o analogie cu ceea ce-și doreau ei pentru propriul lor popor. În opinia acestor evrei, cooperarea dintre sioniști și naziști ar fi servit interesele amândurora. [...]

În cartea – cheie a sionismului modern, „Statul evreu”, Theodore Herzl susținea că evreii reprezentau mult mai mult decât o comunitate religioasă; erau un popor. Herzl folosea cu referire la ei chiar bine cunoscutul termen rasist german „Volk”. „Volk” era și unul dintre cuvintele favorite ale lui Hitler, cu ajutorul căruia acesta descria statul ideal, „Volkische Staat”. **Herzl a scris, cu mult timp înainte de ascensiunea lui Hitler, că antisemitismul este o reacție**

⁸⁴ Ibidem, pp.135-136.

⁸⁵ Ibidem, pp.156-159.

firească a goyimilor față de evrei. El susținea un stat separat ca singura soluție a conflictului. [...] Guvernul nazist a înființat o serie de patruzeci de centre agricole pe toată întinderea Germaniei, ca să-i instruiască pe tinerii evrei pentru viața de chibuț din Palestina (apți de muncă) până când războiul a împiedicat desfășurarea acesteia. [...] SS-ul a colaborat cu Haganah, organizația paramilitară sionistă din Palestina, cu ajutorul emigrației evreiești, și chiar a trimis arme prin contrabandă pentru forțele sioniste. În ciuda tuturor neajunsurilor, Hitler a continuat să sprijine obiectivele sioniste din Palestina. În 1939, apoi din nou în 1941, Hitler i-a spus aghiotantului său militar că, în 1937 îi consultase pe britanici în legătură cu transferul tuturor evreilor din Germania în Palestina sau Egipt. Britanicii au respins propunerea, spunea el, pentru că ar fi cauzat noi dezordini. Pe măsură ce guvernul britanic devenea tot mai restrictiv față de emigrarea evreilor în Palestina, la sfârșitul anilor treizeci, SS-ul a încheiat un pact cu agenția sionistă secretă Mossad le-Aliya Bet pentru a tranzita clandestin evrei în Palestina. Ca rezultat al acestei colaborări, emigrația evreiască, atât legală cât și ilegală, din Germania (inclusiv Austria) în Palestina a crescut dramatic în anii 1938 și 1939. Zece mii de evrei erau programați pentru emigrare în luna octombrie a anului 1939, dar izbucnirea războiului i-a împiedicat să mai plece. Pe parcursul anilor 1940 și 1941, până în luna martie a anului 1942, Germania a continuat să ajute emigrarea indirectă a evreilor în Palestina și să aibă pe teritoriul țării cel puțin o tabără oficială de antrenament, autorizată de sioniști, pentru potențialii emigranți.⁸⁶

*

Probabil că cel mai grăitor document despre bunăvoința unor facțiuni sioniste de a intra într-o alianță cu Hitler a fost oferta lansată în 1941 de Luptătorii pentru Libertate din Israel, organizație numită popular „Lehi”, sau Banda Stern. Unul dintre principalii ei conducători era Yitzhak Shamir, care a devenit liderul și cel mai important terorist al organizației după moartea lui Stern, iar în anii optzeci a ajuns primul ministru al Israelului. Banda Stern îi considera pe britanici cei mai mari dușmani ai sionismului, pentru că Marea Britanie încerca să apere drepturile civile ale palestinienilor localnici (în acord cu Declarația Balfour) și căuta să încetinească insurgența emigrației evreiești.

Printr-unul din cele mai uluitoare fapte ale istoriei moderne, Lehi a înaintat efectiv Germaniei propunerea oficială a unei alianțe militare între organizația revoluționară evreiască și naziști. Practic, sioniștii se ofereau să intre în război de partea Germaniei. Iată câteva fragmente din textul comunicatului lor pentru naziști: „În cuvântările și declarațiile lor, principalii oameni de stat ai Germaniei național-socialiste au subliniat adeseori faptul că o **Nouă Ordine** în Europa necesită în prealabil soluționarea radicală a problemei evreiești prin evacuare («Europa fără evrei»). Evacuarea maselor de evrei din Europa este o condiție esențială pentru rezolvarea problemei evreiești. Totuși, singurul mod în care se poate realiza complet un asemenea lucru e prin stabilirea acestor mase în patria poporului evreu, Palestina, și prin înființarea unui stat evreiesc în limitele hotarelor sale istorice.”

În ziua de 10 noiembrie 1975, o sesiune plenară a Națiunilor Unite (și nu singura) a declarat că Sionismul este o formă de rasism. Din toată America și din întreaga lume au început să se audă urlete de protest, din partea bieților evrei persecutați. Erau furioși că se putuse aduce o asemenea acuzație la adresa „singurei democrații adevărate din Orientul Mijlociu”. Dar ce este sionismul, dacă nu rasism? [...] **Israelul a fost și este o națiune înființată exclusiv pentru evrei.** Conform „Legii Întoarcerii” israeliene, un evreu este definit nu prin convingerile sale religioase, ci prin genealogia evreiască, dovedită cu ajutorul moștenirii părinților. [...] În 1948, aproape nouăzeci și patru la sută din totalul pământurilor din Israel se aflau în proprietatea palestinienilor. De atunci, pământurile palestinienilor au fost confiscate sistematic de guvernul israelian. [...] În Israel există orașe și așezări întregi unde e ilegal să

⁸⁶ Ibidem, pp.160-163.

locuiescă palestinieni. Se găsesc spații și complexe locative, școli și unități de recreere segregate, unde palestinienilor nu li se permite accesul. **Această segregare (rasială) nu este de facto, ci e o politică guvernamentală oficială.** Palestiniilor nu li se permite să-și facă serviciul militar și, cu toate că reprezintă între cincisprezece și douăzeci la sută din populația Israelului, în guvernul țării nu a existat niciodată un singur palestinian. Legea israelită nu recunoaște legalitatea căsătoriilor dintre evrei și palestinieni.⁸⁷

*

După ce am devenit conștient de etnocentrismul care îmbiba iudaismul și sionismul și despre omniprezența evreilor în mass-media, am citi unele cărți și articole care insinuuau că relatările despre atrocitățile comise de germani în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial erau exagerate și denaturate. Unii sugerau că suprasaturarea persistentă a mijloacelor de informare cu ceea ce se numește acum Holocaust, la zeci de ani după război, era motivată de interesele strategice ale Israelului. [...]

În anii nouăzeci, multe persoane și-au exprimat îngrijorarea că programele de televiziune și filmele de cinema sunt prea violente și sângeroase pentru copiii mici și totuși, scenele oribile ale Holocaustului au devenit materiale obligatorii de vizionare pentru unii elevi de școală, conform legii de stat. Grupurile evreiești au făcut campanii pentru emiterea unor legi care să ceară „studiul Holocaustului” în școlile publice și mii de sisteme locale de învățământ, la îndemnul evreilor, le-au aprobat fără să stea pe gânduri. [...] Unul dintre argumentele folosite de cei care promovează Studiile despre Holocaust pentru copiii noștri este acela că Holocaustul dezvăluie efectele nefaste ale rasismului (și războiului). Holocaustul arată, susțin ei, că uciderea în masă sunt consecințele ultime ale conștiinței rasiale. Omit să menționeze că mult mai multe ființe omenesti au fost masacrate în numele egalității decât în numele rasismului. Din zilele exceselor sângeroase ale Revoluției Franceze și până la milioanele de oameni exterminați de sovietici în lagărele lor, la ucigașele Gărzi Roșii din China și la câmpiile morții din Cambodgia, nici o doctrină nu a ucis mai mulți oameni decât comunismul în centrul căruia se află devotamentul fanatic față de egalitarism. [...] Comuniștii din Rusia, Europa de Est și China au omorât de cel puțin zece ori mai mulți oameni nevinovați decât se susține că ar fi ucis nașiștii. În adolescență, nu eram conștient de existența acestor victime ale comunismului. Auzisem comentarii despre atrocitățile săvârșite de comuniști, dar nu văzusem nici o fotografie sau imagine de film documentar despre victimele comunismului. Nu-mi pot aminti nici măcar una. [...] Mi se părea uluitor că presa (mass-media) învrednicea cu atât de multă atenție atrocitățile contra evreilor, în timp ce se arăta indiferență față de uciderea în masă a milioane de creștini de către comisarii evrei din statul sovietic. [...] Acum, după căderea comunismului, de ce nimeni nu cere zgomotos niște procese de tip Nürnberg pentru ucigașii în masă comuniști?⁸⁸

*

Dacă eficiența mașină de război nazistă îi controla pe toți evreii din Europa și urmărea să-i ucidă, cum de putuseră supraviețui atât de mulți? [...] Dacă aveau intenția să-i omoare, n-ar fi putut s-o facă mult mai eficient cu gloanțe, care costau câteva centime bucata, eliminând cheltuielile enorme și coșmarul logistic al transporturilor, cazărilor, alimentației și îngrijirilor medicale? M-am întrebat: **Dacă nașiștii intenționau cu adevărat să-i ucidă pe toți evreii, de ce mai era nevoie, măcar să construiască lagăre de concentrare?** (oare nu pentru alte scopuri, cum ar fi izolarea lor, trierea lor pentru expulzare, și muncă pe timp de război?- n.a.) [...] În mod interesant, prima viziune alternativă pe care am citit-o despre Tribunalul Militar Internațional de la Nürnberg provenea de la un om pe care îl considerasem un dușman al

⁸⁷ Ibidem, pp.163-167.

⁸⁸ Ibidem, pp.172-174.

Sudului: **Președintele John F. Kennedy.** În paginile cărții sale premiate cu Pulitzer „Profiluri ale curajului”, Kennedy a scris despre eroismul politic al Senatorului Taft, al cărui cod personal al onoarei îi cerea să denunțe Procesele de la Nürnberg cu riscul de a-și periclita scopul de-o viață: președinția. În pofida opoziției zgometoase și a unei campanii de mânăjire fără precedent, dezlănțuite împotriva lui de mass-media influențate de evrei, Taft a pus la îndoială corectitudinea Proceselor de la Nürnberg. El a condus o anchetă a Senatului în cadrul căreia mulți martori americani au dezvăluit faptul că asupra inculpaților germani se folosiseră cu precădere tortura. O asemenea conduită l-a revoltat pe Senatorul Taft, care a avut temeritatea de a afirma că în asemenea confesiuni nimeni n-ar fi putut să aibă încredere. [...] Taft argumenta că justiția învingătorilor nici nu se poate numi justiție. Deși mass-media au conferit proceselor o aparență de corectitudine în decor de tribunal, aceasta era superficială. **Adevărata justiție nu se poate găsi atunci când acuzatorii dețin controlul asupra judecătorilor, procurorilor și apărătorilor.** [...] Putem avea încredere în confesiunile unor oameni ale căror testicule (doar un exemplu - n.a.) au fost vătămate (grav) în timpul interogatoriilor? De asemenea, am fost șocat să aflu că pe banca judecătorului stăteau ofițerii superiori ruși din K.G.B., care ei înșiși comisese crime pe scară largă contra umanității (rămase nepedepsite - n.a.).⁸⁹

*

Un alt exemplu concludent al denaturării din Procesele de la Nürnberg a fost acela că Alianții afirmaseră ca pe o certitudine faptul că în lagărul de concentrare de la Dachau, lângă München, fuseseră omorâți prin gazare trei sute de mii de oameni. În zilele noastre, nici o autoritate a Holocaustului nu mai susține că germanii ar fi gazat o singură persoană la Dachau, iar numărul oficial al morților s-a redus la aproximativ treizeci de mii, cu toții decedați din cauze diverse. Aproximativ jumătate din decese au fost cauzate de epidemiile care bântuiau prin lagăr, multe dintre acestea declanșându-se chiar și după ce Alianții l-au preluat sub control. După eliberarea lagărului de la Dachau, mii de deținuți au murit de tifos, în timp ce Alianții se chinuiau să oprească epidemia. [...] Spre sfârșitul războiului, guvernele Aliate trebuiau să-l zugrăvească pe inamicul german în cea mai proastă lumină posibil. Zvonurile proliferau, exagerările erau exploatate (multe provenind de la agenții sovietici - n.a.). N-a fost nevoie de un salt prea mare de propagandă pentru a prezenta camerele de deparazitare pentru păduchi drept camere de gazare pentru oameni. [...] Și astăzi, la ani de zile după război, când se știe de mult că nici un soldat american nu a văzut o singură victimă a gazării, mass-media continuă să susțină acest mit. [...]

La sfârșitul anilor șaiszeci și începutul anilor șaptezeci, am remarcat începuturile unei revizuirii semnificative ale poveștii Holocaustului (în vremea lui Kennedy). „Lagărele de exterminare” unde se presupunea că fuseseră gazați sute de mii de oameni au devenit dintr-o dată „lagăre de concentrare” unde nu se făcuse nici un efort intenționat de a extermina prizonierii. Lagăre ca acelea de la Dachau, în care înainte se susținuse că fuseseră gazați evrei, au încetat dintr-o dată să mai facă orice referire la gazare, iar numerele de morți au fost corectate prin scădere. Plăcile de pe porțile lagărelor, care prezentau fostele numere umflute ale victimelor au fost înlocuite discret. [...]

Extravaganta poveste care spune că naziștii preparaseră săpun din trupurile evreilor este, poate, una dintre cele mai sfruntate pilde despre natura frauduloasă a probatoriilor și procedurilor din Procesele de la Nürnberg și celelalte falsuri pe care le conține istoria Holocaustului. În timpul Proceselor de la Nürnberg, L. N. Smirnov, consilier juridic principal din partea U.R.S.S., declara: „Aceeasi mentalitate josnică și pragmatică a tehnicienilor SS care crease camerele de gazare și dubele ucigașe a început să găsească metode de [...] producție a săpunului și prelucrare a pielii omenești în scopuri industriale. (Corpul delict URSS de la

⁸⁹ Ibidem, pp.176-184.

Nürnberg 197) [...] După Procesele de la Nürnberg, Legenda săpunului evreiesc s-a amplificat cu fiecare reluare. Supraviețuitorii povesteau că se spălau pe mâini cu săpunuri făcute din evrei. [...] Wiesenthal (Simon) a scris: „În ultimele săptămâni ale lunii martie, presa românească (evreiască, mai ales - n.a.) a publicat o știre neobișnuită: în orașelul românesc Fălticeni (din județul Suceava - n.a.) au fost îngropate în cimitirul evreiesc douăzeci de cutii de săpun, cu ceremonie de onoare și rituri funerare complete. Acel săpun fusese găsit recent într-un fost depozit al armatei germane. Pe cutii erau înscrise inițialele R.I.F., „Grăsime evreiască pură”. Cutiile respective erau destinate trupelor Waffen – SS. Hârtia de ambalaj dezvăluia cu o obiectivitate complet cinică faptul că săpunul era fabricat din trupuri de evrei. În mod surprinzător, meticuloșii germani au uitat să precizeze dacă săpunul fusese produs din copii, fete, bărbați sau persoane în vârstă.” (de remarcat ultimele cuvinte, adresate ca și în cazul scenelor „tari” ale Holocaustului, emoțiilor omenești inerente - n.a.) [...]

În urma unei anchete prelungite, procuratura nu a găsit nici o dovadă că Institutul din Danzig ar fi fabricat vreodată săpun din trupuri omenești, iar acuzațiile au fost casate. A reieșit că inițialele „R.I.F.” care apăreau pe săpunurile respective nu însemnau „Grăsime evreiască pură”, ci denumirea oficială a agenției guvernamentale care distribuia săpunul și alți detergenți. „Reichsstelle für Industrielle Fettversorgung” nu înseamnă altceva decât „Centrul Reich-ului pentru aprovizionarea cu Grăsime Industrială”. De fapt, „Grăsime evreiască pură” s-ar scrie „R.J.F.” (Rein Judisches Felt), nu „R.I.F.” Dar, în isteria atmosferei anti-germane de la sfârșitul războiului, **fanaticii Holocaustului** nu se împiedicau de asemenea fleacuri. Când „revizionistii Holocaustului” i-au confruntat pe inventatorii atrocităților cu adevărul, aceștia au fost nevoiți să recunoască minciuna cu săpunurile, ca să nu-și piardă credibilitatea (dar cât de mult a șocat și câte resentimente a stârnit această minciună! - n.a.)⁹⁰

*

În anii nouăzeci, sute de persoane din toată lumea occidentală, inclusiv mulți cercetători și oameni de știință, au suferit hărțuiri, intimidări, agresiuni fizice, concedieri, amenzi și chiar condamnări la închisoare, numai pentru că prezentaseră dovezi care contestă unele părți ale ortodoxiei Holocaustului. Profesori, magistrați și oameni de cultură au fost dați afară din funcții. Unii au fost amendați cu zeci de mii de dolari, numai pentru că și exprimaseră opinii incorecte politic (marele istoric David Irving, dar și A. J. P. Taylor, H. R. Trevor-Roper, Gordon Craig, Stephen Ambrose...) [...] În tradiția americană a drepturilor stipulate prin Primul Amendament, puțini își dau seama că în așa-numita „Lume Liberă” este posibil ca un istoric să fie închis numai pentru că și-a exprimat o opinie despre un eveniment istoric consumat cu cincizeci de ani în urmă. [...] De ce anume le este frică adversarilor lui David Irving (autor a peste 30 de volume despre Al Doilea Război Mondial) sau ai tuturor revizionistilor (Proceselor de la Nürnberg)? [...] Ce „fapt istoric” este atât de vulnerabil încât trebuie să fie apărat prin teroare, deportare și încarcerare? [...] Sunt cumva argumentele revizioniste atât de convingătoare încât adversarii lor trebuie să folosească opresiunea politică fâțișă pentru a le reduce la tăcere?⁹¹

*

Dacă ar fi fost în curs de desfășurare uciderea și incinerarea a milioane de oameni, ar fi fost necesare mii de tone de cocs pentru a alimenta crematoriile. Totuși în fotografii nu se vede nici un munte de cocs și nici o garnitură lungă de tren cu vagoanele pline de combustibil. La ușile pretinsei camere de gazare de la Auschwitz nu stau oameni la rând, iar pe acoperișul pe unde se susține că era introdus gazul Zyklon B pentru uciderea victimelor nu există nici o deschizătură. [...]

⁹⁰ Ibidem, pp.185-191.

⁹¹ Ibidem, pp.192-194.

În mesajele decifrate (de englezi și Aliații lor) nu există nici o referire la gazări (toate rapoartele privind aceste lagăre naziste n-au pomenit de execuții prin gazare) [...] Nu există nici o dovadă științifică indicând gazarea în masă la Auschwitz sau în oricare alt lagăr german. [...] Dacă naziștii gazaseră într-adevăr oameni cu milioanele, n-ar fi înaintat acuzarea măcar o singură autopsie care să probeze cauza morții ca otrăvire cu cianura emanată de gazul Zyklon B? [...]

Așa cum indică Mayer, o mare parte din povestea Holocaustului se bazează pe relatări ale martorilor oculari. [...] **Custozii oficiali ai Holocaustului desfășoară o campanie internațională pentru a reduce la tăcere întrebările deranjante. Majoritatea oamenilor nu pot auzi niciodată poziția revizionistă, pentru că forțele evreiești domină mass-media și blochează principalele căi de acces la materialele care exprimă dubii despre ortodoxismul Holocaustului. Printre cele mai puternice dintre forțele de acest gen figurează „Liga Anti – Defăimare a B’nai B’rith, o organizație cu caracter mondial, care are în Statele Unite un buget anual de treizeci și șapte de milioane de dolari (una din principalele organizații ale Francmasoneriei) [...] Revizionistii nu fac altceva decât să afirme că evreii nu au fost singurele victime ale celui mai oribil război din istorie. Mulți revizionisti susțin de asemenea că motivația cutremurătorului mit al Holocaustului nu s-ar fi putut înființa fără povestea celor „șase milioane” (până și cifra aleasă nu pare a fi întâmplătoare, având relevanță pentru simbolistica masonică - n.a.) [...]**

Numai perpetuarea legendei Holocaustului (cu imaginea de „cel mai mare genocid din istoria umanității”, când de fapt există altele mai mari, cum este exterminarea triburilor de indieni din S.U.A. - n.a.), ar fi putut face ca aceste crime (față de populația palestiniană) să devină tolerabile pentru opinia publică mondială (și nepedepsite, deși O.N.U. a protestat în repetate rânduri față de încălcarea legilor și convențiilor internaționale de către statul Israel - n.a.). Compasiunea față de evrei, adânc răscolită de amintirile Holocaustului (mereu reîmprospătate - n.a.) făcea ca toate gravele ofense săvârșite la adresa palestinienilor, oricât de nedrepte, să pară neînsemnate (nici astăzi nu există pace în Orientul Mijlociu, mai ales după izgonirea a peste 750 000 de palestinieni din Israel, iar atentatele se țin lanț... - n.a.).

Povestea Holocaustului a generat zeci de miliarde de dolari, sub forma ajutoarelor din Statele Unite, și sume chiar mai mari, din Germania, cu titlul de daune. Cel mai important, poate, este faptul că Holocaustul a fost combustibilul care a alimentat flacăra sionismului evreiesc din întreaga lume. Recitările Holocaustului (atât de dese -n.a.) i-au unit pe evreii din toată lumea și au atras enormul sprijin financiar și politic necesar pentru înființarea și susținerea statului Israel. După cincizeci de ani de conflicte aproape neîntrerupte cu palestinienii și vecinii săi arabi, Israelul continuă să se bazeze din greu pe sprijinul american și german (ultimul prin plata unor daune - n.a.). Israelul este cel mai mare beneficiar anual de ajutoare externe din America, așa cum a fost tot timpul de la înființare. Recursul permanent la Holocaust face banii să curgă în continuare, de la evrei și neevrei deopotrivă, constituind în același timp o scuză subtilă pentru toate silniciile comise asupra arabilor. [...] În „Paradoxul evreiesc”, Goldmann recunoaște că ideea Proceselor de la Nürnberg și cea a daunelor germane nu le-au aparținut Aliaților, ci sioniștilor, înainte de a fi existat cel mai mic semn al vreunui Holocaust, iar despăgubirile aveau să fie vitale pentru fundamentarea statului Israel. (Holocaustul a atras până acum cu mult peste 150 de miliarde de dolari!).⁹²

*

Nu e vorba decât despre două „națiuni”: evreii și goyimii în stare de război etnic. **Desigur, majoritatea evreilor și a goyimilor nici măcar nu-și dau seama că suntem în război. Dar în timp ce noi, goyimii, învățăm în mod inconștient lecția sinuciderii culturale și politice, evreii sunt învățați să le fie loiali celor de-un neam cu ei, iar pe noi să ne urască și să nu ne**

⁹² Ibidem, pp.196-209.

acorde nici cea mai mică încredere. [...] Desigur, există și evrei care au deplâns ipocrizia adepților supremației. Unii chiar și-au riscat viața pentru a-i avertiza pe goyimi despre pericolul sionist. Printre asemenea oameni se numără Noam Chomsky, Benjamin Freedman și Alfred Lilienthal, trei oameni de origine evreiască deveniți **conștienți că extremismul sionist îi poate duce la dezastru.** Mișcarea de pace din Israel conține mulți asemenea evrei. Unii evrei, deși sunt totuși dornici să-și păstreze propriul genotip, caută o politică de separare și coexistență pașnică, nu absolutismul sionist. **Își dau seama că spiritul supremației evreiești poate sfârși prin a-i distruge.** [...]

Cu siguranță, hegemonia evreiască nu va putea aduce niciodată soluționarea cinstită a conflictului. **Numai după ce vom detronea puterea evreiască din propriile noastre națiuni vom putea negocia cu ei, cu șanse de succes.** În acest punct al conflictului, deși o conferință de pace etnică ar fi cea mai fericită soluție pentru toate părțile implicate, istoria ne spune că e improbabil ca aceasta să aibă loc. Tiraniile nu se înclină decât în fața unei puteri mai mari decât a lor. [...] Evreii au o putere enormă, o putere născută din talentul conjugat cu lipsa de scrupule. Ceea ce pe noi ne slăbește, pe ei îi fortifică. [...] Backman prezintă coeficienți de inteligență verbală semnificativ superiori și de inteligență a raționamentelor vizio-spațiale mult inferioari pentru evrei. În termenii inteligenței, evreii le sunt superiori europenilor la nivelul aptitudinilor lor verbale. Sunt un popor isteț și iute la vorbă, versat în arta manipulării și a medierii (buni în afaceri, diplomație ș.a.) [...]

Așa cum am arătat anterior, cei mai influenți trei evrei din secolele al XIX-lea și al XX-lea au fost **Karl Marx, Sigmund Freud și Franz Boas.** Toți trei erau oameni inteligenți, dar fiecare a avut un efect catastrofic asupra societății europene. [...] Evreii s-au adaptat la vicisitudinile lumii din jur, în timp ce-și conservau propriul genotip. Dar, în timp ce ei se adaptau, noi cream. Am creat și tehnologie, și artă. Am găsit mari frumuseți și în trup, și în suflet. L-am îmbrățișat și pe Dumnezeu, și Natura; știința și religia. Am învățat cum să punem în balanță atât guvernarea, cât și libertatea. [...]

Setea de putere a evreilor îi împinge spre dominație, așa cum au făcut de două mii de ani încoace. Strategia lor evolutivă a fost perfecționată până în punctul în care noi, europenii, am ajuns să suferim pe scară globală efectele hegemoniei evreiești. Suntem nevoiți să le recunoaștem actuala putere politică și socială, dar mai știm și că puterea lor a fost realizată cu prețul degradării civilizației noastre. Eșecul de a răsturna această putere nu poate duce decât la dispariția noastră definitivă, iar acest fapt îi conferă sarcinii noastre importanța unei lupte pe viață și pe moarte de cea mai mare întâietate pentru poporul nostru.⁹³

⁹³ Ibidem, pp.237-240.

O ISTORIE SUMARĂ DESPRE «EVREI» ȘI DESPRE MASONERIA DIN ROMÂNIA

Pentru a înțelege mai bine unele aspecte referitoare la etnia evreiască în general, abordate și în capitolul anterior, consider că ar fi necesară o prezentare fie ea și sumară, a relațiilor acesteia cu alte popoare:

Jules Isac (evreu) pretinde că nu există nici o mărturie scrisă despre Patimile Mântuitorului în afară de cele ale evangheliștilor. Să auzim ce zice și romanul Pillat, din Pont, martor important la evenimente: „Către Cezarul Tiberius, Împăratul Romei, [...] Blestemată să fie ziua aceea când am urmat lui Vallerius Flaceus la guvernarea Iudeii; pentru că de atunci viața mea a fost într-o continuă neliniște și întristare. [...] Eu n-am cetit niciodată în lucrările filozofilor ceva care să se compare cu maximele lui Iisus. [...] Prețuirea mea pentru înțelepciunea exprimării sale m-a făcut să-i acord toată libertatea Nazarineanului; fiindcă aveam puterea să-l arestez și să-l exilez la Pontus. Dacă aș fi făcut aceea ar fi fost contrară justiției și dreptății, ceea ce a caracterizat întotdeauna Guvernul Roman în afacerile lui cu oamenii. Acest om nu a fost nici răzvrătit și nici nu îndemna la răzvrătire, de aceea i-am oferit protecția mea, ceea ce el probabil nu a știut. [...] «Voi Cărturari și Farisei», le-a zis el lor, «voi sunteți o rasă de vipere, voi sunteți ca mormintele văruite; voi vă arătați buni înaintea oamenilor, dar voi aveți moartea în voi». De multe ori a disprețuit pomana celor bogați și mândri, spunându-le că obolul săracilor este mai prețios în fața lui Dumnezeu. Zilnic s-au făcut reclamații la Pretorium împotriva insolenței lui Iisus. [...] Văzând cum stau lucrurile, am cerut un lighean și mi-am spălat mâinile în prezența acelei mulțimi gălăgioase, aceasta ca o dovadă că Iisus din Nazaret, după judecata mea, nu a făcut nimic pentru ca să merite moartea. Dar totul a fost în zadar, nemernicii aceia erau setoși după viața lui. [...] Eu l-am trimis pe el (preotul care se temea că va fi furat trupul lui Iisus) la căpitanul gărzii regale (Malcus) să-i spună să ia soldați Evrei, de câți ar fi nevoie, să-i plaseze în jurul mormântului. [...] Ei (preoții) i-au cerut să spună mai târziu) că a fost cutremur de pământ și că ei au dormit. I-au oferit bani ca să spună că discipolii au venit și au furat pe Iisus; dar el nu a văzut pe discipoli și nici nu a știut că trupul nu mai era acolo până ce i s-a spus. [...] Mie mi se pare că dacă teoria Evreiască ar fi adevărată, dacă aceste concluzii sunt corecte, pentru că sunt în acord cu viața acestui om, după cum a fost cunoscut și adevărat atât de prieteni, cât și de dușmani, elementele au fost în mâinile sale la fel cum e lutul în mâinile olarului. [...] Eu sunt aproape gata să spun, așa cum a spus Manlius la cruce: «Într-adevăr, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu»...”⁹⁴

*

Iată ce spune istoria: după anul 73 d.I.H. romanii ce ocupau Iudeea devin creștini (dar nu creștini autentici, sau cel puțin la nivel de conducere - n.a.) și îiucid în masă pe evrei, ca pedeapsă că-l omorâseră pe Iisus prin mărturii false. Evreii au încercat să-l îmbuneze pe Cezar, aruncându-i în brațe pe frumoasa Berenice, dar ea nu i-a putut salva și au fost nevoiți să-și părăsească propria țară, fugind până la Marea Caspică. Evreii își fac acolo un stat autonom în pustiurile din Biro-Bidjan și trăiesc liniștiți până se formează Statul Rus la 1100. Când rușii și-au întins stăpânirea până la Caspica, ei au fost absorbiți și așa au devenit cetățeni ruși. [...] Apropo de Biro-Bidjan: „După prăbușirea regimului comunist din Uniunea Sovietică în 1991, noul stat Israel a cerut guvernului rus să-i vândă regiunea Biro-Bidjan, spre a face acolo o anexă a Israelului. Târguiala continuă”. [...]

⁹⁴ Benjamin H. Freedman, *Două întrebări tulburătoare (A fost evreu Iisus? Sunt semiți evreii de azi?)*, Ed. Samizdat, pp.109-138.

Pentru că evreii îi defăimau pe creștini, la 896 d.I.H., francezii îi atacă pe evrei și îi forțează să se boteze creștini, sau să plece din țară. Evreii au refuzat și, cum nu aveau unde să plece, s-au sinucis în masă. La 1215, Papa Grigore al IX-lea dă un edict, prin care îi obliga pe evrei a purta o tichie galbenă, spre a fi deosebiți de creștini. În același an, Curtea din Paris ordonă ca Talmudul (alcătuit din 63 de volume) să fie ars în Piața publică și evreii aruncați peste graniță, că-i defăimau pe creștini. În 1489, rabinul șef din Constantinopol le scrie evreilor din Franța: „Vă plângeți că vă amenință viața? **Faceți-vă copiii doctori și farmaciști. Ei vor face ca aceia să-și piardă viața fără teamă de pedeapsă**”. [...] La 1593, evreul Roderigo Lopez era doctorul Reginei I a Angliei. El a încercat s-o otrăvească pe Regină la ordinul Regelui Spaniei, dar a fost prins și spânzurat.⁹⁵

*

În 1492, 400 de mii de evrei sunt expulzați din Spania. [...] George Washington, care lupta împotriva englezilor spre a forma Statul American independent, spunea: „Evreii lucrează împotriva noastră mult mai eficient decât armatele inamice (înainte de a deveni el însuși francmason). Petru cel Mare al Rusiei, a spus: „Prefer să văd în țara mea mahomedani decât evrei. Sunt excroci, pungăși și mincinoși. Ei încearcă să mituiască pe oficialii mei spre a fi admiși în Rusia”. Iar Napoleon Bonaparte a spus în martie 1808: „Evreii sunt un popor capabil de cele mai oribile crime” (referindu-se probabil la evreii implicați în Revoluția franceză din 1789 - n.a.). [...] „La 5 aprilie 1710, evreii din orașul Piatra Neamț au fost acuzați că au ucis un copil creștin, pentru a folosi sângele lui la prepararea azimei pascale. Cadavrul a fost găsit în curtea sinagogii.” (acesta fiind doar unul din cazurile consemnate istoric - n.a.) [...]

Începând cu anul 1811, rabinii decid să elimine din Talmud profanarea, defăimarea și omorul ritual al creștinilor, iar evreii să se «emancipeze» [...] declarându-se reformați și conservatori. Apoi cu un aer că ar fi fost oameni civilizați de la Facerea Lumii, au șters cu buretele crimele comise împotriva «goimilor» timp de 1811 ani. [...]

Și iată o altă probă din secolul al XX-lea. În anul 1952, doctorii evrei care îl tratau pe Stalin și pe ștabii comuniști sunt prinși că au omorât prin injecții cu otravă câțiva dintre veteranii bolșevici. Stalin ordonă arestarea lor. [...] „Ei au recunoscut că C.I.A.-ul american îi plasase să-l lichideze pe Stalin și pe ștabii comuniști, prin injecții cu otravă.” Așa au fost uciși Beria și Jdanov. [...] Stalin, furios pe toți evreii din U.R.S.S., dă ordin să fie eliminați din posturi și relocați în Siberia. Cum Stalin moare subit în 5 martie 1953, planul său de pedepsire a populației evreiești n-a mai avut loc. [...]

Rezultă că, nu numai Codreanu (Corneliu Zelea) îi considera pe evrei periculoși (fără însă a-i decima), ci întreaga omenire creștină i-a detestat pentru urâtenia lor morală. Rezultă că toate conflictele din lume (mai importante) au fost provocate de evrei, pentru că ei au năvălit peste popoarele creștine, voind să fie admiși cu forța de cei pe care ei îi scuipau. Evreii din Biro-Bidjanul rusesc, au agravat acest conflict prin mentalitatea lor primitivă de a practica **omorul ritual prescris de Talmud și confirmat de Vechiul Testament**, de a înjunghia un animal pe scările templului. Și cum ei îi considerau pe creștini niște animale, încep să-i ucidă în numele religiei lor. [...] Cei care îndrăznesc să amintească de ele, sunt cotați antisemiți, cuvânt inventat la 1887 de Lippe (un doctor evreu din Galiția pripășit la Iași), cu scopul să facă un paravan evreilor, după care ei să pozeze în victimele...victimelor lor.⁹⁶

*

⁹⁵ Joana Damaschin, *Pasiuni și crime regale*, Ed. Junimea Română, Târgoviște, 1998, pp.166-167.

⁹⁶ Ibidem, pp.167-170.

În legătură cu evreii pripășiți în Estul Europei, ei erau considerați de toată lumea ca urmașii lui Abraham. Dar din 1974, scriitorul Arthur Koestler le contestă originea semită, în cartea scrisă de el cu titlul: „Al Treisprezecelea Trib”. Koestler susține că, după vaste cercetări a descoperit că: „Iudeii din Estul Europei sunt khazari și japhestic ca origine și nu semiți. Când tribul Sephardim s-a așezat în Khazaria, iudeii s-au amestecat cu khazarii care au adoptat iudaismul la 740 A.D. și așa împărăția khazarilor a devenit împărăția iudeilor. „Acești iudei sunt mai aproape de huni, de uiguri și mongoli, decât de sămânța lui Abraham, Iacob și Isac. În legătură cu omorul ritual, Koestler spune că, iudeii din Estul Europei **omorau nu numai pentru izbăvirea de păcate, ci pe oricine îl considerau periculos pentru ei.** „Parte din ei erau adepții lui Falus și în omorul ritual omorau pe oricine era prea inteligent, oferind viața victimei ca ofrandă dumnezeului lor” (A. Koestler).

Răspunsul logic ar fi: Koestler a scris cartea „Al Treisprezecelea Trib”, ca să inventeze o scuză științifică bazată pe antropologie, pentru ca evreii comuniști să nu fie acuzați de crimele comise asupra popoarelor creștine. Și, totodată să-i prostească pe goimi, sugerându-le: «Nu evreii au făcut revoluția bolșevică din 1917 omorând milioane de creștini, ci khazarii din Asia. Nu evreii comuniști au invadat România cu tancurile sovietice în 1944, ci uigurii au răsturnat monarhia, au instaurat regimul comunist și au interzis religia creștină (în mare parte), arestând pe preoți și sigilând bisericile. [...] Acești barbari din Tribul 13 nu erau urmașii lui Abraham, deci, nu aveți motiv să fiți antisemiți!...»⁹⁷

*

Evreii comuniști care luptau în Spania (anului 1936) nu luptau pentru a păstra puterea, ci pentru a se răzbuna pe clerici și distruge tradiția creștină și asta confirmă „asasinarea în masă a 7000 de preoți catolici, spânzurați de copaci” (amintind de crimele abominabile asupra preoților ruși, după anul 1917 - n.a.). Numai **ura și răzbunarea** pentru Edictul de la Alhambra, dat de preoții catolici în 1492, i-a mânat pe evrei să lupte în războiul civil din Spania în anul 1936, fiindcă strămoșii lor, numiți marranos, au fost expulzați din Spania de către preoți (și regalitate). Din această cauză, evreii au rătăcit mulți ani prin Europa cu tribul numit Sephardim, fiindcă nu-i primea nici o țară și, asta ei n-au uitat nici după 444 de ani...O parte i-au primit românii și îi numeau „maramoi, de la marranos”. [...]

Pe timpul acela, America era cuibarul comuniștilor. Ei l-au ales Președinte pe Roosevelt în 1933. Ei au împins America să intre în război cu Germania și au aliat-o cu Rusia. Ei au furat secretul bombei atomice și l-au dat lui Stalin, ce a dus la 44 de ani de ocupație sovietică a 10 țări din Europa (ca adevărată armă, pentru înțelegerile secrete la nivel înalt - n.a.). Așa de bine erau infiltrați comuniștii în aparatul statului american, că au fost descoperiți abia în 1953. Când spionii sovietici Iulius și Ethel Rosenberg au fost judecați și condamnați la moarte de americani, ei au declarat în fața instanței: „Da, am dat secretul bombei atomice la sovietici, că ei meritau să-l aibă. Ei au dus tot greul războiului. Ei l-au înfrânt pe Hitler care a ucis 6 milioane din frații noștri evrei. Pentru asta, noi le-am fost recunoscători. Așa am simțit atunci și așa simțim și azi.” Până și „Tatăl bombei atomice”, evreul Robert Oppenheimer era agentul Moscovei. [...]

Orlov a încărcat într-un tren tezaurul Spaniei în valoare de 600 milioane de dolari aur și l-a dus lui Stalin. Când acesta a văzut tezaurul, și-a mângâiat mustața și i-a zis: „o să-și vadă spaniolii aurul..., când și-or vedea ceafa...” [...] Franco a devenit conducătorul Spaniei. El a impus o dictatură națională și a declarat: „Tragedia Spaniei este opera bancherilor evrei din Masoneria Internațională, care au conceput invazia bolșevico-marxistă a Spaniei, prin dezastru și crimă”. Un număr de 340 de mii de comuniști s-au refugiat la Moscova.⁹⁸

*

⁹⁷ Ibidem, pp.170-171.

⁹⁸ Ibidem, p.195.

Mișcarea sionistă s-a organizat prin Congresul Internațional evreiesc ținut la **Basel în 1897** (în Elveția actuală, după refuzul germanilor de a găzdui întrunirea - n.a.). Ea se baza pe puternicul Ordin masonic B'nai B'rith („Fiii Alianței”) cu sediul în S.U.A. (New York). Însuși Karl Marx (Mordenchai) fusese membru al acestui Ordin, care – până la 1897 – încurajase, în special marea finanță, socialismul și sindicalismul. [...]

Acutizarea naționalismului iudaic are însă, și un revers: antisemitismul începe să capete proporții, în primul rând în Rusia. Prin anul 1902 profesorul rus S. Nilus publică o carte ce va face carieră: „**Protocoloalele Înțelepților din Sion**”. Era vorba despre pretinsa dezvăluire a planului secret conceput la Basel în 1897 pentru ca evreii să poată stăpâni lumea (adevăr care nu e departe de realitate, după cum s-a putut constata ulterior - n.a). [...]

Franc-Masoneria este o alianță universală de oameni (uniți mai mult decât printr-o religie, de **legea tăcerii!** - n.a.). [...] „**Evreii**, atât de remarcabili prin instinctul lor de dominație și prin știința lor de a governa, **au creat Franc-Masoneria ca să înroleze într-însa oameni care, neapartinând neamului lor se angajează totuși să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni.**” (din discursul lui Jean Bidegain în fața Mareșului Orient al Franței, 1905) [...] **Principiile fundamentale ale comunismului sunt principiile Franc-Masoneriei, iar fenomenul comunist nu este altceva decât aplicarea pe teren a ideilor pe care Franc-Masoneria le-a format timp îndelungat în taințele lojilor.** [...]

„Franc-Masoneria este o asociație de societăți secrete suprapuse care urmăresc ca prin distrugerea civilizației creștine ariene actuale și înlocuirea ei cu o civilizație naturalistă atee, **având știința și rațiunea drept religie, să stabilească dominațiunea universală a rasei semite.** Pentru realizarea acestui plan magnific, Franc-Masoneria e nevoită să aibă două organizații: una pe care o cunoaștem cu toții și alta ascunsă, rămasă necunoscută chiar pentru imensa majoritate a propriilor ei aderenti, până în ziua de azi.” (N. Casian) ⁹⁹

*

Primul război mondial fusese câștigat de către armata germană în primii doi ani, arată el (Benjamin Freedman), în care armata franceză fusese complet incapacitată, iar Marea Britanie stătea izolată și neputincioasă înconjurată de ape patrulate de submarine germane. Chiar în aceste condiții, Germania a oferit Marii Britanii condiții de pace extrem de avantajoase: încheierea păcii cu revenirea la situația dinainte de război. Guvernul britanic se gândea serios să le accepte, când în octombrie 1916, sioniștii din Londra, reprezentanți ai evreimii est-europene, au împiedicat închiderea păcii promițând Marii Britanii o victorie pe care le-o vor procura Statele Unite – care nu intraseră în primul război mondial și nu erau în conflict cu nimeni – cu condiția ca Marea Britanie să le dăruiască sioniștilor patria palestinienilor, Palestina, la care nici Marea Britanie, nici evreii din Europa răsăriteană nu aveau nici un drept. În Statele Unite, zice Benjamin Freedman, evreii dețineau pe atunci (ca și acum) presa de mare circulație; ei urau Rusia țaristă și-i doreau înfrângerea, motiv pentru care bancherii de pe Wall Street ca Kuhn și Loeb refuzau să finanțeze aliații Rusiei, Anglia și Franța.¹⁰⁰

*

Este un moment vital al luptei de supraviețuire, sau Creștinismul va capitula în fața adversarilor săi. Pentru credința creștină timpul în care trăim acum pare să fie ORA ZERO. După cum ați putut observa, nici o instituție în zilele noastre nu poate să supraviețuiască dacă structurile ei nu sunt bazate din capul locului pe Adevăr. Creștinismul a fost de la început ridicat de către fondatorii săi pe o foarte sănătoasă bază de Adevăr. Pentru ca să supraviețuiască el trebuie să rămână tot așa. [...] El nu poate fi niciodată relativ. Nu pot fi grade de adevăr.

⁹⁹ Radu Comănescu, Emilian M. Dobrescu, *Francmasoneria*, vol. I: O nouă viziune asupra istoriei lumii civilizate, Ed. Samizdat, pp.37-110 (o lucrare controversată, scrisă de masoni de rit scoțian).

¹⁰⁰ Benjamin H. Freedman, op.cit., pp.7-8.

Adevărul este sau nu este. Pe jumătate este ca și a fi jumătate cinstit sau pe jumătate loial. [...] Când va sosi ziua ca creștinii din lumea liberă să nu-și mai poată profesa credința, atunci creștinismul își va fi văzut sfârșitul. [...]

Faptul care produce cea mai multă confuzie în lumea creștină este repetarea continuă a afirmației că «Iisus a fost evreu». [...] Această greșită interpretare și distorsiune a unui fapt istoric de necontestat este afirmată de către cler la toate ocaziile. [...] **Iisus a fost recunoscut de către contemporani în timpul vieții sale ca «iudean» și nu ca «evreu» (de altfel, cum să-L revendice azi evreii, când ei nu-L recunosc ca Fiu al lui Dumnezeu, îi urăsc pe creștini și-l așteaptă încă pe Mesia?; I s-a mai sus Nazarinean, fiindcă a trăit în Nazaret - n.a.)** [...] În ceea ce-l privește pe Ponțiu Pilat, oficial sau în particular, locuitorii Iudeii erau iudeeni și nu așa ziși evrei (Jews) și după cum au început să-și spună singuri din secolul al 18-lea încoace. [...] Cuvântul „Jew” (evreu) astăzi nu este în nici un caz considerat sinonim cu „Judean”(iudeu). [...] **Când cuvântul „Jew” a fost prima dată introdus în limba engleză în secolul al 18-lea, singura lui implicație, deducție și aluzie a fost cel de „Judean”. Totuși, în cursul secolului al 18-lea, 19-lea și al 20-lea un grup de presiune (pressure group) bine organizat și abundent finanțat a creat un așa zis al doilea înțeles, un înțeles secundar, o semnificație secundară a cuvântului „Jew”, nu are nici o relație cu înțelesul originar al cuvântului „Jew”. Este o greșită și tendențioasă prezentare. [...] Nu există astăzi nici o persoană în întreaga lume care vorbește engleza care să-l considere pe „evreu”(Jew) ca pe un „iudeu”(Judean , în sensul literal al cuvântului).**¹⁰¹

*

Acceptarea în general astăzi, aproape fără excepție, al „înțelesului secundar” al cuvântului „Jew” este fabricat din patru teorii, care constau din afirmarea că un așa-zis sau autoproclamat „Jew” (evreu) este:

1. O persoană care astăzi practică religia așa-zisă „Iudaică” (Judaism).
2. O persoană care pretinde c-ar aparține unui grup rasial asociat cu semiții din antichitate (cele 10 triburi biblice).
3. O persoană care este descendentă directă a națiunii antice care a trăit în Palestina în perioada istoriei biblice.
4. O persoană binecuvântată de Dumnezeu cu deosebite caracteristici culturale care au fost refuzate altor grupuri rasiale, religioase sau naționale. Toate aceste patru calități desigur însumate într-una singură. (all rolled into one)

Creștinii care nu mai pot fi amăgiți cu aceste teorii false, îi suspectează pe preoții care continuă să afirme până la saturație melodia lor favorită că „Iisus a fost evreu”. (Jesus was a Jew) Pentru mulți dintre preoți acest lucru tinde să devină o psihoză. Mulți creștini își dau seama. [...] În prezent credincioșii cer de la preoții lor «să li se spună adevărul și numai adevărul». A sosit timpul ca preoții să le spună credincioșilor ceea ce ar fi trebuit să le spună de multă vreme. Dintre toate grupurile religioase din lume credincioșii par să fie cel mai puțin informați pe aceste teme. [...] Nenumărați creștini inteligenți nu vor să mai accepte fără să înfrunte afirmațiile preoților lor că Iisus în timpul vieții Sale ar fi fost membru al unui grup în Iudeea care a practicat cultul religios care azi este numit „Iudaism”. [...] **Iisus nu putea suferi și a denunțat cultul religios practicat în Iudeea în timpul vieții Sale și care este cunoscut și practicat azi sub numele de „Fariseism”.** Preoții creștini au învățat acest lucru pe timpul cât au frecventat seminarele teologice, lucru pe care n-au încercat însă niciodată să-l lămurească credincioșilor.¹⁰²

*

¹⁰¹ Ibidem, pp.16-31.

¹⁰² Ibidem, pp.31-34.

Eminentul rabin Louis Finkelstein, directorul Seminarului teologic Evreesc al Americii: „...Iudaismul...Fariseismul devine Talmudism, Talmudismul devine Rabinism medieval, și Rabinismul medieval devine Rabinism modern. Dar de-a lungul acestor schimbări de nume...**spiritul vechi al Fariseismului a supraviețuit neschimbat.**” [...] Pentru a o distinge de Creștinism și de Islam(ism), filozofii evrei au desemnat-o câteodată ca credința sau religia evreilor. A fost Flaviu Iosif cel care a scris, la cererea grecilor și romanilor, care a folosit cuvântul Iudaism, pentru a înfrunța Helenismul. [...] Evreii ei înșiși, care l-au detestat intens pe trădătorul Iosif, s-au abținut de la a citi lucrările lui Iosif. De atunci, cuvântul Iudaism, creat de Iosif, a rămas necunoscut Evreilor. **A fost doar în timpurile relativ recente, când evreii au devenit familiari cu literatura creștină, că ei au început să numească religia lor Iudaism (când, de fapt, e vorba de mozaism sau cultul mozaic - n.a.).** [...] Forma cultului religios cunoscut în Iudeea sub numele de Fariseism și practicat în timpul lui Iisus a fost o practică religioasă bazată exclusiv pe Talmud. [...] Talmudul astăzi exercită virtual o dictatură totalitară asupra vieții celor așa-zisi sau auto-proclamați «evrei», indiferent dacă sunt conștienți de asta sau nu. Conducătorii lor spirituali nu fac nici un efort să ascundă controlul pe care-l exercită asupra vieții lor așa-zisii sau auto-proclamații «evrei». Ei își extind autoritatea mult dincolo de limitele legitime ale domeniului spiritual. [...] Rabinul Morris N. Kertzer a afirmat: „Talmudismul constă din 63 de cărți care cuprind scrieri cu conținut legal, etic și istoric al rabinilor antici. Au fost editate în decurs de cinci secole după nașterea lui Iisus (dar el exista dinainte, aducându-i-se doar adăugiri - n.a.). Este un compendie de legi și înțelepciune. Este **codul legal care formează baza legii religioase a Evreilor și este manualul folosit pentru instruirea rabinilor.** [...] «Aici, spun ei (rabinii evrei), este sursa de unde Iisus din Nazaret și-a extras învățăturile care l-au dat putința să revoluționeze lumea și problema devine de aceea foarte interesantă pentru fiecare creștin. Ce este Talmudul? Talmudul este forma scrisă a ceea ce pe timpul lui Iisus a fost numit tradiția Bătrânilor.» [...] De la nașterea lui Iisus și până azi nu au fost înregistrate mai multe insulte, mai josnice și mai vicioase batjocuri la adresa lui Iisus, a creștinilor și a credinței creștine din partea cuiva oriunde și oricând decât le veți găsi între copertele infamelor 63 de volume...”¹⁰³

*

„...Evreii sunt oameni, creștinii nu sunt oameni... Creștinii sunt creați pentru a-i servi pe evrei... De creștini să-ți fie milă la fel ca de porcii bolnavi...Un evreu este considerat bun în ciuda păcatelor ce le comite... Este permis să-i înșeli pe creștini... Evreii botezați trebuie omorâți... Dacă un evreu omoară un creștin nu comite un păcat... Vărsare de sânge a necredincioșilor este ofrandă adusă lui Dumnezeu...” [...]

Rugăciunea Kol Nidre extinde în avans pe un an de zile imunitatea în a observa termenele oricăror obligații angajate contractual sau ca jurăminte depuse, promisiuni făcute și legăminte asumate, începând din ziua când s-a recitat Kol Nidre. În fiecare an această «licență» trebuie reînnoită prin participare într-o sinagogă de Ziua Răscumpărării la recitarea rugăciunii Kol Nidre (Toate legămintele) care te absolvă automat în avans de orice obligații pentru anul ce urmează. Sunteți de acord cu asta?¹⁰⁴

*

„Neîncetate cercetări au stabilit ca adevărat că așa-zisii sau auto-proclamații «evrei» din Răsăritul Europei în nici o echipă din istoria lor nu pot fi considerați ca descendenți lineari direcți ai legendarelor «zece triburi» după «indicațiile» Bibliei. [...] Cum și mai ales de ce a fost ținută ascunsă cu atâta grijă de-a lungul atâtor secole originea Khazarilor și a regatului lor?»

¹⁰³ Ibidem, pp.34-37.

¹⁰⁴ Ibidem, pp.57-76.

[...] Acesta a fost **unul dintre cele mai bine păzite secrete până recent**, când s-a dat o largă publicitate cercetărilor mele în acest domeniu. ''(Benjamin Freedman)

Înainte de secolul al X-lea, Regatul Khazar a fost deja redus de cuceriri rusești la o suprafață de aproximativ 800 000 mile pătrate. [...] **Khazarii nu au fost semiți. Ei erau o națiune asiatică mongoloidă. De către antropologii moderni sunt clasificați drept rasă finoturcă.** [...] **Khazarii când au invadat Europa erau o națiune păgână. Cultul lor religios a fost un amestec de cult falic și alte culturi idolatrice practicate în Asia de către păgâni.** [...]

Forma josnică a exceselor sexuale la care s-au dedat khazarii ca formă a cultului lor religios a produs o degenerare morală pe care regele lor n-a mai putut-o suporta. [...] După o sesiune istorică cu reprezentanți ai celor trei religii monoteistice (din lumea civilizată), s-a decis împotriva Creștinismului și împotriva Islamului și a adoptat ceea ce pe acele timpuri se numea **Talmudism** (explicația logică a alegerii făcute rezidă în afinitatea sau înrudirea dintre religia lor politeistă dinainte și religia talmudică - n.a.), (talmudism) care astăzi este cunoscut și practicat sub numele de «Judaism». Acest eveniment este bine documentat în istorie. Regele Bulan și cei 4000 de nobili feudali ai săi **au fost repede convertiți de rabini importați din Babilonia pentru acest eveniment.** [...] După convertirea regelui Bulan numai un așa-zis sau auto-proclamat «evreu» mai putea ocupa tronul Regatului Khazar, care a devenit astfel virtual o «teocrație». Conducătorii religioși erau și administratori civili. **Conducătorii religioși au impus populației să învețe Talmudul, care a devenit normă de viață pentru ei.** [...] Talmudul a furnizat legile religioase și civile. [...]

De la cucerirea khazarilor de către ruși și a dispariției Regatului khazar, limba khazarilor este cunoscută sub numele de «Yiddish». Timp de șase secole așa-zisii sau auto-proclamații «evrei» din Europa Răsăriteană s-au referit la ei înșiși în timp ce încă mai locuiau în ținuturile lor de obârșie, ca naționalitate «Yiddish». [...] Există azi în New York, după cum bine știți, iubite Dr. Goldstein, multe ziare în limba «Yiddish», teatre «Yiddish» și multe alte organizații culturale. [...] «Yiddish»-ul este numele modern al limbii vorbite de khazari cu multe adaosuri de cuvinte germane, slavone și baltice adoptate și adaptate. [...] «Yiddish»-ul nu trebuie confundat cu «ebraica» numai pentru că amândouă folosesc același alfabet. Nu există nici un cuvânt yiddish în vechea ebraică, după cum nu există nici un cuvânt ebraic în yiddish. [...] Aproximativ 90% din așa-zisii sau auto-proclamații «evrei» ai lumii, care trăiesc în 48 de țări diferite din lumea de azi (circa 200 de milioane) sunt sau emigranți din Europa de răsărit, sau părinții lor au emigrat de acolo. Yiddishul este limba comună a tuturor. [...] Pentru ei este un limbaj «internațional». [...] Talmudismului, sau Iudaismului, cum este cunoscut azi Talmudismul, i-a fost dat cel mai mare stimulent din istoria sa prin convertirea khazarilor la Talmudism. Fără această convertire este îndoielnic că Talmudismul, sau Iudaismul cum este cunoscut azi, ar fi putut supraviețui.¹⁰⁵

*

Reverendul Oesterreicher nu lasă nici o piatră neîntoarsă pentru a-i convinge pe Catolici că **«Judeo-creștini» e o combinație de două cuvinte care teologic sunt sinonime. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.** [...] **Cuvântul «anti-semitism» este un altul care ar trebui eliminat din vocabularul englez. Anti-semitismul servește azi unui singur scop, să-l păteze pe cineva. Când așa-zisii sau auto-proclamații «evrei» simt că unul se opune oricăruia din obiectivele lor, ei încearcă să-l descalifice, spunând că este «anti-semit» sau «anti-semitic»...pe toată gama de posibilități care le stau la dispoziție.** [...]

Când am fost în total dezacord cu ei pe tema Sionului și a intențiilor sale în Palestina, am devenit «anti-semitul Nr.1». [...] Răsplata notorie pentru succesul lor, este că **au reușit să creeze numeroase și efective «prostitute masculine» creștine care să facă «front» cu ei.** [...]

¹⁰⁵ Joana Damaschin, op.cit., pp.57-65.

Crima - crimelor din întreaga istorie pe plan internațional, acea ticăloșie de condamnat în care această națiune a jucat rolul major, a fost comisă în Palestina, aproape în întregime ca un rezultat al interferenței Statelor Unite în sprijinul exclusiv al organizației mondiale sioniste care-și are cartierul general în New York. [...]

*Duminică de Duminică, an da an, au repetat din amvon, cu voce înaltă și insistent, în urechile celor 150 de milioane de creștini care frecventează regulat Biserica, că „creștinii trebuie să accepte ca obligație a lor să sprijine conspirația sionistă ca să cucerească Palestina”. Bine, „am semănat vânt și acum culegem furtună”. Cele 150 de milioane de creștini din Statele Unite au fost puternic presate de clerul creștin pentru a-și da întregul suport programului sionist ca să poată să-i «repatrieze» pe așa-ziișii sau auto-proclamații «evrei» din Europa răsăriteană, care erau...descendenții Khazarilor. [...] Fără participarea activă a Statelor Unite sionismul nici nu ar fi încercat măcar să cucerească Palestina prin forța armelor. [...] Orice s-ar putea spune contrar de oricine, **Catolicismul și așa-zisul Iudaism sunt la extremele opuse ale spectrului spiritual.** [...] Dacă este să fie salvată credința creștină din ghearele inamicilor ei dedicați, toți **trebuie să ne unim** pentru a forma un front al salvării. **Trebuie să ne unim eforturile, nu să le dispersăm.**¹⁰⁶*

*

Iată ce consemnează fondatorul ziarului „Dacia”, colonelul Ștefan Zăvoianu, erau în primul război mondial, într-o conferință cu titlul „Cum s-a desfășurat infiltrarea evreilor în România”, ținută în octombrie 1936:

*În momentul de față România are pe teritoriul ei circa 2.000.000 de evrei (oficial, în realitate mai mulți - n.a.). Nu este fără explicație faptul că peste 1.000.000 se găsesc în Moldova, Basarabia și Bucovina. De asemenea, nu este fără explicație faptul că aproape 500.000 s-au adunat în capitala țării, București. Evreii au început invadarea pământului românesc (colonizarea - n.a.) la jumătatea secolului XIX. Până atunci erau mici comunități rătăcite, care nu jenau pe românii autohtoni și nu constituiau o problemă social-economică. **Primii evrei au venit (la noi) în sec.XVI, aduși de ocupația turcă pentru a fi percepatori și a strânge birurile.** Când a ridicat steagul independenței naționale la 13 noiembrie 1595, Mihai Viteazul a executat numai în București: 2000 turci și 500 evrei aflați în slujba primilor.*

Ceea ce i-a determinat pe evrei să se colonizeze în spațiul dintre Carpați și Dunăre a fost fondarea în 1859 a Statului Român Modern sub ocrotirea și deci sub controlul marilor puteri din Occidentul Europei (și alte motive, cum ar fi: resursele naturale neexploatate, oportunitatea unor afaceri extrem de profitabile etc. - n.a.). Până la jumătatea sec. XIX, pământul românesc a fost un fel de «țară a nimănui» între armatele ruse și turcești (teatru de război ideal pentru acestea - n.a.) și de «pradă disputată» între imperialismul ruso-țarist și imperialismul turco-otoman. Odată cu fondarea Statului Român Modern: s-a asigurat ordinea, a venit libertatea, a început siguranța și s-a îngăduit stabilitatea.

Evreii au trecut granița și au pătruns în teritoriu prin două locuri. Primul loc se află în Nord. Al doilea loc a fost Galați (oraș-port la Dunăre, unde se consemnează înființarea primei lojă masonice din România, pe la 1734 - n.a.). La nord de Bucovina, Moldova și Basarabia se găsește Galiția. Această Galiție este clocitoarea și puernița evreilor din întreaga Europă. Evreii din Galiția au coborât spre sud: pe potecile munților, în grupuri mici, fără pașapoarte, plătind vameșilor sau ascunzându-se de grăniceri și timp de șase decenii în chip de fluviu continuu. A doua masă de evrei invadatori ne-au venit din porturile Mediteranei și din Occidentul Europei. Au călătorit cu vapoarele, au debarcat la Galați, s-au prezentat ca reprezentanți ai căpitanului străin și sub formă de comercianți s-au răspândit radial. [...] Aceasta este explicația faptului că mai mult de jumătate din evreii României sunt în Moldova, Bucovina și Basarabia, unde monopolizează orașele și comerțul (în detrimentul populației autohtone - n.a.). [...] Nu ca efect

¹⁰⁶ Benjamin H. Freedman, op.cit., pp.80-87.

al hazardului, ci în mod deliberat Bucureștiul a ajuns după 1918 ca 1/3 din populația sa să fie evrei și 1/6 să fie maghiari. ¹⁰⁷

*

Pentru sprijinitorii francmasoneriei, aceasta a contribuit, printre altele, la realizarea unui climat de toleranță și libertate politică, la constituirea statelor naționale, la evitarea unor conflicte. Pentru adversarii francmasoneriei, aceasta a fost o forță în principal ocultă, prin care răul major s-a revărsat asupra lumii. Ea ar fi contribuit la izbucnirea revoluțiilor și războaielor mondiale din ultimele secole, la împărțirea lumii în zone de influență, la vânzarea unei părți a Europei comunismului sovietic, chiar la fundamentarea și biruința acestuia, la triumful nu al toleranței benefice, ci la încurajarea imoralității, pornografiei, homosexualității, în numele unei false lupte împotriva discriminării și sprijinirii așa-ziselor minorități, la tendințele anticreștine în numele democrației, în realitate a unui libertinaj criminal. [...]

Astăzi, membrii francmasoneriei văzute pretind că ea este un fel de asociație nevinovată, care nu are nici un fel de caracter sau țeluri politice, religioase, estetice, etc. Este greu, dacă nu imposibil de imaginat și admis că miliardele de dolari din dosul acestor asociații sau loje, răspândite în toată lumea, nu urmăresc și nu cer membrilor lor nimic politic, religios sau artistic. [...] Dar toleranță față de ce și de pe ce poziție? Toleranța ca atare, fără a lămuri în prealabil aceste elemente și fără a avea o poziție față de ele, este o noțiune goală (ca și cea de umanism... - n.a.) [...] Nu ar fi de mirare ca această poziție, transparent afirmată, să ascundă, așa cum mulți cred, un țel ocult, mergând până la dorința de dominație a lumii, de anihilare a credințelor religioase, îndeosebi a creștinismului, și chiar, așa cum unii o susțin, de satanizare a societății noastre. ¹⁰⁸

*

Singura justificare de neînlăturat, de fapt liantul și forța pe care o au și pe care o mărturisesc formal de la început societățile masonice, rămâne organizarea, în mijlocul unor societăți mai mari, de nuclee cu oameni ce se ajută reciproc, transferând criteriile de selecție și promovare sociale (ca și în cazul sectelor religioase - n.a.). Aceasta este de fapt singura justificare posibilă, chiar dacă aceasta nu se recunoaște deschis, pentru apartenența la francmasonerie, în condițiile în care se ia în serios afirmația că ea a renunțat la orice țeluri politice, religioase etc. Analizăm deci imoralitatea apartenenței la francmasonerie, în condițiile în care dăm crezare afirmației că ea nu mai are țeluri religioase sau politice (doar oportuniste). Dacă aceste țeluri există totuși, bine mascate, aceasta nu ar face decât să agraveze caracterul imoral și dăunător al apartenenței la francmasonerie. [...]

O asociație cum ar fi cea a francmasoneriei, care nu are nici un alt scop decât cel al întraajutorării reciproce a membrilor săi, prin eludarea sau în orice caz, transgresarea criteriilor transparente de promovare în societate, este evident imorală. [...] Prin urmare, pentru un creștin nici nu se pune problema justificării participării la francmasonerie, dar chiar pentru un necreștin situația este inacceptabilă moral. În general, cei care intră astăzi în francmasonerie sunt intelectuali și, din păcate, aceștia au în general o mare capacitate ca, atunci când interesele lor o cer, să-și justifice poziția. [...] Pentru ca acest sentiment al penibilului să mijească în conștiința celor cărora le-a mai rămas o urmă de bun-simț și sunt membri ai francmasoneriei, am scris, poate cu naivitate și în zadar, aceste rânduri. ¹⁰⁹

¹⁰⁷ Flor Strejnicu, *Mișcarea legionară și evreii*, Ed. Imago. Sibiu, 1996, pp.20-21.

¹⁰⁸ Pr. Matei Boilă, în articolul „Imoralitatea apartenenței la Francmasonerie”, publicat în rev. Puncte cardinale, Nr.8/176 August, 2005, p.16.

¹⁰⁹ Ibidem.

DIN NOU COBAI PENTRU EXPERIMENTE SIONISTE ȘI IMPERIALISTE ?

Cunoaștem astăzi faptul că istoria lumii a fost scrisă adeseori prin fapte sângeroase și condamnabile. Protagonisți au fost și țin să fie în continuare masonii. Despre ei se va vorbi în continuare:

*Cu alte cuvinte, prin anumite elemente specifice lumii exterioare (îmbrăcăminte, automobil, televizor, avere, prestigiu, putere...) se creează dependența omului de acea lume exterioară, fixația lui asupra acesteia, abătându-i-se astfel atenția de la lucrurile cu adevărat importante în viața terestră. [...] Pentru că întreg imperiul Iluminaților este construit pe ideea de a putea «vinde» oamenilor lucruri despre care aceștia să creadă că le sunt neapărat necesare (crearea cererii produselor de larg consum) [...] **Bunurile pământești nu au nici o valoare, pentru că nu pot fi luate cu sine după moarte. Cel care a înțeles acest lucru, nu poate fi cumpărat.** [...] Nu există Stânga și Dreapta (în politică), ci numai cei care au instalat și plătit ambele părți, și care o vor face în continuare.*

Înainte de a-și introduce ordinea «lor», Iluminații trebuie să creeze mai întâi haosul. Pentru a crea însă haos în lume, trebuie mai întâi să creeze haos în capetele oamenilor. Jocul Iluminaților e să concentreze înspre EXTERIOR căutările oamenilor de sine, de Dumnezeu, de adevăr, de cunoaștere și înțelegere, de dragoste și siguranță: noroc din întâmplare, libertate prin bani și călătorii, dragoste prin sex, putere prin avere și bogăție, Dumnezeu într-o carte [...] Iluminații îl distrug pe om de la intuiția sa, de la mica voce stinsă pe care o are fiecare în interiorul său (conștiința) și care spune dinainte dacă un lucru «îmbogățește» sau nu pe cineva.¹¹⁰

*

În mod firesc această conștientizare ar trebui să fie opera presei și a televiziunii, a mass-media din România care, în principiu, în orice societate normală, reprezintă conștiința de sine a unei societăți! Din nefericire, mass-media din România este aproape în totalitate aservită unor interese străine, se află sub ascultarea unor directive, a unor indicații, a unor liste alcătuite pentru a promova anumite persoane, idei, cuvinte chiar, sau pentru a le interzice, a le face uitate, pentru a le scoate din circulație, din conștiința publică.

Globalizarea, ca fenomen „inevitabil”, s-a produs deja în mai multe domenii, îndeosebi malefice, degradante, cum ar fi traficul de droguri și de ființe umane. S-a globalizat cel mai mult sistemul financiar, bancar, punând un veritabil jug pe întreaga planetă și producând o răsturnare a valorilor contrară tuturor religiilor lumii. Obsesia vițelului de aur s-a globalizat și a îmbolnăvit sufletul omului ca un cancer al minții, al sensibilității noastre. La fel se extinde la scară mondială sistemul politic democratic (cu forța adesea) și statul de drept, formule (care se dovedesc de fapt) mincinoase, înșelătoare, care maschează cu subtilitate și cinism dictatura oligarhiei financiare transnaționale și a serviciilor secrete de informații.¹¹¹

*

*Căutarea profitului practic, material și social, în orice împrejurare a vieții, chiar și în alegerea Dumnezeului la care să te închini, va deveni o trăsătură de caracter și de mentalitate pentru foarte mulți evrei. **Termenul Holocash, din ce în ce mai cunoscut și mai folosit, prin răspândirea sa planetară dă expresie conștiinței publice mondiale cu privire la***

¹¹⁰ Jan van Helsing, *Cine conduce lumea*, Cartea a 2-a, Ed. Samizdat, 1998, pp.99-400.

¹¹¹ Ion Coja, *Protocoalele Kogaionului*, Ed. Țara Noastră, București, 2004, pp.126-127.

comportamentul atât de imoral al acelor evrei care au transformat moștenirea spirituală a Holocaustului într-o afacere extrem de profitabilă pentru câteva firme de avocați și pentru câteva fundații deloc «nonlucrative». Adică au transformat suferința unor evrei în câștig fabulos al altor evrei! Este și cazul comisiei prezidate de mult-contestatul chiar și de către evrei Elie Wiesel, comisie care și-a propus să evalueze, în miliarde de dolari, suferințele evreilor din România, îndeosebi a evreilor care, câteva sute de mii (?), au fost omorâți de români în Transnistria.(?) Sumele în discuție oscilează între 10 (zece) și 50 (cincizeci) de miliarde de dolari! Adică între 25 000 și 125 000 de dolari pentru fiecare suflet de evreu dintre cei 400 000 trecuți în «palmaresul» românilor. Autorii holocaustului cât de cât mai puțin necinstiți, oareșicât onești, îi reproșează lui Ion Antonescu și implicit românilor condițiile precare în care au fost obligați să trăiască evreii din Basarabia și Bucovina în Transnistria, în primele luni după deportare, când, din pricina lipsei medicamentelor și a unor condiții normale de igienă, zeci de mii de evrei s-au îmbolnăvit de tifos și nu puțini dintre ei au murit...

Este singura acuzație care ar merita să fie examinată, având oarecari temeiuri. Din păcate pentru cei care ne acuză, documente până nu demult ascunse cu grijă dovedesc că în foarte multe cazuri epidemia de tifos a făcut ravagii chiar și acolo unde condițiile de igienă și medicamentele nu se poate spune că au lipsit: printre militarii și civilii germani. Și aceasta pentru că în timpul celui de-al doilea Război Mondial, de cele mai multe ori îmbolnăvirea cu tifos a fost provocată de mâna criminală a unor agenți ai Puterilor Aliate. [...] Simplu spus, Ion Antonescu a fost anti-semit (deși evreii nu sunt semiți, nu sunt urmașii direcți ai triburilor biblice - n.a.), dar numai față de evreii comuniști, bolșevizați, agenți ai intereselor antiromânești și ai politicii criminale a URSS, a Cominternului. Mareșalul, adresându-se prietenului său, arhitectul evreu H. Clejan (și altora), recunoștea că acești evrei trădători de țară «vor fi loviți fără milă și aruncați dincolo de hotarele țării». ¹¹²

*

*Pe întreg teritoriul Basarabiei, Nordului Bucovinei și ținutului Herța, în perioada 28 iunie – 2 iulie 1940, bande înarmate de evrei au trecut la asasinarea civililor și militarilor fără excepție (de unde aveau armele?; nu de la comuniștii ruși, interesați de propagarea revoluției bolșevice mondiale? - n.a.), știind că armata română avea la dispoziție ordin să nu riposteze. În total au fost asasinați, dezarmați, dezonoarați peste 32 000 de ofițeri, subofițeri și soldați români, care apoi au fost predați autorităților ruse care i-au lichidat. La un bilanț făcut pe data de 6 iulie 1940 de către autoritățile române a reieșit că au fost asasinați 4 324 de civili, ca : preoți, învățători, jandarmi, comisari, agenți fiscali, muncitori și țărani – asasinați d elementul evreiesc din teritoriile ocupate de sovietici. Totodată, bande de evrei înarmați au jefuit în sate, târguri și orașe pe toți cei pe care îi știau că dețin obiecte de valoare. Din scurta relatare prezentată reiese clar cine a ridicat primul sabia, împotriva poporului român. [...] Până la sfârșitul ostilităților, un număr de 170 000 de cetățeni români au fost asasinați, deportați, exilați din teritoriile ocupate de sovietici, și cu contribuția evreilor din țară și din URSS. [...] **Asasinarea celor 4 [Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Gheorghe Alexianu și Constantin (Piki) Vasiliu – care cunoscuseră unul din cei 7 înțelepți ai Sionului – Haham, lucru interzis la evrei], abdicarea Regelui Mihai I, soarta României la Yalta au fost dirijate de sioniști.** ¹¹³*

*

La 1881 (conform ipotezei lui Gheorghe Mateevici) Theodore Hertzl înființează la Odessa organizația mondială a francmasoneriei (sioniste). [...] Singurul, Stalin, simte primejdia și, ca un bun cunoscător al regulilor francmasonice și sioniste, face pact cu diavolul hitlerist. Peregrinările prin lume după 1906 au fost de mare ajutor pentru el. La Londra devine

¹¹² Ibidem, pp.107-112.

¹¹³ Ibidem, pp.158-162.

francmason, sionismul îl cunoaște din Rusia căci aici Stalin știa foarte bine că toți evreii care dețineau puterea financiară, economică și politică erau francmasoni și sioniști. Restul de susținători ai evreimii erau manipulați prin lojile masonice sau prin diverse organizații secrete și oculte, ca, de exemplu, Ku Klux Klan în America. Lupta K.K.K. împotriva negrilor a fost dirijată din umbră de evreii care vedeau în negri un pericol enorm, fiindcă se adaptau ușor condițiilor de viață și ajungeau rapid în vârful piramidei sociale. **Toată lupta dintre albi și negri este falsă și creată de sioniști, pentru a putea domina America, pe care în prezent o conduc. Sectele religioase, rupte din sânul bisericii creștine, ajunse la un număr impresionant, sunt tot opera sionismului mondial.**

Sioniștii lucrează în două feluri: pe față, prin Congresul Mondial Evreiesc, Joint sau subteran, pentru a putea pune mâna pe puterea mondială. Cei două sute de milioane de evrei și-au pus în gând ca cel târziu în anul 2005 – 2010 să pună mâna pe puterea mondială, manipulând pe neevreii conducători din toate țările lumii, indiferent de rasă și religie, care s-au vândut sionismului din prostie sau cu bună știință. [...] Au fost sacrificați evreii de «mâna a II-a», în sensul de a cădea victime neevreilor, pentru a putea demonstra că numai ei au suferit nedreptăți. [...] **Comunismul a fost creat de evrei (cei sioniști) pentru a grăbi stăpânirea mondială și manipulat în vederea distrugerii oamenilor deștepți, a religiilor și a proprietății particulare (pentru a-i sărăci pe toți).** ¹¹⁴

*

Sistemele comuniste de colectivizare au fost create după modelul kibuzurilor, înființate înainte de primul război mondial în Palestina. [...] Numai că kibuzurile aveau față umană pentru evrei, colectivele comuniste având scop îndobitocirea oamenilor până la a deveni roboți. În kibuzuri se practica religia mozaică și preceptele Talmudului, în colectivele comuniste nu numai proprietatea era desființată, dar și religia, ateismul fiind singura formă acceptată de conducătorii comuniști. [...] Nimic nu mișcă în lume fără știința lor. **Acolo (în loja masonică B'nai B'rith...) s-a hotărât ca o bună parte din evreii din Europa, în general Eskenazi, să fie sacrificați pentru gloria sionismului mondial.** [...] Să nu uităm că președintele Roosevelt, adept al sionismului mondial, l-a întrebat pe Stalin ce crede despre sionism. Acesta i-a răspuns că este bun în teorie, dar nu în practică. Stalin și-a dat seama a doua oară în viață că evreii (sioniști) sunt un pericol pentru omenire, ca și hitleriștii. [...] Cele scrise în Talmud, că poporul evreu este popor ales, iar restul de goimi sunt animale, se realizează sub ochii noștri. [...] Sionismul, ajuns la putere, va distruge întreg globul. Popoarele și religiile ar trebui să se unească împotriva celor care practică Talmudul. ¹¹⁵

*

Subliniem de la început că reclamanții («partea evreiască»), nici până astăzi nu au putut prezenta o listă cu numele victimelor „Holocaustului din România”, aceasta în condițiile în care toată arhiva comunității evreiești din România acelor ani a fost transportată în Israel și este inaccesibilă pentru istorici, inclusiv pentru istoricii evrei cinstiți. Nu putem, în momentul de față, decât să tragem o singură concluzie: actele și documentele din arhiva Comunității Evreiești din România contrazic teza Holocaustului și contravin pretențiilor materiale formulate de anumite cercuri evreiești, motiv pentru care accesul la această arhivă este practic interzis. [...] Este o mare nedreptate, propriu-zis o abjecție, să acuzi pe cineva de crima cea mai odioasă și totodată să ascunzi cu bună știință probele nevinovăției celui acuzat. [...] Deși nu s-a găsit după război nici o groapă comună cu cadavre de evrei uciși de români și nici vreo instalație menită să facă dispărute cele patru sute de mii de cadavre, istoricii holocaustizanți nu catadixesc să explice de ce nu se găsește nici o urmă materială a hecatombeii umane. [...]

¹¹⁴ Ibidem, pp.155-156.

¹¹⁵ Ibidem, pp.155-159.

Conform normelor juridice, cei ce pretind daune trebuie să producă dovada săvârșirii faptelor incriminate. Fără certificate de deces, fără cadavrele celor uciși și fără a se ști măcar numele victimelor și al asasinilor nimeni nu poate lua în serios pretențiile evreiești la despăgubiri! [...] Menționăm că în Basarabia și Bucovina au fost totuși găsite gropi comune, cu oameni uciși în perioada 1940-1944. Numai că victimele erau români, victime ale căror asasinate în masă comise, o parte din ele, de concetățeni evrei! Când evreii au fost într-adevăr victime, ale ocupanților unguri, horthyști, în Nord-Vestul Transilvaniei, la Sărmaș și alte localități, cadavrele lor au fost găsite și identificate, la fel și asasinii! [...] **Din păcate, avem motive să credem că această teză falsă, mincinoasă, a participării românilor la Holocaustul antievreiesc, urmărește deopotrivă să facă posibilă revenirea în România a unor importante contingente evreiești. Evrei pe care societatea românească să-i accepte fără nici o rezervă, cu sentimentul de căință pentru faptele părinților noștri, cu sentimentul că evreii, prin suferințele îndurate de la români (?), și-au dobândit drept de cetate pe pământul românesc! [...]** **Este important de subliniat și faptul că teza holocaustului din România este de dată recentă, despre un asemenea genocid nu s-a spus nimic nici la Nürnberg, nici la Conferința pentru pace de la Paris, 1947.** Dimpotrivă, avem din anii de după război nenumărate mărturii evreiești, ale celor mai importanți lideri evrei, precum și ale unor oameni de rând, prin care este consemnată excepția pe care Antonescu și România au constituit-o în anii războiului, ai ocupației germane, în ceea ce privește tratamentul aplicat evreilor. Abia după 1990 teza unui holocaust anti-evreiesc produs în România a fost intens mediatizată și însușită de oficialii evrei. ¹¹⁶

*

Dar ce poate fi mai semnificativ decât faptul că toți trei liderii și artizanii «Revoluției furate» din Decembrie 1989 sunt evrei (Petre Roman și Silviu Brucan) sau au ascendenți evrei apropiați (Ion Iliescu) [...] Românii nu au voie să cunoască originea etnică a celor care îi conduc, și nici a celor care, prin privatizarea frauduloasă și Israelului, semnată în 1994 (în timpul lui Iliescu - n.a.), prin care România este de după 1990, au devenit stăpânii avuției naționale. [...] Există deja o înțelegere între guvernele României gata să ofere găzduire unui număr de 300 000 de refugiați evrei din Israel. Cunoscută fiind amenințările și primejdiile cu care se confruntă statul Israel, este de înțeles că autoritățile israeliene își iau asemenea măsuri de prevedere.[...]

Aceste pretenții (evreiești), pe cât de arbitrare pe atât de imorale, au de-acum, din păcate, și sprijinul autorităților evreiești, al Israelului, ceea ce pune România într-o situație deopotrivă absurdă și primejdioasă. **Știind fiind dificultățile economice în care se zbate România, este evident că românii nu-și vor putea plăti aceste «datorii» față de evrei, situație pentru care Israelul va avea toată înțelegerea, drept pentru care s-a și declarat dispus să renunțe la plata în cash și să accepte echivalentul în proprietăți imobiliare, terenuri mai ales, cât mai întinse, inclusiv câteva stațiuni balneare, precum Vatra Dornei, Slănic Moldova, Moeciu ș.a.** ¹¹⁷

*

O bună parte din umanitate trăiește dramatic epoca de maximă virulență a imperialismului evreiesc, al cărui scop este instaurarea Republicii Universale sub conducerea plutocrației iudaice. Cu un program istoric perfect etapizat, folosind o varietate largă de mijloace și metode de la cele psihologice la cele economice, iudaismul a reușit să stăpânească și să folosească, în vederea scopului propus, trei state occidentale: Franța, Anglia și Statele Unite, care s-au transformat în portdrapelul desfășurării statelor naționale și al federalizării lor în vederea realizării voinței conducerii supreme a iudaismului mondial. [...]

Informez cititorul român asupra a două aspecte-cheie ale înțelegerii contemporaneității:

¹¹⁶ Ibidem, pp. 10-43.

¹¹⁷ Ibidem, pp.41-121.

I.a. Un inginer american, Fred Leuchter, specialist în sistemul de execuții capitale în Statele Unite, unde democrația nu exclude excluderea radicală a criminalității – cel care a conceput camerele de execuție prin gazare cu acid cianhidric, a făcut o cercetare amănunțită a lagărelor de la Auschwitz, Birkenau și Majdanek. Raportul lui absolut științific întins pe 193 de pagini, cu analize de laborator, infirmă existența urmelor semnificative de cianură.

b. Un șef al rexismului belgian și comandant al voluntarilor belgieni pe frontul antisovietic, care a luptat în Divizia 28 Waffen S.S. «Walonie», Léon Degrelle pune pe două coloane crimele oribile, adevăratul genocid făcut de bombardamentele anglo-americane, de explozia celor două bombe atomice la Hiroșima și Nagasaki, asasinatelor în masă de la Hamburg și Dresda, cu adevărul de la Auschwitz, unde propaganda sionistă, spre a estorca Germania învinsă de sume fabuloase, a impus opiniei publice cifra de 6 milioane de evrei asasinați, demonstrează raportând suprafața așa-ziselor camere de gazare la numărul de «gazați» zilnic, **că totul este o minciună odioasă spre a face din evrei martirii secolului (și nu numai - n.a.), spre a le asigura privilegiu și a ucide din fașă orice protest împotriva înstăpânirii lor pe plan mondial.**

c. Apariția școlii istorice revizioniste este bomba atomică pe care istoricii conștienți au aruncat-o asupra uriașei construcții propagandistice a meșterilor Alianței Universale Israelite. Demonstrând că la Auschwitz și în celelalte lagăre nu s-a produs genocid prin gazare **se pune problema revizuirii procesului de la Nürnberg.** Această revizuire impune revizuirea procesului făcut Germaniei celui de al II-lea Reich. Asta înseamnă punerea în discuție a «tributului» plătit de Germania postbelică Israelului și Organizațiilor mondiale evreiești de la pensii la subvenții de toate felurile.¹¹⁸

*

2. În România, după 50 de ani de la sfârșitul celui de al doilea război mondial, ca o manevră de punere în mișcare a rezervelor, cercurile sioniste internaționale coordonându-l pe mai sus amintitul rabin (Moses Rosen) au organizat un circ internațional cu scopul de a acuza Armata și poporul român de genocid împotriva evreilor. Circ la care înalte oficialități absolut iresponsabile, iudaice sau iudaizate au participat, dându-i un oarecare gir oficial. **Manevra din România este declanșată de sionism spre a câștiga în Est ceea ce se pierde în Vest din pricina punerii în discuție a așa zisului holocaust împotriva evreimii. Condițiile puse României spre a fi «iertată» de crimele închipuite sunt mortale. Prezența președintelui statului (Ion Iliescu) la muzeul holocaustului de la New York a fost una din greșelile capitale ale acestuia.**

Revizuirea procesului Mareșalului Antonescu a stârnit un cor de proteste din partea sionismului internațional, care dictează la ONU, în Consiliul de Securitate, la NATO, în Consiliul Europei și mai ales la Banca Mondială și la Fondul Monetar Internațional. De aici penibilul efort al președintelui statului de a înăbuși orice acțiune de restituire a adevărului în legătură cu Mareșalul. Revizuire care ar crea un precedent pentru revizuirea procesului așa zisilor criminali de război români, dar și germani, condamnați la Nürnberg. [...] Cartea de față încearcă să răspundă acestor probleme cardinale printr-un punct de vedere, dând în același timp un disperat semnal de alarmă menit să trezească opinia publică din apatia politică, morală și socială în care a aruncat-o deliberat **războiul psihologic și economic dus de ocultă împotriva noastră.** Măcar în ceasul al unsprezecelea: **TREZIȚI-VĂ, ROMĂNI!**¹¹⁹

*

Rabinul Z. P. Chajes din Viena, membru al lojei masonice Massadok afiliată ordinului B'nai B'rith definea astfel imperialismul iudaic în Almanahul național iudeu pentru anul

¹¹⁸ Radu Theodoru, *România ca o pradă*, Ed. Lucman, București, 2005, pp.5-8.

¹¹⁹ Ibidem, pp.8-9.

5682: „Imperialismul iudaic, singurul care nu oprimă, ci liberează; imperialismul iudaic care-și are expresiunea cea mai înaltă în aceste cuvinte din Biblie: Va veni vremea, va trebui să vină vremea când ideile noastre vor umple întreg pământul... **Imperialismul nostru este singurul care poate sfida fără teamă secolele, singurul care nu se teme de retragere, care fără a se rătăci și invincibil își urmează drumul spre țintă cu un pas lent, dar hotărât.**”(?!?) [...]

Theodor Herzl – *Un stat evreiesc* – pag. 5. 23: „Noi suntem un popor... Când noi slăbim, noi devenim un proletariat revoluționar, slujbași subordonați ai unui partid revoluționar; când noi ne întâlnim se întărește în același timp și teribila noastră putere a banului.”[...] John Clayton în *The Chicago Tribune*: „Troțki conduce pe radicalii jidovi spre stăpânirea lumii. **Bolșevismul este numai un instrument pentru acest plan.**”[...]

Talmud, rugăciunea de dimineață: O, Doamne, dezrădăcinează, surpă, dărâmă și nimicește pe toți neevreii. [...] Zenov : *Lumea s-a creat numai pentru iudei.* [...] Rabbi Salman: *Celui mai blând dintre șerpi scoate-i ochii. Pe cel mai bun dintre creștini, ucide-l.* [...] Abarbanel Ad. *Isaia V: Numai iudeii înseamnă ceva în lumea asta, ei sunt asemănători cu grâul, goii sunt pleava.* [...] Schaftal Horviz: *Sufletul fiecărui iudeu în parte are valoare mai mare înaintea lui Dumnezeu decât sufletul unui întreg popor (creștin).*

Oricât de sumară analiză a textelor de mai sus, atât aparținând epocii arhaice, cât și epocii moderne, demonstrează că doctrina religioasă a evreilor este una de un rasism feroce. Afirmă superioritatea rasială a poporului ales de Dumnezeu, în virtutea căreia evreii au dreptul și datorita să stăpânească lumea.¹²⁰

*

Iată acum o sinteză a ideilor cu valoare axiologică și normativă conținute în *PROTOCOALE*, [...] complex pe care autorul îl numește **RĂZBOIUL PSIHOLAGIC al sionismului împotriva popoarelor lumii**: Gloata este oarbă. Războaiele declanșate din rațiuni economice constituie fundamentul supremației evreiești. [...] **Rolul important al agenților franc-masoneriei în dezagregarea statelor și a instituțiilor lor fundamentale.** Rolul speculei. Cultul aurului. Cum să iei în mâini opinia publică. [...] **Importanța creării de antisemitism pentru consolidarea sionismului.** [...] Lovitura de stat într-o singură zi. Universitățile făcute inofensive politic. **Reducerea și anularea influenței preoților creștini.** Organizarea poliției și a spionajului după modelul evreiesc. [...]

Sionismul duce un război psihologic implacabil împotriva restului umanității și anarhia, dezinformarea, calomnia, destabilizarea, zvonul, negarea valorilor naționale sau universale, fac parte din arsenalul lui curent. [...] **Nici un concept moral, național, istoric, filosofic, științific în jurul căruia se coagulează un grup social, care dimensionează și structurează o societate n-a scăpat de războiul psihologic, de imperialismul sionist pentru a-l anula teoretic și a sorti societatea respectivă la destrămare din interior pentru a putea fi manipulată și aservită. Fiecare om politic (în general - n.a.) are un consilier evreu...**¹²¹

*

Dacă exilarhii există, înseamnă că noblețea iudaică a păstrat peste secole Sanhedrinul, consiliul superior iudeu, compus din 71 de membri numiți de principe, nu aleși de popor, stăpânind cu autoritate de necontestat. [...] Iată că Napoleon Bonaparte reînvie Sanhedrinul desființat formal prin anii 70 d.H. și anume: spre a rezolva probleme ale chestiunii israelite din Franța aceluși timp, s-a convocat o Adunare a Notabililor evrei. De fapt notabilii evrei au convocat Sanhedrinul la Paris în ziua de 9 februarie 1807, știind că **revoluția franceză a fost opera evreimii francmasonice** și că, indirect, Napoleon a ajuns împărat speculând haosul

¹²⁰ Ibidem, pp.12-14.

¹²¹ Ibidem, pp.18-19.

postrevoluționar. Iată că o forță națională, Napoleon, este obligat să trateze cu o forță supranațională, Sanhedrinul evreiesc de la 1807, care declară că este identic cu vechiul Sanhedrin, fiind: o adunare legală investită cu puterea de a întocmi ordonanțe în scop de a perpetua fericirea Israelului. [...] De la acest Sanhedrin derivă Congreșele Mondiale evreiești care stabilesc obiectivele, strategiile și mijloacele politicii suprastatalului bancar-financiar-evreiesc. [...]

Asistăm la edificarea Mijloacelor și Instrumentelor prin care Sanhedrinul suprastatal își construiește suprastatalul. În plan vizibil acestea sunt: Masoneria, Liga Națiunilor, ONU, Consiliul de Securitate, NATO, Consiliul Europei, Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional, având în subordine, directă sau indirectă, sute de ligi umanitariste, filosofice, asociații, organizații mondiale pentru drepturile omului, partide suprastatale, organizații ale tineretului ca cercetășia sau ca ale homosexualilor și lesbienele, culte aberante, menite să spargă unitatea religioasă, organizații filantropice. ¹²²

*

În viziunea autorului s-au localizat trei centre de putere sioniste suprastatale: două în Europa: Franța și Rusia Sovietică la începutul secolului, împingând vectori kominterniști până în Extremul Orient: Coreea, China și Vietnam, unde s-a dat o luptă mortală între kominternism și doctrinele comuniste naționale și, al treilea centru, cel mai puternic și cu o istorie ascendentă, în Statele Unite ale Americii. [...] **În Europa, drumul sionismului pentru cucerirea puterii suprastatale și a hegemoniei politice este un drum sângeros, plin de crime politice, războaie locale, revoluții făcute în paguba revoltaților, culminând cu cele două războaie mondiale, care au aservit o bună parte din țările continentului finanței internaționale iudaice.** [...]

Procesul de dezagregare rapidă a statului național francez a culminat în 1870, când se stabilește așa zisa republică democratică sub guvernarea evreilor care-l aduc la șefia guvernului francez pe evreul Crémieux; în același timp șeful guvernului francez iudaizat, mai marele lojilor masonice și al Alianței Israelite Universale, care s-a amestecat violent în treburile interne ale Principatelor Unite, impunând până la urmă împământarea puhoaielor de mozaici khazari fugiți la noi din Rusia și Galiția. [...] A papagalici la infinit lozincile primitive lansate de propaganda evreiască fără a analiza în profunzime cauzele care au determinat nașterea național-socialismului (german) este o greșeală grosolană, la fel ca greșeala grosolană care se face în aprecierea îngustă a fenomenului legionar din România (ca doctrine politice antidot la imperialismul suprastatal iudaic) [...] Desigur că așa zisele democrații occidentale ar fi dispărut dacă ramura iudaică însărcinată de Sanhedrinul mondial ar fi reușit să ducă până la capăt iudeo-bolșevizarea Germaniei, după ce iudeo-bolșevizase Rusia și Ungaria. [...] Reiese limpede din această succesiune de atentate comise de anarhiștii evrei asupra țărilor și conducătorilor Rusiei, că țara fusese aleasă drept teritoriu și leagăn al revoluției universale. Nenorocirea a fost că Rusia s-a lăsat condusă de străini și că abia spre sfârșitul vieții lui Stalin, acesta a dezevreizat parțial uriașul aparat de partid și de stat evreiesc care a aruncat Rusia în marasmul iudeo-comunismului. [...] **Teribilele CEKA și GPU sunt invenții diabolice ale iudeilor, conduse de iudei, având drept scop exterminarea fizică a tuturor inamicilor revoluției iudaice din Rusia.** [...] Nu a fost distrusă nici o sinagogă. **Împotriva preoțimii creștine s-a dezlănțuit cea mai sălbatecă represiune.** [...] Mitropolitul Vladimir al Kievului a fost torturat în altar spre a mărturisi unde ține tezaurul. ¹²³

*

În Rusia iudeo-bolșevizată s-au pus în practică dezideratele PROTOCOALELOR după cum urmează:

¹²² Ibidem, pp.25-26.

¹²³ Ibidem, pp.28-48.

Protocol 4:...Trebuie să subminăm credința, să smulgem din mintea creștinilor adevăratele principii despre Dumnezeu și spirit și să înlocuim aceste concepții prin calcule matematice și poftă materiale. [...]

Protocol 14:...Când vom deveni stăpâni, vom privi ca indezirabilă existența oricărei religii afară de a noastră proprie, proclamând un singur Dumnezeu de care este legată soarta noastră de popor ales...Pentru aceste motive noi trebuie să distrugem toate celelalte religii...

Numărul victimelor iudeo-bolșevismului din Rusia martiră între anii 1917-1940 se ridică la milioane de oameni. 99% din aceștia, creștini. [...] NATIONALUL constituie inamicul cel mai puternic care barează drumul spre realizarea Republicii Universale (așa se explică ura înversunată împotriva naționalismului creștin sau legionar din România - n.a.) [...]

Comunitățile evreiești s-au dezvoltat și îmbogățit pe comercializarea și specularea muncii productive a popoarelor pe teritoriile cărora s-au așezat, constituind, de la început, cadrul unei formațiuni suprastatale, neasimilându-se, nestabilind nici un fel de legături spirituale de continuare istorică sau de solidaritate cu popoarele respective. ¹²⁴

¹²⁴ Ibidem, pp.49-59.

MODURI DE «OPERARE» A SIONISMULUI POLITIC ȘI A BRAȚULUI SĂU LUNG - FRANCMASONERIA

În lumea contemporană, sunt inventate și se perfecționează mereu noi și noi arme și mijloace, utilizate împotriva omului și a omenirii întregi. Noile arme sunt net diferite de cele convenționale și ele devin pe zi ce trece tot mai sofisticate și necunoscute desigur publicului larg. Amintind în treacăt doar pe cele «economice» și cele «psihotronice» și fără a oferi o prezentare exhaustivă, voi avea în vedere în mod special modul sau stilul în care «lucrează» sionismul mondial și brațul ei mai lung, francmasoneria.

*

*Rezultat al unei emigrații europene masive alcătuind un conglomerat de etnii, religii, limbi, culturi, obiceiuri, care au intrat în interdependențe unificatoare fără structuri statale consolidate, fără o religie de stat, coloniile din Lumea Nouă au fost deschise penetrării capitalului evreiesc, fără opreliști. [...] George Washington a deschis era președinților francmasoni. [...] Cel mai puternic dintre ei, F. D. Roosevelt, a cedat experimentului comunist, frate al francmasoneriei, popoarele Europei de Est. În revista L' EXPRES nr. 214, din 9 ianuarie 1992, sub titlul FRANCMASONII ȘI CUCERIREA ESTULUI se scrie: ...**Principiile fundamentale ale comunismului sunt principiile francmasoneriei, iar fenomenul comunist nu este altceva decât aplicarea pe teren a ideilor pe care francmasoneria le-a formulat timp îndelungat în tainițele lojelor.** [...] Războiul nu este decât o întreprindere de afaceri colosale. [...] „De soarta războaielor hotărâm noi și, în consecință, și de destinele națiunilor respective.” (Isak Markosson) [...] Wilson, ca expresie politică a oculte iudaice, lucrează la planificarea lumii postbelice din 1917, anul revoluției iudeo-bolșevice și al intrării SUA în primul război mondial. Curioasă coincidență, menită să zdrobească Germania, în Vest, spre a da mână liberă iudeo-bolșevismului în Est, politică repetată fără nici o imaginație în al doilea război mondial. [...] Începând cu New York World, din 1918, presa din Statele Unite sprijină revoluția iudeo-bolșevică, nu se ridică întru apărarea drepturilor omului. [...] Anii 1939-1945, cu tot războiul mondial care face ravagii pe glob, sunt anii în care se esențializează doctrina și ideologia Noii Ordini Mondiale – adică a Republicii Universale. Așa cum revoluțiile europene au dus la emanciparea socio-politică a evreimii, războaiele mondiale au dus la îndatorarea statelor naționale la Fondul Monetar Internațional și la subordonarea acestora intereselor guvernului iudeu, punând premisele dominației lui universale.¹²⁵*

*

Cronologic, divorțul dintre comunism și capitalism se produce în timpul celui de-al doilea război mondial, când creația iudeo-bolșevismului, Rusia sovietică, devine o superputere conștientă de forța sa și când mișcările comuniste din China, Coreea de Nord și Vietnam întrunesc adeziunea maselor, abolesc regimurile de tip feudal-colonial și instaurează regimuri național-comuniste, lezând direct interesele oculte financiare care, spre a-și păstra privilegiile în Extremul Orient, declanșează o serie de războaie, unele sub flamura noului internaționalism capitalist cu participarea simbolică a unor state subordonate Statelor Unite, având ca forță principală de izbire armata americană. [...] Naționalizarea comunismului în Extremul Orient este una din cele mai grele lovituri date oculte internaționale iudaice și planurilor ei de dominație mondială. [...] Capitaliștii evrei, care au stat în spatele așa-zisei revoluții proletare din Rusia țaristă, și-au ucis opera care nu mai corespundea țelurilor Republicii Universale realizată prin proletariat. Proletariatul este aruncat din nou în lanțurile robiei capitaliste.

¹²⁵ Ibidem, pp.59-73.

Mihail Gorbaciov publică PERESTROIKA, un fel de a vrea, teoretic socialism, dar prin mijloace capitaliste. [...]

De la blestemul ritual aruncat asupra lui Spinoza (unul din marii filosofi ai lumii, evreu convertit la creștinism), până la războiul psihologic dus prin intermediul mass-mediei mondiale, oculta iudaică a folosit abil, succesiv sau simultan, grupări de arme sau armele întrunite, realizând obiectivele fixate prin PROTOCOALE: DEZBINAREA SOCIETĂȚII CREȘTINE ȘI ANULAREA FORȚEI STATELOR NAȚIONALE. [...] CORUPȚIA, ȘANTAJUL, ÎNDOIALA, DEZINFORMAREA, INTOXICAREA INFORMATIVĂ, FALSIFICAREA ISTORIEI ȘI A REALITĂȚII CONTEMPORANE, MANIPULAREA INFORMAȚIILOR, PORNOGRAFIA, COMPROMITEREA IDEILOR, A PERSONALITĂȚILOR ISTORICE SAU CONTEMPORANE, DEZAGREGAREA FAMILIEI ȘI A INSTITUȚIILOR NAȚIONALE FUNDAMENTALE: BISERICA, ȘCOALA, ARMATA, CONFLICTUL SOCIAL, CREAREA ANTISEMITISMULUI, MONOPOLUL MASS-MEDIEI, FINANȚELOR, CONTROLUL ȘI DIRECȚIONAREA OPINIEI PUBLICE, A JUSTIȚIEI, STĂPÂNIREA DIRECTĂ SAU INDIRECTĂ A GUVERNELOR, COMERȚULUI, INDUSTRIEI, CRIMA POLITICĂ conform poruncii talmudice tob șebegoim harog (pe cel mai bun dintre creștini, ucide-l!), LOVITURA DE STAT, alcătuiesc arsenalul armelor folosite de oculta internațională pentru distrugerea societăților creștine tradiționale și a statelor naționale. ”¹²⁶

*

Protocol 1: ...*Libertatea politică este o idee, nu un fapt. Este necesar să știi cum trebuie întrebuințată această idee, când este nevoie ca, printr-o momeală dibace, să se câștige sprijinul poporului pentru un partid, dacă acest partid și-a luat sarcina de a distruge alt partid care deține puterea.*

Protocol 5: ...*Pentru a stăpâni opinia publică este necesar în primul rând de a introduce confuzia prin exprimarea unor opinii care se bat cap în cap și care vin din diferite direcții, așa încât creștinii se vor pierde singuri în acest labirint și vor ajunge la concluzia că este mai bine de a nu avea nici o opinie în chestiunile politice... Acesta este primul secret. Al doilea secret constă în a spori și intensifica lipsurile în obiecte de primă necesitate pentru popor... încât nimeni să nu mai fie capabil de a-și reveni din haos și, în consecință, poporul să fie adus în situația de a nu mai pricepe nimic. Aceste măsuri ne vor servi nouă pentru a introduce învrăjbită între toate partidele, în a dezagrega toate acele forțe colective care n-au voit încă să se supună nouă și în a descuraja toate inițiativele personale care se pot pune în calea planului nostru.[...]*

Protocol 10: ...*Inspirând pe fiecare cu **idei...noi**, vom sfârâma influența familiei creștinilor și importanța ei educativă.*

Protocol 2: ...*Noutăți succesive pe care le-am obținut prin **darwinism, marxism, nietzscheism**. Efectele demoralizatoare ale acestor doctrine asupra spiritelor creștinilor sunt evidente cel puțin pentru noi.*

Protocol 12 : ...*toate știrile sunt primite prin diferite agenții în care ele sunt centralizate din toate părțile lumii. Aceste agenții sunt propriile noastre instituții și vor publica **numai ceea ce noi permitem**.*¹²⁷

*

*B'nai B'rith (I.O.B.B.) sau «Fiii Legământului», lojă francmasonică exclusiv evreiască, a fost înființată, în 1843, la New York. [...] În 1925, Terra a fost împărțită (pentru ea) în 15 districte. Primele 7 în SUA, districtul 8 în Germania, **districtul 9 în România**. Deci **al doilea district ca importanță europeană**. [...] Prima lojă B'nai B'rith din România a fost creată de*

¹²⁶ Ibidem, pp.74-83.

¹²⁷ Ibidem, pp.85-87.

consulul Statelor Unite la București, francmasonul iudeu Benjamin Peixotto, în 1872, trimis în misiune specială spre «a ameliora soarta evreilor persecutați». Peixotto determină chiar intervenția Ministrului de Externe al SUA în favoarea evreilor prin intermediul francmasonului Simon Wolf (să fie o coincidență de nume cu cel al amantei regelui Carol al II-lea, despre care se poate afirma că i-a fost plasată anume, tocmai pentru a-l aservi intereselor masonice și a-i extermina pe legionari? - n.a.). [...] Marele Orient al României creat după 1918 a fost înființat tot prin funcționari ai ambasadei SUA.[...]

SUNDAY EXPRESS (1938) publică o teorie a unui evreu din Cernăuți conform căreia Rusia, Polonia și România ar trebui să cedeze câte 30-40 000 km² care să alcătuiască viitorul stat evreiesc care să cuprindă o parte din Bucovina, Basarabia, Galiția și Ucraina, cu capitala la Odessa. Cele trei țări cedante ar fi obligate să înscrie un buget necesar acestei țări a lui Israel. [...] Tot de secole este supusă unor tendințe imperialiste aparținând ca elemente organice unor alte sisteme statale, economice sau financiare care **au considerat și încă consideră România ca o pradă**. [...] Abia la începutul secolului XX ideologii evreimii și doctrinarii Republicii Universale, destăinuie în lucrările lor, faptul că și-au fixat drept obiectiv strategic transformarea unei părți din teritoriul românesc în parte componentă a unui viitor stat iudeu în estul Europei, pentru a canaliza aici întreaga emigrație mozaică din Rusia, Ucraina și Polonia, mutând pe Nistru și Nipru vechiul imperiu al khazarilor de la gurile fluviului Volga. [...]

Cele mai importante **tactici** folosite în a doua jumătate a secolului trecut, corelate la evenimentele europene fabricate de francmasonerie ca organ executiv al Alianței Universale Israelite, au fost obținerea Emancipării Evreilor prin **revoluțiile de la 1848, conduse în majoritate zdrobitoare de francmasoni**; INVAZIILE SUCCESIVE ale evreilor ruși și galițieni în Moldova și Basarabia, cu o infiltrație masivă, subterană în Muntenia, Transilvania, Maramureș și Banat; obținerea ÎMPĂMÂNTENIRII sau a INDIGENATULUI sub presiunea diplomației europene aflată în subordinea finanței iudaice și, sub aceeași presiune, obținerea DREPTURILOR CETĂȚENEȘTI care, prin sprijinul finanței suprastatale, au făcut din evreimea rezidentă în România puterea economică dominantă, cu o influență majoră în sfera politicului. ''¹²⁸

*

Programul invaziei Țărilor Românești, mai apoi a Principatelor Unite și României de până la 1916, se execută minuțios, cu tenacitate și folosește două metode: una ilegală, trecerea granițelor în mod clandestin, așezarea în comunitățile constituite, apoi mituirea funcționarilor publici pentru acordarea actelor necesare și una legală, mult mai puțin uzuală, făcându-se apel la consulatele străine aflate la ordinul centrelor de presiune iudaice. [...] Recensământul din 1859 stabilește o creștere de 22% a evreilor din Moldova față de 1831, comunitățile evreiești însumând 119 000 suflete (oficial), ca în 1899 evreii să ajungă la 195 887 suflete, adică 10,15% din totalul populației, numai la Iași trăind 38 441 evrei față de 38 626 creștini. [...] Maramureșul constituie a doua placă turnantă a emigrației evreiești din estul continentului, spre centrul și vestul acestuia, ca și baza de operații pentru infiltrarea în Transilvania, Crișana și Banat. De unde înainte de 1857 evreii nu se ridicau dincolo de 14 581 de suflete (aproximativ - n.a.), în 1900 ajung la 96 150 suflete (oficial vorbind - n.a.). [...] Am putea stabili că, în anul 1900, trăiau pe teritoriul nostru național 823 740 evrei și că, datorită sporului anual, la 1918 când se realizează visul de aur al românilor, în România Mare și-au dat mână cu mână un număr de 1 275 000 evrei (cifra reală fiind desigur mai mare - n.a.). ''¹²⁹

*

¹²⁸ Ibidem, pp.92-98.

¹²⁹ Ibidem, pp.105-107.

ARTICOLUL 7 din Constituția votată la 30 iulie 1866 anulează toate beneficiile legii din 1864 prin care evreii puteau fi naturalizați individual la 10 ani după depunerea cererii către domnitor, și specifică: *...Singuri streinii de rit creștin vor putea obține naturalizarea. Votarea articolului 7 și a Constituției a însemnat o înfrângere internațională a Alianței Universale Israelite și un vot de blam pentru președintelui ei Adolphe Crémieux. Reacția s-a manifestat în întreaga presă europeană de sub controlul finanței iudaice care a acoperit România și poporul român cu insulte, făcându-l pe EMINESCU să intre în luptă și să publice un lung șir de articole privind problema evreiască în România. [...]*

Iată riposta lui Eminescu în CURIERUL DE IAȘI, din 5 decembrie 1876: «...Puterile europene au recunoscut însele că pretențiile evreilor din România sunt neîndreptățite. Austria și Rusia au încheiat tratate în acest sens cu România...Conferința (n.n. a Alianței Universale Israelite) se va oferi desigur de a amesteca în discuții cestiuni care să le complice și mai mult. Cât pentru români, egala îndreptățire a 600 000 de lipitori și precupeți este pentru ei o cestiune de moarte și viață și poporul nostru cred că ar prefera moartea repede prin sabie, decât moartea lentă prin vitriol (băuturi spirtoase cu otrăvuri)...dar când în țară avem 700 000 de lucrători care produc, țărani, nu înțelegem alături de aceștia 600 000 de speculanți ai produselor, încât fiecare evreu să trăiască din precupețirea muncii unui singur țaran român. Drepturile d-nialor civile și publice nu-nsemnează decât dreptul de a exploata poporul român în bună voie. [...]...Până atunci să mai fie încă șapte alianțe, ca cea universală, care să conspire cu ușile închise în contra nației românești, noi vom ști să le arătăm totdeauna lungul nasului, căci nu ne spăriem nici de înjurăturile presei jidovești, nici de declamațiile oratorilor idealști, **pe câtă vreme e vorba de existența poporului nostru.**» [...]

Eminescu, în EVREII ȘI CONFERINȚA, articol în CURIERUL DE IAȘI, 9 ianuarie 1877: «...O seminție care câștigă toate drepturile fără sacrificii și muncă e cea evreiască...Deputații țărani din Adunarea ad-hoc s-au plâns prin memoriile lor că acești oameni (n.n. evreii cârciumari) le otrăvesc băuturile... Astăzi când un prefect oprește de la acest trafic pe un evreu, PESTER-LLOYD, organ redactat de evrei și după el JOURNAL DES DEBATS (idem) descriu scene sălbatice din Turkestan ca petrecându-se în România.»¹³⁰

*

Între 1866 și 1877, în primul deceniu al domniei lui Carol I, **Alianța Universală Israelită pune în mișcare presa europeană care montează un scenariu uriaș împotriva României, difuzând cele mai fanteziste știri despre persecuția evreilor, declanșând un război psihologic mondial, cam în genul războiului rece și al campaniei mondiale împotriva lui Nicolae Ceaușescu.** [...] Alianța Universală Israelită, prin presiunea marii finanțe, reușește să influențeze marile puteri astfel încât în **Tratatul de la Berlin, din 28 iulie 1878, se condiționează recunoașterea independenței statului român de acordarea de drepturi politice evreilor.** Articolul 44 impus de Alianța Universală Israelită puterilor semnatare stipula că: *...naționali tuturor puterilor, comercianți sau alții, vor fi tratați în România fără deosebire de religie, pe picior de perfectă egalitate...deci, toți evreii ruși, polonezi, germani, austrieci intrați clandestin în țară. Adică peste 600 000 de imigranți. Zadarnice demersurile lui I. Brătianu și Kogălniceanu care invocă principiul de neamestec în treburile interne ale țării. Bismarck bate cu pumnul în masă, ba și amenință cu invazia, cerându-i domnitorului, la presiunea bancherilor evrei de la Berlin, ca România să răscumpere căile ferate, fapt cunoscut ca afacerea Strousberg. [...] Rețin din PROTESTAREA lui A. D. Holban un adevăr de mare și dramatică actualitate: *...bătrânii noștri Domnitori, în epocile critice, au preferat să sacrifice formele vane ale politicii externe pentru a conserva fondul real al independenței lor naționale. [...]* Ion Brătianu declara la 1877, că fiecare evreu venit în conflict cu autoritatea,*

¹³⁰ Ibidem, pp.126-128.

spre a ieși basma curată se declara supus austriac (în unele zone ale țării). Din zece contravenienți la impozite, 9 sunt evrei, declara I. C. Brătianu. [...]

În preajma celui de al doilea război mondial 70% din economia națională aparținea străinilor, în majoritate absolută evrei. [...] **Perioada de vârf a dominației economice și politice evreiești în România antebelică se realizează în timpul domniei nefaste a regelui Carol al II-lea, condus de amanta sa Elena-Grünberg-Wolf-Lupescu și prin ea de oculta financiară evreiască și de francmasonerie, fapt care a născut legic reacția națională prin Mișcarea Legionară. (care lupta deja contra comunismului și marxismului, agreate de acest rege - n.a.)** **[...] După PROTOCOALE, statul național fiind dușmanul de moarte al supra-statului evreiesc.**¹³¹

*

Ne-am întors la Constantin Brâncoveanu pentru că atunci se semnaleză prezența bancherilor David Jidovul, Juda Musabac Jidovul și Mentesi Avram Jidovul, care-și aveau sediile la Țarigrad și care îi dădeau împrumuturi voievodului, extinzându-și aria operațiunilor cămătărești la boieri și negustori. Dobânzile ajungeau la 24-26%. [...] Pentru a-și plăti datoriile, domnitorii dau în arendă bancherilor și zarafilor evrei (chiar la cererea sau sugestia lor - n.a.) strângerea diferitelor biruri sau le acordă monopoluri comerciale. Este începutul războiului economic. Setea de bani peșin pentru a-și satisface nevoia de lux (indusă de „moda vremii” - n.a.), îi îndeamnă pe marii boieri spre pierzanie prin împrumuturi (nu rareori pierzând averi întregi - n.a.).

Prin cârciumărit și fabricarea băuturilor alcoolice fie din bucate stricate, fie prin amestec cu spirt metilic au atacat fibra biologică a țărănimii și a târgoveților (români, pentru că evreii nu erau consumatori ai acestora... - n.a.), sporind rata mortalității și diminuând alarmant rata natalității (în vreme ce evreii înregistrau un spor demografic - n.a.). [...] Anii cu recolte proaste lichidează proprietatea funciară în folosul cămătarilor, cârciumarilor și bancherilor evrei. [...] Același lucru se întâmplă în Moldova până la Unirea Principatelor și până la ADOPTAREA Codului civil. Cămătarii evrei neputând executa vânzări silite de imobile, iau în contul datoriilor și al dobânzilor recoltele, ceara, mierea, vitele, carul și plugul debitorilor țărani; iar de la boieri și cler obțin în arendă vaduri, iarmaroace, siliști pentru clădit târguri, dughene în jurul bisericilor (!), monopol asupra dărilor și mai ales arenzi de moșii pe timp limitat. [...] Raportul economic al vremii (spre exemplu, în 1831 - n.a.) este net împotriva românilor. [...] existau 3757 firme românești la 3342 firme evreiești sau 3757 firme românești la 5369 firme străine. [...] Prin instrumente de credit și ipoteci, evreii au reușit să-și subordoneze în Moldova o bună parte din marea proprietate funciară boierească. [...] Marea afacere care a făcut din evreime stăpâna economică a României a fost concesiunea. [...]

«Astăzi mai toate accizele comunale sunt în mâinile israeliților, nu numai în Moldova, dar și dincolo de Milcov. Chiar perceperea de impozite indirecte ale statului, precum ale băuturilor spirtoase au ajuns în mâinile israeliților; încât în materie de impozite indirecte israeliții au obținut și o jurisdicție...statul le-a oferit acestora puțința de a mânui capitalul public, veniturile bugetului statului, al județelor și al comunelor. Cu aceasta au fost înlesniți a-și face capitaluri cu banii publici. [...] Mai mult, evreimea reușește să monopolizeze **aprovizionările pentru armată**, începând cu echipamentul și terminând cu materialele de toate genurile. Afacerea devine o mină de aur. Prost hrănită, dar la prețurile pieții, prost echipată, prost dotată, una scrie pe hârtie, alta se dă la cazan și la magazia de echipamente, **armata devine una din principalele surse de îmbogățire a furnizorilor evrei.**»¹³²

¹³¹ Ibidem, pp.127-138.

¹³² Ibidem, pp.153-167.

*

Nu evreii sunt vinovați de faptul că, spre sfârșitul secolului al 19-lea, au pus mâna pe mai toate concesiunile statului român, însușindu-și sume fabuloase pe care într-o formă sau alta le-au transferat în străinătate. Vinovăția principală, de o iresponsabilitate egală cu înalta trădare, având consecințe tragice pentru poporul român, a fost clasa politică și funcționăria începând cu cel mai umil conțopist și terminând cu miniștrii. Atunci, ca și astăzi, corupția a fost și este elementul dezintegrator al statului, evreimea devenind stăpâna științei și artei de a corupe. [...]

După lovitură de stat din decembrie 1989 războiul economic purtat de evreime împotriva României s-a reactivat prin mijloacele clasice ale penetrării capitalului evreiesc pe piața românească, sub protecția diplomatică și politică a Statelor Unite ale Americii și a aliaților ei occidentali și sub presiunea mortală a Fondului Monetar Internațional. [...] Arendașii evrei din România se subordonează (în jurul anului 1900) rabinului Reichorn, din Praga, care în 1896 își alcătuisese planul de iudaizare a proprietății funciare după cum urmează: « ...În numele justiției sociale și a egalității, vom împărți marea proprietate la țărani care, fiind lipsiți de mijloace de exploatare, se vor adresa nouă, devenind datornicii noștri, iar capitalurile noastre făcându-se stăpâne, noi vom fi marii proprietari și puterea va fi a noastră.» [...] Metodele arendașilor evrei, fie individuali, fie organizați în trusturi erau în general asemănătoare. O parte din moșii le subarendau țăranilor cu prețuri de patru ori mai mari decât prețul la care ei arendaseră; altă parte era exploatată sângeros folosind munca țăranilor nevoiași înrobiți prin legea tocmelilor agricole, polițe cu clauză penală și dobânzi la dobânzi. [...] Analiza făcută de **Eminescu** tocmelilor agricole stabilește că dobânzile percepute de arendași începeau cu 90%, cele mai ridicate fiind de 300%. Decăderea morală a marii boierimi a mers până acolo încât unii boieri au arendat evreilor până și bisericile de pe moșiile lor (se subînțelege că la cererea evreilor - n.a.). [...] Cu un instinct milenar al naționalului, țărănimea a rezolvat (în 1907, când s-au răsculat împotriva arendașilor, îndeosebi evrei; iar represiunea s-a realizat cerându-se ajutorul armatei române! - n.a.) dilema clasei politice, plătind din nou cu sânge și suferințe (peste 11 000 de morți și zeci de mii de țărani arestați și bătuți crunt - n.a.) eliberarea moșiei țării de sub jugul cămătăresc.¹³³

*

Fiind legat de mijloacele de informare (războiul psihotronic) și-a perfecționat strategiile în interdependență cu perfecționarea telefoniei, radiofoniei, cinematografului, televiziunii, parapsihologiei, gazetăriei, tiparului, electronicii și ciberneticii, având ca obiectiv principal manipularea gândirii, sentimentelor, acțiunilor și comportamentelor indivizilor, unor categorii socio-profesionale alese ca țintă sau a maselor. [...] În războiul psihotronic un rol important îl are mass-media prin posibilitatea de a depotența informația. [...] A depotența informația înseamnă a dezorganiza. La nivelul stat național, societate națională, națiune, depotențarea, manipularea și demotivarea informației poate conduce la perturbații macro și micro-sociale, la anularea coeziunii, la dezorientare și demobilizare psiho-morală, la subminarea capacității de rezistență a națiunii. [...]

Protocol 2: ...Există o mare forță în mâinile guvernelor moderne care pune în mișcare spiritele popoarelor și aceasta este **presa**...Dar guvernele sunt incapabile de a profita de această putere și ea a căzut în mâinile noastre. [...]

Protocol 12: ...**Poporul nu va primi nici o știre care să scape de sub supravegherea noastră.** [...] Dacă noi permitem 10 ziare private, noi vom organiza 30 proprietatea noastră...Aceasta nu trebuie observată de public, pentru care motiv toate jurnalele publicate de noi vor fi **cu aparență** de opiniuni și tendințe cu totul contrarii, câștigând astfel încrederea și

¹³³ Ibidem, pp.167-181.

atrăgând pe adversarii noștri «astfel vor cădea în cursa noastră și vor fi făcuți inofensivi»...Mai înainte de a accepta o lucrare pentru tipărire, scriitorul sau editorul trebuie să obțină o autorizație de la autorități. Astfel noi vom cunoaște în prealabil ce atacuri se prepară în contra noastră și vom fi în stare să le contraatacăm publicând mai înainte explicațiuni asupra subiectului...

Protocol 5: ...Noi trebuie să dirijăm educațiunea societății creștine în așa fel încât să pătrundă în ea **slăbiciunea descurajării în fața oricărei întreprinderi care cere inițiativă**...În societatea creștină noi am plantat **discordia și protestarea**. [...]

Războiul psihologic a fost purtat fără întrerupere împotriva României de la jumătatea secolului trecut până astăzi și va fi purtat în continuare până când umanitatea sătulă de dominația feroce a capitalului financiar suprastatal va pune capăt imperiului mondial iudaic; sau, conform previziunii Protocoalelor, obosită, derutată, destabilizată va accepta sclavia în imperiul universal condus de «poporul ales». [...] Aici se însumează întregul arsenal al războiului psihologic de la dezinformare la calomnie; de la persuasiune la zvon; de la discreditare la «dezvăluiri» senzaționale; de la abaterea atenției opiniei publice de pe probleme esențiale și pericole reale spre neesențial, la manipularea unor factori politici, culturali, sindicali; de la intoxicare psihologică la convulsia socială; de la pornografie la trivialitate și morbiditate.¹³⁴

*

Eminescu în **EVREII ȘI CONFERINȚA**: ...,Punând odată mâna pe presa europeană, care în genere nu mai are ținută lumina, ci ațâțarea urilor între clase și popoare, ușor li-i să spună orice minciună patentă. Publicul cafenelelor, bazat pe hipercultura europeană și setos de noutăți de senzație, găsește plăcere în citirea monstruoșităților ce se vor fi petrecând în România. **Evreii fac din jurnalistică europeană ceea ce au făcut din băuturile spirtoase la noi – otravă.**” [...] S-au dezlănțuit campanii de presă împotriva tuturor valorilor naționale, mai ales atunci când se pregăteau asalturi asupra unor obiective de interes pentru evreime. De la Kogălniceanu, la I. C. Brătianu, Ionel și Vintilă Brătianu la Xenopol, Pârvan, Iorga, Vasile Conta; de la Eminescu la Goga; de la Mareșalul Antonescu la Ceaușescu, de la ideea de patriotism la cea de etnicitate, de la valorile ortodoxiei la cele ale moralei populare, nimic n-a scăpat războiului psihologic secular. [...]

Armand Levy (în gazeta L'ETOILE D'ORIENT)....,Alianța Universală Israelită urmărește în înalta sa sferă umanitară o acțiune binefăcătoare (atenție la următoarele precizări - n.a.) de a fi cu bunăvoință ascultată de toate guvernele, de a lumina opinia publică și de a domina pe cei mai recalitrânți...a dezlănțui vânturile cărora nici cei mai tari nu le-ar putea rezista...ea are cuvântul repede și brațul lung”...Deci gazetarul evreu din România, amenință guvernul cu intervenția Alianței, prezentând-o ca pe o forță universală. [...]

Houston Stewart Chamberlain pe la 1900:....,Acordați evreilor toată protecția legală pe care o acordați tuturor străinilor; ...lăsați-i (deoarece nu mai puteți împiedica aceasta) să lucreze pe câmpul comercial și industrial, dar controlați-i bine cum lucrează. Nu le dați însă drepturi politice și drepturi de proprietate rurală. A face aceasta ar însemna pentru România a se sinucide. Și băgați de seamă ca evreii să nu ajungă să domine opinia publică prin gazete și mințile și inimile prin stăpânirea școlii și a producțiunii de librărie.” [...]

A. C. Cuza: ...,Căderea presei în mâinile unui neam străin și neasimilabil, element dizolvant prin excelență este o adevărată nenorocire. [...] **Evreii introduc anonimatul în presă (!!!) și pentru a înșela opinia publică își iau drept pseudonime cele mai neaoșe nume românești, uzurpând până și numele voievozilor români.** [...] Minciuna atinge limitele nebuniei.

¹³⁴ Ibidem, pp.199-204.

În tranșeele Plevnei a murit un singur soldat evreu și acela înghețat, alți trei au murit de tifos , per total 4 evrei, pe lângă peste 10 000 de români. În numele celor 4 morți, se cere împământenirea a 50 000 de «eroi» care pe tot timpul războiului își văzuseră de afaceri, unii din ei prosperând pe seama furniturilor și aprovizionărilor armatei. ”¹³⁵

*

Hechter-Sebastian, grafoman și cenaclist pripășit pe la «Fundațiile Regale»: ..., Pasiune, iubire, eroism, sacrificiu sunt niște «lucruri sfinte» bune de pus în ghilimele și de expus în vitrina prostiilor omenești de mare circulație. ” [...]

Nicolae Iorga (înainte de a fi ”cumpărat” de regele Carol al II-lea și amicii săi evrei - n.a.): ..., **Zilnic în aceste foi (n.n. evreiești) toate mizeriile noastre sunt expuse, subliniate, luate în batjocură, pârâte în fața lumii pentru a ne discredita, întinse în fața noastră pentru a ne demoraliza.** ” [...]

Nichifor Crainic: „Scoborârea omului spre animalitate a fost adusă și propagată de spiritul iudaic care a substituit înălțarea prin decădere, paradisul prin pornografie.” [...]

Dr. N. Minovici: ..., ne-am ocupat de protecția animalelor, dar n-am întemeiat o societate care să pună frâu imoralității exprimată prin teatru, cinema și literatura pornografică. ” [...]

Pictorul Constantin Vlădescu: ...în literatură și în artă, superficialul, meschinăria, platitudinea, grosolănia, trivialitatea, pornografia, au fost promovate pe planul marilor cuceriri ale spiritului...și ca atare **cubism, dadaism, futurism, primitivism și nesfârșitul șir de rețete inventate peste noapte în laboratoarele impertinenței sterile, au scos capul pe rând la lumina zilei în urlate de trâmbițe și surle, cu reclamă desfrânată în presa lor (n.n. a evreilor) complice și conștientă de valoarea distructivă a acestor atentate la bunul gust și bunul simț, la temelii edificiului moral ridicat cu pioasă râvnă în decursul secolelor de cultură și civilizație.** ” [...]

Nicolae Iorga: ..., Se poate să le convie a face o națiune de nebuni, de criminali și de dezmațați, dar noi nu o putem îngădui. Din 13 teatre bucureștene, doar 4 sunt românești și din 57 de cinematografe numai 11 au proprietari români, restul aparțin evreilor. ”¹³⁶

*

În 1931-1932 banca iudeo-masonilor cu figurație din clasa politică românească este descoperită cu un deficit de 1 600 000 000 lei. Intervenția masonică a lui Grünberg-Wolf-Lupescu, tatăl amantei regelui, îl determină pe Carol să spolieze statul român pentru a preveni falimentul bancar al B'nai B'rith. Regele trădător și degenerat obligă Banca Națională să acopere deficitul, primăria Capitalei să cumpere la un suprapreț uluitor – o jumătate de miliard, un teren al evreului Marmorosh-Blank, de la Otopeni, și i se concesionează monopolul vânzării produselor R.M.S. Cum molohul iudeu n-a fost sătul, regele dispune ca statul să preia activul și pasivul băncii Marmorosh-Blank; asta însemnând că afacerile oneroase evreiești să fie suportate de contribuabilii români. Scandalul n-a deranjat pe nimeni (cu excepția formațiunii politice legionare, care prin Corneliu Zelea-Codreanu a condamnat acest jaf imens și a prezentat și o listă cu politicienii îndatorați la această bancă și chiar cu sumele respective, aspect abordat în alt capitol - n.a.).

Francmasoneria din România interbelică a constituit, alături de iudeo-comunism, cea mai puternică armă folosită de evreime în războiul psihologic dus împotriva poporului român. [...] În România terorismul iudeo-francmason și iudeo-bolșevic au vizat asasinatul politic la nivelul vârfurilor guvernamentale și asasinarea reprezentanților ordinii publice spre a destabiliza, înspăimânta și imobiliza administrația, poliția, jandarmeria și armata. Nici până

¹³⁵ Ibidem, pp.204-215.

¹³⁶ Ibidem, pp.227-233.

astăzi nu sunt lămurite morțile misterioase ale lui I. I. C.Brătianu, pe care Alianța Universală Israelită și evreimea din România l-au declarat inamic de moarte, și a poetului Octavian Goga, după un banchet la Cluj, care în timpul scurt cât a fost prim-ministru a luat măsuri drastice împotriva presei evreiești și a rețelei monopoliste evreiești care stăpânea economia națională. [...] **În perioada interbelică, întocmai perioadei 1850-1870, clasa politică se face vinovată de complicitate cu evreii în exploatarea sângeroasă a țării și a poporului român,** o bună parte din ea lăsându-se coruptă prin mită, participare în consilii de administrație, propulsare în posturi administrative, căsătorii cu evreice, totul sub patronajul regelui Carol al II-lea, care, de pe urma protecției fățișe acordată evreilor, a ajuns cel mai bogat om al Terrei (și datorită amantei sale, care avea "spiritul" afacerilor - n.a.).¹³⁷

*

La declararea Războiului Întregirii Neamului, considerat de iudeo-comuniști ca un război imperialist [...] românii din 7 milioane prezentând la mobilizare până în decembrie 1917: 741 399 de militari, în timp ce evreii au prezentat numai 15 959 militari. Prima concluzie: cu mult peste 50% dintre evrei s-au sustras de la mobilizare (evident contracost - n.a.), adică 34 041 evrei. Dintre cei 15 959 militari evrei prezentați la mobilizare, prin certificate medicale false, prin corupție și protecție politică, 7 980 s-au așezat la serviciile auxiliare; iar din cei plecați pe front o bună parte au dezertat la inamic, punându-se în slujba acestuia ca tâlmaci, spioni, delatori și furnizori de alimente și furaje, alții dezertând la ruși după izbucnirea revoluției și devenind fie "revoluționari" de profesie, fie teroriști. [...]

Autorul (Traian Romanescu în „Marea conspirație iudaică”, Mexic, 1959) notează că prelungirea domniei regelui Mihai I de Hohenzollern-Sigmaringen căruia Ana Pauker i-a dăruit o amantă evreică: Dolly Cristodulo, a costat România 300 de milioane dolari-aur și tezaurul național, prețuit la 40 de vagoane-aur, totul predat Uniunii Sovietice. [...] **Mareșalul (Antonescu) a fost asasinat prin intermediul agenturii evreiești condusă de Ana Pauker. Ceaușescu, prin intermediul aceleiași agenturi condusă de Brukner-Brucan, Petre Roman-Neulander și restul profitorilor loviturii de stat din 1989.** S-a dovedit astfel că minoritatea evreiască constituie în România un instrument docil în mâna intereselor străine (cel puțin, o mare parte din ea - n.a.). Gh. Gheorghiu-Dej, care poate fi trecut fără nici o rezervă în rândul conducătorilor români asasinați (după o vizită la Moscova, fiind iradiat; pentru vina de a stopa jaful ce continua achitării datoriilor de război față de Uniunea Sovietică - n.a.). Lojile francmasonice, închise de către guvernul Dr. Petru Groza în 1948, își continuă activitatea în clandestinitate. Pe măsură ce Nicolae Ceaușescu plătea Fondului Monetar Internațional datoriile și dobânzile acestor datorii, evreii din țară rămași în anumite posturi de conducere, fie că erau francmasoni sau nu, au organizat un complot vast împotriva șefului statului și un sabotaj economic bine pus la punct, mai ales în domeniul comerțului exterior. [...]

Programul Iluminaților s-a pus în practică prin revoluțiile din Franța, Rusia și Germania; prin cele două războaie mondiale, prin războiul rece și prin pregătirea războiului împotriva islamului, repetiția generală având loc în Golful Piersic (împotriva Irakului). [...] Din Planul-Program al Iluminaților, aflat la baza Protocoalelor: „Președinții de stat vor fi aleși de noi, din rândul celor care ne dau ascultare... Vom corupe înalții funcționari ca să sporească datoriile externe ale statului, spre a deveni sclavii datornicilor ai băncilor noastre.”¹³⁸

*

Propunerile d-lui profesor Ion Coja :

1. scoaterea în afara legii (naționale și internaționale) a proiectelor și strategiilor politice oculte, secrete, inclusiv și îndeosebi a acelor – persoane și instituții, care au conceput

¹³⁷ Ibidem, pp.241-260.

¹³⁸ Ibidem, pp.273-300.

asemenea proiecte și strategii secrete de anvergură transnațională sau mondială, indiferent de intențiile declarate ale acestora;

2. divulgarea și punerea în discuție publică a proiectelor și strategiilor desfășurate în lume în ultimele trei secole și mai ales după 1990, strategii deseori responsabile de marile suferințe prin care a trecut omenirea în acest interval de timp: cele două războaie mondiale, regimurile totalitare nazist și comunist, terorismul;

3. identificarea practicilor juridice și politice prin care principiile democrației au fost și sunt eludate, lipsite de orice efect real în beneficiul majorității, permițând denaturarea voinței publice, falsificarea procesului electoral, dezinformarea și manipularea sistematică a electoratului și a mass-mediei, succesul acțiunilor și activităților disimulate, oculte, necunoscute marelui public, dar cu un impact malefic devastator în viața oamenilor;

4. instituirea unor principii de comportament transparent și corect față de adevăr și dreptate pentru uzul persoanelor și instituțiilor cărora societatea le atribuie sau le recunoaște un rol în acest proces al aflării și răspândirii adevărului, a binelui, a justiției. Deschiderea tuturor arhivelor și reducerea la cel mult zece ani a perioadei pentru protecția secretului de stat în materie de acte și documente de interes istoric și juridic;

5. crearea unui cadru juridic și instituțional pentru elaborarea unor strategii și proiecte la scară regională și planetară prin care atât persoanele cât și comunitățile umane să fie încurajate și sprijinite în efortul lor de a se edifica sub raport moral și spiritual, de a-și cunoaște și împlini potențialul de spiritualitate cu care Dumnezeu ne-a înzestrat pe fiecare, de a-și asigura condiții decente de existență materială;

6. reforma sistemului financiar și bancar, prin introducerea unor reguli de totală transparentă în circulația bunurilor de orice fel, mobile și imobile, renunțarea la proprietatea anonimă, formă de proprietate care face posibilă cea mai mare parte a manevrelor financiare oneroase, frauduloase, vinovate de sărăcia și mizeria planetară.

Numai adevărul ne face liberi.¹³⁹

¹³⁹ Ion Coja, op.cit., pp.132-133.

OFENSIVA TALMUDISMULUI ÎMPOTRIVA CREȘTINISMULUI ȘI VALORILOR AUTENTICE NAȚIONALE

Un mare cunoscător «în materie» este și dl. Benjamin H. Freedman, cel care „a făcut din convertirea sa un adevărat apostolat, asemenea lui Pavel, asemenea profeților biblici care combăteau ereziile poporului din care făceau parte”, cel care „a înțeles mai bine decât mulți din nomenclatura ecleziastică, valoarea și rolul determinant al creștinismului în istoria umanității.” [...]

Freedman știa foarte bine cu cine are de-a face (cu „bestia fără nume”, cum a numit-o cândva Churchill - n.a.). Cu o putere care acționează în subteran, care încurcă și descurcă ițele politice, totdeauna în favoarea ei și spre ruina altora. Ramificațiile ei se întind pe întreaga suprafață a Planetei (imensa „caracatiță” a lojilor masonice - n.a.). Ea poate aduce un guvern la putere și tot ea îl poate înlătura, dacă obiectivele și interesele ei o cer. De fapt nu există decât un obiectiv: **dominația popoarelor**. Armele ei? Una singură: **Banul**. Cu ea poți aduce un popor la sapă de lemn. Poți declanșa o revoluție, un război, pentru ca pe ruinele lăsate în urma lor să scoți bani, necesari să-ți consolidezi puterea. Și totul acoperit de un fum publicitar cu **lozinci cât mai atrăgătoare: drepturile omului, drepturile popoarelor, noua ordine mondială**, vis frumos care bântuie mințile celor ce se cred investiți de către un Dumnezeu fictiv, cu supremația asupra lumii întregi (în numele „poporului ales” - n.a.).¹⁴⁰

*

Comunitatea evreiască de azi, scrie Ivor Benson în cartea sa - „Factorul sionist” e împărțită în „reformatori” și „ortodocși”, în „sioniști” și „antisioniști”, în „religioși” și „nereligioși”. Această divizare a dus la situația pe cât de inedită pe atât de periculoasă, ca reformatorii care sunt cei mai numeroși să renunțe la argumentul religios spre a-și atinge scopul. Ei par să spună : „Să-l lăsăm în plata Domnului pe Moise. Noi nu mai avem nevoie de ficțiuni. Trăim în secolul XX. Noi am găsit un aliat mult mai eficace pentru atingerea țelului nostru. Și acest aliat se numește America.” De fapt, știi și arabii că ei nu se bat cu cele trei milioane de israeliți, ci cu americanii. Milioanele de arabi i-ar putea bate fără arme, numai cu pietre. [...] Dacă evreii reformatori au renunțat la argumentul religios, vin în schimb unii creștini și slujitori ai Bisericii să le dea o mână de ajutor evreilor ortodocși, în speță talmudiștilor. Sunt cei pe care Freedman îi numește „prostitute masculine”: care se încapățânează să susțină că evreii sunt într-adevăr poporul ales, și că abia acum și în acest mod se înfăptuiește profeția lui Iehova: „**Vă dau în stăpânire toate popoarele lumii. Voi sunteți ai mei, ceilalți nu sunt ai mei.**” Înțelegeă cineva, ceva, dacă poate. Argumentul religios invocat de-a lungul a trei mii de ani, la care a renunțat cum s-a văzut majoritatea evreilor este preluat de creștini, mai precis de „prostitutele masculine”, spre ruina și lichidarea propriei lor biserici. Încă una din ereziile veacului. [...] Prea des se vorbește despre „cultura iudeo-creștină”. E un non-sens. O aberație. O diversiune și un fals istoric. O găselniță a prostituatele masculine cu care nu sunt de acord nici rabinii talmudiști. [...] Dar să nu confundăm apa cu focul, nici Vechiul Testament cu Noul Testament. Pe Iisus cu talmudiștii. Sunt două lumi ireconciliabile, total opuse una celeilalte.¹⁴¹

*

¹⁴⁰ Simion Ghinea Vrancea, în Comentariu la vol. *Două întrebări tulburătoare (A fost evreu Iisus? Sunt semiți evreii de azi?)* de Benjamin H. Freedman, Ed. Samizdat, pp.88-89.

¹⁴¹ Ibidem, pp.89-90.

Încă din 1889 la Sinodul Universal de la Berlin, evreii după lupte interne acerbe au căzut în cele din urmă de acord că fiecare din ei poate interpreta Scriptura cum vrea și cum îl duce capul (!), poate fi agnostic sau ateu dacă vrea, dar trebuie să rămână membru devotat al națiunii evreiești. [...] Numai că, așa cum arată Freedman evreii botezați, așa zișii evrei sau autoproclamații evrei, fie ei reformatori sau nu, ortodocși sau nu, agnostici sau nu, ateii sau nu tind spre atingerea aceluiași țel, la supremație și la dominarea altor popoare, pe alte căi și cu alte mijloace, chiar dacă au renunțat la vechiul slogan mesianic, chiar dacă nu mai cred într-un Dumnezeu antropomorf, care să-și conducă poporul ales în țara făgăduinții și zic că toate astea sunt doar metafore și simboluri, **ei au descoperit un alt Dumnezeu simbolizat prin «vițelul de aur»**. Se mândresc cu el și au și de ce. Deocamdată. Au mai fost în istorie și alte imperii financiare. Toate au venit și toate s-au dus: pe toate le-a înghițit neantul. [...]

Totul a început în 458 înainte de Hristos, scrie Douglas Reed în monumentala sa operă „Controversa Sionului” când un mic trib palestinian din Imperiul Persan, despărțit de israeliți și anume tribul iudaic, a instaurat **teoria unei seminții alese pentru a jefui și stăpâni popoarele lumii care îi sunt «prin lege» inferioare**. În secolul XX Hitler nu spunea altceva. A luat ființă **casta leviților: fanatici, șovini, intoleranți, bântuiți de visurile lui utopice, în total dezacord cu istoria, cu legile ei firești. Ei sunt înaintașii talmudiștilor de mai târziu, care vor iniția și transforma ideea de Dumnezeu unic al întregii omeniri într-o doctrină de segregatie, ură de rasă și religioasă, de masacre în numele religiei lor, de răzbunare care nu cunoaște limite**. Din legendele Vechiului Testament rescrise de leviți vedem cum Moise, întâi vine cu cele zece porunci de cinste, de bunătate și respect pentru aproapele, pentru ca apoi povestea lui să continue cu genocid, cu masacrarea pe scară mare a oamenilor nevinovați pe care îi întâlneau iudaicii în migrațiile lor. Iehova întâi zice: „Să nu ucizi”, iar apoi ordonă uciderea tuturor triburilor învecinate, cruțând doar fecioarele pentru a le lua sclave urmând a fi violate de soldații poporului ales. **La acestea se va fi gândit Iisus când le-a răspuns fariseilor, urmașii leviților, care îl acuzau că încalcă legea. „Eu nu am venit să încalc legea, ci s-o îndrept”**.¹⁴²

*

Cel mai sfâșietor tablou de segregare etnică îl găsim în Neemia (13,23) în „Mustrarea pentru femeile streine”. În timpul celor 70 de ani de exil în Cetatea Babiloniană mulți dintre fiii lui Iehova s-au căsătorit cu femei din alt neam. La întoarcerea din exil toți aceștia au trebuit să cunoască mânia lui Iehova, zice Neemia fiul lui Macalia în istorisirea sa. [...] «Să nu vă dați fetele după fiii lor, și să nu luați fetele lor de neveste, nici pentru fiii voștri, nici pentru voi.» Limbaj care nu se deosebește cu nimic de limbajul lui Hitler. [...] Pentru că locul leviților va fi luat de farisei, care îl vor ucide pe Iisus, iar locul fariseilor va fi luat de talmudiști. [...] Dar legea lui (Neemia) se mai aplică și astăzi, chiar dacă nu cu efecte atât de tragice. Familiile mixte care se stabilesc în Israel nu sunt privite cu ochi buni și li se fac tot felul de șicane. Cât privește Palestiniienii, lor li s-a aplicat întocmai « legea curățirii etnice » după 1948, când a fost înviat din morți statul Israel sionist. Satele lor au fost șterse de pe fața pământului (în multe cazuri - n.a.) și fântânile lor otrăvite. [...] De altfel, **talmudiștii nu fac nici un secret și nu se sfîesc să spună pe față că Vechiul Testament poate fi încălcat, nu și Talmudul, încălcarea lui fiind considerată păcat capital**. [...] Deși teoria rasei superioare și antica teorie a „poporului ales” merg mână în mână. Sunt deopotrivă de aberante. Amândouă dau frâu liber aspirațiilor imperialiste.¹⁴³

*

Deci, după rabinii ortodocși din America cum am văzut, nu poate exista nici o înțelegere reciprocă. Și spun și de ce („folosesc categorii diferite, evreii și creștinii”). Dar acest lucru nu e

¹⁴² Benjamin H. Freedman, op.cit., pp.91-92.

¹⁴³ Ibidem, pp.92-94.

valabil și pentru partea cealaltă, pentru creștini, care sunt obligați să înțeleagă fără să fie la rândul lor înțeleși și să cedeze la infinit până nu le-a mai rămas nimic, nici măcar viața. **Cât privește bisericile lor (n.n. ale creștinilor) ce soartă le așteaptă? Soarta bisericilor din Rusia bolșevică, sau a celor din Spania republicană: date pradă flăcărilor, transformate în saloane de dansuri, în WC-uri publice (!!), în magazine de cereale, în grajduri de vite, sau în temple pentru alte culte, printre care și cele satanice.**

Biserici minunate, zidite de arhitecți autentici și fondate de creștini adevărați din trecut, au fost deja ocupate de culturile Noii Ere: în biserica St. James's din Londra, acum se propovăduiește druidismul și yoga, iar în biserica St. John the Divine din New York, trupul lui Hristos de pe Crucifix a fost înlocuit cu trupul unei femei cu sânul dezgolit (!), și unde a apărut și bustul lui Buda. Extraterestrii din farfuria zburătoare sunt și ei parte din culturile anticreștine ale Noii Ere. În 1959 un oarecare Brad Steinger care a luat contact cu spiritele de pe cealaltă lume ne dezvăluie că extraterestrii vor veni într-o zi ca să aducă locuitorilor acestui pământ Noul Guvern Mondial și religia Noii Ere, amestec de tehnologie și concepte religioase tradiționale. **Ca manipularea să dea roade, toți acești propovăduitori vin în numele lui Iisus, se pretind creștini în timp ce se face apel la blasfemiile talmudice: neagă Sfânta Treime și dumnezeirea lui Iisus.** Un alt cult (și sunt cu miile în America) «Urantia» fondat în 1955 la Chicago, se declară de asemenea dedicat lui Hristos: în realitate practică un satanism deghizat.¹⁴⁴

*

Se lucrează și pe față la distrugerea bisericii creștine. Lawrence E. King devine în Decembrie 19..., adept al bisericii Satanei (francmasonice - n.a.). El a participat la un ritual satanic în care a fost ucis un sugar, drept **desacralizare** a nașterii lui Hristos. S-au folosit pumnale, a fost tăiat copilul, au umplut o ceașcă cu sângele lui, l-au amestecat **cu urină** („ingredient” folosit ca „terapie” de yoghini! - n.a.) și le-au dat celor de față să bea și să repete: «Satana este domnul Lucifer regele nostru. Regat al întunericului, vino și ne dă putere nouă sclavilor tăi». (!) **Ziarele americane locale de mic tiraj scriu despre toate aceste grozăvii. Cele de mare tiraj de la centru, finanțate de conspiratorii talmudiști n-au timpul să se ocupe cu asemenea fleacuri. Dezbat probleme mult mai importante (?!), de interes mondial: Sondajele privind popularitatea lui Bill Clinton în continuă creștere, sau arma americană ultramodernizată oferită Israelului ca să se apere împotriva palestinienilor care luptă cu pietre.** [...] Această decădere n-ar fi fost cu puțință dacă în Biserica Creștină n-ar bântui paragina «Suflul lașității și al lăcomiei». [...] În 1988 creștinii americani s-au simțit ofenșați de un film în care Hristos este prezentat ca un obsedat sexual. Filmul se numește The Last Temptation of Christ (Ultima tentație a lui Hristos). A fost făcut de Universal Studios conduse de Lew Wasserman, Sidney Sheinbeeg, Thomas Polbok și Irwing Azoff, toți fideli liniei talmudiste. Când o piatră funerară dintr-un cimitir evreiesc oarecare, este mișcată din loc talmudiștii sioniști prin presa lor, precum și prin cea cumpărată cu bani grei, fac spume la gură și țipă în cor: «Profanare!». Când milioane de credincioși creștini sunt ofenșați, jigniți în sentimentul lor religios de o mână de talmudiști cinici puși pe rele, nimeni nu are curajul să protesteze, în primul rând conducătorii Bisericii **de teamă să nu fie acuzați de ură de rasă.** [...]

Toate bune până aici. Dar ia apucă-te și spune ceva rău despre Talmud, tot o credință încetățenită, să vezi ce pățești. Sau când le amintești sioniștilor că nu respectă rezoluțiile Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, sfidând întreaga Comunitate Internațională sar în sus ca arși. Te încarci de Doamne ajută. Îți pun pumnul în gură și te arată cu degetul. «Uite antisemitul». **Ei au dreptul să spună ce le trece prin cap în timp ce tu nu ai dreptul să spui adevărul. Logică de tip Talmudistic.** [...] Vei avea parte de toate invecitivele. Ți se vor pune în cârcă toate păcatele pe care nu le-ai săvârșit. Într-un cuvânt, ești un om pierdut, ca în cazul

¹⁴⁴ Ibidem, pp.95-96.

«holocaustului», unde așa zisa «cercetare a credințelor încetățenite» ia turnură de-a dreptul dramatică. Întreg Occidentul, ca să le facă pe plac sioniștilor (există și în politică «prostitute masculine») este inundat de legi, regulamente, programe, instituții și publicații dedicate impunerii poveștii holocaustului. În Germania dacă îți exprimi dorința de a examina dovezi care să ateste cât adevăr și cât neadevăr există în prezentarea faptelor, ești aruncat în închisoare; în Statele Unite, în Florida, este obligatorie **îndoctrinarea în școli cu această poveste pusă sub semnul întrebării**. Te întrebi și pe bună dreptate, de ce atâta zel pentru impunerea ei? Adevărul nu are nevoie de legi coercitive care să facă din Cercetarea lui o infracțiune. Răspunsul, ni-l dau tot evreii, care circulă la ei acasă în Israel: «cea mai bună afacere e holocaustul». ¹⁴⁵

*

După cel de-al doilea război mondial evreii – mai precis sioniștii au provocat cu ajutorul mass-media, pe care ei o controlează la scară planetară, **un joc psihologic devastator: frica de antisemitism: sperietoare care cutreieră pretutindeni, pe toate meridianele: o adevărată psihoză cu efecte adesea tragi-comice**. Psihoza antisemitismului cu formele ei aberante a pătruns în lumea inocenților, a copiilor. Intoxicarea și-a atins ținta, nu numai în Germania ci și aiurea. O știre publicată în ziarul România Liberă te lasă cu gura căscată. Adela Schwartz (cetățeană israeliană de origine română) a pus la cale, plătind 2 000 de dolari plus 100 000 de lei, jefuirea sinagogii din Brăila. Cei trei borfași și conducătorul loviturii au fost arestați. Odoarele sfinte, sfeșnicele de argint, cele două minore grele, îmbrăcămintea sulurilor Torei au fost recuperate. Asemenea fapte sunt de domeniul psihiatriei: autorii lor ar trebui să fie internați la balamuc. Dar ele sunt bine-venite pentru **întreținerea isteriei antisemitismului, a imaginii evreului persecutat, a evreului victimă**. O veche tactică de care s-au folosit talmudiștii de-a lungul veacurilor. [...]

Mass-media a fost cuprinsă de indignare când la 10 Ianuarie 1994, Elke Jägel din Halle, de 17 ani, suferind de o isterie care o țintuiește în fotoliu, a povestit cum neo-naziștii țipând: «Heil Hitler! Să gazăm schilozii!» au atacat-o și i-au crestat o zvastică pe față. Luni de zile (!!) publicul german și internațional s-a cutremurat de oroare și dezgust (ca în cazul masacrului imaginar de la Abatorul din București n.n.) [...] În timp ce 15 000 de oameni mărșăluiau în protest la Halle împotriva «crimei de ură» făcute împotriva lui Elke, aceasta a recunoscut că n-a atacat-o nimeni și că și-a crestat singură pe față Svastica. [...] Dar despre asta mass-media n-a șoptit un cuvânt și oamenii au continuat să mărșăluiască protestând. [...] Svastici crestate pe fețe nu sunt un lucru rar în Germania. [...] Auzisem apoi de cimitire evreiești profanate, pietre funerare răsturnate: dar nu mai auzim că cei ce le-au răsturnat au fost înșiși proprietarii lor. (Traian Golea - „Până unde am ajuns’’). ¹⁴⁶

*

În această sinistru cursă întinsă de talmudiști a căzut și Biserica Catolică, acuzată de antisemitism: fără să riposteze, cum s-ar fi convenit, cum i-ar fi impus trecutul ei, prestigiul ei de campioană a unei civilizații milenare, cea mai strălucitoare din întreaga istorie a umanității. Dimpotrivă, s-a înclinat în fața dușmanilor ei de moarte: s-a pocăit punându-și cenușă în cap, renegându-și valorile care au făcut-o de neînving în fața tuturor furtunilor. Talmudiștii se pot felicita. **Metoda lor preferată de «spălare a creierului», a dat rezultatele scontate – firește și cu prețiosul concurs al «prostitutelelor masculine»**. După refuzul Papei de a promulga textul schemei de «înțelegere a religiilor necreștine», din 1964, dezbaterile au continuat și o schemă mai diluată a fost votată la 17 Octombrie 1965, și promulgată de Papa Paul al VI-lea, spre satisfacția cercurilor israelite și a Comitetului Evreiesc American. [...]

¹⁴⁵ Ibidem, pp.96-97.

¹⁴⁶ Ibidem, p.98.

Așadar, afirmația, mai bine zis rechizitoriul evreului botezat Benjamin H. Freedman, făcut cu 11 ani în urmă, că Vaticanul a permis **infiltrarea în rândul său a «prostituțelor masculine»** (Ziarul «Le Monde» preciza că s-au înregistrat atunci 1763 de voturi pentru și 250 voturi contra, adică 10%), **s-a adevărit**. Și nu putea fi altfel, el fiind la curent cu planurile oculte de lichidare a Bisericii Creștine, întrucât făcuse parte din ea după cum singur o spunea. Dar să vedem ce zice mai departe Le Monde, ziar care nu este străin de mașinațiile demolatorilor creștinismului din acest secol satanic. „Biserica condamnă toate persecuțiile tuturor oamenilor (foarte frumos până aici n.n.), ea își amintește moștenirea comună ce o are cu evreii (s.n.) și acționând nu din motive politice ci mai degrabă din iubire spirituală și evanghelică, deplânge orice ură, persecuții și alte manifestări ale antisemitismului, oricare ar fi pericolul și oricine ar fi responsabil. [...] încă o idee din logica strâmbă a talmudiștilor pe care vor s-o impună Bisericii Creștine: **Nu există responsabilitate colectivă când este vorba de crime comise de evrei; în schimb există responsabilitate colectivă pentru pretinse crime comise împotriva evreilor.** [...] Catolicii trebuie să creadă de acum încolo că evangheliștii sunt niște mincinoși și Părinții Bisericii niște antisemiți. [...]

Textul schemei votate de Consiliul de la 19 Noiembrie 1964 a fost scris sub influența lui Jules Isac, Lobel Katz, președinte al lojei masonice evreiești B'nai B'rith, Nahum Goldman, președinte al Consiliului Mondial Evreiesc și alții. Cu un an înainte, la 19 Noiembrie 1963, apăruse următorul articol în Le Monde: „Organizația internațională evreiască (toate structurile organizatorice ale evreimii au un caracter internațional - n.n.). B'nai B'rith și-a exprimat dorința de a stabili relații (cuvântul potrivit ar fi de a se „infiltra”) cu Biserica Catolică. A supus Consiliului o declarație în care arată că toată omenirea este responsabilă pentru moartea lui Hristos (chiar toată? Se confundă **secta fariseilor** care L-au condamnat la moarte, cu întreaga omenire? - n.n.). Dl. Paul Jacob de Mulhouse, președintele B'nai B'rith-ului în Europa, a spus că aprobarea acestei declarații va eradică antisemitismul în multe țări din Europa (El nu ne spune și care erau acele țări antisemite în 1964, fiindcă știa că nu exista nici una la acea dată - n.n.).¹⁴⁷

*

Catolicismul și-a revizuit părerile despre patimile lui Hristos, pe când iudaismul nu și-a revizuit părerile despre nimic. Cărțile Talmudului au rămas neatînse: Cu ponegrirea, ura și ideea primordială - obiectiv principal – de lichidare a creștinismului. Stingerea conflictului dintre creștini și iudaism a însemnat o farsă sinistră în dauna creștinilor, întrucât nici un consiliu iudaic n-a avut loc ca să recomande «înțelegere și apreciere reciprocă» din partea iudaică. Că totul n-a fost decât o farsă o dovedesc evenimentele care au urmat, confirmând o dată în plus, dacă mai era nevoie, că cinismul și impertinența sionisto-talmudistă nu cunoaște limite. La București a apărut nu demult, deci după 30 de ani o carte cu procesul Mântuitorului scrisă de însuși Procurorul General al Tribunalului din Israel din care reiese că Evangheliștii care s-au ocupat cu biografia lui Hristos nici n-ar fi existat. Și asta într-o țară în care 90% sunt creștini ortodocși. Ne-am așteptat la o ripostă promptă și fermă din partea Patriarhului României (postdecembriste): să declare răspicat că apariția acestei cărți în România constituie un atentat la viața bisericii pe care o conduce: să convoace Sfântul Sinod pentru a denunța lumii planurile Oculței anticreștine: să ceară tuturor Bisericilor Ortodoxe să procedeze la fel. Așteptare zadarnică. De ce oare? De frică să nu fie trecut de talmudiști în rândul antisemiților notorii? **Ar fi, deci, nedrept să acuzăm doar Biserica Catolică, că este dominată de «prostituțelor masculine».** **Au și Bisericile Ortodoxe Răsăritene destui Cavaleri ai Diavolului care pregătesc înmormântarea creștinismului: mai ales că aceste Biserici, având de traversat lungul drum al ateismului bolșevic au ieșit din acest infern nu tocmai neprihănite. Dimpotrivă. Slujitorii lor s-**

¹⁴⁷ Ibidem, pp.99-103.

au făcut că nu văd, când misiunea care le-a fost încredințată le cerea să vadă și să rămână în stare de veghe. Au tăcut când aveau datoria să vorbească sus și tare despre adevărurile Bisericii lui Hristos. **Vremurile, desigur, au fost grele, de cruntă prigoană. Dar când, dacă nu în vremuri amenințătoare, de restrîse, Îl aperi pe Hristos cel veșnic viu în inima ta și-i sari în ajutor Bisericii Lui pândită de vrăjmași și amenințată de profanare și distrugere ?** ¹⁴⁸

*

Replica a venit de la cine nu te-ai fi așteptat. Scriitorul Fănuș Neagu în cuvinte simple și de bun simț, numai că nu le-a spus celor în drept să-și ia tălpășița cu carte cu tot și n-au decît s-o difuzeze (A vorbit și Răzvan Theodorescu în calitate de istoric: n-a spus nimic sau atât cât trebuia ca să nu fie luat drept antisemit). **Scriitorul vorbea în acea clipă în numele milioanelor de creștini din România. [...] Ce sorți de izbândă ar putea avea un creștin dacă i-ar trece prin cap să publice în Israelul de astăzi o carte care să atace dogmele fundamentale ale mozaismului? Că publicarea ei este de neimaginat nu mai încapе în doială. [...] Dacă nașiștii după căderea lui Hitler și-ar fi lepădat masca dictaturii devenind peste noapte democrați, cum au procedat și pedeseriștii cu masca dictaturii proletariatuului, și dacă Alfred Moses ar fi fost trimis în Germania ca ambasador, ce-ar fi făcut? Ar fi trimis rapoarte la Casa Albă în sensul că nașiștii travestiți au devenit oameni cumsecade și vajnici apărători ai democrației, încât merită să fie ajutați cu banii contribuabilului american? [...] Nu noi creștinii suntem cei care nu ținem pasul cu istoria. Talmudiștii au rămas înțepenii în tipare anacronice ale unui trecut îndepărtat din care nu vor să iasă în ruptul capului, când casta leviților și a fariseilor, conspirau împotriva umanității, în numele unui Dumnezeu barbar, care cerea sânge, să curgă cât mai mult sânge.** ¹⁴⁹

*

Doctrină politică, naționalistă, colonială, acestea sunt cele trei caracteristici ce definesc sionismul politic pe care l-a făcut să triumfe la Congresul de la Basel, din august 1897, Théodore Herzl, genialul și machiavelicul său fondator, care putea spune, pe bună dreptate, la sfârșitul acestui Congres: „ Am fondat Statul evreu.” (prima etapă a planului sionist) [...] (În cadrul Conferinței de la Montreal din 1897) la propunerea Rabinului Isaac Meyer Wise a fost votată o moțiune care punea în mod radical în opoziție două interpretări ale Bibliei: interpretarea politică și tribală a sionismului și interpretarea spirituală și universalistă a Profeților: „Afirmăm că obiectivul iudaismului nu este nici politic, nici național (cum stabilise sionismul mondial - n.a.), ci spiritual... El vizează o epocă mesianică, când toți oamenii vor recunoaște că aparțin unei singure mari comunități pentru instituirea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.” [...] Evocând această „criză naționalistă” a sionismului politic care este o denaturare a spiritualității iudaismului, el concluzionează: „Speram să putem salva naționalismul evreu de eroarea de a face dintr-un popor un idol. Dar nu am reușit.”

Profesorul Judas Magnes, Președinte al Universității ebraice din Ierusalim, din 1926, considera că «Programul Bitmore» din 1942, care cerea crearea unui stat evreu în Palestina, „ar conduce la război împotriva arabilor”. [...] „Glasul cel nou al evreilor se face auzit prin țevile puștilor... Aceasta este noua Thora a țării lui Israel. **Lumea a fost subjugață de nebulia forței fizice.** Cerul să ne păzească acum ca iudaismul și poporul evreu să nu fie subjugate de această nebulie. **UN IUDAISM PĂGÂN A PUS STĂPÂNIRE PE O MARE PARTE A PUTERNICEI DIASPORE.** Am crezut, în vremurile sionismului romantic, că Sionul trebuia să fie răscumpărat prin spiritul dreptății (Sionul=Ierusalimul). Toți evreii din America

¹⁴⁸ Ibidem, p.103.

¹⁴⁹ Ibidem, pp.104-106.

poartă responsabilitatea acestei greșeli, acestei mutații... chiar și cei care nu sunt de acord cu uneltirile orientării păgâne (a iudaismului), dar care stau cu brațele încrucișate. **Anestezierea simțului moral duce la atrofierea sa.**”¹⁵⁰

*

Deja, în 1938, Albert Einstein condamnase această orientare: „Ar fi, după părerea mea, mai rezonabil să se ajungă la un acord cu arabii pe baza unei vieți comune pașnice decât să se creeze un stat evreu... Conștiința pe care o am despre natura fundamentală a iudaismului se opune ideii unui stat evreu dotat cu frontiere, cu o armată și cu un proiect de putere temporală, oricât de modest ar fi el. **Mă tem de stricăciunile interne pe care le va suferi datorită dezvoltării, în rândurile noastre, a unui naționalism îngust...** Nu mai suntem evreii din perioada Macabeilor. A redeveni o națiune, în sensul politic al cuvântului, ar echivala cu îndepărtarea de la spiritualizarea comunității noastre, spiritualizare pe care o datorăm geniului profeților noștri.”¹⁵¹

*

„Dacă Biblia îi aparține, dacă este considerat poporul Bibliei, ar trebui să stăpânească toate teritoriile biblice.” (Generalul Moshe Dayan, Jerusalem Post, 10 august 1967) [...] La 9 aprilie 1948, Menahem Beghin, împreună cu trupele sale Irgun, masacrează cei 254 de locuitori ai satului Deir Yassin, bărbați, femei și copii (cu scopul evident de a răspândi teroarea și panica în rândul palestinienilor - n.a.) [...] în 1950, au început acțiunile teroriste israeliene la Bagdad. **În fața reticențelor evreilor irakieni (110 000 de persoane în 1948) de se înscrie pe listele de emigrare către Israel, serviciile secrete israeliene nu au ezitat, pentru a-i convinge pe evrei că erau în pericol, să arunce asupra lor bombe.** [...] Este vorba aici de o metodă aplicată constant de când Théodore Herzl a înlocuit definiția prin religie a evreului, cu cea prin rasa acestuia. [...] **„Antisemiții vor deveni prietenii noștri cei mai siguri iar țările antisemite aliatele noastre.”** Dar **«Reîntoarcerea» nu s-a produs decât sub impulsul amenințărilor antisemite din țările străine.** [...] „Sarcina noastră viitoare este de a-i aduce pe toți evreii în Israel.” (Ben Gurion) [...] Dar grupul sionist german, care de altfel era minoritar la acea epocă, a adoptat o atitudine inversă (față de cvasitotalitatea organizațiilor evreiești) și, din 1933 până în 1941, s-au angajat într-o politică de compromis și chiar de colaborare cu Hitler. [...] După război ei au devenit, ca Menahem Beghin sau Itzac Shamir, conducători de prim rang ai statului Israel. [...] Dintre victimele evreiești ale nazismului refugiate în străinătate, doar 8,5% au mers să se instaleze în Palestina.¹⁵²

*

„Această țară ne-a fost promisă și avem un drept asupra ei.” (Menahem Beghin, într-o declarație la Oslo, pe 12 decembrie 1978) Generalul Moshe Dayan scrie: „Luați Declarația de Independență americană. Nu conține nici o referire la limitele teritoriale. Nu suntem obligați să fixăm limitele statului.” Politica corespunde foarte exact acestei legi a junglei. **«Împărțirea» Palestinei în conformitate cu rezoluția Națiunilor Unite, nu a fost niciodată respectată.** [...] Evreii constituiau 32% din populație și posedau 5,6% din teritoriu; ei au primit 56% din teritoriu, cu pământurile cele mai fertile. Aceste decizii au fost obținute **sub presiunea Statelor Unite.** [...] **De la lordul Balfour care declara, atunci când dădea sioniștilor o țară care nu îi aparținea: „Puțin ne interesează sistemul pus în practică pentru ca să ne păstrăm petrolul din**

¹⁵⁰ Roger Garaudy, *Miturile fondatoare ale politicii israeliene*, Fundația Fronde, Ed. Alma Tip, Oradea, 1998, pp.11-15.

¹⁵¹ Ibidem, pp.15-28.

¹⁵² Ibidem, pp.19-62.

Orientul Mijlociu. Esențial este ca acest petrol să rămână accesibil”, până la secretarul dastat american Corden Hull: „**Trebuie înțeles bine că petrolul din Arabia Saudită constituie una din cele mai puternice pârghii ale lumii**”, o aceeași politică trasează o aceeași misiune conducătorilor sioniști israelieni, cea pe care a definit-o Joseph Luns, fost secretar general al NATO: „Israelul a fost mercenarul cel mai puțin costisitor din epoca noastră modernă.” Un mercenar totuși bine plătit pentru că, de exemplu între 1951 și 1959, două milioane de israelieni au primit pe cap de locuitor, de o sută de ori mai mult decât două miliarde de oameni din Lumea a Treia; și mai ales un mercenar bine protejat: între 1972 și 1996 „Statele Unite au opus de treizeci de ori veto-ul lor, la Națiunile Unite, oricărei condamnări a Israelului, în timp ce conducătorii acestuia aplicau programul lor de dezintegrare a tuturor statelor din Orientul Mijlociu, program expus de revista Kivounim (Orientări, nr.4, februarie 1982, pp.50-59), pe vremea invadării Libanului. Această politică se întemeiază, grație sprijinului necondiționat al Statelor Unite, pe ideea că legea internațională este o «o bucată de hârtie» (cf. Ben Gurion) și că, de exemplu, rezoluțiile 242 și 338 ale Națiunilor Unite, care cer ca Israelul să se retragă din Cisiordania și din Golan, sunt sortite să rămână literă moartă, ca și condamnarea unanimă a anexării Ierusalimului, votată chiar și de Statele Unite, dar excluzând orice sancțiune. ¹⁵³

*

Cum arabii protestau împotriva unor astfel de nedreptăți, respingându-le, conducătorii israelieni au profitat de acest lucru pentru a ocupa noi teritorii, în special Jaffa și Acra, astfel încât în 1949 sioniștii controlau 80% din țară iar 770 000 de Palestinieni fuseseră izgoși. Metoda folosită a fost cea a **ororii**. Exemplul cel mai grăitor a fost cel de la Deir Yassin. [...] Orice palestinian care își părăsise domiciliul înainte de 1 august 1948 era considerat «absent». Așa se face că cele 2/3 din pământurile posedate de arabi (70 000 ha din 110 000) au fost confiscate. Când în 1953 a fost promulgată Legea asupra proprietății funciare, despăgubirea a fost fixată la valoarea terenurilor din 1950, însă între timp lira palestiniană se devalorizase de 5 ori. [...] **În 1947**, în momentul creării statului Israel, în Palestina erau 600 000 de evrei la o populație totală de 1 250 000 de locuitori. Atunci **a început deznădăcinarea metodică a palestinienilor**. În 1949 mai rămăseseră 160 000 de arabi. [...]

La recensământul britanic din 31 decembrie 1922, erau 88% arabi și 11% evrei. [...] Amintim că Ariel Sharon a fost generalul care a comandat invadarea Libanului, care a înarmat milițiile care au executat „pogromurile” din lagărele de refugiați palestinieni de la Sabra și Chatila. Sharon a închis ochii în cazul acestor violențe, și le-a fost complice, cum a arătat chiar și comisia israeliană însărcinată cu anchetarea masacrelor. [...] 1116 palestinieni au fost uciși de gloanțele militarilor, ale polițiștilor sau ale colonilor de la începutul Intifadei (revolta pietrelor), pornită la 9 decembrie 1987. [...] Surse militare cifrează la aproape 20 000 numărul palestinienilor răniți de gloanțe, iar Oficiul Națiunilor Unite pentru ajutorarea refugiaților din Palestina (U.N.R.W.A.) la 90 000. [...] Conform organizațiilor umanitare, 15 000 de palestinieni erau deținuți, în 1993, în închisorile administrației penitenciarelor și în centrele de detenție ale armatei. [...] Atâtea violări ale legii internaționale, considerată drept o „o bucată de hârtie”, și chiar mai rău, cum scrie profesorul Israel Shahak: „deoarece aceste colonii, prin chiar natura lor, se înscriu într-un sistem de spoliere, de discriminare și de apartheid.” (Au existat și multe asasinate politice, chiar împotriva unor oficialități străine, cum ar fi cazul raportorilor ONU - contele Bernadotte Folke și asistentul său francez, colonelul Serot în Ierusalimul ocupat de sioniști, lordul Moyne - Secretar de Stat la Cairo de către doi membri ai grupului Stern al lui Itzac Shamir, personalul statului-major militar britanic într-un hotel din Ierusalim prin atentatul revendicat de Menahem Beghin...) ¹⁵⁴

*

¹⁵³ Ibidem, pp.142-144.

¹⁵⁴ Ibidem, pp.145-160.

Toate mijloacele sunt bune pentru «lobby»-ul sionist: de la presiunea financiară la șantajul moral, trecând prin boicotul mijloacelor media și al editorilor și amenințarea cu moartea. Paul Findley concluziona: „**Oricine critică politica Israelului trebuie să se aștepte la dureroase și neîncetate represalii și chiar la pierderea mijloacelor sale de existență prin presiunile «lobby»-ului israelian. Președintele se teme de el. Congresul cedează tuturor exigențelor sale. Cele mai prestigioase universități au grijă să îndepărteze din programele lor, tot ceea ce i se opun; giganții mijloacelor media și conducătorii militari cedează presiunilor sale.**” Puterea mediatică a lobby-ului, al cărui centru conducător îl constituie astăzi «L.I.C.R.A.» (Liga internațională împotriva rasismului), este atât de mare încât poate manipula opinia publică după bunul său plac. [...]

Două puternice grupuri de presiune au împins Statele Unite la declanșarea conflictului (cu Irakul): 1. «Lobby»-ul evreiesc, deoarece eliminarea lui **Sadam Hussein înlătură amenințarea celei mai puternice țări arabe...Evreii americani joacă în sistemul mediatic de dincolo de Atlantic un rol esențial. Compromisul permanent între Președinte și Congres conduce Casa Albă să țină seama foarte mult de insistențele lor.**

2. «Lobby-ul afacerilor»... a ajuns să creadă că războiul putea relansa economia. [...] Blagoslovitul război care ar readuce prosperitatea în America... [...] În războaiele actuale, forța nu se măsoară în numărul soldaților mobilizați, ci în echipamentul tehnic al armatei: cea a Israelului, grație fluxurilor financiare care s-au revărsat asupra țării, dispune de o putere de lovire înfinit superioară celei a statelor arabe reunite.¹⁵⁵

*

(Profesorul Yeshayahou Leibowitz de la Universitatea ebraică din Ierusalim) în cartea sa *Israël et Judaïsme*, apărută în ebraică, la Ierusalim, în 1987 (și tradusă de Brouwer), rezumă astfel opinia sa asupra sionismului politic, din punctul de vedere al unui evreu jignit în credința sa de sionist religios care trăiește în Palestina din 1934: „Sistemul nostru este putred la bază.” Și aceasta din două motive:

1. „Nenorocirea vine din faptul că totul este articulat la problema națiunii și a statului. („popor ales”, „țara promisă”...) Dacă statul și națiunea sunt considerate ca un scop în sine, atunci «iudaismul este respins deoarece cel mai important devine statul Israel». [...] Naționalismul înseamnă distrugerea esenței omului. (naționalismul șovin sau extremist, ultranaționalismul - n.a.) [...] Statul Israel nu este un stat care posedă o armată, ci o armată care posedă un stat.”

2. „Dependența acestui stat de Statele Unite. [...] Americanii nu sunt interesați decât de ideea de a menține aici o armată de mercenari în uniformă Tsahal. [...] Forța pumnului evreiesc vine din mânușa de oțel americană care îl îmbracă și din dolarii care o capitonează.” (cele circa 3 miliarde primite pe an numai de la SUA și 1 miliard de la diasporă). Priviți, copiii colonilor evrei de la Hebron, ei se aseamănă exact cu tineretul hitlerist. **Din copilărie le este împregnată ideea că orice arab este rău, și că toți neevreii sunt împotriva noastră.** Se face din ei niște paranoici: ei se consideră o rasă superioară...”

Sionismul nu ezită nici în a utiliza cenzura, în Franța ca și în alte state din Occident, care se laudă cu sistemul lor «democratic»: „Franța, țară unde cenzura este sub controlul unui Birou al Libertăților Publice, care funcționează în cadrul Ministerului de Interne. [...] Iată câteva maniere specifice de cenzură: 1.Cenzură prin decizie a Ministerului de Interne sub pretextul că este vorba de o carte care riscă să tulbure ordinea publică. [...] 2.Cenzură prin decizie judecătorească. Ori de câte ori apare o carte care-i deranjează, sioniștii deschid un proces și de cele mai multe ori reușesc să obțină interzicerea ei. [...] 3.Cenzură prin presiuni

¹⁵⁵ Ibidem, pp.172-199.

oculte la adresa editorului. [...] 4. Cenzura prin manipularea și intimidarea editorilor și cititorilor cu ajutorul presei și al televiziunii. [...] 5. Cenzura prin consens editorial.”¹⁵⁶

*

Rezumând critica teologică fundamentală, rabinul Hirsh spunea cu vehemență, în Washington Post din 3 octombrie 1978: „Sionismul este diametral opus iudaismului. Sionismul vrea să definească poporul evreu ca o entitate națională... Este o erezie.” [...] Folosirea religiei drept instrument politic pentru a garanta întreprinderea sa colonială este evidentă la Herzl. Herzl consideră astfel credința evreiască drept străină proiectului sionist. Esențial pentru el este să întregască o națiune a evreilor. De aceea antisemitismul este pentru el un aliat obiectiv pentru că incită concetățeni de religie evreiască la emigrare. [...] „Pentru Europa, vom constitui un zid de apărare împotriva Asiei, vom fi santinela avansată a civilizației împotriva barbariei.” Astfel, crearea statului care să joace acest rol în Orientul Apropiat era asigurată, pentru un termen mai mult sau puțin îndepărtat, de sprijinul tuturor colonialiștilor occidentali. [...]

Rabinul Moshe Menuhin (tatăl muzicianului) în cartea sa The Decadence of Judaism, decadența provocată de erezia sionistă, scria: „Astăzi oamenii sunt scârbiți de noțiuni ca rase superioare, popoare alese, de povara omului alb, de uniri cu Dumnezeu și pământurile promise, pretenții care sunt exploatare acum de forțele agresive și imorale ale naționaliștilor (ultranaționaliștilor, de fapt - n.a.) contra celor mai slabe popoare. [...] Ei nu mai au decât un Dumnezeu: spațiul vital (prezent și în ideologia nazistă - n.a.) și naționalismul șovin.” Autorul arată că, opusă universalismului profeților evrei, interpretarea tribală și naționalistă a unirii și a poporului ales, de aceea pe care îi numește „barbari tribali precum Ben Gurion, Moshe Dayan și bandele militare care au pervertit Israelul”, a făcut din Agenția Evreiască și din organizațiile sioniste, în lumea întreagă, „organe de guvernământ ale Israelului”. [...] Astfel, profesorul Kimmerling de la Universitatea ebraică din Ierusalim, scria că: „acest regim nu este nici evreiesc, nici democratic”. [...] Deși dorise separarea religiei și a statului, (Ben Gurion) a impus învățământul religios în școli (pentru a menține cheia de boltă a doctrinei sioniste asupra pământului făgăduit) și a acceptat ca legile cu privire la căsătorie, la divorț, la înmormântări să se înscrie în tradiția talmudică a rabinatului. [...] În acest sens, Schlomio Avieri putea să scrie: „A fi evreu astăzi înseamnă a fi legat de Israel”.¹⁵⁷

*

În această politică mondială, Israelul joacă un rol privilegiat, fiind jandarmul câmpurilor petroliere din Orientul Mijlociu (care dau 50% din producția globală de petrol). Astfel, după căderea Șahului Iranului, care asigura Statelor Unite controlul asupra Golfului Piersic și mai ales asupra trecătorii Ormuz, pe unde traversează jumătate din petrolul mondial, cu această sarcină a fost investit Israelul. De aceea, în dorința sa de expansiune pentru realizarea Marelui Israel, care coincide cu scopul Statelor Unite în regiune, rolul esențial al Israelului este de a construi o imagine diabolică a noului Iran, ca orchestrator clandestin al terorismului mondial. [...]

Ariel Sharon propunea în mod deschis, la Convenția partidului Likud din mai 1993, ca Israelul să-și clădească propria politică oficială pe noțiunea de frontiere biblice. Această erezie, al cărei fondator este Théodore Herzl, a fost denunțată, încă de la apariția sa, de rabinii și evreii fideli profeților lor. Tentativa din 1956 de a invada Egiptul pentru a cuceri Canalul Suez, cu complicitatea Franței și a Angliei, a eșuat. (SUA neacceptând să piardă controlul asupra Mării Roșii)... La zece săptămâni după evacuarea deșertului Sinai, grație acordurilor de la Camp David, era realizată invazia Libanului (1982): din 567 de avioane de care dispunea atunci Israelul, 457 erau din Statele Unite, subvenționate fiind prin donații și împrumuturi din

¹⁵⁶ Ibidem, pp.205-244.

¹⁵⁷ Roger Garaudy, **Procesul sionismului israelian**, Ed. Samizdat, Imprimeria de Vest, Oradea, 1999, pp.19-53.

Washington. După războiul de șase zile, Israelul, care ocupase toate frontierele vecinilor, de la Liban la Golan și până în Cisiordania, anexa Ierusalimul. [...]

Acest cult al urii permanente (al sioniștilor - n.a.) poate să se rezume la ceea ce un istoric izraelian a numit complexul lui Amalec (Amalec, în istoria lui Joshua: ceea ce trebuie distrus). Politic, acest lucru se exprimă în strigătul de ură al lui Beghin: „Nu doar un german solitar v-a ucis părinții. Fiecare german este un nazist. Fiecare german este un asasin.” [...] La 15 noiembrie 1996, Curtea Supremă a Israelului a legalizat tortura. L.I.C.R.A. A TĂCUT. Două institute israeliene de apărare a drepturilor omului (Betsalem și Ha Moked) denunță politica „de expulzare silențioasă a palestinienilor din Ierusalim, pe care o caracterizează drept epurare etnică.” [...]

Fata generalului Peled, sub titlul Bibi, ce-ai făcut?, amintind că propria-i fiică fusese ucisă în atentatul palestinian din 4 septembrie 1997, scria în Le Monde Diplomatique din octombrie 1998: „Consider vinovat guvernul de moartea fiicei mele...Politica sa este o provocare permanentă la adresa poporului palestinian.” Încă o dată L.I.C.R.A. A TĂCUT. [...] **Atunci, vă întreb: cine este vinovat? Cel care comite crima sau cel care o denunță? Cel care caută adevărul sau cel care încearcă să mușamalizeze faptele? Ceea ce hrănește antisemitismul nu este denunțul crimelor unei politici, ci crimele comise.** [...]

Toate organizațiile evreiești au obligația de a ajuta Israelul chiar încălcând legislațiile naționale. Statele ostile politicii israeliene vor fi subminate prin orice mijloace. Lobb-ul sionist decide politica statelor naționale. ¹⁵⁸

¹⁵⁸ Ibidem, pp.107-132.

CUM SE POATE «EXPLICA» URA EXTREMĂ A MASONILOR, A LUI CAROL AL II-LEA, A LUI ION ANTONESCU ȘI A COMUNIȘTILOR FAȚĂ DE MIȘCAREA LEGIONARĂ

*Din nefericire, nu voința poporului a fost aceea care i-a adus pe Hohenzollerni să le fie regi, ci o mână de afaceriști și politicieni fanarioți, aciuiți pe pământul României de pe timpul ocupației otomane. Aceștia veniseră cu o boccea în mână și cu o «țidulă» de la Poarta Otomană să fie satrapi peste români, ca să-i forțeze de a plăti biruri turcilor invadatori. **Din acei fanarioți se trag familiile așa zise nobile: Cantacuzino; Catargi; Lahovari; Ghica; Știrbei; Sturdza; Bibescu; Mavrocordat; Moruzzi; Șoutzu; Krisoveloni și mulți alții.** Acești fanarioți și alți venetici, s-au împământat prin Valachia și Moldova, luând cu jașca pământul de la românii ce nu puteau plăti birurile, ca apoi să se auto-declare «prinți» și să pretindă că ei erau cei mai «buni-fii» ai țărilor Românești.¹⁵⁹*

*

*Pe ici, pe acolo, unii români s-au strecurat în tagma satrapilor prin alianțe politice și matrimoniale, cum a fost cazul cu familia Brătianu. Un astfel de «bun fiu» a fost și **Ion I. C. Brătianu**, care l-a răsturnat de pe tron pe domnitorul Alexandru Ioan Cuza, ca să-i facă loc unui «străin la vorbă și la port». **Brătianu împreună cu fanarioții Ghica și Bibescu au plănuit eliminarea lui Cuza, pentru a aduce un rege străin, care să protejeze interesele lor adânc lezate de reformele sociale făcute de Cuza în avantajul românilor. La conspirație s-au alăturat și clericii greci, supărați foc pe Cuza că decretase Statutul Organic și, pe baza lui le confiscase 25% din miile de hectare acaparate de ei cu jașca în «numele» lui Christos, pământ cu care i-a împroprietarit pe români. Prin același decret, Cuza a unificat și Biserica Ortodoxă din Moldova cu cea din Muntenia, declarându-l Mitropolit Primat al României pe românul Nifon. Tot atunci, el a abrogat folosirea limbii grecești, declarând limba română ca limbă națională, fapt ce i-a supărat pe greci, că pierdeau controlul asupra poporului român.**¹⁶⁰*

*

Șapte ani mai târziu (după arestarea din cursul nopții de 11 februarie 1866 și izolarea într-o încăpere cu pereții umezi și reci dintr-o cazarmă din Heidelberg din Germania - n.a.), Cuza moare în exil la numai 55 de ani. Când Doamna Elena Cuza a cerut voie de la «regele românilor» să aducă în țară trupul lui Cuza, Măria Sa Carol I i-a aprobat cererea, dar cu o condiție, «fără pompă». Doamna Cuza a adus trupul soțului ei în țară, și în mare taină și fără pompă l-a îngropat în pământul moșiei lor de la Ruginoasa, din Moldova. Familia de Hohenzollern a făcut tot ce i-a stat în putința sa regală, ca uitarea să se aștearnă peste numele Domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Nu i-au sărbătorit nici nașterea, nici moartea. El nu are o statuie în fiecare capitală de județ, cum s-ar fi convenit. În cărțile școlare se vorbea de 24 ianuarie, Ziua Unirii, dar prea puțin de Alexandru Ioan Cuza, care a făcut Unirea. Iar în Palatul lui Cuza din Iași, în loc să facă un muzeu, l-au închiriat la niște evrei polonezi, care au făcut o bancă în palat și un teatru idiș în grădina lui. Tot ce ar fi amintit românilor de Cuza, a fost cenzurat, ori distrus de către Hohenzollerni.¹⁶¹

*

¹⁵⁹ Joana Damaschin, op. cit., p.11.

¹⁶⁰ Ibidem.

¹⁶¹ Ibidem, p.13.

Lui Carol I i s-a deschis pofta de îmbogățire, după ce a primit «cadou» 118 mii hectare de pământ de la Ion C. Brătianu, care fiind ministru de Finanțe, a ajustat averea statului, să-l «răsplătească» pe german, că acceptase a fi rege românilor. Cum avea nevoie de un administrator, Regele n-a luat un român, ci pe un grec cu rădăcini semite, numit Ion Kalinderu. [...] din 118 mii de hectare, le-a făcut 500 de mii până-n anul 1900, Carol I devenind cel mai bogat om din România, unde venise cu mâinile în buzunare...La 13 iunie 1878, s-a deschis Conferința de Pace de la Berlin și Germania aprobă răpirea Basarabiei de către Rusia, dând în schimb Cadrilaterul ca recompensă. Regele Carol I nu s-a opus la această nedreptate făcută României, chiar de neamurile lui. El s-a mulțumit că România a fost recunoscută ca stat independent, ce de fapt întărea existența dinastiei sale. Datorită nepăsării sale, rușii vor stăpâni Basarabia până în anul 1918 și vor ridica mereu pretenții asupra ei... Carol I a zidit Regatul România, a dat țării Constituția de la 1879 și ca «bun român» ce era, i-a împământănit pe evrei cu drepturi egale cu românii, așa cum îi fusese impus de bancherii evrei, la Congresul de la Berlin (Rothschild și Sir Moses Haim zis Montefiore, în special).¹⁶²

*

Cum pedagogul (M. Schmidt, cu concepții marxiste - n.a.) locuia cu Carol (al II-lea - n.a.), se dezvoltase o afecțiune foarte stranie, dar nimeni n-a observat asta, timp de 3 ani. [...] Schmidt a fost concediat (în urma unui control medical cerut de Maria (mama lui Carol - n.a.), dar pentru Carol care avea 18 ani, era prea târziu. Nefasta influență a lui Schmidt a lăsat urme adânci în gândirea și simțirea lui Carol, făcându-l timid, influențabil și cu un mare complex de inferioritate față de femei. Forțat de familie și doctori să se lase de «nărav», Carol s-a aruncat cu sete în aventuri cu femei de toate categoriile, spre a se convinge el însuși că era un bărbat normal. Acea goană pentru satisfacerea minții și trupului său bolnav l-a făcut pe Carol din homosexual, un obsedat hetero-sexual, femeile devenind singura lui preocupare.¹⁶³

*

Astfel, a cunoscut-o și pe viitoarea sa amantă de nedespărțit, Magda Wolf (zisă Elena Lupescu). Aceasta era o evreică vulgară și urâtă, și cu o faimă proastă (fusese căsătorită cu un ofițer român, care s-a grăbit și a aflat mai târziu că era o prostituată! - n.a.), care a visat întotdeauna de a fi regină în România. Pentru a nu fi deranjat, fuge cu ea în străinătate. [...] Dintre toate versiunile care au circulat în epocă, mai credibilă și cea care s-a adeverit în mare măsură este că afacerea amoroasă dintre Carol și cocota Lupescu era de fapt a comunității evreiești din România, având pilde în experiențe din trecut. Dintre acestea cea mai relevantă este plasarea Estherei în brațele Regelui persan Xerxes I, care s-a căsătorit cu ea și care a înrăurit dobândirea puterii politice și economice de către refugiații evrei, fugiți din Iudeea ocupată de Regele Nabucodonosor. Ceea ce nu s-a realizat la noi este faptul că „românii n-au fost chiar atât de proști..., să o facă și Regină pe cocota Magda Lupescu.” Acestei versiuni i se poate substitui cea potrivit căreia „era un om bolnav mintal, cu mari complexe de inferioritate, ce numai ea știa să i le risipească” (față de care se simțea superior sau cel puțin egal - n.a.), că „suferea de «priapism», boală care-i dădea un interminabil apetit sexual, ce numai ea știa să i-l potolească, fiindcă avea experiență «în materie».” **De altfel, Carol „a recunoscut dependența lui sexuală de Magda Lupescu, față de bunul său prieten, profesorul Iorga, căruia**

¹⁶² Ibidem, pp.15-16.

¹⁶³ Ibidem, pp.31-32.

i-a mărturisit: «Nu pot trăi fără femeia asta! Ea este jumătatea ființei mele și jumătate din trupul meu...».¹⁶⁴

*

Pentru „iubirea lui”, Carol al II-lea semnează în fața ministrului Hiott (Șambelan al Curții Regale), la Milano în 28 decembrie 1925, actul de renunțare la tron, iar peste trei zile, regele Ferdinand declară public acest fapt, pentru a pronunța moștenirea la tron a principelui Mihai, în vârstă de numai 5 ani. Sub noul său nume – Caraiman – el va rătăci prin lume împreună cu amanta lui, deși era căsătorit cu regina Elena. Dar el nu a fost exclus cu totul din calculele politicianilor români, care își făceau visuri de mărire, precum Maniu și Iorga, ultimul fiind trimis mai înainte cu mesaje de la Curtea Regală către dânsul. [...]

Carol, care nu muncise un minut în viața lui, că fusese «ales de Dumnezeu» să-l întrețină poporul român, a acceptat cu indolența sa princiară, să fie întreținut (peste hotare - n.a.) de familia Ionescu (Yvonne și Barbu), după ce-l ajutase o vreme foarte mult regina Maria. În același timp, **Iuliu Maniu cu Nicolae Iorga, aflând că Regele Ferdinand avea cancer și deci zile numărare de trăit, s-au pus pe lucru să-l aducă pe Carol înapoi** (pe teoria că „Prințul Carol a fost forțat de Brătianu să fugă la Paris, fiindcă el era contra politicii Partidului Liberal...”). [...] Barbu Ionescu s-a obligat față de Carol, să plătească toate cheltuielile pentru restaurarea lui pe tronul României. În acest scop, el s-a adresat magnatului Rothermere, care era proprietarul mai multor ziare engleze și l-a plătit cu bani grei, să-i facă propagandă lui Carol, prin ziarele londoneze. [...] În legătură cu «generozitatea» lui Barbu Ionescu, unii spun că ar fi avut o inimă de aur și și-a cheltuit averea pe Carol, numai pentru că a fost impresionat de «mizeria» în care se zbătea în exil un prinț ca el. Acestea erau motivele unor idealști, pe când motivele lui Ionescu, erau de altă natură. Erău rasiale, pentru că curtezana era evreică precum el. Erău politice, ca s-o vadă regină și să-și ajute neamul aflat în România. Și erău motive materiale, pentru că visa să-și tripleze averea exploatând România. Dar „generozitatea” lui Barbu Ionescu față de Carol n-a fost pornită numai din exaltare și inimă de aur, ci și din ordinul ce-l avea de la Loja Masonică a Angliei, la cererea Lojei Masonice a Franței, la care Carol aderase cum a ajuns la Paris.¹⁶⁵

*

După moartea Regelui Ferdinand, pe 17 iulie 1927, dar și a lui Ionel Brătianu, care formase guvernul și era președinte al Consiliului de Miniștri, pe 8 iunie 1930 Senatul a votat cu 485 de voturi pentru Carol de a fi declarat rege, iar **contra lui au fost doi: Brătianu (Vintilă) și Cuza (A. C.)** În aceeași noapte, juriștii de la Curtea de Casație s-au pus pe lucru, să anuleze Regența și testamentul Regelui Ferdinand, ca să-l declare pe Carol rege cu data de 17 iulie 1927, când tatăl său decedase. Au lucrat la falsificarea actelor doi celebri avocați, Istrate Micescu și Iunian. [...] Chiar dacă îi părea rău de ce făcuse (că a sprijinit înscăunarea pe tron a lui Carol al II-lea - n.a.), Maniu nu mai putea schimba nimic, decât să se scufunde odată cu poporul, în marea de corupție și crimă a regelui Carol al II-lea, care pentru asta revenise în țară (de unde până atunci, nu voise a domni întrucât nu i-au plăcut niciodată constrângerile vieții regale - n.a.), nu să-i facă fericiți pe țărani, cum sperase el. **(Primele măsuri luate au fost cele de pedepsire aspră a inamicilor și de recompensare a susținătorilor. S-au făcut multe destituiri, exilări și confiscări a averilor.** Deși inițial l-a sprijinit, Iuliu Maniu și-a dat demisia în semn de protest față de decizia regelui de a nu renunța la amantă, cum promisese - n.a.)

Carol s-a opus exilării (amantei Lupescu, intrată fraudulos în țară - n.a.) și atunci Maniu și-a prezentat demisia, iar el a primit-o bucuros că scăpa de el. [...] **Dar greșeala lui Maniu (de**

¹⁶⁴ Ibidem, p.101.

¹⁶⁵ Ibidem, pp.109-117.

a nu-l acuza pe rege în fața Parlamentului că o ținea ascunsă pe amantă în Pelisor - n.a.), i-a creat condiții lui Carol să-și impună amanta poporului român, ca pe o regină neîncoronată. La acest act abuziv și imoral, mulți demnitari l-au susținut, căci slugarnici și corupți cum erau, le convenea un rege imoral, că așa erau și ei. Iar Nicolae Iorga, zis «Apostolul Neamului» (altădată, până în jurul anului 1920, un om remarcabil și intransigent în slujba neamului său, pe linia gândirii eminesciene... - n.a.), l-a încurajat pe Carol cu cuvintele: „Sire, numai cine nu-i în stare să păcătuiască nu-i un păcătos. Eu Vă sfătuiesc să nu mai ascundeți legătura cu doamna Lupescu, ci s-o impuneți poporului, căci cu timpul se va obișnui cu prezența ei. Eu sunt primul care voi merge să-i sărut mâinile în semn de omagiu.”¹⁶⁶

*

(Este același Nicolae Iorga, care înainte de 1920 fusese un naționalist și un critic mai ales la adresa evreilor? - n.a.) În anul 1913 scria: „Evreii cumpără țăranului dinainte puiul în ou, miera în floare și mielul din pântecul mamei, pe un preț de nimic. Prin această camătă, el sugerează cu totul pe locuitori și îi aduce la sărăcie, că țărani împovărați de datorii și pentru viitor, nu află altă mântuire decât să fugă ei din țara lor.” (Chiar nu observase Iorga, că amanta regelui era evreică și încă una de cea mai joasă speță posibilă? Chiar atât de mult voia să-i facă pe plac unui rege imoral și desfrânat? Nu întâmplător, s-a spus că Iorga fusese cumpărat cu bani grei și un trădător - n.a.)

Evreii săraci au fost ajutați de Comunitatea evreiască condusă de rabinul Willi Filderman, să deschidă câte-o dugheană prin târguri și sate, cu gaz, chibrituri și rachiuri făcute cu alcool metilic. Cum țărani trăiau prin sate îndepărtate de oraș, deveneau clienți la evreul ce se aciuașe în satul lor. [...] Evreul prospera și când nea Ion nu avea bani, îi dădea marfă și pe datorie. Când țăranul venea să-i plătească evreului cu câte-o găină grasă, cu lapte, ouă și grâu, el îi făcea socoteala cât datora, că țăranul era de regulă analfabet, că așa îl voia Casa de Hohenzollern. Apoi țăranul îi mulțumea pentru «omenie», fără să știe că evreul îl înșelase și la bani și la cântar. Iar evreul, în urma lui, își freca mâinile, zicând: «Oii-vei! Ce bun client e goimul acesta!».¹⁶⁷

*

Duduia (Lupescu) trăia ca o Regină, dar trăia cu frica în sân să nu fie omorâtă de anonimii care îi trimiteau scrisori de amenințare. [...] Printre cei mai preferați de «Regina Duduia» era evreul Max Ausschnit, care acaparase Uzinele Reșița și care i-a devenit partenerul permanent la poker. [...] Și când Duduia s-a văzut așa de puternică și răsfățată (de Casa Regală și musafiri), a «decretat», că oricine avea onoarea (!!) s-o vadă, să-i aducă o bijuterie cadou. Ausschnit a transmis ordinul ei, celor care îi cerșeau favoarea. Prin această metodă, curtezana a împământănit șperțul în Casa Regală și a acumulat valize pline de bijuterii. [...] Așa a ajuns calica de la Hertza cea mai bogată femeie din România, vânzând la afaceriștii străini și sufletul românilor. Și la așa un chilipir, un puhoi de evrei au năvălit iar în România. [...] Prin venirea lui Carol pe tron, evreii cu bani au luat cu asalt toate fabricile de producție și pietele de desfacere. Au monopolizat toate ziarele și băncile. Au luat în exploatare pădurile, minele de fier și aur, lacurile și Dunărea, industria ușoară și grea, unde în acel timp s-a înfipt și Max Ausschnit. Au apărut firme de exploatarea petrolului la Câmpina și Ploiești, conduse de evrei ce pozau în englezi și americani. Oriunde te întorceai, vedeai o firmă cu numele de Goldenberg: Leibur, Friedman și Ițic Ștrul și auzeai o românească stâlcită cu accent idiș sau rusesc. Unii români au râs de vorbirea lor, iar alții supărați, ziceau: «Ce cauți, tu mă jidane, în țara mea? Pleacă în Palestina ta!» Dar nu era de glumit cu frații «Reginei Duduia», că ei se plângeau la

¹⁶⁶ Ibidem, pp.136-142.

¹⁶⁷ Ibidem, p.143.

autorități și românii erau arestați și bătuți. Și s-a dus vestea în lume că acela care accepta să piardă câteva milioane la poker cu Duduia, care îi oferea bijuterii și o trata ca pe o Regină neîncoronată, ea îl recomanda regelui Carol și el semna orice contract de exploatare a României. După asta, fabricantul X sau Y trebuia să aducă Duduiei, drept mulțumire, un pachet de acțiuni pe numele ei, ce însemna un venit minim de câteva zeci de milioane anual.¹⁶⁸

*

«Regina Duduia» și-a adus toate rudele sărmene din Austria și i-a împroprietărit în «țara Chilipirului» devenită moșia ei. Neamurile lui Muter au ajuns în cele mai înalte poziții în Stat, deși nu aveau studii și nu vorbeau limba română. Ea a avut grijă și de Papa și de frații lui. Cum toți trei erau «specialiști» în cârpit și vândut zdrențe, i-a numit furnizori guvernamentali. Ei au fost împuterniciți de Regele Carol să cumpere pentru Armata română totul, de la săpun până la uniforme. [...] Astfel că, de când domnea în România «Regina Duduia», sărăcia se cuibărise în casele românilor iar evreii se îmbogățeau și numărul lor crescuse de la 750 de mii, la 2 milioane și ceva... Zic ceva, că niciodată nu se știa numărul lor. Trebuia ținut secret, că mulți erau intrați ilegal în România, dând Șperț curtezanei. Avea grijă de asta, evreul Leon Coler zis Colescu, numit de Duduia, Director al Statisticii din Ministerul de Finanțe. [...]

La o șoaptă a ei, Carol i-a numit miniștri la Afacerile Externe, pe Tătăărăscu și Titulescu, nu pentru că erau geniali, ci pentru că erau umili față de el și respectuoși față de amantă. Tătăărăscu la Ambasada României din Londra și Titulescu la cea din Paris au devenit oamenii lor de încredere, care au cărat în străinătate milioanele făcute de ei în mod ilicit și le-au depus în bănci cu cifru secret. Titulescu a avut «onoarea» să fie chemat într-o audiență de «Regina Duduia», cu care ocazie i-a ordonat să schimbe politica rigidă a României față de Uniunea Sovietică, susținând că rușii erau oameni buni și pașnici, cum era tăticul ei, care se născuse undeva, pe un maidan rusesc. Titulescu imediat a început o campanie pentru «relații frățesti» cu sovieticii și acest oltean cu nutură de mongol și simpatii pentru bolșevici, va fi laudat pentru asta, că a fost cel mai inteligent diplomat. Datorită lui, România a recunoscut regimul comunist de la Moscova în anul 1933 și Titulescu va lupta pentru «frăția» cu rușii până va muri în februarie 1941. [...]

Lăcomia de bani a curtezanei Lupescu a explorat orice domeniu, inclusiv prostituția, în care era expertă. [...] Prefectul Marinescu s-a supus ordinului Duduiei și a schimbat legile. Nu-i mai aresta pe proxeneți și prostituate, ci i-a obligat să plătească o taxă lunară, chiar la biroul lui din Prefectura Capitalei. [...] O femeie onorabilă nu putea merge singură pe aceste străzi după ora 5 după masă, că risca o păruială de la prostituatele ce țipau în gura mare: «Ce cauți, tu în teritoriul meu aprobat de la Prefectură?». Tot în acea perioadă, proxeneții evrei deschid bordelul «Crucea de Piatră» din mahalaua evreiască Dudești-Văcărești. Era un bordel de mărimea unui cartier, unde mii de femei creștine venite din toate colțurile țării să cunoască «mirajul» Bucureștiului, cădeau în gheara lor și deveneau prostituate. [...] Cât Carol stătea în bordel, Marinescu îl păzea, stând în mașină la ușa blocului.¹⁶⁹

*

Despre omul politic Nicolae Iorga, se pot spune multe: „Carol nu se acomoda cu nici unul (prim ministrii țărăniști) și, la sfârșitul anului 1931, îl face prim-ministru pe Nicolae Iorga. Prin asta, românii au câștigat un asupritor în plus, căci Iorga disprețuia oamenii de rând și prefera numai clasa celor culți și bogați. Îi crescuseră aceste ifose, de când fusese profesor de istorie a lui Carol și Casa Regală îl trata cu mult respect. [...] «Curba de sacrificiu» a fost o metodă criminală să refacă bugetul Statului golit de cheltuielile nebunești ale familiei regale și

¹⁶⁸ Ibidem, pp.142-143.

¹⁶⁹ Ibidem, pp.144-145.

mai ales ale lui Carol, prin care Iorga a înfometat poporul român. Iorga a blocat pe 4 luni salariile celor ce lucrau la Stat, trimitându-i la lucru cu burta goală, prin ordin de concentrare. [...] Învățătorii l-au întrebat: „Dar Domnule Prim Ministru, la cine să cerem ajutor?”. „Nu știu. Mai bine aruncați-vă în Marea Neagră.”¹⁷⁰

*

Erau contra evreilor Nicolae Iorga și A. C. Cuza. Care pentru a trezi neamul românesc de pericolul ce-l pândea de la ei, au fondat la 23 aprilie 1910 Partidul Național Democrat, sub lozinca: «România românilor, numai a românilor și tuturor românilor». În Programul politic la Art. 45, cei doi spuneau: „Soluția problemei țărănești din România, stă în eliminarea lor (a evreilor - n.n.) din comerț, dezvoltând forțele productive ale românilor și protegând întreprinderile lor. Acest program îl vom păstra, răspândi cu toată puterea și statornicia noastră, aceasta fiind datoria noastră de cinste. [...] Acești doi erudiți, Iorga și Cuza, au ținut aprinsă făclia națională până în anul 1923, când subit, Iorga trece de partea evreilor. „În Marea Adunare Națională din 23 martie 1923, în care 34 deputați au votat contra deciziei Regelui Ferdinand a da dreptul la cetățenie oricărui evreu, Iorga a votat pentru. Prin acel vot, Iorga a ajutat ca art.7 din Constituție să fie modificat cu art. 133, prin care evreii căpătau drepturi egale cu românii.” [...] **Cuza l-a considerat pe Iorga un trădător de neam și a rupt relațiile cu el. Și alți români l-au socotit pe Iorga un trădător și circula zvonul că evreii l-au plătit cu bani grei să le dea votul.** [...] Deci, când Carol l-a făcut prim ministru pe Iorga, l-a făcut să aibă în el un suport moral și politic, ca prin personalitatea lui cunoscută ca naționalist și antisemit, să potolească furia poporului împotriva cocotei Lupescu și a neamului ei, căci nu toți românii știau că Iorga devenise sluga evreilor din 1923. La ordinul lui Iorga, ministrul de interne Argetoianu dizolvă Garda de Fier în martie 1932. [...] Legionarii au fost arestați și bătuți. [...] La 17 aprilie (1932), Garda de Fier intră din nou în alegeri pentru locurile de deputați pe județe și le câștigă cu 5 600 de voturi. Guvernul Iorga cade și vine Vaida Voevod ca prim ministru, «țărăniștii plecau și țărăniștii veneau...».¹⁷¹

*

Dușmanul de moarte al Mișcării Legionare era Masoneria, cea care crease comunismul dar și nazismul, prin cele două mari ramuri ale ei (Loja Marelui Orient și Loja de Rit Scoțian). Că lucrurile stau așa, avem mărturiile lui Corneliu Zelea-Codreanu din 29 și 30 noiembrie 1937. Dar, ceea ce i-a supărat cel mai tare pe evrei era **spargerea monopolului comerțului de către legionari, afectându-le marile interese economice:** „De mulți ani, Corneliu Codreanu îi instruia pe legionari să devină oameni de afaceri și comercianți, voind prin aceasta să ia înapoi comerțul monopolizat de evrei, care ziceau: «Eh! românii sunt proști pentru comerț! Ei sunt buni de popi, soldați și muncitori cu sapa. Dacă nu veneam noi aici..., țara asta rămânea înapoiată!...» Codreanu face un program de revitalizare a comerțului românesc, bazat pe sfaturile lui Iorga și Cuza. [...] **Românii știau să facă comerț și încă foarte bine. Da, dar asta i-a înfuriat pe evrei.** Și ca să poată menține monopolul comerțului din țară (mai ales în Moldova), au plănuit distrugerea lui Codreanu și a Gărzii de Fier. Și cum avea cine să-i ajute, au bătut la ușa «Reginei Duduia». [...] Carol imediat i-a dat ordin lui Călinescu (Armand) să pună jandarmii și polițiștii pe legionari, folosind trucul cu «Ordinea Publică». Negustorii legionari au început a fi săcâiți prin diferite forme. Nu mai primeau autorizație. [...] Titulescu care tocmai sosise la București, i-a cerut (regelui) să declare că: „Garda de Fier trebuie distrusă, fiindcă ne

¹⁷⁰ Ibidem, p.149.

¹⁷¹ Ibidem, pp.163-164.

împiedică a dezvolta relații frățești cu Uniunea Sovietică.” (de fapt, cu Masoneria; motivul lui Titulescu este evident neplauzibil - n.a.)¹⁷²

*

C. Zelea-Codreanu declară la sfârșitul lui noiembrie 1937: „Cerem Majestății Sale [...] Țara întreagă trebuie să se cutremure, să se înalțe, și să-i înfrunte pe cei care îi pregătesc moartea. Toți cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului și a istoriei naționale, au datoria să ceară și să impună scoaterea politiceii românești de sub influența și comanda Masoneriei, Comunismului și Iudaismului. Aceasta este singura măsură salvatoare pentru viitorul Neamului Românesc. [...] Eu sunt contra marilor democrații ale Occidentului, eu sunt contra Micei Înțelegeri, eu sunt contra Înțelegerii Balcanice și nu am nici un atașament pentru Liga Națiunilor Unite, în care nu cred. Eu sunt pentru o politică externă a României alături de Roma – Berlin, alături de toate statele revoluționare și naționale în contra bolșevismului. În 48 de ore după biruința Mișcării Legionare, România va avea o Alianță cu Roma și Berlin, intrând astfel în linia misiunii istorice din lume: apărarea Crucii și a civilizației creștine.”

Declarația asta a cutremurat biroul rabinului Willi (Wilhelm) Filderman de la Centrala Sinagogilor din România. Și cum rabinul era un înțelept talmudist, comunist din 1919 pe de o parte, sionist și capitalist pe de altă parte și regalist de circumstanță, s-a gândit că singura cale să nu se întâmple ceea ce Codreanu făcuse imprudența să spună înaintea (și în campanie electorală), era să-l oprească prin orice mijloc de a câștiga alegerile. Și dacă le câștiga, să fie ucis. Cu acest plan în minte, rabinul Filderman s-a dus la «Regina Duduia» și i-a spus ce are de făcut. [...] Ea a cerut capul lui Codreanu, iar Carol i l-a dat, oferindu-i și un Purim, ce a ținut din anul 1938 până în 1940, prin asasinarea a sute de români. (se face referire la sărbătoarea evreilor din luna martie, care celebrează izbânda asupra perșilor, după aruncarea în brațele regelui persan Xerxes a evreiceii Esther, la cererea căreia el a măcelărit 75 de mii de perși iar averile le-a dat evreilor...)¹⁷³

*

Merită să fie precizate câteva aspecte. Regele și amanta lui nu puteau accepta și le era teamă de popularitatea și caracterul Mișcării Legionare. Spre deosebire de alegerile din noiembrie 1937, când Garda de Fier ajunsese pe locul al treilea, în februarie 1938, ea era pe punctul de a câștiga alegerile. Mii de legionari au fost bătuți, mutilați, iar alții au fost uciși, determinându-l pe Codreanu, în 8 februarie să-și retragă partidul din alegeri. Dând vina pe legionari pentru violențele comise, Carol și Armand Călinescu au dat lovitură de Stat militară în noaptea de 12 februarie 1938. Guvernul Goga – Cuza este demis iar Goga „de supărare ajunge la spital, unde a fost otrăvit și apoi a murit.” De asemenea, Cuza ajunge pe străzi, „dat afară din învățământul superior după 30 de ani de activitate, fiindcă fusese «prea naționalist» și îi jignise pe evrei.” Este dizolvat Parlamentul, anulată Constituția din 1923. Sunt desființate toate partidele. Se impune cenzura. Apoi Carol formează partidul său personal (de buzunar) numit Frontul Renașterii Naționale (!!) și se auto-declară dictatorul României. Dă o nouă Constituție „în care introduce un amendament cerut de amanta sa prin care îi încetățenea pe cei 200 de mii de evrei intrați ilegal în țară”, evrei pe care Goga îi refuzase...)

Și ca fericirea să fie deplină, Carol, împins de amanta Lupescu, decide să distrugă comerțul legionarilor și să-l extermină pe Corneliu Codreanu (împreună cu toată conducerea Mișcării Legionare - n.a.). La discutarea acestui plan, au luat parte Duduia, Urdăreanu, Călinescu și Iorga. [...] Nicolae Iorga a început (în cercul grupării de la ziarul său și la radio - n.a.) o campanie de denigrare a Gărzii de Fier și a lui Codreanu. [...] Executarea ordinului de distrugere a comerțului românesc era în sarcina ministrului de Interne, Armand Călinescu. El

¹⁷² Ibidem, pp.213-214 (în același timp, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române cerea o lege împotriva masoneriei!).

¹⁷³ Ibidem, pp.215-216.

devenise și prim-ministru în martie 1938, în locul Patriarhului Cristea, care fusese «chemat» de Dumnezeu să dea socoteală, de ce îi mistificase numele pentru gloria pământească...(fusese chiar un apropiat al Duduiei Lupescu - n.a.)

C.Zelea-Codreanu, într-o scrisoare trimisă lui N. Iorga la redacția ziarului Neamul Românesc: „Eu nu mă pot bate cu D-ta. N-am nici geniul, nici vârsta, nici condeiul și nici situația D-tale. N-am nimic. D-ta ai totul. Dar din adâncul unui suflet lovit și nedreptățit îți strig și îți voi striga din adâncul gropii, ești un necinstit sufletește, care ți-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate. **Voi care ne acuzați de violențe, după ce ați întrebuițat contra noastră cele mai mari violențe, împingându-ne la disperare și păcat. [...]** Vă vom dovedi acum, că nu vom reacționa în nici un fel la provocările voastre. [...] **Dar de acum și până voi închide ochii, domnule Iorga și după aceea, te voi privi așa cum meriți.**” Această dramatică scrisoare, care l-a costat (până la urmă) viața pe Corneliu Codreanu, este **un act de acuzare veșnică împotriva lui Iorga**, care deși avea glorie și bani, era înhămat la «carul crimei» Carol – Lupescu, pentru că îi satisfăcea înfumurarea și grandomania, că el era pionul principal din Casa Regală. **Pe cât a fost de mare profesor de istorie, pe atât a fost de mare criminal, Iorga fiind autorul moral la distrugerea comerțului românesc, la asasinarea lui Codreanu și a sutelor de oameni politici, care culmea, nu lui nu-i plăceau, (doar el îi inspirase) ci curtezanei Lupescu.** [...] S-a sfătuit cu Carol, cum să-l distrugă pe «ignorantul» care avusese îndrăzneala să-l acuze de distrugerea comerțului legionar. [...] Consilierul Regal Nicolae Iorga a făcut o plângere la Tribunalul Militar împotriva lui Codreanu, că l-a ultragiat.¹⁷⁴

*

În timpul procesului (i s-a înscenat un proces politic pentru „Crimă de trădare”, aceasta fiind o infracțiune ce rezulta din noul decret regal din 24 mai 1938, prin care s-a introdus pedeapsa cu moartea - n.a.), Iorga scrie un articol în ziarul Neamul Românesc, care arată câtă ură nutrea el pentru Codreanu, spunând cu sarcasm: „Să asiste lume multă, să vină să cunoască debaterile de la proces. Să se deschidă ușile, spre a se constata nu nevinovăția lui Codreanu, ci nulitatea lui.” Era așa o grabă să-l condamne pe Codreanu, că procesul s-a judecat și noaptea. [...] „Nu știu dacă a existat vreodată în viața publică a României, un om care să fi fost atacat cu atâta înverșunare, patimă și rea credință de întreaga presă și de toate cluburile iudeo-politicianiste, așa cum am fost eu de la arestarea mea și în timpul instrucției.” [...] În noaptea când Codreanu a fost arestat, Armand Călinescu arestase și 700 de legionari, printre care se aflau vârfurile elitei legionare, ca membrii fondatori ai Legiunii și comandanții de Cuib, numit «Grupul 19». [...] Pe lângă aceștia, au fost arestați toți legionarii care dețineau posturi la Stat. [...] Legionarii nu aveau dreptul să fie naționaliști în propria lor țară și să lupte pentru păstrarea identității lor creștine, dar evreii și-au luat dreptul să fie naționaliști și să expulzeze din Israel pe toți cei de altă religie, mergând până la asasinarea lor. [...] Deși Codreanu nu era în guvern, campania de calomnii împotriva lui continua în presa din «Sărindar» (evreiască). La asta s-au asociat și o mulțime de românași, toți interesați să fie bine cu camarila regală. [...] Nicolae Iorga care era sfătuitorul lui Carol, a scris în gazeta sa Neamul Românesc că: „Legionarii sunt o grupare de provocatori, niște criminali ce trebuie să fie extirpați.”¹⁷⁵

*

«Pentru o mai strânsă relație între Franța și România, ar fi bine să-l lichidați pe acel Codreanu...» (sunt cuvintele adresate lui Armand Călinescu de către colegii săi masoni din Franța; care el însuși declarase în fața regelui, a amantei acestuia și a lui Iorga că: „cel mai bun lucru ar fi să-l lichidăm pe Codreanu, așa cum a sugerat și domnul Iorga”, iar „dacă Codreanu dispăre, legionarii se vor potoli”, referindu-se la cei aproape un milion de legionari

¹⁷⁴ Ibidem, pp.216-224.

¹⁷⁵ Ibidem, pp.224-242.

liberi și „aruncându-și o privire de complicitate către Dudaia , care dădea din cap afirmativ.” n.a.)

Numai la bănuiala că cineva era Legionar, polițiștii și jandarmii îl împușcau fără somație. Îi împușcau pe străzi, prin localuri, prin trenuri și chiar în locuințele lor. [...] Legionarii nu știau că trădătorul (cel mare) era Mihail Vârfureanu, care-i dădea toate informațiile lui Armand Călinescu. [...] Din această cauză, Sima cu Christescu renunță temporar la planul lor de a-l răsturna pe Carol și ordonă retragerea în Germania a Legionarilor cu posturi de comandă. (Violența regimului carlist a ajuns repede la paroxism și satanism. În asemenea condiții de violență extremă la adresa Mișcării Legionare, se știe că nouă legionari l-au asasinat pe Călinescu. Ceea ce se cunoaște mai puțin este faptul că ei au fost torturați în mod sălbatic, au fost împușcați chiar pe locul unde au tras ei în primul ministru, iar trupurile au fost lăsate pe caldarâm timp de trei zile. Chiar Iorga a avut „plăcerea” de a lovi cu piciorul în cadavre. Apoi, s-a dat ordinul să fie împușcați câte 3 legionari în toate județele țării și să fie spânzurați de stâlpii de telegraf în locuri publice timp de 3 zile. Evident, până și simbolistica aceasta este masonică. Iarăși. Mai puțin cunoscut este și faptul că, înainte de asasinarea lui Călinescu, care umbla nepăzit adesea și mândru de teroarea instaurată, neînchipuindu-și că ar putea păți ceva, o altă echipă de 7 legionari, compusă din 4 medici, 2 avocați și un student la Teologie și-au luat răspunderea actului lor și au încercat acest lucru. Prinși însă, fără nici un proces, după 10 zile de tortură zi și noapte, au fost aruncați de vii în crematoriu. Dintre ei, Nicoleta Niculescu este mai întâi violată și îi sunt tăiați sânii... - n.a.) ¹⁷⁶

*

(După 3 septembrie 1940, adică după cedarea unor mari teritorii de către România fără luptă, încep manifestațiile anticarliste, care vor conduce la forțarea abdicării lui în favoarea generalului și Președintelui Consiliului de Miniștri, Ion Antonescu și prințului regent Mihai. **Însă prigoana legionarilor a reizbucnit cu o mare forță, după ruptura dintre general și Horia Sima, ruptură provocată pe filieră masonică de Ică Antonescu (Mihai), care a creat o mare rivalitate între cei doi lideri (devenit dintr-un avocat anonim care l-a apărat pe general timp de 2 ani într-un proces de bigamie, un „prieten de mare încredere” - n.a.).** Generalul (Ion Antonescu) se retrage din Consiliu și tocmai când Sima credea că spiritele s-au liniștit (după evenimentele de la Jilava), vine Ică Antonescu și îi spune: „Singura condiție de a se continua guvernarea cu Garda de Fier este, ca Generalul Antonescu să fie proclamat Șef al Legiunii.” (idee subversivă încercată chiar și de Carol al II-lea, la sugestia unui apropiat de-al său - n.a.) [...]

Ilegalitățile lui Ică Antonescu (nenumărate favoruri contracost față de evreii care voiau să ocolească legea, chiar și de la evreii comuniști, care i-au adus o mare avere - n.a.) au fost sesizate de Serviciul Secret German prin 1942, și i-a cerut generalului să se dispenseze de el, dar el nu l-a destituit. Așa de mare încredere avea în Ică, încât, la insistența lui, s-a dus la Palat în acea zi de 23 august 1944 și a căzut în cursa întinsă de Regele Mihai condus de comuniștii evrei. [...] La sfârșitul războiului, evreii salvați de Ică și ajunși la conducerea României, l-au dus pe el și pe general în fața plutonului de execuție (unde ultimul a avut parte de o moarte demnă și curajoasă, în timp ce lui Ică îi tremurau genunchii și a fost dus pe sus de soldați, suferind pentru trădarea lui; fiind considerat slab, Ică „trebuia” sacrificat pentru a nu divulga nimic niciodată - n.a.). ¹⁷⁷

*

Antonescu ca ofițer și șef de Stat, nu se împăca cu faptul că legionarii prea se grăbeau (în zelul lor, după atâtea persecuții anterioare - n.a.) să modifice structura Statului după legile

¹⁷⁶ Ibidem, pp.242-256.

¹⁷⁷ Ibidem, pp.356-364.

Legiunii și ascultau numai de ordinele lui Horia Sima. Asta îl incomoda (în plus, nu-i putea ierta ușor pe legionari, în general, pentru uciderea lui Nicolae Iorga și a lui Virgil Madgearu, neștiind de implicarea KGB-ului și implicit a Masoneriei în aceste atentate - n.a.). [...]

Protectorii acestui asasin (este vorba de cazul uciderii unui maior german în București - n.a.), un grec de origine, sunt: **Eugen Cristescu**, șeful Serviciului Secret, fostul om de încredere al lui Armand Călinescu și **Alexandru Rioșanu**, omul jidanilor și al grecilor (aceștia doi fiind cei care au complotat împreună cu Ică, pentru a-l despărți pe Ion Antonescu de legionari - n.a.). În loc să fie îndepărtate aceste elemente satanice, a fost silit să plece din guvern viteazul general și om de caracter generalul Petrovicescu (ministrul de Interne legionar), fiindcă așa a ordonat **Legăția engleză și masoneria**. Rugăm pe Generalul Antonescu să facă dreptate pentru români. Cerem înlocuirea tuturor persoanelor masonice iudaizate din guvern. Cerem guvern legionar. Vrem pedepsirea vinovaților pentru asasinarea ofițerului german... (dintr-un manifest, citit pe 20 ianuarie 1941 de Viorel Trifa și scris de Horia Sima - n.a.) Acest manifest, cât și strigătele legionarilor pe străzile Capitalei: «Jos Rioșanu! Jos Cristescu! Jos jidoviții! Vrem guvern și disciplină legionară cu Horia Sima la conducere!», a dezlănțuit furia generalului Antonescu. [...] Văzând că legionarii nu se supun ordinelor lui, generalul ordonă armatei să ocupe instituțiile cu forța și să-i împuște pe cei ce se opun. ¹⁷⁸

*

Manifestanții (adunați pentru a-i sprijini pe legionari - n.a.) au fost atacați de mitraliere trase din tancuri. [...] Că **armata a atacat prima poporul** (adică, pe aceștia - n.a.), o confirmă generalul Antonescu în propriul său raport. [...] Ciocnirile dintre armată și legionari au continuat, succesul fiind de partea Legiunii. [...] Hitler cerea (după ce îi recomandase lui Antonescu, la ultima vizită a lui în Germania, să-i excludă din guvern - n.a.) pe 23 ianuarie 1941: „Garda de Fier să înceteze orice rezistență. Evenimente importante se pregătesc în această parte a Europei, care necesită ordine și liniște în România. Generalul Antonescu să fâgăduiască, că dacă rezistența legionară încetează, nici un legionar nu va fi urmărit și mișcarea nu va fi trasă la răspundere.” [...] „Când legionarii (îndemnați de Sima) au început să iasă din instituții în mod pașnic și neînarmați, armata a tras în ei. A fost un măcel. [...] Un total de 800 de vieți omenești secerate cu mitraliera.”

Așa zisa rebeliune, din 21-23 ianuarie 1941, a fost de fapt o lovitură de stat militară dată de generalul Antonescu cu avizul lui Hitler, ca să-i elimine pe legionari de la conducerea Statului. [...] Majoritatea legionarilor însă, au rămas în țară, fiindcă nu s-au așteptat că Antonescu se va năpusti asupra lor ca o fiară, cu o teroare asemănătoare cu cea a lui Carol al II-lea, după ce declarase public că nu va pedepsi pe nimeni și dăduse o amnistie pentru cei care împușcaseră pe deținuții de la Jilava. Dar după ce Antonescu a recâștigat puterea prin mitraliere, a umplut închisorile cu legionari și a ucis pe mulți. [...] În **ura lui față de legionari**, Mareșalul Antonescu a mers așa de departe, că a ordonat să fie ucis ultimul bărbat din familia Codreanu. (dar mai ales, a trimis pe frotul rusesc în linia întâi peste 60 000 de legionari, dintre care mulți au murit. - n.a.) [...] A cerut lui Hitler să-i aresteze pe toți legionarii refugiați în Germania. [...] După doi ani de lagăr, chiar în ziua de 23 august 1944, când legionarii închiși (400 în frunte cu Horia Sima) habar nu aveau că în România avusese loc o lovitură de Stat a Regelui Mihai condus (orbește, oare? - n.a.) de comuniști, avioane Liberator bombardează lagărul Buchenwald, dar numai barăcile unde erau luptători naționaliști ai României și ucid mulți dintre ei. [...] Iar legionarii băgați în închisori de Antonescu, au fost exterminați prin torturi barbare. Asta au făcut-o evreii comuniști, care erau «monarhiștii» de ieri ai «Reginei

¹⁷⁸ Ibidem, pp.367-368.

Duduia» și care au fost salvați de la moarte în Auschwitz de către Ică Antonescu și generalul Antonescu.¹⁷⁹

*

„În Siberia, generalul Dragomir (Nicolae) a fost tovarăș de suferință cu un general rus, fost membru al CC al PCUS, căzut în dizgrația lui Stalin. Acest general rus, al cărui nume, din pricina vârstei mele înaintate, nu-l mai țin minte – i-a făcut generalului Dragomir dezvăluiri extrem de interesante în legătură cu împrejurările în care a fost asasinat marele profesor Nicolae Iorga, susținând că persoanele care l-au ucis pe Iorga nu erau propriu-zis legionari, ci **agenți ai URSS, introduși în mișcarea Legionară.** [...] Însuși generalul rus se arăta cutremurat și indignat de **caracterul diabolic al diversiunii comuniste îndreptate împotriva conștiinței naționale românești.** Succesul acestei mașinațiuni s-a bazat pe trădătorii de neam de teapa aceluia odios Boieru din Constanța. (care n-au mai putut fi opriți în timp util de alți legionari, de la ceea ce și-au propus „singuri” - n.a.) [...] Generalul Nicușor Dragomir a povestit aceste lucruri și în pușcăriile de la Jilava, de față fiind subsemnatul, avocatul Nicu Miloiu, doctorul Popescu Vișină din Ploiești și un preot protopop de la Drăgășani, al cărui nume l-am uitat. [...] Acest general a fost ministrul coordonării în timpul guvernării ilustrului mareșal Antonescu, motiv pentru care a fost arestat de comuniști și predat autorităților rusești, care l-au deportat în Siberia, unde a pătimit timp de 10 ani. [...] Detaliul cel mai important este că domnia sa nu a fost legionară și nici nu are simpatii legionare. Dimpotrivă, așa putea spune.” Dar l-am sfătuit pe dl.X...X... să rămână totuși anonim, nu de teama Legionarilor, ci a altora, știind eu bine cât de lung a rămas brațul celor pe care îi incriminează propriu-zis mărturia generalului Dragomir. [...] Încă de acum 6-7 ani circula printre istorici zvonul că în Occident, după deschiderea arhivelor perioadei interbelice ar fi apărut unele **dovezi de implicare a unor forțe străine în asasinarea lui Nicolae Iorga.** În București, erau persoane pe care le-am auzit afirmând categoric acest lucru, inclusiv regretând la vremea aceea că aceste dezvăluiri nu pot fi aduse la cunoștința opiniei publice românești.¹⁸⁰

*

O mare primejdie amenință organizația legionară. Intrarea în cadrul organizației a o mulțime de elemente slabe sau chiar rele. Este un fapt cunoscut: de câte ori un curent se ridică mai puternic în favoarea unei organizații, de atâtea ori năvălesc asupra ei și o serie întreagă de elemente inferioare, uneori chiar haimanale, oameni fără căpătâi, escroci, secături etc... Altă serie o formează voiajorii politici, care au bătut la ușa tuturor partidelor și acum stau gata să se arunce și în brațele Mișcării Legionare. [...]

În cartea lui Cristian Troncotă intitulată Eugen Cristescu, destinul unui mare român, (Ed. Roza Vânturilor, 1994), sunt inserate nenumărate documente, inclusiv stenograme din consiliile de miniștri ale guvernului Statului Național Legionar, prin care se demonstrează că **partidul comunist a reușit să se infiltreze în Mișcarea Legionară, în special în Corpul Muncitoresc Legionar, care a luat ființă în vara anului 1937 sub comanda lui Gheorghe Clime și apoi a lui Dumitru Groza, personalitate asupra căreia încă se poartă discuții și există suspiciuni în sensul de a fi aparținut sau nu, cândva sau întotdeauna, ideologiei comuniste, respectiv mișcării active comuniste din România.** În raportul Corpului Detectivilor, care activa în cadrul Serviciului Român de Informații, către Eugen Cristescu, se afirmă: „Încă de la instaurarea

¹⁷⁹ Ibidem, pp.368-371.

¹⁸⁰ Ion Coja, *Legionarii noștri*, Ed.UMC, București, 2001, pp.52-54.

regimului legionar, Comitetul Central al Partidului Comunist a dat dispoziții confidențiale membrilor de încredere, să se infiltreze în Mișcarea Legionară.'' (la p.69) ¹⁸¹

*

În cartea Ion Antonescu și Garda de Fier, apărută la editura Rom-Edition (Târgu Mureș, 1991) și care nu este altceva decât reeditarea cărții „Pe marginea prăpastiei”, (scrisă de Ion Antonescu), apărută în 1941, la pag.108, în subcapitolul „Infiltrația comunistă în rândurile legionare”, se scrie: „Însuși ministrul de interne trebuie să recunoască, într-un consiliu de miniștri, infiltrația comunistă în Mișcarea Legionară și pericolul ei: «De multă vreme avem informația – spune generalul Petrovicescu – că se produce o penetrație de comuniști în Mișcarea Legionară. Am informat și Conducerea Mișcării. Pe acești comuniști îi urmărim de aproape.» Dl. general Antonescu, conducătorul Statului: «În ce privește chestiunea cu comuniștii, să nu ne culcăm pe o ureche cu gândul că în alți ani nu s-a întâmplat nimic. Anul acesta ei vor căuta să profite de faptul că situația nu este bine pusă la punct.» [...] Din cartea lui Grigore Opriță Garda de Fier (Timișoara, Ed.Gordian, 1994), aflăm că: „Dumitru Groza, șeful Corpului muncitorilor Legionari, a organizat de capul lui un serviciu de poliție care a făcut câteva descinderi în casele evreiești de la marginea Bucureștiului și a ridicat o serie de obiecte de valoare. În urma reclamațiilor primite de la evreii din cauză, Horia Sima și Ion Boian au căutat personal și au dat de urma misterioasei poliții.” (p.163) De fapt, în acest timp existau în România trei poliții (din care una legionară cerută de Antonescu pentru propria-i securitate, amenințată de foști regaliști ai lui Carol al II-lea). [...] **Elementele declasate ale mahalalelor marilor orașe au făptuit (pentru bani) sub «protecția» cămășii verzi fapte reprobabile, unele din ele dovedite ca atare, altele rămase să fie, pe nedrept, atribuite Mișcării Legionare.** [...]

În revista Magazin Expres, nr.4, domnul Simion Ghinea afirmă că, deși Antonescu a vrut să implice cât mai mulți legionari în crime (contra evreilor - n.a.), până la urmă **nici un legionar nu a fost acuzat de a fi avut vreun conflict cu evreii, pentru simplul motiv că nu a existat niciunul.** „A fost în schimb mahalaua și cu agenții provocatori care au intrat pe scenă și au comis crime care trebuiau apoi puse pe socoteala Legionarilor. Dar **presa nu a ținut seama de hotărârile justiției și de glasul autorității conspirative, și a continuat atribuirea acestor crime Mișcării Legionare.**” (Ovidiu Guleș, Cum am cunoscut Legiunea Arhanghelului Mihail, Timișoara, Ed. Gordian, 1994, p.291)

N. Steinhardt, cu obiectivitate, scrie în cartea Monologul polifonic (Cluj-Napoca, Ed. Dacia, 1991), în capitolul O lecție bună: „...Rebeliunea nu a fost numai o revoltă politică, ci și un excelent prilej pentru scursorile mahalalei de a invada centrul orașului, - cetății – a jefui, a prăda și a dezlănțui nediscriminatoriu”, pomenind cu un rând mai sus „deopotrivă români și evrei” (p.262).

Tiberiu Hentea, comisar în Poliția Legionară, depune mărturie că a văzut în zilele puciului antonescian din ianuarie 1941, cum un comisar din vechea poliție carlistă distribuia cămăși verzi cu centură și diagonală unor grupuri de țigani din Ferentari, iar aceștia – astfel îmbrăcați – s-au năpustit apoi asupra unor prăvălii din Capitală. (Gazeta de Vest, nr.120 din aprilie 1996)... ¹⁸²

*

În cazul lui Ion Antonescu mărturisesc că, am ajuns la concluzia următoare: marea lui vinovăție nu este, în contextul de atunci, că a trecut de Nistru, ci faptul că în loc să se înconjoare cu adevărați patrioți, el, **spirit solitar**, a căzut pradă unui joc de culise monstruos, foarte bine regizat de masoneria mondială (și transpus în practică, de cea locală). Sunt voci care spun astăzi, că devenise el însuși un mason, din perioada când fusese numit atașat militar la Londra.

¹⁸¹ Flor Strejnicu, op.cit., p.125.

¹⁸² Ibidem, pp.129-138.

Decisiv cred însă că a fost „ajutorul prețios” al lui Ică/Mihai Antonescu, „prietenu” său și al altora din cercul acestui personaj sinistru. Istoria consemnează că acest om l-a trădat și folosit fără niciun fel de scrupule (încă de pe când l-a apărat ca avocat obscur în procesul de bigamie intentat lui Antonescu de slugile lui Carol al II-lea, proces care a durat doi ani, timp în care a descoperit „prietenia” lui; îmbogățindu-se ulterior, ca înalt funcționar și sfătuitor de taină al acestuia, mai ales pe seama și cu ajutorul evreilor, pe care îi scutea de îndatoriri de război etc) și care l-a influențat covârșitor împreună cu Alexandru Rioșanu și Eugen Cristescu, „**divorțându-l**” de legionari. Trădarea reiese clar, chiar din insistența lui Ică/Mihai Antonescu de a-l aduce pe Mareșal la Palat, în acea zi fatidică de 23 august 1944, pe care comuniștii au transformat-o în modul cel mai cinic în sărbătoarea cea mai fastuoasă! În realitate, l-au transformat într-un fel de Purim românesc...

*

Zile și nopți mareșalul n-a avut astâmpăr. Într-o dimineață unui „patriot din i-a spus: <<Acum îmi pare rău că nu l-am ascultat pe Hitler. Am refuzat trimiterea evreilor români în Rusia, știam că acolo sunt asasinați... Drept mulțumită sunt aici...>>. „Patriotul” era evreu sau chelner. Altădată s-a adresat lui Ică (Mihai Antonescu): <<Îmi pare extrem de rău că nu te-am mazilit atunci când mi-a cerut-o Hitler; acum nu te-aș auzi bocind ca o otreapă...>>. Într-o altă zi Sabău a înregistrat o convorbire a mareșalului tot cu fostul său locțiitor; printre altele a reținut următoarea muștrare adresată lui Ică: <<E de neînțeles cum poate fi atât de laș, atât de timorat, ca cea mai de pe urmă târâtură politică, un om care a avut în mâinile lui destinele unui neam... Ai vrut tratative cu anglo-americanii, te-am lăsat – spunea că trebuie să facem politica lor, că ei ne vor fi salvatorii... De ce nu vin acum să te scape?... Împreună cu Rioșanu și Cristescu ați făcut pe dracul în patru să fiu pus în conflict cu legionarii... Acum îmi dau seama că tinerii aceștia nu aveau altă vină decât aceea că nu au știut să fie ca voi, niște șmecheri politici, la machiavelismele voastre să răspundă cu machiavelisme... Ai văzut, ei au murit demni, nici unul nu s-a târât... te-ai speriat când ai aflat cum a căzut Zăvoianu semeț, senin, blestemându-ne... Te-a blestemat pe tine, pentru că tu ai voit să-l martirizăm... Acum ce mai vrei? Să suport văicărelile tale până la moarte? Încetează te rog!... Nu arunca în noroi și fărâma de onoare ce ne-a mai rămas...[...] „Patrioții” (în general, evrei) și-au descărcat armele automate; lui Sabău i s-a spus că erau arme de fabricație germană. Mareșalul este lovit, are timp să facă un gest, parcă ar fi vrut să ceară: „trageți, bestii!”, se clătină un pic, nu apucă să strige decât atât: „Trăiască România noastră!...” Și se prăbuși cu fața spre apus, mai întâi în genunchi, apoi cu totul, asemenea unui om care încearcă să lupte cu moartea și dincolo de mormânt. Unui fost gardian, și el prezent acolo, i s-a părut că prăbușirea generalului a produs un fel de zgomot prelungit, ciudat, ca al unui stejar în cădere, cu ecouri ce răsună și după prăbușire...¹⁸³

¹⁸³ Blănaru – Flamură V., *Generalul Antonescu în cămașa verde legionară*, Ed. Sepco, București, 1998.

CUM INTERPRETĂM NAȚIONALISMUL MEMBRILOR ȘI SIMPATIZANȚILOR MIȘCĂRII LEGIONARE?

Istoria ne confirmă faptul, că o mare parte din intelectualitatea interbelică - una dintre cele mai reprezentative pentru poporul român și afirmarea sa în sfera culturii universale -, a aderat cu entuziasm sau a admirat sincer Mișcarea Legionară. Mărturiile în acest sens sunt numeroase și credibile, dar ceea ce frapează este însă declararea drept tabu a oricărui subiect legat de acest fenomen național din România sau adoptarea perspectivei comuniste ori chiar masonice (pentru ultimul caz este relevantă prezentarea în două documentare a „nocivității legionare” și „a personalității ilustre a lui Carol al II-lea”, de către un francmason precum Alexandru Paleologu).

Este timpul ca istoricii români să se pronunțe categoric și fără teamă în această privință. Este suficient să amintim numai de faptul că această mișcare a marcat istoria noastră și a împiedicat vreme de mai bine de două decenii instaurarea comunismului în România. A fost o mișcare de masă, cu mulți aderenți, care în 1938 era pe punctul de a câștiga alegerile. Fiind în sine o mișcare națională și antipoliticianistă, este lesne de înțeles actualul demers de minimalizare sau denigrare a acesteia, de scoatere din memoria noastră și de deformare a caracterului ei profund creștin și naționalist. Masoneria a luat și ia toate măsurile pentru a desființa orice naționalism autentic, de felul celui legionar sau a unuia asemănător.

*

*Cum ar putea fi explicată participarea sau adeziunea (la Mișcarea Legionară - n.a.) unor intelectuali de primă mărime din România, și în general a multor personalități intelectuale „creatoare sau morale de o certă prestanță”, de diverse orientări și profesii? Iată de ce, merită să amintim întru eternitate numele lor, și precizând că această listă nu este exhaustivă: Arșavir și Haig Acterian, Ion Barbu (Dan Barbilian), Vasile Băncilă, Ernest Bernea, Lucian Blaga, Arsenie Boca, Dan Botta, I. Al. Brătescu-Voinești, Gheorghe Calciu, Emil Cioran, Horia Cosmovici, Aron și Ovidiu Cotruș, Nichifor Crainic, Mircea Eliade, Ion Gavrilă Ogoranu, Radu Gyr, Vintilă Horia, Nae Ionescu, Constantin Joja, Horia și Vasile Lovinescu, Mihail Manoilescu, Simion Mehedinți, Constantin Noica, P.P. Panaitescu, Arsenie Papacioc, Nicolae C. Paulescu, Marcel Petrișor, Anastasia Popescu („Mama Sica”), Sextil Pușcariu, Marietta Sadova, N. Steinhardt, Petre Țuțea, George Uscătescu, Pan M. Vizirescu, Constantin Voicescu, etc.; altele mai puțin cunoscute publicului larg actual, dar reprezentative în sfera axiologică și/sau morală a dreptei creștine: Demostene Andronescu, Ion Banea, Radu Budișteanu, Ion Moța (bătrânul), Mihail Polihroniade, Ion Zelea Codreanu (tatăl Căpitanului), Ion I. Moța, Vasile Marin, Horia Sima și mulți alții.*¹⁸⁴

*

„Mișcarea lui Codreanu a polarizat clasa intelectuală cum nu a mai făcut-o nici o altă formațiune politică din România Mare; nu doar majoritatea covârșitoare a tinerei intelectualități creștine s-a apropiat în diferite grade de legionarism, dar și mulți intelectuali naționaliști din generația mai veche, imediat post-eminesciană (de la N. C. Paulescu, Simion Mehedinți, I. Al. Brătescu-Voinești, I. Găvănescul sau C. Șumuleanu până la N. Crainic, Nae Ionescu sau Aron Cotruș). Mișcarea s-a născut, de altfel, în mediile studențești, unde a și crescut cu timpul, extinzându-se apoi și asupra liceenilor din ciclul superior (pe care-i aflăm angajați masiv, mai ales în anii '40, în vestitele «Frății de Cruce»).

¹⁸⁴ Răzvan Codrescu, în Prefața vol. de crestomație *Intelectualii și Mișcarea Legionară. Mari conștiințe românești*, Ed. Fundației Culturale Buna-Vestire, 2000, pp.3-4.

Închisorile comuniste au fost pline ochi de „tineretul legionar” (elevi și studenți), care a eliminat masiv, atât cât a fost cu putință, și rezistența armată anticomunistă din munți. **«Decapitarea» sălbatică a Mișcării (1938-39), în loc s-o reducă numeric, cum se scontase, a făcut-o să crească în popularitate, astfel că, în toamna lui 1940, Garda de Fier avea în jur de un milion de membri activi și încă și mai mulți simpatizanți, putând fi considerată ceea ce se cheamă «un partid de mase».** Deși foarte receptivă la problematica socială și cu o popularitate deloc neglijabilă în mediile țărănești și chiar muncitorești, Mișcarea Legionară și-a păstrat totuși caracterul elitist, specific tuturor autenticelor mișcări de dreapta. Elitismul «totalitarismului» legionar e tot ce poate fi mai opus, în spirit și în literă, față de populismul «totalitarismului» comunist, încât o aserțiune precum a unui Al. George, cum că «Legionarii au fost bolșevicii noștri», rămâne o culme a ineptiilor propagandei antilegionare!¹⁸⁵

*

La o evaluare senină, oricâte reproșuri politice s-ar putea face legionarismului dintr-un unghi de vedere sau altul, într-o fază sau alta a devenirii sale istorice, cert este că tot ce a fost mai de soi în cultura românească a acestui secol s-a intersectat, mai intim sau mai superficial, cu marea «aventură» legionară. Cazul unui Mircea Eliade este pe cât de ilustru, pe atât de exponențial. Faptul se datorează, fără îndoială, dezideratelor spirituale care s-au aflat întotdeauna îndărătul demersurilor politice ale legionarismului; așa cum Corneliu Codreanu, subliniase în nenumărate rânduri, **mai mult decât un partid politic, Legiunea a fost o «școală spirituală», urmărind nu atât să parvină la putere, cât să formeze o «elită națională» capabilă să împlinească, într-un viitor indefinit, «schimbarea la față a României».**

Linia Legiunii (aflăte sub patronajul mistic al Arhanghelului Mihail, arhistrategul legiunilor cerești) se voia paralelă cu linia Bisericii, fiind pătrunsă, mai mult decât oricare altă mișcare contemporană de dreapta, de spiritul jertfelnic și trasfigurator al Crucii. Aristocrație cavalească a românismului în târziul unei istorii mucenicite, legionarii s-au vrut și au fost cruciații secolului XX, zdrobiți de vitregia vremurilor, dar moralmente neînvinși. Dacă neamul românesc va mai cunoaște cândva o resurrecție esențială, aceea nu va mai fi dată în vâlmășagul istoriei, jertfa lor va mărturisi pentru «sufletul românesc» la Judecata din urmă a neamurilor.¹⁸⁶

*

Lupta dintre aceste formațiuni (politice, din România - n.a.) se desfășoară fără menajamente, ajungându-se deseori la invective și grave calomnii pasibile de prevederile Codului penal. Un consens al lor se observă însă ori de câte ori este vorba de Mișcarea Legionară. Atunci disputele lor încetează și, la unison, sunt incriminate cele mai vagi aluzii care ar încerca să elogieze pe legionari. **Cei care, nu contestă constituirea unui nou partid comunist, cu aceeași emblemă, secera și ciocanul, etalându-și doctrina și programul pe posturile TV, se arată îngrijorați de posibila reapariție a unei organizații legionare.** (Mișcarea Legionară a fost o autentică expresie a destinului național, care de la un efectiv de 5 membri, în 10 ani a ajuns la circa 700 de mii, ceea ce o scutește de orice comentarii, ea nefiind o imitație ideologică străină - n.a.).

O scurtă privire asupra cadrului socio-politic din perioada interbelică evidențiază faptul că, după ce se realizase visul de aur al românilor, înfăptuirea României Mari, în țara noastră și-a făcut loc **o gravă demobilizare a energiilor naționale.** Generația idealului național a rămas, după realizarea lui, o generație fără ideal. Parte din combatanți au trecut, nu la organizarea victoriei, ci la exploatarea acesteia în folosul lor. Transformarea spiritului de luptă și jertfă, de pe front, în spirit de afaceri, sporea și mai mult pustiul moral al epocii. Politicianismul venal

¹⁸⁵ Ibidem, pp.4-5.

¹⁸⁶ Ibidem, pp.5-6.

pătrundea în viața publică a României, cu urmările lui nefaste: corupție, afacerism, decadentă. Generația de la 1922 a tineretului universitar din întreaga țară a aprins flacăra unei mișcări care a produs o involburare sănătoasă, de apărare a tradițiilor și drepturilor sacre ale națiunii noastre, deschizând lupta împotriva pericolelor dinăuntru și a celor din afară. **Protestul tineretului a fost îndreptat atât împotriva politicianismului și corupției din administrație, cât și împotriva comunismului, pericol grav și amenințător ce apăruse după revoluția bolșevică din 1917. Lupta tineretului s-a izbit de reacția violentă a politicienilor și a forțelor antinaționale. Noua mișcare, de orientare național-creștină, dispunea de un potențial de idei și energii creatoare, deosebindu-se fundamental de celelalte formațiuni animate de interese materiale, ușor coruptibile. De aceea, noua mișcare a fost considerată un adversar doctrinar redutabil și a fost urmărită și lovită cu deosebită înverșunare.**¹⁸⁷

*

Apariția meteorică în istoria modernă a României, Mișcarea Legionară a cunoscut însă, ca nici o altă formațiune, în scurta ei existență publică legală, 5 decizii de desființare, cu totul ilegale, călcându-se principiile democrației și prevederile constituționale. Din rândurile ei, numai până la 23 august 1944, au fost câteva sute de morți, mii de arestări și s-au înregistrat zeci de mii de ani de închisoare și lagăre, sub acuzația de violențe și ilegalități. În legitimă apărare, legionarii au răspuns la provocările întreținute de reprezentanții puterii. Ionel Moța afirmă pe drept cuvânt: „Declarăm în fața lui Dumnezeu și a istoriei că violențele noastre au fost întotdeauna de apărare și legitim răspuns. Inițiativa ilegalităților și a violențelor (într-o proporție uriașă, dacă le „cântărim”); sunt net în favoarea dușmanilor Legiunii, iar după 1938, violențele legionarilor au crescut ca rezultat al infiltrărilor comuniste sau masonice - n.a.) revine în întregime inamicilor noștri.” [...]

Se impune o întrebare firească: de ce această ură înverșunată împotriva Mișcării Legionare din partea păturii conducătoare a vieții politice și economice din România interbelică? Răspunsul la această întrebare trebuie căutat în primul rând în reacția politicienilor corupți, a jefuitorilor banului public, care își vedeau amenințate pozițiile dominante, atât pe plan politic cât și economic. Acestora li se asociau forțele oculte antinaționale și anticreștine, cu largi ramificații în cercurile economico-financiare interne și externe, interesate să mențină România într-o situație de totală dependență și să exploateze în folosul lor bogățiile acestei țări. Regele Carol al II-lea și camarila din jurul Palatului pregăteau un regim de dictatură personală și nu se temeau de opoziția politicienilor corupți și coruptibili, ci de intransigența Mișcării Legionare. [...] La scrutinul organizat la 20 decembrie 1937, partidele procarliste de guvernământ au înregistrat o înfrângere, iar Garda de Fier o răsunătoare victorie electorală. Ca ripostă, la scurt interval (februarie 1938), regele instituie dictatura personală, dizolvă partidele politice și aruncă Mișcarea Legionară într-o sălbatică prigoană, la care își asigură concursul forțelor opresoare din Siguranță, Poliție și Jandarmerie. Regele transformă țara într-o închisoare.¹⁸⁸

*

Codreanu este arestat și condamnat iar pușcăriile și lagărele sunt umplute cu legionari. În noiembrie 1938, Corneliu Codreanu este asasinat prin strangulare, **după o veche tradiție masonică**. Crima lui Carol al II-lea și a instrumentului său executiv, Armand Călinescu, a cutremurat întreaga țară. Aflat în închisoare cu o condamnare de 10 ani, Corneliu Codreanu, după lege, se impunea să fie ocrotit. Legal, Armand Călinescu, după această crimă, trebuia judecat. Dar cine avea îndrăzneala să-i intenteze proces, când acest act era similar cu o

¹⁸⁷ Nicolae Hristu, Octavian Daniel, Alexandru Mircea, în Cuvânt înainte la vol.cit., pp.7-8.

¹⁸⁸ Ibidem, pp.10-11.

sinucidere? Și totuși o soluție trebuia găsită, fiindcă onoarea și spiritul de dreptate cereau satisfacție. S-a ales o variantă mai puțin ortodoxă pentru pedepsirea crimei. O echipă de 9 legionari prahoveni s-a decis să se sacrifice, fizic și spiritual, împușcându-l pe primul ministru, vinovat de masacru. Când i s-a comunicat regelui acest lucru, a rostit o sentință demnă de un dement: „Să fie omorâți toți legionarii!” Cei nouă nu au fugit de răspundere; s-au predat și au acceptat un supliciu de o ferocitate fără precedent după care au fost executați și expuși timp de trei zile pe caldarâm. [...] În noaptea de 21/22 septembrie 1939 au fost uciși în închisori, în lagăre și pe tot cuprinsul țării sute de oameni total nevinovați, care nu aveau nici o legătură cu cele întâmplate. [...] De remarcat că nici un ziarist, nici un magistrat, nici un om politic – cu excepția lui Iuliu Maniu – nu a schițat vreun gest de protest public împotriva acestui cutremurător holocaust! Pe parcursul a zeci de ani nu a surprins faptul că presa străină de neam i-a invecivat pe legionari ca huligani și teroriști. Dar, după ce în temnițele comuniste, legionarii au dat pe departe cel mai mare număr de jertfe și-au avut cea mai bună comportare, să asistăm astăzi la calomnierea calității morale și intelectuale a acestor luptători ni se pare o ofensă gravă adusă sângelui vărsat pentru demnitatea României. ¹⁸⁹

*

Care a fost rezultatul acestui eroism? Disprețul față de ateism, de comunism și de orice formă de politicianism, a sute de mii de tineri, care mai ales din 1938 până în 1964 au umplut pușcăriile politice ale acestei țări. Întreaga intelectualitate interbelică a României a fost legionară, adică creștină și națională. [...] Carol al II-lea a aruncat în lagăre și temnițe câteva mii de tineri, dintre care pe mulți i-a ucis. Antonescu a făcut același lucru cu alte câteva zeci de mii. Regimul comunist a procedat întocmai cu peste 200 000. [...]

„Mișcarea Legionară este înainte de toate o revoluție spirituală, una din acele prefaceri lăuntrice și totale ale sufletului omenesc, care nu se petrec în istorie decât la răscrucile vremii, la deschiderile de epocă.” (Victor P. Gârcineanu - Din lumea legionară, București, 1999). Atitudinea legionarilor nu a fost singulară: tot pentru mântuirea neamului, au luptat atunci și alte mișcări ortodoxe de tineret, în Bulgaria, tot sub semnul Sfântului Arhanghel Mihail, și în Serbia, mișcarea numită «Bogomoliacichi pocret», îndrumată de Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici. ¹⁹⁰

*

I. Heliade Rădulescu: „Nu vedeți Dumneavoastră că Târtanii din Englitera și Franța nu cer drepturi de cetățeni în România ci privilegii, supremația; vor a fonda o aristocrație a banilor, a Vițelului de Aur? [...] Vin Târtanii din Englitera și Franța cu dreptul Omului bazat pe egalitate să pretindă numai ei privilegii și supremație? Și fiindcă nu pot invoca dreptul acesta, cutează, după cum le-a plesnit în cap paradoxul de Român de ritul Israelit, să-și împingă cutezanța și mai jidănească de a ne amenința cu numele suveranilor Europei!...Să nu cerce la una ca aceasta (să ne cucerească) că Dumnezeu știe unde vor ajunge românii în legitima lor și cea mai sacră din toate urgiile, apărându-și drepturile lor ca orice națiune ce își are instinctul de conservare!” ¹⁹¹

*

Căci era o realitate la noi. Din cauza sărăciei în care se zbăteau tinerii români, consecință a stărilor materiale grele în care se aflau păturile sociale mai umile din mijlocul cărora proveneau majoritatea studenților, îi transformau într-o pradă ușoară în fața tentațiilor

¹⁸⁹ Ibidem, pp.11-12.

¹⁹⁰ Corneliu Zelea-Codreanu, *Pentru legionari*, vol.I, Ediția a IX-a, Ed. Scara, București, 1999, pp.4-5 (Argumentul editorilor).

¹⁹¹ Corneliu Zelea-Codreanu, op.cit., pp.110-111.

partidelor politice, în veșnică căutare de clientelă. Acestea le promiteau situații optime în viitor și le ofereau chiar ajutoare materiale pe parcursul studenției în formă de sinecure statale. Condiția era ca să se înscrie și să militeze în rândurile partidului respectiv. Prin urmare, valorile latente ale individului se vindeau pe câteva monede, necesare pentru a trăi. Dar Corneliu Codreanu nu convocă tineretul țării pentru a forma un nou partid. [...] **Era o încercare de revenire sinceră la tradiția românească pură, o redescoperire a valorilor poporului român.** [...] Era o reîntâlnire a omului român cu tradiția lui. Căci tradiția era cureaua de transmisie a unor valori naționale permanente care conduc popoarele spre maturitatea lor istorică. **Ruperea de tradiție înseamnă saltul în gol al națiunii și moartea ei istorică.** Este poate paradoxal, dar trecutul, cunoașterea lui, este cheazășia sigură a viitorului. Ca și indivizii, popoarele nu mai sunt nimic dacă le rupi de trecutul lor. Dușmanii cunosc aceste adevăruri, de aceea încearcă pe toate căile să rupă popoarele de tradițiile lor, să le întunece conștiința lor istorică.

Este interesant de remarcat că organizația tineretului român, din care Frăția de Cruce este secțiunea elevilor de liceu, care se pune în mișcare încă din anul 1924, este precursora însăși a Mișcării Legionare propriu zisă, care ia ființă de abia în 1927. Aceste frății de cruce, cu elementele ieșite din sânul lor, au avut o importanță covârșitoare la încheierea mișcării, căreia i-a servit primele cadre de organizare, după dezastrul curentului naționalist și ruperea în două a Ligii Apărării Naționale Creștine, a Profesorului A. C. Cuza, evenimente ce s-au petrecut, după cum se știe, în primăvara anului 1927 (o cauză a rupturii, fiind probabil și antisemitismul profesorului, care aducea deservicii românismului și întărea poziția evreilor; xenofobie întâlnită mai recent la Corneliu Vadim Tudor, liderul incontestabil al PRM - n.a.) «Frăția de Cruce» însemnează frăția până la moarte în jurul Crucii, a acelora care simt în suflete scânteia sfântă a iubirii pentru țărâna românească.¹⁹²

*

Cum s-ar putea explica această aliniere totală, rapidă și decisă, a tineretului român la postulatele codreaniste? Numai printr-o perfectă coincidență de neliniști, de gânduri și de aspirații, a unor suflete setoase de absolut, cum erau acelea ale tineretului nostru, cu viziunea clară despre viață și despre necesitățile naționale ale unui mare educator și patriot, cum era Corneliu Codreanu. Ideile de bază ale lui erau: **Dumnezeu și Neamul românesc.** Și amândouă aveau rezonanțe puternice și în sufletul tineretului. [...] Dumnezeu și Patria: Dumnezeu ca sursă unică de împlinire a destinului omului, ridicându-l de pe planul biologic pe cel spiritual, mult mai bogat; Patria, ca împlinire pe plan național a tuturor frământărilor și aspirațiilor sociale ale omului. [...] Pe scara valorilor spirituale ale acestuia, **în concepția legionară, pe prima treaptă stă Dumnezeu, urmează Patria și la nivel mai jos stă viața lui personală, aceea a realizărilor sale ca familie, profesiune, etc.** Iubirea de Dumnezeu va imprima omului curățenie sufletească și morală înaltă. Iubirea de patrie va trezi în el simțul răspunderii, generozitatea față de cei umili și noblețea, atât în gândire cât și în fapte.¹⁹³

*

În viziunea legionară a lui Gheorghe Istrate, liderul Frăției de Cruce (succesorul lui Ionel Moța) **adevărată esență a omului este ființa lui spirituală și nu rațiunea, pe care pun accent societățile materialiste de consum:** „Trebuie să ne desprindem, spune el, de «raționalismul» pur, care a acaparat era noastră. [...] Din ființa spirituală – care este adevărată lui esență – acesta a devenit un simplu «animal rațional» (apropiat cumva de definiția lui

¹⁹² Nicolae Roșca, *Ce este Frăția de Cruce. Origini – organizare – doctrină*, Ed. Mișcării Legionare, Madrid, 1987, pp.10-14.

¹⁹³ Ibidem, pp.16-17.

Aristotel dată omului, aceea de «animal social» - n.a.) Și aici s-a înfundat omul, căci rațiunea singură este pur și simplu impotență omenească. (conducând la sisteme filosofice închise, toate având pretenția relevării adevărului pur - n.a.) **Rațiunea, numai prin ea însăși, cum ni se oferă în zilele noastre, nu poate construi valori autentice. Acestea pătrund în persoana omenească pe alte fire pe care rațiunea nu le poate contabiliza. Și atunci, în îngâmfarea ei nemăsurată, le neagă pur și simplu. Aceasta este în realitate drama vremurilor moderne, care împiedică realizarea unor planuri sociale binefăcătoare pentru umanitate. Sigur că putem analiza totul și putem critica totul. Sigur că putem diseca orice proiect social descoperindu-i lipsurile. Dar îi este imposibil omului, sprijinindu-se numai pe rațiunea lui, să construiască altul mai bun. De aceea, epoca noastră se împotmolește tot mai mult în propria ei neputință.**

Pentru asta, spune Istrate, Frăția de Cruce se străduiește să scoată la suprafața omului valorile spiritului său și să lucreze cu ele în binele societății. Pentru asta vrea să creeze, printr-o educație sănătoasă, pe acel individ (moral, am putea spune - n.a.), care să nu se limiteze numai la critica timpului și a societății lui, ci, înarmat cu forțele sufletului, cu o voință puternică și cu o credință neșovăitoare în ceva, să acționeze cu hotărâre, să galvanizeze energiile mulțimilor naționale și să le angajeze în niște proiecte sociale adevărate. Omul va deveni, dacă urmează acest drum, un restaurator al vieții colective sănătoase, binefăcătoare pentru națiunea lui. [...] Caracterul fundamental al Mișcării Legionare – și cu atât mai mult al Frăției de Cruce, prima etapă a acesteia – este **educația**. Formarea unor oameni dotați cu o serie de calități indispensabile pentru a fi un om adevărat. Este pedestalul care sprijină edificiul creat de Corneliu Zelea Codreanu. **Frăția de Cruce era în esență o școală creatoare de caractere** (de oameni „de esență tare” - n.a.). **Nu este de ajuns să fi învățat, inteligent, înarmat cu sentimente patriotice chiar, pentru a fi și un bun român, folositor țării tale. Mai trebuie să fi ordonat, cinstit cu tine însuși, și cu alții, să fi un pătimăș al ideii naționale (în sensul bun al cuvântului - n.a.) și înarmat cu o convingere puternică și cu o voință de fier. Numai așa se poate oferi poporului românesc toate valențele unui bun patriot.**¹⁹⁴

*

Trei idei de bază:

1. – **O viață sufletească virtuoză și profundă.** (În suflet se joacă destinul omului);
2. – **O viață intelectuală temeinică și bogată.** (Intelectul cu cât este mai cultivat este mai roditor pentru țară);
3. – **O viață fizică igienică și curată.**

Spirit – intelect – fizic. Iată aici, în termeni simpli, o soluție tridimensională, armonioasă și roditoare pentru existența omenească. Căci potențializarea și perfecționarea în individ a acestor trei coordonate de viață va putea da poporului nostru: - un om creștin și moral, cavaler al înălțimilor, încadrat rostului lui omenesc; - un om bine pregătit din punct de vedere intelectual și profesional, creator de bunuri culturale și materiale necesare ridicării poporului său; - un om viguros fizicește, sănătos și energetic, radical în decizii și cu voință de victorie. („Urmăream să fac din ei, spune Codreanu, oameni de voință cari să privească drept și se comporte cu bărbăție față de orice greutate.”) [...]

Frăția de Cruce era prima etapă a acestei școli de înaltă educație morală și civică. Ea se baza pe câteva puncte esențiale, care vor aprinde în sufletul tineretului român de atunci o minunată **revoluție interioară**. Aceste puncte doctrinare, pe care Codreanu le considera absolut necesare pentru formarea tineretului, erau:

- Credința în Dumnezeu; - Conștiința istorică; - Sănătatea morală; - Capacitatea de lucru și de creație; - Înfrângerea interesului personal; - Dragostea.¹⁹⁵

¹⁹⁴ Ibidem, pp.27-81.

¹⁹⁵ Ibidem, pp.14-86.

¹⁹⁶ Ibidem, pp. 128-134.

*

Asistăm la o erupție de viciuri și perversități născute în sânul ei (a decadentei - n.a.) din cauza lipsei totale în oameni de emoții curate, de gânduri înalte, de idealuri. Este parcă o plictiseală, o lehamite, o oboseală de a trăi în frumos, în autentic, și o dorință nebună de se scormoni noroiul și de se bălăci în el. Și ce este mai grozav încă, mai trist și mai îngrijorător, este faptul că omul care practică astfel de viață de aberațiuni, nu mai are nici măcar conștiința păcatului și posibilitatea de consolare prin admiterea lui. Individul, astăzi, parcă face totul pentru a fi nefericit. Și reușește din plin. Satisfacerea simțurilor numai, activarea patimilor, revărsarea instinctelor lui primare peste tot pe unde pășește, însemnează renunțarea lui la fericire. Plăcerea animalică și fericirea, sunt două noțiuni contradictorii. Nu încap amândouă, și în același timp în om.

Tineretul acela al României, de care s-a scris până acum, tineretul frățiilor de cruce, a trăit în fericire (în armonie totală cu legile adevărate de viață). Tineretul de astăzi al lumii întregi trăiește numai în plăcere, în satisfacerea imatură și rutinară a simțurilor. [...] Înnebuniți în cluburi desfrânate, în discoteci excitante, răpiți de droguri și de sexualitate joasă, tineretul lumii coboară vertiginos spre abisuri imposibil de ocolit, dacă nu se face calea întoarsă. Un vid moral se cascadează în fața lui și-l îndreaptă spre ultima treaptă care-l mai separă de nivelul animal. Drogurile, homosexualitatea, lesbianismul – afirmate acestea din urmă cu orgoliu chiar – excită în tineret numai pulsațiile lui animalice. Din frumoasa făptură creată «după chipul și asemănarea lui Dumnezeu», nu a mai rămas decât o sărmană caricatură, deformată și ridicolă. Aici a fost adus tânărul, de către manipulatorii pasiunilor dezlănțuite, acești «mesias» ai unei societăți materialiste și, așa zisă, liberalizată. [...] Tineretul român nu trebuie să dispare. Nu se poate trăi fără lumina speranței. [...] Fără de speranță, acesta începe să moară încet, încet, în viață fiind. Cu cât greutățile sunt mai mari cu atât hotărârea de a le învinge trebuie să fie mai mare. Tineretul nostru să scuture de pe el scepticismul, îndoiala și vagul sentiment de neputință. Dușmanul ne vrea demoralizați și înspăimântați, căci așa ne poate distruge mai ușor.¹⁹⁶

*

Urmărirea nemiloasă a Mișcării Legionare, sub toate denumirile sub care a fost cunoscută, de către toate guvernele care s-au succedat la cârma Țării între cele două războaie, s-a atribuit, cu o oarecare aparență de dreptate, antisemitismului ei (majoritatea însă, a oamenilor politici și a mass-mediei, au deformat în mod premeditat realitatea - n.a.). Existau însă în Țară partide și organizațiuni al căror antisemitism se manifesta în mod mult mai palpabil decât cel al Legiunii lui Corneliu Codreanu, care nu a tolerat niciodată din partea partizanilor lui vreun act de violență fizică împotriva persoanelor sau a bunurilor evreiești. Aceste partide și organizațiuni, nici un moment nu au fost supuse la brutalitățile, nelegiuirile, asasinatele și măcelurile ale căror victime au fost legionarii. Ceea ce s-a chemat antisemitismul legionar nu era decât o consecință inevitabilă a pozițiilor fundamentale luate de Mișcare în lupta sa pentru apărarea economică, națională și spirituală a celei mai numeroase părți a Poporului Român, în lupta împotriva corupției și, mai presus de toate, în lupta sa contra comunismului. Cu cât treceau anii cu atât creștea căldășia între Moscova și anumite puteri internaționale, anonime dar atotputernice în lumea apuseană – puteri al căror «pro-consul» în România era Titulescu – cu atât creșteau campaniile de calomnie și persecuțiile împotriva lui Corneliu Codreanu și a camarazilor săi.¹⁹⁷

¹⁹⁷ Mihail Sturdza, *România și sfârșitul Europei. Amintiri din țara pierdută*, Ed. Fronde, Petrești, p.75.

¹⁹⁸ Ibidem, pp.199-200.

*

MINCIUNA, VEȘNICA ARMĂ A NEMERNICILOR. Nici asasinatele cu sutele, nici schingiuirile cu miile, nici închisorile cu zecile de mii nu au fost armele cele mai crunte și cele mai eficace în mâinile dușmanilor Mișcării Legionare, ci MINCIUNA. Omorurilor, prigoanelor, Legiunea le opunea zalele vitejiei și statorniciei sale, răbdarea, resemnarea și încrederea creștinului într-o dreptate vreodată biruitoare, încredere pe care nu a pierdut-o nici acum. Ce arme însă putea avea ea împotriva minciunii, răspândită prin toate ziarele din lume, prin toate almanahurile, prin toate enciclopediile, prin toți «istoricii», prin toate mijloacele de informație și de difuziune, toate sau aproape toate în aceleași mâini, în mâinile dușmanilor ei? Fiecare din minciunile gogonate răspândite împotriva Legiunii ar avea totuși, pentru orice observator cinstit, dezmințirea ei imediată și elocventă în faptele cunoscute de toți.

Să analizăm unele din aceste minciuni: 1). MIȘCAREA AR FI FOST O ORGANIZAȚIE TERORISTĂ. – Adevărul este că tocmai Mișcarea Legionară a fost, fără nici o întrerupere, de la înființarea ei și până astăzi, victima celei mai crunte terori. De la dizolvările ilegale, de la capetele sparte, uciderile și încarcerările în masă, ale guvernelor Vaida, Iorga-Argetoianu, Duca, Goga, Miron Cristea, Tătăreanu, Călinescu, Argeșanu, Argetoianu, Antonescu până la lagărele de exterminare de astăzi (în timpul comunismului - n.a.), descrise de Léonard Kirshen în înspăimântătoarea lui carte Prisoner of Red Justice.

2). MIȘCAREA AR FI FOST O PERMANENTĂ AMENINȚARE PENTRU STAT. – Adevărul: Mișcarea Legionară a fost, dintre toate partidele și grupările politice care râvneau numai puterea, singura apărătoare consecventă a Statului Român, împotriva corupției, a uzurpărilor, a trădării și până la sfârșit a vânzării României.

3). MIȘCAREA AR FI FOST O DUȘMANĂ A LEGALITĂȚII: - Cititorul și cercetătorul obiectiv va descoperi că Istoria Mișcării Legionare este o lungă luptă pentru legalitate. Niciodată Legiunea nu a cerut mai mult decât legalitatea, beneficiul drepturilor legale și naturale, care i-au fost negate în mod constant, fără nici o excepție, de către toate guvernele în fața cărora a stat.

4). ACTIVITATEA MIȘCĂRII AR FI FOST SUPUSĂ UNOR INFLUENȚE STRĂINE. – Adevărul este că Mișcarea Legionară a fost singura grupare politică – nu vorbesc aici de personalități rătăcite – care nu a fost influențată niciodată de alte interese și de alte dureri decât cele românești. Nu și-a căutat investitura nici la Paris sau Londra, nici la Berlin sau Roma. Nu se pregătea a deschide hotarele Țării hoardelor sovietice, pentru că așa o dorea Beneș și anumite cercuri politice din Franța. Nu s-a conformat ordinilor lui Blum, ordine care cereau desființarea, prin cele mai sălbatice violențe, a unui tânăr partid politic românesc. Ea a fost singura grupare politică care a cerut împotrivirea cu armele în mână la ciuntirea frontierelor noastre apusene pe care le pregăteau, în vara anului 1940, Germania Socialist-Națională și Italia Fascistă.¹⁹⁸

*

Adevărul despre legionari este de interes național românesc! Acest adevăr e departe de a fi fost recuperat și pus la dispoziția conștiinței publice! La fel, adevărul despre comuniști, despre Ceaușescu, despre Decembrie 1989!...Despre tranziția noastră!...

Mișcarea Legionară a fost și ea un răspuns, românesc, la problema cu care istoria a confruntat omenirea în acest secol: ideea bolșevică! [...] Esența anticomunismului românesc a fost de natură naționalistă, intuind funcția distructivă, antinațională a ideii bolșevice. De aici trebuie să pornească orice încercare cinstită de a înțelege Mișcarea Legionară. [...] Ceea ce te umple de mirare atunci când începi să afli mai multe despre legionari este faptul că legionarii au fost loviți din toate direcțiile. [...] De comuniști, că s-au purtat așa cum s-au purtat cu legionarii, nu e de mirare, căci legionarii au apărut în viața noastră politică exact ca replică la

pericolul bolșevic, dar e greu de înțeles de ce a fost atâta înverșunare și atâta violență împotriva legionarilor înainte de 1944. [...]

Cum să nu supere întreaga «clasă politică» texte legionare (de ex: din Cărticica șefului de cuib) de felul: „Bacșișul, mita și hoția au desființat sănătatea morală a națiunii române. Legionarul va căuta să desființeze aceste apucături și să reînvieze sentimentul demnității omenеști. [...] Țelul politicianului este de a-și construi avere (când politica este deturnată de la menirea ei de a fi în slujba cetății și a fiecărui cetățean - n.a.); al nostru este de a ne construi o Patrie înflorită și puternică. [...] Calomnia și diversiunea mediatică (îndeosebi) împotriva legionarilor a fost teribil de eficientă. Susținerea de care s-a bucurat minciuna a meritat efortul, căci minciuna a prins și vreme de cincizeci de ani s-a lăfăit în mintea imensei majorități a publicului românesc. [...] Propaganda, cum i se mai spune minciunii, a devenit arma cea mai utilizată, permanent utilizată, mai ales în timp de așa zisă pace. Adică în zilele noastre. [...] Menirea acestor pagini nu este să-i reabiliteze pe legionari decât în măsura în care aceasta ar fi o consecință firească a restabilirii adevărului. [...] A spune adevărul nu este un act de curaj, ci o datorie. Și un drept al lumii noastre. ¹⁹⁹

*

Legionarii au fost, în esență, anticomuniști, antibolșevici, înțelegând printre primii caracterul mortal al pericolului ce ne pândea din Răsărit. Oarecum consecutiv acestei atitudini antibolșevice, legionarii au fost și antisemiți (dacă admitem într-adevăr, că evreii sunt semiți - n.a.). Dar antisemitismul lor a fost unul defensiv, manifestându-se în apărarea unor valori și interese românești (întocmai pe linia gândirii eminesciene! - n.a.), iar nu împotriva intereselor autentice evreiești. Așa se face că legionarii au privit cu înțelegere – se zice, politica sionistă, planurile sionismului de a reda poporului evreu o patrie și o limbă. [...] Existența unei legislații antievreiești în perioada dictaturii antonesciene este un lucru evident. Aceste legi antievreiești e bine însă să fie apreciate în funcție de legile nescrise ale locului, ale comportamentului tradițional românesc. Spațiul românesc este, așa cum a demonstrat cu pertinență «evreul» N. Steinhardt, un teritoriu binecuvântat de Dumnezeu, unde niciodată legile nu se aplică cu exces de zel. Dimpotrivă, îndeosebi legile aspre sunt aplicate de mântuială, de ochii lumii, ai unei lumi, ai unei Europe care, la data aceea ne cerea să fim antisemiți, ne cerea să aplicăm un program de exterminare (sau de deportare - n.a.) a evreilor. Am fost antisemiți mai mult în vorbele din textul legii decât în faptele vieții trăite. Exemplul, clasic deja, al discriminării antisemite care i-a dus pe evreii din București la corvoadă pe peroanele Gării de Nord, la curățat zăpada, sarcină de care cei mai mulți s-au achitat tocmind cu ora câțiva nevoiași dintre cei ce roiesc de obicei în jurul gării. Asta în vreme ce românii, neaoși și favorizați de legile lui Antonescu (mai ales zeci de mii de legionari, trimiși în linia întâi - n.a.), degerau și mureau cu miile în nămeții de la Stalingrad. [...] Aceste legi au fost deseori resimțite de români ca pozitiv discriminatorii, ca privilegii acordate evreilor. ²⁰⁰

*

Mișcarea Legionară a adoptat totalitarismul ca principiu esențial al organizării Statului (în acea conjunctură, când comunismul era în plină expansiune și era greu de contracarat - n.a.) și naționalismul ca ideal politic. La începuturile ei, mișcarea legionară a făcut un primat din afirmarea etnicității românești, un crez al luptei ei. Pentru supraviețuirea ființei românești luptăm toți în aceste zile. Obiecția totalitarismului din trecut nu mai este valabilă azi față de acceptarea fără rezerve de către Consiliul Legiunii a principiilor fundamentale ale democrației de tip occidental. [...] Guvernele occidentale s-au pronunțat de

¹⁹⁹ Ion Coja, *Legionarii noștri*, op.cit, pp.7-10.

²⁰⁰ Ibidem, pp.57-63.

mult asupra caracterului mișcării legionare. Aliații n-au considerat-o drept «organizație fascistă», fiindcă ea nu figurează pe lista întocmită de guvernul Statelor Unite în scopul de a se interzice fasciștilor intrarea în America. Nici o țară democrată n-a refuzat legionarilor azilul politic. În multe din aceste țări, ei au dobândit cetățenia. Unii sunt profesori universitari sau au situații importante, care fac cinste Românilor. [...] Eu nu apăr mișcarea legionară. Aceasta este treaba ei. Apăr cauza unității românești, care nu poate fi realizată fără mișcarea legionară și contra ei. Această mișcare a reprezentat un curent politic și naționalist, a fost prezentă în Parlament, la două guverne și a aderat la principiile fundamentale ale democrației.²⁰¹

SCURTE CONSIDERAȚII DESPRE IZVOARELE DOCTRINEI MIȘCĂRII LEGIONARE

²⁰¹ Ibidem, pp.101-102.

Este datoria istoricilor actuali de a face lumină în ceea ce privește această importantă mișcare de mase din România, rămasă în istorie sub numele de Mișcarea Legionară. Ei trebuie să se pronunțe categoric, să ajungă la un consens și să consemneze adevărul obiectiv pentru toate generațiile care vor veni după noi. Adevărul nu poate fi decât unul singur: cel petrecut în realitate. Or, relativizarea adevărului în societatea noastră actuală, nu face altceva decât să ne îndepărteze și mai mult față de acesta, ba chiar deschide perspectiva îndepărtării definitive sau rupturii totale față de el.

În acest scurt capitol, ne vom opri la esența conflictului dintre legionari și adversarii lor încrâncenați. Este vorba despre doctrina promovată. Istoricii nu pot trece cu vederea faptele petrecute, fără a înțelege cauzele lor profunde. Crimele și violențele atribuite legionarilor sunt incompatibile cu profilul moral al acestora. „Meritul” acestor acuzații grave a aparținut desigur comuniștilor, dar mai degrabă a masonilor aflați în rândul lor, interesați în cel mai înalt grad de zdrobirea acestei mișcări naționaliste de afirmare a „românului nou” sau a românismului.

*

*Doctrina legionară, în fundamentele ei ultime, este o nouă concepție asupra lumii și vieții. Corneliu Codreanu nu s-a imobilizat într-o atitudine pur negativă, nu s-a mulțumit să combată numai relele care măcinau vigoarea neamului nostru, ci a oferit aceluia care l-au urmat, o nouă perspectivă a existenței. [...] Doctrina legionară nu este o schemă rece de idei. Nu s-a creat rațional și n-a existat la origine sub un sistem de gândire, care apoi, prin efectul propagandei (minciunii - n.a.), să cucerească aderenți și să fie adoptat ca bază ideologică a unei organizații. În stadiul ei inițial, doctrina legionară a existat ca stare de spirit, pe care Corneliu Codreanu a fixat-o în câteva propoziții: credința în Dumnezeu, încrederea în misiunea noastră, dragostea dintre legionari (spirituală - n.a.) și folosirea cântecului ca mijloc de manifestare a noii spiritualități. (câteva din aceste idei fiind preluate ulterior de comuniști, ca și ideea taberelor de muncă, dar total deformate... - n.a.) În câțiva ani, Mișcarea a depășit cadrul restrâns al unei generații, pentru a lua proporțiile unei revoluții naționale, spre care s-au îndreptat apoi toate nădejdele de mântuire a neamului nostru. [...] Folosirea Sfintei Scripturi pentru legitimarea doctrinei legionare nu trebuie să surprindă pe cititor și nici să-l inducă în eroare, crezând că ne-am apucat să facem teologie. Orice doctrină cu pretenții de a reforma societatea are nevoie de un fundament metafizic, de un mănunchi inalterabil de principii. Democrația și-a întemeiat existența pe credința infailibilității rațiunii, comunismul are la bază filosofia materialistă, național-socialismul pleacă de la dogma rasistă, iar fascismul s-a proiectat în mistica Statului. **Mișcarea Legionară și-a căutat izvoarele în creștinism.***²⁰²

*

Ideea fundamentală a doctrinei legionare este crearea unui om nou în mijlocul colectivității românești (a unui om activ în cetatea lui, lucid, conștient de apartenența la neamul său, curajos și responsabil... - n.a.), care să constituie punctul de plecare al unei mari transformări spirituale în viața neamului nostru. [...] Potrivit gândurilor ce le exprimă Corneliu Codreanu, adevărata luptă a Mișcării Legionare nu se desfășoară în sfera rivalităților politice, ci se poartă înlăuntrul sufletului omenesc. Realizarea obiectivelor politice ale Mișcării nu e posibilă decât în măsura în care „omul nou” învinge pe cel vechi în fiecare dintre noi și astfel iluminarea ce s-a produs în sufletul nostru se extinde în toate ramurile vieții naționale. [...] Mișcarea Legionară este o aspirație spre perfecțiune, iar legionarul devine viu, adică dă un conținut numelui său, numai în măsura în care face progrese pe drumul desăvârșirii interioare. Dacă legionarul, sub identitatea lui cea mai aleasă, s-ar ivi pe o arie întinsă în mijlocul poporului românesc, atunci fără îndoială că fenomenul ar lua proporțiile unei revoluții spirituale. [...] Mișcarea Legionară nu urmărește să înnoiască creștinismul, ci să înnoiască națiunea. Ea nu vrea să creeze un creștin nou (cum fac sectele de fapt - n.a.), ci un român nou.

²⁰² Horia Sima, *Doctrina legionară*, Ed. Metafora, Constanța, 2005, pp.I-VI.

[...] Mișcarea Legionară proclamă necesitatea, fixându-și obiectivele în această direcție, ca valorile creștine să fie scoase din surghiunul în care trăiesc astăzi la periferia istoriei naționale și să se extindă aplicarea lor în viața politică, economică și socială, adică în sfera de realități care până acum au fost guvernate exclusiv de forța interesului. ²⁰³

*

Dacă interesul nu este în stare să realizeze acordul voințelor omenesci, el însuși fiind semănătorul discordiei, trebuie să facem apel la o forță mult mai eficientă, la un factor de altă esență decât substanța lui egoistă. Interesul este expresia naturii telurice a omului ; factorul de armonie care să-l înlățească și să-i asigure buna funcționare nu poate fi decât expresia naturii spirituale. Acest element regulator al vieții politice, sociale și economice, de esență superioară interesului, este dragostea. „**Dragostea aplicată însemnează pace în suflete, în societate și în lume.**” (cf. C. Z. Codreanu) [...] Viața creștinului de astăzi nu este întemeiată, cum am înclina să credem, pe un compromis înțelept între cerințele sufletului și cerințele vieții, ci pe un abis care îi desparte ființa în două. Compromis ar însemna găsirea unui modus vivendi, a unei satisfacții posibile pentru ambele părți. Dar poate să conviețuiască, dragostea și negația ei? Spiritul de armonie și spiritul de vrăjmășie? Sunt două tendințe diametral opuse, care se exclud una pe alta în fiecare moment al vieții. Omul dragostei creștine nu poate face pace cu omul interesului denaturat, căci din acea clipă ar înceta să mai existe. Sau unul sau altul e chemat ca să determine conduita noastră, dar niciodată amândouă. [...]

Ceea ce caracterizează însă criza actuală, este forța compactă cu care se manifestă și cadrul universal în care s-a amplificat. Nu mai e un popor, o pătură socială, o instituție care suferă, ci întreaga umanitate, cu toate activitățile și toate națiunile pe care le cuprinde. Nu faptul crizei alarmează, ci intensitatea și proporțiile ei. **Nu e un anumit rău care ne chinuie, ci o avalanșă a răului.** [...] Aceste simptome grave nu pot fi atribuite unui fenomen trecător, ci indică o criză de structură, cu efecte decisive pentru soarta întregii umanități. ²⁰⁴

*

Formula trinitară: libertate, egalitate, fraternitate, care împodobește frontispiciul Revoluției Franceze, are profunde afinități cu filosofia creștină. Dacă a avut o putere de rodire atât de mare, meritul trebuie atribuit conținutului evanghelic din structura ei; după cum efectele dăunătoare ale acelorași principii se datoresc elementului rațional care a participat la plăsmuirea lor. Rațiunea nefiind competentă să rezolve marile probleme istorice, a tulburat, prin amestecul ei, perfecțiunea ordinii sociale fixate de Dumnezeu. [...] **Drama revoluției constă în alterarea obiectivelor ei inițiale (de către conducătorii acesteia - n.a.): a eliberat pe individ din cătușele feudalismului, dar, în același timp, l-a îndepărtat de neam și de Dumnezeu. (sub influența directă a Masoneriei - n.a.)** S-a petrecut cu Revoluția Franceză un fenomen de înstrăinare de la scopurile ei primordiale analog cu ce s-a produs și în domeniul revoluției științifice. Ambele revoluții au apărut împreună, însuflețite de cele mai nobile aspirații, dar tot împreună s-au alterat și din aceleași cauze. Spiritul generos în care au fost concepute la origine ideile de libertate, egalitate și fraternitate a fost subminat în decursul timpului de partea inferioară a sufletului, de curentele materialiste ale epocii noastre, aceleași energii dizolvante care au abuzat și de invențiile științifice în dauna tuturor popoarelor. [...] Lipsa de vigilență a spiritului omenesc, lăsând neisprăvită opera Evului Mediu, a provocat deviația Renașterii și a alterat și cursul Revoluției Franceze. Valul de orgoliu care a invadat omenirea de atunci încolo (împreună cu un spirit al supremației/imperialismului - n.a.) a netezit drumul tendințelor anarhice. Ca urmare, principiile de libertate, egalitate și fraternitate (și justiția socială - n.a.)

²⁰³ Ibidem, pp. 3-9.

²⁰⁴ Ibidem, pp.10-15.

au fost dissociate de arhetipul individ - neam - Dumnezeu și au luat o direcție de realizare anti-națională și anti-creștină.²⁰⁵

*

Adevărata libertate este de natură interioară. Ea își are rădăcinile înfipte în suflet și nu este tributară nici unei opreliști sociale. Numai în sfera vieții psihice expansiunea nelimitată a individului devine o realitate tangibilă. Numai pe teritoriul ei nu există pietre de hotar. Singurul ei inamic este omul însuși, omul care nu-i conștient de prezența libertății în eul său și o caută cu înfrigurare în lumea externă.

Când individualismul anarhic se ridică împotriva neamului, în numele cărei libertăți vorbește? "Se ridică", accentuăm, pentru că indiferența individului față de neam nu e un act "indiferent", o stare neutrală, o atitudine inofensivă, care poate fi tratată cu indulgență. Nu e necesar ca individul să facă acte directe de ostilitate contra neamului pentru ca să ajungă în conflict cu el. E de-ajuns această indiferență, această "sterilizare a simțirii, a dragostei, a durerii pentru neamul tău", pentru ca să se numere printre inamicii lui. [...] Cel mai mizerabil sclav este desigur acela care nu-și dă seama de condiția tristă a vieții lui. Neavând înțelegere pentru starea nenorocită în care se găsește, nu-și poate făuri nici mijloacele de eliberare. Același lucru se întâmplă și cu indivizii care se lasă atrași pe povârnișul libertății anarhice. Nu e om care să nu poată fi sedus de voluptatea libertății anarhice și foarte mulți indivizi rămân pentru toată viața lor prizonierii ei. [...]

Deplasarea centrului de greutate al neamului din lumea materială în viața spirituală impune o schimbare profundă în comportamentul său istoric. **Adevărata luptă a unui neam nu se desfășoară pe câmpurile de bătaie, ci înlăuntrul conștiinței sale.** Factorul căruia trebuie să i se acorde o specială îngrijire este energia lui spirituală. [...] Misiunea unui neam nu diferă de a unui individ. Ea constă în străduința de a-și armoniza în mod permanent activitatea lui istorică cu chemarea lui supranaturală. [...] Neamurile sunt înzestrate de Dumnezeu cu un suflet colectiv, iar personalitatea lor istorică nu-i decât manifestarea acestui suflet într-o formă perceptibilă.²⁰⁶

*

Prescripțiile de pe Muntele Sinai pătrund în viața omului sub forma unei porunci. [...] Etica Noului Testament are cu totul alt caracter. Ea e etica libertății. Esența ei se concentrează în dragoste. Dragostea nu se afirmă, pentru că ar exista o obligație de îndeplinit, ci pentru că propriul ei elan o poartă în afară. Ea țâșnește nechemată, neprovocată din suflet, ca magma vulcanică din măruntaiele pământului. **Morala lui Hristos face apel la forțele interioare ale individului, la acele forțe pe care nu le putea mobiliza legea și a căror lipsă așează pe un om în stare de permanentă inferioritate față de păcat.** [...] **Etica legionară urmează strâns poziția Noului Testament.** Moralitatea este un mod fundamental de a fi al eului. **O autentică conduită morală nu se obține fiind mereu grijulii să nu se calce cutare sau cutare paragraf al legii (precum făceau fariseii - n.a.), ci dezvoltând în noi puterile uriașe ale dragostei.** [...]

Adevărul care ne face liberi este dragostea, care se manifestă prin acțiuni dezinteresate. Cine posedă această rodnicie interioară, care se deschide în afară, nu mai poate fi îngenunchiat de nici o tiranie internă sau externă. E ca un punct de lumină în univers, care scânteiază fără încetare și fără a-și epuiza vreodată substanța. [...] **Țelul cel mai înalt spre care trebuie să năzuiască ființa noastră este Dumnezeu. De la El vin toate darurile și toată puterea. E firesc ca sufletul să-și caute împlinirea supremă spre izvorul de lumină de la care emană.** [...] „- Mai e o instanță care trebuie consultată, Dumnezeu. Căci o acțiune poate fi bună pentru Legiune, bună pentru neam, dar să nu fie plăcută lui Dumnezeu, să tăgăduiască spiritul etern al

²⁰⁵ Ibidem, pp.26-28.

²⁰⁶ Ibidem, pp.34-53.

adevărului. Numai când inițiativa a întrunit toată seria consimțămintelor, începând de la individ și până la Dumnezeu, putem fi siguri de rodnicia ei.” (cf. C. Z. Codreanu)²⁰⁷

*

”Dragostea, explică Corneliu Codreanu, e împăcarea între cele două principii: autoritate și libertate. Dragostea se află la mijloc, între ele și deasupra lor, cuprinzându-le pe amândouă în tot ce au ele mai bun și înlăturând conflictele dintre ele. [...] Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict. [...] Pacea nu ne-o va da justiția, ci bunătatea și dragostea, pentru că justiția e foarte greu să se realizeze integral și chiar dacă s-ar găsi un aparat de realizare perfectă a acesteia, e imperfect omul, care neputând-o sesiza și aprecia, va fi un veșnic nemulțumit. [...] Dar nu vom admite ca la adăpostul formulelor tricolore să se instaleze o clasă oligarhică și tiranică, pe spatele muncitorilor de toate categoriile și să-l jupoaie literalmente de piele, fluturând prin văzduh neconținut: **Patrie - pe care n-o iubesc – Dumnezeu – în care nu cred – Biserică – în care nu intră niciodată – și Armata pe care o trimit la război cu brațele goale.**” [...]

Fiecare individ poartă în sufletul său imaginea unei națiuni. Aceasta înseamnă că cine gândește politica în funcție de națiune, de la sine trebuie să acorde cel mai mare respect persoanei umane. Fiecare individ reprezintă un potențial creator al națiunii. A-i stânjeni posibilitățile lui intrinsece sau a le lăsa în paragină, e tot una cu a săvârși un atentat contra națiunii. Nu poți fi naționalist, fără a arăta cea mai largă sollicitudine tuturor compatrioților tăi. Un individ nu e un capital biologic, nu este un număr între milioane de ființe, nu se măsoară aritmetic sau prin capacitatea sa de producție în economie, ci este o energie națională, o irupție a conștiinței naționale în istorie. Unui naționalist nu îi este indiferent cum trăiesc semenii lui, cu ce se hrănesc, ce locuințe au, de ce mijloace de existență și cultură dispun.²⁰⁸

*

De fapt rătăcirile politice ale păturii muncitorești nu sunt decât rezultatul rătăcirilor ce bântuie în clasele posesoare. Atitudinea muncitorului ce se revoltă, la instigația agenților străini, contra patriei lui se explică prin mizerie și ignoranță. Dar cum se justifică reprezentanții claselor avute, care l-au împins la această stare de disperare? Ele n-au suferit nici de foame nici de frig și nici nu le-au stat închise izvoarele culturii. Mai mult decât atât. Membrii acestor clase nu s-au mulțumit cu existența politică a cetățeanului de rând, ci au pretins întotdeauna să fie la conducerea țării. Cum s-au achitat de acest rol? În loc de a se simți solidari în suferință și bucurie cu toate păturile unei națiuni și a lucra pentru bunăstarea întregului popor, și-au clădit o existență egoistă, bazată pe exploatarea celor mulți. Este de mirare dacă la mentalitatea lor de clasă s-a răspuns cu altă mentalitate de clasă, în care agenții Internaționalei Comuniste au găsit un teren fertil de agitație? Dar cine a rupt întâia oară pactul național? Acei care împinși de mizerie au ascultat de lozincile agitatorilor fără patrie sau ceilalți care, în mod conștient, au săvârșit păcatul exploatării? Vai, spune Biblia, de cei prin care vine sminteala în lume! [...]

Căpitanul înalță pe muncitor la o demnitate pe care socialismul de profesie nici nu o poate bănuși măcar. Revoluția socială pe care o întrezărește Corneliu Codreanu depășește cu mult orizontul intereselor materiale. Socialismul profesionist se consumă într-o veșnică agitație în jurul salariilor. Această ideologie pleacă exclusiv de la perspectiva mizeriei materiale a muncitorului și luptă pentru îmbunătățirea condițiilor lui de trai. Revoluția legionară nu ignoră latura materială a problemei, dar nu vede în ea decât o mică parte din ceea ce conducătorii țării datorează muncitorului. A-l trata pe muncitor exclusiv în funcție de nevoile lui materiale, înseamnă a-l degrada și umili. Oare muncitorul să n-aibă alte aspirații decât acelea strict legate

²⁰⁷ Ibidem, pp.67-107.

²⁰⁸ Ibidem, pp.135-155.

de existența lui biologică? Să se simtă mulțumit numai atunci când stăpânii îi aruncă o bucată de pâine mai mare? Pentru asta luptă el? Asta e fericirea lui? Nu are și el alte gânduri și idealuri? Marile comandamente ale națiunii nu se revelează și conștiinței lui? Și atunci poate fi exclus muncitorul din sfera marilor tensiuni naționale, ca și cum ar fi un cetățean de categorie inferioară, azvârlit la periferia societății? Iată ce îl doare pe muncitor, mai mult decât mizeria pe care o suferă. Disprețul cu care e tratat, izolarea în care e ținut. Și sufletul lui strigă după sacrificiu și inima lui sângerează la durerile patriei. [...]

Corneliu Codreanu era profund îndurerat de starea înapoiată a țării. Căi de comunicație puține, drumuri desfundate, orașele neîngrijite, satele fără lumină, apele neîndiguite. România Mare realizase incomparabil mai puțin decât România Mică de dinainte de război. Bugetul Statului dispărea în buzunarele politicianilor. Existau bani pentru viața de noapte a Capitalei, pentru vilele somptuoase din stațiunile balneare, pentru călătoriile costisitoare în străinătate, dar nu se găseau bani să se construiască o cale ferată, să se repara un pod, să se ridice o clădire publică. Lucrări începute rămăneau neterminate cu anii, din lipsă de fonduri. Bunurile Statului erau țara nimănui. Frontiera dintre banul public și banul privat nu se cunoștea. Ideea de serviciu public dispăruse. Orice potentat al zilei, primar, prefect, ministru, era un mic satrap, care se gândea în primul rând cum să-și rotunjească veniturile personale. Ministerul, Primăria, Prefectura deveniseră perimetre de exploatare.²⁰⁹

*

Națiunea este o integrantă a sufletului omenesc. Omul nu creează orice tip de societate, ci numai națiuni. Există o vocație socială a omului, cum spune Aristotel, dar exclusiv aceea de a se grupa în națiuni și a-și desfășura puterile creatoare în intimă conexiune cu națiunea. Exact cum fiecare individ caută instinctiv pe Dumnezeu, chiar dacă nu profesează adevărata religie, în același mod pe plan social omul caută să se organizeze în națiuni.

Drama omenirii este în realitate drama națiunilor. Oriunde în istorie nu vom întâlni decât un lanț de lupte pentru afirmarea popoarelor. În toate planurile de existență vom întâlni națiunea: în istorie, în cultură, în marile religii. Națiunea este principiul constructiv al oricărei civilizații. Fără națiune am reveni la haosul inițial, la un fel de turn al lui Babel. [...]

Dumnezeu nu este responsabil de ceea ce se petrece în lume. Omul este o ființă liberă. Dacă Dumnezeu i-ar prescrie omului ce conduită să urmeze, i-ar lua îndărăt darul cel mai prețios pe care i l-a făcut: **libertatea interioară**. Excluzând din capul locului ideea că Dumnezeu ar putea să-l împingă pe om la rău, chiar dacă l-ar constrânge să facă binele, faptul n-ar fi mai puțin grav. Omul ar înceta să păcătuiască, cu același titlu și în aceleași condiții în care nu păcătuiesc animalele. El și-ar pierde definitiv calitatea sa intrinsecă, imaginea sa de om. El n-ar mai fi făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, el n-ar mai exista ca subiect creator, ci ar deveni un fragment depersonalizat al lumii materiale.²¹⁰

*

Dumnezeu nu dirijează cursul evenimentelor, dar nici nu trebuie să ni-L închipuim absent din mijlocul lor. Ca un bun părinte, Dumnezeu nu poate lăsa în părăsire pe fiii săi. Mai întâi scena pe care se joacă viața omului – universul material – n-ar putea subzista nici o clipă fără de suportul puterii Divine. Cum ar hrăni natura pe om, cum s-ar reînnoi viața pe pământ, fără de asistența necurmată a Divinității? Apoi Dumnezeu este un sfetnic permanent al omului. Îl mustră, îl avertizează, îl pedepsește chiar, așa cum un părinte se poartă cu copiii lui. Din dragoste, din durere de tată, Dumnezeu intervine în istorie. Dar nu într-o formă agresivă, de natură să disloce persoana umană din țâțânile ei, să-i vatăme autonomia ei caracteristică. [...]

²⁰⁹ Ibidem, pp.154-158.

²¹⁰ Ibidem, pp.161-165.

Nu este exclus, aşadar, ca Dumnezeu să modifice cursul evenimentelor individuale sau colective, dar întotdeauna ca rezultat al unei colaborări cu omul. Creştinismul, cum spune Sf. Dionisie Areopagitul, a introdus un nou mod de lucrare în lume: modul teo-andric. Ca Dumnezeu să mântuiască poporul francez, a trebuit ca Ioana D'Arc să accepte misiunea ce i s-a încredinţat, creând un câmp de înaltă tensiune spirituală între francezi şi Dumnezeu. Căci trebuia să înfrângă neîncrederea contemporanilor ei.²¹¹

*

Şi acum transcriem mărturia supremă de care dispunem, pentru a dovedi nu numai marea dragoste de neam a lui Corneliu Codreanu, dar şi adâncul lui respect faţă de suveranitatea naţiunii:

„**Domnule Ministru,**

O naţiune nu e condamnată să trăiască toată viaţa ei în aceleaşi forme. Constituţia acestei ţări prevede orice schimbare posibilă, cu o singură condiţie: respectarea normelor legale trasate de legea fundamentală a Statului. Această formă nouă (noua Constituţie - n.n.) ridică însă o serie de probleme.

I. Dispreţ pentru poporul român. Caracteristica noilor forme statale din lume nu stă atâta în forma Statului, pe cât stă în contribuţia naţiunii în crearea acestor forme de Stat. Nu are importanţă mecanica statului pe cât are în aceste schimbări voinţa naţiunii. Acea stare de înaltă conştiinţă, acea stare de elan în care se poate ridica un neam chemat să-şi hotărască propria lui soartă. Viitorul sau înălţimea de conştiinţă la care în văzul lumii s-au ridicat alte neamuri. Ca român mă simt ofensat şi mă întreb:

Ce aţi crezut Dumneavoastră despre naşia noastră, desconsiderând-o în modul acesta? La acest mare examen, la acest concurs care se dă între naţiile lumii, unde se apreciază nu forma şi înfăţişarea exterioară a Statului, ci capacitatea de conştiinţă şi demnitate a naţiunii.

Dumneavoastră, prin actul de la 10-11 februarie ne-aţi oprit pe noi românii de a lua parte. Dându-ne un regim nou şi dictându-ne o Constituţie alcătuită în câteva nopţi, punând pe întreaga naţiune pecetea de "incapabil şi dobitoc".

Mă întreb încă o dată: Să ne fi crezut Dumneavoastră ca o turmă de animale? În toate aceste schimbări ale Statului, apare, alături de ideea unei forme noi, ideea naţiunii biruitoare, nu sclavă să poarte un jug ce i se pune. Naţiunea care voieşte a lua parte, care este chemată a lua parte la stabilirea soartei sale viitoare, dacă voieşte să aibă o soartă şi dacă voieşte să se valideze ca naţiune cu drept la respect printre celelalte naţiuni ale lumii.

II. Legalitatea. Dumneavoastră toţi ne-aţi cântat nouă timp de 10 ani pe această strună "Legalitate", existenţa Statului stă în ideea de legalitate; cine atinge acest principiu al legalităţii, cine calcă legile ţării este un criminal. Dumneavoastră, care ne-aţi aruncat în închisori pentru cele mai mici abateri faţă de codul penal, terminaţi acum, la sfârşitul acestui imn frumos, prin a deveni cei mai mari infractori la legile fundamentale ale Statului, călcând în picioare Constituţia ţării, respectată de toţi de la înfiinţarea Statului Român şi până astăzi. Sunt mărturie dosarele din Tribunalele şi Consiliile de Război şi închisorile în care am intrat; fiind acuzat, rând pe rând, de Dumneavoastră că voiesc "Să dau lovitură de Stat". Nu este proces al meu în care această formulă să nu fi apărut în toată amploarea şi viclenia ei.

Pentru ca după 10 ani de chinuri, pe care le-aţi imprimat Gărzii de Fier şi sufletului din mine, să terminaţi prin a da Dumneavoastră "lovitură de Stat".

Prin a săvârşi Dumneavoastră, delictul de care ne-aţi acuzat şi pentru care ne-aţi chinuit pe nedrept. Toate teoriile care ni s-au făcut nouă, tineretului, ani de-a rândul de generaţia Dumneavoastră, pe tema unică a legalităţii, se termină prin acest oribil exemplu.

Priviţi-ne pe noi în cadrul legalităţii şi uitaţi-vă la Dumneavoastră, cei mai mari dispreţuitori de lege.

²¹¹ Ibidem, pp.165-166.

III. Sperjurul. Dar Dumneavoastră, ați jurat pe aceste legi. Ați jurat că vă veți supune lor și le veți aplica. Iar acum ați călcat jurământul depus.

Asupra întregii Dumneavoastră generații politice planează sperjurul. Trist exemplu, îngrozitor exemplu pentru biserica ortodoxă care patronează un asemenea act și pentru neamul nostru. (cu referire, îndeosebi la patriarhul Miron Cristea, numit chiar prim-ministru - n.a.)

Ce grozăvie cuprind aceste două cuvinte: infractori și sperjuri.

IV. Nulitatea operii Dumneavoastră. Întreaga operă a Dumneavoastră de legislație este lovită de nulitate. Tot ce este născut din sperjur și călcare de lege este condamnat pieirii. Iar celor ce săvârșesc asemenea acte, nu le ajută Dumnezeu niciodată. Un vot luat prin silnicie, sub stare de asediu, cenzură, nesecret și verbal, mai rău ca sub regimul bolșevic, nu conferă faptelor Dumneavoastră nici o valoare. (C.Z.C., Scrisoare adresată D-lui Ministru Alex. Vaida Voievod, Circulări și manifeste, p.275).²¹²

CINE A FOST CU ADEVĂRAT CORNELIU ZELEA CODREANU, NUMIT ȘI «CĂPITANUL»?

²¹² Ibidem, pp.145-146.

Corneliu Zelea Codreanu (avându-și obârșiile în Bucovina de Nord și născut la Iași, pe 13 septembrie 1899, în numeroasa familie a profesorului Ion Zelea Codreanu), absolvent de liceu militar și licențiat în Drept, supranumit «Căpitanul», și-a început lupta națională în 1919 și a înființat în 1927 Legiunea Arhanghelul Mihail, devenind liderul absolut al tineretului naționalist. Împotriva legionarilor, care incomodau atât clica politicianilor venali, cât și conspirația iudeo-comunistă, s-a declanșat un adevărat «terorism de stat», determinând un lung șir de violențe și «răzbunări», pe care însă Căpitanul nu le-a ordonat ca atare (cum a dovedit-o chiar Justiția vremii). În 1936, Codreanu și-a publicat, la Sibiu, cartea intitulată **Pentru legionari** (principalul îndreptar ideologic al legionarismului), scriere deopotrivă memorialistică, polemică și doctrinară (completată, pentru latura organizatorică, cu vestita Cărticică a șefului de cuib). Ne-au mai rămas de la el un corpus de Circulări și manifeste, precum Însemnările de la Jilava (redactate în temniță, în 1938) – adevărat testament spiritual. Aceste scrieri au cunoscut multe ediții în țară sau în exil, beneficiind și de traduceri în limbile de mare circulație. În decembrie 1937, în urma pactului electoral cu Iuliu Maniu și Gh. I. Brătianu, Mișcarea Legionară, aspru prigonită vreme de un deceniu, repurtează un strălucit succes în alegeri (ultimele alegeri din România Mare). Regele Carol al II-lea anulează însă alegerile și își instaurează dictatura personală. Corneliu Codreanu, în semn de protest, dizolvă Partidul «Totul pentru țară» (expresia politică a Legiunii) și îndeamnă la rezistență non-violentă (nevoind, mărturisea el, «să prefacă România într-o Spanie însângărată»). Răspunzând unui atac de presă al lui Nicolae Iorga, este învinuit de «ultragiu» și arestat. Condamnat întâi la 6 luni, i se înscenează apoi o parodie de proces (mai 1938) și este condamnat abuziv la zece ani de închisoare.²¹³

*

În noaptea Sfântului Andrei (29 spre 30 noiembrie) a anului 1938 (zi aleasă nu tocmai la întâmplare de către masonerie, având în vedere faptul că Sf. Apostol Andrei a adus creștinismul la noi - n.a.), împreună cu alți 13 camarazi aflați în detenție, este asasinat de autorități în marginea pădurii Tâncăbești (acțiune monstruoasă, ordonată de Carol al II-lea și coordonată de Armand Călinescu, cu care începe «decapitarea» Mișcării Legionare, desăvârșită în 1939). După dispariția lui Corneliu Codreanu, legionarismul a cunoscut un scurt triumf în toamna lui 1940 (după aplicarea Dictatului de la Viena și ultimatumul părăsirii Basarabiei), sub conducerea lui Horia Sima, după care a intrat într-o lungă agonie instituțională, pierzându-și treptat unitatea inițială. Ideea legionară supraviețuiește însă, printr-un lung șir de mărturisitori, în ciuda întregii prigoane (carliste, antonesciene și comuniste) de peste o jumătate de secol, iar Căpitanul rămâne o figură legendară a dreptei creștine românești. Omul acesta, mort la 39 de ani (ca și Eminescu, de care-l leagă în eternitate, dincolo de obârșiile bucovinene, aceeași evlavie față de tradiția națională și aceeași responsabilitate față de destinul nostru comunitar), a fost deopotrivă personalitatea publică cea mai pios adorată și cea mai crunt urâtă a României Mari. «O personalitate harismatică», fără îndoială, așa cum se văd siliți s-o recunoască, fie și numai cu jumătate de gură, până și adversarii lui ireductibili.²¹⁴

*

O parte a opiniei publice românești, formată la școala stângismului de sorginte franceză sau a așa-numitei «prese din Sărindar» (Adevărul, Dimineața, Lupta etc.), a fost convinsă încă din anii '30 că tânărul luptător naționalist era un soi de monstru democratofag, iar Mișcarea sa un cap de pod al nazismului în România! Și totuși, pentru cine ar fi fost dispus să se informeze

²¹³ *Intellectualii și Mișcarea legionară. Mari conștiințe românești*, op.cit, p.21.

²¹⁴ Ibidem, pp.21-22.

corect, de la surse, în cărțile lui stătea scris negru pe alb: „Mișcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorității (ca mișcările politice extremist-totalitariste - n.n.) și nici pe acela al libertății (ca mișcările politice anarhic-democratice - n.n.). Ea își are temeliile înfipte în **principiul iubirii creștine**. [...] Niciodată Mișcarea Legionară, pentru a birui, nu va recurge la ideea de complot sau de lovitură de stat. Consider aceasta ca o prostie. **Mișcarea Legionară nu poate birui decât odată cu desăvârșirea unui proces interior, de conștiință, al Națiunii Române. Când acest proces va cuprinde pe majoritatea românilor și se va desăvârși, atunci biruința va veni automat, fără comploturi și fără lovituri de stat.**” (primul citat din vol. *Pentru legionari*, iar al doilea din *Circulara Nr.58, «Către Șefii de Regiuni», 26 febr. 1937*)²¹⁵

*

Iată deci adevăratul înțeles al «biruinței legionare»: ea nu este urmarea unui război civil sau a unei forme oarecare de violență politică, așa cum se crede îndeobște, ci capătul de drum al unei năzuite prefaceri moral-spirituale, al unei metanoia de proporții naționale! Prin această înaltă năzuință (care deosebește legionarismul de majoritatea mișcărilor de dreapta din Estul Europei, și mai ales de nazism), mărturisită cu însuși sângele său, Corneliu Zelea Codreanu se impune în memoria posterității ca **unul dintre marii pedagogi naționali ai istoriei noastre**, așa cum recunoscuse, spre sfârșitul vieții, și Iuliu Maniu (unul dintre puținii oameni politici onești din România interbelică): „Recunosc că Corneliu Zelea Codreanu a fost superior gândirii mele. Eu am încercat să adopt, în slujba și salvarea țării, căi politice; el a ales o cale superioară, și anume să realizeze mai întâi caractere, educând un tineret care, pe căi de înălțare patriotică, să se dăruiască total, moral și spiritual; să creeze mai întâi o elită conducătoare și abia apoi un partid.”

Tragedia lui Codreanu și a Mișcării sale se integrează în tragedia mai generală a dreptei europene; dacă însă «Istoria a făcut pipi pe noi» (cf. Mircea Eliade), nu înseamnă că marile principii de conservare și renaștere națională care au călăuzit generația legionară n-ar mai fi valabile. Formele se pot perima, dar principiile dăinuiesc, așteptând un ceas istoric mai fast pentru a se reîntrupa în forme corespunzătoare noilor realități. Din acest punct de vedere, Codreanu rămâne o permanentă «provocare» pentru generațiile care vin, iar destinul postum, oricâte vicisitudini ar cunoaște, nu se va încheia decât la «marea Judecată a neamurilor», în fața Judecătorului «nemitarinic», către care sângele Căpitanului strigă încă din pământ, pentru dreptatea sa și a neamului românesc.²¹⁶

*

„Tinerii studenți sunt foarte ușor influențabili mai ales când le lipsește o credință. Ei se lasă amăgiți nu atât prin avantajile materiale imediate – cari li s’ar oferi – cât mai ales prin măgulirile ce li se aduc și prin perspectivele de mare viitor ce li se oferă. **Tânărul însă va trebui să știe că în orice post va fi, este o santinelă în slujba neamului și că a se lăsa cumpărat, flatat, ademnit, însemnează o părăsire de post, poate însemna o dezertare sau chiar o trădare.** [...]»

Congresul acesta (de la Cluj, 4-6 septembrie 1920 - n.a.) a avut loc în sala Teatrului Național din Cluj, într’o atmosferă de mare entuziasm, datorită unirii neamului românesc. [...] Dar, pe atât de mare era desorientarea față de linia viitorului. De această desorientare a căutat să profite puterea iudaică. Ea a sugerat și până la sfârșit a făcut presiuni prin minister, prin masonerie și oamenii politici, ca la ordinea de zi a congresului să se pună: intrarea studenților evrei în centrele studențești. Cu alte cuvinte se încerca transformarea unor centre românești în centre mixte româno-jidănești. Primejdia era mare cu bolșevismul bătând la ușă și cu perspectiva de a fi copleșiți ca număr de elementele iudeo-comuniste în propriile noastre centre.

²¹⁵ Ibidem, pp.22-23.

²¹⁶ Ibidem, p.23.

Cel puțin în două din ele, Iași și Cernăuți, situația era tragică. Cu toate acestea, conducătorii congresului erau câștigați acestei idei. [...] Micul nostru grup de la Iași, invincibil prin hotărârea sa, unit cu grupul Bucovinenilor, s'a luptat timp de două zile cu îndârjire. Până la urmă a învins. Congresul a admis moțiunea propusă de mire, prin vot nominal, împotriva moțiunii susținută de întreaga conducere studențească. Votul acesta crede că nu l-a dat congresul din convingere, ci mai mult impresionat de hotărârea și disperarea cu care a fost dusă lupta. [...] 100 contra 5 000. Victoria noastră de atunci a fost hotărâtoare. Centrele studențești, dacă punctul nostru de vedere ar fi căzut, și-ar fi pierdut caracterul lor românesc, și în contact cu jidanii, ar fi apucat pe calea bolșevismului. Studențimea română a fost la o mare răspântie. Iar mai târziu, la 1922, n'am mai fi avut o izbucnire a unei mișcări studențești românești, ci poate o izbucnire a revoluției comuniste. [...] Mai grav: universitatea Iașului creștin, cea mai înaltă școală românească, proclama în ceasurile grele de atunci, lupta contra lui Dumnezeu, alungarea lui Dumnezeu din școală, din instituții, din țară. ²¹⁷

*

Curierul Israelit, organ al Uniunii evreilor pământeni, din 23 Aprilie 1922 (ziua Sf. Gheorghe - n.a.), publică în articolul de fond sub titlul «Strigoii»...Așadar, tagmă de măscărici, insultători publici, bandă de făcători de rele, ipochimeni, strigoii întârziți, ticăloșie, acțiune sălbatică, infamă postură; iată ce sunt profesorii românismului: Cuza, Paulescu și Șumuleanu, și iată ce este acțiunea lor mântuitoare de neam [...] Primim peste obraz și peste sufletele noastre românești batjocură peste batjocură, palme peste palme, până la aceea de a ne vedea cu adevărat în grozava situație: jidanii apărătorii românismului, la adăpost de orice neajuns, trăind în liniște și belșug, iar noi, dușmanii românismului, cu libertatea și viața în pericol, urmăriți ca niște câini turbați, de toate autoritățile românești. [...] Nu programe trebuie să creiem, ci oameni, oameni noi. Pentru că așa cum sunt astăzi oamenii crescuți de politicianism și infectați de influența iudaică, vor compromite cele mai strălucite programe. [...] Cea mai mare primejdie națională (creată de evrei) stă în aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurată structura noastră rasială daco-romană dând naștere acestui tip de om, creând această stârpitură morală: politicianul care nu mai are nimic cu noblețea rasei noastre; care ne dezonorează și ne omoară. [...] Este pentru prima dată în istoria noastră, și de aceea ne simțim dezarmați și cădem învinși, când Românii se întâlnesc cu un neam, care nu-i atacă cu sabia, ci cu armele proprii rasei iudaice cu care izbesc și paralizează mai întâi instinctul moral al neamurilor, împrăștiind în mod sistematic toate bolile morale și distrugând astfel orice posibilitate de reacțiune. De aceea, piatra unghiulară de la care pornește legiunea este omul; nu programul politic, Reforma omului, nu reforma programelor politice. «Legiunea Arhanghelului Mihail» va fi, prin urmare, mai mult o școală și o oaste decât un partid politic. ²¹⁸

*

Cine își închipuie că jidanii sunt niște bieți nenorociți, veniți aici la întâmplare, aduși de vânt, mânați de soartă etc, se înșală. Toți jidanii de pe fața pământului formează o mare colectivitate legată prin sânge și prin religia talmudică. Ei sunt încadrați într-un adevărat stat foarte sever, având legi, planuri și conducători cari formulează aceste planuri și-i conduc. La bază, au Cahalul. Așa că noi nu ne găsim în fața unor jidani izolați, ci în fața unei puteri constituite, comunitatea jidănească.

În general se întrebuițează următoarele sisteme: I. Pentru captarea oamenilor politici locali: 1. Cadouri; 2. servicii personale; 3. finanțarea organizației politice pentru propagandă, tipărire de manifeste, deplasări cu automobile etc. [...]

²¹⁷ Corneliu Zelea-Codreanu, *Pentru legionari*, op.cit., pp.34-35.

²¹⁸ Ibidem, pp.121-239.

II. Pentru captarea autorităților: 1. *Corupțiunea, mituirea [...]* 2. *șantajul [...]* 3. *A treia armă este distrugerea [...]* 4. *Dacă nu vei avea aceste defecte atunci vor întrebuința : minciuna, calomnia la ureche sau prin presă, pâra față de șefi [...]*

III. Pentru a se strecura în diferite cercuri sau în jurul unor oameni de frunte folosesc: 1. *slugărnicia*; 2. *consilii de administrație*; 3. *servicii personale josnice*; 4. *lingușiri*. *Astfel toți oamenii politici au secretari jidani, pentru că: aduc din piață, fac ghetete, leagăna copiii, țin geanta etc, lingușesc, se insinuează. [...]*

IV. Planuri pentru distrugerea unui comerciant român: 1. *Flancarea Românilor cu un comerciant jidan sau încadrarea lui între doi comercianți jidani*; 2. *Vânzarea mărfurilor sub prețul de cost, pierderea acoperindu-se cu sume speciale date de Cahal. [...]*

De unde cunoaștem aceste planuri? (ale iudaismului față de pământul și neamul românesc) Le cunoaștem sigur, trăgând concluzii din mișcările adversarului. [...] *Aceste planuri sunt însă ca și gazele de războiu. Să le întrebuințezi pentru adversar, dar să nu te atingă pe tine. Propovăduiesc ateismul pentru Români, dar ei nu sunt ateii, ci țin cu habotnicie în respectarea celor mai mici precepte religioase. Vor să deslege pe Români de dragostea pământului lor, dar ei acaparează pământuri. Se ridică împotriva ideii naționale, dar ei rămân naționaliști șovini.*''²¹⁹

*

„Nimic nu înspăimântă mai mult pe jidani decât unitatea perfectă: blocul sufletesc al unei mișcări, al unui popor. De aceea ei vor fi neconținut pentru «democrație» care are un singur avantaj și acela pentru inamicul nației. Pentru că democrația va sparge unitatea și blocul sufletesc al unui neam și în fața unității și solidarității perfecte a iudaismului din țară și din întreaga lume, nația, divizată în partidele democrației, se va prezenta desbinată și va fi înfrântă. [...] **O mișcare niciodată nu moare din cauza dușmanilor dinafară. Ea moare din cauza dușmanilor dinăuntru. Ca orice organism omenesc.** [...]

În realitate, în democrație omul nu are nici un drept. El însă nu și le-a pierdut nici în folosul colectivității naționale, nici în acela al națiunii, ci în folosul unei caste politico-financiare de bancheri și agenți electorali. În sfârșit, ultima binefacere pentru individ, democrația masonică printr-o perfidie neasemuită se transformă în apostol al păcii pe pământ. Dar în același timp proclamă războiul dintre oameni și Dumnezeu. [...] **Perfidia stă în aceea că întrebuințează cuvintele Mântuitorului.**²²⁰

*

Mișcarea națională, neavând deci caracterul regimurilor dictatoriale, ne întrebăm: Ce este atunci? Este democrație? Nu este nici democrație. Pentru că șeful nu este ales de mulțime. Democrația are la bază sistemul eligibilității. Aici nici un șef nu este ales prin vot. Șeful este consimțit. Dacă nu-i dictatură și nici democrație, atunci ce este? Este o formă nouă de conducere a statelor. Neîntâlnită până acum. [...] *Cred că are la bază acea stare de spirit, acea stare de înaltă conștiință națională, care, mai devreme sau mai târziu, se întinde până la periferiile organismului național. Este o stare de lumină interioară [...]* *o stare de ecumenicitate națională. Un popor în întregime la ajunge la conștiința de sine, la conștiința rostului său și a destinului său în lume. [...]* *El nu mai face «ce vrea» (șeful). El face «ce trebuie». Și este condus: nu de interesele individuale, nici de cele colective, ci de interesele națiunii eterne la a căror conștiință au ajuns popoarele. În cadrul acestor interese și numai în cadrul lor își află maximum de satisfacție normală și interesele personale și cele colective. [...]*

Un popor nu se conduce prin el însuși, ci prin elita lui. Adică prin acea categorie de oameni născuți din sânul său cu anumite aptitudini și specialități. După cum albinele își cresc

²¹⁹ Ibidem, pp.115-118.

²²⁰ Ibidem, pp.164-334.

regina, tot astfel un popor trebuie să-și crească elita lui. [...] **Cine alege această elită? Mulțimea?** [...] **Mulțimea e cea mai capricioasă și cea mai nestabilă în păreri.** [...] **Găsirea adevărului nu poate fi încredințată majorităților.** [...] **Mulțimile fiind chemate să-și aleagă elita, acestea nu numai că nu sunt în stare să-și descopere și să-și aleagă elita, dar mai mult, aleg, afară de mici excepții, tot ce este mai rău în sânul unei națiuni.** Deci nu numai că democrația înlătură elita națională, dar o înlocuiește cu ce este mai rău în mijlocul nației. **Democrația va alege: pe oameni fără nici un fel de scrupul, deci fără morală. Pe cei cari vor plăti mai bine, deci pe cei cu mai multă putere de corupție. Pe scamatori, șarlatani, demagogi, cari vor ieși mai bine la concursul de scamatorie, șarlatanie, demagogie, din timpul perioadei electorale. Printre ei se vor strecura și câțiva oameni de treabă, oameni politici chiar, de bună credință. Vor fi sclavii celor dintâi. Adevărata elită a unei nații va fi înfrântă (în democrație), înlăturată, pentru că ea va refuza să concureze pe aceste teme. Ea se va retrage și va sta ascunsă. De-aici, consecințe funeste pentru stat.**”²²¹

*

„Deci, în ultimă analiză, problema cari se pune azi poporului român și de cari depind toate celelalte este înlocuirea acestei elite, cu o elită națională, având la bază: virtutea, iubirea și jertfa pentru țară, dreptatea și dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mijloacele loiale și onoarea. [...] **Noua elită românească și orice elită din lume trebuie să aibă la bază principiul selecțiunii sociale. Adică în mod natural, se selecționează din corpul națiunii, adică din marea masă sănătoasă a țărănimii și muncitorimii, permanent legată de pământ și de țară, o categorie de oameni cu anumite însușiri, pe care apoi și le cultivă. Ea devine elita națională. Aceasta trebuie să conducă o națiune. Când poate fi sau când trebuie consultată o mulțime? În fața marilor hotărâri cari o angajează.** [...]

În fruntea neamurilor, deasupra elitei, se află monarhia. [...] Un monarh e mic atunci când face ce vrea și e mare atunci când face ce trebuie. [...] Ștefan cel Mare, de o jumătate de mie de ani, strălucește în istorie și România nu-l mai uită, pentru că s'a confundat perfect cu linia de viață a neamului. Regele Ferdinand, împotriva oricăror legături și interese, s'a plasat pe linia neamului, a îndurat cu el, a făcut jertfă alături de el, a izbândit cu el. Prin aceasta este mare și nemuritor.”²²²

*

Doi bărbați de stat români, I. G. Duca și N. Titulescu, vor aranja cu fața politică a trusturilor bancherilor jidani de la Paris, interesați pe de o parte de exploatarea nemiloasă a bogățiilor țării și pe de altă parte, în a asigura o cât mai fericită situație coreligionarilor lor din România, venirea la putere a Partidului Liberal. Aceasta cu condiția formală, cu condiția de exterminare, prin orice mijloace, a mișcării legionare. Bancherilor străini (predominant străini), nu le convine o națiune românească, legionară, tânără, puternică, mândră și cari să-i scuiepe afară din țară, cu toate capitalurile lor de pradă. [...]

La urmă formulez 7 cereri: 1. Cer introducerea pedepsei cu moartea pentru manipulatorii frauduloși ai banului public. [...] între moartea țării mele și aceea a tâlharului, eu prefer moartea tâlharului. [...] 2. Cerem revizuirea și confiscarea averilor celor cari și-au furat țara. 3. Cerem tragerea la răspundere penală a tuturor oamenilor politici cari se vor dovedi că au lucrat contra țării, fie sprijinind afaceri incorecte, fie în alt mod. 4. Cerem împiedicarea pe viitor a oamenilor politici de a mai face parte din consiliile de administrație ale diferitelor bănci sau întreprinderi. 5. Cerem alungarea cetelor de exploatare nemiloși cari au venit pe pământul acesta să exploateze bogățiile solului și munca brațelor noastre. 6. Cerem declararea teritoriului României ca proprietate inalienabilă și imprescriptibilă a neamului românesc. 7. Cerem

²²¹ Ibidem, pp.261-329.

²²² Ibidem, pp.330-337.

trimiterea la muncă a agenților electorali și stabilirea unui comandament unic, căruia să i se supună, într'un singur gând, toată suflarea românească. ”²²³

*

„În orice caz țin să afirm de la început, că noi nu suntem o generație așa cum ne cunoașteți d-voastră dintr'o anumită presă. Noi nu urmărim decât să ne apărăm Patria sacră, Patria amenințată de viscolul furtunei. [...] Și ca să fixez punctele cardinale, în scurt, voi spune: nu este nici o generație imorală, nu este nici una fără Dumnezeu, nici una republicană sau antiregalistă. Fixez aceste puncte în: **Dumnezeu, Patrie, Rege, Familie, Proprietate și Armată**, cari să garanteze existența Statului Român. [...] D-lor deputați, generația aceasta a noastră trece ca o generație antisemită. Aș dori să știți că nu am venit să strig: jos jidanii, după cum cred că n'a făcut nimeni. Am observat însă un singur lucru, că de câte ori s'a pus aici problema naționalismului românesc, d-voastră ați privit-o și ați primit-o cu ilaritate și ați transformat-o dintr'o problemă cari este de un tragic fără pereche, într'o chestiune comică. [...] Pentru mine este clar și precis: inteligentă sau neinteligentă, parazită sau neparazită, morală sau imorală, această populație este o populație dușmană aici pe pământul țării. [...] Cu noi se săvârșește exact același lucru cari s'a săvârșit cu Pieile Roșii din America de Nord: Ne găsim în fața unei invazii străine și avem tot dreptul, și avem și datoria să ne apărăm Patria (împotriva expansiunii evreilor). Pe mine nu mă interesează cine vine, și este – mi se pare lucru curios, ca atunci când veneau dușmanii cu arma să ne fure pământul nostru, noi încremeneam cu toții în tranșee, cu arma în mână, iar **astăzi când arma s'a schimbat în bani și când aceștia sunt în stare cu banii lor să vină să ne cumpere țara, atunci nu mai este nimeni la noi să protesteze?** [...] Am adus aceste bucăți de pâine învelite și puse în această elegantă cutie, ca să vedeți în câtă artificialitate și în câtă poleială de civilizație se îmbracă această mizerie românească. [...] În orice caz, vă spun că **poporul nu iubește partidele politice.** Acesta e un lucru precis și **d-voastră, într'un regim democratic, nu vă puteți menține la conducerea statului în contra voinței poporului.** [...] În ce privește orientarea noastră, dacă este chestiunea să alegem între aceste două extreme, suntem dintre acei cari cred că soarele nu răsare la Moscova, ci la Roma.

224

*

În fapt, d-lor, asupra partidelor generația noastră – privind din afară – constată: 1) Că un partid politic este o societate anonimă de exploatare a votului universal; 2) Că toate partidele sunt democratice, deoarece utilizează votul universal în același mod; 3) Că neglijează interesele poporului și ale patriei satisfăcând numai interesele particulare ale partizanilor, că democrația este iresponsabilă, îi lipsește puterea sancțiunii, că toate partidele fac fărădelegi, se dau pe față unele pe altele, nimeni nu aplică sancțiuni contra alor săi, fiindcă îi pierde, nici în contra adversarilor, fiindcă ei dețin la rândul lor fărădelegile lor. [...]

Democrația văzută din afară ne dă impresiunea unei vaste complicități în fărădelege; Concluzia: democrația este incapabilă de autoritate. Și încă ceva. Declar aici că democrația e pusă în slujba mării finanțe naționale sau internaționale jidovești. D-lor, dovada. Am venit aici cu o listă cari are să vă supere, însă vă spun să nu-mi luați în nume de rău, fiindcă nu pot să tac în această chestiune, este vorba de ceea ce se numește portofoliul de la banca Blank. Dați-mi voie să vă citesc – fiindcă fiecare vă regăsiți aici. [...] D-lor, s'or plăti sau nu, nu știu, dar să vă spun un singur lucru: există obligația pe care o are cineva când împrumută bani de la o asemenea finanță, de a o satisface când este la guvern, de a o sprijini în opoziție și în orice caz de a nu lovi în ea când trebuie să fie lovită.²²⁵

²²³ Ibidem, pp.324-373.

²²⁴ Corneliu Zelea-Codreanu, *Cărticica șefului de cuib*, Colecția «Europa», München, pp.95-102.

²²⁵ Ibidem, pp.102-106.

*

Mișcarea noastră legionară are mai mult caracterul unei mari școli spirituale. Ea tinde să aprindă credinți nebănuite, ea tinde să transforme, să revoluționeze sufletul românesc. Strigați în toate părțile că răul, mizeria, ruina ne vin de la suflet. Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de față. Sufletul individului și sufletul mulțimii. O minciună sunt toate programele noi și sistemele sociale fastuos etalate poporului dacă în umbra lor rânjește același suflet de tâlhari, aceeași lipsă de conștiință întru îndeplinirea datoriei, același duh de trădare față de tot ce-i românesc, același desfrâu, aceeași faptă de risipă și de lux. Chemați sufletul neamului la o viață nouă. Nu căutați succesele electorale dacă ele nu înseamnă în același timp biruința forțelor organizate ale sufletului înnoit. Programe? Cum adică? Credeți că noi nu putem seca mlaștini? Nu putem capta energiile din munți și electrifica țara? Nu putem înălța orașe românești? Nu putem face ca lanurile noastre să producă împătrit? Nu putem pe pământul nostru bogat asigura pâinea fiecărui român? Nu putem face legi cari să asigure o bună funcționare a unui mecanism de stat apropiat timpului și specificului nostru național? [...] Putem. Dar marea greșală a multor oameni politici a fost aceea de a-și fi etalat programele în amănunte, mai înainte de a fi puși în situația de a le realiza. Avem și noi programe în buzunar. Ele se studiază neconținut dar se păstrează pentru timpul lor.”²²⁶

*

Anticomunismul, principiile moralei creștine, patriotismul, spiritul de jertfă, bărbăția, atitudinea ofensivă, adevărata revoluție spirituală (creștină) au fost susținute timp de peste 15 ani de Corneliu Codreanu, împotriva defetismului politicianist. Marea lui însemnătate constă în faptul că a captat eferescența spirituală și moral-politică a generației sale, convertind-o într-o energie ordonată și orientată spre adevăratele sensuri ale destinului național. Fără intuiția lui de vizionar, totul s-ar fi limitat la aspecte politice minore și efemere. Prin el, Mișcarea Legionară a depășit cadrul restrâns al unei generații, pentru a lua proporțiile unei adevărate revoluții naționale care a captat toate nădejtile de realizare plenară a națiunii noastre. *Lucrările sale:* Pentru legionari, Cărticica șefului de cuib, Circulări, Jurnalul de la Jilava, ilustrează și confirmă concordanța dintre viața și opera sa. [...] „A crede că odată cu dispariția lui Corneliu Codreanu se va năruși și opera lui, ar însemna să ne facem o slabă idee despre adâncimea acestei opere. Minunea pe care a făcut-o Corneliu Codreanu este așa de mare că de acum îl depășește și pe el.” (Nae Ionescu)²²⁷

*

Corneliu Codreanu nu era deloc un visător sau numai un mistic, așa cum încearcă să-l descrie toți dușmanii lui. El nu se scâldea deloc în iluzii. Nu era posedatul unor utopii imposibile. Dimpotrivă, era **un realist în sensul cel mai legitim al cuvântului**. Realismul se bazează pe ceva palpabil, pe ceva adevărat și verificabil. [...] Rebeliunea raționalistă de astăzi, unde totul vrea să se facă numai după logica oamenilor – care nu poate fi decât subiectivă și mărginită – este tocmai îndepărtarea de realitatea umană. Este o rebeliune îngâmfată și periculoasă pentru om. Asemenea lui Adam, în Grădina Paradisului, sau a rebeliunii de la Turnul Babel, unde omul vrea să iasă – e mai comod pentru el – din sistemul legilor în care a fost așezat de Creatorul său. Acestea sunt singurele legi realiste – prin originea lor divină și eternă – (legile lui Dumnezeu) care pot să împlinească omul și să-l facă fericit. [...] Corneliu Codreanu a privit cu ochi critici în jurul său și și-a dat seama că împotmolirea tuturor formulelor politice pe care le-a adoptat **societatea modernă se datorește tocmai faptului că a pierdut contactul cu realitatea de bază, pe**

²²⁶ Ibidem, p.111.

²²⁷ Nicolae Hristu, Octavian Daniel, Alexandru Mircea, în Cuvânt înainte la vol. **Intellectualii și Mișcarea legionară...**, op.cit., pp.9-10.

care a înlocuit-o cu «realități» fictive. „Poporul, spunea el, nu se conduce după voința lui: Democrație. Nici după voința unei persoane: Dictatura. Ci după legi. Nu e vorba de legi făcute de oameni. Sunt norme, legi naturale de viață și norme, legi naturale de moarte. Legile vieții și legile morții. O națiune merge la viață sau la moarte după cum respectă pe unele sau pe altele din aceste legi.” [...] ²²⁸

*

Numai acest realism conștient al lui l-a împins ca să creeze pentru tineretul țării sale o școală de educație și de recompunere morală: școala omului nou. Acest om nou, adică înnoit sufletește, trebuia să fie conștient de misiunea ce-o avea, trebuia să fie activ în lupta lui și trebuia să fie bine pregătit pentru a înfrunța circumstanțele istorice adverse care-i amenințau națiunea. Acest «om nou» nu era, prin urmare, o entitate abstractă. Nu era o persoană creată teoretic din visurile imposibile ale unui om nou, ci era o ființă concretă, înrădăcinată în necesitățile poporului ei, care trebuia ca să dezvolte în el niște calități, esențiale luptei în care se angajase. Aceste calități, de altfel latente în el căci îi veneau pe linie genetică – istorică și formează caracteristica neamului românesc, sunt: sentimentul creștin și virtuțile neamului. Ele trebuie numai reîmprospătate și activate în omul român. [...] Codreanu aducea cu el o viziune istorică clară și un concept românesc de proporții universale. Tineretul român aducea o voință de fier, niște convingeri inflexibile și un spirit de sacrificiu ce rar se întâlnește în istoria lumii. [...] Codreanu și generația lui au vorbit mulțimilor românești cu un limbaj clar și profetic (mesianic), iar acestea i-au înțeles și s-au urnit la dinamica discursului lor. Rezultatul a fost un măreț imn național căruia evenimentele politice ulterioare și neînțelegerea unor compatrioți înșelați, i-a stins armonia. ²²⁹

*

Deși Codreanu știa că lupta împotriva unui rege despotic (dar nu și a monarhiei) și a unor demnitari puternici și corupți, el a continuat să demaște abuzurile lor. În frământările sale de a-și salva nația din ghearele jefuitorilor, Codreanu a spus: „Toate popoarele din jurul nostru au venit de undeva și s-au așezat pe pământul pe care trăiesc. Istoria ne dă date precise despre venirea bulgarilor, a turcilor, a maghiarilor, etc. Un singur neam n-a venit de nicăieri. Acela suntem noi românii. Ne-am născut din negura vremii pe acest pământ, odată cu stejarii și cu brazii. De el suntem legați nu numai prin pâinea și existența ce ne-o dă muncindu-l din greu, dar și prin toate oasele strămoșilor noștri care dorm în țărâna lui. Toți părinții noștri sunt aici. Toate amintirile noastre, toată gloria noastră războinică, întreaga noastră istorie e aici, în acest pământ stă îngropată. Întreb și aștept răspuns: Pe ce drept voiesc jidanii să ne ia acest pământ? [...] Dar și legile țării opresc invazia jidănească. Articolul 3 din Constituție spune: «Teritoriul României nu se poate coloniza cu populație de o gintă străină.» Ce însemnează, dacă nu colonizare, faptul instalării a două milioane de jidani pe teritoriul românesc? [...] În Iași, parcurgi străzi și cartiere întregi și nu mai întâlnești nici un român, nici o casă românească, nici un magazin românesc. [...] Să ne fie nouă românilor indiferent cine sunt stăpânii bogăției naționale? [...] Cine stăpânește orașele, are direct și indirect conducerea politică a țării în mână. Iar românii rămân o gloată de milioane fără libertate, și copiii lor fără țară și fără viitor.» ²³⁰

*

²²⁸ Nicolae Roșca, op.cit., pp.82-86.

²²⁹ Ibidem, p.7-86.

²³⁰ Joana Damaschin, op.cit., pp.160-161.

²³¹ Ion Coja, **Legionarii noștri**, op.cit., pp.113-114.

²³² Gabriel Constantinescu, în art. Șah la rege..., Puncte cardinale Nr.3/171, Martie 2005, p.14.

„**Poporul român n-a cunoscut de-a lungul istoriei sale, nici ura de rasă, nici de clasă, nici vrajba religioasă. La noi n-au avut loc pogromuri, nici procese împotriva evreilor pentru omor ritual (satanic), ca în țările civilizate din Occident, nici vânatoare de vrăjitoare, nici arderi pe rug, nici o Noapte a Sfântului Bartolomeu. Religia noastră a fost o religie a țaranilor, cum a numit-o filozoful român Nae Ionescu, profesor de logică, metafizică și mistică creștină. Înconjurat de neamuri ostile cu tendințe imperialiste poporul nostru n-a practicat totuși, șovinismul, călăuzit de zicala : «Fiecare cu legea lui». A trăit o mie de ani fără o ierarhie ecleziastică. Poporul nostru, născut creștin, a întreținut legătura cu Dumnezeu direct, fără mijlocitori, prin rugăciuni: acasă, pe ogoare sau în bisericuțele umile de lemn. L-am păstrat pe Dumnezeu în sufletul nostru. Ne-am închinat Lui cu umilință și smerenie și când credința ne-a fost amenințată ne-am ridicat la luptă pentru apărarea ei. Asta nu se numește șovinism. Eu însumi mă inspir din Apostolul Pavel care zice: «La Judecata de Apoi toate Neamurile se vor înfățișa, în frunte cu regii și împărații lor, pentru a da socoteală de faptele lor săvârșite pe pământ.» Un om care crede, cum cred eu, nu numai în judecata istoriei, ci și a lui Dumnezeu, nu poate urî alte neamuri, egale în fața lui. Și poporul meu și poporul dumneavoastră a avut aceeași soartă tragică. După ce poporul evreu își va regăsi Patria pierdută, va trebui să facem împreună pasul decisiv: «pentru o reconciliere istorică între cele două popoare ale noastre.»**” (într-o scrisoare adresată rabinului David Șafran din 11 febr.1937) ²³¹

*

„Maiestate,

Nu dorim să supărăm pe nimeni cu părerile noastre în materie de politică externă. Acum este vorba însă de ceva mai mult decât de o simplă părere, e vorba de viitorul Țării noastre. [...] Dacă noi, tineretul, vom fi puși în situația tragică de a intra într-un război alături de puterile bolșevismului, împotriva celor care apără civilizația creștină a lumii, care apără Bisericele de dărâmare, care apără moaștele sfinților, care apără de profanare mormintele eroilor – declarăm pe față că vom trage toți cu revolvere în acei care ne-au adus acolo, și pentru că nu vom putea dezerta, spre a nu face act de dezonoare, ne vom sinucide. **Niciodată tineretul neamului românesc nu va lupta sub semnul Satanei, împotriva lui Dumnezeu.** [...] Nicolae Titulescu a făcut cea mai mare crimă față de viitorul Statului Român. [...] (Remarcăm) ura neîmpăcată manifestată de politicienii români și în politica internă: politica de vrăjmășie, de mare prigoană față de tineretul naționalist al Țării, din ordinul Masoneriei și din îndemnul zilnic al presei iudaice. Toți cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului și a istoriei naționale au datoriat să ceară și să impună scoaterea politicii românești interne și externe de sub influența și comanda masoneriei, comunismului și iudaismului. Este singura măsură salvatoare, pentru viitorul Neamului acesta. Să trăiți, Maiestate!” (într-un Memoriu, adresat regelui Carol al II-lea și oamenilor politici, 5 noiembrie 1936) O dovadă a credinței profunde că «în istorie s-au văzut monarhi buni, foarte buni, slabi sau răi...monarhia, însă, a fost totdeauna bună». ²³²

*

În activitatea interbelică a mișcării legionare – taberele de muncă au avut un rol aparte în educarea civică și morală a tineretului. La început, pe lângă scopul realizării unor lucrări de interes general, se urmărea **schimbarea unei mentalități** care făcea pe tânărul absolvent de liceu sau student să-i fie rușine să execute o muncă manuală. Aceeași concepție o aveau și cea mai mare parte a intelectualilor. De aici provenea și modul cum intelectualii priveau activitatea manuală a muncitorilor și țăranilor. Tineretul care va înțelege că munca fizică înnobilează și nu înjosește va privi altfel pe muncitorul din fabrică și pe țăranul de pe ogoare, atunci când va ajunge în funcții publice sau private, legate de contactul cu aceștia.

În linii mari, acestea erau îndemmurile pe care Corneliu Z. Codreanu le-a adresat tinerilor pe care i-a chemat să participe la prima tabără de muncă, organizată la 8 mai 1924, la

Ungheni, lângă Prut, pentru a confecționa cărămizi, în vederea construirii unui cămin studențesc la Iași (au urmat multe altele, construindu-se diguri pe malul unor râuri, biserici, case de adăpost, cabane, drumuri, școli, cămine etc. - n.a.). [...] Mai puțin cunoscut este, însă, conținutul discuțiilor, pe aceeași temă, pe care Corneliu Z. Codreanu le purta în fiecare seară, după încheierea unei zile de lucru, cu toți legionarii aflați în tabără.

În mod obișnuit, la aceste discuții erau abordate probleme din domeniul politic, social, religios, moral ș.a. La tabăra de la Carmen Sylva din anul 1936, cu participarea fraților de cruce – pe lângă aceste teme, accentul a fost pus pe subiecte legate de **cultivarea virtuților**. [...] Una din teme asupra căreia s-a insistat a fost aceea a cinstei. Corneliu Z. Codreanu vedea în eradicarea mitei, bacșișului, hoției și corupției, în general, o problemă de demnitate umană și națională. „Această racilă pe care ne-a lăsat-o anii de stăpânire străină trebuie stârpită”, spunea Căpitanul. El cerea fraților de cruce ca prin exemplul lor să fie **modele de cinste**, în viața de toate zilele și în serviciile publice unde vor activa după terminarea studiilor. ²³³

*

Dat fiind nedreptatea care mai dănuia în diverse medii și instituții, Corneliu Z. Codreanu vedea **necesitatea restaurării spiritului de dreptate în România**. Reținem un îndemn pe care îl vom găsi și în scrierile sale: „Legionarul trebuie să fie drept cu toată lumea. Nici adversarului nu-i va face nedreptate, va lupta cu el, îl va învinge, dar pe căile dreptății și ale moralei...”

Un subiect care, de asemenea, forma obiectul discuțiilor, se referea la ideea de **bun simț**. Acea facultate pe care o pot avea unii oameni de a aprecia cu justete semenii, faptele lor și diversele împrejurări în care ei se află. Corneliu Z. Codreanu considera că orice legionar ar trebui să fie dotat cu bun simț, care să-i spună cum trebuie să procedeze, când trebuie să tacă și când trebuie să vorbească, când trebuie să intervină și când nu, într-o dispută de idei etc.

Referindu-se la modestie – adică la moderația asupra propriei persoane, Corneliu Z. Codreanu o aprecia ca o calitate deosebită a comportamentului unui legionar, numind-o: „cea mai frumoasă floare a sufletului”. Îngâmfarea, prețiozitatea și lauda de sine trebuie să fie străine unui adevărat legionar.

În aceeași măsură erau dezbătute alte virtuți și reguli de conduită morală cum sunt: corectitudinea, punctualitatea, simțul onoarei, respectul cuvântului dat, sinceritatea, buna cuviință, buna credință, simplitatea și comportamentul natural...După cum vedem, o **adevărată școală a cultivării virtuților și principiilor morale**, pe care marea majoritate a fraților de cruce, participanți la dezbaterile de fiecare seară, de la tabăra de muncă Carmen Sylva, le-au însușit și le-au păstrat în suflet și în conștiință, pentru tot restul vieții lor. ²³⁴

*

„Corneliu Codreanu a trăit pe dimensiunea tragică a neamului românesc. Îl dureau și chinuiau toate durerile, suferințele și amărăciunile vieții sale istorice și ale epocii sale. **Își iubea cu o pasiune uriașă neamul...**” (cf. mărturiei lui Nichifor Crainic, închis la Aiud - n.a.) Ideologia naționalistă pe care o desenase Codreanu pentru România și tineretul său, preconiza o sumă de principii și idei, care urmau să valorifice potențialul spiritual al românilor și să îi orienteze spre o viață nouă, de virtuți morale și de demnitate omenească, în conformitate cu legile cugetului și omeniei românești. **Niciodată în istoria națională n-a existat un ideal, care să**

²³³ Corneliu Zelea-Codreanu. *100 de ani de la naștere*, Ed. Fundației „Prof.Gheorghe Manu”, Timișoara, 1999, pp.43-45.

²³⁴ Ibidem, pp.45-46.

ajungă la înălțimea valorilor spirituale la care se găsea idealul legionarismului, zidit de Corneliu Codreanu.

Erau indicații și prescrieri riguroase, pentru realizarea unor valori care să formeze omul nou autentic, nefalsificat de elemente străine de fondul lui național, strămoșesc. **Mișcarea avea forme noi de educație: cuibul, tabăra, temnița și legiunea. Toate erau trepte educative, care puneau la încercări reale pe acela care adera la Mișcare. Până ajungea la o verificare completă pentru a fi legionar, căreia i s-a revelat un nou sens al existenței din comunitatea națională. Așa, de exemplu, moartea nu mai era o sperietoare, ea avea în viața omului o altă semnificație (asemenea celei străvechi, dacice - n.a). În concepția legionară, **moartea dă măsura adevărată a unei vieți.** Ideea de răspundere morală lumina viziunea morții și armoniile sale.**

*

Legionarul nu se teme de moarte; prin moarte legionarul vede, pentru acela care a trăit o viață curată, deschise porțile până la mântuirea prin înviere, odată cu neamul său întreg. De aceea, legionarul avea curajul jertfei pentru colectivitatea națională, căci trăia cu adevărat o viață spirituală, care singura dă sens, ideal moral și virtuți.

Prin educația lor – legionarii deveneau cavaleri ai unui ideal național și, prin caracterul lor de aristocrați ai spiritualității românești, înfruntau moartea cu bucurie și curaj, căci așa puteau depune mărturie pentru credința în idealul lor (și ca mărturisitori ai ortodoxiei - n.a.). Și în toate colțurile de țară se găsesc morminte de legionari, unele fără nici o cruce, din bunăvoința ucigașilor.

Idealurile legionare pe care le aducea Legiunea lui Corneliu Codreanu nu erau utopii, ci valori spirituale pe care se putea întemeia o comunitate morală, prin voința de a înfăptui o misiune, care i-a fost încredințată de Creator. De aici disponibilitatea extraordinară a legionarilor pentru jertfă, care izvora din libertatea de voință. [...] Lupta legionarilor pentru credința lor creștină îi pune în contact cu puterea divină, adică **trăiau mistic viața lor spirituală, ceea ce însemna o reîntoarcere la izvoarele creației, la Dumnezeu.** Prin mistică te menții în contact cu Dumnezeu, un contact permanent cu viața spirituală.

*

Corneliu Zelea Codreanu a fost o personalitate charismatică. Născut în sânul poporului său, i-a pătruns tainele sufletului, i-a înțeles durerile și năzuințele și s-a angajat total în opera de redresare a acestuia. [...] **Gândirea lui a atras după sine marea majoritate a intelectualității de vârf a României.** [...] A rămas de la el, schițată clar, o cugetare asupra vieții individului cu rosturile sale și a Neamului cu finalitatea sa în istorie. Se grijește de viața omului privită din punct de vedere eschatologic, care trebuie să se conducă numai după „legile eterne de viață” și să abandoneze cărările false ale unui hedonism la modă. Se ocupă și de viața, de aspirațiile națiunii, de drepturile și datoriile ei, de componența ei de-a lungul timpului istoric, de forma ideală a Statului care o reprezintă în lume, de relațiile dintre clasele sociale, de armonia și solidaritatea ce trebuie să domnească în sânul ei. [...]

În sectorul politicii contribuția sa este enormă și realizată într-un timp extrem de scurt: abia 10 ani. Nu a fost un teoretician în politică. Nu și-a confecționat apriori un sistem de gândire politic, o ideologie aliniată mai mult sau mai puțin curentelor la modă, cu programe prezumțioase, dar nerealiste. Dezvoltarea și multi-orientarea vederilor sale politice se produce gradual, pe măsură ce detecta carențele Statului român, care carențe îngreuiiau, dar mai ales

²³⁵ Ibidem, pp.97 (dintr-un art. semnat de Ion Banea).

²³⁶ Ibidem, pp.97-98.

primejduiau viața și securitatea poporului. Și pe măsură ce descoperea aceste defecte, le ataca cu energie atât pe plan ideatic, cât și prin acțiuni concrete. ²³⁷

*

Primul pericol ce depistează a fost comunismul, pe care-l combate cu virulență. Această primă manifestare politică a rămas constantă de-a lungul întregii sale vieți și a fost transmisă și organizației pe care a creat-o. A intuit cu o claritate profetică, în ciuda vârstei fragede – avea numai 19 ani când începe lupta anticomunistă – primejdia ce pândea întreaga societate creștină și mai ales țara noastră, prin revoluția care se dezlănțuise în Rusia. Internaționalismul militant și agresiv al comunismului și frivolitatea de care dădea dovadă clasa noastră politică în abordarea acestei probleme, îl obligă pe tânărul Codreanu să se avânte într-o luptă grea, periculoasă, contra bolșevismului. S-a spus de către denigratorii lui – care nu sunt puțini – că anticomunismul lui Corneliu Z. Codreanu (deci și al legionarismului) era numai visceral, născut dintr-o ură nestăpânită. Nimic mai neadevărat. Acest anticomunism era strict rațional. El s-a născut din constatarea pe care o face Căpitanul observând pe teren penetrația primejdioasă a propagandei comuniste la noi. [...] În puțin timp (ceea ce denotă lipsa de convingere și de adeziune sinceră a românilor la ideile comuniste) Corneliu Zelea Codreanu schimbă această stare de lucruri. Împreună cu un mic grup de studenți și muncitori naționaliști dau bătălia contra comunismului și îi închide drumul către sufletul poporului nostru (începând cu coborârea drapelului roșu comunist de pe Atelierele CFR de la Nicolina, din Iași... - n.a.) A fost o victorie importantă care îndepărtează pentru 25 de ani pârjolul bolșevic și care-l face pe Căpitan să spună că s-a convins acum că cel ce luptă, chiar singur fiind, în folosul și pentru dreptatea poporului său, va învinge. Agenții de penetrație comunistă sunt descoperiți, prezentați opiniei publice și obligați să se retragă peste Nistru unii, sau în clandestinitate, alții. Atât lumea universitară, cât și muncitorimea, ca și clasa de mijloc se aliniază total și entuziast îndrumărilor anticomuniste ale Căpitanului. Împreună cu Mișcarea sa Legionară au galvanizat poporul român în lupta anticomunistă.

Că a avut dreptate în această luptă a confirmat-o istoria ultimilor 50 de ani. În acest interval de timp ne-au fost atacate și alterate toate structurile: statale, sociale, economice, morale. Și iată că nici după cei 10 ani ce s-au scurs de la eliberarea noastră de acest flagel al secolului, nu am scăpat încă de consecințele lui. ²³⁸

*

Corneliu Z. Codreanu constată o slăbire îngrijorătoare a moralității clasei noastre conducătoare. Aceasta era ușor coruptibilă și nu era interesată decât de căpătuiala proprie. Slujeau cu ușurință interesele altor nații ce ziceau că ne sunt prietene, că sunt „aliații noștri firești”. Acestea le ofereau beneficii, îi laudau, le excitau orgoliul bătându-i prietenos pe umăr.

Carența aceasta a păturii noastre politice l-a determinat pe Corneliu Zelea Codreanu să ia atitudine contra ei și să disprețuiască această „democrație originală” pe care politicianismul o reprezenta la noi și în numele căreia opera. [...] Voința poporului era denaturată cu fiecare scrutin, fie prin promisiuni neîndeplinite, fie prin băutura care se oferea gratis alegătorilor pentru a vota un partid determinat, fie prin timorarea lor de către bande de agenți electorali ce amenințau și poluau liniștea secțiunilor de votare, fie prin furt direct de urne și înlocuirea lor cu altele prefabricate. [...] În momentul lichidării democrației în 1938, prin lovitura de stat a regelui Carol II, numai Corneliu Zelea Codreanu și Mișcarea sa Legionară au protestat.

²³⁷ Ibidem, pp.149-150 (dintr-un art. semnat de Nicolae Roșca).

²³⁸ Ibidem, pp.150-151.

Aceste luări de poziție ale Căpitanului în contra unor factori ce-i considera primejdioși pentru țară: comunism, iudaism, politicianism maladiv, „democrație balcanică”, l-au determinat să-și înjghebeze propria organizație de luptă: legionarismul. Care legionarism, pentru a fi eficient, trebuia să pornească de la bază, de la **transformarea omului**, de la înobilarea lui. **Degeaba ai programe bune de guvernare dacă nu ai oamenii care să le aplice aidoma. În omul legionar trebuia să fie substituit interesul personal cu acela al dragostei pentru poporul care i-a dat mandatul ca să-l guverneze. Nu de programe, spune Corneliu Z. Codreanu, are nevoie țara aceasta, ci de oameni cinstiți care să le ducă la îndeplinire, de oameni în care să ardă pasiunea națională.** El preconiza o transformare interioară a omului pe fundamente temeinice: umane, patriotice, etice, morale, spirituale. Alternativele pe care le oferă Căpitanul circumstanțelor politice românești nu puteau da rod, în înțelegerea lui, decât prin exaltarea valorilor morale ale omului. Acestea vor călăuzi și neamul nostru pe drumul destinului său istoric.²³⁹

*

Acest fel de a înțelege și de a programa lupta politică a Căpitanului se înscrie pe linia tuturor înaintașilor care au luptat și murit pentru apărarea și înălțarea neamului românesc. Se înscrie pe linia naționalismului românesc tradițional, acea poruncă lăuntrică care ne-a ajutat să străbatem secolele și să înfruntăm atâtea primejdii. Însă naționalismul lui nu este agresiv, de expansiune, de încălcare a drepturilor altor popoare sau naționalități conlocuitoare. **Naționalismul românesc al lui Corneliu Z. Codreanu, adevărat idealism colectiv, nu seamănă deloc cu cel pe care ni-l prezintă mass-media, într-un haos de idei ce schimbă sensul noțiunilor.**

Lupta contra naționalismelor și încercarea de a fi devalorizate au început-o comuniștii printr-o vastă acțiune de dezinformare. Naționalismele împiedicau expansiunea revoluției bolșevice. Erau o barieră ridicată contra propagării și a pătrunderii virusului roșu în organismul național. De aici furia propagandistică care s-a abătut peste naționalism. De aici minciunile insinuante și perseverente care au fost strecurate zi de zi în mințile oamenilor, alterând dreapta lor înțelegere a fenomenului (Ne referim la acele naționalisme adevărate, nu la acele profesate prin barăcile unor saltimbanci politici, agitatori de meserie, care încearcă să-și ridice un pedestal din învolburarea unor pasiuni naționale).

Naționalismul autentic nu este demagogie. El reprezintă un proces de interiorizare a națiunii, căreia îi activează potențialul creator. Este o energie colectivă, un principiu activ care organizează sinteza socială a unui popor și îi conservă personalitatea istorică. Este și o valoare universală (dar nu cosmopolită), căci toate popoarele – fără excepție aproape – sunt naționaliste pentru că își iubesc neamul, îl apără și scot în evidență valorile lui culturale, etice, concepțiile lui despre „Dumnezeu, lume și viață”, weltanschauung-ul lui. S-ar putea spune că **naționalismul este o misiune care perpetuează în istorie specificul național al unui popor de la apariția lui până în străfundurile secolelor din urmă.**

Corneliu Z. Codreanu a fost misionarul acestui naționalism, tradiționalist în valorile pe care le propovăduia, dar revoluționar în viața morală.²⁴⁰

*

Ieșirea României din impasul în care se află nu se poate face, credem noi, decât descoperind și reluând firul gândirii Căpitanului: o țară nu poate fi condusă spre bunăstare, spre securitatea ei, spre pacea socială, spre edificarea unui Stat modern, dacă nu are oameni capabili, decisi să înfrunte laolaltă cu poporul greutățile schimbărilor, oameni cu dragoste de țara lor și cu spirit de sacrificiu în slujba obștească. Învățămintele, normele pentru educarea și

²³⁹ Ibidem, pp.152-154.

²⁴⁰ Ibidem, pp.154-155.

formarea unor astfel de oameni se găsesc în scrierile Căpitanului, sintetizându-se în următoarele norme pe care le cere elitei conducătoare:

- Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială.
- Să trăim o viață aspră și severă, cu alungarea luxului și îmbuibării.
- Să înlăturăm orice încercare a exploatării omului de către om.
- Să jertfim permanent pentru țară.

Numai urmând această linie, linia dreaptă a românismului, țara noastră va putea ieși din marasmul în care se află astăzi. [...] Poporul nostru merită să fie izbăvit. El are valori latente, are virtuți și vitejii care abia așteaptă să fie potențializate, așa cum s-a întâmplat când a simțit chemarea istorică a lui Corneliu Codreanu și s-a mobilizat în jurul său.

Rămâne în sarcina generației tinere, generație care nu a fost marcată cu semnele bestiei roșii, să reia lupta Căpitanului (de această dată împotriva comunitarismului sau globalizării - n.a.) și să realizeze mărețul vis românesc al acestui mare vizionar al Neamului nostru, care a umplut cu personalitatea sa veacul ce acum se sfârșește.²⁴¹

DE LA SADISMUL REEDUCĂRII COMUNISTE, LA CINISMUL

²⁴¹ Ibidem, pp 157-158.

ȘI PERVERSITATEA ACTUALULUI EXPERIMENT AL «SPĂLĂRII CREIERULUI»

Acest capitol își propune să pună în lumina adevărului istoric natura intimă diabolică a ideologiei și regimului cunoscut de noi sub numele de «comunism». În realitate, așa zișii comuniști, care s-au folosit din plin de visul omenirii și al capitalismului, n-au fost decât niște impostori și amăgitori. Au fost **uneltele Diavolului**, care au încercat să transforme întreaga lume într-o masă uniformă de manevră sau de adulatori ai acestuia. Desigur, comunismul a înregistrat un eșec dar mentalitățile sale au supraviețuit și pe fondul lor se dezvoltă noul sistem al „comunitarismului” (echivalentul ecumenismului din planul vieții religioase). Acesta din urmă se anunță a fi poate mai primejdios decât predecesorul său.

Cititorul este invitat să reflecteze el însuși asupra subiectului expus și să analizeze mărturiile și consemnările următoare, pentru ca în final să se pronunțe asupra existenței sau inexistenței politicii independente a statelor naționale din prezent. Suntem sau nu suntem guvernați din exterior? În caz afirmativ, ce putem face pentru ca noi să nu fim excluși din istorie? SUNT ÎNTREBĂRI LA CARE ASTĂZI TREBUIE SĂ OFERIM UN RĂSPUNS.

*În pofida atâtor mărturii, documente și analize, „fenomenul” (cunoscut sub numele de „Experimentul Pitești” - n.a.) este departe de a fi fost elucidat sub toate aspectele lui, iar fiecare nou document sau nouă mărturie își au importanța lor în perspectiva unei viitoare sinteze rezervate **celui mai diabolic experiment concentraționar din spațiul european** (asupra căruia „uitarea românească” n-are dreptul să se înstăpânească, pentru că asta ar însemna că un Horia-Roman Patapievici va fi avut dreptate să vorbească despre „spațiul mioritic ca anticameră a fenomenului Pitești”) [...] „Experimentul Pitești” a putut zdrobi oameni, dar n-a putut distruge, până la capăt, Omul.*

Adăugându-se cu folos miilor de pagini care au precedat-o, mărturia d-lui Traian Popescu (unul din foarte pușinii supraviețuitori și încă printre noi - n.a.) capătă dimensiunea ultimă a datoriei împlinite: față de Dumnezeu, față de sine, față de memoria camarazilor de suferință și față de ceea ce a mai rămas cu adevărat nealterat din fibra morală a acestui neam, la cumpăna dintre veacuri și milenii. ²⁴²

*

Răsăritul a fost incontestabil ”teatrul unui experiment”, iar Piteștiul un segment al acestuia. El a fost un ”Laborator”, ale cărui rezultate și metode trebuiau extinse în toate închisorile, apoi în întreaga țară. Dar, în același timp, Piteștiul a reprezentat și un fenomen. El a cuprins, la cele două extremități ale sale, rezultatul efectului maxim la care se poate ajunge prin exercitarea unei terori permanente și îndelungate, fizice și psihice în același timp, după un minuțios și științific program. La un capăt s-a produs o dezumanizare totală printr-o degradare psihică, morală și fizică a elementului asupra căruia s-a acționat, iar la celălalt capăt rezultatul torturii a fost martirajul. Sfinți și mucenici pe de o parte, monștri pe de alta. Între cele două extreme s-au manifestat toate posibilitățile de comportament uman în fața terorii și torturii maxime și continue.

Acolo s-a experimentat acel principiu materialist: acumulări lente cantitative duc la salturi bruște calitative. Rezistența umană acumulând cantități uriașe de tortură poate ajunge într-un moment dat la o clipă când cel torturat cedează psihic, moral și fizic, transformându-se din victimă în călău – cum se cerea de cel care îl tortura. Astfel s-au putut produce mutații

²⁴² Răzvan Codrescu, în Cuvânt Înainte, la vol.d-lui Traian Popescu, Experimentul Pitești. Reeducarea prin tortură în închisorile Pitești, Gherla, Tg.Ocna, Canal. Atacul brutalității asupra conștiinței, ed. a II-a, Ed. Criterion Publishing, București, 2005, pp.10-12.

psihice asemănătoare stării de agregare a materiei, când un metal sau un lichid se transformă în lichid sau gaz, din momentul în care atinge punctul critic. Oameni care, în condiții normale de existență, au dat dovadă de acte cu adevărat eroice, acum, supuși torturii și presiunilor psihice permanente, timp de luni de zile sau ani, s-au transformat în neoameni. Unii, din fericire puțini – dacă aceasta se poate numi așa – nu și-au mai putut reveni niciodată, părăsind această viață tot în condiții tragice oferite de cei care îi folosiseră.²⁴³

*

După 1945 țara noastră s-a bucurat de o dublă guvernare, care în esență era una singură. Guvernul și conducătorii marilor instituții centrale, în calitate de simpli executanți, pe de o parte și consilierii sovietici care îi dublau la toate nivelele, pe de altă parte. Aceștia din urmă transmiteau directivele primite de la Moscova și vegheau la stricta lor execuție. Vârful piramidei organizatorice era constituit de Comitetul Central P.C.R. sau P.M.R. și organul său represiv, Securitatea, aceasta având "privilegiul" de a le controla și pe primele. Ambele organisme se aflau desigur sub directul control sovietic.

În felul acesta, știind structura organismelor statale la acea oră, răspunsul firesc la cele două întrebări inițiale, Cine a conceput satanicul experiment? și Cine au fost autorii proiectului? este: Comitetul Central al P.C.R. sau P.M.R., respectiv Biroul său Politic și în același timp Securitatea, iar peste ambele Consilierii Sovietici, cu experiența lor de 30 de ani (1917-1947), deloc negliabilă.

Din documentele apărute în ultima vreme, inclusiv monumentală lucrare Holocaustul Roșu, autor Dr. Florin Mătreșcu, reiese clar experimentarea în spitalele de psihiatrie din Rusia a procedurilor de alienare psihică și spălarea creierelor pentru opoziția comunismului. [...] Menirea Psihopoliticii este, în prima etapă, aceea de a organiza supunerea și de a orienta scopurile pe care aceștia trebuie să le urmărească și, apoi, aceea de a menține starea de supunere prin anihilarea acțiunilor persoanelor și personalităților care ar putea să îndrepte grupul spre nesupunere. [...] Religia trebuie să fie socotită demodată (?!), prin îndoctrinare psihopolitică demonstrându-se că nu există suflet și că Omul este un animal. [...] Oamenii profund credincioși vor fi considerați din ce în ce mai puțin responsabili de propria lor sănătate mentală și vor fi trecuți din ce în ce mai mult în grija agenților psihopolitici.²⁴⁴

*

Elementele succint prezentate până în prezent (referitoare la activitatea ofițerilor politici - n.a.) ne duc clar la concluzia categorică, că Experimentul demascare – reeducare a aparținut în exclusivitate aparatului politic și administrativ al Statului, sprijinit de consilierii sovietici care îi dirijau, îndrumau și supravegheau.

Sprijinitorii din umbră. Aceștia au făcut parte tot din pleiada executanților și inițiatorilor care, transmițând ordinele primite, verificau la fața locului îndeplinirea lor întocmai. Experimentul însă s-a bazat și pe alte elemente și anume:

- de cunoaștere a specificului, a structurii umane pe de o parte, cât și pe necesitatea distrugerii pivotului de rezistență anticomunistă: **conștiința creștină.**
- pe posibilitatea manevrării și influențării unor destine individuale și colective, prin aplicarea de torturi îndelungate.
- De a avea un caracter ultrasecret și conspirativ care să asigure păstrarea unei tăceri absolute privind scopurile și metodele de executare a Experimentului.

Or, aceste condiții nu puteau fi asigurate decât de aceia care conduc de secole o luptă fățișă sau uneori subtilă de subminare și combatere a spiritualității umane, de înlocuire

²⁴³ Traian Popescu, vol. cit., pp.14-15.

²⁴⁴ Ibidem, pp.16-19.

a "teocentrismului" prin "antropocentrism", și anume a "curenților materialiste de toate felurile" (și anume, **francmasonii** - n.a.).²⁴⁵

*

La **Suceava**, în anul 1948, Bogdanovici Alexandru are un vorbitor cu tatăl său, prefect de Botoșani, întrevedere nesolicitată de el, ci înlesnită de afară. Bogdanovici, originar din Soroca, activase în Frățiile de Cruce, făcuse închisoare în timpul perioadei antonesciene, iar după 1947 conducea Grupul Studențesc Legionar Iași. În concepția lui reeducarea trebuia să fie un act voit și liber consimțit, nicidecum un act de constrângere și violență. Astfel ia ființă la Suceava O.D.C.C. (Organizația Deținuților cu Convingeri Comuniste), care în gândirea lui Bogdanovici reprezenta un joc politic (mai mult ca sigur la rugămintea tatălui său) pentru salvarea lui și probabil a celor cu care intrase în închisoare. Dar în același timp, se poate aprecia că forurile conducătoare, care au gândit, condus și supravegheat Experimentul au urmărit în această fază la Suceava testarea celor mai șovăielnici dispuși să accepte acest demers criminal. Astfel se explică faptul că Ei, găsind în Țurcanu colaboratorul ideal pentru punerea în practică a satanicului Experiment, îl folosesc instruindu-l asupra modului de desfășurare a acțiunii. Se știe că după plecarea studenților, majoritatea legionari, de la Suceava la Pitești, Țurcanu a lipsit un anumit timp din închisoarea Suceava, bănuindu-se că a fost dus la București, iar dintr-o sursă care nu am calitatea de a o dezvălui, a fost și la Moscova. (acolo unde s-au făcut primele experimente ale lui Pavlov - n.a.)

Omorârea lui Bogdanovici la Pitești, ca "oportunist", de către Țurcanu și primii lui colaboratori, confirmă faptul că "inițiatorii" au hotărât dispariția lui în acea primă "fază", după ce el inconștient își îndeplinea misiunea de "turnesol". Trebuie menționat faptul că adeziunea la O.D.C.C. a fost extraordinar de mică, insignifiantă, toți ceilalți deținuți proveniți din cadrul Mișcării Legionare opunându-se în proporție covârșitoare acestei acțiuni. [...] Trebuie menționat că anchetele Securității se făceau (în această fază - n.a.) în incinta închisorii Suceava. [...] Ulterior, numărul celor care se pun la dispoziția lui Țurcanu se mărește cu deținuți din alte categorii de arestați, care acceptă totul din oportunism, frică sau din slăbiciune umană, văzând ce se petrece în jurul lor. La Pitești și apoi la Gherla, pe măsura amplificării torturilor, numărul celor care cedează crește, dar în același timp și al acelor care sunt omorâți, se sinucid sau săvârșesc tentative de sinucidere.²⁴⁶

*

Experimentul urmărea ca prin torturi fizice și morale asupra victimelor să se obțină transformarea lor, ștergerea conștiinței etnice – de apartenență la un neam și o cultură. Procesul ținea extirparea centrului național din creierul deținutului. Kominternul obținuse lucrul acesta la toți comuniștii care n-aveau nici o aderență la ideea de patrie, pe care o substituiseră cu ideea de revoluție universală și de patrie proletară universală.

Reeducarea întreprinsă la închisorile Pitești, Gherla, Canal, Aiud, Târgșor, de către agentul regimului comunist, sovieto-kominternist a fost un experiment identitar desfășurat în mediu concentraționar și carceral, cu scopul distrugerii identității etnice, religioase, morale, la scară individuală și de grup.

Rostul acestui experiment era acela de a depista mecanismele care pot contribui la modificarea identității și de a determina condițiile diseminării unor operații de schimbare a identității în sânul întregii societăți, pentru a-i disloca sentimentul etnic religios și de a declanșa astfel o mutație tehnico-religioasă la scara întregii comunități naționale. [...] La Pitești s-a urmărit desființarea acelei forțe care se opusese constant comunismului încă din anii 1919-1920, când s-a înlocuit drapelul roșu de pe Atelierele Nicolina și de la Regia

²⁴⁵ Ibidem, pp.20-21.

²⁴⁶ Ibidem, pp.22-23.

Monopolurilor Statului din Iași cu tricolorul românesc. *Lupta anticomunistă nu a reprezentat numai acțiuni și atitudini cu caracter politic de rezistență. De-a lungul timpului, ea a îmbrăcat haina spiritualității creștine care s-a opus materialismului. **Pe măsură ce omul luase locul lui Dumnezeu, devenea tot mai evident că va sosi momentul răzbunării satanice împotriva apărătorilor credinței în Dumnezeu.***

Acest rol de apărător și-l asumase Mișcarea Legionară. Comunismul brutal și agresiv, precum și forțe nocive camuflerate mult mai subtil nu-l puteau ierta. Dintre cele trei entități distincte, Individul, Colectivitatea Națională și Națiunea, ultima a fost cea mai contestată și în final agresată. [...] Studentii încarcerați la Pitești reprezentau factorul dinamic al societății, prin care aceasta se opunea comunismului. [...] Planul Experimentului minuțios pregătit a găsit că metoda cea mai eficientă de distrugere a Mișcării Legionare era cea din interiorul ei. (prin infiltrări; metodă aplicată și mișcărilor/partidelor de dreapta înființate după 1989 - n.a.).²⁴⁷

*

Noi (declara Țurcanu) facem altceva și o facem mai bine: **vă ucidem moral** până vi se face scârbă de voi înșivă, să nu mai puteți aștepta nimic, să nu mai puteți dori "biruința legionară". Care dintre voi să dorească așa ceva? Pop Cornel mai poate dori biruința legionară?... Acum nu mai sunteți decât niște epave. Iată ce am reușit să facem! [...]

*Regretatul Dr. Banu Rădulescu, trecut prin demascări neavând apartenență partinică, scrie în revista Memoria, nr.15: Alegerea n-a fost întâmplătoare, fiindcă **se știa că legionarii erau adversarii cei mai de temut ai regimului comunist** și ei nu se bucurau nici de simpatia marilor democrații din Occident (care au devenit tot mai ateiste sau descreștinate - n.a.).*

*Dacă voi cita câteva nume din cele câteva zeci aflate în documentele Securității și care au aparținut altor formațiuni politice, nu o fac pentru incriminarea lor, ci pentru a demonstra că **pe organizatori nu i-a interesat pedepsirea unor vinovați de atrocități, ci incriminarea în demascări numai a legionarilor.** Din cei mulți, foarte mulți, voi aminti câteva nume: Bogdănescu, Enăchescu, Fucs, Steier, Dan Deaca, Titus Leonida, Burculeț Viorel, Rusu Gh., Griga Ion, Andreev Andrei, Doncea D., Stănescu Cezar, Gherman Coriolan, Zaharia Nicolae, Matei Alex., Reck Ștefan, etc. [...]*

Procesul Țurcanu nu-i mulțumește pe organizatori. De aceea, încă din anul 1954, pe când se definitiva acest proces, Securitatea și toți cei care au gândit și executat Experimentul elaborează un nou plan, care în concepția lor trebuia să desăvârșească opera de compromitere definitivă a Mișcării Legionare. Pentru aceasta, din cei 22 de condamnați la moarte în procesul Țurcanu, sunt executați numai 17, fiind grațiați 5. [...] Această grațiere se face și se comunică mai târziu, abia în octombrie 1957. Trebuie menționat că cei cinci, cu excepția lui Popa Alexandru, au cedat în timpul Experimentului ca urmare a torturilor ce li s-au aplicat.²⁴⁸

*

*Mai sosise în cameră vestitul magistrat și comandant de închisoare la **Suceava**, Mănaru. Acesta persecutase ceva comuniști pentru care fapt acum plătea, dar el mai avea pe suflet alții cărora le fusese adevărat călău. La închisoarea Suceava, în timpul guvernării antonesciene instaurase un mod de pedepsire al legionarilor. Îi băga în closete de tip turcesc atârându-i de rezervor cu capul în jos, apoi trăgea apa. Era extrem de slăbit, venea de la Spitalul Văcărești unde se întâlneau nu știu prin ce împrejurări cu deținuți de drept comun care îl cunoscuseră sau știau de el, și care l-au terorizat, încât era destul de timorat. Căuta să stea în preajma legionarilor știind, spunea el, că **nu se vor răzbuna** și-l vor ocroti. Dormea pe jos unde era mai comod, iar preotul Limberea, legionar spre ironia soartei îi făcea rugăciuni. [...]*

²⁴⁷ Ibidem, pp.25-29.

²⁴⁸ Ibidem, pp.29-32.

Abia ajungând în cameră pentru curățenie mi-am dat seama de proporțiile dezastrului și promiscuității în care trăisem atâtea timp. Saltelele, cele 3-4, erau un vraf de bălegar pentru că se impregnaseră cu transpirație, urină și fecale. Sudoarea pătrunsese și prin crăpăturile dintre scânduri, picurând pe cei de jos. Rogojinile erau târâte îmbibate cu transpirație, devenite mocirlă. Pe jos se aluneca pe acel mâl ca pe gheață. Toată camera era o imensă hazna. Și acolo trăiseră atâtea sute de oameni (pentru că între timp se mai primenise). Întinși pe pământ sau pe câteva rogojini, ne uitam unii la alții ca după un naufragiu. ²⁴⁹

*

Nu pot trece peste această fericită întâlnire cu profesorul ERNEST BERNEA, fără a sublinia în detalii aspecte din gândirea dânsului care a avut pentru mine o mare înrâurire, fixându-mi o serie de jaloane ce mi-au fixat metodic percepțe, chiar dacă îmi erau cunoscute. [...] „Omul modern a avut o sete de mai bine, dar nu s-a aplecat îndeajuns asupra naturii acestui bine. **Lumea nouă s-a încrezut prea mult în civilizație și progres, dar nimeni nu a stat să se gândească ce anume sunt acestea pentru ființa spirituală a omului... A mânca bine, a îndrăgi femei frumoase, a fura și exploata pe cei slabi, a dormi în lenea unui trup obosit de senzații tari, a te închina icoanelor rotunde ale banului devenit în acest fel un adevărat Dumnezeu făcător de minuni, iată expresia unei vieți pentru care a trudit o lume întreagă de milenii... Totul trebuie consumat acum pe calea simțurilor însetate de puternice zguduiri, trebuie îndrumat către totala satisfacție a pământului uscat și neroditor din noi. Acest om **îndobitocit de binele material** (pe care îl are într-o anume măsură sau aspiră la el - n.a.), acest om al **prezentului stors de sensuri** își duce viața numai cu perdelele trase, închis, apăsător, căzut în propria sa întunecime. Omul trăiește dezgustător de intens toate libertățile făpturii sale căzute: libertatea desfrâului, a minciunii, a lenei și a furtului, libertatea tuturor păcatelor, libertatea care distruge, care schimbă viața într-o mlaștină unde cresc numai plante otrăvitoare. [...] Adeesea omul uită cine este; se socotește Dumnezeu. Cu adevărat, el este față a lui Dumnezeu, are putere și lumină, dar are și slăbiciune, întuneric. Când omul uită aceste lucruri, trece prin grele încercări.” ²⁵⁰**

*

Presiunile anchetei asupra lui Țurcanu (1954) cresc, iar acesta se apără dându-și seama de cursa care ise întinde pentru a recunoaște că tot ceea ce a făcut a fost din ordin legionar sau cu această conștiință. „Nu mi s-a cerut de către organele de stat ca să devin informator, ci eu singur am mers și mi-am oferit serviciul de informator.” [...]

Tot în procesul verbal de Interogatorii din 20 martie 1954 el declară: „Acțiunea lui Bogdanovici Alexandru a fost primită de comandamentul legionar din Suceava ca o acțiune compromițătoare și trădătoare față de organizația legionară, fiind primită de ei cu ostilitate.”

Stimate cititor, întrucât justiția pământească nu a găsit de cuviință să se autosesizeze asupra acestui „EXPERIMENT” socotesc că și dacă ar fi făcut-o, **TOTUL RĂMÂNE DE FAPT ÎN JUDECATA CELUI DE SUS CĂRUIA SĂ-I INVOCĂM AJUTORUL ȘI BINECUVÂNTAREA. DOAMNE FII CU NOI!** ²⁵¹

*

În legătură cu răsturnarea criteriului de bine și de rău, nu pot să nu vă amintesc că, **în civilizația americană, protestantismul a răsturnat valoarea binelui și a răului, declarând că bogăția este virtute și sărăcia este păcat.** Vă imaginați care a fost vectorul care a împins

²⁴⁹ Ibidem, pp.82-84.

²⁵⁰ Ibidem, pp.154-155.

²⁵¹ Ibidem, pp.161-164.

psihologia americanului la goana după aur, la goana pentru a poseda etc. [...] Civilizația occidentală a fost triumful singurătății. Progresul a dus, în sfârșit, la cucerirea singurătății. Acest fapt este o tragedie pentru om, și singura posibilitate de a ieși din singurătate este o religie fondată pe comunitate, pe comuniunea între oameni. Nu este cazul doctrinelor orientale, care sunt în mod exasperat individualiste. Ele sunt rezultatul unei retrageri în acel eu profund pentru a se contopi în absolut și nu există nici o punte pe care o trimit celui de alături. Europa are nevoie să iasă din singurătatea existențială în care ne-a adus progresul. Trebuie să redescoperim capacitatea de a comunica. Or, acest lucru este pentru noi, europenii, o lecție de creștinism. [...]

Dar creștinismul este minoritar în Europa! **Majoritatea europenilor sunt atei, laici și antireligioși.** Nu văd cum creștinismul ar putea să persecute celelalte forme de credință religioasă. Dimpotrivă, eu cred că, astăzi, **imperativul cel mai acut este ca toate concepțiile religioase ale planetei să se unească pentru a face față nihilismului și ateismului** (prin unirea eforturilor, iar nu în alt mod - n.a.). [...] Majoritatea oamenilor sunt apatici, sunt atei din prostie, din neglijență, din lene; sunt puțini cei care sunt atei din convingere filozofică. [...] O jucărie, oricât de sofisticată ar fi, nu poate răspunde la marile întrebări ale existenței. Prezumția cunoașterii prin tehnologie este o formă de limitare a cunoașterii și de limitare a capacității de înțelegere a lumii.²⁵²

*

Ana Blandiana: În libertate toată lumea publică ce vrea. Se selectează, în timp, ceea ce are valoare. Din punctul acesta de vedere, comunismul nu mai este acum un pericol. Pericolul în cadrul vieții literare, deci nu al literaturii, este că sunt reactivați, sau șantajați, sau puși să facă diverse lucruri, oameni care au avut relații cu Securitatea în perioada dinainte, care, între timp au ajuns în funcții de conducere și care încearcă să domine viața literară, în sensul că fac în așa fel încât lumea scriitorilor să nu fie un pol al societății civile. Să nu fie lider de opinie al societății. În 15 ani, Uniunea Scriitorilor n-a văzut, n-a auzit, n-a spus, nu s-a amestecat în nimic. [...]

Romulus Rusan: Există totuși subcultura publicată, mai ales de securiști, în volume fie de memorii, fie de falsă istorie. Este vorba despre elucubrațiile generalului Pleșiță, care are tupeul și cinismul să se laude cu ce-a făcut. El a fost un general terorist, a colaborat în multe din acțiunile lui, în particular împotriva „Europei Libere”, cu Carlos Șacalul, l-a anchetat pe Paul Goma și l-a torturat. Și acum își bate pur și simplu joc, în emisiuni de televiziune și într-o carte pe care a publicat-o, de propriile lui victime. Sau Pavel Coruț care a produs o întregă bibliotecă în care face elogiul securiștilor. Și a avut și succes de public. Dar aceasta nu este literatură, ci maculatură, subcultură. Confuzia între cultură și subcultură poate fi, uneori, fatală...²⁵³

*

Obiectivul regimului totalitar a fost întotdeauna să controleze gândirea, aplicând o dublă manevră: pe de o parte, distrugerea gândirii antitotalitare sau totalitare – reprimarea artiștilor, închiderea editurilor, suprimarea revistelor etc. – și, pe de altă parte, impunerea gândirii totalitare. Pentru a ajunge la acest rezultat, toate regimurile totalitare au pus în acțiune un sistem care se numește „spălarea creierului”. Trebuie să speli, să cureți creierul fiecărui individ de această gândire rea, proastă. Este vorba de suprimarea liberului arbitru al

²⁵² Camilian Demetrescu, în vol. *Școala memoriei 2005* (Prelegeri și discuții de la a VIII-a ediție a Școlii de Vară de la Sighet; 11-18 iulie 2005), Ed. Fundației Academia Civică, București, 2005, pp.34-43.

²⁵³ Ana Blandiana, Romulus Rusan, în vol.cit., pp.98-99.

fiecărui individ și chiar de distrugerea personalității sale. Pentru că, dacă împiedici un om să gândească, îi distrugi personalitatea. Pentru a ajunge la aceasta, regimurile totalitare au avut un sistem similar celui al lui Pavlov. Cunoașteți sistemul pavlovian: iei un câine, iei o bucată de zahăr, i-o arăți, și câinele salivează.

Regimurile totalitare au încercat să facă același lucru la nivelul gândirii. **Și pentru asta au inventat un mod special de gândire, care este sloganul. Sloganul este o frază foarte simplă, foarte primară, care exprimă tot (total opuse, în privința conținutului, aforismelor - n.a.). Nu trebuie să ieși din fraza aceasta. Exemplul de experiment cel mai avansat de acest tip a avut loc în regimul comunist cambodgian al lui Pol Pot. Acest regim comunist a fost unul din cele mai criminale pentru că, în trei ani și jumătate, a ucis 2 milioane de oameni din ceva mai mult de 7 milioane, cât era populația. Pol Pot a pus în acțiune un sistem care interzicea orice gândire. Toată populația a fost obligată la muncă forțată și, de cum se termina aceasta, populația satului era reunită și trebuia să suporte încă ore întregi, obosită și flămândă, ședințe de sloganuri. Un specialist francez a strâns într-o carte toate sloganurile. Sunt în jur de 150 și ele constituie singura gândire care a fost permisă între 1975 și 1979. Eu cred că este experiența cea mai avansată de spălare a creierului. Exceptând poate experiența românească de la închisoarea din Pitești.**

La Memorialul de la Sighet există o sală despre Pitești. „Fenomenul Pitești” a constat din următorul lucru: **un număr de studenți români – bineînțeles studenți anticomuniști, naționaliști – au fost adunați într-o închisoare, fiind supuși unei operațiuni care trebuia să-i transforme în cadre ale regimului comunist. Pentru a ajunge la acest rezultat, comuniștii au obligat pe fiecare prizonier să-i tortureze pe ceilalți, până când prizonierul torturat ajungea să aibă un discurs comunist, și chiar un discurs al distrugerii propriei personalități. Vă invit să studiați mai profund „fenomenul Pitești” pentru că, pe plan psihologic, este unul dintre lucrurile cele mai teribile care au fost văzute în secolul XX.**

Leția pe care o învățăm la dezbateră din această dimineață este că fiecare trebuie să se bată ca să-și păstreze liberul său arbitru. Și chiar dacă noi nu mai suntem supuși unui regim comunist, vedem totuși răsărind în societate ceea ce se poate numi „politică corectă”, „istoric corect” etc. Când auziți un discurs care pare foarte conformist, pe care toată lumea îl repetă, să începeți să vă neliniștiți și să vă puneți întrebări. De unde vine acest discurs, cine îl ține, în ce scop? **Tot timpul trebuie să ne punem întrebări.** ²⁵⁴

*

Ca cercetătoare a postcomunismului românesc m-am ocupat, în mod special, de anul 1990, și concluzia mea este că **spălarea creierului a izbutit în România. Nu la nivelul Fenomenului Pitești, care a încercat o spălare a creierului și o reeducare prin tortură, ci prin metoda insidioasă a supravegherii populației de către Securitate și a felului în care delatiunea a existat aproape în forme concentrice în România.** Datorită acestui fapt, după presupusa cădere a comunismului, în chiar primul an, 1990, pe străzile Bucureștiului, muncitori sau mineri au strigat „Moarte intelectualilor!” sau „Noi muncim, nu gândim!” (agresați pentru că purtau ochelari și stilou - n.a.) Mineriadele au fost, de fapt, o instrumentare a noii puteri instalate – a celei criptocomuniste cum i se spunea – de a instiga o anumită clasă socială împotriva populației. Acest lucru nu s-ar fi putut întâmpla într-o țară, în care a avut loc, totuși, măcar la început, o revoluție anticomunistă, dacă spălarea creierului nu ar fi reușit. Așa încât, răspunsul meu este următorul: cred că România se îndreaptă spre bine, cred că este o țară parțial democratică – oricum pașii sunt spre a ajunge o țară aproape democratică, lucrurile nu mai pot fi întoarse. Despre comunism nici nu se mai pune problema să vorbim în România, astăzi. Oricum, generația dumneavoastră, care este o generație proaspătă, nu va mai prinde așa ceva, dar există reflexe aproape pavloviene în mentalul oamenilor. Lucrurile acestea nu vor dispărea

²⁵⁴ Stéphane Courtois, în vol. cit., pp.104-106.

decât o dată cu extincția fizică, adică în momentul în care generațiile respective vor muri. [...] Actualmente lucrez la o carte despre deprogramarea creierului în România – folosesc acest termen. Asta pentru că susțin teoria că spălarea creierului a izbutit în România, la nivel psihologic. Cred că o deprogramare a creierului ar putea fi realizată prin intermediul unor instituții și organizații precum: Academia Civică, Institutul de Istorie, de pildă, Institutul Xenopol – unde lucrează domnul Al. Zub -, Institutul pentru Istorie Orală din Cluj, Institutul Român pentru Istorie Recentă (IRIR), în București. Editura Humanitas a avut până acum câțiva ani o colecție intitulată chiar "Literatură și totalitarism". Academia Civică are zeci de cărți pe care le publică. Să nu uităm Memorialul Durerii, realizat de Lucia Hossu-Longin (dar și recentele documentare ale lui Cornel Mihalache - n.a.). Prin toate aceste mijloace și prin cursuri de tipul acesta s-ar putea realiza o publicitate a încercării de a ne recupera memoria legată de istoria recentă.²⁵⁵

*

Da, categoric ofițerii (politici - n.a.) erau „programați” și educați, formați ca niște „mini-mașini”, care trebuie să vorbească după un tipic și, mai ales, să scrie după un tipic. [...] Securitatea s-a temut întotdeauna, în cazul scriitorilor, de puterea cuvântului, pentru că un cuvânt neavând nevoie decât de o hârtie și de un binevoitor care să îl dea mai departe sau de o editură și, în cele din urmă, de niște ochi care să-l citească și să-l înțeleagă, avea o putere explozivă, și atunci era clar că ofițerii se temeau de scriitori, pentru că ar fi putut să transmită lucruri contrare propagandei oficiale. [...]

Sunt foarte multe mărturii ale oamenilor care au intrat atei în închisoare și au ieșit creștini adevărați, pentru că închisoarea a fost un loc în care calitățile oamenilor ieșeau la iveală datorită mediului opresiv. Dacă aveai un dram de bunătate, deveneai mai generos în mod natural, pentru că îl vedeai pe cel de lângă tine suferind. La fel, dacă erai rău prin natura ta, puteai să trăiești bine pentru că te duceai la direcția închisorii și deveneai turnător și primeai în felul acesta mai multă mâncare și suportai detenția mai ușor decât ceilalți. Fericirea este, pentru Steinhardt, „fericirea de a-L cunoaște pe Dumnezeu”. Și de a se cunoaște pe sine.²⁵⁶

*

Da, exista o inducere în mediocritate pe care o dorea regimul comunist, dar să știți că există și o inducere în mediocritate la care asistăm astăzi: gândiți-vă că poate fi la fel de periculos să fii pus în situația, cum se întâmpla în comunism, să citești numai cărți despre stahanoviști sau cărți despre canalul Dunăre-Marea Neagră, sau mai știu eu ce. Aceasta e periculos în sine pentru că te face să devii unilateral; dar la fel de periculos este să trăiești totuși într-o societate liberă și, din mimetism, să citești numai Coelho, cu care de altfel nu am nimic. Vreau să spun că sunt anumite automatisme de care e bine să scapi. Dacă toată lumea ar citi numai, de exemplu, „Așa s-a călit oțelul” de Ostrovski sau „Tânăra Gardă” de Fadeev, asta poate fi la fel de absurd ca și cum ar citi numai „Harry Potter” sau Coelho. Nu mai vorbesc de Sandra Brown, care...

În aceste condiții cred că pericolul inducerii în mediocritate este o amenințare pentru noi toți și indiferent de sistem, doar că mediocritatea comunistă era una care vroia să spele creierul, iar mediocritatea de astăzi e una care dorește să spele creierul pentru a deveni un bun consumator. E la fel de periculos. Eu sunt un om de dreapta și mă reclam ca atare, deci sunt pentru piață și pentru tot ce presupune, dar să știți că sunt anumite limite ale normalității. Dacă îți imaginezi că libertatea e ca un fel de păpușă Barby și zi de zi ești tentat să-i cumperi o

²⁵⁵ Ruxandra Cesereanu, în vol.cit., pp.124-131.

²⁵⁶ Clara Mares, în vol.cit., pp.151-154.

rochie nouă, sau dacă ești tentat să-ți cumperi săptămânal câte un telefon, iarăși e ceva în neregulă, **trebuie păstrată o balanță în toate.**²⁵⁷

*

Voi examina, mai întâi, problema creării de către Lenin a unui grup extremist cu o logică totalitară. Dar, mai întâi, ce este comunismul secolului XX ? Este un fenomen politic care-și are izvorul, își trage forța din trei pasiuni. Mai întâi, pasiunea revoluționară strâns legată de pasiunea egalitaristă; ea a apărut în Franța, în timpul Revoluției franceze, când au fost iacobinii la putere, între 1792 și 1794; din acel moment, asistăm la punerea în aplicare a unei terori sistematice împotriva aristocraților și chiar a unei întregi populații dintr-o provincie franceză, la Vendée, care n-a acceptat anumite aspecte ale revoluției. Această pasiune revoluționară va fi adusă în Rusia, în special printr-un om, Serghei Neciaev; născut în 1847 și mort în 1882. Acest revoluționar a publicat în 1869 un text foarte important, „Catehismul revoluționarului”, adevărată regulă de conduită a ceea ce trebuie să fie un revoluționar și care îl va influența apoi pe Lenin. Vă citez câteva rânduri: „[...] **Revoluționarul («de profesie» - n.a.) disprețuiește orice doctrină și a renunțat la științele profane, pe care le lasă generațiilor viitoare. El nu cunoaște decât o singură știință, știința distrugerii. El disprețuiește opinia publică. El disprețuiește și detestă morala actuală a societății, în toate manifestările și judecățile ei. Pentru el este moral tot ce contribuie la victoria revoluției, imoral și criminal tot ceea ce o frânează** (având în vedere revoluția proletară/comunistă - n.a.). [...] **Revoluționarul nu intră în lumea politică și socială, în așa-zisa lume instruită, el nu trăiește decât cu credința în distrugerea acelei lumi, în distrugerea ei cea mai completă și cea mai rapidă. El nu mai este un revoluționar dacă are milă de ceva, în această lume. El trebuie să distrugă situații, relații, persoane care aparțin acestei lumi („burghezo-moșierească” - n.a.); în viziunea lui, totul trebuie urât cu egală tărie.**

Aceste câteva rânduri arată clar climatul psihologic în care trăiau unii dintre acești revoluționari ruși. Mai ales că vorbele erau urmate de fapte corespunzătoare. După ce a scris acest text, Neciaev s-a întors în Rusia și a creat o organizație revoluționară secretă; un grup de studenți, dintre care unul a înțeles, după câteva luni, cine este Neciaev și a hotărât să părăsească grupul. Neciaev n-a putut suporta aceasta și a organizat asasinarea lui de către toți ceilalți studenți, membrii grupului. (probabil în cadrul unui ritual masonic de sacrificare - n.a.) A fost un scandal enorm, au fost arestați, în afară de Neciaev, care a fugit. Această „poveste” l-a impresionat atât de mult pe foarte cunoscutul scriitor rus, Fiodor Dostoievski că, doi ani mai târziu, a scris pornind de la această întâmplare unul din cele mai bune romane ale sale, „**Demonii**”. Și este fascinant să vezi cum Dostoievski, care nu-și putea imagina nici o clipă că în 1917 va fi un regim comunist în Rusia, a înțeles imediat, în profunzime, psihologia acestor revoluționari, dimensiunea lor nihilistă, lipsită de milă! [...] Dacă vrem să rezumăm „Catehismul revoluționarului” găsim în el mai ales **o voință de distrugere radicală a societății existente.** Și pentru a o putea distruge apare necesitatea de a crea o organizație specială compusă din anumiți oameni, **specialiști în distrugere.** Aceste două idei fundamentale Lenin le va prelua.²⁵⁸

*

A doua mare sursă a comunismului secolului XX a fost pasiunea utopistă. Utopia este ideea imaginării unei societăți perfecte. Este o idee veche, ea pleacă de la faimosul text al unui englez, Thomas Morus, care, în 1516, a scris „Utopia”, inventând cu această ocazie cuvântul respectiv. Thomas Morus era un intelectual și în mintea lui era vorba despre un exercițiu

²⁵⁷ Adrian Cioroianu, în vol.cit., pp.175-176.

²⁵⁸ Stéphane Courtois, în vol.cit., pp.180-183.

filosofic. Imaginarea unei societăți perfecte era pentru el un mijloc de reflecție asupra societății engleze de la începutul sec. XVI. **Problema este că, de-a lungul secolelor, această utopie s-a transformat dintr-un exercițiu filosofic într-un program politic**, ceea ce este cu totul altceva. Și în acest caz, avem în Rusia un important punct de reper: în 1864, un alt revoluționar rus, Cernâșevski, a scris un roman revoluționar în dimensiune utopică: descrie societatea viitoare, ideală, și revoluționarul, un **om nou**, singurul capabil s-o instruiască. Acest roman, „Ce-i de făcut?”, îl va marca pe Lenin.

Al treilea izvor de forță al comunismului este pasiunea scientistă, dictată de acest postulat: putem înțelege și cunoaște întreaga realitate materială, precum și cea economică, socială, psihologică, spirituală, istorică, etc. prin știință. Postulat din care decurge o concluzie: o asemenea cunoaștere trebuie să permită modificarea realității în sensul dorit, ea dictează/cere transformarea lumii. Personalitatea cheie în acest domeniu este evident **Karl Marx**, care a scris: „Până acum filosofi n-au făcut decât să dea lumii diferite interpretări; ceea ce contează este să o transforme.” Inspirându-se din lucrările lui Darwin asupra evoluției speciilor animale, Marx a vrut să aplice acest tip de interpretare societății umane. El a pretins că a stabilit legi științifice ale evoluției societății de-a lungul istoriei. A decretat că, în mod necesar, obligatoriu, socialismul va urma după capitalism, că burghezia va fi înfrântă de către proletariat. Unul din cuvintele care devin permanență în întreaga literatură comunistă este „necesar”, „în mod necesar”. **CÂND COMUNIȘTII FURĂ, ARESTEAZĂ, ASASINEAZĂ, EI SE JUSTIFICĂ ÎN NUMELE LEGILOR NECESARE ALE ISTORIEI.** Ori caracterul științific al legilor lui Marx n-a fost demonstrat. Sunt deja 158 de ani de când în 1848, în „Manifestul partidului comunist” Marx a anunțat prăbușirea capitalismului, dar mi se pare că acestuia nu-i merge prea rău.

Până la Lenin, aceste trei mari pasiuni erau relativ separate. Lenin este cel care le va aduna și le va uni în aceeași doctrină. [...] Lenin va pune în aplicare două logici. Mai întâi, logica războiului civil. Încă de la începutul secolului, obsesia lui Lenin a fost de a organiza în Rusia u război civil, care să-i dea ocazia să pună mâna pe putere și apoi să-și pună în aplicare proiectul comunist. [...] Războiul civil este total diferit (de cel tradițional - n.a.): este un război în sânul aceleiași societăți, un război fără reguli și fără limite. (!) Fără limite de mijloace: în războiul civil totul este permis. (a se aminti ororile celui american, dar și multe alte sute de asemenea războaie! - n.a.) Fără limite de spațiu: pentru Lenin războiul civil începe în Rusia și trebuie să cuprindă toată Europa, apoi lumea întreagă, deoarece este conceput ca un război între clasele sociale. [...] În toată societatea modernă, îți aparții ca individ. Dar pentru Lenin, ca și pentru Neciaev, individul nu-și aparține, el aparține grupului revoluționar. (ca și în cazul altor „frății”: masonice, mafioate ș.a. - n.a) [...] Aflând despre acest decret, comisarul poporului la Justiție, Steinberg (alt evreu - n.a.), este înspăimântat. Îl vede pe Lenin și îi spune: „Pentru ce mai trebuie să ne încurcăm noi cu un comisariat al Justiției? Să-l numim sincer și deschis comisariatul exterminării sociale!” La care Lenin îi răspunde: asta trebuie să fie. Dar nu o putem spune.”²⁵⁹

*

Cred că românii sunt mai conștienți de calitatea de europeni decât britanicii, spre exemplu, și este încurajator progresul pe care l-a făcut România în ultimii zece ani în sensul abandonării naționalismului (naționalismului extrem, pentru că sunt de părere că **naționalismul în sine este un concept sănătos și, poate unul din punctele slabe ale României actuale este că a mers prea departe în direcția opusă și s-a abandonat cumva perspectiva națională**) (Domnia sa referindu-se la naționalismul extrem, de genul celui practicat de PRM și liderul său C. V. Tudor - n.a.)

Este necesar ca UE să fie criticată atunci când este clar că unele dintre politicile sale ar putea fi contrare intereselor naționale. Pentru că România are în anumite cercuri reputația

²⁵⁹ Ibidem, pp.183-191.

de ultra-naționalistă, românii ezită atunci când ar trebui să critice UE. Dacă politica Uniunii periclitează, spre exemplu, agricultura, Polonia nu ar ezita și ar transmite la Bruxelles că acest lucru este greșit, că nu sunt înțelese necesitățile de la nivel național. [...]

Cred că pericolul care amenință România este lipsa unui simț patriotic. Patriotismul ia diferite forme. Eu aș fi mai optimist dacă, spre exemplu, ar demara o mișcare de curățire a României, de îndepărtare a mizeriei pe care o găsești până și în cele mai frumoase, mai pitorești locuri. Acest tip de inițiativă ar aparține mai degrabă societății civile decât Guvernului.²⁶⁰

*

Colectivismul este mentalitatea care-și propune ca statul să dirijeze totul: liberalismul este doctrina ce pleacă de la Adam Smith, mizează în primul rând pe libera inițiativă, pe libera concurență, pe ideea că oamenii au drepturi civile egale. Treptat, lumea se va conduce după aceste două doctrine: după doctrina colectivistă sau după cea liberalistă.

Fascismul și comunismul sunt doctrine tipice pentru colectivism. În gândirea politică comună, fascismul este socotit extremă dreaptă, comunismul este socotit extremă stângă: în realitate, și unul și celălalt, din punctul de vedere al organizării societății, mizează pe colectivism. Pretextul unora este naționalismul (de fapt, denaturat în ultranaționalism sau naționalism de paradă - n.a.), pretextul altora este internaționalismul proletar (o formă de globalizare sau de supranaționalism - n.a.), dar asta n-are importanță. De fapt, modul de conducere și modul de organizare a societății (ca stat militarizat sau polițienesc - n.a.) este la amândouă absolut identic. Lor li se opune liberalismul, regimul parlamentar al democrației de tip tradițional. **E drept că fasciștii și comuniștii s-au luptat între ei, s-au detestat reciproc.** Când un comunist vrea să insulte pe cineva, îi spune fascist; când un fascist vrea să insulte pe cineva, îi spune comunist. **Sunt aparențele unui qui pro quo de limbaj; în realitate, ceea ce unește aceste două grupări este înfinit mai important decât ceea ce le desparte.** Hayek spunea simplu: **„comuniștii și fasciștii sunt două grupări socialiste rivale”**. Și cu asta a surprins esențialul (după cum există și cele două mari grupări masonice: Masoneria roșie și Masoneria neagră sau de rit scoțian - n.a.). **Sunt realmente două grupări socialiste care se dușmănesc între ele, din rațiuni practice.** Ar fi fastidios, poate, să fac o listă a trăsăturilor care marchează substanța comună fascistă sau comunistă, dar ele sunt foarte numeroase: e vorba de un **antiliberalism violent** și într-un caz, și într-altul; de **sistemul partidului unic**; de **lupta contra democrației parlamentare**, de desființarea parlamentarismului, de **teroarea poliției politice**; de **economia dirijată**, de **cultul șefului suprem**, care știe tot, face tot, ne arată tot. Aceste modele sunt asemănătoare până la identitate. Sigur că doctrina uneia ar fi aparent naționalistă, a celeilalte – internaționalistă (ori, tot naționalistă, ca în cazul „epocii Ceaușescu” - n.a.). **Dar, imediat ce-au ajuns la putere, tot Hayek ne spune lucrul acesta foarte clar, comuniștii se comportă în țara respectivă cu un naționalism la care nici cele mai tradiționale viziuni de dreapta nu îndrăzneau să ajungă.** Ceea ce a făcut regimul sovietic în Rusia nu visase nici cel mai dement țar; pentru că naționalismul sovietic a atins forme hipertrofiate.²⁶¹

*

Dacă v-ați apleca puțin asupra tinerilor din perioada interbelică, asupra conștiințelor din perioada interbelică, ați reuși să faceți un pod fantastic de rezistență (națională - n.a.), pe care ați putea să traversați acest prăpăd pe care îl trăim astăzi. [...] **Trecutul acesta pe noi ne izbăvește, și să fim foarte atenți că sunt doi termeni foarte diferiți. Ești responsabilizat ca individ, ca cetățean în fața cetății. Ești izbăvit ca persoană. Persoana în termeni teologici este ființa cu integralitatea ei, în fața, față cu Dumnezeu. Individul, cetățeanul este responsabil față de cetate. Această cetate numită România are pereții fisurați, are cărămizile făcute praf.**

²⁶⁰ Tom Gallagher, în vol. cit., pp.221-222.

²⁶¹ Mihai Zamfir, în vol.cit., pp.286-287.

[...] **Tara asta este o țară inundată de comunism și de sechelele comunismului.** Nae Ionescu spunea: „copilul trebuie să se ferească de rujeolă, câinele de jigodie și tânărul de comunism pentru că toate sunt sechelare”. Ceea ce urmăriți voi acum sunt urmări. Eu, ca artist, am de a face cu oameni care sunt sechelari ca mentalitate, nici nu mai pot fi altfel. Au altă fiziologie. Dacă i-ați pune față în față cu trecutul nu s-ar recunoaște. Schiller, tânăr fiind, a scris în „**Teatrul ca instituție morală**”: „Dacă se joacă o piesă cu un avar (avarul lui Molière) și dacă în sală se află un avar, el nu se recunoaște. El râde, el zice că este altul. [...] Publicul cu bun simț, însă ghidat de un echilibru al spiritului, îl va vedea și-l va recunoaște.” [...]

Vreau să vă spun că în creștinism nu există toleranță – în creștinism există îngăduință, există iertare. Dar nu uitare. A uita așa ceva (prigoana comunismului - n.a.) este de neiertat! Să nu fiți resentimentari! [...] Dar să învățați și să nu uitați ce au făcut ei cu elita românească, cu tot ce a fost mai frumos. V-ați uitat vreodată puțin la grupul de rezistență (din munți - n.a.): Arnăuțoiu, Ogoranu – cine erau acei partizani? Erau elevi de liceu, studenți, intelectuali, ofițeri. Deci, ce era mai frumos în țara asta. Au luat o armă în mână și au plecat în munți, că au ținut loc de poporul român! Deci, aceștia au fost și au fost eliminați. [...] Veți fi mai demni într-o istorie, iată, care e în criză și-și caută identitatea. De fapt, această izbăvire prin trecut este o reconstrucție aproape tainică nu numai a ființei noastre naționale, ci și a ființei noastre intime. [...] Există o remarcă teribilă a unui filosof creștin occidental, Gabriel Marcel, care spune: „**Occidentul are probleme, Răsăritul are taine.**” Dumneavoastră vă aflați într-o taină. Taina nu se explică, taina se trăiește. Într-un fel, Paul Evdochimov spunea: „Noi încercăm să înțelegem taina și, de fapt, taina ne înțelege pe noi.” **Noi suntem aici în mijlocul unei taine, care se numește taina poporului român.** Într-una din celulele de aici, de la Sighet, a murit Gheorghe Brătianu, cel care a scris: „Poporul român e un miracol.” Poporul român i-a dat această răsplată: să-l crucifice.²⁶²

*

Iată o majoritate mânată de un instinct gregar, iată o intelectualitate destul de oportunistă de tip argumentativ, „deștepți” – cum a spus părintele Papacioc. **Unde sunt trăitorii? Unde sunt oamenii responsabili?** Ceea ce se întâmplă în acest locaș, la Sighet, este un act de responsabilitate, de recuperare a acestui neam. [...] **Ceea ce se întâmplă aici ține de o atitudine singulară în România. Aproape că nici nu pot s-o numesc școală. Este un exercițiu de reabilitare a ființei. Este unul de trezire dintr-o pareză națională. Lucrul acesta trebuie să îl declinați după ce plecați de aici. Dacă ați văzut ce s-a întâmplat și, mai ales, la ce înălțime morală au trăit oamenii închiși aici, atunci trebuie să știți ce să faceți.**

Să nu vă sperie o majoritate dacă este oligofrenă. Baronul de Condorcet, înainte să-l ghilotineze, a demonstrat matematic că majoritatea e stupidă. **Să nu vă tulbure faptul că sunteți în minoritate.** [...] **Dumneavoastră vă asumați să refaceți țara.** În matematica inferioară, partea este mai mică decât întregul, în matematica superioară partea poate fi egală cu întregul și mai mult decât atât. **S-ar putea ca cei, câțiva, care veți înțelege lecția de aici și veți lua cheia de existență, să țineți loc de poporul român. Restul este figurație. Civilizația a mers înainte prin elită – îi puteți ajuta!** [...] Repet întrebarea: să-mi spuneți dacă vă simțiți bine în această țară? Dacă ființa voastră, eul vostru se simte bine? Sau ce-ar trebui ca să vă simțiți bine? Pentru că să știți: nimeni de aici nu monopolizează adevărul. **Dacă reparăm ”căruța” asta, o reparăm doar împreună.** [...] ²⁶³

*

Conștiințele vii nu sunt decât foarte rare. În clipa în care veți ceda de la acest exercițiu, veți fi niște oameni morți. Faptul că sesizați este o dovadă că aveți senzorii vii. Să trăiți în viață cu această capacitate de a sesiza, de a riposta. Nu vă îndemn la baricade, eu vă sfătuiesc spre

²⁶² Dan Puric, în vol.cit., pp.306-310

²⁶³ Ibidem, pp.311-318.

conștiințe. **Știi cum se recucerește această țară? Nu cu tancuri sovietice, ci cu tancuri de conștiință, de spirit! Este paradoxal, dar viitorul nu aparține politicului, ci spiritului.** Și, când spun spirit, nu spun să stai în poziția "lotus", în ceakra 18, total detașat, ci mă refer la această trăire în "cetate", ca persoană liberă în fața lui Dumnezeu. E foarte bine! Dar căutați-vă învecinarea! Căutați-vă structuri de rezistență! [...]

Asumați-vă exercițiul de a fi altfel. Și - mare atenție! -, nu intrați în valea plângerii. Nu facem manele. Nu facem melodramă: din tragedia unui popor nu se face melodramă! Pentru că asta vor ei să facă: ce tot îi tragi, dom'ne, cu pușcăriașii și cu trecutul? m-ai înnebunit cu toți boșorogii ăștia...Asta știi să facă. **Știi ce fac ei?! V-ați uitat la televizor?! Fac bășcălie – bășcălia este desacralizantă, este "copil comunist", este ateu. Umorul este creștin, umorul este nădejdea care trece prin tragedie, dar nu-și bate joc de cele sfinte. Aștia n-au nimic sfânt: arma mitocanului este bășcălia în fața valorii. El desacralizează tot: pe Eminescu, Mama, trecutul. El are o singură valoare: prezentul acesta, vila de la Snagov, banii din Elveția și jeep-ul.**²⁶⁴

*

Am observat următorul lucru: că acest popor nu coagulează în fața nici unei doctrine, ci doar în fața unei stări de spirit. **Dați-i acestui popor o stare de spirit și îl aveți la picioare. Dați-i o ideologie și o să vedeți o mascaradă.** [...] Sunt două distincții: una, a te zbate în actul de subzistență, pur și simplu a te zbate,"a da din coate"; alta, a lupta. "A te zbate" presupune instinct de conservare. "A lupta" presupune instinct de jertfă. [...] **Eu te sfătuiesc să lupți! Când lupți, intră rezistență, jertfă, sacrificiu, asumare, trăire, asceză.** [...] De fapt, exercițiul pe care-l face clasa politică actuală este să vă așeze în tribună pentru totdeauna, să vă lase să mâncați semințe și cel mult să comentați, adică să aveți păreri. Părerea e de bodegă. Opinii găsiți la televizor. Dar niciodată atitudini, centrate puternic, care să nu permită să se întâmple așa ceva. [...]

Camus spunea că unii fac istorie, iar alții o îndură. Știi când a apărut ideea republicii platoniciene despre care vorbești? De la prima spaimă. Știi care a fost prima "victimă" a democrației? Socrate. A doua era cât pe ce să fie Aristotel, dar a luat corabia. Și a treia a fost Hristos. Deci, și această democrație trebuie văzută ca găsindu-și soluția în ea însăși, cum a spus Tocqueville. De-asta v-am spus că s-ar putea să ne aflăm într-o perioadă în care trebuie să găsim soluții de aici, din interior, nu soluții originale cum a dat "tov". Vom fi ambalați într-un proces de căutare a unei formule – nimic nu este perfect, totul este perfectibil. [...] Avem datoria să găsim un sistem politic, cel puțin pentru România, bazat pe trei lucruri la ora actuală: refacerea onestă a trecutului, această asimilare și trăire a trecutului; refacerea de urgență a elitelor – exercițiu de atitudine politică, civilă, morală; redresarea, ceea ce face de ani de zile Alianța Civică, a societății civile – prin nașterea unui om dezinhibat, cu un creier liber, apt să relaționeze, viu în reacții, care să găsească soluții, dar nu soluții de moment, ci soluții pe termen lung. La ora actuală soluțiile Occidentului sunt soluțiile de guvernare, soluțiile României sunt soluții de supraviețuire. Deocamdată noi trebuie să ieșim din actul de subzistență.

Cele trei lozinci ale Revoluției franceze sunt Liberté, Egalité, Fraternité. Dar, cum a arătat Tocqueville, libertatea și egalitatea intră în conflict. Tocqueville nu era contra egalitarismului. El spunea: „să ai mai puțină nobilitate, dar mai multă justiție și mai puțină suferință”. Totuși, era nostalgic după vremea când erau doar isprăvi ale marilor eroi ș.a.m.d. Trebuie să echilibrezi libertatea și egalitatea. **Libertatea absolută duce la legea junglei, la înlăturarea celor mai slabi, iar egalitatea absolută duce la uniformizare, având numai cetățeni slabi în fața unui stat puternic.** Cel mai greu de realizat într-o societate modernă, complexă, deschisă spre lume, este fraternitatea. Astăzi este o criză datorită absenței unui consens religios sau tradițional. Fiecare trebuie să-și croiască singur soarta, cum zice și imnul „Deșteaptă-te

²⁶⁴ Ibidem, pp.320-330.

române!’’: „Croieșteți altă soartă/La care să se-nchine/Și cruzii tăi dușmani. ” Soarta trebuie să ne-o croim noi. (adică, să facem istorie - n.a.) ²⁶⁵

*

Majoritatea autorilor evită însă analiza istorică, procedând la speculații de tip eseistic în definirea comunismului și a urmărilor sale nefaste. Nicolae Dima definește comunismul ca fiind triplu negativ: **antihristic** (din punct de vedere religios), **patologic** (antropologic și medical) și **deznaționalizator** (etnic). În acest sens autorul vorbește despre antiistorie ca urmare a reeducării comuniste, prin coborârea în animalic, proces denumit sugestiv „reînmainuțizare”. Nicolae Dima denunță succesul politic al comuniștilor ca fiind susținut de un simț rudimentar-științific de exterminare, ce a dat rezultate malefice. **Fiind un totalitarism perfid, deloc simplist, comunismul, crede N. Steinhardt, este o crimă perfectă, săvârșită de un clan de maniaci. Spre deosebire de celelalte totalitarisme, comunismul folosește înșelăciuni care derutează, astfel încât numai inițiații sunt apti să-i depisteze fățărnicia. [...]**

După principiul Matrioșei rusești, închisoarea (microcosm) este amplasată în închisoarea – țară (macrocosm). Deși cei de afară sunt aparent liberi (doar trupește), ei sunt „morți”, căci sufletul lor le este supus unui regim schizoid de falsificare; în schimb, **cei dinlăuntrul închisorii mici, deși au trupul mortificat, au sufletul liber, ei fiind vii prin recunoașterea libertății lor interioare. [...]**

Latura grotescă a reprezentantului aparatului de represiune putea fi percepută atât în violențe punitive trupești, cât și în violențe psihologice. Unul dintre amănuntele șocante asupra căruia insistă memorialiștii detenției este percheziția corporală, care culmina cu o percheziție anală, provocând umilirea și degradarea deținutului, iar uneori violentarea lui sufletească până la deces chiar. ²⁶⁶

*

Florin Constantin Pavlovici își concepe mărturia – iar titlul acesteia este elocvent (Tortura pe înțelesul tuturor) – ca pe un compendiu al torturilor, dar nu inventariate ca într-un dicționar, ci relatate pe parcursul experienței de detenție a autorului, ca într-un bildungsroman lent al schingiuirilor de tot felul (sau ca un fel de thriller), inclusiv al acelor mai puțin spectaculoase. Personajele sale principale, actorii săi, sunt în primul rând torționarii, într-o serie aproape teatrală. Primul anchetator al lui Pavlovici, locotenentul Voicu, îi arată, de pildă, victimei sale diferite instrumente de tortură (baston, furtun cu miez de oțel, cuțite, clești, box cu ghinturi, revolver), dar de lovit îl lovește doar cu bastonul de cauciuc, pumnii și picioarele: panoramarea instrumentelor de tortură a avut loc doar pentru intimidare. Altfel, anchetatorul bate metodic, depune chiar efort punitiv (chipul i se contorsionează), scoate icnete și își urăște ideologic victima din toate măruntaiele.

Cum am spus, Tortura pe înțelesul tuturor este construită prin intermediul portretelor schingiuitorilor mai mari sau mai mici pe care îi va întâlni sau de care va auzi autorul. Un alt torționar care intră pe rol la un moment dat este locotenentul Ștefan de la Jilava, care în 1950 izbutise performanța de a hrăni deținuții cu supă de iarbă: autorul depune mărturie însă despre felul în care acest călău smulge prin răsucire urechea unui deținut. Următorul portret îi este făcut unui soldat din lagărul de la Salcia, care se specializase în a-și asmuți câinele asupra deținuților considerați leneși. În același lagăr, un ofițer poreclit Harști era specializat în lovitura la fese. Plutonierul Hahău, poreclit astfel după felul în care acest caraliu denumea ciomagul, este într-atât de dependent și identificat cu instrumentul său de tortură, încât a devenit

²⁶⁵ Pierre Hassner, în vol.cit., p.346.

²⁶⁶ Ruxandra Cesereanu, *Gulagul în conștiința românească. Memorialistica și literatura închisorilor și lagărelor comuniste. Eșeu de mentalitate*, Ed. Polirom, Iași, 2005, pp.116-177.

un om-ciomag. Sergentul Androne este și el un „artist” al ciomagului, dublat de un „artist” al injuriilor.

Memorialistul descrie apoi tortionarii specializați pe maltratarea intelectualilor, cărora li se lovește mai cu seamă capul, creierul fiind vizat, întrucât schingiuitorii considerau că de acolo vine răul. Există apoi călăi înșelători, al căror fizic induce în eroare: așa este sergentul Negoită, al cărui chip îngeresc nu îl împiedică să salte pe pieptul și abdomenul naratorului, ca la horă. Urmează caraliul Șoșoiu, specializat în bătaia la tălpi, considerată a fi o pedeapsă sănătoasă pentru deținuți, și plutonierul poreclit Cap-de-Mort, care preschimbă victima într-o masă înformă de carne și sânge. Nu în ultimul rând, maiorul Ioanițescu de la lagărul Grindu, care ordonă și supraveghează tortura prin înghețare metodică a unui deținut, sau comandantul Goiciu de la Gherla, care ordonă zidirea de viu a unui deținut.

Observația generală a lui Florin Constantin Pavlovici este aceea că tortura poate fi întâmplătoare (aceasta stimulează, de obicei, fantezia și inventivitatea călăului), dar că ea este de obicei organizată și rutinizată (tehnicizată), oricare dintre cele două forme fiind însă la fel de periculoasă. Inclusiv bărbieritul și tunsul sunt forme de tortură în condițiile în care deținuții erau cicatrizați continuu și crestați de uneltele tăietoare neascuțite, care răneau. Nu există membru al aparatului de represie care să nu fi schingiuit niciodată deținuți: unii au avut, poate, momente de îndoială ori de milă față de victime, dar de torturat i-au torturat cu siguranță pe alții, iar aceasta este caracteristica nu doar a universului concentraționar din România. ²⁶⁷

*

De-a lungul anilor fatidici 1949-1952, cât a durat reeducarea, Țurcanu întocmise un dosar de aproape 2 000 de pagini în care inventaria și clasifica torturi (!!), adăugând constatări psihologice și de rezistență corporală privitoare la victime (!!) (ca și când torturile erau de fapt, testări de „rezistența materialelor”, adică testări „științifice” - n.a).

*Memorialul ororii (1995, p.695) inventariază torturile utilizate în reeducare într-o amplă listă pe care o voi cita în întregime pentru expresivitatea ei **malefică**: „bătaia deținuților cu ciomege, cu vâna de bou, curele, frânghii, picioare de la paturi, cozi de mătură, apoi ținerea deținuților în poziții chinuitoare, timp îndelungat cu ochii la bec, într-un picior, cu bagaje de la 20-40 kg, pe spate, cu fața la perete, pe șezut, cu mâinile întinse la picior, smulgerea părului din cap și a mustăților cu mâna, pe viu, sau cu ajutorul unui aparat confecționat dintr-un nasture prins cu ață, strivirea degetelor de la mâini și picioare, prin folosirea unui instrument special, confecționat de ei, punerea unei cantități exagerat de mare de sare în mâncare fără să li se dea apă deținuților, obligarea deținuților sub teroare de a mânca în poziții incomode, fără să folosească mâinile, de a mânca mâncarea fierbinte direct, fără să o mestece, opărindu-și limba și esofagul, deslipindu-se pielea de pe buze și limbă, obligarea deținuților, sub tortură, să mănânce materii fecale, fie ale lor, fie ale altor deținuți, să bea urină, urinându-se în gura lor, punerea deținuților să se bată în cap unii cu alții până li se umflau capetele și cădeau în nesimțire, dezbrăcarea deținuților complet, după care erau trecuți printr-un cerc de bătăuși care-i loveau până cădeau în nesimțire, apoi erau călcați în picioare și bătuți cu diferite corpuri tari și cu picioarele până le rupeau coastele și-și pierdeau conștiința, apoi apăsarea pe coșul pieptului de către mai mulți deodată și lovirea deținuților cu bocancii și cu cărămizi peste piept sau față sau peste alte părți sensibile ale corpului, punerea deținuților cu capul în closet și picioarele în sus câte o zi sau mai mult și alte metode de tortură nemaiauzite până acum și pe care acum o minte omenească normală nu le poate concepe! [...] Au existat însă și femei – tortionar, manifestând un sadism axat pe tortura organelor genitale. [...] O formă de schingiuire postumă și de profanare a cadavrelor avea loc uneori atunci când morții erau verificați în mod brutal: unora li se înfîngea un piron în piept (precum strigoilor, ca și cum verificatorii ar fi dorit să se asigure că morții nu vor învia) – această manieră de verificare avea loc mai ales în*

²⁶⁷ Ibidem, pp.177-178.

lagărele de muncă -, iar alții erau loviți cu o daltă în țeastă, locul de unde membrii aparatului de presiune considerau în mod predilect că venea răul (această scenă avea loc mai ales în închisori). În lagărele de muncă din Balta Brăilei, iarna, morții erau legați între ei și lăsați să fie mutilați de șobolani, până când venea primăvara și puteau fi îngropați.²⁶⁸

*

Înainte de a publica această lucrare de sinteză, Doina Jela a realizat o carte spectaculoasă, și anume confesiunea comentată a unui fost torționar comunist, Franț Țandără. [...] Fostului schingiuitor nu îi este rușine să recunoască totul (concret), dar îi este rușine în fața lui Dumnezeu. De aceea este necesar un proces al comunismului, conchide el: „**La noi un proces al comunismului să fi avut loc, măcar unul moral, că am văzut că românii sunt îngăduitori.** [...] **Comunismul e sadic și mai sadic ca la noi n-a fost în nici o țară.** [...] „**Asta a fost comunismul: a avut nevoie de oameni sadici. A avut nevoie, și i-a creat!**” [...]

Psihologul Adrian Neculau consideră că închisoarea Pitești a fost un „laborator experimental de psihologie aplicată, organizată după criteriile științifice”; iar tema experimentului a fost „transformarea omului în contrariul său”. [...] Inițial, reeducarea a fost susținută din două puncte de vedere opuse, atât de „Cain”, cât și de „Abel”: unul clama reeducarea prin violență (Eugen Țurcanu), altul prin nonviolență și propagandă (Alexandru Bogdanovici, care ar fi ajuns, poate, la o metodă apropiată de cea chinezească, dacă autoritățile ar fi avut răbdare). Testată la Suceava prin nonviolență (într-o formulă numită autoreeducare), reeducarea a eșuat; reluată amplu și machiavelic la Pitești, atât la nivel moral (blasfemie, trivialitate), cât mai ales fizic (tortura de uzură), reeducarea prinde rădăcină. Tehnica lui Țurcanu și formula sa predilectă era aceea de „a stoarce” și „a beli”. Studenții au fost cei pe care s-a mizat în primul rând, astfel ca prin reeducarea lor să fie slăbită rezistența anticomunistă. Ei au fost triați în funcție de virulență și de gradul de pericolozitate: erau vizati studenții cu aptitudini creștine, așa-zisii studenți mistici, clasificați după tăria lor morală în reeducabili și „catolici” (fanatici anticomuniști). [...] Marcel Petrișor îi compară pe reeducați cu martirii ori eroii încercați de Dumnezeu: Avraam, Iov, Hristos, Pavel (ultimul, în cazul reeducatorilor redeveniți victime); cel mai des apare numele lui Iov, dar observația pe care o face Marcel Petrișor este aceea că, **dacă în acest caz Diavolul s-a atins doar de trupul lui Iov, în privința celor care au trecut prin experimentul de la Pitești Diavolul s-a atins și de sufletul lor, pe acesta mutilându-l mai grav.**²⁶⁹

*

Deoarece scopul ardent al reeducării era negația metafizică (uciderea aproape „carnală” a lui Dumnezeu) și autonegația umană (omul ipostaziat ca o creație diabolică), Mihai Rădulescu recomandă studierea acestui fenomen „în școlile teologice, ca revers al creației lui Dumnezeu”. **În ultimă instanță, esența fenomenului Pitești consta în obținerea unui om invers celui inițial (omul pe dos), prin instaurarea autodemolării:** „Omul, în loc să-l urască pe dușmanul care l-a adus în starea aceasta de distrugere fizică și morală, ajunge să lupte împotriva propriei persoane. Împotriva propriei lui existențe. Se pune total în slujba adversarului...”

Ion Cârja relatează, de pildă, cum un fost reeducat ajunge chiar să-l viseze pe Diavol, simțind în vis că arde în flăcările iadului, în timp ce Diavolul îl agresează și hipnotizează. Dumitru Gh. Bordeianu, o victimă silită să devină călău efemer și care vede în fenomenul Pitești o satanizare intensă, vorbește despre „mlaștina disperării” în care se aflau reeducații despre o disperare maculată și solitară. El este silit să îl lovească tocmai pe cel pe care-l considera a fi

²⁶⁸ Ibidem, pp.181-183.

²⁶⁹ Ibidem, pp.188-225.

mentorul său. [...] Autorul va reveni asupra „mlaștinii disperării” care înseamnă neputința de a te sinucide pentru a evita tortura continuă și neputința de a lupta bărbătește cu schingiuitorii; „mlaștina disperării” mai înseamnă și necredința cu de-a sila (în liturghiile negre de Crăciun sau Paști) ori chiar nebunia. [...] **Una dintre tehnicile specifice la care apelau Țurcanu și echipa sa de torționari era fecalizarea victimelor: acestea erau astfel reduse la stadiul de excremente și, în același timp, silite să consume excremente, ca să-și uite și să-și piardă umanitatea.** Terciul din închisoare prilejuia, la rândul lui, o tehnică aparte: reeducații erau siliți să grohăie, imitând porcii, și apoi să rămână muți: „Nu aveam voie să vorbim între noi, pentru că porcii nu vorbesc.” (cf. Aurel Vișovan)

Voi analiza în cele ce urmează fenomenul Pitești și condiția reeducaților și prin intermediul unei metafore celebre propuse de prozatorul Cinghiz Aitmatov în O zi mai lungă decât veacul. La un moment dat, în roman, apare narată legenda mankurtului, or, în opinia mea, condiția reeducaților de la Pitești conține în mod limpede structura mankurtului. [...] **Mankurtizarea este echivalentul fizic al spălării creierului: o dată mankurtizată, victima nu mai trebuia supravegheată, pentru că îndeplinea cu o supunere totală tot ceea ce i se pretindea.** Sugestia lui Cinghiz Aitmatov este aceea că **în societatea comunistă individul este un mankurt depersonalizat, la comanda autorităților.**

Făcând acum legătura cu fenomenul Pitești, care a apelat la o tortură fizică aproape continuă, se poate spune pe bună dreptate că **reeducații erau aduși în stadiul de mankurt: chiar dacă nu își pierdeau identitatea întru totul, ei acționau ca niște roboți, torturându-și orbește camarazii de detenție, în funcție de indicațiile pe care le primeau de la Țurcanu și echipa sa de schingiuitori.** Reeducații nu își ucideau rudele directe (mama, tatăl), pentru că nu s-a ajuns la o asemenea situație extremă, dar o ucidere în efigie tot avea loc atunci, când, în etapa demascării morale publice. Reeducații erau siliți să relateze și să inventeze perversiuni și acte de sadomasochism care s-ar fi petrecut în familia lor, spurcându-și părinții, surorile etc.²⁷⁰

*

Aproape două decenii mai târziu va fi inițiată a doua reeducare, la Aiud, strict ideologică (spre deosebire de cea de la Pitești), înrudită cu metodele chinezești, urmărind compromiterea și desolidarizarea deținuților, în special a legionarilor, în ședințe publice („cluburi de reeducare”). Ea este echivalentă etapei propuse cândva de Bogdanovici la Suceava. Deținuții, de preferință legionari, erau convinși să își renege trecutul și să își denigreze principiile de odinioară; autocritica era mai întâi redactată în scris și apoi citită public, pentru a produce efectul scontat asupra auditoriului care comenta mostrele autodenigratoare. Intransigenții care nu au cedat presiunilor au perceput acest gest ca pe o lepădare, în sens teologic, de Dumnezeu. Regimul miza, în acceptarea autocriticii, pe faptul că rezistența deținuților politici devenise minimă în urma numeroșilor ani de regim carceral dur, aceștia fiind, prin urmare, vulnerabili (fizic și psihic) și, implicit, mai puțin recalcitranți la ideea de reeducare pe care o parte dintre victime au acceptat-o în cele din urmă. Autocritica era obligatoriu secundată de elogiul adus comunismului și Partidului, și acesta era lucrul care dezamăgea profund în lepădarea reeducaților. [...]

Pe tot parcursul experimentului de la Pitești de altfel, a existat un fel de teatralitate absurdă, atunci când ea nu era tragică: unii reeducați își amintesc de procedeul mascării în Sfântul Ion, Unchiul Sam, zeul comerțului (!), călugări iezuiți, Papa, victimele fiind silite ca travestite astfel să joace rolul de măscărici; uneori, reeducații erau porecliți cu nume de sfinți și convocați sub aceste porecle pentru a fi torturați după ritualul de martiraj al sfântului respectiv (!). Mărturiile abundă și în relatarea ritualului de transformare a omului în animal, reeducații

²⁷⁰ Ibidem, pp.225-230.

fiind siliți să alcătuiască turme de porci care grohăie și golesc gamelele cu mâncare din poziția patrupedelor.²⁷¹

*

Dumitru Gh. Bordeianu, care își centrează cartea de mărturisiri pe originea satanică a reeducării de la Pitești și Gherla, susține că reeducatorii erau niște îndrăciți posedați, reeducarea fiind în esență, deci dincolo de tortură, un fenomen metafizic, **o înfruntare între creștini și cei posedați de duhul Satanei**. Autorul insistă obsesiv pe ideea de sectă satanică, văzând în Țurcanu un „înger căzut”, bărbat athletic și atrăgător, demonic de inteligent, având un orgoliu luciferic, „turbat” ca violență și „beat” de voința de a fi stăpân. [...] Mărturia autorului este esențială mai ales pentru **spectacolele blasfemice realizate de Crăciun și Paști, însoțite de o retorică satanică specifică**.

Crăciunul anului 1950, de pildă, va fi conceput de reeducatori (spectacolul era probabil gândit după același calapod punitiv pentru toate celulele, la care se adăuga inventivitatea torționarului de serviciu) ca o ceremonie de ingerare a excrementelor și ca o „corală satanică”, prin intermediul unor colinde scabroase. De Bobotează se înscena, de asemenea, o ceremonie satanică, în cadrul căreia botezul, era desacralizat, iar urina era pe post de aghiasmă. În Duminica Floriilor era mimată intrarea lui Hristos în Ierusalim: o victimă era silită să joace rolul măgarului (în patru labe), iar o alta rolul lui Hristos călare. Paștele anului 1951 va fi consacrat de reeducatori ca anti - Paști hulitor: deținuții sunt siliți să confecționeze cruci din instrumentele de tortură, colindele obiecte de Crăciun (așa cum fuseseră ele pervertite la Pitești) sunt înlocuite cu un Prohod scabros, deținuții considerați a fi mistici trebuie să parcurgă camera în genunchi întreaga Săptămână a Patimilor, fiecare purtând o cruce; este ales chiar și un „Hristos” căruia i se confecționează o coroană de spini: ceilalți deținuți sunt siliți să îngenuncheze în fața lui, să îi sărute dosul și organele genitale; cutiile de conserve în care s-a introdus mangal sunt aprinse pentru a tămâia celula. (cf. Bordeianu) La ceasul Învierii, torționarii repetau ritualic, ore întregi, „Hristos s-a masturbat”, iar victimele erau silite să răspundă „Adevărat s-a masturbat” (scenă relatată, într-o mărturie orală, de Nicu Ioniță). [...] Alte texte amintesc scene de împărtășanie cu excremente și chiar crucificări (cf. Ierunca) ori „botezul” în latrină, căci exista o directivă a pregătirii liturghiei negre mai ales de Paști, printr-un ceremonial obscen (conform Memorialului ororii).²⁷²

*

Ioan Ploscaru, prelat greco-catolic, consideră închisoarea ca pe un dat, exclamând exaltat: „Pentru toate suferințele îndurate, să fie binecuvântat Dumnezeu în veci!” Detenția este văzută de mulți oameni ai Bisericii ca o voie a Domnului, ca un loc de „torturi drăcești și de extazuri divine” (cf. Rațiu). Ioan Ploscaru recunoaște că **sentimentul cel mai primejdios în detenție este deprimarea, adică părăsirea de Dumnezeu** (Eli, Eli, lama sabahtani!) și, spirit practic, opune activitatea de rugăciune (nu ignoră răul, ci îl exorcizează prin rugăciune) aceleia de onirism cu ochii deschiși, preferată de mulți deținuți. [...]

Închisoarea este o școală a vieții, a voinței, a disciplinei și a răbdării, ea schimbă perspectiva valorilor și adâncește. Chiar supradotat intelectual dacă ar fi, deținutul este judecat după criteriile interioare, creștinești și morale. Radu Budișteanu vede doar două atitudini de rezistență decentă în detenție: refugiul în religie și supraviețuirea egoistă (adică nerespectarea poruncii creștine de a-i iubi pe ceilalți ca pe tine însuși, dar fără colaboraționism). Budișteanu

²⁷¹ Ibidem, pp.232-235.

²⁷² Ibidem, pp.236-237.

*recomandă tinerilor de azi un regim spartan necesar pentru înfruntarea vieții în general, acela de a se retrage voluntar timp de șase luni în condiții asemănătoare cu cele din închisoare.*²⁷³

²⁷³ Ibidem, pp.246-249.

CÂTEVA FRAGMENTE DIN CARTEA „RADIOGRAFIA DREPTII ROMÂNESTI. 1927-1941” DE GH. BUZATU, CORNELIU CIUCANU ȘI CRISTIAN SANDACHE (București, 1996)

Motto:

- Ce înseamnă un om de dreapta?
- Român absolut, asta înseamnă.

Petre Țuțea, *Ultimul dialog*, 1991.

Istoria mișcării legionare constituie, probabil, nu numai unul dintre capitolele cele mai interesante ale evoluției României în veacul XX, ci și unul dintre domeniile științifice ce presupune pe viitor investigații de amploare [...] istoricul de mâine îngăduindu-și, desigur, să renunțe la șabloane, dintre care, în legătură directă cu istoria Mișcării Legionare, acela privind includerea lui Corneliu Zelea Codreanu și a partizanilor săi într-un clan al crimei organizate este cel mai persistent. Vom observa, în context, cât de straniu poate fi acest lucru de vreme ce liderii comuniști români (și nu numai ei) au scăpat unei atari "încadrări", deși realitatea istorică este una singură. [...] Nu încapă îndoială, de asemenea, că istoricul de mâine va delimita mai pertinent rolul și locul Mișcării Legionare în țară și într-o Europă măcinată după 1918 de conflicte, de crize economice sau de sistem profunde, de bulversări ale mentalităților, incredibile, după cum, între acestea, nu va ignora disputa dintre cele trei mari -isme ale veacului nostru: capitalism, fascism și comunism.

Trebuie remarcat însă că stadiul actual al documentației de arhivă și al cercetării de ansamblu oferă toate temeiurile pentru respingerea tiparelor răspândite de istoriografia ori de propaganda comunistă. [...] Este un fapt surprinzător că, și după prăbușirea comunismului în Europa de Est în 1989-1991, abordarea și judecarea Mișcării Legionare au mai continuat să se facă, în România, în principal după rigorile metodologiei marxist-leniniste. [...] Nu împărtășim asemenea îndemnuri de a-i fixa pe legionari și liderii lor politici sau spirituali în afara epocii în care au acționat.

*

*Autorul (Ștefan Palaghiță, în „Garda de Fier spre reînvierea României”) se explică: „...Față de prigoana lui Carol (din anul 1938), Căpitanul se fixase pe linia spirituală a Mișcării. [...] Horia Sima ori n-a înțeles ori n-a vrut să înțeleagă planul tactic și strategic al Căpitanului. [...] El a lucrat împotriva dispozițiilor Căpitanului, contra liniei adoptată de Comandant ducând o acțiune personală în total dezacord cu dispozițiile primite, cu realitățile și nesocotind cea mai elementară noțiune de disciplină legionară.” [...] Autori precum Erich Fromm, bunăoară, au atras atenția asupra faptului că radicalizarea naționalismelor s-ar datora și unei reacții psihologice la stressul generat de monopolul lumii capitaliste. Lipsa de sensibilitate a unei societăți din ce în ce mai pragmatice [...] spectacolul nesuferit (mai ales pentru tineret) al coteriilor "bătrânilor", cinismul vechiului "zoon politikon" [...] conduceau la amplificarea resentimentelor și la urgentarea apariției unui nou model etic și istoric. Pentru prima dată asistăm la o creionare a unui discurs naționalist care pune accentul pe componenta morală și îndemna la o resurrecție a sinelui. [...] **Omul nou legionar este, în fapt, omul creștin** (cf. d-lui Liviu Antonesei). [...]*

Într-o epocă a mașinismului european, opțiunea legionarismului pentru virtuți devenite aproape elemente ale basmului (pentru psihologia comună) a determinat, fără doar și poate, reacții de iritare. Demagogie, obscurantism, spirit revolut sunt doar câteva din acuzațiile ce le-au fost adresate. Cu articulațiile sale simple (laconismul precizărilor codreniste a rămas antologic), naționalismul doctrinei legionare [...] a statuat (condamnabil pentru mulți) și poziția sa specifică față de elementul etnic evreiesc. De aici, acuza (banalizată deja) de antisemitism,

xenofobie, rasism etc (afirmații absolut nefondate ale unor istorici, pseudo-istorici, analiști). [...] Dincolo de orice statistică, este cert faptul că legionarismul i-a privit pe evrei ca pe niște agenți potențiali ai comunismului (după cum s-a și dovedit ulterior - n.a.). [...]

Anti-comunismul și anti-politicianismul au fost "polii" de referință ai naționalismului profesat cu atâta pasiune de către legionari, anti-semitismul nefiind [...] decât expresia (fără discuție, exagerată pe alocuri) a constatărilor statistice, economice și sociale românești.

*

Așa cum observa Ernest Bernea, „stilul legionar înseamnă simplitate, tărie, masivitate și armonie”. [...] respectul pe care un om politic de structură tipic democratică precum Iuliu Maniu l-a nutrit față de Codreanu și, implicit, față de aspectele pozitive ale legionarismului. [...] Putem considera că legionarismul interpreta naționalismul în sensul fervorii de care credinciosul se simte cuprins în cursul comuniunii sale cu Dumnezeu. Ion Moța o exprima clar: „Noi nu facem și n-am făcut o singură zi din viața noastră politică (în sensul de politicianism sau guvernare - n.a.). Noi avem o religie, noi suntem robii unei credințe. În focul ei ne consumăm.” Această „religie”, identificată în mod autentic cu naționalismul (același lucru îl considerase și Nicolae Iorga, socotind că naționalismul nu este o ideologie, ci un temei al organicității unui popor), a fost considerată de unii analiști drept expresia unui fundamentalism ortodox generator spontan al modelului totalitar de guvernare. Subiectiv, Regele Carol al II-lea îl cataloga invariabil extremist, după ce inițial îl sprijinise. [...]

Izvorul frecvent invocat de către legionarism era publicistica politică a lui Mihai Eminescu, personalitate în care Constantin Papanace vedea un precursor ideologic de prim rang. [...] Naționalismul eminescian, prin radicalitatea și consecvența sa, anticipează coordonatele naționalismului Mișcării Legionare. **Eminescu a dorit o Românie în cadrele căreia elementul autohton să aibă o poziție economică și socială proporțională cu preeminența sa etnică.** [...] Modelele exemplare aparținând tradiției cultural-istorice au reprezentat întotdeauna axiome ale naționalismelor. În cazul legionarismului aceste modele sunt, prin ele însele, expresii ale unui spirit defensiv, conservator. Ștefan cel Mare (pentru care Codreanu nutrea un veritabil cult), Avram Iancu, Mihai Eminescu s-au manifestat întru apărarea fie a ortodoxiei, fie a etnicității însăși. [...] Imaginile ostașului, ascetului, haiducului răzbnător străbat iconografia misticii naționaliste legionare, asociindu-se aproape obsesivei utilizări a cântecului drept mijloc de comunicare intimă cu diferitele straturi sociale.

*

Corneliu Codreanu n-a fost la guvern nici o zi și toată viața lui a fost persecutat de cei ce dețineau puterea, indiferent de regim. [...] Naționalismul românesc nu este rasist. Este Român oricine se identifică cu destinul poporului nostru și îl servește cu credință și dragoste, indiferent de originea lui etnică. [...] **Codreanu era un creștin convins.** [...] Omul nou conceput de Căpitan nu era decât omul creștin proiectat în aria vieții publice. [...] El a rămas toată viața un om politic, preocupat de binele și mântuirea neamului său. Înzestrând însă Mișcarea cu un substrat religios, el vroia să înobileze viața politică, să o scoată din jungla intereselor și ambițiilor și să o înalțe la un rang spiritual. **Politica, adevărata politică nu e un joc de interese, ci trebuie să se subordoneze legilor divine.** Corneliu Codreanu a ales ca patron al Legiunii pe Arhanghelul Mihail, pentru că lupta lui din cer contra lui Lucifer era un drum de urmat pentru toate popoarele care trebuie să sară în apărarea lui Hristos când inamicii Bisericii vor să-i distrugă opera lui pământeană. Arhanghelul Mihail mai reprezenta și altceva pentru Căpitan: triumful final al puterilor Binelui contra Răului.

Este greu să te consacri perfecțiunii interioare, devenind un imitator al lui Hristos. Dar este înfinit mai greu, delicat și anevoios ca să smulgi din apatie și mizerie milioane de oameni, arătându-le drumul de urmat pentru a-și împlini destinul lor istoric, hărăzit de Dumnezeu. Închisorile și suferințele lui Corneliu Codreanu, încoronate de martiriu, sunt consecința luptei lui pentru poporul nostru. Căpitanul vedea departe (era un vizionar - n.a.) și și-a dat seama că

fără o schimbare politică radicală, fără o nouă orientare, națiunea noastră va cădea în robia ateo-marxiștilor. [...] Conflictul a început în momentul în care Antonescu (la inițiativa lui Ică, "prietenu" său) a pretins să fie proclamat și șef al Mișcării Legionare. Era o pretenție absurdă, deoarece el era străin de mișcare și în nici un caz n-ar fi fost acceptat de masele legionare. Vroia să imite pe Franco, care însă avea justificarea unui război civil dus la victorie. Or, în România, generalul Antonescu a fost tributar sacrificiilor legionare și nu invers. **Fără acțiunea revoluționară a Legiunii de la 3 Septembrie, Generalul n-ar fi ajuns Conducător al Statului.** [...] La 21 Ianuarie 1941, Antonescu a dat pur și simplu o LOVITURĂ DE STAT, răzvrătindu-se contra ordinii constituționale existente, pe când legionarii n-au făcut altceva decât să apere această ordine.

*

Corneliu Zelea Codreanu, pusese pe primul plan revoluția morală, nu crearea omului nou, cum clama comunismul – ci dezvoltarea românului atât cât îi îngăduise vocația, ereditatea, zestrea națională, atât cât se poate perfecționa el prin străduință. Venea apoi revoluția națională, prin care Căpitanul înțelegea curentul de ascensiune socială a fiilor de țărani (în spiritul gândirii eminesciene - n.a.). [...] După ce politica de persuasiune a lui A. C. Cuza s-a dovedit ineficientă, Codreanu a trecut la lupta "corp la corp": a început să strângă tineretul intelectual – elevii de liceu și studenții – și să-l organizeze pentru ascensiune socială și pentru crearea unui partid al ascensiunii sociale, care urma să lupte prin concurență cu evreii și să-i elimine în acest mod, plecând de la ideea – justă, dar nu la modul absolut – că evreul prosperă în statul corupt și fuge din statul incoruptibil. Deci, prin crearea în România a unui stat incoruptibil, moral, evreii pleacă de la sine. La întrebarea pe care i-a pus-o cineva: „Dar dacă nu pleacă?”, Corneliu Zelea Codreanu a răspuns: „Dacă nu pleacă, înseamnă că nu sunt așa cum îi credem noi și pot rămâne mai departe, pentru că noi avem nevoie de oameni cinștiți.” [...] Căpitanul a precizat că nu e antisemit: „Nu am avut scop de ură pentru rasă și pentru religie”. Dar puteți admite așa ceva? Max Auschnit a venit din Galiția cu un geamantan de rufe murdare și în zece ani a devenit regele marii industrii din România! [...] E de neconceput ca acești câțiva oameni să devină vârfuri în numai câțiva ani. Asta voia să schimbe Căpitanul: defectul de organizare a societății [...] de creare a caracterului în completarea dezvoltării inteligenței. Căci școala românească e axată pe dezvoltarea inteligenței și subestimează importanța caracterului.

Este incredibil, dar după toate afacerile mai mult decât dubioase din timpul lui Carol al II-lea și amantei sale evreice, astăzi rudele lui Max Auschnit și ale altor magnați revendică bunurile naționalizate de către comuniști. Ba chiar rudele lui Ceaușescu cer înapoi bunurile familiei...

Se vorbește mai sus și de oameni care s-au îmbogățit enorm numai în câțiva ani. Oare, în România de după 1989, n-avem destule cazuri dintre acestea? Și, culmea, în urma verificărilor asupra averilor demnitarilor și funcționarilor mai importanți, nu s-a constatat niciuna de proveniență ilegală. S-au invocat fel de fel de motive pentru a le justifica, dintre care unele care sfidează orice logică normală (cum ar fi, de pildă miliarde sau zeci de miliarde obținute din agricultură sau creșterea animalelor!).

Luându-se în considerare aceste aspecte și multe altele de acest gen, ajungem să identificăm o mare asemănare între politicienii și afaceriștii din timpul lui Eminescu și cei din zilele noastre. Se speculează perioada tranziției (spre capitalism, respectiv cel corporatist de astăzi), când multe lucruri sunt în schimbare și nu există respectul pentru lege și stabilitatea necesară.

De aceea, consider că în România este timpul unei cristalizări și unificări a dreptei, a tuturor oamenilor de dreapta. Este profund simptomatic faptul, că **noi n-am avut încă, după 1989, un partid de dreapta autentic și puternic.** De aceea, foștii comuniști (activiști și securiști,

etc.) și-au văzut de treabă nestânjeniți, devenind stăpânii celei mai mari părți a avuției naționale. S-a născut noua clasă a oligarhiei transpartinice, adică întinsă în toate partidele, formată din „grupuri de interese” locale, care colaborează tot mai strâns cu companiile transnaționale. O adevărată caracatiță, având ca tentacule aceste imperii financiare tot mai vaste, amenință independența statală a României și a oricărui factor de decizie. Iar în fruntea ei stă Masoneria...

ISTORIA ROMÂNIEI ESTE FALSIFICATĂ PENTRU A FI PE PLACUL EUROPEI ȘI MASONERIEI

Acesta este un capitol asupra căruia aș dori să reflectați cel mai mult, ținând seama de tot ce s-a scris până acum în volumul de față și de alte date de care dispuneți. Eu nu am autoritatea unui istoric consacrat, dar pentru simplul fapt că istoria României a fost și rămâne o preocupare foarte importantă a vieții mele, m-am simțit obligat să iau atitudine. Mai ales, în contextul actual al globalizării, în care mulți istorici au fost practic cumpărați (iar acest lucru nu e prea greu de realizat astăzi) de către masonerie iar alții nu au curajul să spună adevărul pe care îl cunosc, de teama unor represalii.

Pentru a argumenta aceste afirmații de mai sus, vă invit la un exercițiu de analiză și de comparație. Este necesar să analizați fiecare propoziție și fiecare mesaj pe care aceasta îl transmite. În contextul în care există multe inexactități, omisiuni și distorsionări ale informației în actualele manuale de istorie (poate nu toate), eu am ales unul dintre acestea, ceva mai „corect”. Și totuși, vom întâlni și aici o promovare ostentativă a personalităților masonice, a oligarhiei financiare (a aceluși grup restrâns de mari posesori ai capitalului financiar, care domină viața economică a unui stat dar și alte domenii) și a celor care au adus serviciile masoneriei, tocmai în virtutea faptului că tinerii nu sunt documentați în acest sens. De altfel, trebuie să recunoaștem, nici în rândul oamenilor vârstnici nu întâlnim o categorie largă de populație bine informată și bine intenționată. Iar în același timp, veți constata o denigrare în privința a tot ce ține de Mișcarea Legionară, inclusiv a marelui precursor care a inspirat-o: publicistul, scriitorul și poetul Mihai Eminescu.

Oare, toate aceste aberații și omisiuni voite, trebuie să le înghită actualele și noile generații de elevi și studenți? Acest „adevăr” îl vor transmite și ei mai departe? Cui folosesc aceste denaturări ale adevărului și ce se urmărește de fapt? Vă las pe dumneavoastră să trageți concluziile de rigoare și să găsiți cele mai potrivite răspunsuri la aceste întrebări.

Iată ce susțin autorii unui manual de istorie, mai frecvent utilizat astăzi, **manual pentru clasa a XII-a, apărut la editura Humanitas Educațional, la București, în anul 2003** (Nicoleta Dumitrescu, Mihai Manea, Cristian Niță, Adrian Pascu, Aurel Trandafir și Mădălina Trandafir) din care spicuim:

FRANCMASONERIE, asociație internațională cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme și simboluri. [...] „OCULTA”, grupare în cadrul P.N.L. (de la sfârșitul sec. al XIX-lea), condusă de Eugeniu Carada, cu scopul de a-l aduce în fruntea partidului pe Ion I.C. Brătianu. (p.99)

*

Curentul de „extremă dreaptă”, promovat mai ales de unii intelectuali, nutrea convingerea că societatea românească de după război este bolnavă, construită pe o temelie putredă de oameni bătrâni și incapabili să înțeleagă specificul național („Ne tutelează și ne boscorodește o generație în care nimeni n-a gândit cu adevărat. În capul lor domnește golul, un gol etern și iritant, mascat de o vitrină de împrumut și împrumuit de colbul vechimii, al neaerisirii din casele părăsite. [...] Pe acești oameni, onești, blegi, jemanfișiști și timorați îi chemăm [...] în fața tribunalului grijii de onoarea națională.” Manifestul Crinului Alb, 1928). Revendicându-se de la Sămănătorismul lui N. Iorga, Nae Ionescu, mentorul spiritual al extremei drepte, se considera exponentul generației războiului, căreia îi revenea sarcina construirii noului stat român. De aceea, el aprecia că tendința unor forțe spre progres și europenism este inutilă. („[...] tendința noastră sau a unora dintre noi de a ne orienta înspre Apus pentru că acolo ar fi astăzi leagănul civilizației este falsă, atâta vreme cât nu se dovedește că structura noastră

spirituală, așa zice speța noastră, ar fi cel puțin analogică cu a Apusului.” Nae Ionescu, *Prejudecata civilizației apusene*).

Astfel de concepții au fost susținute și dezvoltate și de mulți alți intelectuali, care erau influențați de Nae Ionescu: Mircea Vulcănescu, în „Cele două Românii”, Dan Botta, în „Țara analfabetă”.

Acest tradiționalism al înapoierii s-a împletit în ideologia legionară cu naționalismul xenofob, intolerant și agresiv. În plan politic, acest curent a fost reprezentat de legionari. Ei pretindeau că înfrunchează singura mișcare spirituală autentic românească, singura capabilă să asigure renașterea noastră națională. (pp.152-153)

*

Antisemitismul a fost ideologia mișcării de dreapta. În perioada interbelică, un antisemit consacrat a fost Alexandru C. Cuza. În 1923, el a fondat Liga Apărării Național-Creștine, care urmărea expulzarea evreilor din viața economică și culturală și educarea tineretului în spirit creștin și naționalist.

Unul dintre discipolii lui A.C. Cuza a fost Corneliu Zelea Codreanu. Acesta și-a depășit însă mentorul, de care era nemulțumit și pe care îl acuza de moderație. C.Z. Codreanu și-a creat propria organizație naționalistă în 1927 – Legiunea Arhanghelului Mihail. În 1930 a înființat o aripă militară a Legiunii, numită Garda de Fier, nume folosit ulterior pentru întreaga organizație.

Garda avea toate trăsăturile mișcărilor de extremă dreaptă contemporane ei. Dar originile și ascensiunea legionarismului se explică în primul rând prin cauze interne. Ostilitatea tradițională față de cosmopolitism, raționalism și industrializare și-a găsit o expresie primitivă în ideologia legionarilor („Garda de Fier. Asemănări cu fascismul german sau italian: uniformă; salutul roman; glorificarea conducătorului; ierarhia, spiritul militar, disciplina cazonă; antisemitismul; iraționalismul. Elemente specifice/autohtone: ortodoxismul, negarea civilizației industriale, cultul țăranului ca personificare a omului pur, mesianismul, misticismul). Între alegerile din anii 1931 și 1937, Garda de Fier a devenit o mișcare de masă, care de la 1% a ajuns să obțină 15,58 din voturi. Electoratul său era format din tineri de la oraș, țărani, preoți de țară, elemente ale muncitorimii și ale burgheziei de la orașe și din cei aflați la periferia societății.

Alegerile din 1937 au reprezentat un test critic pentru democrație. P.N.L. a obținut 35,9% din voturi, P.N.Ț. s-a plasat pe locul al doilea, iar Garda de Fier a devenit al treilea partid ca mărime din Parlament. (p.155)

*

Domnia lui Carol al II-lea a fost o nouă etapă în evoluția monarhiei. Regele era un om cu o solidă pregătire intelectuală, abil, ambițios. El a sprijinit efectiv instituțiile culturale, a manifestat o preocupare constantă pentru modernizarea societății românești. În plan politic a urmărit preluarea efectivă a puterii în stat, căutând înlocuirea regimului bazat pe partidele politice. [...] Carol a luat măsuri dure împotriva Gărzii de Fier pe care o considera drept principalul său inamic. Unele prevederi ale Constituției din februarie 1938 erau îndreptate evident împotriva legionarilor. Dreptul de vot pentru Adunarea Deputaților nu mai era acordat decât persoanelor care împliniseră 30 de ani, preoților li se interzicea să-și pună autoritatea lor spirituală în slujba propagandei politice, inclusiv în lăcașurile de cult. Persoanelor care nu erau autorizate de lege (art.8) li se interzicea de „a lua sau presta jurământ”.

Carol al II-lea i-a dat instrucțiuni lui Armand Călinescu, ministru de interne și ulterior prim-ministru, să distrugă prin toate mijloacele Garda de Fier. Membrii Gărzii sau simpatizanții acesteia au fost arestați în număr mare și internați în lagăre de concentrare. Forța măsurilor pe care Carol al II-lea le-a luat împotriva Gărzii de Fier în 1938 și după aceea a pornit inițial de la faptul că o percepea drept o agentură a Germaniei. Astfel, guvernul a început arestarea masivă a membrilor Gărzii la puțin timp după ce Germania a anexat Austria, iar uciderea lui Codreanu

și a încă treisprezece legionari a avut loc imediat după vizita lui Carol în Germania (noiembrie 1938).

În timpul acestei vizite, Hitler îi ceruse insistent lui Carol să-i elibereze pe legionari și să formeze un cabinet condus de C.Z. Codreanu. Campania regelui a distrus Garda ca mișcare politică. A rămas doar un nucleu, care opera ca organizație clandestină, angajată în acte de sabotaj și asasinat. La 21 septembrie 1939, la ordinul lui Horia Sima, noul lider al Gărzii de Fier, un grup de legionari l-a asasinat pe Armand Călinescu.

Situația internațională extrem de gravă de la sfârșitul anului 1939 l-a determinat pe Carol al II-lea să inițieze o mișcare de „reconciliere națională” cu scopul de a apăra națiunea împotriva pericolelor externe crescânde. Însă doar Mișcarea Legionară s-a arătat receptivă față de aceste chemări. „Reconcilierea” cu Mișcarea legionară a marcat o deplasare spre dictatură și totalitarism a întregului regim.

Dar această manevră nu a putut asigura durabilitatea regimului care s-a prăbușit în primele zile ale lunii septembrie 1940. [...] În total, România a pierdut în vara anului 1940 aproximativ 100 000 km² cu o populație de 6 800 000 de locuitori. Abandonarea fără luptă a teritoriului național a fost considerată o soluție total dezonorantă pentru clasa politică, și în special pentru monarhie. În aceste împrejurări, Carol al II-lea a fost silit să renunțe la tron. (pp.158-160)

*

Antonescu a trecut rapid la înlocuirea vechii structuri politice cu una nouă, numită de el „statul național totalitar”.

El considera democrația românească un eșec datorat cultului libertății, care punea interesele indivizilor mai presus decât cele ale statului. Antonescu nu dorea în mod sincer cu o colaborare cu P.N.L. și P.N.Ț., iar faptul că împărțea puterea cu Garda de Fier era o chestiune temporară.

Obiectivul principal al politicii externe – o alianță fermă cu Germania – a fost realizat prin aderarea României la „Pactul tripartit” (23 noiembrie 1940). În schimb, cooperarea sa pe plan intern cu legionarii nu a reușit să creeze liniștea publică și progresul economic pe care le dorise.

Gardiștii au devenit rapid parteneri incompetenți și iresponsabili. La rândul lor, aceștia erau nemulțumiți de generalul Antonescu. Ambițiile conducătorilor Gărzii nu aveau limite. Ei doreau să controleze economia, poliția, armata, aparatul de stat, presa etc. [...] La întâlnirea din 14 ianuarie 1941 cu Hitler, Antonescu i-a acuzat pe conducătorii Gărzii de Fier că aduseseră țara în pragul dezastrului. El a cerut conducerea deplină a statului. Având acordul lui Hitler, Antonescu a revenit în țară hotărât să elimine Garda de Fier. A desființat comisarii de românizare, l-a destituit pe ministrul de interne legionar, Constantin Petrovicescu, a înlocuit toți prefecții și chestorii legionari. Reacția Legiunii a fost violentă și a îmbrăcat forma rebeliunii legionare din 21-23 ianuarie 1941, care însă a fost înăbușită de armată. (pp.161-162)

*

Cea mai importantă problemă în domeniul minorităților cu care s-a confruntat regimul antonescian a fost „problema evreiască”.

Apropierea României de Germania în vara anului 1940 a determinat agravarea situației evreilor. După înființarea statului național legionar, Antonescu și Garda de Fier au trecut la românizarea economiei. Măsurile luate împotriva evreilor înaintea atacului împotriva Uniunii Sovietice au fost în primul rând de natură economică.

Au făcut excepție actele de violență comise de legionari împotriva unor persoane particulare. Deportarea evreilor a început după recuperarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord.

Un număr mare de evrei din aceste provincii, apoximativ 130 000, se refugiaseră deja în Uniunea Sovietică.

După unele estimări, în perioada 1941-1943, aproape 100 000 de evrei au fost deportați în Transnistria. Din cauza condițiilor groaznice și a atrocităților comise au murit mii de oameni. Guvernul antonescian a pus sistematic în aplicare o politică antisemită. Ea urmărea să-i izoleze cât mai mult pe evreii cetățeni români din societatea, economia și cultura țării. Dar regimul condus de Antonescu nu a participat la deportarea în masă a evreilor, pe care naziștii au organizat-o în cadrul „soluției finale” a lui Hitler.

Deși au fost supuși unor repetate discriminări, confiscări, prestații, esențial este faptul că, prin decizia lui Ion Antonescu, 292 149 evrei au rămas în viață în România până în august 1944.

„În nici o țară dominată de naziști n-a supraviețuit o așa de mare proporție a populației evreiești”, declara dr. Wilhelm Filderman în Jurnalul de dimineață, care apărea la București în 1946. (p.164)

Am dat aceste exemple de mai sus, pentru a se face o comparație cu adevărul istoric. Multe dintre aserțiunile prezentate sunt false sau trunchiate și nu este ușor „a despărți apele” sau a separa adevărul de minciună. Este, fără îndoială, un procedeu des utilizat de masonerie, pentru a se bucura de credibilitate. Se pot spune atât de multe lucruri, din punct de vedere istoric, pentru a îndrepta lucrurile, dar spațiul nu-mi permite din păcate acest lucru iar intenția mea a fost de a vă lăsa dumneavoastră această sarcină.

Vreau să vă mai spun că, dacă veți răsfoi manuale relativ recente de istorie sau cărți și articole privind acest domeniu, veți descoperi multe inadvertențe. Faptul că, regimul totalitar comunist a mistificat adevărul istoric, nu trebuie să conducă la o altă „rescriere a istoriei”, prin alte exagerări și mistificări. Ambele sisteme, și anume comunismul și liberalismul (cu formele sale, îndeosebi radicale) au păcătuit prin extremism. Statul sau individul, au stat în centrul acestora. Adevărul este însă, după cum se spune, la mijloc, pentru că societatea are nevoie de armonizarea acestor relații și punerea în valoare atât a valorilor colective, cât și a celor individuale. Exacerbarea însă, a acestora este extrem de păgubitoare.

Să mai precizez că, Mihai Eminescu i-a criticat dur mai ales pe liberalii, care l-au detronat pe Alexandru Ioan Cuza. Aceștia reprezentau în fapt, aripa radicală a partidului. În fruntea lor se aflau C. A. Rosetti (fondatorul ziarului *Pruncul român* și mai târziu al cotidianului/oficiosului partidului liberal *Românul*, cu care a polemizat intens Eminescu) și Ion C. Brătianu (cel care s-a ocupat personal de aducerea în țară, pe ascuns, a prințului Carol de Hohenzollern-Sigmaringen). Aceștia susțineau „organizarea rapidă a noului regim politic” și imitarea instituțiilor din țări, precum Germania, Franța, Belgia.

De ce credeți că îi critica Eminescu? În principal, datorită apartenenței lor la lojile masonice și excluderii interesului național. Chiar în acest manual (la p.104) scrie: „*Mulți dintre membrii elitei liberale au aderat la lojile masonice, mai ales în perioada pașoptistă. Sunt cunoscute și cazurile lui C.A. Rosetti, Ion C. Brătianu, Dumitru Brătianu, Ion Ghica, Ion Bălăceanu și a multor alora. Însă, după 1866, aripa radicală reprezentată de I.C. Brătianu și C.A. Rosetti s-a retras din această organizație, ca urmare a opoziției dintre caracterul național pregnant al ideologiei liberale și internaționalismul francmasonic.*”

Din păcate, și aici este eludat un adevăr sau chiar mai multe. Din lojile masonice, nimeni nu se poate retrage fără a suporta consecințe extrem de dure (moartea). De aceea, chiar și Titu Maiorescu, cel care inițial l-a sprijinit pe Eminescu iar apoi l-a trădat în mod incredibil, declarase că fusese francmason în tinerețe. Acum, când știm cât de mult l-a „prețuit” el pe Eminescu și cât a profitat de posteritatea lui pentru a-și clădi propria lui imagine publică, cum să-l credem pe cuvânt pe „onorabilul” Maiorescu? Apoi, după trădarea sa, liberalii l-au recompensat cu funcția de avocat al poporului...

**AM AJUNS NOI – ROMÂNII – SĂ DECLARĂM (ÎN TIMPUL
GUVERNĂRII PSD ȘI PREȘEDINȚIEI LUI ION ILIESCU)
MASONERIA DREPT SOCIETATE DE UTILITATE PUBLICĂ,
ADICĂ PE BANII NOȘTRI SAU AI STATULUI?!**

Ceea ce veți citi în continuare, mărturisesc că au fost și sunt lucruri uluitoare într-o anumite măsură și pentru mine, deoarece n-am avut cunoștință de unele dintre ele. Poate că ați avut prilejul de a urmări recent o emisiune denumită „Teoria conspirației”, pe postul TVR 1. Spre deosebire de alte episoade, ea a avut acum ca temă „Masonii”.

În cadrul acestei antologii, în care cititorul s-a familiarizat cu acest subiect deosebit de complex, textul de mai jos vine să sintetizeze practic multe aspecte dintre cele care s-au spus și veți remarca probabil cât adevăr și câtă minciună conțin depozițiile a câtorva masoni, delegați din partea masoneriei de rit scoțian (masoneria neagră) ca purtători de cuvânt. Mă încred acum în puterea dumeavoastră de discernământ și voi preciza că n-am găsit un spirit părtinitor din partea realizatorilor (poate doar prin faptul că există doar un singur contestatar al masoneriei și nu este prezent nici măcar un preot ortodox, cunoscător al implicațiilor vaste ale masoneriei în viața omenirii). Cu oarecare efort, ca și în cazul filmului excepțional „Rețeaua”, voi încerca să redau cât mai exact tot ce s-a afirmat în această emisiune extrem de curajoasă (și îmi pare nespuse de rău că am ratat începutul ei).

Prezentatorul emisiunii: ...În România a activat un nucleu destul de puternic al masoneriei. În afară de evenimentele majore pe care le-au declanșat sau în care s-au implicat, masonii și-au lăsat amprenta și în viața culturală și socială a țării. Simbolurile organizației, cum ar fi de exemplu, coloanele, echerul și compasul, ochiul încadrat de un triunghi, se regăsesc pe clădiri celebre. Un exemplu este chiar Ateneul Român.

Horia Nestorescu-Bălcești (purtător de cuvânt al Marii Loje Naționale a României, a masoneriei de rit scoțian, după propria-i mărturisire, arătând ca un adevărat preot excomunicat): ...unele clădiri publice, echerul, compasul, litera G, soarele, luna ș.a.m.d.

Olimpian Ungherea (purtător de cuvânt al Marii Loje Naționale a României): Priviți aceste construcții, edificii superbe din Capitală și nu numai din Capitală. Nu numai din Capitală. Să vă duceți la Curtea de Argeș, la mănăstirea Curtea de Argeș, zidită de Meșterul Manole, care a fost unul dintre marii masoni ai masoneriei antice (dacă acest lucru s-ar confirma, atunci un creștin ar înțelege atunci de ce se surpa mereu ceea ce se ridică peste zi și de ce a fost zidită de vie Ana, soția lui - n.a.). Deci, cu 200 și ceva de ani înainte de masoneria modernă, la 1734, când s-a înființat Loja de la Galați. Loja unde eu sunt maestru, da dragă (adresându-se prezentatorului - n.a.), așa se cheamă – Meșterul Manole. Deci, nu numai în București, ci și în țară. Mai dau un exemplu din țară și mă opresc. La Biserica Neagră din Brașov (revendicată de biserica protestantă - n.a.). Să vedeți acolo simboluri masonice.

Prezentatorul: Mai există astăzi masoni? Răspunsul este: da. Unii recunosc, alții preferă să nu dea un răspuns concret unei astfel de întrebări.

Olimpian Ungherea: Nu deconspir nimic, dacă am să vă spun dumneavoastră și telespectatorilor că, marea Lojă Națională din România, aceasta regulată și recunoscută, cuprinde în rândurile ei aproape 6000 de membri și recunoscuți de peste 120 de mari obediențe din toată lumea, din Japonia până în Oslo.

Prezentatorul: Ei spun că se ocupă în principal de ajutorarea societății. Evident, există și contestatari.

Pr.dr. Antonie Iorgovan (despre care vă aduceți aminte, că recent a acuzat anturajul lui Adrian Năstase de participare la masonerie, infracționalitate și homosexualitate - n.a.): Nici

măcar ei nu pot să spună că sunt o formulă democratică. Ei zic că nu mai sunt o organizație secretă și că au devenit discretă. Măi să fie! Nu, sunt în continuare o organizație secretă (pe ansamblu, pentru că fața ei văzută nu-i decât un paravan și e mult prea puțin cunoscută - n.a.), lucrurile sunt clare; și, din punctul meu de vedere, în România, cum o fi în altă parte, ne raportăm la constituțiile din țările respective, dar prin raportare la România, Constituția spune următorul lucru. Articolul 40, alineatul 4: „Asociațiile cu caracter secret sunt interzise.” Merg pe ideea, că ei, vezi Doamne, au devenit discreți din secreți, ba mai mult un guvern al României a fost înțesat de masoni (și cred că nu s-a referit la altul decât la cel al lui Adrian Năstase din 2000-2004), pentru că acesta e rolul lor până la urmă, ca să ajungă să controleze prin aceste mijloace oculte: și Guverne și Parlamente; și Justiție și Poliție; și Jandarmerie și Gardă de la Prefectură; și orice, tot ce mișcă, tot ce zboară, tot trebuie să fie controlat de masonerie, nu scapă nici divinitatea: nu există Dumnezeu, există ceva – Ziditorul – sau cum îl califică ei.

Horia Nestor-Bălcești: *Masoneria nu mai este de foarte multă vreme o organizație secretă. Este o organizație discretă. Discretă doar, hai să spunem, în privința ritualului. Pentru că nu facem un ritual în public (cum fac creștinii ortodocși sau catolici - n.a.). Ritualul nu este un spectacol de teatru, este o trăire (ca și când creștinii n-ar trăi liturghia, ca „lucrare a poporului”, cum se exprima părintele Stăniloae - n.a.). Și atunci, fără îndoială, că nu au acces profanii la acest ritual (o explicație total neverosimilă - n.a.).*

Ion Iliescu (fost președinte al României): *Influența masoneriei este mult mai limitată. Viața publică a devenit foarte diversificată. O democrație și un sistem deschis de viață publică reduce influența unor asemenea structuri. În același timp nu putem să le ignorăm, există și să folosim ceea ce ne poate fi util și să limităm influențele posibile...(chiar așa, de ce n-am prelua și părțile ei bune, fiindcă și comunismul a avut părțile lui „bune”? - n.a.)*

Prezentatorul: *Între timp, masoneria a devenit instituție de utilitate publică. Asta înseamnă că are dreptul de a primi bani de la bugetul de stat, lucru contestat de oponenții ei (și mă raliez pe deplin opiniei lor - n.a.).*

Antonie Iorgovan: *Am aflat și se știe, că un guvern al României a adoptat o hotărâre prin care masoneriei i-a fost recunoscut statutul de instituție de utilitate publică. Îmi îngădui să spun că este o hotărâre de guvern clară împotriva Constituției și chiar și împotriva legii.*

Olimpian Ungherea: *Adică, nu, nu ne place nici, nici când construim un cămin de bătrâni și am construit zeci de cămine de bătrâni în România și presa nu știe că sunt construite de noi, nu ne place. Avem zeci de studenți în străinătate pe banii noștri, ai masonilor, și ăia nici nu știu, care studiază la diferite facultăți din diferite țări că sunt stipendiați de masoni. Nu ne place. Acesta e statutul nostru (dar când acești studenți vor afla, vor putea întoarce spatele unor „rugăminți” ale masoneriei?; nu vor deveni oare ei înșiși masoni, forțați de împrejurări?; putem ignora faptul că aceste minți luminate vor uita că sunt români și poate vor practica chiar un anti-românism? - n.a.).*

Antonie Iorgovan: *Dați-mi voie să vă spun că acum e o batjocură. Deci, oamenii ăia de elită din cultura țării cred că se întorc în mormânt când citesc, sigur metaforic vorbind, listele masonilor de astăzi. Este, pur și simplu, această asociere cât am perceput-o eu în masonerie, când văd și eu și se laudă și unul și altul etc, că am clienți, am tot felul de întâlniri în teritoriu, și mă întâlnesc și cu unul și cu altul și mi se atrage atenția: „aveți grijă, că acela e mason, e mare în grad” etc. Eu percep că este un paravan la șmecherie această masonerie. De fapt, este un paravan la mafii, la asocieri până la urmă. Dacă este să căutăm crima organizată, ea este foarte bine așezată în aceste structuri masonice.*

Radu Comănescu (scriitor și purtător de cuvânt al Marii Loje Naționale a României): *Deci aceia care au acuzat masoneria că vânează fonduri guvernamentale, după părerea mea, erau ei înșiși pregătiți să vâneze acele fonduri.*

Horia Nestorescu-Bălcești: *Noi, deci masoneria de esență scoțiană, nu admitem nici un fel de discuții despre politică, despre religie și despre afaceri în templu.*

Ion Iliescu: *Dintr-o nostalgie a altora, Cuza și Sadoveanu și știu eu ce figuri, dau impresia că se mențin la o anumită cotă a unor asemenea predecesori. Dar nu mai poate fi acest factor un factor considerabil în viața societății.*

Prezentatorul: *Este masoneria o organizație secretă? Unii zic că da, alții că nu. Masonii spun despre ei că sunt doar discreți. Poate la fel de discreți precum sediul Marii Loje a României care se află în spatele meu. O parte a membrilor își arată apartenența la această organizație, ba chiar sunt dispuși să vorbească despre asta.*

Olimpian Ungherea: *Rețineți ce vă spun. Nici nu-mi doresc vreodată să ne simpatizeze toată lumea. Pentru că e o absurditate. Unanimitatea nu există. Să știți că și în celelalte țări e tot la fel. E câte un ziar de scandal (poate unul nesupus obedienței masonice, care domină și azi ziarele de mare tiraj - n.a.) care spune: „masonii se întâlnesc noaptea în pădure, în niște grote...” Povești.*

Antonie Iorgovan: *Și acum dați-mi voie să vă fac următorul raționament. Mergând pe ideea că nu intră masoneria în categoria organizațiilor secrete. Bun, o fi ea discretă, dar este anticonstituțională, chiar și așa fiind. Pentru că tot un text din Constituție spune următorul lucru tot la 40, alineatul 2. În primul rând, haideți să vedem alineatul 1. Alineatul 1 spune așa: „Cetățenii se pot asocia liber în partide politice, în sindicate, în patronate și în alte forme de asociere.” În alte forme, vezi Doamne, ar intra și Masoneria. Bun. Dar în alineatul 2 se spune următorul lucru: „Partidele sau organizațiile (deci n-am spus de care, organizațiile în general), care, prin scopurile ori prin activitatea lor nu militează împotriva pluralismului politic...” Odată ce, nu acceptă până la urmă că Parlametele sunt create pe jocul politic și vor să controleze Parlamente și guverne, e clar că militează împotriva pluralismului politic. Apoi, a principiilor statului de drept și ale suveranității. Haideți să vedem de unde încep principiile statului de drept. Păi, principiile statului de drept în Constituție încep cu articolul 1. Ce se spune în articolul 1? Că, România este stat de drept, democratic și suveran, în care... Și urmează o ierarhizare a valorilor supreme și garantate de Constituția României. Prima valoare care este garantată este demnitatea omului. A doua – drepturile și libertățile. A treia – libera dezvoltare a personalității umane.*

Radu Comănescu: *În măsura în care statul acceptă masoneria, el trebuie să legalizeze într-un fel și în Constituție lucrul acesta. Altfel, este absurd (o asemenea cerință pare a fi de fapt, o mare dorință a masoneriei, un fel de condiție premergătoare aderării la Uniunea Europeană, posibil a fi condusă de masonerie! - n.a.).*

Antonie Iorgovan: *Cum este posibil pe baza acestei legi fundamentale a României să promovăm asemenea aberații inchizitoriale? Deci, este o reminiscență a Evului Mediu, care sigur într-un fel s-a menținut și în dreptul modern, legat de structura și de cât am perceput eu din câte am citit că înseamnă această masonerie.*

Prezentatorul: *Masonii poartă insigne la rever și alte însemne, au o anumită uniformă folosită în timpul ceremoniilor și de multe ori își fac cunoscute întâlnirile importante sau diferite acțiuni la care iau parte. Cu toate acestea, trebuie să admitem că în masonerie există unele secrete, cum sunt ritualurile de inițiere sau semnele prin care se recunosc între ei.*

Olimpian Ungherea: *Misterul de altfel, misterul nostru al masonilor, care nu poate fi divulgat niciodată, marele nostru secret, care nu poate fi divulgat niciodată e inițierea. Veți găsi, veți descoperi în multe cărți probele care se fac la inițiere, cuvintele care se spun, după cum într-o carte de liturghie bisericească veți găsi toată liturghia scrisă în cartea aia acolo. Aia nu înseamnă că te-ai inițiat sau că ai ascultat liturghia. Nu înțelegi acest adevăr sacrosanct, decât când ești consacrat în genunchi, în fața altarului, în fața maestrului venerabil, sub sabie, cu sabia pe creștet, cu sabia pe umăr, așa în cadrul unui ritual*

extraordinar de captivant, și de frumos și de interesant și de complex (ca într-o religie anticreștină, unde frica înlocuiește taina Sfântului Botez - n.a.). Aici e marele mister.

Antonie Iorgovan: Vreau să știu și eu, ca profesor de drept public, ca om care vrea să fie liber, cum anume o organizație în care se promovează niște ritualuri, niște aberații până la urmă, și care nu au nici un fel de legătură cu libera dezvoltare a personalității, ba dimpotrivă când toată lumea știe că din masonerie ieși numai cu picioarele înaintea (ca de altfel și din Mafie sau din marile afaceri ilegale - n.a.), unde e libera dezvoltare a personalității? Așa-zisa intrare în adormire, cum să spun, înseamnă intrare în adormire până la urmă, adică te adorm ei, au grijă ei să intri în „adormire”. Cu alte cuvinte, sunt în afara Constituției, sunt în afara spiritului democratic, sunt în afara valorilor care înalță ființa umană. Ființa umană trebuie să se dezvolte în spiritul a ceea ce ne înalță ca oameni. A merge pe acele ritualuri, care până la urmă ne coboară, ne duc în catacombe și ne îndepărtează de divinitate. De fapt, trebuie să ne raportăm foarte simplu la ce-a spus Kant: la „legea morală din mine” și la „cerul înstelat de deasupra noastră”. Deci, nu promovează așa ceva Masoneria.

Horia Nestorescu-Bălcești: Din punctul nostru de vedere, suntem foarte deschiși, foarte transparenți, n-avem nimic de ascuns și cu atât mai mult, de unde până unde, veți întreba de teoria conspirației. Din ignoranță, din necunoaștere (adică, mai întâi trebuie să devii mason, ca să-ți faci o idee despre ce înseamnă ea ?!; trebuie să fii mai întâi homosexual de pildă, ca să înțelegi cu adevărat homosexualitatea?!; înseamnă că toți oamenii de mare cultură și spiritualitate, pe care îi apreciem, care n-au fost, nu sunt și nu vor fi masoni, sunt atunci niște ignoranți?! - n.a.).

Prezentatorul: Și acum este vremea de a dezvălui cele trei mari „secrete”(învățăături, dacă le putem numi astfel - n.a.) ale masoneriei. De fapt, acestea nu sunt chiar atât de secrete, de vreme ce pot fi descoperite în biblioteci sau pe Internet. Primul (marele secret) este arta de a balansa forțele pentru a echilibra mișcarea sau mai bine zis de a aduce puterea divină în serviciul voinței umane. Al doilea (teribilul secret) este conștientizarea propriei noastre prostii. Și ultimul (marele arcan) vorbește de existența divinului în om. Multora li se va părea probabil că marile secrete ale masoneriei sunt de fapt chestiuni de bun simț, lucruri cunoscute de orice om rațional. Dacă este așa, atunci sunteți masoni fără să știți (adică, imorali, folosind un cuvânt mai tranșant - n.a.).

Despre masonerie se pot scrie desigur și se pot discuta multe. Dar, indiscutabil rămâne faptul, că ea a lucrat și lucrează împotriva omului. M-a surprins inițial destul de mult poziția curajoasă a d-lui Antonie Iorgovan, care a criticat masoneria, pentru că el însuși face parte dintr-un partid în mare parte corupt și astăzi. M-am gândit că domnia sa a fost și rămâne totuși un mare jurist. Altfel, nici nu cred că ar fi fost cooptat în echipa care s-a ocupat de elaborarea Constituției României. Am mizat deci, pe obiectivitatea sa, în momentul acuzațiilor lansate la adresa lui Adrian Năstase și a altor membri PSD, pentru că eu însumi am la bază o formație juridică și apreciez spiritul critic.

Dar, să nu cădem în capcana unei judecăți simpliste sau subiective. V-ați pus întrebarea: oare de ce a fost lăsat să acuze masoneria? Ca să lași o persoană publică să facă asemenea dezvăluiri (până la urmă senzaționale), când în alte cazuri, pur și simplu se întrerupeau parțial sau total emisiunile (mai ales pe postul TV Realitatea, la cele prezentate de d-l Robert Turcescu, care discuta la obiect cu câte un invitat etc.) mi se pare destul de suspect.

Având în vedere faptul, că toți acești purtători de cuvânt (mai puțin Ion Iliescu) sunt masoni de rit scoțian, convinși și ei de „necesitatea” integrării României în Uniunea Europeană (unde domină această masonerie comunitaristă în prezent) și divergențele dintre cele două mari ramificații masonice, am putea trage concluzia, și cred că e cea corectă, că Antonie Iorgovan exprimă în fond punctul de vedere al masoneriei comuniste, speriată de pierderea posibilă a privilegiilor și a organizării unui proces al comunismului, care nu dorește să lase totul celeilalte

masonerii și ca atare preferă scoaterea din beneficiile legii care-i dă dreptul să primească bani de la bugetul de stat. Însă rămâne de văzut de ce a declarat totuși că: „**Dacă este să căutăm crima organizată, ea este foarte bine așezată în aceste structuri masonice.**” Pentru simplul fapt că acesta este și adevărul...

Ar fi interesant de analizat întreaga istorie a loviturilor de stat din țările românești, și mai cu seamă de când a apărut mai vizibilă masoneria la noi. Dau numai un exemplu. Căderea dictaturii ceaușiste, atribuită în mod greșit doar românilor de rând, care s-au unit în mod spontan și cu mult curaj (deși, se știe că românii trăiau atunci într-o frică generalizată și întreținută abil de Securitate). Potrivit, iarăși unei ”teorii” conspiraționiste, dintr-o emisiune cu același nume (Teoria conspirației), turiștii sovietici aflați într-un număr suspect de mare în prejma revoluției din decembrie’89 s-au implicat foarte puțin, pentru că Ion Iliescu reușise să fie impus ca personaj-cheie al revoluției și ca personalitate de prim rang, cu reale șanse de a fi un președinte pentru multă vreme (ceea ce s-a și întâmplat, în pofida multor contestații și acuzații care i-au fost aduse în toți acești ani postdecembriști). Dacă, să presupunem, n-ar fi fost ales acest promotor al politicii gorbacioviste, atunci cu siguranță am fi asistat la o baie de sânge. Interesele erau mult prea mari, ca să nu se ajungă la acest lucru. Ori, vizionând un alt episod al aceleiași emisiuni, m-am convins, în sfârșit (deși se putea anticipa, dar nu prea aveam dovezi palpabile - n.a.), că Ion Iliescu nu este doar un apărător și susținător al masoneriei, ci un mason de-a adevăratelea!

Prin urmare, așa-zisa revoluție română a fost de fapt o lovitură de stat autentică, în care rolul principal l-a jucat masoneria! Cine să-l mai creadă pe Petre Roman, care susținea că românii din stradă au făcut-o? Cine? Ion Iliescu sau Silviu Brucan, ei înșiși direct implicați în evenimentele sângeroase, soldate cu peste o mie de morți și peste 3 000 de răniți? Istoria va clarifica până la urmă ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acele zile. Dacă nu va fi rescrisă din nou de către masonerie...

ADEVĂRURI
CUTREMURĂTOARE
DESPRE:

- **REVOLUȚIA FRANCEZĂ**
- **RĂSCOALA DIN 1907 DIN ROMÂNIA**
- **FRANCMASONERIA MONDIALĂ**

IMPLICAREA MASONERIEI ÎN REVOLUȚIA FRANCEZĂ DIN 1789 SAU DEZLĂNTUIREA FORTELOR DEMONICE

Iacobinii nu aparțineau nici claselor înalte, dar nici masei populare, ci locul lor era „între cele două extreme, în stratul inferior al burgheziei și în stratul superior al poporului... din care trebuie însă excluși mai toți cei așezați, rânduși, însurați, de vârstă matură și cu simțurile liniștite” (Taine, *istoricul Revoluției franceze - n.a.*). Ceea ce îi caracterizează în mod deosebit era „un amor propriu exagerat”, „o vie dorință de parvenire”, „setea de a conduce” – cu alte cuvinte, patima de dominație.

După iacobini, „nu există decât o singură societate justă – aceea întemeiată pe contractul social”, iar „clauzele contractului social, bine înțelese, se reduc, în fapt, la una singură: alienarea totală a fiecărui asociat, cu toate drepturile sale, în favoarea întregii comunități... fiecare membru dăruindu-se acesteia întreg, în starea în care se afla la momentul constituirii ei, el și bunurile pe care le posedă” (Rousseau).

„Suveran atotputernic, proprietar universal, Statul își exercită **discreționar** drepturile nelimitate asupra persoanelor și asupra lucrurilor; în consecință, noi, iacobinii, reprezentanți ai săi, ne vom înstăpâni peste persoane și peste lucruri.” (Taine)

[Notă: În conformitate cu această teorie, „instinctul puternic și profund prin care individul se încapățânează a păstra pentru dânsul și pentru ai săi, avutul și produsele sale, este tocmai fibra nesănătoasă ce trebuie anulată sau paralizată cu orice preț; adevăratul ei nume este <<egoismul>> sau <<lipsa spiritului civic>>, iar manifestările sale reprezintă adevărate atentate împotriva comunității, singura proprietară legitimă a bunurilor.” Cu alte cuvinte, pentru iacobini, care nu pricep natura instinctivă a economiei și a aprovizionării în vederea viitorului, „oricine adună provizii este culpabil”, este un „aristocrat”, un „acaparator” și „nu există crimă mai mare decât aceasta” [...] „Pedepsă cu moartea pentru orice particular care ține la dânsul mai multă pâine decât îi este de trebuință pentru hrana sa.” Astfel, Monitorul din 16 brumar, anul II, publică „condamnarea la moarte a lui Pierre Gondier, în vârstă de 36 de ani, agent de schimb, locuind în Paris, pe strada Bellefont, care a acaparat și a ascuns acasă la dânsul o mare cantitate de pâine”. „El avea o gastrită – explică Taine – și nu putea să mănânce decât papară făcută din pâine de două ori coaptă; iar brutarul, care cocea numai pentru dânsul un cuptor, îi dădea câte treizeci de pâini deodată”] ²⁷⁴

*

„Și într-adevăr, iacobinii au mers aproape până la capăt; tot ce se putea face pentru a ruina indivizii, familiile și chiar statul, ei au făcut; tot ce se putea lua, ei au luat”.

Acești revoluționari „au început prin a suprima, fără despăgubire, dijma și toate drepturile feudale”; apoi „au confiscat bunurile clerului, în valoare de vreo 4 miliarde; bunurile emigranților, în valoare de vreo 3 miliarde; bunurile ghilotinaților și ale deportaților, în valoare de sute de milioane; bunurile suspecților, în valoare de încă alte multe miliarde; bunurile spitalelor și ale altor instituții de binefacere, în valoare de vreo 800 de milioane; bunurile atelierelor parohiale, ale fundațiilor, ale institutelor de educație, ale societăților literare sau științifice, iarăși, în valoare de multe milioane; au luat înapoi domeniile angajate sau înstrăinate de către stat, de trei secole și mai înainte, în valoare totală de vreo două miliarde; au mai luat, bunurile comunelor... domeniul Coroanei și pe acela al listei civile. În acest fel, mai mult de trei cincimi din pământul Franței a ajuns în mâinile iacobinilor.”

Adăugați la toate acestea spolierea particularilor prin mijloace precum:

²⁷⁴ Nicolae C. Paulescu, *Fiziologie filosofică. (vol. 1: Instincte sociale. Patimi și conflicte. Remedii morale)*, Ed. Fundației Anastasia, București, 1995, pp.149-150.

1. Împrumutul forțat. De pildă: la 20 mai 1793 Convenția decretează că „va avea loc un împrumut forțat de un miliard pe socoteala cetățenilor bogați”.
2. Taxele revoluționare, care sunt exorbitante. Astfel, de exemplu, „la Strasbourg, 193 de persoane sunt taxate fiecare de la 6.000 la 300.000 de livre – în total 9.000.000, de plătit în 24 de ore”.
3. Prețul maximal. Conform aceluiași idei, comerțul este un trafic criminal; i se dă numele de „negociantism” și, ca și socialiștii de astăzi, „mulți buni iacobini propun sau să fie interzis particularilor, atribuindu-l în exclusivitate Statului, sau să fie suprimat”. Ei se mulțumesc totuși numai cu stabilirea unui preț maximal, peste a cărui cotă nimeni să nu poată vinde.

„Amenzi enorme, închisoare, stâlpul infamiei – iată ce-l așteaptă pe cel ce vinde peste prețul fixat; ... un băcan, acuzat că a vândut zahăr candel peste prețul fixat, a fost condamnat la 100.000 de livre amendă și la închisoare.” [...] Dar, după proclamarea prețului maximal, „negustorul nu mai poate să-și continue comerțul”, căci se vede obligat „să vândă marfa cu jumătatea prețului cu care a contractat-o”.²⁷⁵

*

La Paris se produc aglomerații înspăimântătoare la porțile brutarilor, măcelarilor sau băcanilor.” Încă de la ora unu după miezul nopții se văd „bărbați și femei culcați de-a lungul caselor, așteptând deschiderea prăvăliilor”. Adesea, ultimii sosiți „trebuie să se întorcă cu mâinile goale”. Atunci „ei se bat, smulgându-și pâinea din mâini; un cetățean a fost omorât pe când își apăra o pâine de șase livre pe care izbutise să și-o procure pentru el și pentru familia lui”. S-a văzut „o femeie luptându-se cu un câine, lângă un canal de scurgere, pentru a-i lua un os”. „Mulți mor, alții se sinucid... femei se aruncă în Sena cu copii cu tot.” De altfel, „copiii nu se nasc decât ca să moară: în Eure sunt 6 morți din 7 născuți; la Lyon sunt 92 din 820; la Marsilia sunt 600 din 618; la Toulon sunt 101 din 104.” „**Câte persoane să fi pierit de mizerie? Probabil că mai mult de un milion.**” Iată fructele socialismului! [...]

Lucrurile nu se opresc însă aici. Plebea iacobină își imită șefii. Pentru a duce la îndeplinire ordinele reprezentanților și ale comitetelor, există o întregă „armată revoluționară”, care „nu cuprinde decât ultra-iacobini”. Iată, printre mii de exemple posibile, una dintre isprăvile ei:

„La 9 brumar, pe la 7 ceasuri seara, la Tigéry, 25 de oameni din armata revoluționară intră la Gilbon, un bătrân plugar de 71 de ani; alți 50, pentru ca expediția să nu fie deranjată, păzesc ieșirile casei. În fruntea lor se află Turlot, adjutant al generalului Henriot... După ce l-au dezarmat pe bietul Gilbon, iată-i aruncându-se asupra lui, lovindu-l, legându-i mâinile și vârându-i capul într-un sac; femeia și slugile pătesc la fel... Apoi îl scotocesc prin buzunare, îi smulg cheile și, pentru a merge mai repede, iau dulapurile de-a valma și fură argintăria... Acum, zic ei, unde sunt banii?... Îl înhață pe bătrân, îl duc în bucătărie și-l așază cu picioarele pe cărbuni aprinși: acesta scoate un urlat de durere și indică un dulap. Dulapul este spart; iau tot ce găesc... și se duc, siguri că nu vor fi urmăriți.”

„La țară, lângă Tarascon, voluntarii reiau obiceiurile vechilor bandiți; ei țin un copil suspendat deasupra puțului și storc astfel de la părinți până la 4000-5000 de livre.”²⁷⁶

*

La Lyon „se confiscă toate proprietățile bogaților și contrarevoluționarilor... și se impune, în plus, o taxă de 6 milioane, plătită în decurs de o săptămână de către cei ce scăpaseră de confiscări”. „În același timp, se ghilotinează și se împușcă... Un agent al lui Robespierre raportează 6.000 de ucideri.”

„La Toulon este încă și mai rău; se ucide în masă.” Sunt împușcați peste 800 de locuitori, iar „ghilotina retează 1800 de capete. 11 femei tinere se urcă în același timp pe eșafod, pentru a

²⁷⁵ Ibidem, pp.150-152.

²⁷⁶ Ibidem, pp.152-159.

celebra o sărbătoare republicană (!); un bătrân de 94 de ani este purtat spre eșafod pe un scaun. De la 28.000 de locuitori, populația scade la 6-7.000.”

Dar toate acestea nu sunt de-ajuns. Convenția decretează că „orașul Lyon va fi distrus” și că „la Toulon, casele vor fi arse și nu vor fi păstrate decât stabilimentele necesare războiului și marinei.” Cu un ifos nătâng și fioros, Convenția chiar decretează că numele acestor orașe trebuie să fie „șterse din memoria oamenilor... Numele de Toulon va fi suprimat... Numele de Lyon va fi scos din tabloul orașelor Republicii...Pe ruinele Lyonului se va ridica o coloană cu această inscripție: Lyon s-a ridicat împotriva libertății. Lyon nu mai este”.

Și să nu credeți că toate acestea rămân niște amenințări zadarnice. 12.000 de zidari sunt convocați ca să radă Toulonul, iar 14.000, ca să dărâme Lyonul. „În 6 luni, Republica cheltuiește 15.000.000 pentru a distruge valori de 400.000.000, aparținând tot Republicii!... Un proiect atât de absurd nu poate încăpea decât în creierul unui iacobin.” [...]

În rezumat, marea Revoluție franceză a constat în dezlănțuirea ne bună a patimilor de proprietate și de dominație ce fuseseră exaltate la maximum de doctrina lui Rousseau.²⁷⁷

*

În rezumat, marea Revoluție franceză a constat în dezlănțuirea ne bună a patimilor de proprietate și de dominație ce fuseseră exaltate la maximum de doctrina lui Rousseau.

Efectele patimii de proprietate au constat într-un furt uriaș asupra bunurilor națiunii, familiilor și indivizilor, săvârșit de iacobini, care au luat din aceste bogății colosale tot ce au putut lua. Efectele patimii de dominație, căreia i s-au adăugat invidia și ura, au constat în uciderea violentă a multor nobili, preoți sau oameni care fuseseră cineva sau avuseseră ceva și pe care iacobinii i-au suprimat numai pentru a le răpi domeniile și averile.

Dar, ajunși la putere, în loc să aducă, după cum promisese, pacea și fericirea între oameni, acești revoluționari, plini de pizmă și de dușmănie, începură a se mânca între dânșii. Cei din urmă, care fuseseră lăsați deoparte la împărțirea prăzii, se suiră până pe treptele cele mai de sus ale scării și-i răsturnară pe cei ajunși acolo înaintea lor. Învingătorii de azi îi uciseră pe stăpânii de ieri, cu o furie nemaiauzită, ba merseră, în ura lor dementă, până la a dărâma orașe ca Lyonul sau Toulonul. Și astfel, toți iacobinii mai însemnați trecură prin ghilotină; iar măcelul nu s-ar fi încheiat dacă nu intervenea Bonaparte.

Iată deci adevăratele roade ale faimoasei Revoluții franceze!²⁷⁸

*

Să vedem mai întâi, ce se petrece în țările în care iudeii au putut să-și satisfacă, nu numai patima de proprietate, dar și patima de dominație, prin dobândirea drepturilor de cetățenie. Trebuie să spunem însă, de la început, că ovreii nu au obținut nicăieri aceste drepturi, decât după ce au făcut să izbucnească niște revoluții teribile. Astfel, ei au devenit cetățeni ai Franței în timpul mării Revoluții și au ajuns cetățeni ai Austriei, ai Germaniei, ai Italiei, în urma revoluției din 1848. Și notați bine că, - fiind detestați de toate popoarele, - de câte ori au voit să forțeze porțile unei noi nații, au recurs la același mijloc – la Revoluție. [...]

Lăsând sub tăcere acapararea bogățiilor acestei țări, care este aproape la fel cu cea din Austro-Ungaria, nu ne vom ocupa decât de modul cum ovreii au ajuns să se introducă în Franța și de mijloacele oculte de care s-au servit pentru ca să capete drepturile de cetățenie.

Aici, - ca pretutindeni, - ei au încercat mult timp să înșele pe francezi asupra intențiilor lor. Văzând însă că nu le reușește cu minciuna, ei făcură un mare pas care le aduse, odată cu drepturile dorite, căderea monarhiei și răsturnarea Bisericii creștine, dușmana lor ereditară.

Ei creară Franc-masoneria și, cu ajutorul ei, prepară și săvârșiră Marea Revoluție, zisă franceză, - care ar trebui mai bine să se numească marea Revoluție jidănească.

²⁷⁷ Ibidem, pp.174-178.

²⁷⁸ Ibidem, pp.178-179.

Mai târziu, pentru a obține drepturile de cetățeni într-o simplă colonie franceză, Algeria, ei profitară de nenorocirile ce rezultaseră pentru țară dintr-un dezastru național, adică din războiul din 1870.

În secolul al XII-lea, „ovreii din Franța ajunseră la cifra de 800.000, pe care nu o ating încă azi. Ei erau tot așa de bogați ca și acum și stăpâneau jumătate din Paris”.²⁷⁹

*

Cu mult mai înainte de Revoluție, pe la începutul secolului al XVIII-lea, ovreii reușiră să introducă în Anglia, Franc-masoneria, societate secretă pe care au imaginat-o și au construit-o după modelul Cahalului lor. Englezii au făcut apoi să treacă în Franța această funestă asociație. Aici, Masoneria, dându-se, în mod mincinos, drept o instituție filantropică, înșelă într-un chip nedemn nobilimea, burghezimea și, cu toate avertismentele Papilor, o mare parte din cler. Mulți proști căzură în perfida cursă ce li se întinsese și intrară cu grămada în adunarea suspectă. [...] Prima grijă, - pentru ca să se arate demni de emancipare, - fu să se repeadă asupra diamantelor Coroanei, în **furtul cărora jucară un rol de căpetenie. Toți ovreii din Paris au fost implicați în această afacere. Dar, numai câțiva iudei subalterni, care s-au lăsat să fie prinși, au fost judecați și în urmă execuțați.**

Ovreii fură, de asemenea, aceia care organizară jefuirea bisericilor și distrugerea capodoperelor, inspirate de credință geniului pictorilor din Evul Mediu...Adesea ei cumpărară biserici întregi, cu un pumn de bancnote și le dărară, - sau, când liniștea fu restabilită, le închiriară, foarte scump, credincioșilor. [...] Și NAPOLEON I, într-o discuție în Consiliul de Stat, adăugă: „Nu se plânge lumea de protestanți și de catolici, cum se plânge de jidani. Răul pe care ei îl fac, nu vine de la indivizi, ci chiar de la constituția acestui popor. Sunt niște lăcuste și niște omizi, care **pustiesc Franța**”.

Treizeci de ani mai târziu, într-o carte remarcabilă, - Les Juifs rois de l'époque, - TOUSSENEL scrie: „Ovreii au lovit toate statele cu o nouă ipotecă, pe care aceste state nu o vor plăti niciodată cu veniturile lor. Europa este înfeudată dominației lui Israel; această dominație universală, - pe care atâți cuceritori au visat-o, - iudeii o au în mâinile lor... Israel a impus tribut tuturor statelor; produsul cel ami clar, al muncii tuturor cetățenilor, trece în punga jidanilor, sub numele de **dobândă a datoriei naționale**”.

De atunci, ovreii au înaintat mult. **Ei organizară mașina de exploatare a popoarelor, din care au ieșit trusturi formidabile, - lovituri de bursă dezastruoase, krac-uri și panamale ce ruinează o țară întreagă, războaie (ca acela din Tonkin, etc.), etc. etc. Astăzi, sub republica franc-masonă, jidanii au ajuns să fie stăpâni absoluți pe Franța.**²⁸⁰

*

Aici ne vom mulțumi să punem mai întâi în evidență rolul ce l-a avut Franc-masoneria ca inițiatorea și conducătoarea acestui dezastru colosal, - și să arătăm, în urmă, scopul de căpetenie al acestui **cataclism social**, care a fost dublu, adică:

1. naturalizarea jidovilor;

2. persecuția creștinismului.

În 1776, ovreii ADAM WEIHAUPT a creat în Bavaria, - adică afară din Franța, - o sectă de franc-masoni, numiți **Illuminati**, care-și propuneau, între alte scopuri, să distrugă Catholicismul, adică Creștinismul. [Notă: Asociația ocultă a Illuminațiilor fu dizolvată, în 1786, înainte de Revoluția franceză, de către guvernul bavarez care confiscă multe documente infame și le depuse în Arhivele Statului, unde se găsesc și astăzi. (Barruel)]

În 1782, el convoacă, la Wilhelmsbad, un mare Congres al Franc-masoneriei universale și acolo, lojile franceze, germane, engleze, italiene etc., se contopiră împreună.

În sfârșit, în 1785, acest jidov adună pe toți franc-masonii într-un Convent, ținut la Frankfurt, și aici se hotărâră **planurile Revoluției franceze**, care trebuia să izbucnească patru ani

²⁷⁹ Dr. N. C. Paulescu, *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*, București, 1913, pp.92-102

²⁸⁰ Ibidem, pp.104-108

mai târziu. „Tot în această reunire fură decise omorul regelui Ludovic al XVI-lea’’... și al reginei Maria-Antoaneta.”

„<În Franța, după propriile sale anuare, Franc-masoneria ar data din 1725, - adică ar fi precedat cu 64 de ani Revoluția, - și cei dintâi mari-maeștri ar fi fost doi englezi: lordul Derwentwater și lordul Harnouester. Apoi, ea fu prezidată de un mare senior francez, ducele d’Antin, - pe urmă de un prinț de sânge, Ludovic de Bourbon, conte de Clermont, - în sfârșit, de la 1771 la 1793, de **ducele de Chartres, care deveni mai târziu ducele d’Orléans**>.”

[Notă: **Montjoie** (în Histoire de la conjuration du duc d’Orléans) a descris ceremonia la care a trebuit să se supună Ducele Philippe d’Orléans, pentru ca să fie primit cavaler Kadoș. „Louis-Philippe-Joseph fu introdus, de cinci franc-masoni, numiți Frați, într-o sală întunecoasă. În fundul acestei săli era reprezentată o peșteră care conținea niște oseminte, luminate de o candelă de mormânt. Într-un colț al sălii era pus un manechin, înveșmântat cu toate podoabele regalității... Ducele d’Orléans fu înarmat cu un pumnal și i se ordonă să-l înfigă în păpușa încoronată, - ceea ce dânsul execută... I se mai dădu porunca să taie capul acestei figuri, să-l țină ridicat cu mâna dreaptă și să păstreze pumnalul în mâna stângă; - ceea ce dânsul și făcu. Atunci i se spuse că osemintele ce vedea în peșteră, erau ale lui Jacque de Molay, Mare-Maestru al Ordinului Templierilor și că omul, al cărui cap însângerat îl ținea în mâna dreaptă, era Philippe le Bel, regele Franței”, - adică strămoșul său.]²⁸¹

*

Ducele Philippe d’Orléans a fost deci Serenisimul Mare-Maestru al Masoneriei franceze, înainte și în timpul Revoluției. El avea legături intime cu **Ovreii** și știa că ei dirijează Franc-masoneria. El plăti primele cheltuieli ale revoltei; - și tot el, sub numele de Philippe-Egalité, sperând să poată escalada tronul, votă moartea vărului său Louis XVI; - în sfârșit, devenit inutil sectei, se urcă, la rândul său, pe eșafod.

Alături de acest mizerabil ambițios, cei mai mari seniori din Franța, - ducele de la Rochefoucauld, prințul de Broglie, ducele de Biron, contele d’Aumont,... de Choiseul, de Noailles, de Praslin, de Castellane etc., ca și o bună parte din **înaltul cler**, se înregimentară în loji și împinseră din toate puterile la roțile Revoluției, - sărmani naivi care, mai toți, au plătit cu capul, neghiobia lor. [...] Dar, în aceleași loji se întâlnesc, de asemenea, **toți oamenii care au luat o parte activă la Revoluție**. Astfel „în loja Nouă surori frecventează Condorcet, Mirabeau, Brissot, Bailly, Camille Desmoulins, Fourcroy, Danton,... În alte loji găsim pe Lafayette, pe Fauchet, Sieyes... Chabot, Petion, Barnave,... pe Marat, pe Saint-Just, pe Robespierre...” De altfel, mai mulți istorici, ca „Barruel, Eckert, Deschamps, Claudio Janet... au probat că franc-masonii populau adunările de la 1789 la 1799”.

Ceva mai mult: „La început, lojile nu-și asociau decât numai oameni de un oarecare rang, adică nobili, ecleziastici, scriitori, negustori, ... uneori ajungeau chiar până la mici burghezi, - dar nu descindeau mai jos. Deodată, în 1787, își afiliară hamali, plutași, haimanale de tot soiul, hoți de stradă sau briganzi de drumul mare, asasini și răufăcători de meserie. De asemenea primiră, în masă, o mulțime de soldați.”²⁸²

*

S-ar putea obiecta că lojile franc-masone au fost închise încă de la începutul Revoluției. Lucrul acesta e adevărat. Dar, ele au fost înlocuite prin **Cluburi**, pe care **Jacobinii, - adică franc-masonii**, le-au deschis atunci în toată Franța. [...] „Ori, - zice TALMEYR, - clubul Jacobinilor, cu clubul său central din Paris și cu cluburile corespunzătoare din provincie, constituie **Franc-masoneria ea însăși**, cu cele 282 orașe ale sale, federate în loji.” De altfel, „clubul Jacobinilor reproduce **în mod riguros** Franc-masoneria, în ceea ce privește statutele, regulamentele, obiceiurile, precum și anumite particularități de vocabular.” [...]

²⁸¹ Ibidem, pp.216-217.

²⁸² Ibidem, pp.217-219.

Iată ce zice despre aceste cluburi, TAINÉ, istoricul Revoluției, - care totuși vorbește relativ puțin de ele, impunându-și să nu numească Franc-masoneria. „În primele șase luni din 1790, orice oraș mare își are clubul său... După căderea tronului... sunt aproape atâtea cluburi, câte comune, - adică 26.000 [...] În schimb, fiecare club afiliat se supune lozincii ce-i este expediată din Paris.” Și asociația „își întinde ramurile în tot regatul și chiar în străinătate”. Dar „totul se petrece sub secretul cel mai inviolabil”. Este „o operă de tenebre. Șefii ei înșiși o numesc Sabat”. Aceste cluburi „înrolează bandiți în serviciul lor. Se răspândește zgomotul că în cutare zi va fi o mare răscoală, cu asasinat și jaf important, - precedată de o distribuție de bani, de către șefi subalterni, pentru oameni-siguri, - și, după aceste anunțuri, briganzii se adună din treizeci sau patruzeci leghe împrejur.”²⁸³

*

„Nu există nici o singură mișcare, zisă populară, de la 1787, la 1795, care să fi fost în realitate populară. Toate au fost hotărâte, organizate, determinate în amănunte de către șefii unei societăți secrete, **Franc-masoneria**, - care au lucrat în același timp și în același mod, făcând să se execute peste tot aceeași lozincă”. [...]

„În timpul răscoalei, - zice BARRUEL, - fie la Hotel-de-Ville, fie la Carmes (unde a avut loc un masacru de preoți creștini), adevăratul mijloc de a fraterniza cu briganzii, erau semnele masonice. În momentul chiar al măcelului, găzii dădeau mâna, ca franc-masonii, aceluia dintre simplii spectatori care îi apropiu”. În plus, - mai toți termenii întrebuiți în timpul Revoluției, ca: „Adunarea națională”, „Convenție” (de la Convent), „a declara pe cineva suspect”, „a declara patria în pericol”, etc., până și faimoasa deviză republicană „Libertate, Egalitate, Fraternitate”, sunt niște expresii pur masonice. [...]

Și într-adevăr, franc-masonii din Constituanta luptară, timp de patru ani, pentru ca Jidanii, **sosiți de ieri**, să capete aceleași drepturi civile și politice ca și Francezii. Ei reîncepură de paisprezece ori atacul și sfârșiră, a cincisprezecea oară, prin a-și atinge scopul, - la 29 Septembrie 1791, chiar în ajunul dizolvării Constituantei. Faimoasa Carte a Drepturilor omului apare, celor ce o privesc mai de aproape, ca fiind inventată ca să disimuleze o altă, pe care voiau să o impună lumii, fără să o formuleze, - Cartea Drepturilor Jidovului.²⁸⁴

*

Vom insista acum asupra unui al doilea scop, pe care l-a avut Franc-masoneria în timpul Marii Revoluții - scop capital pentru neamul talmudic, adică: **nimicirea creștinismului**, - scop pe care a început să-l pună în practică, chiar înaintea izbucnirii acestei teribile furtuni.

Într-adevăr, franc-masonii avură dibăcia diavolească să se scape mai întâi de singurul dușman de care aveau serioasă teamă, - adică de **Iezuiți**. „Fără desființarea prealabilă a Iezuiților, Revoluția franceză ar fi fost imposibilă”, - zice RABAUD SAINT-ETIENNE, protestant și revoluționar. [...] Acești călugări se găseau în drumul său și o împiedicau să înainteze. Ei erau niște creștini, - nu numai buni și caritabili, - dar inteligenți, instruiți, crescuți într-o disciplină rigidă, capabili să opună o rezistență invincibilă franc-masonilor și chiar să demaște manoperele oculte ale acestora, ceea ce, în momentul acela, ar fi avut ca rezultat înlăturarea definitivă a scopului, la care Jidanii țineau atât de mult să ajungă.

Masonii începură deci să răspândească, cu profuzie, minciuni și calomnii **atât de infame**, asupra acestor bravi soldați ai lui Hristos, că până și astăzi, - în toată Europa și chiar la noi, în România, - numele de Iezuit este odios și echivalează cu acela de viclean mârșav.²⁸⁵

*

Una din trăsăturile caracteristice, cele mai marcante, ale Revoluției, a fost o groaznică **persecuție religioasă**. Această persecuție, - expresia unei uri implacabile în contra creștinismului, - a lovit nu numai în clerul înalt, care altă dată se bucura de privilegii, dar a izbit și în toți

²⁸³ Ibidem, pp.219-221.

²⁸⁴ Ibidem, pp.222-225.

²⁸⁵ Ibidem, pp.225-226.

preoții și în toți credincioșii, adică în imensa majoritate a poporului francez. **Jacobinii începură prin a închide, a dărâma, a incendia bisericile, - a le jefui tezaurele, - a profana vasele și alte obiecte sacre.** Dar, toate astea nu le-au fost de-ajuns. După ce au confiscat bunurile ecleziastice și, prin aceasta, au suprimat „cultul, - cercetările științifice, - învățământul superior și primar, - asistența săracilor, - îngrijirea bolnavilor, ... a infirmilor, a femeilor lăuze, - educația orfanilor și a copiilor găsiți, ... Adunarea stabili **Constituția civilă a Clerului**”.

Ori, această Constituție tinde, nici mai mult nici mai puțin, să facă „Biserica Franței schismatică”. Papa nu va mai avea, de acum înainte, să confirme Episcopii sau Preoții. „Poporul alege miniștrii Bisericii. Episcopul e numit de către alegătorii departamentului, - preotul, de către alegătorii districtului”, - și, prin o agravare extraordinară, acești alegători nu sunt nici măcar ținuți să aparțină comuniunii sale. [...] „La toate aceste noutăți, clerul trebuie să subscrie, nu numai prin o supunere pasivă, dar chiar printr-un jurământ solemn”. „Ca sancțiune, <toți ecleziastici care refuză jurământul cerut, sunt destituiți și declarați refractari>... suspecti de revoltă în contra legii și de rele intenții în contra patriei”.

Dar, „împreună cu clerul, legea atinge și pe laici: toți cetățenii care refuză jurământul impus pierd dreptul de vot, sunt revocați din funcții și sunt declarați incapabili de orice oficiu public. Prin urmare, prin această drăcească dispoziție, catolicii sunt excluși de la alegeri și mai ales de la alegerile ecleziastice; de unde rezultă că, cu cât ești mai credincios, cu atât mai puțin iei parte la alegerea preotului”.

„O sută treizeci și patru de arhiepiscopi și de episcopi refuză jurământul... În jurul acestui stat-major, se adună marea majoritate a preoților”. În consecință, „**din 70.000 de preoți, 46.000 sunt destituiți**”, apoi **goniți, închiși, exilați, împușcați, înecați, ghilotinați, masacrați.**

„Continuarea slujbei de preoție a devenit o rușine și chiar o crimă”, - zic Jacobinii la tribuna Convenției. Dar, furia acestor revoluționari blestemați se răsfrânge și asupra tuturor ortodocșilor zeloși și mai ales a tuturor femeilor din clasa de mijloc și din cea de jos”. „Li se dă o poreclă, ca și nobililor, - adică li se zice fanatici, - ceea ce echivalează cu aristocrați, - căci aceste două nume indică dușmani publici ce sunt puși în afară de lege”.

„Porunca este de a **împiedica cultul, public sau privat**”, cu orice preț. „**Se omoară femeii** pentru că au asistat la Liturghie”. „Pedeapsă cu moarte contra celui ce primește un preot”. „Război Duminicii și vechiului calendar..., prăznuirea obligatorie a celei de a zecea zi, sub pedeapsă de amendă și de închisoare”.²⁸⁶

*

Prin urmare, Sinagoga a declarat război, nu numai clericalismului, nu numai catolicismului, - ci creștinismului întreg și divinului său fondator.

[Notă: 1) Franc-masoneria a mințit deci, timp de 150 de ani că „respectă credința religioasă a fiecăruia din membrii săi” și că „cel ce se depărtează de la datoriile religiunii, nu este adevărat mason.” (Copin-Albancelli) Dar s-ar putea să ni se obiecteze: Dacă Franc-masoneria este anti-creștină în țările catolice ca Franța, Italia, Spania, Austria... ea este religioasă, conservatoare, tradiționalistă, patriotă în Anglia, în Germania, în America... Binevoii să așteptați puțin. Rândul acestor țări va veni în curând. 2) Să nu-și închipuie cineva că ura iudeilor în contra creștinismului provine din faptul că Hristos s-a lepădat de legea jidovească (care a fost redactată mai târziu și a constituit Talmudul), - nici că a fost un Mesia, diferit de cel pe care-l așteptau evreii (adică un fel de Mahomet jidănesc). Ei bine, nu. **Ovreii urăsc creștinismul tocmai pentru că este o religie perfectă, care se opune patimilor de proprietate și de dominație și, prin urmare, constituie un obstacol serios la împlinirea poftelor de jaf și de despotism ale lui Israel.**] [...]

Astfel, mii de călugări și de călugărițe, - care intrând în mânăstire, se despuiaseră de bunăvoie de toate bunurile materiale, dându-le săracilor, - se găsiră dintr-o zi într-alta goniți

²⁸⁶ Ibidem, pp.227-229.

afară, fără adăpost, fără hrană, fără foc în timpul iernii și chiar fără să poată lucra, pentru a-și câștiga o bucată de pâine, - căci nimeni nu îndrăznește să-i găzduiască, de reamă să nu-și atragă, asupra sa, mânia celor ce țin puterea. [...] Ce rău au făcut toate aceste ființe atât de crud dezmoștenite? Ei bine, ...acești martiri n-au decât o singură crimă să-și impute, ... aceea de a fi **adevărați creștini**. Și această prescripție sălbatică n-are seamă în istorie, - nici măcar în timpul Cezarilor romani, când se schingiuiau, se omorau, se aruncau la fiare creștinii. În adevăr, aceștia trăiau cel puțin liniștiți în intervalul epocilor de persecuție și puteau să slăvească în voie pe Dumnezeu.

Astăzi însă este rafinarea torturii, - care atinge nu numai corpul, dar caută să omoare și sufletul, - care nu încetează niciodată și lovește în fiecare zi, în fiecare moment... într-un cuvânt, este **tortura jidovească!**²⁸⁷

*

Monopolul învățământului. **Pentru a atinge mai profund Creștinismul, pentru a-l izbi la inimă, Franc-masoneria avu grijă să pună mâna pe Învățământ, - și începu să aplice acest plan prin suprimarea Iezuiților, care se ocupau, în fiecare țară, să dea popoarelor o educație creștină. După izgonirea acestora, Societatea ocultă se însărcină să răspândească pretutindeni o învățatură așa zisă laică. Astfel ea transmise noilor generații doctrinele sale... și îmbâxi lumea întreagă de Ateism și Materialism.**

În plus, după Revoluție, ea făcu ca această instrucție să fie gratuită și obligatorie, - în scopul de a lua și educația, nimicind astfel orice urmă de învățatură creștină. În modul ăsta fu creat Învățământul de Stat, dirijat de către Franc-masonerie.

Sub Bonaparte, Concordatul restabili cultul catolic în Franța, - dar nu și învățământul creștin, căci Masoneria se opuse la aceasta din toate puterile. De altfel, Napoleon era adeptul său și, când a creat Universitatea de Stat, el i-a urmat planul, ... dar întors, de data asta, în profitul său personal.

De atunci, toate școlile din Franța, de la cele primare și până la facultăți, - adică **întreg învățământul public**, - este în stăpânirea franc-masonilor.

Și exemplul Franței a fost urmat de toate celelalte țări ale Europei.²⁸⁸

*

Înțelegeți acum, de ce atâtea generații, înșelate de Franc-masonerie, au încercat, cu o ardoare de neîncrezut, să susțină **doctrinele sofistice ale Ateismului inept și ale Materialismului degradator**, - sisteme copilărești și absurde, care trebuia să le sufoce - și care ar fi fost bune, cel mult, pentru o rasă înapoiată ca jidovimea.

Înțelegeți acum de ce mulțimea profesorilor, demi-savanți vanitoși, au avut oroare să pronunțe numele lui Dumnezeu în fața elevilor, care îi crezură pe cuvânt și se lăsară să fie convinși că Natura, - care nu e cauză, ci efect, - este agentul creator al Universului.

Înțelegeți acum de ce **acești dascăli stupizi au negat, ridiculizând-o, ideea de suflet, susținând că în natură nu există decât materie dotată de energie și că noțiunea de scop nu se găsește decât în imaginația creștinilor, abrutizați de obscurantism**. Și orbiți de Franc-masonerie, ei nu-și dădeau seama că marii și adevărații savanți, fundatorii și gloriile științei, - după cum am arătat altădată prin numeroase citații, - au admis toți și au proclamat existența cauzei primare sau Dumnezeu, - și în observațiile și în experiențele lor, la ființele viețuitoare, au întâlnit întotdeauna scopuri manifestem, ceea ce indică existența unei cauze secunde sau sufletul.

Înțelegeți acum la ce servește doctrina Generației spontanee (aparității vieții din materia brută, sub influența unor factori... - n.a.), - la ce servește Darwinismul (descendenței ființelor superioare din cele inferioare, inclusiv a omului din maimuță - n.a.), adică ipoteza

²⁸⁷ Ibidem, pp.258-261.

²⁸⁸ Ibidem, pp.261-262.

nedemonstrată și nedemonstrabilă (pentru că e falsă) a Evoluției, la ce servește Monismul materialist al franc-masonului Haeckel, etc., etc....²⁸⁹

*

Limba latină, care este, per excelentiam, limba științei universale, căci se adaptează perfect să exprime în mod clar, precis și concis, toate cunoștințele omenești, - această limbă, foarte prețioasă pentru cei ce fac știință, a fost izgonită din știință de către Franc-masonerie.

În oarba lor ură, Masonii n-au văzut că, privând știința de adevărata și unica sa limbă, - căci știința este una, - **ei au distrus orice mijloc de apropiere a savanților de astăzi între ei și, în plus, i-au izolat și de trecut, care, pentru mulți dintr-înșiși, nu mai are nici un sens.**

Și pentru ce atâta sacrificiu? Pur și simplu pentru că limba latină este în același timp și limba Bisericii catolice.

Dar, a pune mâna pe Învățămant, - cu alte cuvinte, a ascunde oamenilor adevărul, pentru ca o rasă netrebnică să poată ajunge să-i subjuge, ... este crima cea oribilă, - crima de lèse-omenire. Și această din urmă crimă, a fost comisă de Franc-masonerie, **sub ordinul jidovilor.**²⁹⁰

*

Dar minciuna are un dușman pe care-l urăște de moarte, - anume: **adevărul**. Ori, adevărul este trăsătura distinctivă a Creștinismului. Hristos a zis: **Eu sunt Adevărul** - și de aceea doctrina Lui este în execrație înaintea lui Israel.

Minciuna, din contră, caracterizează ceea ce se numește Spiritul răului sau Diavolul. Astfel Iisus, adresându-Se Ovreilor, le zise:

''Voi din tatăl Diavolul sunteți și poftele tatălui vostru voiți să faceți. Acela ucigător de oameni a fost dintru început și întru adevăr n-a stat, căci nu este **adevăr** întru dânsul. Când grăiește **minciuna**, dintre ale sale grăiește, căci mincinos este și **tatăl ei**''.

Părăsind lumea, Hristos a trimis ucenicilor Săi o armă invincibilă, - adică Duhul Său... Spiritul divin al Adevărului, care va apăra în veci omenirea, în contra Spiritului diavolesc al minciunii.

Înaintea acestui Spirit al Adevărului mă închin, strigând din adâncul sufletului: **CRED ÎN DUHUL SFÂNT!**²⁹¹

²⁸⁹ Ibidem, pp.262-263.

²⁹⁰ Ibidem, p.264.

²⁹¹ Ibidem, pp.265-266.

IMPLICAREA MASONERIEI MONDIALE ÎN ISTORIA ȘI GÂNDIREA EPOCII MODERNE

Pe vremea lui Iisus Hristos, secta fariseilor răspândea, printre ovrei, oarecare învățături explicative asupra Bibliei.

Pentru ca să împiedice pierderea acestor doctrine, zise tradiționale, un haham, numit IUDA HA-KADOȘ (sfântul) a scris, către sfârșitul veacului al II-lea, o carte intitulată Mișna.

Mai târziu, Mișna s-a mărit cu diverse comentarii, care au format Ghemara.

Aceste comentarii; - împreună cu Mișna care le servește de text, - constituie **Talmudul**.

Sunt două Talmuduri: unul, numit Talmudul din Ierusalim (Talmud Jerușalmi), a fost scris în Palestina, probabil în Tiberiada, pe la anul 380 după Hristos; celălalt, numit Talmudul din Babilon (Talmud Babli) a fost redactat în Babilonia și isprăvit către sfârșitul secolului VI.

Dar, Talmudul din Babilon a fost, mai târziu, amplificat prin comentarii, făcute de hahamii din Evul Mediu. [...] Dar Talmudul de care se servesc Jidovii, este Talmudul din Babilon. Într-adevăr, „Talmudul babilonic... fu primit de întregul Israel”. „Talmudul din Babilon,... a fost singurul adoptat de Sinagogă, pe când Talmudul din Ierusalim... a fost neglijat de doctorii și de copiii Evului Mediu”. [...] Hahamii prezintă acest Talmud ca fiind o carte sfântă, emanată din inspirația divină, și mai importantă chiar decât Biblia. Și, într-adevăr, citim în Talmud:

„Biblia se aseamănă cu apa; Mișna cu vinul; iar Ghemara cu vinul care are o aromă parfumată”.

„Cel ce citește Biblia, fără Mișna și Ghemara, este ca și cum n-ar avea Dumnezeu”. „Păcatele contra Talmudului sunt mai grave ca păcatele contra Bibliei”.

„Cel ce disprețuiește cuvintele hahamilor merită moarte”.

„Marele rabin Menachem zice că însuși Dumnezeu consultă pe hahamii de pe pământ, dacă se întâmplă, în cer, vreo neînțelegere asupra legilor”.

„Cuvintele hahamilor sunt cuvintele Dumnezeului viu”.

MAIMONIDE vorbește despre Talmud în chipul următor: „Tot ce conține Ghemara din Babilon este **obligator pentru orice ovrei**... căci cuprinsul Ghemarei a fost, în întregime, aprobat de tot Israelul”. [...] „Talmudul fu primit, încă de la apariția sa, ca expresia adevărată și sinceră a legii tradiționale. Numeroase școli, în care Talmudul fu obiectul studiului celui mai respectuos, se iviră deodată în Orient și în Occident...”²⁹²

*

Patima de proprietate. Talmudul hărăzește numai jidovilor întreg pământul, cu toate bunurile din lume. „Dumnezeu a măsurat pământul și a dat ovreilor pe goimi (adică pe cei ce nu sunt ovrei) cu toate avuturile lor”. „Dumnezeu a dat iudeilor putere asupra averii și a vieții tuturor popoarelor”. „Israel este ca stăpâna casei, căreia bărbatul îi aduce bani. Într-adevăr, fără să îndure greutatea muncii, el trebuie să primească bani de la toate popoarele din lume”. „Când va veni Mesia, ovreii se vor îmbogăți enorm, pentru că toate tezaurile popoarelor vor trece în mâinile lor”.

În consecință, Talmudul dă jidovilor dreptul de a fura pe goimi. „Este permis să despoi pe un goi”. După MAIMONIDE, preceptul biblic „să nu furi” înseamnă „să nu furi pe nici un om, adică pe nici un ovrei” – goimii nefiind oameni.

De altfel, când un jidan fură pe un goi, el nu face decât să-și reia avutul său. După Talmud, „proprietatea unui ne-ovrei e ca un lucru părăsit, ca un deșert, ca nisipul mării; adevăratul proprietar legitim este ovreiu, care o ia cel dintâi”. După rabinul Solomon Iarchi, sau RACHI, „averile goimilor sunt ca niște lucruri fără stăpân, și aparțin primului jidan care le

²⁹² Dr. N. C. Paulescu, *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*, București, 1913, pp.31-38.

ocupă''. De asemenea, Talmudul interzice ovreiului să dea înapoi goiului un lucru, pe care acesta l-a pierdut. [...]

„Este oprit să împrumuți pe goimi, fără camătă''. „Dumnezeu a poruncit să practici cămătăria față de un goi și să nu-i împrumuți bani, decât numai dacă consimte să plătească dobândă; - astfel că, în loc să-l ajuți, să-i faci pagubă, chiar când îți este trebuincios... Însă, față de un Israelit, asemenea procedare nu este permisă'' [...]

După Talmud, ovreiul poate să înșele pe un goi, pentru că, dacă este scris „să nu faci pagubă aproapelui tău'', - nu este scris „să nu faci pagubă unui goi''. [...] „Când un evreu ține în ghiare pe un Akum, alți evrei pot și ei să împrumute cu bani pe acest Akum și să-l înșele, până ce neevreul să-și piardă toată averea. Într-adevăr, banii unui Akum sunt bani fără posesor și oricine se poate face stăpân pe ei''. [...] Talmudul sfătuiește pe jidani să jure, când sunt forțați, - dar cu o restricție mintală, care anulează acest jurământ. „Rabi Akiba a jurat, dar s-a gândit, în sufletul său, că acest jurământ nu era valabil''. [...] De altfel, jidovii, pot fi ușor dezlegați, chiar de jurămintele cele mai sfinte. ²⁹³

*

Patima de dominație. a) – În familie, Talmudul, dă ovreiului o putere absolută asupra ovreiceii. „Omul poate să uzeze de femeia sa, așa cum îi place, - ca de o bucată de carne ce o cumpără de la măcelar'' „El poate... să o trateze ca în Sodoma; și dacă ea se plânge, hahamii îi răspund: nu putem să-ți venim în ajutor, căci legea te-a dat pradă bărbatului tău''.

Talmudul merge până la a tolera poligamia. „Regele nu se poate însura cu mai mult de optsprezece femei. R. Iuda zice că el poate lua mai multe, - numai să nu ia femei capabile de a-l corupe''. Adulterul, cu o femeie ce nu e jidoafcă, nu este socotit și nu poate fi pedepsit căci, la goi, nu există măritiş. „Căsătoriile neovreilor nu aduc după ele nici o obligație. Viața lor e legată ca aceea a cailor. De asemenea, copiii n-au nici o legătură de familie cu părinții lor, - și când părinții și copiii trec la judaism, fiul poate să se însoare cu mama sa''. Dar, ce e mai mult, - după hahami „e permis jidanului să abuzeze și să dezonzoreze o femeie necredincioasă''.

Pe lângă aceasta, contrar moralei creștine, legislația talmudică recunoaște și sprijină cu putere instituția robiei. „Talmudul, ca și dreptul roman, despoaie pe rob de orice personalitate și îl asimilează cu o simplă proprietate... Constituția mozaică recunoaște două feluri de sclavi, care n-au nici aceleași drepturi, nici aceeași poziție: robul iudeu și robul străin. Această deosebire, este formală în Biblie; dar ea reiese, cu mai multă precizie, în Talmud''.

b) – În nație, Talmudul dă ovreilor un drept de dominație absolută asupra a tot ce nu este ovrei, - adică asupra omenirii întregi. El proclamă că singuri jidovii sunt oameni, pe când goimii nu sunt decât animale. „Urmași ai lui Abraham, Domnul v-a zis: ...voi sunteți oameni, - pe când celelalte popoare ale lumii, nu sunt formate de oameni, ... ci de bestii''. „Ovreeii sunt oameni, ... pe când goimii sunt porci''. „Neovreeii sunt câini și măgari''.

Goimii, fiind niște bestii, - date de Dumnezeu Însuși, jidanilor, - aceștia au, asupra lor, dreptul de viață și de moarte pe care omul îl are asupra animalelor și mai ales acela de a le exploata, ca pe niște vite de muncă, cât poate și în singur profitul său. „Precum oamenii domnesc asupra animalelor, așa și ovreeii trebuie să domnească asupra celorlalte nații ale pământului''.

După Talmud, „Mesia va da imperiul lumii ovreilor, cărora vor servi și se vor supune toate popoarele''.

Hahami celebri, ca MAIMONIDE, ABARBANEL, etc., cred în viitoarea dominație universală a jidovilor. „Peste tot, pe unde se stabilesc ovreeii, trebuie ca ei să devină stăpâni, - și până ce nu obțin dominația absolută, trebuie să se considere ca exilați și ca prizonieri. Chiar când ajung să guverneze orașele, - dacă nu le stăpânesc pe toate, - ei nu vor înceta să strige:

²⁹³ Ibidem, pp.39-44.

*Jale! Grozăvie!’’ [...] Această credință în predestinarea și în elecția lor, a dezvoltat la ovrei o trufie imensă. Ei au ajuns să privească pe ne-ovrei cu dispreț și adesea cu ură’’.*²⁹⁴

*

*Caritatea, - care este iubirea de Dumnezeu revărsată asupra oamenilor și care formează diadema sublimă a moralei creștine, - este necunoscută de Talmud. Ovreei, ei înșiși, o mărturisesc. „Omul caritabil nu există pentru cei din Iuda. Nu poate fi vorba de caritate în Israel’’. Într-adevăr, Talmudul, care exaltă sentimentele de simpatie națională, către jidovi, - predică, din contră, **o ură sălbatică împotriva celor ce nu sunt jidovi și mai ales în contra creștinilor**. Astfel, el interzice ovreilor să aibă milă de un goi, sau să-i scape viața. „Este oprit să ai milă de un idolatru. Când îl vezi pierind sau înecându-se într-un fluviu, sau când este aproape să moară, - nu trebuie să-l scapi’’. [Notă: Pentru jidani, creștinii sunt goimi, păgâni, idolatri.] „Dacă cineva vede un goi, aproape să moară, să-lucidă...’’. „Dacă un goi se găsește lângă un puț, să-l azvârle înăuntru; iar, dacă este o scară în puț, s-o tragă afară... și să astupe intrarea puțului, cu o piatră, zicând: „fac aceasta pentru ca vitele mele să nu cadă înăuntru’’. „Dacă scoți un goi din groapa în care a căzut, mântuiești un idolatru’’. Ceva mai mult: Hahamii împing cruzimea fanatică până acolo, că poruncesc jidanilor să omoare pe creștini, - chiar pe cei mai buni. „**Trebuie să ucizi pe cei mai buni dintre goimi** (Tob șebegoim harog)’’. „Trebuie să smulgi inima goiului și să omori pe cel mai bun dintre creștini’’. **Și, lucrul de necrezut, - dacă numeroase mărturii, demne de crezământ, n-ar veni să-l ateste, - jidovii talmudiști au mers, cu ura lor oarbă, până ce au depășit orice limită omeneste posibilă, săvârșind omoruri rituale, crime cu atât mai grozave, cu cât victimele sunt mai ales niște bieți copilași, înaintea cărora fiarele cele mai sălbatice s-ar da înapoi, înduioșate.***

*Iată, până la ce grad, pot ajunge patimile omenești, când o legislație smintită le favorizează, în loc să le reprime!*²⁹⁵

*

*De altfel, jidovii procedează în această privință ca unii criminali care **tăgăduiesc evidența**, chiar când sunt prinși asupra faptului.*

De la 1071, până la 1670, istoria înregistrează vreo cincizeci de cazuri de omoruri rituale, atestate de istorici demni de toată încrederea. De altfel, pentru aceste crime, ovreei au fost de multe ori maltratați și chiar masacrați.

Un mare număr dintre aceste cazuri se găsesc povestite în cartea lui RUPPERT, din care extragem exemplul următor: Spovedirea unui ovrei, numit Emanuel, fiul unui medic din Genova, convertit la creștinism, în 1456. „Acest Emanuel îmi istorisi un fapt de o cruzime oribilă, care s-a petrecut la Savona, - fapt pe care l-a văzut cu ochii și pe care îl atestă, de mai multe ori, înainte și după convertire, - adăugând chiar că băuse din sângele copilului ucis. [...]

*„- Cu ce scop ați omorât pe Părintele Thomas? – Ca să-i luăm sângele, - răspunde jidovul D... L-am strâns într-o sticlă albă, sau Khalabiehs, pe care am trimis-o la hahamul A..., - sângele fiind necesar la **împlinirea datoriilor noastre religioase**. – La ce servește sângele în religia voastră? – Se întrebuințează la azime...- Pentru ce n-ați păstrat sângele la voi? – Obiceiul vrea ca sângele să stea la haham.’’ [...] – **De obicei, sângele, pus în azimă, nu este pentru popor, ci pentru persoanele zeloase.** [...] „Jidanii din Europa, la această noutate care îi tulbura groaznic, începură să țipe, - nu împotriva vinovaților [16 evrei implicați în asasinatul Părintelui Thomas și al servitorului său - n.a.], ci **împotriva justiției**’’. După ce au oferit consulului Franței, milioane, care au fost refuzate, - ei au inundat cu aur autoritățile sirio-egiptene și, delegații lor, MONTEFIORE și CREMIEUX, (pe care îi vom întâlni din nou mai departe), ducându-se în Egipt, obținură de la Kediiv amnistia sau mai bine zis iertarea acuzațiilor,*

²⁹⁴ Ibidem, pp.45-48.

²⁹⁵ Ibidem, pp.48-50.

- căci ea le-a fost acordată fără reînnoire de anchetă și fără reluare a procesului, faptele fiind probate și nediscutabile”.²⁹⁶

*

La noi, în România, asemenea crime trebuie să fie foarte ușor de realizat. Acum 4 sau 5 ani, se găsi în București, pe un maidan, un băiat mort de moarte violentă. Pentru a stabili identitatea cadavrului, poliția publică o înștiințare, adresată părinților care pierduseră de curând un fiu, pentru a veni să-i recunoască corpul. Atunci, spre stupefacția generală, se văzură vreo douăzeci de mame, venind dezolate la morgă, ca să reclame fiecare trupul copilului ei, care dispăruse fără să i se mai dea de urmă. [...]

„A ucide pe creștini și a le lua sângele...”, - zice NEOFIT, - este o taină a ovreilor, sau mai bine zis o rătăcire, care astăzi este cunoscută, căci „o au scris mulți”. [...] „Mai întâi, să se știe că această taină nu este cunoscută de toți jidovii, ci numai de Rabini sau Hahamii lor, de cărturarii și de fariseii lor, ce se numesc de dânsii hasindem. Și această taină o păzesc ei cu mare scumpătate”. În plus, - acest ultragiu față de omenire „nu este scris nicăieri”. Rabinii îl lasă fiilor lor cu blesteme îngrozitoare, ca aceștia să nu-l descopere, nici proștilor dintre ovrei, nici creștinilor, - chiar dacă li s-ar întâmpla să sufere tot felul de munci. [...] Principalul motiv al crimelor rituale este „marea ură ce au ovreii asupra creștinilor, **părându-li-se că, făcând aceastăucidere, aduc jertfă lui Dumnezeu...** Într-adevăr, rabbi Solomon (Talmud) zice: celui mai blând dintre șerpi, scoate-i creierii, - iar pe cel mai bun dintre creștini, ucide-l; - adică, dator este orice jidan să omoare un creștin, fiind convins că cu aceasta se va mântui”. Această ură este întipărită în sufletele ovreilor încă din copilărie. „Înainte chiar de a începe să arate copiilor A, B, C, dascălul trebuie să-i învețe să-i hulească pe creștini.” [...]

Când citești prescripțiile legale ale Talmudului, - în realitatea cărora un suflet creștinesc aproape nu poate să creadă, - îți închipui că ești într-un vis urât și te întrebi, dacă Talmudul nu este codul unei bande de **hoși** și de **lași asasini**.²⁹⁷

*

Statul ovreiesc sau Cahalul este format, ca toate Statele:

1. - din o putere centrală, a cărei autoritate suverană se exercită asupra tuturor iudeilor din lume;

2. - din puteri secundare, subordonate celei dintâi și a căror influență este mărginită la ovreii care se găsesc într-o singură țară;

3. - din puteri elementare, cunoscute sub numele de Cahale propriu-zise, sau Comunități israelite, care își au sediul lângă Sinagogă și a căror acțiune se întinde numai asupra ovreilor care locuiesc într-un oraș sau chiar într-o mahala. Toate comunitățile unei aceleiași localități, au între ele relații foarte strânse și delegații lor se reunesc, odată pe an, într-un Sinod sau Congres jidovesc național. Ele sunt legate, de asemenea, cu puterea secundară iudaică, a țării. Aceasta din urmă se adună, din timp în timp, cu acelea ale altor țări, formând un Sinod sau Congres ovreiesc internațional. [...]

Iată ce scrie în această privință DERJAVIN, - care a fost însărcinat de guvernul rusesc să studieze chestiunea și să fie reprezentantul său în comisia stabilită pentru a rezolva problema ovreiască: „Ovreii posedă **Cahale**... care există din vechime și guvernează, în mod arbitrar, poporul, regulând și confirmând toate afacerile, atât religioase cât și civile...Aceste Cahale sunt foarte bogate și au o putere mare asupra nației jidovești”. Dar Rusia, - ca și celelalte țări locuite de ovrei, din Persia până în Polonia, - îngăduise mai întâi Chalul, ca fiind o instituție de care să se poată servi ca să strângă impozitele israeliților, pentru guvern. Ea încercă, în urmă, să-l suprimă definitiv în 1844, când înțelese pericolul ce rezulta, pentru dânsa, din existența acestui Stat jidovesc, în propriul său Stat. [...] Prin urmare, putem să încheiem cu BRAFMANN: „Cahalul este **guvernul național**, bine organizat, al societății

²⁹⁶ Ibidem, pp.51-59.

²⁹⁷ Ibidem, pp.61-67.

ovreiești''. „Cahalul există și astăzi, în fiecare comunitate ovreiască”. Cahalul există și la noi în România, unde este numit Administrația Comunității ovreiești. ²⁹⁸

*

Cahalul se compune din: a) – un haham sau rabin, care este un fel de președinte; b) – o mulțime de slujbași, ca să zic așa, laici (bocherimi, roschimi, tuvimi, icovimi, gaboimi, daionimi, chebuimi, etc.). Aceștia sunt aleși de către „assif” sau adunarea comunității ovreiești, care se reunește, în acest scop, odată pe an, la Paște. [...]

Cu aceste venituri, Cahalul întreține pe hahami și pe ceilalți funcționari ai Statului ovreiesc. El dă subvenții școlilor, institutelor de binefacere și ajută pe ovreii căzuți în sărăcie. Dar cea mai mare parte din resursele Cahalului, servește la două scopuri:

a) – Să corupă pe funcționarii Statului creștin (primari, prefecti, judecători, etc.), precum și pe oamenii politici, pe membrii parlamentului, până și pe miniștri. [...]

b) – Să ajute societățile cooperative jidovești (havre) mai ales pe acelea ale micilor meseriași (croitori, tinichigii, etc.) și a micilor comercianți (cârciumari, negustori de mărunțișuri, etc.), care sunt în luptă cu creștinii. În România, aceste havre avansează bani ovreilor, pentru ca ei să poată vinde ieftin și să distrugă astfel concurența. Pe urmă, după ce au acaparat meșteșugurile și negoțul, jidanii organizează o exploatare neomenoasă și, prin falimente frauduloase, sfârșesc prin a ruina pe creștini. [...]

Dar mijlocul cel mai drastic de constrângere, este **Excomunicarea**, - care se aplică jidovului ce „disprețuiește pe un haham, ce nesocotește Talmudul sau vorbele rabinilor, **ce-și vinde pământul unui nejidan**, ce jură în contra coreligionarilor înaintea unui tribunal neovreiesc, etc...” [...] Marea excomunicare sau Cherem este echivalentă cu moartea civilă; și într-adevăr, ovreii în contra căruia s-a pronunțat Cheremul, este **ca mort între vii**. El este xclus din comunitate, din havre, din Sinagogă și din funcțiile Cahalului. Nimeni nu mai poate să comunice cu el, nici să locuiască cu el, nici măcar să-i închirieze o odaie. Dacă în trei zile nu se supune, Bet-Din îi vinde toată averea mobilă și imobilă primului cumpărător ce se prezintă și prețul este vărsat în tezaurul Cahalului. Excomunicarea Cheremului este pronunțată, cu mare solemnitate, în prezența a cel puțin zece martori. Se aprind făclii, se sună din trâmbițe și se pronunță, asupra păcătosului, afurisenii înspăimântătoare. Când ceremonia s-a isprăvit, se sting făcliile, - ceea ce înseamnă că vinovatului i s-a închis lumina cerului. ²⁹⁹

*

Deasupra acestor Cahale elementare, există, în fiecare țară, asociații mai puternice, dar mult mai misterioase și al căror rost nu a fost dezvăluit, până acum, de nimeni. Astfel sunt: Anglo-Jewish-Association din Londra, - Israelitiche-Allianz din Viena, - Verband der Deutschen Juden din Berlin, etc. Aceste asociații naționale, ca și anumite ordine ovreiești internaționale, - de pildă, ca ordinul american Bnei-Berith (fiii alianței) – foarte răspândit în România, - se confundă cu Franc-masoneria. În capul acestei organizații secrete, - în ceea ce privește scopul, - se găsește Alianța Israelită Universală, fondată de CREMIEUX și care rezidă în Paris. Această instituție supremă are conducerea generală a Cahalelor; ea concentrează în mâinile sale guvernul nației jidovești întregi. [...]

Cahalul este organizația misterioasă care, învăluită sub aparențele inofensive ale Comunităților profesionale, a făcut cu puțință conservarea poporului ovreiesc, în mijlocul națiilor puternice, pe care le-a doborât, sau pe care e pe drum să le distrugă. El este cheia problemei ovreiești și explică lipsa oricărui elan de reînnoire și de înaintare în sânul iudaismului, - pe care-l stăpânește, în mod absolut și tiranic, prin teroarea Cheremului.

Cahalul este factorul corupției care răstoarnă statul nostru; - el este cauza acaparărilor, al trusturilor, al falimentelor care ruinează comerțul, industria și agricultura în România; - el este organul care rătăcește opinia publică prin ziarurile pe care le subvenționează; - el este

²⁹⁸ Ibidem, pp.69-74.

²⁹⁹ Ibidem, pp.75-85.

agentul propagării perfide a materialismului și a ideilor liberaliste, socialiste, anarhiste; - el este puterea ocultă a Franc-masoneriei. Cahalul este, în fine, agentul revoluțiilor, care au zguduit lumea și care, de câțva timp, tulbură liniștea nenorocitului popor românesc. Aceasta este puterea ocultă ovreiască, împotriva căreia omenirea este dezarmată, **pentru că nu o cunoaște.**³⁰⁰

*

Tot comerțul este în mâinile iudeilor. Tot așa e și cu industria. [...] Pe lângă aceasta, profesiile liberale, - mai cu seamă acelea de avocat și de medic, care permit să exploateze mizeria și suferința bieților creștini, sunt cu totul ocupate de jidani. Și nici nu mai vorbim de judecătorii ovrei, care transformă dreptatea într-o prostituată, ce-și vinde favorurile cui îi dă mai mult. Însă mai e ceva. Ovreeii organizează cartele și trusturi, speculând mai ales asupra produselor de alimentație și asupra celor necesare traiului (grâu, zahăr, petrol, lemne, cărbuni, etc.). Astfel, „ei acaparează toate grânele disponibile și, odată în stăpânirea lor, ei regulează cursurile prețurilor, după placul, sau mai bine zis, după interesul lor”. În același timp. **Prin lovitură de Bursă, ei șterpelesc, în mod periodic, micile economii pe care creștinii reușiseră să le strângă.** [...] Însă ovreeii nu s-au mulțumit să adune bogății colosale, strângând în mâinile lor toate industriile, întreprinderile, comerciale și financiare. „A trebuit ca și pământul să le aparțină... pentru ca influența politică, pe care o dă proprietatea, să devină apanajul lor”. Într-adevăr, „iudeii sunt deja proprietari a mai mult de jumătate din casele din Viena...Și dacă vom consulta starea creanțelor ipotecare ce pot cu ușurință să ducă la o expropriație, le aparțin 70% din clădiri”. „În ce privește proprietatea funciară, până la 1848, era interzis ovreilor să devină cumpărători. De atunci, ei și-au câștigat cu vârf timpul pierdut. Baronul Rotschild, posedă, el singur, aproape un sfert din marea proprietate în Boemia (de șapte ori mai mult decât familia imperială), - fără să mai vorbim de ceea ce-i aparține în celelalte provincii (Austria de Jos, Moravia, Silezia), precum și în Ungaria”.³⁰¹

³⁰⁰ Ibidem, pp.88-91.

³⁰¹ Ibidem, pp.98-100.

ÎNCERCAREA MASONERIEI DE A CREA UN STAT EVREIESC PE TERITORIUL ROMÂNIEI! PREGĂTIREA MASONICĂ A RĂSCOALEI DIN 1907

În România, ovreii n-au putut să-și satisfacă decât numai patima de proprietate și datorită ei, au ajuns în câțiva ani să pună mâna pe mai toate bogățiile țării.

Dar, ca să ne subjuge cu totul, le mai trebuie să posede și drepturile de cetățenie; pentru a atinge și acest sfârșit, ei se agită nebunește, împinși fiind de patima de dominație.

Acești străini, veniți de ieri, pretind astăzi că sunt stabiliți în România de când lumea și pământul, - cu mult înainte de formarea acestei țări, ... de la luarea Ierusalimului de către Titus (CREMIEUX)... sau din timpurile lui Decebal (B. LAZARE), - și că, prin urmare, ei trebuie să aibă prerogativele de cetate, ce le sunt contestate pe nedrept.

*Pentru ca să probăm că această afirmație nu este decât o nerușinată minciună, vom aduce aici cifre exacte, scoase din statisticile oficiale. La începutul secolului al XVIII-lea, nu se afla în Moldova decât un număr **foarte mic** de ovrei. Astfel, la Iași, ei erau atât de rari, încât contribuția lor totală se ridica abia la 155 lei, pe trimestru. Numărul lor însă a crescut progresiv, după împărțirea Poloniei (1772). În 1803, - când s-a făcut cel dintâi recensământ în Moldova, - s-au găsit, în toată țara, 12.000 de evrei; [...] în 1899, - 200.000 de iudei. [...] D-l A. C. Cuza, profesor de economie politică la Universitatea din Iași, calculând asupra datelor statisticilor oficiale, pentru același oraș, mișcarea populației de la 1866 la 1909, constată: pentru români, **un deficit** de 14.443 de suflete; pentru ovrei **un excedent** de 17.784 de suflete. Cu alte cuvinte, în 43 de ani, s-a produs o diferență de peste 30.000 de indivizi în favoarea lui Israel, asupra unei populații totale de 77.759 locuitori. Cu modul acesta, ovreii au ajuns în Iași la cifra de 39.488 suflete, - adică la 50,8%. O asemenea proporție se întâlnește în mai toate orașele Moldovei... ³⁰²*

*

*Dacă vom consulta statisticile, vom vedea că industria și mai ales **comerțul**, în orașele României, au trecut **cu totul** în mâinile ovreilor, - și aceasta **numai în câțiva ani**.*

Industria. - Iată proporția ce există între meseriașii români și iudei, în orașul Iași, în cursul anului 1908: Meseriași 1.874 români ; 5.570 ovrei. Trebuie remarcat că, în ceea ce privește mica industrie, meseriile cele mai ușoare și cele mai productive aparțin iudeilor, - care posedă și tot comerțul cu materii prime (Pietre, var, nisip, lemne, fier, tinichea, cuie, postav, pânză, piei, etc.), indispensabile acestor meserii.

În plus, acești străini sunt puternic ajutați de Cahalele lor și sunt uniți prin solidaritatea națională - pe când bieții români, care n-au între ei nici o legătură și nu se bucură de nici un sprijin, sunt absolut dezarmați în lupta de concurență și sunt ușor înlăturați de rivalii lor. Și nici nu mai vorbim de marea industrie care, cu toate enormele sacrificii ale Statului și mai ales ale consumatorilor, este întregă jidovească.

*Comerțul. - Iată acum proporția, cu totul ridicolă, a negustorilor români, față de negustorii ovrei, - la Iași, în cursul anului 1908: Negustori 121 români ; 1.742 ovrei. [...] Cărciumari 51 români ; 344 ovrei [...] Asemenea proporții se întâlnesc, de altfel, în toate orașele Moldovei și în multe ale Munteniei. Ele ar fi **naturale** dacă ne-am găsi în Palestina; dar sunt **monstruoase** în România. [...] Ne aducem aminte, - deși nu avem ca etate decât 43 de ani, - că în timpul războiului din 1877, strada Lipscani din București era **toată** ocupată numai de negustori români, pe când cincisprezece ani mai târziu, era **toată** luată de jidani, iar acum nu se mai găsesc acolo decât doi sau trei români, pierduți în mulțimea nenumărată a jidovilor. ³⁰³*

*

³⁰² Dr. N. C. Paulescu, *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*, București, 1913, pp.113-117.

³⁰³ Ibidem, pp.119-121.

Proporția negustorilor români, - care nu atinge nici măcar 25 la sută, - este relativ mare, pentru că românii țin încă aproape tot comerțul de băuturi alcoolice la sate, unde după lege, străinii nu pot deschide cârciumi. Totuși, ovreii găsesc întotdeauna mijlocul de a călca această lege și, îndată ce ajung în sate, unde se strecoară ca să poată intra, ei nu întârzie să vândă pe ascuns alcool. În orice caz, această statistică arată că în aceste trei județe (Botoșani, Dorohoi și Suceava - n.a.), mai toate meseriile și mai tot comerțul sunt în mâinile jidanilor.

Se înțelege ușor de ce Românii pier din orașe și din sate, în fața Jidovilor care, acaparând toate mijloacele de trai, îi lipsesc de pâinea zilnică și care, pe deasupra, îi otrăvesc cu băuturi alcoolice falsificate. Și această crimă abominabilă, - exterminarea unui popor, - este fapta **Cahalului**. [...]

Să comparăm numărul negustorilor români din Iași, în 1839, cu cel ce găsim acolo în 1909: negustorii români cârciumari 264 (în 1839) ; **51** (în 1909), băcani 115 (în 1839) ; **6** (în 1909), pescari 58 (în 1839) ; **0** (în 1909), blănari 58 (în 1839) ; **0** (în 1909) [...] Dar negustorii români care au dispărut au fost înlocuiți de jidani. [...] În realitate, ei au fost **învinși** de Jidani, care i-au atacat prin mijloace oculte, întrebuițând în această luptă pe viață și pe moarte, manopere tot atât de lașe, cât de dușmănoase. Prin urmare, fraza stereotipă, răspândită de Ovrei, că au venit să ocupe **un loc disponibil** în economia noastră națională, nu este decât o **minciună** sfruntată. Dar ce este mai trist, e faptul că românii au fost obligați, fără voia lor, să părăsească terenul meseriilor și al negoțului, din cauza incapacității și mai ales a necinstei clasei de sus, care n-a fost în stare să le apere interesele. [...]

Proprietăți urbane. – Prin comerț și prin industrie – care sunt mijloacele cele mai eficiente de a realiza, în ascuns, hoția și fraudă, poruncite de Talmud, - ovreii despuiră în voie pe bieții români, atât pe cei din orașe, cât și pe cei din sate. Astfel se îmbogățiră foarte repede, - ei, care atunci când au venit din Galiția sau din Polonia rusească, n-aveau nici ce mânca! – și se aruncară cu lăcomie asupra imobilelor din orașe, - legea nepermițându-le să înghită și pe cele de la țară. Astăzi, ei posedă în Moldova mai bine de 31% din proprietatea funciară urbană. În mai multe orașe, valoarea acaretelor lor întrece cu mult pe a celor românești. [...] Ce ar fi, dacă ar avea dreptul să cumpere și moșii?!³⁰⁴

*

Camăta. – Având bani, ovreii îi împrumutără, cu dobânzi enorme, la nenorociți români, pentru care un asemenea împrumut însemnează ruina.

Un om de litere a povestit, în mod sugestiv, cum un biet țăran, - pentru ca să plătească jidanului o pălărie de 6 lei, pe care o luase pe datorie, - a fost nevoit să-și vândă o pereche de boi, care alcătuiau toată averea lui și a familiei lui. [...] De altfel, mai toate **băncile**, unde te poți împrumuta, sunt în mâinile acestor vampiri. Jidanii se leagă până și de tinerii ne-experimentați, de băieții de bani-gata, - cărora le dau câțiva lei și îi fac să iscălească pentru sume fabuloase. [...] Cametei, - care asociindu-se cu hoția și cu înșelătoria, formează un fel de triadă talmudică, - se adaugă adeseori sperjurul. [...]

Carteluri. – Mai apoi ovreii întrebuițară atâtea bogății ca să organizeze carteluri, trusturi de tot soiul [...] Astfel, de exemplu, noi plătim zahărul cu un preț exorbitant, aproape îndoit decât îl iau bulgarii; pâinea de asemenea, este foarte scumpă, deși Dumnezeu ne-a dat o țară atât de fertilă, că ea constituie una din regiunile cele mai productive în grâu, din lumea întreagă. Ei bine, asemenea anomalii se explică prin faptul că jidovii acaparatori fixează prețul mărfurilor, după placul lor.³⁰⁵

*

Agricultura. – Dar ovreii nu se mulțumiră cu atât. Ei atacară și agricultura, - adică izvorul fundamental de trai al țării, - și cu ajutorul Cahalelor străine, ei închiriară imense terenuri. Astfel, cu toate că nu voiesc să cultive pământul cu propriile mâini, ei îl exploatează

³⁰⁴ Ibidem, pp.122-126.

³⁰⁵ Ibidem, pp.126-128.

prin arendare și, în Moldova de sus, înainte de 1902, ei posedau două treimi din domenii. Dar, de atunci, proporția moșiilor arendate crescuse așa de repede și ajunse la cifre atât de înspăimântătoare, că Parlamentul, în 1907, - după răscoala țăranilor, - fu nevoit să limiteze întinderea pământului cultivat de un același arendaș. [...]

Pentru ca să poată arenda o țară întreagă, ovreii măriri considerabil arenzile. Dar se despăgubiră în urmă, împilând cu neomenie pe bieții țărani care, ca să trăiască, neputând să se ducă în altă parte din cauza depărtării, căci adesea un singur evreu ține în arendă mai mult decât un județ, - au fost nevoiți să se plece exigențelor, peste puterile omului, impuse de jidani. [...] De altfel, ceea ce arată cât iubește Israel pe țăranii români e faptul că, pretutindeni unde aceștia lucrează ca muncitori, jidanii îi nutresc cu „pește împuțit, cu măslinute putrezite, cu brânză mușegăită plină de viermi sau cu mămligă neagră și amară făcută cu mălai de porumb stricat”... ca să-i otrăvească și, în plus, să le dea și pelagră.

Acum patru ani, un ovrei G... a avut îndrăzneala criminală să dea să mănânce țăranilor, care munceau la el, carne de oaie **moartă de dalac**. O epidemie de această groaznică boală izbucnind printre acești nefericiți, se făcură cercetări, - mai ales din cauza reclamațiilor unei anumite prese, care se alarmase, - și se descoperi omorul premeditat. ³⁰⁶

*

Distrugerea pădurilor. - Dar jidanii s-au agățat de toate resursele de pe urma cărora trăiesc românii, ... și pe ce pun mâna, nu se alege decât praf și țărână. Astfel, au format societăți forestiere care au înșelat pe țărani și le-au luat, pe nimic, păduri seculare, pe care le distrug fără milă. [...]

Petrolul. - Ovreii au năpădit și asupra petrolului, alt tezaur al pământului binecuvântat al României. Ei au cumpărat, de la bieții țărani, terenurile lor petrolifere, cu prețuri ridicole, adică aproape pe nimic și acum maltratează pe acești foști proprietari, - deveniți muncitorii sau mai bine zis robii lor, - după cum fac și jidovii din societățile distrugătoare de păduri. De altfel, toată aceste societăți, forestiere și petrolifere, aduc în țară, ca angajați, o pușerie de jidani străini, - ca și cum n-am avea îndeajuns, - așa că Statul a fost nevoit să ceară ca cel puțin o treime din funcționari să fie compusă din români, - condiție care face pe jidovime să geamă de disperare. [...]

Dar aceasta n-a îndestulat pe jidovi. Le mai trebuie să pierim cât mai curând, ca să facem loc fiilor lui Iuda, care voiesc să stabilească aici noua Palestină. Și acest rol de ucigaș a fost încredințat Alcoolismului și Prostituției. ³⁰⁷

*

Beția și Alcoolismul. - Lista infamiilor jidănești nu este deci terminată. România mai datorește lui Israel și alcoolismul, - plagă care este suficientă să stingă, ea singură, o rasă întreagă. Ovreii, ca niște duhuri rele, au început să introducă în țară viciul înjositor al beției. Într-adevăr, nu numai că falsifică băuturile și le otrăvesc cu diverse ingrediente, dar îndeamnă pe români să bea rachiuri care au un grad de alcool extraordinar de ridicat, - absolut interzis de consiliul sanitar, - și pe care le vând, pe ascuns, cu sticla. Astfel, pe când concentrația alcoolică a băuturilor, permisă de regulament, este de maximum 35% pentru rachiuri și de 45% pentru drojdie și tescovină, - jidovii vând românilor basamacuri de 60% și chiar de 87,3% alcool (!) pe care consumatorii le numesc, cu drept cuvânt, vitrioluri.

„La cârciuma lui Bercu Leib... din Iași... am luat o probă de rachiou anisonat dintr-o sticlă ce se găsea sub tejgheaua debitului, - și pe care sticlă, femeia debitantului **a vrut să o dosească** în momentul intrării noastre în debit. Rachiul de pe raft conținea 38,8% alcool, - iar rachiul de sub tejghea avea 87,3% alcool.” [...] „La analiza conținutului sticlei găsită la cârciumarul ovrei Iancu Ben... s-a constatat că <<lichidul este format din 900 cc de eter sulfuric, în care e dizolvat un ulei esențial, anemonolul, ce este foarte iute și posedă o mare putere

³⁰⁶ Ibidem, pp.128-130.

³⁰⁷ Ibidem, pp.130-131.

vezicantă. Acest produs, ingerat, dă loc la o gastro-enterită intensă, la convulsii și la paralizie».

Jidanii obișnuiesc deci pe țărani, ca și pe orășeni, cu băuturile tari și, odată obiceiul luat, ei devin stăpâni pe munca acestora. De aici înainte, tot ce lucrează nenorociții bețivi, trece la cârciumă. Atunci vezi pe român, care de obicei este foarte curat, trăind într-o stare de murdărie respingătoare, cu vestmintele în dezordine, - semn distinctiv al patimei beției. Dar iată ce zice un autor străin, DESJARDINS: „Tot micul comerț este în mâinile ovreilor: laptele, carnea, fructele și mai ales **rachiul**, - pe care ei nu-l beau, - dar pe care-l falsifică, înșelând pe român, otrăvind în același timp și orașele și satele.”³⁰⁸

*

Dar băuturile spirtoase prea tari, luate zilnic, intoxică organismul. Alcoolul atacă tubul digestiv, - de aici pierderea poftei de mâncare; el produce o degenerescență grăsoasă a ficatului, a altor viscere și a mușchilor, - de unde slăbiciune și oboseală rapidă; el atinge mai ales sistemul nervos, - și dă loc la vise înspăimântătoare, la delirium tremens, la o abrutizare care face individul să cadă în stare de tâmpire sau de imbecilitate. Această otrăvire cronică o constituie **alcoolismul**; ea se termină, de obicei, prin tuberculoză, care vine să scurteze o viață, de aici înainte inutilă.

Dar, ce e mai mult, - funcțiile genitale ale alcoolicilor sunt diminuate sau chiar suprimate, - iar puștii copii care se mai nasc, pe ici pe colo, din bețivi, mor toți la o vârstă fragedă. „Alcoolismul, - zice VERAX, - constituie o calamitate fără de leac, adusă de **jidani**, țaranului moldovean.” Și, într-adevăr, altădată, - înaintea venirii Ovreilor, - nu exista alcoolism în România (nu în proporție de masă, ci infimă - n.a.). Țăranul putea, din când în când, să se îmbete, - Duminică și la sărbători; dar era mare distanță între această intoxicație trecătoare, puțin serioasă, și înfricoșătoarea otrăvire cronică ce e alcoolismul. „În satele Munteniei, - adaugă VERAX, - unde nu sunt evrei, cazurile de alcoolism sunt excesiv de rare.”³⁰⁹

*

Desfrâul și prostituția. – Oveii mai exploatează desfrâul și prostituția, - adică formele cele mai cumplite ale patimei de reproducere. Ei se desfată prin cel dintâi și se nutresc prin cea de-a doua.

Desfrâul. – Jidanii n-au nici un scrupul să necinstească fecioare creștine și chiar, după prescripțiile Talmudului, ei par că își fac o datorie să defloreze cât mai multe. [...] Și când cugeți că sunt cu sutele și cu miile sărmanele fecioare române, murdărite de jidani, - și că ele nu îndrăznesc să denunțe pe acești monștri (violatori - n.a.), din cauza rușinii care a pângărit pentru totdeauna sufletul lor dezonorat. [...]

Prostituția. – Dar, cruzimea acestor hiene nu se oprește aici. Printre bietele fete, dezvirginate de către desfrânații circumciși, acele ce nu pot să moară sau să se sinucidă de disperare, - sfârșesc prin a cădea într-un fel de depravare morală, care le duce la prostituție. [...] „Într-adevăr, <prostituția este un comerț esențialmente jidovesc. În Moldova, mai mult de **nouă zecimi** din numărul caselor publice sunt ținute de jidoafce. Pezevenghii jidani fac traficul cu carne vie pe o scară foarte întinsă; ei exportă fete tinere la Constantinopol, la Cairo, ... până la Shang-Hai și la Buenos Aires, - după cum rezultă din mai multe procese ce au făcut vâlvă».”

Și notați bine, Moldova, - cu totul năpădită de pălămida talmudică, - ea este mai cu seamă teatrul acestui scârnav negoț. Adeseori, jidanii înșală nefericitele lor victime, angajându-le ca servitoare sau ca lucrătoare și, când au căzut în ghearele lor, - după ce le necinstesc, - le închid în bordeluri, de unde nu mai văd lumina zilei.³¹⁰

*

³⁰⁸ Ibidem, pp.131-133.

³⁰⁹ Ibidem, pp.134-135.

³¹⁰ Ibidem, pp.136-139.

„Mă numesc J. M...(româncă din Bucovina)... Am venit în România în anul 1907, la Botoșani. Acolo am întâlnit, în 1908, o fată din Dorohoi, care îmi propusese să mă duc cu dânsa în acel oraș, unde are să-mi găsească de lucru...

Când am ajuns la Dorohoi cu trenul – pe la 8 seara, - fata aceea m-a dus la un ovrei, care trebuia să mă angajeze în serviciu. Acest ovrei, - care se numește Leon Zis..., - m-a pus într-o odaie din dosul casei; în acea odaie mai era încă o fată, A. C..., din Bucegea, care-mi spuse că și ea fusese adusă acolo, tot pentru serviciu. Am stat noi amândouă, în odaie, sechestrate, ca vreo șapte zile...

În acest timp a venit la noi Leon Zis... și, cu de-a sila, și-a bătut joc de trupul nostru, pe rând, și de al meu și de al celeilalte. Noi țipam, - dar cine putea să ne auză în fundătura aceea!

Apoi, după șapte zile, am văzut că mă aflu într-o casă de prostituție, căci veneau bărbați și mă trimitea cu ei la odaie. Am început să plâng când mi-am dat seama unde sunt, dar n-aveam pe nimeni să-mi vie în ajutor, - căci fata A. C..., plângea și ea ca și mine...

Îmbolnăvindu-mă de boale lumești, de la bărbații care veneau acolo, Leon m-a luat și m-a dus într-o odaie din dos...; iar, din când în când, ne trimetea, - atât pe mine cât și pe fata A. C... - așa bolnave, cu câte un bărbat la odaie...

Nevoind să mai stau la el, Leon, ... după ce m-a amenințat că are să mă bage la pușcărie, ...m-a trimes cu alt ovrei F... la Bacău, la o ovreică Fani, care ține tot o casă de prostituție, ... și căreia i-a cerut 224 de lei, pentru că m-a trimes pe mine.

În tot timpul cât am stat la Leon, nu am avut nici un ban, - căci el îmi lua imediat bacșișurile ce-mi dădeau bărbații. Așa făcea cu toate fetele din stabilimentul lui..., ne încărca de datorii, ne punea câte 100 lei pe lună mâncarea, - dându-ne carne împuțită și cu viermi, - iar, din taxele ce încasa, nu ne dădea nici un gologan. Eram ca un fel de roabe la el.''

Notați că acest jidan, - după cum declară victima J. M..., - atunci când fetele din bordel cădeau bolnave, le dădea la români, transmitându-le cu voință virusul sifilitic, ... ceea ce este conform cu preceptele Talmudului.

Poliția închidea ochii, - pentru motiv bine determinat, - asupra celor ce se petreceau în acest infect lupanar.

Iată ce povestește fata J. M...: „Când venea vreun comisar sau subcomisar în inspecție, Leon îi ducea la dânsul în odaie. Acolo vorbeau ce vorbeau și apoi comisarul pleca''... bineînțeles, nu fără să i se fi uns laba.

O percheziție făcu să se descopere că acest pezevenghi ovrei avea o corespondență foarte întinsă, trimițând nenorocite fete de român, - din Dorohoi, - la Botoșani, la Fălticeni, la Piatra Neamț, la Târgu-Ocna, la Bacău, la Bârlad, la Galați, la Colomea (în Polonia), la Rusciuc, la Constantinopole, până la Cairo și până în America.

Când fu dat în judecată, Cahalul interveni în favoarea lui; într-adevăr, procesul a durat din Septembrie 1909, până în Mai 1911, când Tribunalul din Dorohoi condamnă pe fiorosul proxenet, - care a fost apărat de patru avocați cu mari influențe politice, - la minim-ul pedepsei prevăzute de lege, adică la o închisoare de 6 luni și o zi.

Și acest comerț spurcat continuă mereu în toată Moldova, fără încetare.³¹¹

*

Desfrâul și prostituția în Austro-Ungaria. - „Cea mai grozavă formă pe care a îmbrăcat-o până acum cruzimea jidovilor, este aceea ce se referă la exploatația corpului omenesc...

Modul cum ovreii tratează țărani din Galiția, - după cum povestesc martori oculari, - întrece absolut orice închipuire. Astfel, s-au citat cazuri în care plugari poloni, - pentru a plăti dobânda unei mici datorii, - au trebuit să dea pe proprii lor copii, pradă creditorilor jidani.''

³¹¹ Ibidem, pp.139-141.

„Ca în Galiția, - în Bucovina, și în alte provincii sărace, - când, un țăran, ruinat, nu mai poate să achite **dobânda** datoriei sale, fetele lui își dau trupul în locul acestei plăți. Darul forțat al fecioriei are singur puterea să împiedice ca părintele lor să nu fie azvârlit, mizerabil, în drumul mare.”

De cele mai multe ori „jidanii sfâșie corpul și înjosesc sufletul tinerele fete pe care le iau când de-abia au ieșit din vârsta copilăriei.”

Dar ei nu respectă nici pe femeile măritate. „Măritișul între creștini nu constituie câtuși de puțin o garanție împotriva poftelor senzuale ale ovreilor... căci nici o unire legală, nici un pact matrimonial nu este considerat, în ochii lor, ca posibil între dobitoace, - adică între toate ființele omenești, care nu sunt ovrei.”

Aceleași relații există și între stăpânii jidani și servitoarele sau lucrătoarele creștine.³¹²

*

Se înțelege ce importanță au aceste drepturi pentru Israel. Ovreii voiesc, cu orice preț, să fie proprietari rurali, - adică să aibă în posesie moșiile și domeniile. Și pentru ce această ambiție? „Fiindcă – zice CÂMPINEANU, primul ministru al guvernului român, într-un raport adresat tuturor curților europene, - **proprietatea rurală joacă rolul principal în ORGANIZAȚIA POLITICĂ A ȚĂRII**, mai ales în constituția **colegiilor electorale** care numesc Senatul și Camera deputaților.” Prin urmare, dacă jidovii ar obține drepturile de cetățenie, este manifest că, prin aceeași lovitură, ar dobândi și direcția în alegeri. Evident că ei ar numi ovrei (sau oameni de-ai lor) ca deputați și ca senatori și, în câțiva ani, ar ajunge **unicii și supremii cârmuitori ai administrației, ai politicii și ai guvernului.**

România s-ar transforma pe nesimțite într-un Stat ovreiesc și scopul urmărit de Iuda ar fi atins pe deplin și fără zgomot. Dar, din fericire, Constituția, pe care poporul român și-o dăduse, se opuse în mod formal (art.7) la săvârșirea acestei mari crime și guvernul îi menținu riguros dispozițiile.

Atunci, pentru a triumfa în contra acestei rezistențe disperate, jidovimea făcu să intre în linie de bătaie Alianța universală israelită. Dar îi trebuia o pricină, pentru ca să poată interveni. Motivul aparent fu repede găsit: Ovreii din Moldova ar fi suferit persecuții din partea populației! [...]

Astfel, după un război, ce a istovit sărmana noastră țară, jidovimea internațională, reprezentată prin Cremieux, Gambetta și prin omul lor de afaceri Waddington, găsește momentul să ne pună cuțitul la gât, zicându-ne: nu veți avea independența, - pentru care mii de oameni și-au vărsat sângele, - dacă nu dați drepturi de cetățenie **la toți ovreii.** Se poate concepe o mai grozavă tâlhărie?³¹³

*

De atunci, jidanii au căutat, prin diverse mijloace, să aducă din nou chestia pe tapet. Ei încercară, mai întâi, cu **Franc-masoneria.** Dar lojele nu se populară decât cu ovrei și, rarii români care puteau să se lase să fie prinși, nu mușcară totuși din undiță. Jidovii se forțară, de asemenea, să introducă **Socialismul** în țară, dar rezultatul fu deplorabil, - după cum îl constată BERNARD LAZARE el însuși.

„Un singur partid ar fi putut să propună alte soluții sau să se opună, cel puțin, la proiecte primejdioase, - și anume **partidul socialist, dacă ar fi fost posibil în România;** dar existența lui era legată de emanciparea singurului proletariat român, adică a **proletariatului jidănesc** care, câștigând drepturi politice, ar fi putut să susțină partidul. În lipsa acestui sprijin, existența sa trebuia să fie nesigură, - după cum și nașterea îi fusese artificială.

Acest partid a fost importat în România, pe la 1875, de doi revoluționari ruși: un ortodox, Petrof și un jidan, NUHĂM KATZ, care își luă numele de DOBROGEANU-GHEREA... Cu ei s-a

³¹² Ibidem, p.143.

³¹³ Ibidem, pp.149-154.

asociat mai întâi un țigan, Ion Nădejde, iar mai târziu câțiva tineri, - și prima asociație comunistă fu fondată. Ea n-avu alți membri decât niște **lucrători ovrei**.

Socialismul era condamnat în România să apere **drepturile ovreilor**, sau să dispară... ’’, ... și a dispărut.³¹⁴

*

Totuși, ovreii, ajunseră aproape să-și atingă scopul, în 1900, în timpul unei crize financiare, ocazionată de un an cu recoltă proastă.

Atunci jidovimea din străinătate ne refuză fără milă orice credit, și chiar ne amenință cu falimentul, dacă nu am fi dat imediat drepturi de cetățean la toți jidanii în masă.

Dar patriotismul luminat al primului-ministru D-l D. A. STURDZA scăpă România de un dezastru inevitabil. El prescrise mari economii și făcu atâtea tăieri în buget, că a fost posibil, fără un nou împrumut, să se plătească dobânzile datoriei ce era contractată la ovrei.

La aceeași epocă (1904), jidovii făcură mari eforturi, dar în zadar, să provoace un război cu Bulgaria, - într-un moment când noi nu eram pregătiți. Acest război, dacă l-am fi pierdut, ar fi servit admirabil de bine lui Israel pentru ca să-și impună voința.

Ne mai având alte resurse, jidaniirecurseră la un mijloc extrem care, de altfel, le-a reușit întotdeauna și pretutindeni – adică la **Revoluție**.

Iată în ce termeni, remarcabil de clari și preciși, BERNARD LAZARE prezice acest flagel, **patru ani** înainte de a se fi întâmplat. „Răzmerița rămâne groaza redutabilă a guvernanților și a bugetarilor români. Ei au văzut, în 1888, răscoala de la țară; au văzut pe țaranii răzvrățiți, năvălind în proprietăți, aruncând recoltele în gârle, distrugând totul în drumul lor. Burghezimea agrarienilor și a funcționarilor a înăbușit sălbatic revolta, omorând și închizând pe insurgenți. Dar ea nu a rezolvat astfel problema. Dacă mâine se pregătește să încarce cu noi impozite pe clăcașul său, ea va reaprinde torța. Poate dacă **aduce la disperare pe jidov**, dacă îl scoate din răbdări... acesta se va uni cu muncitorul câmpului și îl va ajuta să scuture jugul. Dar, chiar dacă nu se va uni cu el, într-o zi, **TĂRANUL ROMÂN REVOLTAT**, direct sau indirect, va rezolva în România actuala chestie ovreiască, liberându-se pe el însuși și **LIBERÂND PE JIDAN**.”³¹⁵

*

Răscoala țărănească din 1907. Să vedem mai întâi cum a început revolta. [Notă: D. Nuhăm Katz este în adevăr cu haz. Dânsul se întreabă: „Care a fost scânteia, în 1907? Și răspunde: „a fost propaganda și agitația antisemită”. (Dobrogeanu-Gherea, Neoiobăgia, p.206).] Răscoala a început la Flămânzi, sat lângă Botoșani, unde doi jidani bogați, Mochi F... și Berman J... se certau între ei, sau se făceau că se ceartă, - ca să arendeze un domeniu imens aparținând unui anumit Stu...

„Mochi F... la început a promis țaranilor că le va lăsa jumătate din pământul, - pe care l-a luat în arendă, - cu prețul de 25 de lei falcia (preț ridicul de mic)... El a însărcinat pe unul din oamenii săi (Constantinescu), **să măsoare și să parceleze** acest pământ. Dar, mai târziu, refuză absolut să se țină de făgăduială și nu mai vru să dea țaranilor pământ, - nu cu 25 de lei, - dar nici cu 100 de lei falcia.” De aici, răscoala.

Prin urmare, la început, - cum trebuia un punct de plecare, - **Cahalul** a însărcinat pe doi din membrii săi, - cei mai considerabili prin bogăția și prin afacerile lor, - să pună paie peste foc, căci el își preparase terenul, după cum vom vedea mai departe, minând țara cu explozivul revoltei. Acești doi jidani au atârnat incendiul, prefăcându-se că se gâlcevesc între ei, trăgându-se chiar, unul pe altul, în judecată, - și promițând țaranilor pământ ieftin. Apoi, nu se ținură de făgăduială, ceea ce a fost de ajuns ca să provoace răzvrătirea. Asta e tot ce dorea Cahalul.

Vom face să se remarce că asemenea manoperă a fost cu adevărat diavolească. Ea a avut ca efect să înșele pe Români, făcându-i să creadă că **ovreii sunt nevinovați**, - căci la început

³¹⁴ Ibidem, pp.154-155.

³¹⁵ Ibidem, pp.155-156.

aceștia au fost oarecum bruftuiți de către țărani revoltați. De altfel, jidovii știau prea bine că nu se poate face jumări fără să se spargă ouă, - și trebuiau să se aștepte la represaliile de care au suferit mai mult sau mai puțin. Această revoluție nu a fost numai o explozie de nemulțumire și de mânie, până atunci ascunsă, a țăranimii oprimată, - după cum Ovreeii vor să ne-o insinueze, - ci, a fost preparată mai dinainte. „Se scrie din Craiova: Revolta n-a fost spontană; din contră, ea a fost organizată și chiar bine organizată. De mult se țes firele răscoalei, care a ruinat atâta lume și care a provocat o asemenea vărsare de sânge.”³¹⁶

*

Ofițerul, despre care am vorbit, precizează și mai mult. „La Bulbucata, un sat din județul Vlașca, am aflat că cea mai mare parte din conducătorii revoltei s-a dus, foarte des, în timpul iernii, la București. Mai mult, șefii din Netoși și din Slăvești au mers adeseori și într-un chip neobișnuit, în aceeași vreme, la târgul ce se ține în toate săptămânile la Alexandria, pentru ca să se întâlnească cu alți țărani, veniți din sate mai mult sau mai puțin depărtate. Astfel am ajuns la concluzia că revoltele au fost **orânduite** din iarnă și că o mână criminală a intervenit, desigur, pentru aceasta.”

De altfel, asemenea concluzie este evidentă, căci revoluția a înflăcărat, în câteva zile, **toată țara** și a avut loc la o vreme când țărani erau, - ca să zic așa, - în abundență, căci anul agricol precedent a fost din cele mai fertile. Nu este deci nici mizeria, nici extrema nevoie, care a împins pe țărani la revoltă.

Instigatorii. – Iată acum probe că autorii răscoalei s-au servit de instigatori pentru a o tichui și a o face să izbucnească. Fapt important: adeseori acești instigatori răspândesc idei socialiste, - și se știe că socialismul provine din judaism (vezi mai departe). [...]

„S-a arestat <<V. Dog... care, sub pretext de a încasa abonamente pentru o administrație publică, ținea discursuri incendiare țăranilor>>.”

„<<Primarul comunei Cornetul din Vale (Ilfov) a pus în libertate pe un instigator, care a fost prins când împărțea manifeste revoluționare prin sate.>>” [...] „<<La tipografia unui ovrei, Posmantir, din Râmnicu Sărat, s-a confiscat manuscrisul unui manifest revoluționar.>>”

„<<Judecătorul de instrucție a făcut o descindere la N. G..., corespondentul ziarului socialist România muncitoare și a confiscat acte revoluționare.>>”

„S-a arestat un anume <<Leopold H..., care, - sub pretext de a încasa, prin județ, pentru mașini de cusut vândute locuitorilor, - făcea propagandă socialistă printre țărani.>>”

„De altfel, se văd uneori țărani revoltați cerând: <<pământ și votul universal >>, - revendicări curat socialiste.”

Acești instigatori au fost aleși, fie printre studenți, - tineri puțin experimentați și naivi, care cred tot ce li se spune (sau pentru bani, bonuri de cantină etc. - n.a.); fie printre oameni de meserie, - <<clienți bine cunoscuți ai poliției>>, - care adesea treceau drept studenți; fie chiar printre **străini**, - mai ales printre basarabeni și printre bulgari socialiști, - plătiți de către Cahalurile din străinătate, pentru a pune foc în țara noastră.³¹⁷

*

Instigatorii împingeau pe țărani să dea foc și să măcelărească, spunându-le că acesta este singurul mijloc ca să dobândească pământul, pe care boierii îl stăpânesc pe nedrept. „Rezultă din ancheta făcută în județ, de către parchet, în anumite sate, că cei care au împins pe țărani la revoltă le-au spus că toate pământurile aparțin sătenilor, ... că boierii stăpânesc moșiile fără nici un drept și că **singurul mijloc** pentru țărani de a le dobândi este **răscoala**.” Acești instigatori au mers până a spune țăranilor că Regina este de partea lor și vrea ca toate pământurile să fie împărțite între ei.

³¹⁶ Ibidem, pp.157-158.

³¹⁷ Ibidem, pp.159-161.

„ <<Din comuna Cornățelul (Ilfov), s-au trimis Ministerului de interne, mai multe imprimate, care au fost împărțite prin sate și având următorul conținut: Regele a murit. Regina se găsește în capul trupelor care merg împotriva ciocoilor.>>”

„Iată unul din aceste manifeste, mai pe larg: << Oameni buni! Regele a murit. Regina a decis ca toate pământurile să fie împărțite între țărani. Dar ca pământurile să poată fi împărțite, trebuie ca voi să vă răsculați, să măcelăriți pe proprietari și pe arendași și să le dați foc la case. Numai astfel pământul va rămâne al vostru, - căci proprietarii și arendașii nu vor mai reveni niciodată. Răsculați-vă astăzi chiar, - căci altfel veți rămâne fără pământ.>>” [...]

La noi, ca și în Franța, țăranii ascultă de un ordin, - venit, nu se știe de unde. Ei au jurat chiar, că nu vor începe să lucreze pământul, înainte de a îndeplini revoluția. [...] Dar, țăranii nici nu știau **de ce se revoltă**. [...] Pentru a stimula pe cei **nedeciși**, i-au amenințat cu **incendiul** și chiar cu **moartea**. „ <<Pe un stâlp de telegraf din comuna Fulga, s-a găsit lipit un afiș revoluționar. Autorii acestui afiș amenințau că vor pune foc satului, în caz **când țăranii nu se vor răscula**.>> <<Locuitorii dintr-un sat din Râmnicu Sărat au mărturisit că au fost luați cu sila și au fost amenințați cu **moartea**, în caz când nu s-ar fi supus.>>”³¹⁸

*

În timpul revoltei, s-au văzut mulți oameni, - între alții, un politician considerabil P. P. C... (P. P. Carp - n.a.), care, de obicei, debitează ceea ce-i sugerează prietenii lui jidani, - cerând, să ne adresăm unei **puteri străine**, și anume Austriei (nu Rusiei), pentru ca să vină și să stingă focul. Și, lucru mai grav, o armată austriacă era gata să năvălească în nenorocita noastră țară. Așa, bunăoară, chiar de la începutul răscoalei: „ <<Austria mobilizează armata în Bucovina. >>” Și, a doua zi: „ <<La granița Bucovinei au sosit trei regimente de soldați austriaci.>>”

Dar cine a răspândit o asemenea idee, - și cine avea interes să o răspândească? – mai cu seamă când se cunosc urmările unei ocupații străine, venind să înăbușe o răscoală, - consecințe care ar fi fost cel puțin, să acorde tuturor jidanilor drepturile de cetățenie, atât de jinduite de jidovimea cosmopolită și mai ales de aceea ce domnește astăzi asupra Austro-Ungariei. Și numai grație înțelepciunii și energiei conducătorilor Statului nostru, am scăpat teferi de acest pericol mortal.

Vom termina printr-un pasaj din scrisoarea bravului ofițer despre care am mai vorbit și care este ca un fel de rezumat a tot ce am raportat mai sus. „ <<Din cercetările ce am făcut, - zice el, - rezultă că, în toate satele pe unde am trecut, **țăranii știau că trebuia să se răscole, cu începere din noaptea de S-tul Toader (Sâmbătă 7 Martie), până Miercurea viitoare seara, - când totul trebuia să fie distrus și exterminat; în același timp pământul trebuia să fie împărțit numai între ei. Dar sătenii nu știau pentru ce trebuia să se revolte, nici de unde le venea acest ordin de zaveră. Majoritatea nu știa nici măcar ce voia. Mai mult decât atâta, nici un țăran nu-și da seama de gravitatea faptelor pe care le comiteau. Toți erau convinși că armata este de partea lor și, mai ales, că ea nu va trage. Și când au văzut că lucrurile se întâmplă contrariu așteptării lor, după o slabă rezistență, s-au grăbit să ne întoarcă spatele.**

În toate satele, pe unde am trecut, am descoperit urme de **agenți instigatori**, care se dădeau drept studenți și promiteau țăranilor pământ. Ei puneau să se dea foc la toate conacele ce întâlneau și, trecând dintr-un sat într-altul, semănau peste tot jalea și pârjolul pustiitor.³¹⁹

*

De altfel, cine alții, - dacă nu jidovii prin Cahalele lor, - au putut să procure fondurile colosale, - care trebuie să se fi suit la zeci de milioane de lei, - fonduri necesare răsculării **unui popor întreg**.

³¹⁸ Ibidem, pp.163-166.

³¹⁹ Ibidem, pp.166-168.

Cine alții, - dacă nu ei, - au putut plăti, cu lefuri grase, pe nenumărații instigatori care, în timp de mai mulți ani, au cutreierat țara de la un capăt la altul și, cu mare băgare de seamă au scormonit în cenușă tăciunile nestins al nemulțumirii poporului, punând peste el paie.

Cine alții, - în afară de ei, - au putut cumpăra tăcerea administrațiilor de la sate, asupra conspirației, - urzită, ce e drept, în taină, - dar având loc chiar sub ochii lor; - iar, după răscoală, cine a intervenit... ca instigatorii, prinși, să fie imediat eliberați. [...]

*Prin urmare, numai Jidanii prin Cahalele lor din țară și din străinătate, au putut să adune prin cotizații, bani în mare abundență și să-i întrebuințeze la plăsmuirea acestei răscoale, de care depindea crearea Statului jidovesc, - adică îndeplinirea unui scop ce privește **pe neamul întreg al lui Israel.***³²⁰

³²⁰ Ibidem, pp.172-173.

CUM S-A AJUNS LA ACEASTĂ NOUĂ EREZIE EVREIASCĂ: A FRANCMASONERIEI

Dar pe de o parte Ovreeii, slăbiți și împrăștiați, nu puteau duce lupta pe față; pe de alta, Creștinii îi detestau și nu se încredeau în ei, mai ales când era vorba de vreo discuție religioasă.

În asemenea condiții, mai mult decât perplexe, o idee infernală ilumină devla lui Iuda. Trebuia să facă pe creștini să lupte, ei înșiși, în contra creștinismului.

Și într-adevăr, se văzură atunci apărând, una după alta, nenumărate erezii care se succedară neîncetat, din primele secole ale creștinismului și până astăzi.

*Prin sofisme, jidovii înșelără pe creștini și mai ales pe neofiți și îi transformară în ereziarci, - care în urmă căutară să distrugă spiritul creștinesc. [Notă: În Evul Mediu, în anumite societăți **oculte** de vrăjitorie, de magie, de satanism, fondate de jidovi cabaliști, aceștia perverteau pe creștini, - ale căror pasiuni le excitau, - și-i convingeau că sunt îndrăciți, despărțiți pentru totdeauna de Biserică și blestemați de dânsa. (Copin-Albancelli...)]*

Astfel s-au format toate erezii care, - de la Ebionism, până la Protestantism, - recunosc o origine jidovească.

*„S-ar putea face istoria **curentului ovreiesc** în Biserica creștină, - istorie care ar merge de la Ebionismul primitiv, la Protestantism, - oprindu-se între alții la Unitari și la Arieni.”³²¹*

*

Dintre aceste erezii jidovești, cele mai importante sunt:

1. Ebionismul și Elkesaismul, ivite la sfârșitul primului secol și formate de „judaisași încăpățânați”, care voiau să țină sabatul și aveau repulsie să convertească pe gentili, - cu alte cuvinte, erau dușmanii catolicității Bisericii. Aceste erezii renăscură, mai târziu, sub numele de Nazarenism sau doctrina creștinilor circumciși, de Anti-trinitarism, de Quarto-decimanisme etc.,... și se stinseră în cursul veacului al IV-lea. Ele reînviară, pe la sfârșitul secolului al XII-lea, în Italia de sus, constituind Pasaginismul.

2. O a doua categorie de erezii, cu care Biserica a avut mult de luptat este reprezentată de gnosa jidovească și mai ales de Nicolaitism, - despre care Sf. Evanghelist IOAN zice că face parte din „Sinagoga Satanei” – și de alte sisteme asemenea, care și ele s-au edificat pe baze iudaice.

3. Din veacul al IV-lea, „istoria **ovreilor** este legată de istoria **Arianismului**, de izbânzile și de înfrângerile lui”. Această erezie, care ataca Sfânta Treime, reuși aproape să despartă în două creștinismul și, ajutată de mai mulți împărați, îi amenință chiar existența. Biserica nu a suferit niciodată, - de la început și până în epoca actuală sau franc-masonică, - ca în timpul persecuțiilor ariene. [Notă: Oroarea lăsată de această doctrină, în sufletele creștinilor, a fost atât de adânc întipărită, că a persistat, la noi, până la începutul veacului al XIX-lea. Astfel, blestemele și afuriseniile, - conținute, de exemplu, în actele de donație, pentru a înspăimânta pe urmașii care ar fi voit să-și aproprieze moșiile închinete mănăstirilor, - sunt făcute pe numele lui Iuda și al lui Arie.]

Printre erezii de origine jidovească, - dar mai puțin importante ca cea precedentă, - să cităm pe acelea ale Unitarilor (monofizism și monotelism), care durară, din veacul al V-lea, până în veacul al VIII-lea, și pe aceea a Iconoclaștilor, care tulburară pacea Bisericii, de la începutul secolului al VIII-lea și până la jumătatea secolului al IX-lea.³²²

*

4. Manicheismul, sau gnosa persană, care fu un fel de amestec al Elkesaismului jidovesc cu doctrina lui Zoroastru, luă naștere încă din secolul al II-lea, în Persia și se întinse din ce în

³²¹ Dr. N. C. Paulescu, *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*, București, 1913, pp.192-193.

³²² Ibidem, pp.193-195.

ce, de la răsărit înspre apus. În veacul al XII-lea, această erezie reapăru în Bulgaria, iar partizanii ei, Bogomili, se răspândiră în Europa și se stabiliră, mai cu seamă, în sudul Franței, unde formară Catari, - care, în secolul următor, se numiră Albigeni. Această sectă afirma că doctrina ovreilor era de preferat aceleia a creștinilor. În contra Albigenilor, care provocară dezordini foarte grave, Biserica, pentru ca să-i extirpe, fu obligată să predice o adevărată cruciadă. [Notă: Pierre le Vénérable, starețul din Cluny, scrie despre Albigeni: „Am văzut, - prin o crimă nemaipomenită la creștini, - profanând bisericile, răsturnând altarele, arzând crucile, biciuind pe preoți, întemnițând pe călugări și silindu-i să-și ia femei, prin amenințări și chinuri.” (Drumont...)] După războiul Albigenilor, Conciliul din Latran (1215) luă hotărârea să oblige pe Ovrei să poarte, pe piept, o bucată mică de stofă galbenă, - pentru ca poporul, care e ușor de înșelat, să poată să-i recunoască și să se prezerve astfel de insinuațiile lor perfide împotriva religiei creștine.]³²³

*

5. Când Manicheismul fu învins, cu Albigenii, doctrinele jidovești găsiră adăpost la Cavalerii Templului, care mai înainte fuseseră servitori devotați ai credinței creștine.

Din actele procesului, - publicate de MICHELET în Documents inédits de l'histoire de France, - reiese că, în momentul supresiei ordinului, batjocorirea Crucii făcea parte din ceremoniile inițierii. Acești Cavaleri ai lui Crist scuipau de trei ori pe Crucifix, renegându-l. [Notă: Formula de renegare era: „Mă lepăd de Isus, - mă lepăd de Isus, - mă lepăd de Isus.”]

Sărutul rușinos completa aceste ceremonii de inițiere. [Notă: „Societățile, care se leapădă de Cristos, simt trebuința de a simboliza această înjosire, printr-un semn vizibil. Sărutul rușinos se mai întâlnește la unii franc-masoni, numiți Mopși. Postulantul, - ai cărui ochi sunt legați în timpul ceremoniei inițierii, - este întrebat ce preferă: „Să sărute posteriorul Marelui Maestru sau pe acel al Diavolului?” Cum, de obicei, recipiendarul refuză să opteze față de o alegere atât de puțin atrăgătoare, supraveghetorul lojei îi aplică, cu forța, pe buze, posteriorul unui cățel împăiat, având coada ridicată, pe care-l ia de pe masa Venerabilului și care reprezintă pe dracul. Este logic ca, cel ce disprețuiește pe Dumnezeu, să adore... curul unui câine. Ca variantă a sărutului rușinos, în unele loji se practică proba caprei lui Solomon. Venerabilul, adresându-se cu gravitate recipiendarului, îi zice: „Domnule, noi posedăm capra care a servit drept doică regelui Solomon; această capră, prin o întâmplare minunată și providențială, este încă vie... Veți ingenunchea și veți avea onoarea de a suge din tâțele ei sfinte.” Profanul, fiind fără bănuială, se pune în poziția voită și... „se pomenește, pe gură, cu posteriorul spârcăit al unui țap puturos.” (Drumont...)]

„Afacerea Templierilor se explică foarte bine, când ne dăm seama de modul de procedare al ovreilor. De altfel, acest mod de a lucra variază puțin. Jidovii corup o asociație puternică, ce le servește drept mașină de război, ca să atace cu vigoare organizația socială care îi incomodează... Îndată ce au pătruns acolo, ei procedează ca într-o societate financiară, în care sforțările tuturor nu alt scop decât a servi cauza sau interesele lui Israel, - fără ca, de cele mai multe ori, indivizii să știe ce fac.

Cavalerii Templului se găsiră în multe împrejurări în raport cu jidovii, pentru afaceri de bani, - căci, într-adevăr, prin Templieri se îndeplineau toate operațiile financiare ale Cruciadelor.” Dar, marele vis al jidovilor, - adică o **revoluție universală**, organizată de către Ordinul Templierilor, - dispăru în flăcările rugului lui Jacques de Molay, superiorul lor.

[Notă: Această revoluție fusese pregătită de multă vreme de Ovrei, - care, în plus, se bizuiau pe ajutorul regelui Maurilor din Granada și pe al sultanului din Tunis precum și pe răscoala leproșilor, foarte numeroși în acea epocă. Aceștia din urmă, - ațâțați, îndârjiți și înșelați de Israel „cu fângăduieli mincinoase de regate, de comitate și de alte bunuri materiale”, ar fi servit să otrăvească puțurile și fântânile, cu otrăvuri preparate de Jidani, și cu modul ăsta

³²³ Ibidem, p.195

ar fi aruncat pretutindeni îngrijorarea, tulburarea, nebunia, indispensabile marilor răsturnări sociale. De altfel, Ovreii ar fi lăsat pe acești nenorociți leproși să cadă în mâinile unei represii nemiloase, îndată ce ei ar fi tras, din această revoluție, tot profitul ce doreau să aibă (Drumont...) Acest plan a fost reluat, punct cu punct, în al XVIII-lea secol, în timpul marii revoluții franceze. Manualul Franc-masonilor declară că, „dacă Templierii au dispărut din ordinea civilă, ei au lăsat urma în Franc-masonerie... Marele capitol mason din Stockholm pretinde chiar că posedă testamentul autograf al lui Jacque de Molay, care a stabilit continuarea misterelor Templierilor, sub aparența confreriei mistice a Franc-masonilor” (Drumont) De aici provin și Bunii Templieri de la noi.] ³²⁴

*

6. Ajungem în sfârșit la erezia lui Luther și a tovarășilor lui. [Notă: „Husiții, - care au precedat cu puțin Protestantismul, - au fost susținuți de jidovi” (Bernard Lazare...)]

„În momentul Reformei... creștinii erau mai puțin credincioși... Averoismul (filozofie arabă) preparase această decadentă a credinței, - și se știe partea ce avură ovreii la răspândirea Averoismului, așa că lucrau astfel pentru ei. Cei mai mulți din averoiști erau increduli sau cel puțin atacau religia creștină.

În ani, care anunțau Reforma, jidovul deveni educator și-i învăță pe savanți limba ebraică; el îi iniție în misterele cabalei, după ce le-a deschis porțile filozofiei arabe. El îi înzeștră, contra catolicismului, cu redutabila exegeză pe care hahamii, în timp de veacuri, o cultivaseră și o fortificaseră, - acea exegeză (sofistică) de care va ști să se servească protestantismul și, mai târziu, raționalismul.”

„Rivalul lui Maimonide, rabi Solomon (fiul lui Isaac din Troyes, cunoscut sub numele de Rachi), precum și Tosafiştii (savanți talmudiști) făcură pe Nicolae din Lyra, care făcu pe **Luther.**” (RENAN) Într-adevăr, franciscanul Nicolae din Lyra, de origine israelită, împrumută de la acești ovrei multe din argumentele sale contra Bisericii, - și aceste argumente fură transmise lui Luther.”

Reforma și-a luat rădăcinile din izvoarele ebraice, - zice ovreii BERNARD LAZARE. Spiritul jidovesc triumfă cu protestantismul. Reforma fu, prin anumite părți, o întoarcere la vechiul Ebionism din veacurile evanghelice. O mare parte din sectele protestante fură pe jumătate ovreiești; doctrine anti-trinitare fură, mai târziu, predicate de protestanți, - între alții de Michel Servet și de cei doi Socini din Siena.” În sfârșit, să mai cităm încă doi ovrei, care vorbesc și ei de erezia lui Luther. „Orice catolic, care devine protestant, face un pas către judaism”, zice A. Weil. „Un protestant, - adaugă HEINE, - este un catolic care părăsește idolatria trinitară, pentru a merge către monoteismul jidovesc.” ³²⁵

*

Toate ereziile de origine jidovească au fost învinse de creștinism, - afară de Protestantism [...] Trebuia ca partea eretică să le fie favorabilă și să poată să se învoiască cu funcția oarbă de mâner de secure, pentru a doborî partea rămasă ortodoxă. Acesta fu rolul ce ovreii făcură să joace Protestantismului; și într-adevăr, această erezie trebuia să servească de leagăn celei mai formidabile societăți oculte, - Franc-masoneriei. [...]

Franc-masoneria, - care este minciuna întrupată, - pune în mâinile neofiților săi cărți rituale, în care povestește că „originea ei se pierde în noaptea timpurilor”. În realitate, primele loji franc-masone luară naștere în Anglita, pe la începutul veacului al XVII-lea. Deja, în 1621, când BACON scrisese la Nouvelle Atlantide, el cunoștea bine constituția acestei societăți secrete, - iar CROMWELL (1599-1658) fu susținut de franc-masoni, căci fusese protectorul jidanilor și ridicase sentința de proscricție ce apăsa asupra lor.

³²⁴ Ibidem, pp.195-197.

³²⁵ Ibidem, pp.197-198.

De altfel, toți șefii protestanți ai Engliterei găsiră că planul acestei societăți oculte este foarte propriu pentru a ataca cu vigoare principiile catolice și pentru a zdruncina națiunile care, ca Franța și ca Spania, rămăseseră credincioase acestor principii.

În urmă, Franc-masoneria fu importată, mai întâi în Franța, apoi în Spania, în Italia, în Suedia, în Țările-de-jos etc., în cursul veacului al XVIII-lea. Primele loji franceze fură fondate de la 1720 la 1730 și, în mai puțin de 25 de ani, după aceea, o mulțime de altele se constituiră, nu numai în Franța, dar și în toată Europa.³²⁶

*

Pentru a întemeia Franc-masoneria, Ovreei au luat, ca decor, o legendă din Talmud; dar au organizat această societate după modelul Cahalului.

Franc-masonii simbolizează pe lucrătorii zidari care, în timpul lui Solomon, au clădit templul din Ierusalim. Scopul actual al Franc-masoneriei este să „rezidească templul lui Solomon”, - ceea ce înseamnă, vorbind fără metaforă, să restabilească dominația lui Israel asupra tuturor națiilor pământului. [...] „**Franc-masoneria, care este incontestabil de origine ovreiască, este pentru israeliți un instrument de acțiune și de luptă, de care se servesc în mod secret.** Jidovii, - atât de remarcabili prin instinctul lor de dominație și prin știința lor de a governa, - au creat Franc-masoneria ca să înroleze într-înșea oameni care, **neapartinând neamului lor, se angajează totuși să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni**”. [...] Franc-masoneria se compune din loji, formate de un număr limitat de aderenți, - adică de vreo cincizeci la număr. După cum Cahalurile au, ca șef, un haham care este asistat de mai mulți funcționari ai Sinagogii, - lojile au în capul lor un Venerabil, care este ajutat de mai mulți demnitari ai templului masonic. [...]

Finanțele lojilor, - ca acelea ale Cahalelor, - consistă în contribuții fixe ale membrilor și în daruri voluntare. Ele sunt destinate întreținerii lojilor... și formării de fonduri electorale. Afară de asta, - ca și pentru Cahale, - toate lojile dintr-o localitate sunt intim legate unele de altele și se ajută între ele recipoc. [...]

Într-adevăr, Franc-masoneria posedă încă o altă organizație, ocultă **chiar pentru membrii săi.** Ea se compune dintr-o întregă ierarhie de grade. Cele dintâi grade sunt: ucenicul, soțul și maestrul. [...] Este adevărat că acești membri lucrează ei înșiși; dar ei nu sunt decât instrumente fără inițiativă, conduse de persoane misterioase, - adică de jidani. De altminteri, cea mai mare parte dintre francmasoni au intrat în această societate, fiind momțiți cu fâgăduieli de ajutoare mutuale, mai ales materiale, comerciale sau de alt fel, - și sunt convinși că fac parte dintr-o asociație filantropică.³²⁷

*

Iată ce conține prospectul pe care Franc-masoneria îl înmână viitorilor săi slujitori: „Franc-masoneria, instituție esențialmente filantropică, filosofică și progresivă, are drept obiect căutarea **adevărului**, studiul moralei și practica solidarității. Ea lucrează la ameliorarea materială și morală precum și la perfecționarea intelectuală și socială a omenirii”. Și când te gândești că nimeni nu se întrebă de ce se ascunde această societate, când are un scop atât de sublim ca acela de a căuta adevărul? Ei bine, îndărătul perdelei se petrec lucruri care nu se pot mărturisi și această asociație ocultă nu este zidită decât pe minciună.

Deasupra acestor trei grade, - ucenic, soț și maestru, - grade zise inferioare, mai există altele care le sunt superioare, - care nu se dobândesc decât mai târziu, după un stagiu mai mult sau mai puțin lung, - ce corespund la trepte mai înaintate de inițiere – și dintre care vom cita numai pe al 18-lea grad: Rose-Croix, - pe al 30-lea grad: Kadoș – și pe al 33-lea grad care se pare că este cel mai înalt din ierarhie. [...] Franc-masonii din gradele joase n-au dreptul să intre în atelierile gradelor mai înalte. Dar, masonii cu grade superioare sunt ținuți să frecventeze, cu sârguință, atelierile inferioare, - iar această obligație este atât de riguroasă, că

³²⁶ Ibidem, pp.199-200.

³²⁷ Ibidem, pp.200-204.

cel ce n-ar îndeplini-o ar fi dat afară din societate. De altfel, prin intermediarul acestor grade superioare, ajung la loji **deciziile voinței nevăzute** care dirijează Franc-masoneria. ³²⁸

*

La gradul de Rose-Croix se reprezintă o parodie a ultimei cine a lui Iisus Hristos, - și așa mai departe. Mulți profani, intrând în Franc-masonerie și supunându-se stupidelor și ridicolelor probe de inițiere, se simt rușinați și nu mai pun picioarele în vreo lojă. Dar Franc-masoneria n-are trebuință de asemenea indivizi, cu spirit independent. Caraghioslăcul, aruncat cu profuzie peste organizarea acestei societăți secrete, are drept scop să ascundă mai bine puterea ocultă a lui Iuda și, în același timp, să arate gradul de răbdare și de idiotie al masonului. De altfel, cei mai buni francmasoni nu sunt decât niște dobitoace foarte limitate în ceea ce privește intelectul și au, mai ales, o cultură foarte mărginită.

Într-adevăr, masonii „se recrutează, în mare parte, printre ariviștii și printre neizbutilii carierelor liberale (medici fără clientelă – avocați fără procese – studenți care nu-și văd de treabă și care preferă politica, școlii – institutori și profesori care caută, în afară de capacitățile lor profesionale, tithuri la înaintare etc.), - printre funcționari ambițioși, - printre industriașii, negustorii... și prăvăliașii de tot felul: cârciumari, birtași, băcani, cafegii, croitori, măcelari etc. D. COPIN-ALBANCELLI, care i-a văzut de aproape, îi numește **ignoranți**, - și această ignoranță fundamentală îi face, mai ales, în stare să se supună la cele mai detestabile influențe”. [...]

Într-adevăr, franc-masonii de grad inferior sunt observați fără să bănuiască nimic, în timp de mai mulți ani, de către masonii de grade superioare și nu sunt ridicați în rang, decât atunci când sunt judecați că sunt capabili de a transmite altora inspirațiile directrice. Dar cea mai mare parte dintre franc-masoni, nu se suie dincolo de gradul de Maestru. Franc-masoneria minte deci când își zice ei însăși egalitară și democratică. ³²⁹

*

Prin urmare, Franc-masoneria, considerată în totalitate, este compusă din o suprapunere de societăți și fiecare din ele este secretă pentru cele ce se află sub dânsa. De sus până jos, ele lucrează unele asupra altora în același mod cum societățile inferioare lucrează asupra lumii profane. În capul Franc-masoneriei, în vârful gradelor și al asociațiilor, se găsește **un grup de oameni care dirig toată această colosală organizație. Acest consiliu superior este compus din șefi necunoscuți, chiar de masoni având cele mai înalte grade; și acești șefi necunoscuți sunt, toți, fii unui același neam și adepții unei aceleiași religii, - adică Jidovii.** [...]

Vom mai adăuga că una din principalele ținte ale acestei răufăcătoare asociații este de a se întinde asupra întregului pământ și de a stabili astfel **Republica universală ovreiască**, - prescrisă de Talmud. „În ochii masoneriei <<marea misiune a Franței este de a prezida la organizația Republicii universale>>, - al cărei președinte va fi un fiu al lui Iuda. De altfel, <<**Franc-masoneria se forțează să prepare Statele-Unite nu numai din Europa, ci din lumea întreagă**>>.”

Dar Franc-masoneria are o mulțime de apendice; ea a creat un număr considerabil de asociații pe care le vom numi **sub-masonerii**. Asemenea codițe sunt, de exemplu, Ligile liberei cugetări (Libre-Pensée), - acelea ale Drepturilor omului și ale cetățeanului, - acelea ale Învățământului, - Casele școalelor, - Cercurile de studii, - Societățile de biblioteci, de conferințe, de Universități populare... până și sindicatele de lucrători.

„Astfel, în 1891, la Congresul Lojilor din Miază-zi, s-a aflat că <<libera-cugetare franceză numără 600 grupuri, a căror formație este datorată, în mare parte, Franc-masoneriei>>. La Conventul din 1900, F. Lecoq făcu declarația următoare: <<Nu trebuie să uităm că, alături de Franc-masonerie, mai sunt și **fūcele** Franc-masoneriei: liga învățământului, societățile... Universităților populare>>. În 1894, Congresul masonic recomandă crearea de societăți care să lucreze sub inspirația masonică, mascând totuși masoneria: <<Acest mijloc ne va procura ocazia

³²⁸ Ibidem, pp.205-206.

³²⁹ Ibidem, pp.208-210.

de a face să predominie ideile noastre pretutindeni, dacă avem talentul de a organiza aceste societăți, stând însă între culise>>.’’³³⁰

*

Dar, ce se face în lojile masonice? **Începi** – zice COPIN-ALBANCELLI – **prin a asculta predici și, mai târziu, predici tu însuși altora.** (cam același lucru, s-a făcut în România, prin experimentul reeducării din unele închisori comuniste!... - n.a.) Aceste predici se desfășoară, de obicei, pe două teme:

1. – Franc-masoneria este o instituție sublimă, sfântă și sacră; ea este eterna începătoare a tot ce se face bine și mare în omenire.
2. – Franc-masoneria are un dușman, - creștinismul și în particular catolicismul, - pe care trebuie să-l urăști și să-l combați. [...]

Dar să ascultăm pe DRUMONT care o să ne-o spună: „<<Sărăcia, - după F. Ragon, - este lepra hidoasă a masoneriei>>. <<Nu introduceți niciodată în Ordin decât oameni care pot să vă prezinte mâna, iar nu să v-o întindă>> - adaugă F. Bernouville. Pentru F. Bazot, - <<săracul, masonul care întinde mâna, este un geniu rău-făcător care te chinuiește pretutindeni și în tot minutul. Nimic nu te poate sustrage să nu te plictisească și obrăznicia lui nu cunoaște nici margini nici obstacole. Îl găsești când te scoli, în momentul afacerilor tale, la masă, când ieși... Mai bine ar fi să întâlnești o mână armată cu un pumnal; ai putea cel puțin să opui curajul, cuțitului asasin>>.’’ [Notă: Anumite societăți masonice sunt francamente satanice. Inițiații lor profesează cultul lui Lucifer, adorând pe acesta ca fiind adevăratul Dumnezeu. Ei sunt animați de o ură implacabilă în contra Dumnezeului creștinilor, pe care îl declară înșelător. Ei au chiar o formulă care le rezumă starea de spirit: G... E... A... A...L... H... H... H... A... D... M... M... M..., - ceea ce înseamnă: Glorie și iubire lui Lucifer; ură, ură, ură, Dumnezeului blestemat, blestemat, blestemat. <<Am putut constata, zice Copin-Albancelli, - că o asemenea asociație, - formată din bărbați și din femei, - este o adevărată școală de desfrânare, care întrece tot ce se poate închipui, - și chiar asasinatul e adeseori practicat>>. În ritualele masonice există o legendă după care franc-masonii ar descinde toți din Hiram, - constructorul Templului din Ierusalim, - și din Balkis, regina din Sabba. Aceștia ar fi, amândoi, urmașii lui Cain, - care, în loc să fie fiul lui Adam și al Evei, ar fi Fiul Evei și al lui Eblis, îngerul de lumină, adonai Lucifer.]

Prin urmare, „ceea ce caracterizează masoneria, este un sentiment, - necunoscut până la dânsa, - un sentiment cu adevărat diabolic: ura săracului...’’. Și când te gândești că săracul este marele prieten al lui Dumnezeu! Franc-masonul are, ca ovreiu (și protestanții - n.a.), cultul bogăției, - adunată nu importă cum. Intrați în orice lojă și „niciodată nu veți auzi pe nimeni să ceară să se atingă de miliardele jidanilor’’.³³¹

³³⁰ Ibidem, pp.210-212.

³³¹ Ibidem, pp.213-215.

UN RĂZBOI RELIGIOS ÎN CARE ESTE ATRASĂ OMENIREA SAU RĂZBOIUL OMULUI ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU!

Aruncându-ne doar o privire asupra evenimentelor petrecute în istoria omenirii, mai cu seamă după sfârșirea în două a Bisericii Creștine în anul 1054, nu putem nega îndepărtarea omului de spiritul învățăturilor creștine, de harul lui Dumnezeu și de pilda jertfei lui Iisus Hristos. Biserica Catolică a ales să-și urmeze propriul ei drum și s-a pulverizat parțial în multe secte, autoprocimate «reformatoare», în vreme ce Biserica Ortodoxă (bizantină) a căutat să mențină tradiția creștină și preceptele ei într-o formă cât mai nealterată.

Trebuie să mai recunoaștem, că a existat încă din vremuri foarte îndepărtate un război sau o rebeliune împotriva lui Dumnezeu, care cunoaște în prezent o amploare fără precedent în istoria omenirii, în ce privește dimensiunea globală și formele de manifestare. Această ofensivă mondială a Antihristului vizează amăgirea cât mai multor oameni (de preferat creștini) și obținerea acceptului oamenilor, apoi a puterii totale și definitive. Tocmai de aceea, constatăm un atac concertat asupra omului contemporan, care de cele mai multe ori nu mai găsește drumul către adevăratul Dumnezeu și alunecă pe panta unor rătăcirii tot mai greu de deslușit.

Pentru a înțelege mai bine toate aceste lucruri, am considerat că sunt edificatoare mai multe fragmente din lucrarea autorului grec **K. KAPOYEYOY** – *Noile Buletine Antihrist 666*, apărută în Atena, în 1993.

*

Planurile oculte și satanice puse la cale împotriva creștinilor creează lumii în care trăim o imagine de apocalips. O seamă de organizații internaționale de factură politică, economică, științifică, culturală, religioasă sau ocultă militează pentru o nouă ordine mondială și pentru instituirea unui guvern mondial, care, chiar dacă nu va fi condus de la început de Antihrist (personal), anunță vremurile cele de pe urmă ale lumii. Ce este, oare, noua eră la care lucrează cu sânge Francmasoneria și sionismul mondial, dacă nu sfârșitul lumii acesteia creștine? Nu este vorba de o nouă eră și o nouă ordine într-un stat sau altul, ci de o nouă eră la scară planetară și de o nouă ordine mondială.

*

Creștinii au fost și sunt victimele violenței Satanice. La început, în primele veacuri, creștinii, au avut de urcat “muntele suferinței” pricinuit de persecuțiile împăraților păgâni (cu un număr enorm de martiri, care au plătit cel mai adesea cu viața, curajul lor de a nu-și lepăda credința - n.a.), apoi după câștigarea libertății la începutul secolului al IV-lea au avut de trecut prin “pădurea cu fiare sălbatice”, plină de eretici și erezii, care pândeau la tot pasul să sfârșie conștiința curată a creștinului. Dar nici după trecerea acesteia drumul nu s-a sfârșit. El a dat în “mlaștina deznădejdi”, acolo unde cărarea pare a se pierde; este perioada celui de-al doilea mileniu al erei creștine (evul mediu).

Mai întâi mileniul al doilea debutează prin ruperea Bisericii creștine în două (Biserica Romei la anul 1054 se rupe de trupul Bisericii lui Hristos), ca mai pe urmă începând cu secolul al XVI-lea să se pulverizeze în mii de secte. Bietul creștin, pus în fața acestui fapt, nu mai știe uneori încotro s-o apuce. În anul 1054, orgoliul cardinalului Humbert a condus la sfârșirea Bisericii în două. În secolele XIV – XV, prereformatorii Jan Hus, John Wiclif, Savonarola, clatină Biserica Apuseană, iar în secolul al XVI-lea Luther, Zwingli și Calvin produc răni noi în trupul Bisericii. Toate aceste evenimente au fost provocate de organizații oculte anticreștine. Trebuie să știm, de pildă, că Luther era rosicrucian. Frățiile și ordinul rosicrucienilor, după cum consemnează istoriografia, s-au constituit în secolul XVI-XVII, dar existența unor comunități de rosicrucieni este atestată încă din anul 1250, deși denumirea se trage abia de la Christianus Rosecreutz (1378-1484). Unul din țelurile lor fusese Reforma, iar marii reformatori de mai târziu s-au inspirat din ideologia lor. Frământările ulterioare a protestantismului,

sectarismului diferitelor “biserici libere” a fost de asemenea opera unor francmasoni. Wesley, Chalmers, Zinzendorf au fost francmasoni. **O Biserică puternică era greu de distrus printr-o luptă fățișă. De aceea întâi trebuia scindată Biserica cea una prin deformarea unei părți a ei: urma apoi pulverizarea părții reformate, din molozul rezultat trebuind să se edifice o nouă unitate, mai tolerantă, mai democratică, mai deschisă, adică mai ecumenică.** Secte precum “știința creștină”, mormonii, martorii lui Iehova, antroposofii sunt creaturile lojelor francmasonice. Mai mult decât atât, începând cu Conciliul II Vatican, chiar papii ar fi francmasoni.

*

Masoneria este o organizație mistică cu scopuri secrete. Primele trei grade reprezintă doar nada și legitimația umanistă a francmasoneriei (când libertatea de credință este/pare totală). Ziarul mason “România liberă” din 19 iunie 1993 publică un interviu cu dl. Mihai Musceleanu, mare secretar general al Supremului Consiliu al Ordinului Masonic Român, în care se încearcă o prezentare umanistă a masoneriei. În cel din 18 octombrie 1993 (p.16), se anunță că de la 15 octombrie au fost transferate în România toate demnitățile Supremului Consiliu Masonic; “prerogativele de Suveran Mare Comandor al Supremului Consiliu de gradul 33 și ultim pentru România al Ritului Scoțian Antic și Acceptat se vor exercita de dl. Dan Amedeo Lăzărescu”. Abia gradele superioare, cele care descind din Ordinul Cavalerilor Templieri, devin periculoase (retragerea fiind echivalentă cu o sinucidere). Templul umanist al francmasonilor este “sinagoga lui Satan”, este reuniunea ecumenică în rebeliune a creaturilor împotriva Creatorului sub stindardul înșelător al fraternității, al toleranței, al umanismului celui fără de Dumnezeu. **Cum masoneria de astăzi este organizată de evreii sioniști, războiul dus de ea este îndreptat cu îndârjire specială împotriva creștinismului.** Dogma jidovească și spiritul jidovesc, teorie și realizare, totul este îndreptat împotriva Bisericii creștine și împotriva capului ei nevăzut, Iisus Hristos, este strigătul de alarmă al unui eminent creștin (Em. Barbier). “Evangheliile trebuiesc arse – scrie rabinul Tarphan -, fiindcă păgânismul este mai puțin periculos pentru credința evreiască decât creștinismul”. “Război de moarte creștinismului” răcnea Fr. Viviani. “Trebuie să extirpăm lepra devorantă a creștinismului”, țipa Gambeta. Va veni vremea - cobește un înverșunat mason -, când crucile și icoanele vor fi aruncate în foc, potirile și vasele sfinte schimbate în unelte folositoare, bisericile prefăcute în săli de concert, de teatru sau de adunări, și când n-ar putea sluji unui asemenea scop, în hambare de grâu, și în grajduri de cai”. Cobirea s-a împlinit întocmai cu bolșevismul rusesc și cu revoluția spaniolă, amândouă roade ale francmasoneriei.

*

Un alt ordin secret este și cel al Iluminațiilor. A fost întemeiat de iezuitul A. Weishaupt la 1 mai 1776, ordin care a câștigat adeziuni mai ales aderării casei Rothschild. Este una din cele mai puternice organizații de pe pământ care militează pentru noua ordine mondială. Urmașul lui Weishaupt a fost Giuseppe Mazzini, care a elaborat un plan de instituire a dominației mondiale prin trei mari războaie. “Planul poate fi găsit la Biblioteca Muzeului Britanic din Londra. Două războaie mondiale s-au derulat deja: al treilea va fi declanșat în jurul focarelor de beligeranță din Orientul Apropiat, unde s-a instalat inespugnabil fortăreața intereselor sionismului politic. Părinții sionismului politic au fost cu toții francmasoni: Moses Hess, Lionel Rothschild, Edmond de Rotschild, Theodor Herzl. Religia celor ce-și spun iluminații este ritul Palladin, adică închinarea la Lucifer. Iluminatul suprem Albert Pike, a formulat dogma divinității lui Lucifer la 4 iunie 1889 în ale sale “Instrucțiuni”: “Lucifer, Zeul Luminii, luptă împotriva lui Adonai, zeul Bibliei; da, Lucifer e Dumnezeu”. Același lucru îl mărturisesc majoritatea formațiilor rock în cântecele lor”.

*

Ordinul Templierilor a fost întemeiat în 1118 de Hugo von Payen. Întorcându-se din Țara Sfântă în Franța, a devenit aici o importantă forță politică, edificată pe esoterică, pe

cunoștințele gnostice aduse din Orient, preluate de la inițiații islamici. După ce puterea lor a crescut foarte mult, concurând structurile statornicite, regele francez și papa le-a zdrobit ordinul, cu neobișnuită violență, în 1307. Au reușit însă să penetreze în ramura britanică, respectiv scoțiană a francmasoneriei. Gradele Cavalerilor Templieri cuprind Crucea Roșie, Ordinul Maltez-Ioanit, Ordinul Templier. Henry Dunant, întemeietorul Crucii Roșii, a fost francmason de gradul Cavalerilor Templieri. Maltezii și Ioaniții sunt destul de familiari românilor datorită prezenței lor în convoaile de ajutoare din timpul Revoluției (din 1989).

*

Umanismul și Renașterea din evul mediu sunt rodul organizațiilor oculte, indiferent cum s-ar numi ele. Atât Umanismul cât și Renașterea au efectuat schimbări profunde asupra modului de gândire al omului acestei perioade. Cauzele care au născut cel două curente se regăsesc, în hermetismul care a început să intre în Europa creștină începând cu sec. al XII-lea, prin traducerea unor lucrări de filosofie și ocultism din limba arabă, în cadrul diasporei evreiești. Din vechea filosofie antică, scolasticii au fost cei care au pus început explicării pe cale rațională a științelor oculte. Scrierile lui Avicena, Averoe, Maimonide influențează gândirea lui Albertus Magnus (1207 - 1280), care a fost învățătorul lui Toma d'Aquino, prin care filosofia pătrunde în teologia Bisericii Catolice.

Sec. XIII – XIV sunt caracterizate de activitatea mișcărilor pietiste, care manifestau de cele mai multe ori o acțiune centrifugă față de Biserica oficială. Peste secolul al XV-lea și-a pus amprenta agitația creată de prereformatori: J. Hus, J. Wiclif, Savonarola, care va duce în secolul următor la izbucnirea Reformei, declanșată de Luther. Cu epoca umanistă, gnosticismul obține o mare victorie asupra Bisericii. Științele raționale nu erau altceva decât o traducere pe înțelesul maselor largi a “adevărurilor” deținute de științele oculte. Renașterea era rezultatul unor forțe oculte care puneau început unei reforme universale a lumii. În aceasta erau implicați membrii Ordinului Rosicrucienilor. Continuând și dezvoltând speranțele și obiectivele neoalchimismului din Renaștere, în primul rând ideea răscumpărării Naturii, spirite atât de diferite precum Paracelsius, John Dee, Comenius, J.V. Andrae, Fludd sau Newton vedeau în alchimie modelul unei întreprinderi nu mai puțin ambițioase, anume desăvârșirea omului printr-o nouă metodă de cunoaștere. Din perspectiva lor, o asemenea metodă trebuie să integreze într-un creștinism nonconfesional tradiția hermetică și științele naturale, adică medicina, astronomia și mecanica. Acest tip de “cunoaștere” râvnită și, în parte, elaborată în sec. al XVII-lea, reprezintă ultima încercare întreprinsă în Europa creștină în vederea dobândirii “științei totale” (M. Eliade).

*

Umanismul s-a desprins treptat de orice conștiință a divinului și a divinizat omul și umanul. Cunoașterea umanistă este copleșită de descoperirea lui Copernic. Rosicrucieni au fost Dante Alighieri, Roger Bacon, Albertus Magnus, Paracelsius, Comenius, Descartes, R. Fludd, I. Newton, Robert Boyle, G.B. Leibnitz, John Dee (născut în 1527), celebru alchimist, matematician și enciclopedist, care l-a asigurat pe împăratul Rudolf al II-lea că știe secretul transmutării, considera că o reformă spirituală de anvergură mondială putea fi efectuată grație forțelor declanșate de “operații oculte” în primul rând de operațiile alchimice.

Lucrările de bază în alchimie erau cele ale lui Hermes Trismegistul și “Fama Fraternitas” socotită de unii istorici a lui Johann Valentin Andreae. Andreae sugera constituirea unei comunități de savanți, care să elaboreze o nouă metodă de educație, întemeiată pe “filosofia alchimică”. Între numeroșii admiratori ai reformei învățământului cerute de “Fama Fraternitas” se numără și Robert Fludd, membru al Colegiului Regal al Medicilor; el era în același timp și fervent aderent al alchimiei mistice. El susținea că este imposibil să stăpânești filosofia naturală fără un studiu amănunțit, adâncit al științelor oculte.

Până de curând nu se bănuia rolul lui Newton în această mișcare generală, o întregă “renovatio” a religiei și culturii europene, prin intermediul unei sinteze îndrăznețe a tradițiilor

oculte și a științelor naturale. Ca mulți alți contemporani ai lor, hermeticii și alchimiștii filosofi așteptau - unii dintre ei pregăteau cu febrilitate -, o reformă generală și radicală a tuturor instituțiilor religioase, sociale și culturale. Prima etapă cuprindea învățământul. Autorul lucrării "Fama Fraternitas" dezvăluie existența unei societăți secrete a Trandafirului și a Crucii. Întemeietorul ei, Christianus Rosecreutz, ar fi stăpânit "adevărurile secrete ale medicinei" și pornind de aici, toate științele. Autorul micii cărți, mai sus amintite, se adresa tuturor savanților Europei, cerându-le să se asocieze confreriei, ca să se poată săvârși reforma sistemului de educație, altfel spus să grăbească procesul "renovatio" al lumii occidentale.

*

În mai puțin de zece ani, programul propus de misterioasa societate a rosicrucienilor era discutat în câteva sute de cărți și broșuri. Tipărirea cărții "Fama Fraternitas" a avut loc în anul 1614. În rândul umaniștilor amintim pe Petrarca (1304 - 1374), Lorenzo Vallo (1405 - 1457), Pico della Mirandola (1463 - 1494), Marsilio Ficino (1433 - 1499), care traduce din latină din operele lui Platon și Plotin, Egidio da Viterba (1469 - 1532) și Erasmus (1469 - 1536). Lefèvre d'Etaples (1460 - 1537) introducea hermetismul în Franța. Vreme de două secole, hermetismul a obsedat pe mulți teologi și filosofi, credincioși ori necredincioși. În secolul al XVI-lea, în Franța, ca și în alte părți, din Europa, valoarea exemplară a hermetismului ținea mai ales de universalismul său religios, susceptibil să restaureze pacea și armonia.

În concluzie, evoluția gândirii creștine în evul mediu o putem împărți în două. Și anume până în epoca Renașterii și a doua de la Renaștere până astăzi. Dacă până la Renaștere putem identifica ușor sectele de sorginte gnostică, după această dată, gândirea gnostică penetrează pe nesimțite în conștiințele creștinilor. Un rol important în acest sens l-au avut mișcările pietiste și mistice prin aceea că au răspândit în rândul maselor largi de credincioși ideile gnostice.

O mare influență asupra gândirii europene începând din sec. al XII-lea a avut-o și opera lui Giacchino da Fiore, personalitate influentă care a avut relații cu puternicii vremii. A lăsat o bogată operă exegetică și profetică alcătuiind modelul unei teologii a istoriei împărțită în 3 epoci. Propăvăduia încheierea celei de a doua etape în anul 1260, când va începe epoca dominată de Duhul Sfânt. Direct sau indirect, giacchinismul a influențat comunitățile fraticellilor, pe begarzi și beguine și schema sa o găsim și la Arnould de Villanova și la discipolii acestuia. Mai târziu spre sfârșitul sec. al XVI-lea și începutul sec. al XVII-lea importanța concepțiilor giacchiniste este descoperită de primele generații de iezuiți. Giacchino a influențat, se pare, și pe Lessing care la rândul său a influențat și pe Auguste Comte. La fel și pe Fichte, Hegel, Schelling care erau adepți ai teosofiei. Ideile gnostice au pătruns în rândul maselor mai ales datorită sectei bogomililor în sud-estul Europei (despre care pomenește chiar și Mihai Eminescu - n.a.), iar după sec. al XII-lea în Apus, prin urmașii acesteia, în special, catharii și albigenzii.

*

Am văzut până aici cum gândirea creștină a fost penetrată de științele oculte și cum s-a pus la cale o conspirație a savanților pentru o "renovatio" a religiei și culturii europene. Dar ce legătură pot avea toate acestea cu francmasoneria de la care am pornit? Un rol deosebit în formarea francmasoneriei speculative au avut-o Ordinul Templierilor și rosicrucienii. Afluxul rosicrucienilor către francmasonerie s-a petrecut în Anglia, la sfârșitul sec. al XVII-lea. **Francmasonii au preluat toate idealurile de la rosicrucieni, între care și cel al revoluției morale universale.** De pildă, între anii 1771-1779 prestigiul francmasoneriei speculative crește atât de vertiginos încât toată nobilimea, toți oamenii de știință, toți academicienii, toți oamenii politici din Franța devin masoni. **Din anul 1791 masoneria europeană începe edificarea doctrinei sale politice, bazată pe manipularea maselor și aplicarea dură a mijloacelor represive. Această doctrină va fi perfecționată în timpul revoluțiilor și teroriilor comuniste.**

Unul din idealurile persistente a fost constituirea Statelor Unite ale Europei. O clipă, masonii au crezut că Napoleon e merit să realizeze acest vis, dar s-au înșelat. Se va înființa

Societatea Națiunilor, apoi ONU, Europa însă, rămânea mereu divizată. Dar la 12 decembrie 1990, Parlamentul european a adoptat raportul lui Emilio Colombo asupra "bazelor constituționale ale Uniunii europene". Astăzi mult visatele State Unite ale Europei sunt pe cale de a se naște. Începând cu 1 noiembrie 1993 intra în vigoare Tratatul de la Maastricht, care prevedea printre altele că locuitorii Comunității Europene vor deveni "cetățeni ai Uniunii" (europeni) și că Banca Centrală Europeană va fi înființată nu mai târziu de 1999, când va emite o monedă unică. Efectele imediate ale adoptării constituției Uniunii sunt: emiterea unei monede europene, care va înlocui monedele naționale și apariția noțiunii de "cetățean european". **Dacă masoneria europeană visează realizarea Statelor Unite ale Europei, în schimb masoneria universală, care este subordonată sionismului internațional (oligarhia financiară și politică evreiască), visează realizarea unei noi ordini mondiale, stabilirea unui conducător mondial într-un guvern mondial.**

*

Sclavi au existat din totdeauna. Este o constatare ce se poate verifica. Majoritatea oamenilor sunt robi, fie altor oameni, fie patimilor, fie Satanei căruia i s-au vândut. Au existat sclavi în antichitate, au existat și în era creștină, există și astăzi, și vor exista până la sfârșitul acestei lumi. Acceptarea subordonării este o atitudine înscrisă genetic în ființa noastră, pe lângă aceea a demnității umane. Și toți oamenii au această genă activată. În antichitate, o minoritate uzând de forță a reușit să se impună maselor și să le subjuge până acolo încât sclavii ajunseseră să fie scoși din categoria umană. Căci în ei gena demnității umane fusese total dezactivată.

A venit creștinismul și a schimbat fața lumii, cum nu au făcut-o și nu o vor face alte religii. Creștinismul a spiritualizat relațiile dintre oameni, arătând că toți oamenii sunt frați între ei cu aceleași drepturi și datorii unii față de alții și împreună "robi al Domnului". Dumnezeu este Stăpânul. Prin creștinism se restabilește demnitatea umană în toți oamenii, care vor urma lui Hristos.

Omule! Dacă vrei să-ți fie ție bine (dacă vrei să te mântuiești) supune-te lui Dumnezeu. Supune-te poruncilor lui Dumnezeu. Tu nu poți depăși starea de sclav! Alege! Alege să fii robul lui Dumnezeu sau robul Satanei și al oamenilor!

În numele libertății o minoritate ocultă încearcă să ne convingă că Legea lui Dumnezeu nu este dreaptă. Dumnezeu a zis: "Eu sunt Cel ce sunt", ei zic: "Fii tot ce poți fi! Tu ești Dumnezeu". Dumnezeu a zis: "Eu sunt Dumnezeul tău, să nu ai alți dumnezei afară de Mine". Ei zic: "Închină-te la orice dumnezeu, dar descoperă dumnezeul din tine". "Dumnezeu a zis: "Să nu ucizi". Ei zic: "Nu există ucidere, ci doar legitimă apărare". **Dumnezeu a zis: "să nu curvești". Ei zic: "Curvia este religia noastră. Poți să curvești cum vrei și cu cine vrei. Prin ea ajungi la Dumnezeul nostru". Ce-nseamnă aceasta? Înseamnă să urmăm lui Lucifer care a vrut să se facă pe sine dumnezeu.** Să credem, adică, că noi putem depăși condiția de robi (creaturi), ca mai apoi să ne răzvrătim împotriva lui Dumnezeu, cu gândul de a deveni stăpâni pe noi înșine. Dar acest lucru nu se poate.

*

Putem respinge darurile lui Dumnezeu ce decurg din supunerea față de poruncile Lui, dar să-i luăm locul nu putem. Nici Lucifer n-a putut. Când a gândit să-și pună scaunul mai sus decât a lui Dumnezeu, a și căzut în prăpastia iadului, devenind din înger al luminii, înger al întunericului și al groazei. Diavolul de mii de ani încearcă a-i înșela pe oameni ca să-l proclame Dumnezeu. **De sute de ani organizații oculte, secrete, vândute Satanei pun la cale o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu în care să fie atrasă omenirea întreagă.** Această minoritate ocultă odată cu ridicarea omului împotriva lui Dumnezeu activează și gena supunerii necondiționate față de o autoritate (chiar închipuită, promovată de mass-media). **De-a lungul timpului dictaturile nu au reprezentat altceva decât niște experiențe de activare a genei supunerii necondiționate.** La început s-a uzat de practici magice, de vrăjitorie, alchimie, astrologie ș.a., cu

timpul, însă, s-au folosit din plin toate cercetările și descoperirile științifice, care, în trecut fie spus sunt rodul geniului faustic.

Acum, pe lângă vechile metode de manipulare a maselor se utilizează și parapsihologia (mai puțin cunoscută), care nu este altceva decât ridicarea la rang de știință a vechilor practici magice. Atât de intensă este această manipulare, începută încă de la nașterea omului, încât noi fără să ne dăm seama devenim sclavii acelei minorități care conduce din umbră. Sclavia ajunge să devină parte integrantă din viața noastră. Începem să nu ne simțim bine decât dacă suntem sclavi. De multe ori s-a afirmat după revoluția din decembrie 1989 că nu știm ce să facem cu libertatea noastră. Acest lucru se descoperă ca o dovadă a celor afirmate mai sus. Ni s-a inhibat, prin mijloace oculte, magice și parapsihologice gena gândirii, acțiunile noastre scăzând spre limita reflexelor condiționate. Se lucrează consecvent la îndobitocirea omenirii. Nimic exagerat! Citește "Protocoloalele Înțelepților Sionului " și te vei convinge!

*

Liber cu adevărat este doar cel care are curajul să mărturisească adevărul chiar cu prețul de a fi socotit nebun sau chiar cu prețul vieții". Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi", spune Mântuitorul.

Noi, creștinii de azi, nu trebuie să ne temem că sfârșitul este aproape și că s-ar putea să-l apucăm. Cu o moarte toți suntem datori, iar la judecată, mai devreme sau mai târziu, tot vom ajunge. Se teme de moarte cine nu nădăjduiește în Înviere, iar de judecată se teme cel care este necinstit cu sine, cu semenii și cu Dumnezeu. Așa cum primăvara se cunoaște că este aproape când vedem copacii că înfloresc, tot așa putem cunoaște că sfârșitul este aproape când vom vedea împlinindu-se "semnele vremurilor".

A crede în Hristos înseamnă a-l respinge pe Antihrist și a refuza toate cursele lui. Oricât de mari ar fi muncile și chinurile la care vom fi supuși, noi să nu ne închinăm lui și nici să-i primim semnul, care înseamnă lepădarea de credință. Preferați de zeci de mii de ori moartea fizică în locul celei sufletești, care se înfăptuiește și prin semnarea cererii la primirea noului buletin de la autorități (de cetățean european).

Apartenența confesională trebuie înscrisă în noile buletine. Cu înscrierea religiei în noile buletine vor fi deranjați poate numai ereticii care sunt (în Grecia). Aceștia având interesul să trăiască în umbră și ca să se ascundă. Se tem că se va afla câți dintre ei conduc destinele unui popor ortodox. Cu toate acestea și aceia vor trebui ca să aibă curaj și îndrăzneală ca să înscrie în buletinele lor religia pe care o mărturisesc. Așa ceva nu prejudiciază și nici nu asuprește libertatea religioasă. Va trebui ca fiecare să aibă curaj și să mărturisească ce este și să-și asume răspunderea pentru ceea ce crede. Religia este un element de bază al identității omului. Tentativa de a nu înscrie religia în noile buletine, pentru că, chipurile, mâine grecul poate trece la altă religie, este nefondată și vicleană. Precum o mare greșală va fi și înscrierea, poate, a numărului 666, care este numărul lui Antihrist și care dăunează și trădează credința ortodoxă a poporului. Scrierea mecanică a noilor buletine, fără sistemul de codificare prin linii și votarea legii "pentru mijloacele electronice" ar înlătura primejdia abuzurilor față de libertatea personală a cetățenilor, de care este acuzat Centrul Rețelelor de Calculatoare.

*

Se vorbește mult despre o bandă electronică, care va fi în partea de jos a noilor buletine. Specialiștii spun că această pastilă electronică, dacă până la urmă se pune, va avea posibilități enorme. Va avea o capacitate de circa 200 000 de cuvinte, care, desigur, nu vor fi vizibile cu ochiul liber. Astfel, pe ea vor putea fi înregistrate o mulțime de date care vor elimina de fapt ideea de viață personală a individului. Cum putem ca să cunoaștem ce vor înregistra diferitele calculatoare pe banda electronică a buletinelor noastre? Vor fi înregistrate, desigur, faptele criminale și cazierul personal. Vor fi înregistrate însă și date despre activitatea religioasă și națională a fiecăruia. Așa ceva în timpul unei guvernări de tip comunist și ateu de mâine va fi o armă comodă pentru neutralizarea credincioșilor militanți și a patrioților.

Așadar ce deranjează și pentru ce deranjează înscrierea religiei ortodoxe în buletinele de identitate? Câteva mii de evrei vor să decidă soarta ortodoxiei? Așadar, suntem un popor independent sau pare, suntem subjugăți deplin Comunității Europene, nu suntem noi cei care hotărâm?! Problema înscrierii religiei în noile buletine este legată direct de scopul puterilor oculte, care provoacă împietrirea și până la urmă dispariția elementului național. Prima fază a acestui plan începe deja cu scoaterea religiei de pe buletinele de identitate, pentru ca să aducă confuzie și pentru omogenitatea religioasă a poporului grec. Problema aceasta după cum s-a descoperit deja, a fost pusă Guvernului pe cale diplomatică de papistași și sioniști, adică de cei doi dușmani de veacuri ai Ortodoxiei!

*

*Primirea noului buletin de identitate va însemna pentru creștin primul pas spre lepădarea credinței în Hristos. **Creștini! Demascați conspirația internațională și luptați împotriva lui Antihrist! Antihrist, pseudomesia și dictatura mondială a lui 666 sunt pe punctul de a se impune. Evreii (talmudiști și desprinși de vechii iudei - n.a.), masonii, iehoviști, vrăjitorii și toți păcătoșii și nebunii lumii vor întrona pe Antihrist drept conducător al Pieții Comune și apoi îl vor proclama rege al luminii în templul lui Solomon din Ierusalim sub denumirea de Maitreya sau Mesia.***

După primirea Buletinului Pieții Comune, vei fi acoperit cu raze lase, vei fi urmărit cu mijloace invizibile de calculatoare de la Bruxelles. Refuză orice buletin al Pieții Comune, banii de plastic (cărțile de credit VISA card), ștampilarea pe mână și pe frunte. Numai astfel vei putea trăi și neînsemnat până la moarte alături de Iisus Hristos. Cel răstignit și înviat, în lumina vieții celei veșnice și fără de moarte. “Și-i va sili pe toți, și pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei liberi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte, încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel care are semnul, adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei. Aici este înțelepciunea: cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șaiszeci și șase” (Apocalipsa 13; 16-18).

Într-un articol interesant citim cu uimire că Dr. Fieldeman, specialist și președinte al sectorului de analiză statistică a Pieții Comune, comunică în Bruxelles că se pregătește un sistem electronic inteligent, care se va ocupa cu problemele de interes mondial...întregul sistem este numeric. Fiecare om de pe pământ va primi un număr al său. Numărul acesta va da sistemului electronic date despre fiecare individ, și pe baza acestui număr va putea să întreprindă relații de schimb în sectorul mondial. Numărul va fi nevăzut și va fi imprimat fie pe frunte, fie pe palma mâinii, cu utilizarea razelor laser. Cu un dispozitiv special se va citi de pe fiecare semn numărul înscris. Sistemul este pregătit și deja este pus în aplicare. Așadar, începe să se pună în aplicare la nivel mondial, fiindcă noua metodă de tranzacție se va pune în aplicare sub guvernarea lui Antihrist. Este noul sistem de vânzare și cumpărare, cu cod numeric, despre care vorbim, care va pune stăpânire pe fiecare individ odată cu numărul special 666, care va fi plasat cu cifre, care nu se pot șterge, cu raze laser, pe frunte sau pe mâna dreaptă!

Așadar vom fi puși în fața unei alternative, pe de o parte va fi primirea semnului cu posibilitatea de a face comerț, iar de cealaltă parte refuzul de a primi semnul lui Antihrist și renunțarea la dreptul de a cumpăra sau vinde, privarea de toate drepturile și în fine acceptarea morții. Trebuie să fim siguri că credința omului în scurt timp va fi probată sever. Despre aceasta nu trebuie să avem îndoieli, așa cum s-au confirmat atâtea profeții, așa se va împlini și profeția cu numărul și semnul lui Antihrist. Să avem răbdare și credință și să dorim să nu apucăm noi vremurile confirmării acestor profeții!

DIALOG PE TEMA MASONERIEI, CU DR. FLORIN MĂTRESCU, AUTORUL CĂRȚII HOLOCAUSTUL ROȘU

Doctorul Florin Mătrescu provine dintr-o familie de luptători anticomuniști. Personalitate puternică, în timpul regimului comunist, Florin Mătrescu avea să intre în conflict cu directorul Spitalului Municipal București, socrul lui Sorin Oprescu (actualul senator PSD). Atunci a hotărât să plece în Germania Federală, unde avea să fie medic peste 20 de ani. Acolo a continuat să dezavueze dictatura comunistă din România. Prin eforturi deosebite și pe banii lui. A contribuit la organizarea rezistenței anticomuniste din Germania, iar după căderea sistemului bolșevic, s-a întors în țară. Încă mai avea iluzii. A tradus Constituția Germaniei Federale și a oferit-o spre studiu și aplicare conducătorilor Convenției Democrate. Inutil fiindcă toți cei 15.000 de specialiști știau ce aveau de făcut. Ulterior, și-a oferit serviciile ca doctor cu practică într-o lume cu mari performanțe în domeniu. Confrații l-au primit cu suspiciune.

În paralel, doctorul Florin Mătrescu a rămas un observator atent al fenomenelor politice contemporane. Cartea *Holocaustul roșu* este rezultatul acestor cercetări personale, care, prin sagacitatea lor, neconvențională astăzi, îl marchează pe oricare cititor. La 7 septembrie 2006, Florin Mătrescu, împreună cu alți intelectuali români, a realizat la Cluj un autentic proces al comunismului. Acțiune care, din nefericire, nu s-a bucurat de atenția cuvenită din parte presei și a prietenilor lui Vladimir Tismăneanu, inchiuzitorul „epocii de aur”. N-a înțeles atunci că „tot noi” trebuie să facem rechizitoriul „holocaustului roșu”...

- Domnule doctor Florin Mătrescu, ați realizat o carte fundamentală pentru înțelegerea istoriei moderne și contemporane a României, a Europei și chiar a lumii. De ce i-ați spus *Holocaustul roșu*?

- *Întrebarea este legitimă, pentru că această sintagmă îmi aparține, fără lipsă de modestie. Nu a fost așa de greu să găsesc această sintagmă. Nu cred că este rezultatul căutării mele, cât al faptului că am avut curajul să folosesc acest termen care era rezervat în exclusivitate „holocaustului negru” sau „holocaustului nazist” și de aici paralela cu ceea ce au făcut comuniștii mi s-a părut absolut firească. Aproape nu-mi vine să cred că sunt primul care m-am gândit la această sintagmă. N-a fost o chestiune de inovație, cât mai mult o problemă de curaj. Fiindcă în lumea vestică – mă refer în special la Germania – se spun atât de multe lucruri despre tragedia nazismului și despre holocaustul fascist, încât aproape nimeni nu are curajul să vorbească despre cealaltă tragedie care i-a urmat nazismului.*

- De ce?

- *Pentru că în Germania, complexul vinovăției se cultivă într-un fel. Un autor celebru și un om de mare corectitudine – este vorba de Norman Finkelstein – a avut curajul chiar să scrie o carte despre Industria holocaustului - reflecții cu privire la exploatarea suferinței evreilor. **Există cercuri care, din această tragedie a poporului evreu, au făcut un obiect aducător de bani.** Vă reamintesc că, în afară de Procesul de la Nurenberg, care a fost în principal un proces împotriva poporului german – vinovat de holocaustul negru -, s-au adăugat dspăgubirile date nu numai evreilor care au suferit direct, dar și generațiilor care au urmat și care însumează deja circa 180 de miliarde de euro. Bani plătiți de-a lungul timpului. Când ai în urmă un asemenea trecut istoric tragic, aducător de bani și dacă îți întărește și poziția în societate, este firesc să-ți aperi cu dinții această lume ciudată a holocaustului. Ba chiar s-a deviat mai mult și s-a spus că, dacă cineva ar îndrăzni să compare holocaustul cu altă tragedie din istoria omenirii, înseamnă că relativizează un soclu de care n-ai voie să te-atingi. Rezultă de-aici o anumită teamă pentru istoricii de mare faimă care au încercat să compare cele două tragedii. Există chiar un caz*

celebru al unui mare istoric german actual, Helmut von Mollath, care spune că **n-ar fi existat fascismul fără primejdia comunismului**. Că fascismul a fost o contrareacție la comunizarea Europei.

- Este justificată o asemenea percepție?

- Este oricând de discutat, cu argumente pro și contra. Este foarte greu de spus dacă este în întregime adevărată și cred că aici e cheia problemei. Fără îndoială că Mollath are în parte dreptate, dar nu sunt istoric și nici contemporan cu cele două tragedii și, deci, nu știu dacă chiar așa a fost. În orice caz, este evidentă asemănarea dintre doctrinele fascismului și comunismului și mai ales menținerea acestor regimuri la putere printr-un aparat de teroare, cu o componentă specifică fascismului. Hitler, spre deosebire de Stalin, a dus la început o politică economică benefică pentru Germania. A rezolvat problema celor șapte milioane de șomeri, a restabilit puțin demnitatea poporului german, foarte umilit prin Pacea de la Versailles, a creat locuri de muncă, a făcut autostrăzi, o mașină pentru popor – Volkswagen etc. Manipularea mulțimii prin doctrină, alături de acoperirea monstruoasă – mă refer la lagăre, la Auschwitz și celelalte – i-au creat o oarecare popularitate legitimă. Ce popularitate aveau Lenin sau Stalin care au provocat o întreagă tragedie? [...] Iar Stalin și-a tras de partea lui, printr-un discurs demagogic, Biserica. E cunoscută demonstrația făcută cu trei mii de preoți devotați KGB-ului, care s-au rugat la Dumnezeu, în Piața Roșie, pentru Matuska Rossia. Ideea că Stalin apăra Rusia, că are de partea lui pe Dumnezeu și Biserica pravoslavnică, a fost un factor de propagandă foarte important. [...] Deși țara era distrusă, chiar dacă 38.000 de militari de elită fuseseră căsăpiți de Stalin înainte de război, deși economia era la pământ, **URSS a supraviețuit numai cu infuzie de capital și tehnologie occidentală. Cel mai mare transfer venea din America.**

- De ce credeți că, dintre cele două rele, americani, care făceau comerț și cu URSS, și cu Germania nazistă, au optat în final pentru ciuma roșie?

- Întrebarea nu este așa de simplă. În primul rând, nu este cunoscută o atitudine de dreapta a Statelor Unite în secolul XX. America a făcut permanent caz de democrație și s-a pretins țara cu cel mai democratic regim din lume, chiar dacă un asemenea statut de obârșie a democrației aparține Angliei. America nu a avut niciodată o înclinație spre ceea ce noi numim „centru-dreapta”. Și mai ales către o doctrină creștină. Nu putem defini nici acum curentele politice din SUA. Știm că există două partide care alternează la putere, dar mi-ar fi greu să încadrez politica dusă de republicani sau de democrați într-un curent politic sau doctrină. Ceea ce este sigur – democrații au fost așezați mai la stânga decât republicanii. Atunci, avem dintr-odată o țară care, la apariția comunismului în Europa, n-a reacționat cum ar fi trebuit să reacționeze o țară creștină. **America este un stat în care Biserica este secularizată, unde religia nu se predă în școli, unde se depune jurământ masonic de multe ori, dar nu se jură pe Biblie. Prin urmare, americanii nu au avut imediat o reacție de respingere a comunismului.**

În al doilea rând, destule cercuri americane au susținut financiar comunismul. Începând cu Troțki și Lenin. Prin urmare, a fost colaborare, nu s-a cultivat repulsia față de comunism. Imediat după Revoluția din Octombrie, Rockefeller avea exploatare petroliere în Caucaz. Avea bancă în centrul Moscovei, existau schimburi comerciale și de tehnologii. [...]

- Ați vorbit de jurământul masonic în societatea americană. La ce vă referiți?

- La un lucru foarte simplu. Nu exista America fără masoni. Este statul masonic exemplar. În nici un alt stat din lume lojile masonice nu exercită o influență mai mare în tot ce se numește viață politică, economică, financiară, socială. În călătoriile mele prin toată lumea, nu am văzut nici un oraș care, în centrul localității, să aibă temple masonice de rit scoțian, etalate precum catredalele în Europa creștină. Am văzut la intrarea în orașul Sedona din Arizona, pe o placă de lemn, ziua și locul unde au loc întrunirile lojii. Este de notorietate. Un stat care se pretinde creștin are peste 400 de religii și culte. Vicepreședintele Dick Cheney a fost

fotografiat când depunea jurământul: avea cele două coloane masonice ale templului lui Solomon în spate.

- Mai este valabil astăzi jurământul masonic, de care vorbește Nicolae Paulescu, ritualul cu țapul pe care ciracul, legat la ochi și în patru labe, trebuie să-l sărute sub coadă?

- Fără îndoială. **Mulți americani obișnuți cred că țara lor este creștină, dar ei știu că trebuie să facă și compromisuri ca să promoveze într-o funcție. Trebuie să ai un anumit loc în ierarhia masonică, altfel nu poți promova în Statele Unite. Acasă, americanul poate să fie un bun tată de familie, să-și dorească să aibă copii, să-și crească familia conform moralei creștine. Există deci o duplicitate pe care noi am trăit-o în comunism.**

- O asemenea duplicitate a început să se exporte și în România după 1990.

- Exact. **Nu este o acuză la adresa poporului american, un conglomerat de națiuni, unde putem găsi orice stare de fapt, ca în orice țară. Cu siguranță însă politica americană se face la nivelul lojilor. Într-un interviu, Dan Lăzărescu spunea că nu poporul american își alege președintele, ci lojile din Washington și Baltimore. Procesul electoral nu are nimic de-a face cu democrația. Așa cum George Bush și John Kerry au făcut parte din loja „Oasele și Craniul”. Democrația este un joc pentru mulțime. În realitate, hotărârea aparține lojilor. Ce se întâmplă cu pax americana nu are nici o legătură cu ce crede poporul american despre politică. Am fost în America de șase ori. Am înțeles că pe Coasta Atlanticului este ingerința lojilor de stânga sau a Marelui Orient. Coasta Pacificului e controlată de masoneria de dreapta, are tot o politică străină poporului american, pe care-l găsim în orașele mici, în ferme, acolo unde oamenii nu sunt contaminați de politică.**

- Nu este falsă disjunctia masonerie de dreapta – masonerie de stânga?

- În parte, da. Între ei, există, prin definiție și prin regulamente, o armonie, cuvânt auzit frecvent în televizor, un semnal care arată că în subteran noi ne înțelegem și putem discuta orice temă din politica lumii. Concurența apare numai atunci când vine vorba de aria de acțiune și influență, de teritoriu. Deci o adevărată luptă între ei apare numai când se creează grupuri de interese. În subsol, acolo unde se întâlnesc cei de gradul 33 de Rit Scoțian sau Marele Orient, este o concordanță totală. De fapt, la masa dintre cele două ordine care guvernează lumea, are loc o împărțire a teritoriului. O să spuneți că este o fabulație; e dreptul dumneavoastră.

- În perioada interbelică, s-au realizat studii care arată că Loja B'nai B'rith de la New York ar fi capacul universal pentru toate aceste jocuri, cu aparență de stânga sau de dreapta. Care este adevărul?

- Este o afirmație incorectă că B'nai B'rith ar fi vârful ierarhiei. Noi știm ceva despre ierarhia masonică mondială după apariția descrierii piramidei masonice a unui individ, John Todd, care a fost mason de gradul 33 și a făcut parte din Tribunalul Rothschild – o grupare de 13 – forul suprem al masoneriei mondiale. El a atras atenția că pe dolarul american se află treptele piramidei masonice, care dețin puterea mondială supremă. **Cam două treimi din această piramidă o formează așa numiții iluminați: ei dețin puterea efectivă a masoneriei mondiale – cam 5.000 de persoane.** Estimări relative din literatura de specialitate. B'nai B'rith este ordin exclusiv kazar. [...]

Pentru a transforma o ideologie în dorința de a acapara un teritoriu, de a lua puterea politică de la altcineva, trebuie mulți bani și forță materială. Când am văzut ce se întâmplă în lumea vestică, m-am întrebat imediat: Cine a finanțat comunismul? Pentru că eu, organizând demonstrații anticomuniste cu doar câteva zeci de oameni, inițial, făcând un sediu al Congresului Mondial Românesc și al Națiunilor Captive, plătind chiria pentru acea cameră, organizând ziua națiunilor captive pe banii mei și o conferință de presă la care nu venea nimeni și văzând cât mă costă, normal că mi-am pus întrebarea firească: dacă noi, pentru o eficiență atât de redusă, depunem eforturi financiare atât de mari, oare ce-a însemnat să organizezi revoluția bolșevică?

Troțki n-a venit cu o gentuță în Europa, ci a traversat Atlanticul însoțit de circa 500 de camarazi, care de fapt erau ostași de elită, instruiți pe un teren de Rockefeller. Astfel încât, dintr-un idealist cum părea Troțki – pentru că idealistul poate avea toate culorile – am văzut dintr-odată o persoană pragmatică, pregătită pentru a face revoluție, cu o mică armată lângă el. S-au adăugat ulterior finanțarea americană pentru statul sovietic, fondurile alocate pentru partidele comuniste. [...]

- Din cartea dumneavoastră rezultă clar că de experimentul comunist tot masonii se fac vinovați și tot ei l-au distrus, pe principiul „Eu te-am făcut, eu te omor!”. Este aici o anumită continuitate?

- Fără îndoială! Asta pentru că a intervenit altceva. Este continuitate, dar cu alte mijloace. Mai întâi afirmația că **nu există doctrină masonică de dreapta**. Chiar lojile de Rit Scoțian din care fac parte familiile regale din Europa sau Ritul Scoțian din America, mult mai de dreapta decât Marele Orient.

- Nu este tot o iluzie întreținută? Am întâlnit masoni români care pretind că fac parte din loja de dreapta „Bujor Sion”...

- Nu, nu este o iluzie. **Este în parte și un act de manipulare**. Eu trebuie să demonstrez alegătorului că am ceva cu dreapta sau că sunt opus stângii măcar. **Altfel, cum s-ar întâmpla că în loji masonice de dreapta au intrat o mulțime de ofițeri de securitate? Prin urmare, este un joc politic.**

Experimentul comunist are legătură cu ideologia masoneriei, care este atee și internaționalistă. Deci nu are cum să fie de dreapta.

- Dacă parcurgem toate etapele, de la Revoluția Franceză până la construcția europeană actuală, care este scopul politic discret al masoneriei?

- Nici nu mai este discret pentru cei care citesc. **Am făcut comunismul fiindcă este foarte apropiat de ideologia masoneriei, care tinde spre un guvern mondial și un stat masonic unic. Iar pașii către acest stat masonic sunt acum Statele Unite ale Americii și Statele Unite ale Europei. Iar ce va urma este un guvern mondial cu dependență politică socialistă sau comunistă, conform ritualurilor masonice. Prin urmare ne îndreptăm spre un guvern mondial, care nu va avea alături Biserica, în calitate de sfătuitor. Ne îndreptăm către un stat care tinde către distrugerea națiunilor, a familiei și a religiei. Se dorește concentrarea puterii într-un singur centru sau în câteva centre de putere. De aceea, internaționaliștii, mondialiștii, globaliștii nu sunt în nici un caz de dreapta. Ei doar mimează un joc al dreptei. Problema vizează doar concentrarea puterii.**

- În această luptă teribilă pentru putere, care mai este **adversarul redutabil al masoneriei?**

- **Naționalismul**. Mai întâi trebuie însă precizat că **sucombarea imperiului comunist a fost un act deliberat și calculat. Sistemul nu mai funcționa, își făcuse deja datoria. Una dintre misiuni era să mențină o mare parte a Globului într-o stare de subdezvoltare, de dictatură, provocând erodarea statului național**. Să ne imaginăm că, dacă țări mici, ca Singapore sau Coreea de Sud, au devenit concurenți puternici pe piața mondială, ce-ar fi fost țări cu tradiție ca România, Polonia sau China, ce concurență uriașă ar fi creat aceste state pentru cei vreo 5.000 de indivizi care vor să țină în mâini puterea lumii? Dacă aceste state ar fi beneficiat de un regim democratic? **Experimentul comunist de inginerie socială a ținut în mare parte din lume nu numai sub dictaturi odioase, care au distrus destine individuale, dar care au anihilat și economiile naționale. Prin tratate comerciale subterane, bogățiile acestor țări au fost spoliaste. Ne aflăm într-o țară de unde s-au defrișat pădurile, s-au furat resursele de uraniu și de alte rezerve strategice. Scenariul este valabil pentru toate statele ex-comuniste. În acest timp, lumea occidentală a progresat. Nivelul de bunăstare a crescut**. Concomitent, statul masonic bine organizat are grijă să satisfacă niște nevoi elementare ale omului obișnuit. Asta este deosebirea colosală între Europa Occidentală și țările post-comuniste. **Așa s-a ajuns ca nivelul**

de viață al omului mediu din vest să fie cu mult superior față de condițiile de viață ale individului din spațiul comunist.

- Să înțelegem că se pregătește un imperiu mult mai subtil, mai pervers decât comunismul, un imperiu al consumismului?

- **Un imperiu mondial, iar consumismul și datoria – trăitul „înainte” pe cărți de credit – a te face dator, a te împovăra până la sfârșitul vieții pentru casă, pentru mașină, pentru studiile copiilor - pe de o parte, este singura șansă a oamenilor tineri, pe de altă parte îi împovărează tot restul vieții cu rate lunare și vor avea foarte puțin spațiu de respirație. Iar dobânzile de la leasing, de la credite, care sunt uriașe, în comparație cu averile acumulate, nu fac decât să-I îndatoreze pe tineri. Anumite drepturi ale omului se reduc și mai mult. În comunism, îmi era frică să văd dacă nu s-a oprit mașina neagră a Securității în fața casei, ca să-l aresteze pe tata, pe bunicul sau pe un vecin. Mașina neagră dispare acum. Cei care vorbesc limbajul politic corect sau care se comportă politic corect vor fi oamenii viitorului, pe care mondialității se sprijină. Este o variantă a lui homo sovieticus.**

- De ce mondializarea este percepută de unii observatori drept marea revanșă, ultima, față de toate națiunile lumii?

- Fără îndoială că este o percepție corectă. Așa cum masoneria a contribuit și la făurirea statului român. Dar atunci ne aflăm în momentul în care se lucra la erodarea imperiilor, a regatelor și trebuiau stimulate statele naționale. Deci acceptarea statelor naționale era un pas fiindcă dușmanul numărul unu al masonilor atunci erau imperiile. [...]

Monarhia devine un dușman de bază, dar din ea n-a rămas mare lucru. Să nu uităm că șeful de la London City, care este mare mason, merge înainte, iar regina Elisabeta a II-a vine după el. Prin urmare, regii rămași au putere consultativă, drepturile lor s-au redus foarte mult. Regele Spaniei colaborează mult cu prim-ministrul, are discuții private, dar hotărârile guvernului socialist nu se luau de acord cu regele. Socialiștii fac tot ce li se spune de la lojile superioare.

De aceea, și regelui Mihai, care face și el parte din Ritul Scoțian, nu i s-a dat dreptul să rămână în România. Dar se hotărâse să nu mai fie regalitate. După distrugerea monarhiilor, se anihilează națiunile. Acesta este procesul la nivel macroscopic. La scară microscopică, instituțiile care ne adversare și care trebuie să dispară sunt Biserica, Armata și Familia. Această erodare continuă arată planul foarte clar al unei instituții ce nu are a face cu morala noastră creștină. [...]

Am devenit tributari cărților de credit și manipulării financiare prin bancă. Banul ca atare îl folosim pentru cumpărături mărunte. Se dau deja pensii pe carduri și în România.

- Înseamnă că nu trebuia să aruncăm cărțile de marxism, în care se scria că banii vor dispărea, națiunile vor dispărea...

- Sigur că da, se lucrează deja. Se vor implanta cipuri sub piele și vom arăta în fața cititorului electronic și vom beneficia de cumpărături în toate magazinele. Fără bani. Cartea de credit este o etapă intermediară. După cum numerele recente de înmatriculare ale mașinilor sunt urmărite prin satelit. Nu sunt povești. [...]

- **Se alimentează deja discret iluzia că numai intrând în masonerie poți să ai parte de afaceri mănoase, de carieră strălucită, numai așa poți să ai acces la funcții în stat, chiar la recunoașterea valorii artistice a operei...**

- În parte, este valabil. Pare de necrezut, dar eu, care sunt un om foarte obișnuit, am primit invitația să fac parte din loja Paneuropa, în care se afla Otto de Habsburg, ultimul urmaș al dinastiei. Am refuzat și am fost admonestat într-o situație îngrozitoare de un mason din New York. Cum de mi-am permis să refuz?! Mi-a cerut chiar și scrisoarea înapoi. I-am restituit-o. Am refuzat de patru ori să fac informații pentru Securitate pentru a putea pleca în străinătate, tot așa am refuzat și intrarea în masonerie. Fiindcă o consider la fel de pernicioasă. Dacă noi, românii, dorim să ne însușim democrația, să construim un stat democratic, o facem în speranța

să ne putem exprima opiniile, să nu mai vedem monstruozițiile de nedreptate socială de astăzi, să avem un nivel de trai comparabil cu al statelor occidentale. Dar pentru asta nu trebuie plătit tributul de a trece de la calitatea de membru de partid comunist la membru de lojă. Fiindcă asta echivalează cu trădarea sistemului nostru de educație, a credinței noastre în Dumnezeu. Ar însemna să subordonăm interesele prin loja care își zice națională unor loji internaționale. Nu pot ca intelectual să accept formularea masonică a laboratoarelor de idei. **Întrunirile din loji se numesc „laboratoare de idei”**. Sorin Roșca Stănescu își pune ca motto la editorial „Unele idei, înainte de a deveni evenimente, sunt pregătite în laboratoare”. Un cuvânt care nu e ales întâmplător.

Și-atunci te-ntrebi ce rost mai au partidele? Din moment ce, părăsind Parlamentul, Guvernul, Biserica, Tribunalul, Banca Națională, ne întâlnim în lojă, unde se iau realele hotărâri? Dacă optăm pentru o societate democratică deschisă, cu egalitate, fraternitate, cu libertate, atunci de ce vă ascundeți, domnule? De ce vă faceți adunările în locuri inaccesibile publicului? De ce nu se iau notițe, în afară de protocoalele încheiate, pe care nu le vede nimeni? În New Mexic, la Santa Fe, am văzut un centru masonic, unde scria mare „Accesibil publicului între orele cutare și cutare”. De trei ori, am fost acolo în intervalul orar indicat: tot timpul era închis. Omul obișnuit, când vede afișul, chiar crede că se poate intra acolo, dar nu-l interesează problema pentru că are alte griji. Iar Marele Orient din Franța face și spectacole de vizionare. Își permite uneori să arate că ar fi deschiși publicului și se consideră societate discretă, iar nu secretă. Este o cacealma. [...]

- Din cartea dumneavoastră rezultă că George Soros are un rol deosebit în construirea societăților deschise. De ce-l preocupă un asemenea obiectiv?

- În momentul de față, îl consider pe Soros principalul pion al jocurilor financiare mondiale. Este un om care aduce un folos uriaș pentru masonerie.

- Este un altruist?

- Așa zice el. Eu nu cred. El oferă o **capcană foarte atractivă: bursele Soros. Foarte mulți tineri străluciți din țările ex-comuniste, încătușați de neociocoimea roșie, nu au nici o șansă de promovare. Trebuie să plece. Puține firme îi caută. Și atunci agenții lui Soros le fac această ofertă, care presupune, între altele, completarea unui formular. Trebuie să răspundă la întrebări privind atitudinea față de Biserică, de familie, monarhie, față de principiile morale. Numai o parte sunt apoi racolați ca bursieri și **dintre aceștia aproape toți intră în mecanismul masoneriei mondiale.** Inițial, în lojile de tineret, apoi li se dau funcții tot mai mari. Despre Mihai Răzvan Ungureanu, ministrul de Externe, tot Iașiul spune că este mason, că a beneficiat de numeroase burse de care nu au beneficiat alți tineri. Ei trec din burse-n burse, iar copiii noștri sunt proști!**

- Nu ați primit nici un avertisment elegant din partea discreților lumii?

- N-am primit, probabil pentru că nu mă consideră o persoană atât de importantă, încât să strice glonțul pe mine. Iar eu nu sunt un veleitar. Pot cugeta și asta am făcut toată viața și am avut curajul s-o fac în scris. **Nimeni nu-mi poate lua dreptul de a spune adevărul și de a mă oferi țării mele** pentru un guvern care ar avea realmente nevoie de sfaturile mele. Mai ales în domeniul sanitar, pentru învățământul medical superior, dar niciodată încolonat în organizațiile lor. (A consemnat Viorel Patrichi) ³³²

³³² Art. Despre nazism, comunism și masonerie, Rost, Nr.49/martie 2007, pp.27-35.

DEMONII SUNT PRINTRE NOI. ÎNTORCEREA OMULUI LA INSTINCTELE PRIMARE ȘI SĂLBATICE ?

Sper că nu v-au dezamăgit informațiile reunite în acest volum și că veți pătrunde și în conținutul următoarelor volume (în substraturile ideologiei globalizării și materialismului). Sper că, v-ați convins într-o oarecare măsură că **demonii există într-adevăr** și că lumea aceasta este plină de ispitele lor. Și mai sper că am oferit prin întreaga antologie un răspuns cât de cât convingător la întrebarea volumului de debut: „*Ce se întâmplă în România?*” Astfel, pot să mărturisesc că am ținut seama de ceea ce sublinia cândva fostul președinte Emil Constantinescu: „*Oamenii au o foame de a li se explica, dar nu le explică nimeni...*”

Cred că merită să oferim un exemplu de manipulare a mentalului colectiv printr-o inițiativă de-a dreptul bizară. Un documentar francez (cu participarea unui domn pe nume David, posibil evreu) și-a propus să arate **o nouă fațetă a lupilor**, prin scenele filmate la un centru din Canada, o minirezervație amenajată pentru studiul lor și atragerea publicului larg ca asistență. Ideea de bază a filmului consta în demontarea prejudecăților europene față de lupi și a temerilor (?!), considerate total nejustificate, deoarece lupii „nu atacă omul decât ca să se apere”. Adevărul este că lupii atacă totuși oamenii, cel puțin când sunt în haite și sunt flămânzi.

A mai fost precizat faptul, că în Evul Mediu, lupii erau considerați demoni/diavoli, „încarnări ale răului” și erau uciși fără milă. Dar, noi știm că demonii pot sălășlui atât în unii oameni, cât și în unele animale. Astfel, generalizarea cu pricina nu se susține. Dacă ar fi fost așa, astăzi specia lupilor ar fi dispărut complet sau ar fost pe cale de dispariție.

Apoi, s-a încercat și schimbarea referențiarului față de copii. „Lupii nu sunt răi”, cum spun poveștile iar copiii trebuie să iubească lupii, pentru că aceștia sunt „magnifici, liberi și sălbatici”. Fetița care umbla printre lupi, însoțită de David și alți câțiva bărbați (înarmați cu spray-uri iritante și cărora le era, în mod vizibil teamă, deși ne recomandau nouă să renunțăm la teamă...) asistă la scoaterea dintr-o vizuină a șase pui de lup și luării a doi dintre aceștia, în timp ce lupii adulți umblau în jurul lor, fără a se apropia prea mult (probabil temându-se, după ce au luat deja contact cu acele spray-uri iritante sau paralizante).

De ce cred că David ar putea fi evreu? Pentru că a botezat lupul conducător cu numele de Alpha (adică Primul), cu aluzie la primul popor sau poporul ales de Dumnezeu. Pentru că, a comparat destul de mult societatea omenească, cu cea a lupilor. Oare chiar așa stau lucrurile? Pentru că, admira nețârmurit asemenea animale de pradă (văzând în ochii lor galbeni luna...) și propunea, în mod indirect, **legea junglei** (a forței și dreptului celui mai puternic de a-l sacrifica pe cel mai slab decât el). Să nu uităm, că aceasta este și mentalitatea cea mai întâlnită în Occident. Cultul cuceritorului (războinicului curajos și invadator) răzbate din trecutul îndepărtat (cruciade) până în vremurile noastre.

Nu în zadar s-a vorbit despre „homo homini lupus” (**omul ca lup pentru om**). Cu alte cuvinte, se încearcă și pe această cale inocularea spiritului agresiv și războinic, a instinctelor primare sau sălbatică. Este într-un fel, o chemare la întoarcerea omului la viața sălbatică.

Oare, câți dintre noi știu însă, că mulți români sunt jefuiți fără scrupule în străinătate de către autohtoni sau chiar de către alți români? Pentru bani, mulți oameni sunt astăzi în stare de orice. Aceasta înseamnă renunțarea la umanitatea din noi și exacerbarea instinctelor.

Tocmai de aceea, inițiativa prezentată mai sus îmi pare mai degrabă de sorginte masonică, fiindcă **se lucrează la nivelul imaginarului colectiv, a psihicului uman și a răsturnării unor mentalități**. Poate că întrebarea cea mai nimerită pentru conducătorii proiectului ar fi aceasta: dacă îi iubesc atât de mult, precum afirmă sau lasă să se înțeleagă, de ce nu aleg totuși să trăiască cu familiile lor, cu propriii lor copii în mijlocul lor?

Probabil, că va apare curând un alt documentar despre șerpi, față de care nu trebuie să simțim teamă sau repulsie ș.a.m.d.

COMUNISMUL N-A MURIT. VIAȚA POLITICĂ DIN ROMÂNIA ESTE ÎNTR-O CRIZĂ FĂRĂ PRECEDENT

„Cei care au avertizat asupra faptului că **România nu este gata pentru aderarea la UE** își văd în acest fel confirmat avertismentul”, comentează Frankfurter Allgemeine Zeitung actuala situație politică românească, cu președintele suspendat. „Deja de săptămâni este în curs **un puci cu sânge rece, în sânul Parlamentului, cu scopul de a expune justiția din nou sforărilor de natură criminală, ale căror interese, pe sferă lărgită, include însușirea de mijloace publice în mod necontrolat și ilegal, precum și escrocherii financiare și spălarea de bani**”, arată FAZ. Cotidianul german notează faptul că **foștii agenți de Securitate se află la niveluri de conducere din cadrul companiilor, au în proprietate ziare, posturi de radio și televiziune și își permit chiar și un partid, precum Dan Voiculescu**, președintele Comisiei parlamentare de anchetă, care îi reproșează lui Băsescu faptul că a încălcat Constituția. „Suspendarea lui Băsescu este deja cea de-a doua fază a loviturii de stat cu sânge rece, care a început în martie. Atunci, o lege cu privire la ținerea de alegeri pentru Parlamentul UE, prevăzute pentru 13 mai, a fost scoasă din vigoare, prin ordonanță de urgență, pentru că **Partidul Național Liberal al premierului se teme de o înfrângere zdrobitoare**”, explică FAZ. În același articol se arată că **parlamentarii români s-au pus pe treabă pentru oprirea sau transformarea în apă chioară a reformelor. După înlăturarea lui Macovei și suspendarea lui Băsescu, drumul este liber și pentru descotorosirea de procurorii și judecătorii care se află în primele rânduri în lupta împotriva corupției.**³³³

*

Stimată redacție, Iliescu a ordonat și condus mineriadele care au făcut atâta rău României și poporului român, dar nu s-a pus problema suspendării lui, fiindcă a crescut actuala ciumă roșie comunisto-securistă în frunte cu **Geoană, Năstase, Patriciu și Voiculescu. În UE, această ciumă nu-și are locul, ea trebuie dizolvată și sunt în pericol să-și piardă funcțiile politice și averile dobândite ilicit, acesta este adevăratul motiv al suspendării președintelui Traian Băsescu.** [...] (Turcu Vasile)

Dl. Băsescu este primul președinte din istoria României care:

1. **A deschis calea către independența justiției și aducerea în instanță a marilor corupți. Acest deziderat nu a fost încă împlinit, a fost doar început, dar să ne amintim că nu am văzut niciodată înainte personaje importante ale scenei politice sau ale lumii interlope, mari corupți și hoți în anchete și procese.**

2. **A condamnat oficial comunismul, act de moralitate și reparație, absolut necesar pentru deratizarea morală a societății românești.**

3. **A deschis arhivele Securității, permițând demascarea foștilor călăi, astăzi metamorfozați în democrați.**

4. **A atacat frontal sistemul ticăloșit, mafia marii corupții, care vlăguește de resurse țara.** (Maniu)³³⁴

*

Într-un interviu acordat în exclusivitate pentru „România liberă”, referindu-se la suspendarea lui Traian Băsescu, Ioan Talpeș face declarații incendiare, aducând în discuție o relație necunoscută până în prezent între **Dinu Patriciu și Mihai Caraman** (n.r. – primul director al Serviciului de Informații Externe în 1990-1991, cel care a penetrat cartierul general al NATO în 1969 pentru KGB). „Până acum, era periculos pentru țară să menționez relația

³³³ I.V., în art. FAZ: „Un puci cu sânge rece în sânul Parlamentului”, România liberă, 24aprilie 2007, p.6.

³³⁴ Scrisori și mesaje on-line, ibidem, p.7.

aceasta, acum este tragică omiterea ei”, a precizat Ioan Talpeș. Dinu Patriciu a reacționat dur, acuzându-l pe fostul șef al SIE că ar fi nebun. „Dacă este să privesc lucrurile astfel, mai bine oligarh decât oligofren, așa cum este Talpeș, adept al teoriei conspirației”, susține președintele Rompetrol. Mihai Caraman nu a vorbit cu presa în ultimii 17 ani. Sorin Ovidiu Vântu, Cătălin Harnagea și Dorin Marian – alte trei personaje nominalizate de Talpeș în interviu – neagă că ar fi pus umărul la debarcarea președintelui Băsescu. [...]

„Noi am fost negociați în afara acestui aranjament european. În acest moment, România plătește cel mai mult mia de metri cubi de gaze. [...] Cert – și aici vreau să răspund acestor purtători de imagini prin boscheți ce apar la televiziuni – este o aberație totală să afirmi că plătim scump gazele fiindcă ducem o politică adversară Rusiei. **Nu România a dus o politică adversară Rusiei, ci Rusia n-a întrerupt niciodată o politică de presiune și control asupra României. Nu renunță și și-a dorit mereu să rămânem neutri față de NATO și UE.** [...] Evident că Băsescu, spre deosebire de Iliescu și Constantinescu, este un alt tip de personaj, care vrea să se convingă și să știe. Ca președinte, absolut normal, a avut acces la informații. [...] Să spunem lucrurilor pe nume. În decembrie 2004, Băsescu și-a dat seama la ora aceea că situația lui Patriciu va fi o bombă pe care el o va purta și că acesta avea niște influențe. De aici încolo, lucrurile au evoluat pe fond: Patriciu n-a putut renunța pentru că era angajat într-una din cele mai fabuloase construcții bazate pe corupție în România. Al doilea pas de scandal evident a fost scoaterea pe piața bursieră a Rompetrol. Să scoți la bursă societatea Rompetrol, care se putea ridica la 3-4 miliarde, după ce ai plătit pe ea 39 de milioane de dolari, și nici aceia, fiindcă și ei au fost transferați. În afară de asta, ai primit tot **de la stat** mijloacele de finanțare a relansării acestui sistem, fiindcă toată lumea ar fi putut să-l administreze cu încă 600 milioane de dolari, iar guvernul Năstase a acceptat relansarea, deși ea se baza pe furt, pe confiscarea banilor din accize, deci banii cumpărătorilor de produse petroliere. Lui Băsescu i s-au prezentat aceste situații fiindcă ele vizau siguranța națională pe domeniul energetic. Era vorba de proprietăți ale statului român și un președinte nu poate să nu afle când se fac transferuri de la stat, indiferent cine ar fi beneficiarul, dacă statul devine victima aceluia transfer. [...] **Nu se putea ca Băsescu să tacă când a văzut că statul a transferat 600 milioane de dolari, că statul e doar partener ipotetic la acea firmă pe care tot el o vânduse cu 39 de milioane, cât timp nu i se recunoaște dreptul de proprietate sau de control în această firmă.** [...] De aici a început să se transforme bulgărele în avalanșă. Patriciu a convins alți oameni importanți, precum Voiculescu sau Vântu, că au interese comune și că vor trebui să fie împreună în lupta împotriva lui Băsescu. Camelia Voiculescu avea deja acțiuni la Rompetrol, la fel și Grivco, pe zona de petrol-energie. Cu Vântu nu cunosc amănunte, dar îmi imaginez că, atunci când ți se oferă o participare la un control de o astfel de anvergură, e greu să refuzi sau consideri că e mai bine să te afli în zona care controlează decât în zona care poate fi controlată...”³³⁵

*

„ – Eu sper că în următoarea perioadă clasa politică va avea capacitatea să scoată țara din impas. Eu îmi văd de treaba mea. [...] – Cum a dat mâna dl. Tăriceanu cu dl. Hrebenciuc, având în vedere că I-ați avut adversari pe cei din PSD? – La oamenii de afaceri nu trebuie să vă mire nimic. Trebuie doar să fie eliminați din politică cei care creează conflicte pentru că politica în sine înseamnă arta comunicării, arta compromisului care nu te compromite.

– Dar până acum nu s-au compromis toți, pornind de la războiul biletelelor? – Nu știu. Mă scuzați, „România liberă” este un ziar care deocamdată este angajat de o anumită parte politică și care contribuie la climatul de instabilitate. Din păcate. – Noi nu suntem angajați în politică, ci facem investigații. – Nu dvs. personal. Mă uit ce scrie ziarul și citesc. Prin avioane, mai citesc. Eu cred că mare parte din această instabilitate este creată de tot felul de oameni care

³³⁵ Interviu cu Ioan Talpeș, consemnat de Nicoleta Savin, Tiberiu Lovin, în art. Războiul nevăzut. Ioan Talpeș: există o relație Mihai Caraman-Dinu Patriciu (Ce rol joacă serviciile și grupurile de interese în criza politică?), ibidem, pp.1-4.

*încearcă să creeze **conspirații imaginare din trecut sau din prezent** și să pună în legătură oameni care nu au nici o legătură și să demonstreze, în felul ăsta, că adversarii lor sunt răi. Asta este un fel de a vedea politică în alb-negru. – Asta-i politica de pe Dâmbovița. – E politica unor dezechilibrați de pe Dâmbovița. **Conflictul nu înseamnă politică.** [...] **Crearea de scandaluri zilnice în România este un mare păcat, este un atentat la siguranța națională.** [...] – Credeți într-o mulțime de lucruri, dar credeți că este normal ca premierul să trimită bilețele președintelui? – Știu la ce vă referiți și cred că era o dovadă de absolută normalitate la toate cele trei acuzații. Erau dovezi de normalitate. **Era absolut normal să cheme atunci când am solicitat o întâlnire în calitate de șef al unuia dintre cei mai mari contribuabili din țara asta în care să-i notific că asupra noastră se produc abuzuri. Era absolut normal să îl cheme pe ministrul Justiției la această întâlnire, oficial cerută. Și în care-i notificăm faptul că între noi, corporație, și statul român există posibilitatea unui diferend internațional.** Toate trei acuzațiile sunt scoase de Udrea. **În ceea ce privește telefonul dat lui Botoș, a fost unul de informare, normal din partea oricărui șef de guvern atunci când este amenințat echilibrul unui mare contribuabil. Era perfect normal. Se informa. În schimb, atunci când Daniel Morar mărturisește că vorbește frecvent cu președintele nimeni nu consideră că în chestia asta se află cineva vinovat. În ceea ce privește bilețelul, memorandumul meu public către zece instituții ale statului vorbea pe zeci de pagini despre abuzuri comise de către procurori. În calitate de mediator, nu era treaba primului ministru, ci a președintelui dacă este ceva real în acel memorandum. Or, președintele l-a trimis la departamentul pentru probleme cetățenești. [...] De aceea, nu-mi doresc să am nici un fel de relație cu statul, nu am nici un interes în ceea ce privește statul. Desfid pe oricine să găsească o singură favoare care mi-a fost făcută de statul român, una singură dincolo de tot ce s-a afirmat. Statul nu mi-a dat niciodată nimic, ci numai mi-a luat. Nu doresc decât să fiu lăsat în pace și să-mi văd de treabă. Acum mă aflu în faza în care trebuie să-mi dovedesc nevinovăția, cu toate că este absurd (legat de procesele pe rol). **Sunt convins că din fața completului de judecată voi ieși cu siguranță nevinovat. Și punct...**”***³³⁶

Am reprodus o parte din interviul cu Dinu Patriciu, pentru a vedea câte inexactități pot fi spuse de o singură persoană! Este vorba de același Dinu Patriciu, care cu ceva ani în urmă, îi spunea domnului Octavian Paler și altora, că „numai cei proști rămân săraci...”

Judecați și dumneavoastră și trageți concluziile de rigoare.

³³⁶ Interviul cu Dinu Patriciu, consemnat de Nicoleta Savin, Tiberiu Lovin, în art. Dinu Patriciu: Mai bine oligarh decât oligofren, ibidem, p.5.

PREZENȚA MASONERIEI ÎN ROMÂNIA A LĂSAT ȘI LASĂ URME!

În prezent, B'nai B'rith International își are sediul central la **Washington D.C.** (1640, Rhode Island Avenue – NW, în umbra Casei Albe, cu care are legături privilegiate, oricare ar fi președintele) și numără în Statele Unite și în alte 47 de țări mai mult de 600.000 de membri, exclusiv israeliți (evrei). [...]

Chiar și denumirea de "mason" (constructor, zidar – engleză) face o trimitere expresă la tradițiile evreiești, deoarece derivă din legenda arhitectului-constructor Hiram, cel care a construit Templul evreiesc al lui Solomon, motiv al Sionului. Toate simbolurile masonice sunt legate de meseria constructorilor, precum echerul și compasul, iar divinitatea este concepută ca Mare Arhitect. Masonii nu numără anii de la nașterea lui Iisus Hristos, precum creștinii în mijlocul cărora trăiesc, ci se află în același an cu poporul evreu. [...]

3 MAI 1877. Masonii îl scot pe Dumnezeu din templu. Îndelung dezbătută problemă a modificării art.1 alin.2 din Constituția Masonică: "Masoneria are de principiu existența lui Dumnezeu și nemurirea sufletului", s-a soldat în loja Înțelepții din Heliopolis din București cu un vot ce solicita suprimarea acestui articol, pe considerentul "**proclamării principiului libertății conștiinței, al toleranței și al caracterului progresist al masoneriei, care urmărește cu stăruință căutarea adevărului ce nu poate fi stabilit decât prin știință.**"³³⁷

*

MAI-IUNIE 1929. [...] "Zilele trecute comandorul Buckolzer, din școala navală din Constanța, a luat parte la o întrunire a membrilor lojii (Steaua Polară) cu care ocazie a ținut un discurs înflăcărat pentru prințul Carol." [...] "Sunt mulți evrei în această lojă și convingerea (informatorului care relatează serviciului de informații) este că **evreii sunt aceia care au pus la cale totul pentru aducerea prințului Carol, întrucât sunt siguri de el că-i va proteja în orice împrejurare și că în caz că ar izbucni mișcarea violentă de răsturnare a bolșevicilor, evreii care vor cădea cei dintâi victime ai pogromurilor ce vor avea loc [în Rusia] vor fi tolerați a se refugia în masă în România.**" [...]

Faptul că băncile românești au fost în ultimii ani ținta unor atacuri din partea finanțelor evreiești este dovedit cu prisosință de falimentul BANCOREX (desăvârșit de un agent al familiei bancherilor evrei Rothschild) și al BĂNCII INTERNAȚIONALE A RELIGIILOR (a cărei prăbușire totală a fost cauzată de plasamentele masive efectuate de bancă în Fondul Național de Investiții – F.N.I., fond mutual condus de escroaca Maria Vlas, refugiată până de curând în Israel), precum și de preluarea mafiotă a Băncii DACIA FELIX (EUROMBANK) de către grupul israelian Mandler-Robinson.

Israeliiți însă, încă de la întemeierea României ca stat modern, fapt istoric la care au încercat a se opune, au fost permanent preocupați de dominarea activității financiar-bancare a țării, în acest sens fiind finanțați de banca ROTHSCILD din Frankfurt, unde se află și sediul european al organizației sioniste B'nai B'rith.³³⁸

*

Banca Marmorosch, Canalul de spoliere a românilor. Banca evreiască cunoscută mult timp ca cea mai puternică bancă comercială românească este Banca Marmorosch, Blank & Co. Această bancă și-a început activitatea la **1848** în București. [...] Partenerii favorizați informațional de către administrația evreiască a băncii au început în 1930 retragerile masive de la Banca Marmorosch, Blank & Co., fiind astfel scoase din România sume fabuloase, iar abia

³³⁷ Dosare secrete privind războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii, prelucrare după site-ul <http://www.homepagez.com/dezvăluiri/index.html>, de www.misiune-ortodoxa.ro, 2006.

³³⁸ Ibidem.

când situația băncii a devenit definitiv dramatică, micii depunători români au trecut literalmente la asaltul ghișeelor. Pentru prima oară România a cunoscut manifestările de stradă ale depunătorilor ruinați. [...] Nimic nu mai putea opri falimentul programat al băncii, în schimb și această situație a fost speculată tot în defavoarea statului român, care s-a grăbit să scoată bani din buzunar (BNR) pentru patronii evrei ai băncii. Deși termenul nu era încă cunoscut, ceea ce a urmat a fost o "inginerie financiară", numită în epocă "combinație". Banca devenise un colos cu ramificații în toată economia românească, motiv pentru care deja supraviețuia prin subvențiile statului. Banca avea mai multe sucursale, precum cele de la New York și Paris, în țară mai avea alte peste 20 și înființase alte 10 bănci. [...]

Calculul patronilor băncii nu putea decât să funcționeze. Statului român i se înfățișa spectrul unui posibil colaps al economiei românești, chiar falimentul celor mai mari întreprinderi, dacă banca ar intra în încetare de plăți. Această finanțare de către statul român, prin Banca Națională, a marii bănci private a evreilor Marmorosch și Blank a durat inițial 10 luni, până în octombrie 1931, prin creșterea rescontului (preluarea de către banca centrală a unei părți din obligațiile de finanțare a unei bănci comerciale, care obține astfel mijloace înainte de scadența titlurilor) de la 274 milioane lei la 1,85 miliarde lei (precizăm că era vorba de leul "tare" din perioada interbelică). Avem deci un prim cadou făcut băncii falimentare. [...] Ca răsplată pentru dezastrul provocat, patronii evrei ai băncii Marmorosch s-au ales cu exclusivitatea comerțului cu tutun pe România, în cele mai avantajoase condiții imaginabile, cu comenzi de lucrări publice din partea statului român, plătite de stat la dublu sau triplu decât în condițiile licitării lucrărilor. ³³⁹

*

David Rockefeller: "Suntem în pragul unei transformări globale. Trebuie să declanșăm o criză majoră (economică, militară, politică, socială, educativă, religioasă) și toate națiunile vor accepta Noua Ordine Mondială." [...]

În anul 1954, la hotelul Bilderberg din Oosterbeek Olanda, prințul Bernhard al Olandei a reunit în cadrul unei prime "conferințe" circa 120 de personalități din înaltele finanțe ale Europei, Statelor Unite ale Americii și Canadei, punând bazele unei noi organizații "neoficiale" ce avea să fie cunoscută de acum ca fiind **Grupul Bilderberg**, cea mai puternică societate secretă din lume. [...]

Cel mai puternic braț al grupului este însă ceea ce se cheamă **Comisia Trilaterală** (Europa Occidentală, America de Nord și Japonia). Comisia se vrea o "agenție particulară" cu scopul declarat la înființare, în 1973, de a realiza o cooperare între cele trei regiuni "în cadrul unei Noi Ordine Mondiale". [...]

În prezent lojile masonice din România numără cca. 2500 membrii. **Dintre cei mai cunoscuți politicieni "frați" masoni români pot fi enumerați Victor Babiuc, Viorel Cataramă, Adrian Năstase, Radu Vasile, Petre Roman, Nicolae Alexandru, Dan Ioan Popescu, Corneliu Ruse ș.a., apartenența celor mai mulți rămânând secretă.** [...]

Parcă în opoziție cu președintele mason al Comisiei (senatorul Nicolae Alexandru), vicepreședintele Comisiei de Apărare a Senatului, la acea dată Radu Timofte, a declarat la rândul său presei că "tendința masoneriei, din ce în ce mai vizibilă, de a acapara toate funcțiile importante în stat reprezintă un pericol pentru România." ³⁴⁰

*

Momentele cu cacealmaua mondială numită Muzeul Holocaustului, primul-ministru Adrian Năstase s-a jurat în fața liderilor B'nai B'rith că, întors în România, va dărâma statuile mareșalului Mihai Antonescu și că va distruge naționalismul românesc. [...] **"Contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi."** (Ordonanța de Urgență nr. 31/28.03.2002 semnată

³³⁹ Ibidem.

³⁴⁰ Ibidem.

*de primul-ministru Adrian Năstase). Caracterul de urgență al acestei ordonanțe ar fi legat de promisiunea unui rapid sprijin al B'nai B'rith și al Comitetului Evreiesc American pentru invitarea României, în noiembrie 2002, la aderarea în Alianța militară NATO. **Prețul: participarea românilor la războaie ce nu îi privesc, despăgubiri bănești de ordinul a miliarde de dolari din partea României către Israel, după recunoașterea culpabilității și responsabilității românilor față de moartea a sute de mii de evrei (la cât de ieftin acaparează evreii economia românească, o vor lua pe gratis, de fapt, și vor mai fi și răsplățiți).** [...]*

*Ion Iliescu, Petre Roman, Gelu Voican-Voiculescu (mason inițiat în Ritul Scoțian, grad 33), Victor-Athanasie Stănculescu și Silviu Brucan făceau parte din planul B'nai B'rith și al Grupului Bilderberg, de preluare a puterii de stat, ca: președinte al țării, prim ministru, vice-președinte ș.a.m.d. **Rolul lui Iliescu era acela de a atrage lângă sine cât mai mulți nomenclaturiști din puterea comunistă, care să asigure succesul acțiunii, și de a-l promova pe necunoscutul evreu Petre Roman la conducerea supremă executivă a țării.** În acest scop, rolul lui Iliescu a fost pregătit mediatic cu zece ani mai devreme de către evreii din Statele Unite, care au făcut să se publice, într-o revistă de limba română din SUA, "prevestirea magică" sau "premoniția" că Ion Iliescu va fi președintele României.* ³⁴¹

Mărturisesc că ultimul material, preluat de pe internet, pare a fi mai degrabă opera unui fost ofițer de securitate sau a mai multora, având adesea impresia, că ar fi chiar limbajul lui C.V. Tudor, de la PRM. Tocmai de aceea, am selectat cu grijă informațiile (e posibil să-mi fi scăpat poate ceva) și, dacă veți urmări întreg materialul acesta de pe site, îmi veți da cred dreptate. Ofer, un singur exemplu, în acest sens:

„În schimb, din chiar sediul B'nai B'rith, Ion Iliescu a adoptat public o atitudine ostilă și vehementă la adresa președintelui partidului România Mare, ceea ce a condus în același an la ieșirea de la guvernare a celor trei secretari de stat ai partidului naționalist.”

După cum ați observat, acest mic text poate fi interpretat ca o mică răbufnire (necontrolată) de protest, pentru scoaterea de la guvernare a PRM, la cererea expresă a masonilor evrei. Oricum, mai târziu, Ion Iliescu îi va oferi lui Vadim Tudor în semn de împăcare (și recunoștință pentru voturile din Parlament) cea mai înaltă distincție din România (Ordinul Mihai Viteazul, în grad de mare cavaler), pe care recent intelectualii români i-au contestat-o și i-au cerut în mod public s-o returneze. Pe de altă parte, același text nu-și avea locul sau rolul... Apoi, de când prim-iștii sunt naționaliști? Iar legionarii, tratați foarte puțin și moderat în aprecieri, sunt „ultranaționaliști”?

Merită să reflectăm mai mult și asupra infiltrării masoneriei în România, începând cu familiile boierești fanariote Cantacuzino, Bibescu, Rosetti, Brătianu ș.a.m.d. În materialul de mai sus, apar desigur și alte nume mai recente: Mihail Sadoveanu, Mihai Ralea, Dan Amedeo Lăzărescu, Alexandru Paleologu, Nicolae Alexandru, Nicu Filip, Mihai Musceleanu, Constantin (Costel) Iancu și nu numai.

E bine totuși să știm astăzi cine sunt masoni sau cine face întocmai jocurile masoneriei. Suspendarea președintelui Băsescu i-a cam scos la suprafață, începând cu Ion Cristoiu, Cristian Tudor Popescu, Adrian Ursu, Tia Șerbănescu, Mircea Toma și alții. Am rămas surprins, descoperind din întâmplare numele lui Cristian Pârvulescu într-o carte de „eseuri” (în care se prezentau masonii, opiniei publice?!), adică tocmai președintele Asociației Pro-democrația, care apare frecvent în ultimii ani la televiziune. Se pare că, printre masoni se află și prezentatorul de la Teleenciclopedia – Florian Pittiș, academicianul Constantin Bălăceanu-Stolnici, Alina Mungiu-Pippidi (de la Societatea Academică Română) ...

³⁴¹ Ibidem.

În final, aş vrea să formulez câteva critici sau întrebări, care vizează un volum de creștomatie, intitulat „**Altfel despre Ștefan cel Mare**”, apărut de curând la Ed. Anastasia. Sunt intrigat, fie și ca cercetător amator într-ale istoriei neamului românesc, de unele inexactități, pe care nu le pot trece cu vederea.

Cum este posibil ca istorici, precum Oreste Tafrali, C. I. Andreescu și A. Pippidi, să avanseze ipoteza că „mariajul <<bizantin>> (cu Maria de Mangop, din spița Paleologilor) ar fi inspirat voievodului moldovean ideea să ridice pretenții la tronul Constantinopolului”? (p.168) Cum pot să acrediteze unii istorici existența și influența puternică a astrologilor de la Curtea Domnească, știind totuși că domnitorul Ștefan cel Mare era credincios și ortodox pe deasupra? (pp.147-151) Cum pot să-și dea cu părerea unii autori (specialiști chiar în alte religii), precum A. K. Coomaraswamy (un budist recunoscut pe plan internațional) și traducătoarea acestuia, Anca Manolescu, în probleme ce privesc un erou și sfânt ortodox? (p.282 ș.a.) De ce este pomenit, aparent fără rost, Christian Rosenkreutz (din Ordinul masonic al Rosicrucienilor)? (p.151) De ce se invocă ecumenismul, legat de chivotul ecumenic cerut de Petru Rareș? Cine sunt până la urmă „cercetătorii noștri”? (p.60)

Apoi, de ce în acest volum plin de date de tot felul, în general despre civilizația medievală, nu se aduce aproape niciun omagiu sau elogiul marelui domnitor? De ce coperta cărții prezintă un pocal aurit înconjurat de steluțele Uniunii Europene, iar titlul este scris cu litere mari albastre? Pentru a da bine înaintea acesteia? Cum de a fost scos la tipografia... Gutenberg?

Și, în sfârșit, ca o întrebare aparte, **de ce nu s-a dorit cu adevărat să se restaureze nici până în zilele noastre, vechea Cetate de Scaun a Sucevei, construită de cel care a fost recent desemnat prin votul a milioane de români din întreaga lume „cel mai mare român”?** Unii muzeografi, în lipsă de ceva mai bun, invocă lipsa planurilor originale ale acesteia, care sunt absolut necesare...

Pentru că m-am născut în vechea capitală a Moldovei și în Bucovina, atât de îndrăgită de Eminescu, voi aduce un mic omagiu prezentând primele versuri dintr-un cântec, care constituie chiar genericul filmului „Ștefan cel Mare” realizat de Mircea Drăgan:

*Ștefan, Ștefan, domn cel Mare
Seamăn pe lume nu are,
Decât numai mândrul soare,
Decât numai mândrul soare.
Din Suceava când el sare, el sare,
Pune pieptul la hotare, hotare,
Ca un zid de apărare,
Ca un zid de apărare!...*

Dacă ar fi să-mi dezvălui idealurile, aş începe cu acesta: aş vrea să pot face măcar o mică parte din ceea ce a realizat Ștefan cel Mare și Sfânt, desigur prin arma scrisului. Este datoria noastră să luptăm pentru credința ortodoxă și împotriva invaziei actuale (tot mai agresive) a păgânismului (în plan religios) și materialismului (în modul de viață și de gândire). Dumnezeu să ne dea curaj și tărie să putem înfrunta aceste vremuri grele pe care le trăim. Amin.

AVERTISMENT PENTRU CRESTINI

Din perspectiva lui Freud, religia era un infantilism psihic, o nevroză obsesională ce trebuia tratată ca oricare altă nevroză. Omul religios urma a fi astfel un candidat pentru instituțiile de recuperare mentală, la un loc cu ceilalți bolnavi psihic. Religia persistentă în modernitate era simptomul unei boli sociale iar îndepărtarea de religie însemna începutul însănătoșirii. Societatea modernă, angajată în procesul ascendent de dominare rațională a existenței în toate formele ei, era deja pregătită, opina Freud, să opereze și să "favorizeze" acest proces de vindecare. Aceasta nu era altceva decât semnul "maturizării" reale și depline a omului. Societatea modernă se anunța a fi una liberă de religiozitate, autosuficientă, fundamentată pe caracterul eminentemente rațional și autonom al membrilor ei.

Cât de adevărate au fost aceste profeții? După aproximativ un secol, avem acum posibilitatea de a le testa veridicitatea. Și aceasta devine chiar un imperativ pentru cei veniți din interiorul unui spațiu ce a experimentat și transformat în practică socială pentru o jumătate de secol ideologia marxistă, făcând astfel din eradicarea religiei și producerea „Omului Nou” priorități indiscutabile ale aparatului politic unic aflat la conducerea societății.³⁴²

*

În general oamenii nu mai au o cultură religioasă, și pentru că nu întâlnesc creștinismul în viața publică, a instituțiilor. Dacă guvernele țărilor europene ar conduce deschis și ar promova principiile creștine, pentru că în fond suntem țări creștine, Europa fiind înainte de toate o entitate creștină, atunci nu ar mai fi nici o primejdie. Conducătorii Europei de azi și de mâine trebuie să fie conștienți că societatea nu poate fi salvată decât revenindu-se la principiile religiei creștine și că aceste principii trebuie să se afle la baza legilor pe care ei le promovează. Or, la ora actuală trăim tocmai inversul. Se legalizează prostituția, se legalizează homosexualitatea, adică toate aceste apucături (chipurile apărute de „drepturi ale omului”) care distrug familia și, în ultimă instanță, societatea. Dacă lucrurile vor avansa în acest sens va fi tot mai rău și vom vedea că lumea devine ne guvernabilă. Statisticile spun că peste 20-30 de ani nu va mai exista familie tradițională, adică tineri care se căsătoresc la starea civilă și la biserică (deja se fac tot mai multe în „condiții exotice/romantice”, iar peste 70% dintre olandezi tolerează homosexualitatea, 2% dintre suedezi se mai căsătoresc, foarte mulți bulgari încuviințează homosexualitatea, divorțul, suicidul, eutanasia etc. - n.a.). Consecința va fi că statul va trebui să se îngrijească de toți copiii care se nasc din astfel de legături (ca în scenariul din „Republica” lui Platon, sau cel al lui Orwell ș.a. - n.a.). Poate Dumnezeu le va deschide mintea guvernanților și vor vedea că nu se poate trăi fără principiile unei morale minime. [...]

Fără îndoială că ne vom pierde. Peste câteva generații, probabil nu ne vom mai numi români, ci pur și simplu europeni. Cu siguranță că peste zeci sau sute de ani vom deveni un amalgam. Europa va fi un fel de națiune cu valori care se tot apropie, se unifică, o cultură unică. Este un proces nivelator, desfigurator al identităților de până acum. Așa a fost concepția. Secolul XIX și o parte din secolul XX au aparținut naționalităților, afirmărilor naționale. Acum nu mai este națiunea pe primul plan, ci globalizarea, din care face parte și unificarea europeană. Motivația celor care au pus la cale globalizarea este că națiunile s-au aflat mereu în conflicte și pe linie religioasă, și pe linie naționalistă. Și atunci, dacă vrem să fie pace și înțelegere trebuie să eliminăm religia din sfera politică și publică, iar sentimentul național să îl anihilăm. (să-l scoatem și pe Traian Băsescu din politică, pentru că vrea unirea cu Moldova de peste Prut? - n.a.) [...]

³⁴² Silviu Rogobete, din art. *Religie și schimbare socială. Câteva reflexii asupra rolului religiei în societatea contemporană*, apărut în publicațiile New Europe College, București, 2002.

Oamenii nu primesc o educație care li se impune. Noi trebuie să devenim toți exemple și să arătăm că Ortodoxia nu înseamnă o serie de prescripții, de norme de conduită, pentru că toate acestea îl apasă pe om, pe lângă grijile de zi cu zi care sunt oricum împovărătoare. Dacă mai vine și Biserica cu norme și prescripții – și noi cam asta facem, din păcate – îl îndepărtăm pe om. Trebuie ca limbajul să fie mult mai pozitiv, mai atrăgător, mai convingător, prin faptul că noi înșine trăim ceea ce propovăduim și că le vorbim oamenilor dintr-o experiență personală. Trebuie să le arătăm că credința și toată viața duhovnicească nu înseamnă o povară – nici pe departe! -, ci dimpotrivă, o ușurare, o bucurie..., că oamenii pot descoperi în post o binecuvântare și o eliberare, iar în rugăciune o putere care te eliberează, te pacifică, te întărește, îți dă sens și lumină. Dacă îi spui omului că trebuie să se roage, trebuie să postească, că trebuie să meargă la biserică, împlinind prin aceasta o datorie, atunci el nu va primi ușor. Este nevoie ca **omul să simtă apropierea de Dumnezeu ca pe o necesitate a vieții lui și în același timp ca o bucurie și o ușurare. De aceea trebuie schimbat și limbajul.**³⁴³

³⁴³ Înalt Prea Sfințitul Dr. Serafim Joantă, Mitropolit al Mitropoliei Ortodoxe Române pentru Germania și Europa Centrală și de Nord, în interviul acordat lui Antonio Aroneasa, Rost, Nr.47-48, ianuarie-februarie 2007, pp.39-40.

ECUMENISMUL ȘI MASONERIA. **DESPRE UN PROIECT GLOBAL MASONIC SAU DESPRE MAREA EREZIE APĂRUTĂ ÎN VREMURILE NOASTRE**

Cucernicul Părinte Dumitru Stăniloae († 1993).

„Eu nu prea sunt pentru ecumenism; socotesc că ecumenismul este produsul masoneriei; iarăși vor să relativizeze credința adevărată. A avut dreptate Biserica zicând că nu prea suntem uniți. Ecumenismul este pan-erezia timpului nostru. Biserica Romano-Catolică și Biserica Ortodoxă nu sunt două surori. Nu există decât un singur cap al Bisericii, Iisus Hristos. Nu poate exista decât un singur trup, adică o singură Biserică. Deci noțiunea de Biserici surori este improprie.”

„Au venit odată și aici, la un congres al ecumeniștilor. Și unul dintre reprezentanții lor a susținut ideile socialiste. Eu i-am combătut și vorbeam mereu de Hristos. Iar mă întrebau: „De ce tot vorbiți de Hristos? Aici este vorba de altceva, nu de Hristos.” S-au supărat teribil și. După ce am plecat, m-au criticat foarte tare pentru că vorbeam de Hristos și nu de probleme de-astea sociale. De ce să mai stau de vorbă cu ei care au făcut femeile preoți, sunt de acord cu homosexualii, nu se mai căsătoresc...” (interviu preluat din Ortodoxia și internaționalismul religios, Ed. Scara, 1999)

*„Lupta catolicismului n-a avut o bază spirituală, creștină, așa cum a fost cea din Rusia sau cea de la noi. Ne acuză Todea că suntem Biserica trădătoare. **Două mii de preoți ortodocși au stat în închisoare. Eu am fost în închisoare și n-am văzut nici un preot unit. Toți s-au făcut ortodocși sau au intrat în diferite întreprinderi în care făceau pe turnătorii.**” (Omagii părintelui Dumitru Stăniloae, Ed. MMB, 1994)*

*„Caracteristica fundamentală a creștinismului, care constă în surparea zidului despărțitor dintre Dumnezeu și oameni [...] e înlăturată în **catolicism** într-o nouă formă. Sobornicitatea creștină, însăși Biserica, trupul tainic al lui Hristos, e desfăcută din îmbrățișarea iubirii atotprezente a lui Iisus Hristos și transformată într-o **societate pur laică** (secularizată, înstrăinată tot mai mult față de Dumnezeu – n.a.). [...] Iisus are o comunitate numai cu un anumit punct al spațiului și numai cu o persoană, cu papa în Vatican. [...] Tot ce contează e dependența juridică de o persoană omenească. Mistical e transformat în juridic, viața în Biserică devine o preocupare de bună și uniformă orânduială juridică. Cuvintele religioase nu mai exprimă de aceea nici ele misterul unor experiențe religioase directe, ci devin termeni juridici și raționaliști, de precizări pozitivistice, pământești.” (Ortodoxie și românism, pp.100-101)*

344

*

Părintele arhimandrit Arsenie Boca († 1989). *„Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Căderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica ortodoxă, fie ei: arhieriei, preoți de mir, călugări sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți ale celor șapte Soboare Ecumenice, altfel la iad cu arhieriei cu tot. Ferească Dumnezeu!” (Talanții împărăției, p.197)*

Părintele Cleopa Ilie de la M-rea Sihăstria († 1998). *„Mi-au pus întrebări despre unitatea Bisericilor, că ei vor să unească Bisericile și să facă, precum a zis Mântuitorul, o turmă și un păstor. Domnule director, i-am zis, biserica dumneavoastră, protestantismul, este suspendat în aer. N-are temelie! – Dar de ce, părinte? – Unde vi-i Sfânta Tradiție? Unde-s Sfintele Canoane? Unde-i practica Bisericii de 2000 de ani? Ați desființat totul și acum vreți să vă apropiați de noi? Este imposibil! Noi de-abia avem puncte comune cu catolicii, darămite cu protestanții. Ei sunt la foarte mare distanță de noi, au numai două Taine, și acelea nu ca taine,*

³⁴⁴ Mărturisirile Sfinților Părinți împotriva ereziei numită ecumenism (broșură), pp. 52-54.

ci numai ca simboluri: Botezul și Cina Domnului. La Cina Domnului fac o masă comemorativă cu pâine și cu vin în cinstea lui Hristos, dar nu mai cred că se preface pâinea și vinul în Trupul și Sângele Domnului. N-am când să spun discuția de acolo că-i mult de spus.”

La întrebarea „- Cum vedeți unirea Bisericilor?”, Părintele răspunde: ”Fraților, **unirea Bisericii nu este lucru omenesc ci dumnezeiesc. Nu-i în puterea noastră. Iată cum văd eu: să punem post și rugăciune către Dumnezeu și când va veni Duhul Sfânt să ne găsească ca Sfinții Apostoli. Asta e lucrarea Duhului Sfânt. Iar dacă va veni Duhul Sfânt când îl cerem cu post și rugăciune, când va veni la toate mințile arhierilor catolici și ortodocși, va fi aceeași gândire: Hai să ne unim că n-au fost la început două Biserici ci una singură. Deci asta să cerem de la Dumnezeu, că El poate face unitate de vederi în toate privințele... Iar dacă este vorba să se creadă, să se facă unitate de credință, atunci numai Domnul știe... Noi, nu.**”

”Ați văzut la primii voievozi creștini ai românilor, de când sunt cele trei țări române, Moldova, Muntenia și Ardealul, toți au fost ortodocși... Ștefan cel Mare nu a fost baptist! Mircea cel Bătrân nu a fost evanghelist sau adventist! Alexandru cel Bun nu a fost martorul lui Iehova; **nebunii ăștia au venit acum. Nici o sectă nu exista în țara noastră pe atunci. Aceștia vin din străinătate, plătiți de masoni, să ne strice dreapta credință și originea noastră de popor ortodox** [...]. Să țineți credința care ați supt-o de la piepturile maicilor voastre! Să țineți credința pe care o avem de două mii de ani! Nu vă luați după slugile satanei care vin din Apus cu milioane de dolari. Ei cumpără pe proști și pe nelămuriți în credință, să rupă unitatea în sufletul poporului român și vor să facă cele mai mari erezii și nebunii în țara aceasta. Păziți-vă de aceștia! Au case de rugăciuni dar acolo e casa satanei.

(Ortodoxia și internaționalismul religios, Ed. Scara, 1999) ³⁴⁵

*

Cucernicul Părinte Gheorghe Calciu. „Înțelegerea ecumenică de unire și armonie a lumii este de fapt o formă a mișcărilor internaționaliste pe plan religios, în care se încearcă desființarea națiunilor, instituirea unor guverne mondiale, pe care nimeni nu le-a uns și care urmăresc doar gloria lor, buna lor viață și satisfacerea dorinței de a conduce popoarele. Ecumenismul acesta este în sine o acțiune diabolică spre ceea ce este Biserica și care sunt adevărații ei membri. Se confundă identitatea Bisericii cu alte tradiții umaniste și se gândește că Biserica este fragmentată și despărțită, dar mai mult se ignoră singura cale de mântuire a Bisericii.” „Papistașii nu au preoție, nici taine... Vaticanul nu este biserică, ci un sistem politico-economic situat în afara Bisericii, iar papa cu toți ’’clericii’’ Vaticanului nu sunt urmași ai Apostolilor, nu au predania și succesiunea apostolică... Papistașii sunt francolatini, iar pe deasupra și eretici. Papismul se află în afara Bisericii... și pentru că în afara Bisericii nu există Taine, pentru aceasta clericii papistașilor și însuși papa, pentru noi ortodocșii, nu au preoție, adică au fost tăiați de la succesiunea apostolică. Dacă se va pierde Credința Ortodoxă, atunci nu va mai exista nici Biserica, nici Dumnezeiasca Euharistie... Părinții Bisericii din veacul al VIII-lea observaseră că papismul, sub influența francilor, a schimbat teologia ortodoxă și astfel nu mai făcea parte din Biserica Ortodoxă care păzea în întregime adevărul revelat. De aceea, papa nu mai era pomenit în Diptice.” (Cugetul Bisericii Ortodoxe, Cap.I) ³⁴⁶

*

Arhimandrit Gheorghios Kapsanis, egumenul M-rii Grigoriu, Athos. „Ce este ecumenicitatea? Bisericile Ortodoxe din întreaga lume sunt organizate, din punct de vedere administrativ, în Biserici locale sub conducerea unor sinoade locale, respectiv patriarhii. Toate bisericile locale sunt organizate la rândul lor sub forma unui sinod ecumenic din care fac parte reprezentanți ai tuturor Bisericilor Ortodoxe locale.

Ce este ecumenismul? Ecumenismul în schimb, este o formă instituțională prin care, sub numele păcii și unității, sunt adunate la un loc toate religiile lumii precum evrei,

³⁴⁵ Ibidem, pp.54-58.

³⁴⁶ Ibidem, pp.61-62.

musulmani, budiști care nu cred în Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, și unde se dezbate probleme economice, politice, sociale, culturale etc. Ecumenismul caută prin toate acestea să se impună ca noua religie a viitorului. Cu certitudine, Biserica Ortodoxă este ecumenică, adică sobornicească. Una este însă ecumenicitatea și alta este ecumenismul. Biserica Ortodoxă este ecumenică, dar nu ecumenistă. Ea rămâne ecumenică atâta vreme cât nu cade în ispita ecumenismului. Ecumenicitatea constituie expresia deplinătății Bisericii și se propune și celorlalți, fără să se împartă sau să se ajusteze după concepțiile omenești. Așadar Biserica noastră Ortodoxă este ecumenică și deoarece întreaga lume are nevoie cu adevărat de ecumenicitatea ei, este necesar ca ea să se mențină ecumenică și să nu cadă în ecumenism. Iar aceasta nu numai pentru a-și păstra ecumenicitatea ei, ci și pentru a ajuta cu adevărat lumea.

*Un rol important în mișcarea ecumenică îl are **teoria ramificațiilor** care este o **erezie eclesiologică** promovată în cercurile teologice așa-zis moderniste, a cărei esență este că toate confesiunile creștine existente în momentul actual sunt văzute ca ramuri egale ale unei singure Biserici a lui Hristos și care dețin în mod egal harul Sfântului Duh și Adevărul Divin. La baza acestei învățături eretice stă interpretarea incorectă a procedurilor canonice privind primirea în Biserică a ereticilor și schismaticilor.” (Ortodoxia și internaționalismul religios, Ed. Scara, 1999) [...]*

***Cuviosul Ghenadie Sholarios, Patriarhul Constantinopolului (sec. XV).** O, bieții de voi care vedeți ce se-ntâmplă în jurul vostru și în vreme ce robia vă este tot mai aproape, vă lepădați de credința părinților voștri și primiți fărădelegea! Nu mă voi lepăda nicicând de tine, iubită Ortodoxie, și n-am să te ascund Sfântă Predanie, câtă vreme duhul meu mai sălășluiește în trupul acesta.” (Sinodul de la Ferrara-Florența, Ed. Scara, 2002, p.161)³⁴⁷*

*

*A mai rămas de cercat un singur lucru: Trupul Bisericii, cel din care și noi facem parte. Iată de ce pentru împutinarea noastră sufletească, Dumnezeu a lăsat o așa întreită ispitire acestor veacuri din urmă: încălcarea predaniilor strămoșești, lăsarea slujirilor sfinte și alăturarea ereticilor, sau într-un cuvânt: **ecumenismul**.*

Perfidia cu care se înrădăcinează zi de zi în viața noastră mentalitatea noului veac este de negrăit. Sub masca umanismului iubitor numai de om și nu de Dumnezeu, ecumenismul este raiul desfătărilor religioase și a împăciuirilor sacerdotale ce dorește în puternica lui înșelare să instaureze împărăția omului eretic pe acest pământ. Ispita cea mare e că vicelanul duh râvnește la a ne face simpli figuranți în Ortodoxie și lucrători pentru templul babilonic, pentru împărăția de carne și neoane a acestei lumi.

Cine dorește o nouă religie, cine vrea să se-nchine într-o nouă Biserică, cine vrea o singură stăpânire sub un singur stăpân? Orice ortodox cunoaște răspunsul la această întrebare: numai înainte-mergătorii Antihristului! Priviți cu luare aminte la calea Bisericii de până acum, citiți cuvintele Părinților, spovediți-vă la duhovnici încercați și veți deosebi duhurile ce se muncesc a ne rupe din via Bisericii și de a ne altoi pe mărcinii lipsiți de adevăr și de mântuire.

Înainte de a face orice judecată în cele ale credinței, se cuvine a nu trece cu vederea peste cuvintele celor care mai înainte de noi au știut să poarte „lupta cea bună” și să biruiască până la capăt. Sfinții Prooroci, Evangheliști, Apostoli, Mărturisitori și Cuvioși din toate timpurile și toate locurile sunt într-un cuget când grăiesc despre Ortodoxie și despre apărarea ei. Este cugetul Bisericii Strămoșești celei peste veacuri vie și nemuritoare, luminoasă și înfloritoare, este hrana din care s-au alăptat toți cei ce au viețuit într-însa, sunt cuvintele aceluiași izvor.

Popor ortodox, păstrați credința străbună în care ați fost crescuți, păstrați predaniile părinților și strămoșilor noștri, păstrați neatinsă comoara ce ați primit-o de la sfinții cei din veac. Nu vă depărtați de la izvorul de viață al Bisericii, căci ea vă va ajuta să luptați împotriva

³⁴⁷ Ibidem, pp.58-64.

vicleniilor, să vă păstrați și să înmulțiți darurile Duhului Sfânt primite la Botez și să vă mântuiți sufletul și neamul.

Părinților și fraților ortodocși, cele citite sunt doar o picătură din mulțimea cuvintelor pe care Sfinții Părinți le-au mărturisit până la noi, împotriva celor ce voiau a strica Credința Ortodoxă lăsată de Mântuitorul Hristos și de Sfinții Apostoli. Înțelegeți și vedeți că doar Biserica Ortodoxă este lăsată de Mântuitorul Hristos și de Sfinții Apostoli. Înțelegeți și vedeți că doar Biserica Ortodoxă se ocârmuiește după cele șapte Soboare, doar Biserica Ortodoxă păstrează neschimbate scrierile Sfinților Părinți, doar în Biserica Ortodoxă se țin slujbele primelor veacuri, și pentru aceea doar Biserica Ortodoxă e mereu nouă și înnoită de harul Duhului Sfânt.

Fiți încredințați că doar cei ce se luptă pentru Biserică vor rămâne în Ortodoxie, doar cei ce vor mărturisi învățătura Bisericii vor aduce dreapta-slăvire lui Dumnezeu, doar acei ce vor lucra toate din dragoste de Biserică, Însuși Hristos îi va dărui Ortodoxiei Sale drept temple vii ale Duhului Sfânt și se vor bucura de vederea luminii line a sfintei slave, pregustând încă de aici împărăția cerurilor.

Fericiți vom fi de toți sfinții de vom lucra în adevăr mântuirea, căci învățătura lor ne învață să alegem între **ORTODOXIE SAU MOARTE!**³⁴⁸

*

Canonul 10 al Sfinților Apostoli ~ „Dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă cu cel afurisit (scos din comuniune) acela să se afurisească.”

Canonul 45 al Sfinților Apostoli ~ „Episcopul, presbiterul sau diaconul, dacă numai s-ar ruga împreună cu ereticii, să se afurisească, iar dacă le-a permis acestora să săvârșească ceva ca și clerici (să săvârșească cele sfinte), să se caterisească.”

Canonul 46 al Sfinților Apostoli ~ „Episcopul sau presbiterul care primesc botezul sau jertfa ereticilor, poruncim să se caterisească. Căci ce înțelegere poate să fie între Hristos și Veliar? Sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul?”

Canonul 64 al Sfinților Apostoli ~ „Dacă vreun cleric sau laic intră în sinagoga iudeilor sau a ereticilor ca să se roage, să se caterisească și să se afurisească.”

Canonul 6 al Sinodului V local de la Laodiceea ~ „Nu se cuvine a primi binecuvântările ereticilor, care sunt mai mult absurdități decât binecuvântări.”

Canonul 15 al Sinodului al Nouălea din Constantinopol (861) ~ „Cei ce propovădiesc public eresul sau îl învață în Biserici, să fie îndepărtați de comuniunea cu credincioșii și afurisiți, ca unii ce fac schismă și sfărâmă unitatea Bisericii.”³⁴⁹

*

Matei 7:15 ~ „Luați-vă aminte de proorocii mincinoși, care vin către voi în veșmintele oilor, iar dinăuntru sunt lupi răpitori.”

Matei 24:24 ~ „Că se vor scula hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și minuni, cât să înșale, de va fi cu puțință, și pre cei aleși.”

Faptele Apostolilor 5:29 ~ „Și răspunzând Petru și apostolii, ziseră: «A asculta trebuie pre Dumnezeu mai mult decât pre oameni.»” [...]

Galateni 1:8 ~ „Ci măcar de noi sau înger din cer va binevesti vouă afară de ce am vestit vouă, anathema să fie!”

Efeseni 4:5 ~ „Este un Domn, o Credință, un Botez.” [...]

Tit 3:9-10 ~ „Iar cele nebune cercări și graiuri de neamuri și pricini și sfădiri de lege, părăsește-le, pentru că sunt nefolositoare și deșarte. Pre omul eretic, după întâia și a doua muștrare, părăsește-l, știind că s-a îndărătnicit unul ca acela și păcătuiește, fiind singur de sine osândit.”

³⁴⁸ Monahul Conon Românul, în Precuvântarea lucr.cit., pp.3-6.

³⁴⁹ Citate scripturistice ce vădesc apostazia acestui veac, preluate din Biblia de la 1688, lucr.cit., pp.13-15.

Iacov 2:10 ~ „Pentru că cine va păzi toată legea, dar va greși într-o singură poruncă, s-a făcut vinovat față de toate poruncile.” [...]

Petru 1:20-21 ~ „Dar mai înainte de toate, trebuie să știți că nici o proorocie a Scripturii nu se tâlcuiește după socotința fiecăruia. Pentru că niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, purtați fiind de Duhul Sfânt.”

I Ioan 4:1 ~ „Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereți duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume.”

II Ioan 4:6 ~ „Noi de la Dumnezeu suntem; acela ce știe pre Dumnezeu aude pre noi; carele nu iaste de la Dumnezeu nu ascultă pre noi (apostolii).”³⁵⁰

*

Sinodul de la Constantinopol din anul 1724. „Cei care vor dezerta de la Ortodoxie și vor părăsi părinteștile și dreptele dogme ale credinței și Predaniile obștești ale Bisericii și vor decădea și se vor îndepărta cu inovații și cu credințe absurde și cu obiceiuri eterodoxe și vor falsifica și vor măslui adevărul Ortodoxiei, aceștia nici nu mai sunt, nici nu se mai numesc creștini cu adevărat, ci se taie și se despart de totalitatea mădularilor Bisericii și a creștinilor, ca niște eterodocși și inovatori și se izgonesc afară din sfântul staul ca niște oi răioase și mădulare putrede.” [...]

Avva Pamvo (sec.V). „Că iată îți zic ție fiule, vor veni zile când vor strica creștinii cărțile Sfintelor Evanghelii și ale Sfinților Apostoli și ale dumnezeieștilor Prooroci, ștergând Sfintele Scripturi și scriind tropare și cuvinte elinești. Și se va revărsa mîntea la acestea, iar de la acelea se va depărta.” [...] Și a zis bătrânul: „Fiule în acele zile cel ce își mîntuiește sufletul său mare se va chema în împărăția cerurilor.” (Patericul Egiptean, pg.209 cuv.15) [...]

Sfântul Efrem Sirul († 379). „Vai acelora care se întinează cu blasfemiatorii eretici. Vai acelora care batjocoresc Dumnezeieștile Scripturi! Vai de cei câți murdăresc sfânta credință cu eresuri sau încheie vreo înțelegere cu ereticii! [...] Să fugi de purtarea familiară față de schismatici și eretici! Mai mult, să te ferești de erezia acelora care îl despart în două pe unicul nostru Domn Iisus Hristos! Aceștia cred în chip contrar celor 318 Sfinți Părinți care s-au întrunit la Niceea.”

„Pe eretici, ca pe niște blasfemiatori și vrăjmași ai lui Dumnezeu, Scriptura nu i-a numit oameni, ci câini și lupi și porci și antihriști, după cum zice Domnul: Nu dați cele sfinte câinilor! (Matei 7:6). Și Ioan zice că mulți antihriști s-au arătat (I Ioan 2:18). Pe aceștia deci, nu se cuvine să-i iubim, nici să ne întreținem cu ei, nici să ne rugăm împreună cu ei, nici să mâncăm împreună, nici să-i primim în casă, nici să-i salutăm, ca să nu ne facem părtași faptelor lor celor viclene.”

„Păcatul fără iertare e fapta care se îndreaptă împotriva Duhului Sfânt și păcatele tuturor ereticilor, pentru că au blasfemiât și blasfemiază pe Duhul Sfânt. Acestora nu li se va ierta păcatul nici în viața aceasta, nici în viața ce va să fie, pentru că s-au opus lui Dumnezeu Însuși, de la Care se dă izbăvirea.”³⁵¹

*

Sfântul Grigorie Teologul (†389). „Unde este evidentă necredința, trebuie să preferăm mai bine focul și sabia și situațiile critice și mâinile tiranilor – și toate cu dăruire – decât să luăm parte la aluatul păcatului și să ne unim cu cei care bolesc în credință... De mii de ori este mai bună dezbinarea care se face pentru cuvintele bunei credințe ortodoxe decât pacea, când aceasta este unită cu patimile.”

Sfântul Ioan Gură de Aur (†407). „Dacă cineva contraface măcar o mică parte a chipului regelui pe moneda regală, în felul acesta o falsifică; la fel și în credința cea adevărată, acel care va schimba chiar cât de puțin în ea, o vatămă pe toată. Căci dacă, pe de o parte,

³⁵⁰ Ibidem, pp.7-12.

³⁵¹ Ibidem, pp.15-21.

dogma este răstălmăcită, și înger de ar fi, să nu-l credeți. Nimic nu folosește viața virtuoasă, dacă credința nu este sănătoasă.” [...]

Sfântul Chiril al Alexandriei (†444). „Dacă cineva schimbă ceva în sfintele și dumnezeieștile dogme patristice, acest lucru nu trebuie să-l luăm drept clarviziune, ci drept crimă și abatere de la dogmă și păcătuire împotriva lui Dumnezeu.”

Sfântul Maxim Mărturisitorul (†662). „A tăinui cuvântul adevărului înseamnă a te lepăda de el. Bine este să trăim în pace cu toți, dar numai cu aceia care cugetă aceleași despre buna credință ortodoxă. Și este mai bine să ne războim, atunci când pacea lucrează conglăsuirea către rău.” (Viețile Sfinților din greacă, 21 ianuarie)

Sfântul Ioan Damaschin (†749). „Să ne păzim cu toate puterile noastre să nu primim împărtășire de la eretici, nici să le-o dăm acestora..., ca să nu ne facem părtași relexlor lor credințe și pentru a nu fi condamnați împreună cu ei.”

Sfântul Teodor Studitul (†826). Sf. Ioan Gură de Aur a spus deschis că dușmani ai lui Hristos sunt nu numai ereticii, ci și cei aflați în comuniune cu ei.”

„Avem poruncă de la însuși Apostolul Pavel că, atunci când cineva învață ori ne silește să facem orice alt lucru decât am primit și decât este scris de canoanele Sinoadelor ecumenice și locale, acela urmează a fi osândit, ca nefăcând parte din clerul sfințit. Nici un sfânt nu a încălcat legea lui Dumnezeu; dar nici nu s-ar fi putut numi sfânt, dacă ar fi călcat-o.”³⁵²

*

Sfântul Cuvios Teodosie de la Pecerska (†1073). „Păzește-te, fiule, de cei cu credință strâmbă și de toate discuțiile lor [...] Cine laudă o credință străină face la fel ca și cel care-și hulește propria credință. Cine laudă credința sa și pe cea străină e un fățarnic și apropiat de erezie... Dacă cineva îți spune: „Credința noastră și a voastră este de la Dumnezeu”, atunci, fiule, răspunde-i așa: „Fățarnicule! Cum pot fi amândouă de la Dumnezeu? Nu știi ce spune Scriptura: **Este un singur Domn, o singură Credință, un singur Botez. (Efeseni 4,5)** Așadar, fiule, ferește-te de aceștia și întotdeauna apără-ți credința ta! Nu te înfrăți cu ei, ci fugi de ei și întărește-te în credința ta prin fapte bune!... Fiule, chiar dacă va trebui să mori pentru credința ta sfântă, du-te cu îndrăzneală la moarte! Așa au murit și sfinții pentru Credință, iar acum viețuiesc întru Hristos.” (Patericul peșterilor de la Kiev, 1806)

Sfântul grigorie Palama (†1340). „Cei ce sunt în Biserica lui Hristos aparțin adevărului, iar câți nu aparțin adevărului, nu sunt nici în Biserica lui Hristos.”

Sfântul Marcu Eugenicul, Mitropolitul Efesului (†1444). „Învățăturile dascărilor apuseni nici nu le cunosc, nici nu le primesc, încredințat fiindcă sunt înșelătoare. În materie de credință ortodoxă nu există concesie. Distrugerea credinței obștești este pierzarea de obște a tuturor. Chestiunile credinței ortodoxe nu admit iconomia. Niciodată nu s-au îndreptat cele bisericești prin soluții de mijloc. Între lumină și întuneric poate cineva să spună că există ceva de mijloc, numit inserare sau amurg; dar intermediere între adevăr și minciună nu poate nimeni să gândească, oricât s-ar strădui. Mijloc de împăcare între adevăr și minciună nu există! În problemele de credință nu încapă pogorământul și iconomia, deoarece pogorământul provoacă împuținarea credinței. Asta ar fi egal cu a spune: Taie-ți capul și du-te unde vrei.”

„Noi pentru nimic altceva nu ne-am despărțit de latini, decât pentru că sunt nu numai schismatici, dar și eretici. Pentru aceasta nu trebuie nicidecum să ne unim cu ei!”

„Acela care îl pomenește pe papă ca arhiereu ortodox este vinovat și latino-cugetătorul trebuie considerat ca un trădător al credinței. Prin urmare, fugiți de ei, fraților, ca și de împărtășirea cu ei, pentru că unii ca aceștia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni. Nu este altceva de mirare dacă și ispititorii lui Satana se preschimbă în îngeri ai dreptății, al căror sfârșit va fi după faptele lor.” [...] „Nu voi face aceasta niciodată, orice s-ar întâmpla! **Nu voi semna niciodată unirea, chiar dacă ar trebui să-mi primejduiesc însăși viața mea!**” – a

³⁵² Ibidem, pp.22-28.

răspuns Sfântul Marcu împăratului Bizanțului care căuta să-l înduplece a semna mincinoasa și trădătoarea unire cu ereticii catolici la sinodul tâlhăresc de la Ferrara-Florența, 1438-1439).

353

*

Sfântul Cuvios Mucenic Cosma Etolianul (†1779). „Evreul (talmudist – n.a.) îmi spune că Hristosul meu e un copil din flori și Preasfânta Fecioară a mea e o desfrânată, iar Sfânta Evanghelie îmi spune că acest lucru e de la diavolul. Mai am acum ochi să mă uit la evreu? Dacă un om mă ocărăște, îmi omoară mama, frații, copiii, după care îmi scoate ochii, ca și creștin am datoria să-l iert. Dar să-L ocărăscă ei pe Hristosul meu și pe Preacurata Fecioară a mea! Eu nu vreau să-i mai văd, dar domniile voastre cum vă rabdă inima și mai faceți afaceri și tocmeli cu evreii?”

De ce v-am spus acestea, creștinii mei? Nu ca să-i omorâți pe evrei și să-i prigoniiți, nu, ci ca să-i plângeți că L-au lăsat pe Dumnezeu și s-au dus cu diavolul. V-am spus ca să ne căim acum până mai avem vreme, ca să nu se întâmple să se mânie Dumnezeu pe voi și să ne lase din mâna Lui și să pățim și noi ca evreii și chiar mai rău.”

„Pe papa Romei să-l blestemați, fiindcă el e cauza.” „Antihristul e unul papa, iar nu altul (adică turcul n.n.) cel care e în capul nostru. Înțelegeți cine, fără să-i spun numele.” „Noi avem o poruncă ce spune să anatematizăm pe oricine adaugă sau nu crede în ceva mic din cele pe care le-au legiuit Părinții Bisericii noastre.” (Stupul Ortodox, 1999)

Sfântul Paisie de la Neamț (†1794). „Au ereticii sunt râmlenii (romano-catolicii) cu al lor papa? Bine știi că vei zice că sunt eretici. Și de vreme ce sunt eretici, precum și cu adevărat sunt, atunci Sfânta noastră Biserică îi afurisește pe dânșii. Și pe care Sfânta Biserică îi afurisește și eu, împreună cu Biserica, fiul ei fiind, îi afurisesc.”

Sfântul Nicodim Aghioritul (†1809). „Zice încă și dumnezeiescul Hrisostom (în voroava cea de la început era Cuvântul) <<Nu te amăgească pe tine o ascultătorule adunările ereticilor, că au Botez dar nu luminare, ci se botează cu trupul, iar cu sufletul nu se luminează.>> Ci și sfântul Leon în Epistola cea către Nichita zice: <<Nici un eretic nu dă sfințenie prin taine.>> Iar Ambrosie în Cuvântul cel pentru cei ce se caterisesc, zice: <<Botezul celor rău cinstitori de Dumnezeu, nu sfințește>>

(Tâlcuirea Canonului 46 Apostolic, Pidalionul de la Neamț de la 1844) ³⁵⁴

*

Sfântul Ioan de Kronstadt (†1908). „Care dintre ortodocși nu ar dori unirea cu toți catolicii sau luteranii și să fie una cu ei în Hristos, o singură Biserică, o singură obște a celor credincioși! Care însă, dintre aceste-zise biserici, mai ales dintre întâi-stătătorii numiți papi, patriarhi, mitropoliți, arhiepiscopi și episcopi, xiondzi (numele polonez pentru preot n.n.) sau pateri (numele grecesc pentru preoți – n.a.) se va învoi să se lepede de rătăcirile sale? Nici unul. Iar noi nu putem să ne învoim la învățătura lor eretică fără să aducem vătămare mântuirii sufletului nostru. **Oare se pot uni cele de neunit – minciuna cu adevărul?**

Iezuiții catolici în folosul papei și a propriei lor vederi și scopuri egoiste și meschine, au pervertit legea conștiinței și legea Evangheliei, afirmând că pentru atingerea scopurilor proprii sau a scopurilor religioase, catolicii pot întrebuința toate mijloacele nelegiuite: adică și ca să omoare și ca să viclenească în tot felul și să prigonească credința ortodoxă, să o numească schismatică și o credință de câini, și să-i ardă pe ruguri pe ortodocși, ca pe Hus și pe alții.

Neîndoielnice sunt cuvintele Mântuitorului nostru Iisus Hristos: **Cel ce nu este cu Mine, este împotriva Mea** (Matei 12, 30) Catolicii, luteranii și reformații au apostaziat de la biserica lui Hristos – ei nu sunt de un cuget cu noi, nutresc vrăjmășie împotriva noastră, caută din răspuțeri să ne omoare, ne strămtorează în tot chipul pentru credința noastră, ne batjocoresc și ne fac toate felurile de neplăceri mai ales în așezările lor cele mai însemnate, ei merg în chip

³⁵³ Ibidem, pp.30-35.

³⁵⁴ Ibidem, pp.36-41.

vădit împotriva lui Hristos și a Bisericii Sale, nu cinstesc de viață făcătoarea Cruce, sfintele icoane, sfintele moaște, nu respectă posturile, strâmbă dogmele credinței celei mântuitoare. Ei nu sunt cu noi ci împotriva noastră și împotriva lui Hristos. Întoarce-i Doamne la adevărata Ta Biserică și mântuiește-i!

„De greșita înțelegere de către catolici a cuvintelor Mântuitorului: **Tu ești Petru și pe această piatră** (pe Hristos, pe Care Petru L-a mărturisit Fiu al lui Dumnezeu) **voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui** (Matei 16,18) depind toate rătăcirile catolicilor și papilor și mai ales părelnicul primat papal în Biserică și părelnicul rang al papilor de locuitori ai lui Hristos. Ci uitați-vă câte rătăcirii sunt îngăduite în credința papei (iar nu alui Hristos) rătăcirii ciudate, hulitoare de Dumnezeu – și le veți întoarce spatele cu nemulțumire și groază! O trufie omenească! O trufie omenească! O trufie satanicească! Auzi, papa infailibil! O, iezuitism!”

„Catolicii recunoscându-l drept cap al bisericii pe papa, pe adevăratul Cap al Bisericii – Hristos L-au pierdut și au rămas lipsiți de Cap. **Întreaga istorie a papismului dă mărturie că la catolici nu este Cap fiindcă ei fac lucruri necuvioase, luptă împotriva Bisericii Ortodoxe. Iar în învățătura lor dogmatică – vai, câte erezii, inovații, abateri de la adevăr! O, pierzător sistem papist! Singurul Cap al Bisericii cerești, pământești și din cele mai dedesubt este Hristos Dumnezeu!**” (Spicul Viu, Ed. Sophia, București, 2002)³⁵⁵

*

Sfântul Lavrentie al Cernigovului (sec.XIX). „Vor veni așa vremuri când vor umbla din casă-n casă ca lumea să semneze pentru acel singur împărat și se va face un recensământ al populației foarte drastic... Vine timpul, și nu e departe, când foarte multe biserici și mănăstiri se vor deschide și se vor repara, le vor reface nu numai pe dinăuntru, ci și pe dinafară. **Vor auri acoperișurile atât ale bisericilor cât și ale clopotnițelor, dar preoțimea nu va lucra la sufletul credinciosului ci numai la cărămizile lui Faraon. Preotul nu va mai face și misiune. Când vor termina lucrările va veni vremea împărăției lui antihrist și el va fi pus împărat...** Toate bisericile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogății ca niciodată, dar să nu mergeți în ele. **Antihrist va fi încununat ca împărat în marea biserică din Ierusalim cu participarea clerului și a patriarhiilor. Intrarea și ieșirea în Ierusalim va fi liberă pentru orice om, dar atunci să vă străduiți să nu vă duceți, căci totul va fi spre a vă linguși pe voi, ca să vă atragă în ispită... Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox trăitor nu va putea intra în ele ca să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfă fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată adunarea satanică.**” (Talanții împărăției, Arhim. Arsenie Boca, p.186) [...]

Sfântul Iustin Popovici (†1979). „Conform gândirii unitare a Părinților și a Sinoadelor, Biserica este nu numai una, ci și unica... Biserica este una și unica, pentru că ea este trupul Unuia și Unicului Hristos. Unde nu este Dumnezeu-Om, acolo nu există Biserică, iar unde nu există Biserică, acolo nici Euharistia nu există. În afara acestei identități, adică a Bisericii și a Euharistiei, se află erezia, falsă biserică și antibiserică. Biserica, prin dumnezeiasca Euharistie, este unitate sobornicească și unirea lui Hristos cu credincioșii și a credincioșilor cu Hristos. Și în Euharistie și în Biserică, Dumnezeu-Om Hristos este Unul și, de asemenea, este „toate și întru toți.” (Col. 3:11)

Din unica și nedespărțita Biserică a lui Hristos, în diferite timpuri, s-au desprins și s-au tăiat ereticii și schismaticii, care au și încetat să fie mădulare ale Bisericii. Unii ca aceștia au fost... romano-catolicii și protestanții și uniții și toată cealaltă legiune eretică și schismatică. Ecumenismul e numele de obște pentru toate pseudo-creștinismele, pentru pseudo-bisericile Europei Apusene. În el se află cu inima lor toate umanismele europene cu papismul în frunte, iar toate aceste pseudo-creștinisme, toate aceste pseudo-biserici nu sunt nimic altceva decât erezii peste erezii. Numele lor evanghelic de obște este acela de „pan-erezii” (erezii universale). De ce? Fiindcă în cursul istoriei, felurite erezii tăgăduiau sau denaturau anumite însușiri ale

³⁵⁵ Ibidem, pp.42-45.

Dumnezeului-Om Hristos, în timp ce ereziile acestea europene îndepărtează pe Dumnezeu-Om în întregime și pun în locul Lui pe omul european. În această privință nu e nici o deosebire esențială între papism, protestantism, ecumenism și celelalte secte, al căror nume este legiune”.

„Prin dogma despre infailibilitatea papei, papa a fost de fapt declarat drept Biserică și el, un om, a luat locul Dumnezeului-Om. Acesta e triumful final al umanismului, dar este în același timp și „moartea a doua” a papismului iar prin el și cu el, a oricărui umanism. Totuși, înaintea Adevăratei Biserici a lui Hristos care de la arătarea Dumnezeului-Om Hristos există în lumea noastră pământească ca Trup divino-uman, dogma despre infailibilitatea papei este nu numai o erezie, ci o panerezie, fiindcă nici o erezie nu s-a ridicat atât de radical și atât de integral împotriva Dumnezeului-Om Hristos și a Bisericii Lui, așa cum a făcut papismul prin dogma despre infailibilitatea papei-om. Nu există nici o îndoială că dogma aceasta este erezia ereziilor, chinul chinurilor, o răzvrătire nemaivăzută împotriva Dumnezeului-Om Hristos. Dogma aceasta este, vai, cea mai îngrozitoare surghiunire a Domnului nostru Iisus Hristos de pe pământ, o nouă trădare a lui Hristos, o nouă răstignire a Domnului – numai că nu pe crucea de lemn, ci pe crucea de aur a umanismului papist. Și toate acestea sunt iad, iad, iad pentru sărmana ființă pământească ce se numește om. Acolo unde îl înlocuiesc pe Dumnezeu-Om Hristos cu omul, fie și cu cel numit infailibil, acolo se desparte trupul de Cap. Și după cum din această pricină Biserica dispare de acolo, tot așa se pierde și ierarhia apostolească divino-umană și succesiunea apostolică sacramentală.” (Biserica Ortodoxă și ecumenismul, 2002) ³⁵⁶

*

Biserica noastră Ortodoxă este prin natura ei sobornicească și, prin urmare, ecumenică (universală). Ea și-a deschis brațele tuturor oamenilor, fiecărui neam și fiecărei epoci, și-I cheamă pe toți să vină la ea. [...] Această însușire constitutivă și firească a Bisericii, ecumenicitatea – universalitatea, o revendică astăzi două mișcări, care exprimă duhul epocii: Ecumenismul și Globalizarea.

Globalizarea este impusă de forțe politico-economice puternice și propune modelul unei omeniri unificate, în timp ce ecumenismul acționează în spațiul religios, urmărind împlinirea visului unui creștinism unit și țintind în cele din urmă la o religie ecumenică, la o panreligie. [...]

Se poate ca multora să li se pară ciudat, dar este dovedit faptul că ecumenismul amenință Biserica Ortodoxă, deoarece acesta alunecă din ce în ce mai mult spre tactici conciliant-sincretiste, care combat principiile de bază ale Credinței Ortodoxe. ȘI SĂ NU UITĂM CĂ DREAPTA CREDINȚĂ ESTE PRIMA CONDIȚIE ESENȚIALĂ A MÂNTUIRII OMULUI, potrivit cu mărturisirea patristică insuflată de Dumnezeu. ”Cel care vrea să se mântuiască, mai întâi de toate trebuie să țină credința sobornicească, pe care dacă nu o va păstra fără șovăire întreagă și fără de prihană, se va pierde pentru vecie” (Simbolul de Credință al Sfântului Atanasie al Alexandriei). ³⁵⁷

*

Rădăcinile ecumenismului trebuie căutate în spațiul protestant, în secolul XIX. Atunci, niște confesiuni creștine, văzând că își pierd credincioșii, datorită nepăsării religioase crescânde și a mișcărilor anti-religioase organizate, au fost nevoite să recurgă la o coaliție și împreună-lucrare.

Această activitate unionistă a lor a luat deja o formă organizată, ca mișcare ecumenică, în secolul XX, și mai exact în 1948 prin fondarea la Amsterdam (Olanda) a Consiliului Mondial al Bisericilor (CMB), care are reședința la Geneva.

Va trebui desigur, să spunem că CMB nu ar fi putut niciodată să aibă un caracter ”ecumenic”, ci ar fi rămas pur și simplu o organizație protestantă, dacă nu ar fi participat la el și unele Biserici Ortodoxe locale. Romano-catolicii au refuzat să participe. Mai târziu, însă, fără să se integreze în CMB, au intrat și ei în mișcarea ecumenică. Printr-o

³⁵⁶ Ibidem, pp.45-52.

³⁵⁷ *Ecumenismul*, Sfânta Mănăstire Paraklitu, Ed. «Evangelismos», București, 2004, pp.3-5.

hotărâre a Conciliului Vatican II (1964) au instituit un ecumenism propriu, care are drept scop unirea tuturor creștinilor sub stăpânirea papală.³⁵⁸

*

De altfel, prezența Bisericilor Ortodoxe la întrunirile CMB a fost întotdeauna formală, fără rezultate, și numai de ornament, datorită modului în care se făceau întrunirile și se desfășura Consiliul. Hotărârile lui erau influențate exclusiv de superioritatea procentuală a voturilor protestante. [...] În ce privește deschiderea Vaticanului față de ecumenism, răspunsul Ortodoxiei a fost pozitiv, avându-l ca reprezentant al ei pe Patriarhul ecumenic Atenagora. Acesta s-a întâlnit la Ierusalim în 1964 cu Papa al VI-lea, unde au procedat la ridicarea reciprocă a anatemelor Schismei din 1054. De asemenea Patriarhul a sprijinit "dialogul dragostei", promovând astfel scopurile Conciliului Vatican II.

Ecumenismul, pentru a-și împlini scopurile, este nevoit să treacă cu vederea și să revizuiască anumite principii de bază ale Ortodoxiei. Promovează ideea unei "**Biserici extinse**" potrivit căreia Biserica este una și îi cuprinde pe creștinii fiecărei confesiuni, din clipa în care au primit botezul. Astfel toate confesiunile creștine sunt între ele "**Biserici surori**".

În același duh se mișcă și ideea "**Bisericii universale văzute**". Biserica care există în chip "**nevăzut**" și este constituită din toți creștinii, se va arăta și în dimensiunea ei văzută prin încercările de unire ale tuturor.

Aceste idei au fost influențate și de **teoria protestantă a ramurilor**, potrivit căreia Biserica este un "**arbore**" ale cărui "**ramuri**", care sunt toate confesiunile creștine, fiecare dintre ele deținând numai o parte din adevăr.

Aici se mai poate adăuga și **teoria celor "doi plămâni"**, care s-a dezvoltat între ecumeniștii ortodocși și papistași. Potrivit cu această teorie, Ortodoxia și papismul sunt cei doi plămâni, prin care respiră Biserica. Dar pentru ca ea să poată începe să respire corect și din nou, va trebui ca cei doi plămâni să-și sincronizeze respirația.

În sfârșit, printre metodele pe care le folosește ecumenismul pentru a-i atrage pe creștini este și **minimalizarea dogmatică**. Adică se depune strădania ca dogmele să se reducă la cele mai necesare, la un minimum, pentru a se depăși astfel diferențele dogmatice dintre confesiuni. Dar rezultatul este trecerea cu vederea a dogmei, deprecierea și reducerea la minimum a însemnătății ei. "**Să se unească creștinii, spun ecumeniștii, iar despre dogme vor discuta mai târziu teologii**". Desigur prin metoda minimalizării dogmatice este ușor să se unească creștinii. Dar, oare, astfel de "creștini" pot fi ortodocși, adică adevărați creștini (în general vorbind, pentru că sunt destul de puțini creștini adevărați chiar și printre ortodocși... - n.a.)?³⁵⁹

*

Și fiindcă Hristos este Unul, tot astfel și Biserica este Una. De aceea niciodată nu se concepe împărțire în Biserică, ci numai despărțire de Biserică. Adică în anumite momente istorice ereticii și schismaticii s-au rupt de ea și astfel au încetat să mai fie mădulare ale ei.

Biserica deține deplinătatea adevărului și nu a unui adevăr abstract, ci a unui mod de viață care îl mântuiește pe om din moarte și îl face "dumnezeu după har". Dimpotrivă, erezia constituie negarea întregă sau parțială a adevărului, fărămițarea lui, care, în felul acesta, ia caracterul unei ideologii bolnăvicioase. Ea îl desparte pe om de modul existenței dat de Dumnezeu în Biserica Sa și îl omoară duhovnicește. [...]

Un episcop ortodox a declarat că: "Sfântul Duh lucrează în orice botez creștin" și că rebotezarea creștinilor eretocși este inspirată de "îngustime de minte, de fanatism și ura împotriva celorlalte credințe... Este o nedreptate săvârșită împotriva Botezului creștin și o hulă împotriva Duhului Sfânt!" (din revista "Illuminator", vara anului 1995, Pittsburgh, USA).

³⁵⁸ Ibidem, pp.7-8.

³⁵⁹ Ibidem, pp.11-14.

Un alt episcop a declarat adresându-se eterodocșilor: "Suntem toți mădulare ale lui Hristos, un singur Trup, o singură «zidire nouă», de vreme ce botezul nostru comun ne-a eliberat de moarte" (din revista "Episkepsis", nr.370, p.9, Geneva, 1987). [...]

Dar există și alții, mai îndrăzneți, care visează o "reînființare" a Bisericii prin unirea tuturor creștinilor. Un ierarh ortodox susține că "avem nevoie de un creștinism nou, care săp se bazeze pe noi concepții și termeni. Nu putem să învățăm noile generații credința pe care am primit-o (de la înaintași)" (din ziarul atenian "Estia", 5.10.1967).³⁶⁰

*

Dialogurile ecumeniste contemporane diferă radical de cele ale Sfinților, pentru că se desfășoară pe baza principiilor **Bisericii extinse** și a **minimalismului dogmatic**. De aceea ele sunt neortodoxe și neroditoare. Iar drept dovadă sunt cei aproape o sută de ani în care s-au ținut dialoguri, dar care nu au oferit nimic important pentru unirea lumii creștine. Ci, dimpotrivă, au reușit să-I dezbină pe ortodocși. [...] Lipsa mărturisirii ortodoxe împreună cu evidenta nesinceritate a eterodocșilor îngreuiază și mai mult dialogul intercreștin și îl arată lipsit de rezultate. De aceea de multe ori, fie se observă cedări reciproce superficiale, fie se folosește o limbă și o terminologie cu dublu înțeles, cu scopul de a acoperi diferențele dogmatice.

Dacă romano-catolicii ar fi fost sinceri, ar fi trebuit să declare cu limpezime cercurilor ecumeniste ceea ce accentuează credincioșilor lor, adică încăpățanata lor alipire de infailibilitatea și primatul papal. În felul acesta s-ar fi văzut clar și felul cum visează ei unirea creștinilor: nu ca **unitate de credință**, ci ca **supunerea tuturor sub stăpânirea papală**. Pe lângă aceasta s-ar fi adevărit constatarea că legislația papală pe de o parte constituie cea mai tragică schimbare a Evangheliei lui Hristos, iar pe de altă parte că folosește dialogurile pentru slujirea politicii ei expansioniste.

Principala expresie a nesincerității papistașilor o constituie întreținerea și întărirea **Uniației** [Notă: Uniația este o formă politico-religioasă care a fost născocită de papism pentru occidentalizarea creștinilor din Răsărit. El a exploatat conjuncturile istorice dificile ale ortodocșilor și i-a silit să se supună stăpânirii papale. Cu toate acestea i-a încurajat să nu-și schimbe datinile (ținuta clericilor, tipicul liturgic etc.), astfel încât să creeze confuzie și să promoveze propaganda papală]. Aceasta este o instituție vicleană pe care papismul a folosit-o și continuă să o folosească ca model de unire, în ciuda tuturor protestelor energice ale ortodocșilor și cu toate că aceasta constituie astăzi piedica de bază în dialogurile bilaterale.

Dacă și protestanții cei cu multe nume ar fi sinceri, ar trebui să declare cu onestitate că nu sunt deloc dispuși să cedeze la principiile lor protestante de bază și că, în cele din urmă, altele sunt motivele pentru care sunt nevoiți să vină la dialog. De altfel aceasta o arată și povârnișul pe care se rostogolesc "bisericele" lor (hirotonia femeilor, căsătoria homosexualilor etc.).³⁶¹

*

Deoarece nesinceritatea și oportunitățile egoiste au otrăvit dialogurile, care au degenerat în niște discuții teologice interminabile și neroditoare, ecumeniștii au schimbat tactica. De acum înainte dialogurile se numesc "Dialogurile dragostei", atât din motive de senzație, cât și pentru a se ocoli "stânca" disputelor dogmatice. "Dragostea are cea mai mare importanță", accentuează ei. "Dragostea impune să ne unim, deși există diferențe dogmatice".

De aceea la dialogurile de astăzi nu se discută cele care **despart**, ci cele care **unesc**, astfel încât să se creeze un simțământ fals de unire și credință comună. La Sinoadele ecumenice, însă, Sfinții Părinți discutau totdeauna **cele care despărțeau**. La fel se întâmplă și astăzi în orice dialog dintre părțile care au divergențe: se discută cele care despart – de altfel din acest motiv se și face dialogul -, iar nu cele care unesc.

³⁶⁰ Ibidem, pp.14-19.

³⁶¹ Ibidem, pp.21-25.

Pentru noi ortodocșii, **Dragostea și Adevărul** sunt două înțelesuri nedespărțite. Un dialog al dragostei fără adevăr este mincinos și nefiresc. În timp ce dialog al dragostei "în adevăr" înseamnă: **Discut din dragoste cu eterodocșii pentru a le atrage atenția unde au greșeli și cum să fie povățuiți la adevăr. Dacă îi iubesc cu adevărat, trebuie să le spun adevărul, oricât de greu și dureros ar fi el.** ³⁶²

*

Ortodocșii ecumeniști susțin: "Noi doar dialogăm, nu schimbăm credința noastră". Într-adevăr, dialogul ca o manifestare de dragoste față de celălalt este plăcut lui Dumnezeu. Dialogul ecumenist, însă, așa cum se desfășoară astăzi, nu este o întâlnire pentru **Adevăr**, ci o "recunoaștere reciprocă". Aceasta înseamnă că recunoaștem comunitățile eterodoxe drept Biserici și suntem de acord că diferențele lor dogmatice constituie "expresii legitime" ale aceleiași credințe. Dar făcând astfel cădem în cursa **sincretismului dogmatic**: Punem la același nivel **Adevărul** cu înșelarea, **Lumina** cu întunericul.

Ortodocșii ecumeniști, prin tocirea criteriilor lor teologice, este foarte firesc să participe fără reținere la rugăciuni comune cu eterodocșii, care se fac adeseori în cadrul întrunirilor intercreștine. Ei știu că prin această comuniune spirituală ecumenică se creează climatul psihologic pentru unire.

Dar Sfintele Canoane ale Bisericii noastre interzic cu asprime rugăciunile împreună cu eterodocșii, pentru că aceștia nu au aceeași credință cu noi. Ei cred într-un Hristos diferit, denaturat. De aceea și Sfântul Ioan Damaschin îi numește necredincioși: "Cel care nu crede potrivit tradiției Bisericii Sobornicești, este necredincios".

Așadar rugăciunea împreună se interzice deoarece aceasta arată participare la credința celui cu care te rogi și îi pricinuieste acelaia simțământul fals că nu se află în înșelare și, prin urmare, nu trebuie să se întoarcă la **Adevăr**. ³⁶³

*

Dacă Sfintele Canoane interzic rugăciunile împreună cu ereticii, cu atât mai mult ne opresc de a participa la "tainele" lor. Dar nici în aceasta noi, ortodocșii, nu ne-am arătat consecvenți.

Conciliul Vatican II, în cadrul "deschiderii" ecumeniste pe care a făcut-o, propunea Comuniunea cu ortodocșii. Adică papistașii se vor împărtăși în biserici ortodoxe și ortodocșii în cele papistașe. În acest fel, atât papistașii cât și ortodocșii ecumeniști cred că treptat se va realiza în fapt unirea Papismului cu Ortodoxia, în ciuda tuturor diferențelor dogmatice. [...]

Un alt mijloc pentru înfăptuirea scopurilor ecumeniste este colaborarea intercreștină pe planuri practice. Ecumeniștii susțin că diferitele probleme contemporane (sociale, morale, ecologice etc.) trebuie să ne unească. [...] **Creștinul ortodox, văzând pe eterodocși colaborând cu păstorii lui bisericești, își creează impresia greșită că și aceștia aparțin Bisericii lui Hristos, în ciuda diferențelor dogmatice.** ³⁶⁴

*

Ecumeniștii susțin că toate religiile sunt diferite căi de mântuire, paralele cu Creștinismul și că Duhul Sfânt lucrează și în ele. Lozinca lor este principiul Noii Ere: "**Crede orice vrei, numai să nu revendici exclusivitatea adevărului și a căii mântuirii**".

Astfel, mișcarea ecumenică organizează întâlniri interreligioase, care nu sunt simple congrese științifice, așa cum susțin organizatorii lor, ci întruniri în care se mărturisește unirea având ca fundament credința într-un singur Dumnezeu. De aceea în cadrul acestor întruniri se săvârșesc rugăciuni comune la care participă ortodocși. Eterodocși și cei de alte religii. [...] Scopul de bază al întâlnirilor interreligioase este crearea punctelor de legătură între religii, astfel încât să se înlesnească înfruntarea comună a problemelor sociale și internaționale. Acest

³⁶² Ibidem, pp.25-26.

³⁶³ Ibidem, pp.27-29.

³⁶⁴ Ibidem, pp.29-32.

scop, însă, îl exploatează uneori și oamenii puternici ai acestei lumi, mobilizând religiile pentru împlinirea intereselor lor josnice. Aceasta s-a putut vedea limpede după 11 septembrie 2001, când au avut loc, **”în urma unui ordin”**, înmulțirea întâlnirilor interreligioase.

Și astfel Biserica noastră, în loc să fie judecătoarea și mustrătoarea fărădelegii, se preschimbă în susținătoarea ei. Este prinsă în capcana perspectivei lumești a diferitelor religii și este coborâtă la nivelul unei religii lumești cu caracter utilitarist. În același timp este nevoită să-și încalce îndatorirea sa misionară, de vreme ce reprezentanții ei oficiali susțin că toate religiile constituie **”căi de mântuire plăcute lui Dumnezeu!”** (din revista **”Episkepsis”**, Nr.523, p.12, Geneva, 1995).³⁶⁵

*

De altfel unii ortodocși ecumeniști ajung până acolo încât vorbesc despre pace, dreptate, libertate, dragoste și despre alte bunuri spirituale cu un limbaj rece, lumesc. Ei trec sub tăcere faptul că acestea sunt roade ale Duhului Sfânt, daruri dumnezeiești, care se dobândesc prin nevoiața duhovnicească **”în Hristos Iisus”** și nu prin întâlnirile interreligioase.

Trebuie să se accentueze faptul că Ortodoxia nu este religie, fie ea și cea mai bună. Ci ea este Biserică: Descoperirea și arătarea lui Dumnezeu în istorie. Ea are conștiința ecumenicității și a adevărului lui Hristos pe care îl deține, de aceea nu se teme de relațiile ei cu necreștinii. Cunoaște, însă, limitele acestor legături, așa cum le-a formulat tradiția ei patristică și experiența ei mistică. De pildă, Sfântul Grigorie Palama, deși trăia în vremea cruntei stăpâniri otomane, nu a șovăit, primejduindu-și chiar și viața, să spună adevărul înaintea turcilor și să mustre rătăcirea lor. De altfel, cum înfruntau sfinții mucenici pe închinătorii la idoli și sfinții noi mucenici pe mahomedani? Nu mărturiseau, oare, adevărul? Am putea să ni-I închipuim rugându-se împreună cu ei? Dar atunci nu am mai fi avut mucenici! [...]

”Într-adevăr ecumenismul, așa cum se obișnuiește să fie numit, cu siguranță este erezie, pentru că el neagă principiile de bază ale Credinței Ortodoxe. Un exemplu în acest sens este acceptarea teoriei ramurilor, care susține că fiecare Biserică deține o parte de adevăr, și de aceea trebuie să se unească toate și să pună pe masă aceste părți pentru ca acesta să se poată întregi. Dar noi credem că Ortodoxia este Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Iar despre aceasta nu mai încapă discuție. Așadar, oricine are păreri contrare se poate numi ecumenist și prin urmare eretic” (Hristodul, arhiepiscopul Atenei, Interviu la Postul de Radio al Bisericii, 25.05.1998).³⁶⁶

*

”Ecumenismul este numele comun pentru pseudo-creștinii și pseudo-bisericile Europei Apusene... Tot acest pseudo-creștinism, toate pseudo-bisericile nu sunt altceva decât o erezie lângă altă erezie. Numele lor evanghelic comun este **panerezie. De ce? Dacă de-a lungul istoriei felurite erezii au tăgăduit sau deformat anumite însușiri ale Dumnezeu-Omului și Domnului Iisus Hristos, aceste erezii europene, însă, se depărtează cu totul de El înlocuindu-L cu omul european”** (Sfântul Iustin Popovici).

”Ecumenismul nu este erezie sau panerezie, așa cum este numit de obicei, ci este ceva mai rău decât panerezia. Ereziile erau dușmanii văzuți ai Bisericii, și astfel ea putea să se lupte împotriva lor și să-i biruiască. Ecumenismul, însă, trece cu vederea dogmele și diferențele dogmatice ale Bisericilor. El este depășirea, amnistierea, trecerea cu vederea, ca să nu spunem legalizarea și îndreptățirea ereziilor. El este un dușman viclean și tocmai de aici vine primejdia de moarte” (Profesorul Andreas Theodoru). [...] Noi, însă, creștinii ortodocși nu trebuie să rămânem nepăsători. Dacă într-adevăr respectăm viața semenilor noștri, dacă ne doare pentru lumea apuseană chinuită de impasurile tradițiilor ei religioase, dar și pentru lumea orientală prinsă în capcanele înșelăciunilor diavolești, atunci avem datoria să rămânem alipiți de Sfânta noastră Biserică. Să ținem nealterată Credința pe care ne-au predat-o Sfinții Părinți,

³⁶⁵ Ibidem, pp.34-38.

³⁶⁶ Ibidem, pp.38-41.

trăind-o în toată curăția prin nevoia noastră zilnică pentru sfințirea și îndumnezeirea noastră. Credința dreaptă și viața trăită cu acrivie ne vor face vrednici de a mărturisi Ortodoxia, dar – de ce nu? – și de mucenicie, dacă vremurile o vor cere...

Stăruința în Ortodoxie, adică în modul autentic de viață, și stăruința în adevărul care slobozește și mântuiește, nu este egoism, fanatism sau dispreț față de altă credință. Ci aceasta exprimă dimensiunea universală, dragostea și filantropia Bisericii Ortodoxe. De asemenea ea constituie și ultima posibilitate pe care o oferă pentru o schimbare duhovnicească radicală a Occidentului, dar și pentru o slobozire a Orientului din robia mincinoșilor dumnezei.³⁶⁷

*

Oare nu se înțelege că această erezie împiedică mântuirea atâtor milioane de suflete? Tocmai aceasta l-a determinat pe patriarhul Ilia al II-lea, Catholicos al întregii Georgii, să semneze, la 20 mai 1997, hotărârea de retragere din C.M.B. la inițiativa celor mai de seamă mănăstiri georgiene, care i-au trimis o scrisoare de protest, declarând că vor întrerupe comuniunea euharistică cu Patriarhia dacă erezia va continua. În scrisoare se subliniază că ecumenismul este o erezie eclesiologică contrară Simbolului Niceo-Constantinopolitan, deoarece susține că nu există doar o singură Biserică Apostolică și Sobornicească. Apoi se adaugă: "Când Biserica începe să accepte învățături eretice, atunci harul mântuirii o părăsește [...], mântuirea membrilor săi devenind imposibilă, chiar de-ar fi să-și dea viața pentru convingerile lor", soluția fiind: "ori Biserica să renunțe la eroare, ori, cei ce doresc mântuirea să părăsească adunarea celor rău-credincioși". [...]

Ne-am dori să avem o Biserică mărturisitoare, mai puțin gata de a organiza compromisuri "ecumenice" de dragul unor ajutoare acordate de Consiliul Mondial al Bisericilor, ori de alte instituții religioase din vest, ci de a se angaja într-un dialog interortodox mai strâns, în aceste momente când istoria cere mai mult ca oricând o apropiere și o sprijinire reciprocă a ortodoxilor.

Să luăm exemplul de la sârbi. Puțini știu, (iar presa nu va anunța niciodată această știre) că Biserica Ortodoxă Sârbă a trecut cu succes printr-o încercare de credință. La Muntele Athos un ierarh grec a dezvăluit convorbirea avută cu un episcop sârb la scurtă vreme după încetarea conflictului (iunie 1999), în care acesta i-a spus: "Eram încă loviți de rachetele americane când Biserica Sârbă a primit un mesaj "confidențial" din vest: "Primiți-l și voi pe papă și oprim războiul". Iar noi am răspuns: "Bombardați-ne în continuare! **Mai bine murim decât să facem compromisuri de credință!**" Și au continuat să moară...

Toate acestea le scriem cu nădejdea că unii dintre noi vor deschide ochii și vor pricepe că ducem lipsă de o adevărată mărturisire a credinței, a Ortodoxiei, depărtându-ne tot mai mult de adevărata tradiție patristică și alipindu-ne cu ușurință de tot ce este "european" și occidental: catolicism, protestantism, anglicanism, ecumenism, etc. Acest duh de occidentalizare care a cuprins Biserica Română se vede în toate domeniile vieții spirituale: începând de la laicizarea, umanizarea și secularizarea treptată a școlii teologice, la acordarea burselor de studii cu predilecție la universități catolice și protestante din vest, de unde cursanții (viitori preoți, profesori de teologie, ori episcopi) se întorc cu idei complet alterate despre propria credință, apoi masivele traduceri din operele teologilor apuseni (în loc de lansarea unui program pentru tipărirea unei serii complete de scrieri patristice), modificarea (prin eliminare și reducere) a cărților de cult, etc., până la tolerarea, fățișă ori subtilă, a unui curent anti-monahal și încurajarea unui monahism superficial, "de mir", cu mănăstiri transformate în centre turistice ori ferme agro-zootehnice. [...]

Greșeala intrării Bisericii Ortodoxe în "dialogul ecumenic" este acum recunoscută și regretată de Bisericile autocefale care, în perioada 1997-1998 au început retragerea din Consiliul Mondial al Bisericilor. **Erezia ecumenismului începe prin încălcarea însăși a**

³⁶⁷ Ibidem, pp.41-48.

Simbolului de Credință Niceo-Constantinopolitan, ajungându-se până la a se recunoaște drept "biserici" ale lui Hristos (!) și recent înființatele congregații ale lesbienelor și homosexualilor.

Teribilul efect al acceptării de către Biserica Ortodoxă a acestei pan-erezii, nu poate fi decât pierderea posibilității de mântuire a membrilor săi. Acesta a fost motivul care a determinat, în 1997, mai întâi retragerea Georgiei, apoi a Serbiei, urmate și de alte Biserici ortodoxe participante la mișcarea ecumenică. Din păcate însă, nu și de România, credincioșii noștri asistând cu stupoare la manifestarea de certă factură New Age: "Oameni și religii" de la București, (toamna 1998), sau la evenimente complet străine de duhul adevărului creștin: inaugurarea cu participarea oficială a unui ierarh român, a "Centrului Ecumenic" de la Vulcana, unde s-au construit o triadă inedită: o biserică creștină, o moschee și o sinagogă (!).³⁶⁸

*

Este cunoscut faptul că revista aceasta, precum și întreaga Asociația „Trei Ierarhi” reprezintă în Biserică poziții tradiționaliste. Așadar, cum era și de așteptat, a luat poziție în repetate rânduri împotriva trimeriei de reprezentanți ortodocși și mai ales clerici, la Consiliul „Mondial” cu numele, dar pan-protestant cu lucrul, al „Bisericilor”. Am luat poziție deoarece credem că nici un bine nu va urma din această participare, ci mai degrabă vătămare pentru Biserica noastră. Nu ne-a fost cu puțință să înțelegem care a fost motivul serios al acestei participări. Nu cumva pregătirea terenului și crearea premizelor, fie acestea cât de mici, pentru o viitoare unire? Dar o astfel de justificare ar fi ridicolă.

Cum este cu puțință să existe chiar și o slabă nădejde de unire, atunci când Protestantismul nu reușește propria sa unire, fiind secționat în nu mai puțin de două sute de confesiuni? Cum este cu puțință să existe chiar și cea mai mică nădejde de unire, atunci când numărul acestor confesiuni nu numai că nu se micșorează pe timp ce trece, ci, dimpotrivă, crește și se înmulțește? Dacă cândva va sufla în nenorocitul Protestantism duhul unirii, atunci firesc ar fi ca unirea să se arate și să se săvârșească mai întâi în sâmurile lui și după aceea să caute extinderi. Așadar, dacă vom vedea vreodată Protestantismul unit în cuget și constituit într-o singură confesiune, atunci va avea o îndreptățire toată lucrarea noastră îndreptată spre unire. (Oare, nu credeți că, se aseamănă destul de mult această încercare de unire cu alianțele politice pe care le-au făcut comuniștii români, înainte de a cuceri puterea? Și ce s-a întâmplat ulterior cu foștii lor aliați, ne aducem aminte... – n.a.)³⁶⁹

*

Ați înțeles oare, Prea Fericite, unde puteți conduce cu lozinca Prea Fericirii Voastre: „Iubire fără condiții și fără limite”, dacă se va izbuti să se pună în lucrare peste tot? Iată câteva exemple:

a) Judecătorii vor elibera pe toți, vinovați și nevinovați deopotrivă. Închisoarea este posibil să se interpreteze ca o manifestare de iubire numai dacă iubirea are „condiții și limite”. Atunci când iubesc „fără condiții și limite”, cum voi închide pe cel căruia nu-I face plăcere închisoarea și o suferă cu greu?

b) Dascălii vor trece clasa și pe cei mai nepăsători dintre elevi. Ce fel de iubire „fără condiții și limite” am atunci când condamn la pierzare într-un an întreg atâția și atâția tineri?

c) Părinții nu vor refuza fiilor lor nici lucrurile cele mai vătămătoare.

d) Relațiile sexuale înainte de căsătorie vor ajunge lege a Bisericii. Ce fel de iubire „fără condiții și fără limite” am atunci când interzic unei perechi tinere să porceadă la „întregirea”

³⁶⁸ Ing. Mircea Vlad, *Apocalipsa 13. Sfârșitul libertății umane*, Ed a II-a, Ed. Axioma Edit, București, 1999, pp.74-77.

³⁶⁹ Asociația „Sfinții Trei Ierarhi”, aprilie 1958, în Scrisoare deschisă către toată Prea Cinstita Ierarhie, în vol. Arhim. Epifanie Teodoropulos, *Cele două extreme. Ecumenismul și Stilismul*. (Reeditare de articole și epistole), Ed. «Evanghelistos», București, 2006, pp.13-14.

dragostei lor înainte de a se binecuvânta unirea lor de către Biserică? De ce să-I osândesc pe I la o așteptare greu de îndurat, adeseori de mulți ani, atunci când condițiile nu îngăduie săvârșirea grabnică a căsătoriei?

e) *Prea Fericirea Voastră însuși nu veți putea pedepsi nici un cleric, chiar dacă a căzut în cele mai grele încălcări. Și cu toate acestea, nu numai că, cu câțva timp mai înainte, ați osândit și caterisit și izgonit din Sfântul Munte un întreg grup de ieromonahi (nu cunosc pe nici unul dintre ei și, prin urmare, nu scriu acestea spre apărarea lor), ci se aude că pregătiți și alte pedepse de moarte (caterisiri adică) împotriva unor clerici din America, care s-au rupt (pe drept sau pe nedrept, nu știu) de împărtășirea cu Prea Fericirea Voastră. Dar atunci unde mai este dragostea Prea Fericirii Voastre cea „fără condiții și fără limite”? O, în ce haos religios și social ar fi putut duce aplicarea lozincii: „Iubire fără condiții și fără limite”!*³⁷⁰

*

Troparul „modernismului” și „progresului”, cântat pe toate vocile de multe guri, aproape că ne-a spart timpanele. „Creștinismul să se modernizeze”, iată „cerința timpului”, după părerea „spiritelor elevate”!

Biserica să se „modernizeze”? Dar pentru ce? Cele nedesăvârșite evoluează, cele vremelnice se actualizează, cele pieritoare se schimbă. Ca Dogmă și ca Har, ca Credință și ca viață de sfințenie, Biserica este ceva mai presus de timp. Cum va evolua ceea ce este desăvârșit? Cum se va moderniza ceea ce este atemporal? Cum se va schimba ceea ce este nepieritor? Dar care este motivul „modernizării”? Hristos „ieri și azi și în veci – este același”. Și diavolul este același astăzi ca și cu mii de ani înainte. Și păcatul este același. Și virtutea este aceeași. Și omul același, sinteză tragică între măreție și ticăloșie. Ce să se schimbe? Numai una: Mijloacele. Nimic altceva. Mai demult cei răi ucideau cu ciomagul sau cu cuțitul, astăzi este cu puțință să fie omorâte popoare întregi prin mașini perfecționate. Însă esența faptului este aceeași. Ucideri am avut și atunci, ucideri avem și astăzi. Există virtute sau răutate necunoscute celor din vechime, care să fie invenție a secolului XX? Nimeni nu este împotriva folosirii și în lumea Bisericii a mijloacelor tehnice moderne (de pildă radioul sau televiziunea) pentru răspândirea Evangheliei. Dar a aceleiași Evanghelii, a Evangheliei lui Hristos Celui răstignit, nu a alteia! [...]

Sub blestematul ecumenism nu se ascunde în mod simplu o erezie. Se ascunde însăși lepădarea caracterului revelat al Credinței creștine. În privința aceasta ecumenismul este mai rău decât orice erezie. Erezia lui Arie, care cobora Cuvântul Cel de o ființă cu Tatăl la rangul de făptură, precum și celelalte erezii, pălesc în fața monstrului care este ecumenismul. Și aceasta deoarece tuturor ereziilor creștine, chiar și celor mai hulitoare, nici nu le trecuse prin gând să se îndoiască de unicitatea și exclusivitatea creștinismului ca adevăr revelat. Pentru toate ereziile creștinismul a avut monopolul adevărului și al mântuirii. În timp ce pentru ecumenism toate religiile au elemente de adevăr și elemente de înșelare, iar Creștinismul nu constituie decât o religie între celelalte – poate cea mai nobilă dar, în tot cazul, nu singura adevărată. [...] Mulți monștri a născut iadul în vremurile noastre, dar de mărimea ecumenismului nu este niciunul!

³⁷¹

*

Oare primatul și infailibilitatea sunt „obiceiuri”, sau învățături dogmatice? În care text oficial sau neoficial al papismului a citit Patriarhul asta? Pentru papism primatul și infailibilitatea sunt dogme de credință, condiții de mântuire, adevăruri descoperite din cer, învățături ale Sfântului Duh, legi întemeiate pe dreptul divin. Să-i facă Patriarhul Papei o declarație în care primatul și infailibilitatea să fie caracterizate ca niște „obiceiuri” locale (!!!) și după aceea să propovăduiască în aceeași zi unirea! (Nu mai vorbesc de celelalte rătăcirii ale

³⁷⁰ „Presa ortodoxă”, 10 Octombrie 1969, în *Iubire și adevăr* (Epistolă către Patriarhul ecumenic Atenagora), op.cit., pp.27-28.

³⁷¹ Ibidem, pp.32-41.

papismului, deoarece odată prăbușite acestea două, infailibilitatea și satanicul primat, se vor prăbuși toate).³⁷²

*

Deoarece Prea Fericitul îi numește „fățarnici” pe ortodocșii tradiționaliști pentru faptul că deși se roagă pentru unire evită să facă vreun pas spre ea, și îi îndeamnă „să facă propuneri pentru o rezolvare concretă și să nu se exprime cu neclaritate”, trebuie să ne aducem aminte că temelia de neclintit „pentru rezolvarea concretă” a fost înfățișată de Sinodul din Constantinopol din 1895: „Pentru înfăptuirea evlavioasei dorințe de unire a Bisericilor trebuie să se hotărânicească un principiu și o temelie de obște. Un astfel de principiu și o astfel de temelie obștească și fără de primejdie nu poate fi alta decât învățătura Evangheliei și a celor șapte Sinoade ecumenice... Tot ce s-a adăugat ori s-a scos în anii ce au urmat... trebuie să fie îndreptat”. Biserica de Răsărit, continuă Sinodul, este dispusă să purceadă la această îndreptare. Însă este vădit că ea (Biserica Ortodoxă) nici adăugiri, nici omisiuni n-a făcut, ci fără măsluire „ține dogmele predate din vechime”, în timp ce Apusul „le-a strâmbat prin felurimea învățăturilor celor noi”. Pentru aceasta, Sinodul trage concluzia că „drumul cel mai firesc spre unire este întoarcerea Bisericii Apusene la vechiul statut dogmatic și administrativ”. Aceasta și numai aceasta este temelia unirii!³⁷³

*

Noi, ortodocșii, nu căutăm adevărul; el nu este un obiect de cercetare: pur și simplu se oferă. Și se oferă deoarece există. Și există deoarece s-a transmis prin predanie și se păstrează. Așadar, pentru ortodocși dialogul adevărului în iubire (sau al iubirii în adevăr) înseamnă asta: discut cu unul de altă părere, din dragoste față de el, ca să-i demonstrez unde greșește în cele privitoare la adevăr și cum să fie povățuit la el. Desigur, „Dialogul” nu înseamnă conferință sau predică. Va vorbi și partea cealaltă. Va face obiecții, contestații, nu va fi de acord. Dar scopul ortodoxului va fi totdeauna același și neschimbat: depunerea fără compromisuri și cedări a mărturiei sale despre adevăr și stăruința neșovăitoare în el. Dacă există înțelegere în adevăr, bine; dacă adevărul nu este primit, pleacă cu părere de rău, murmurând „mai bun este un război vrednic de laudă decât o pace care desparte de Dumnezeu” ...

Așadar, suntem pentru „Dialogul” cu papistașii? Și da și nu! Da, dacă urmează să se discute sub condițiile de mai sus. Și de mii de ori nu, dacă prin „Dialog” înțelegem căutarea (=cercetarea) adevărului, adică pornim de la premiza că nimeni nu deține adevărul absolut și întreg, ci pretutindeni există firimituri de adevăr și părțile de înșelare și dacă, prin urmare, vom lucra ca, prin adunarea tuturor fragmentelor de adevăr de pretutindeni, să alcătuim tot trupul lui (adevărului) și astfel să statornicim înțelegerea... Nici un ortodox – ortodox cu adevărat și nu cu numele – nu poate să încuviințeze un asemenea „Dialog”. [...]

Trebuie să înțelegem bine că papismul este interesat mai ales de două lucruri: PRIMATUL și INFALIBILITATEA. Aici are cea mai mare sensibilitate. Aici „îl doare” mult. Pentru toate celelalte (poate și pentru multvestitul Filioque) va arăta multă îngăduință și mult pogorământ...

În al doilea rând: Biserica Ortodoxă va fi încercată cumplit. Ne vom despărți în „unioniști” și „antiunioniști”. Să nu creadă reprezentanții părții noastre că o astfel de „Înțelegere” este de ajuns pentru a încătușa Biserica Ortodoxă. Vor gusta deznădejde amară... Îi va aștepta și pe ei soarta celor ce au semnat unirea mincinoasă de la Ferrara-Florența. Să arunce o privire în istorie (și să amintim de faptul că, însăși căderea Constantinopolului în mâinile turcilor a fost cauzată mai ales de rugăciunile comune ale ortodocșilor cu catolicii! – n.a.). [...]

Să iubim unirea, unirea tuturor, să ne rugăm pentru ea, să lucrăm pentru ea. Dar atenție! Unirea – unirea într-un adevăr – este bună și sfântă, deoarece aceasta este voia Domnului, Care

³⁷² „Presa ortodoxă”, 20 martie 1970, op.cit., pp.54-55.

³⁷³ „Presa ortodoxă”, 10 aprilie 1970, op.cit., p.57.

*S-a jertfit „ca să adune laolaltă pe fiii lui Dumnezeu cei împrăștiați”. Ea este bună și sfântă, deoarece dragostea în Hristos dorește cu ardoare intrarea tuturor în corturile cele sfinte ale adevărului și o doare șederea lor în mlaștinile nesănătoase ale înșelării.*³⁷⁴

³⁷⁴ „Presa ortodoxă”, 17 octombrie 1980, op.cit., pp.60-69.

DESPRE PERICOLUL GENERAT DE MIȘCAREA NEW-AGE (PRIN PRACTICAREA PE SCARĂ LARGĂ A ASTROLOGIEI, MEDICINEI ALTERNATIVE ȘI HOMEOPATIEI)

Ce înseamnă NEW-AGE? Una din cele mai neîntrecute predicatori ale mișcării New-Age este actrița Shirley MacLaine. Astfel, în numărul din 7 dec. 1987, revista Time Magazine a făcut cunoscut că „1200 de clienți au plătit fiecare câte 300 de dolari, ca să aibă posibilitatea să audieze lecțiile ei”. În acompaniamentul liniștitor al unor clopoței de cristal și în susur de apă, ea a dat ahtiaților după meditație primele noțiuni privind diferitele puncte energetice ale corpului. „Nu vă puteți imagina cât de multă nevoie aveți de cunoaștere – i-a anunțat – vedeți acest balonaș de culoare albă care vă urmărește? El este parte din voi înșivă, e parte a lui Dumnezeu, pe care nu ați cunoscut-o... Boala este o senzație, nu o realitate... Puteți să fiți ceea ce doriți să fiți. Fiecare este Dumnezeu, co-creator în univers, trebuie numai să pătrundă în sine însuși...” Revista Time Magazine anunță că Shirley MacLaine a vândut peste 8 milioane de exemplare din primele sale cinci cărți despre New-Age.

Shirley MacLaine afirmă că sub acțiunea psiho-acupuncturii ea poate comunica cu animalele, arborii și cu anumite ființe pe care le numește „entitățile superioare”. Nu e uluitor? Mii de oameni, care vizionează emisiunile populare de televiziune nu ar crede în asemenea lucruri, dacă nu ar asculta o mulțime de compozitori, de cântăreți și grupuri rock, care declară cu mândrie că fac parte din New-Age.

În cartea sa Răspunsuri revelate despre New-Age, Bob Larsen scrie: „Mișcarea New-Age poate fi definită ca o nouă acțiune sincretică a unor personalități și organizații, acțiune dedicată interpretării mistice a realității și folosirii metodicilor oculte pentru aprofundarea percepției mistice. În rândurile sale se pot găsi și cei care caută experiența mistică și cei care încearcă să-și îmbunătățească pur și simplu capacitățile intelectuale. Mișcarea New-Age reprezintă o provocare socială și spirituală periculoasă pentru creștinătate. Această formă specială de misticism a cotoplit deja sferile afacerilor, ale educației, psihologiei, medicinei și religiei.

Pentru ideologia New-Age sunt prielnice orice practici și credințe religioase, oricât de ciudate și neverosimile ar fi acestea. Însă, în același timp, New-Age neagă cu agresivitate faptul că numai o religie (de exemplu, cea creștină) este cea adevărată. La prima vedere, totul pare toleranță și acceptare a toate. În realitate, totul este viclenie și înșelăciune diavolească. Acest punct de vedere îl prezintă pe creștinul care mărturisește credința în Iisus Hristos ca singura cale de mântuire, ca fiind intolerant și fanatic, iar credința creștină ca fiind neconvenabilă.

New-Age este o mișcare religioasă, formată din multe grupări, care împărtășesc anumite poziții comune, dar care, în fapt, sunt extrem de depărtate unele de altele.³⁷⁵

*

*Învăluită în populara terminologie ecumenică, **ideea reîncarnării, accentuată de vraja care înconjoară fenomenele supranaturale, cucerește cu avânt toate clasele societății americane.***

Suntem învățați că până la urmă viața e numai iluzie. Suntem ceea ce credem că suntem. Noi alegem: să trăim sau să murim. Durata vieții depinde de alegerea noastră. Prin reîncarnare ne ridicăm de la niveluri inferioare de existență la cele superioare; anumiți oameni trăiesc sute de ani, reîncarnându-se permanent.

Conform unei anchete recente a Institutului Gallup, unul din trei americani sau crede în reîncarnare, sau este entuziasmat de perspectiva acesteia. Poeți, politicieni, medici, avocați,

³⁷⁵ *Capcana astrologiei și alte capcane...*, Biserica Sf.Nifon, Patriarh al Țarigradului, 2004, pp.3-5.

profesori și studenți din universități, care și-au părăsit confesiunile tradiționale, se adresează acum interpretărilor occidentale ale gândirii păgâne orientale.

Răspândirea rapidă a ideii reîncarnării în mișcarea religioasă cea mai efervescentă din SUA supune în ascuns pe oameni, fiindcă este numai o credință, nu o religie organizată. Nu există clădiri ale unei, să zicem, „Întâi biserici a reîncarnării” sau ale „Sărilor de slujire New-Age”. Acestea există sub forme mai modeste și mai rafinate: în case particulare, în seminarii de lucru, în programe de diminuare a stres-ului și în dezbateri în instituțiile de învățământ. Propagandiștii New-Age, care caută noi adepți, intră ușor în casele noastre și pătrund în conștiința noastră prin intermediul nenumăratelor materiale despre reîncarnare: de exemplu filme TV și programe TV despre alte dimensiuni spațiale, energiile extrasenzoriale și ocultism. [...]

„Centrul biblic și filosofic New-Age”, aflat în Santa-Monica, statul California, a editat șase volume de interpretări ale Sfintei Scripturi în spiritul New-Age, atât de hulitoare, încât pur și simplu nici nu pot fi comentate. [Notă: Este interesant de remarcat că ideile antihristice se apropie de cele ale sectanților de azi din Rusia, de felul celor din „Frăția albă” – n.red.]

Concepția New-Age afirmă perfid că, până la începutul sec. al IV-lea, Biserica Creștină a susținut reîncarnarea ca dogmă. În acest scop se afirmă că Întâiul Sinod Ecumenic de la Niceea, din 325, ar fi votat pentru îndepărtarea concepției despre reîncarnare din Biblie (să amintim că acest Sinod a apărut și a afirmat Dumnezeuirea lui Iisus Hristos). Cei din New-Age afirmă că numele „Hristos” poate fi acordat oricărui om care atinge o conștiință ridicată și, astfel, capătă statut divin. Ei afirmă mai departe că Ghandi, Mohamed, Buddha și Iisus au fost avataruri, adică zei, care au coborât pe pământ, în corpuri umane. De aceea, fiecare dintre ei, cică, a fost Hristos”. În sistemul New-Age, Iisus Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu, ci pur și simplu unul din spiritele iluminate și reîncarnate în mulțimea de predecesori și urmași ai Săi.

376

*

De ce răspândirea New-Age-ului se bucură de un asemenea succes? Pentru că ea aduce o concepție plăcută omenirii. „Trebuie să ne eliberăm de inferioara apreciere de sine. Trebuie să ne eliberăm de modul materialist de gândire, să realizăm potențialul nostru mistic prin autocunoaștere și prin conștiință superioară.”

Morala New-Age se schimbă lesne, în funcție de împrejurări. Când dorim, regulile se modifică. Morala se poate schimba la o anume inițiativă populară, cu ajutorul unor decizii legiuitoare, luând în considerare convingerile religioase sau schimbările opiniei publice. Căci nimic nu are importanță în această lume, totul fiind trecător. Toate vor dispărea prin purificare cosmică în altă viață.

De aceea nici în privința avorturilor nu e nimic îngrozitor, întrucât se ucide numai trupul, nu și sufletul, care poate alege unde să se instaleze. [...]

Pentru creștinii ortodocși, mișcarea New-Age (ca și francmasoneria – n.a.) este demonică. New-Age nu consideră pe satana mare înșelător, care a căzut din Împărăția lui Dumnezeu.

„Și le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer” (Lc. 10,18). De aceea adepții acestei religii (iar aceasta este, într-adevăr, o religie) nu acceptă și nu pot accepta că satana are spirite în puterea sa, spirite care încearcă să ne înșele, să ne convingă de faptul că, dacă ne golim, vom dobândi lumea interioară. Cum spune apostolul Pavel: **„Îmbrăcați-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpâniilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduhuri.”** Și încă: „**Luați aminte să nu vă fure mințile cineva cu filosofia și cu deșarta**

³⁷⁶ Ibidem, pp.5-7.

înțelepciune din predania omenească, după înțelesurile cele slabe ale lumii și nu după Hristos” (Col. 2,8) ³⁷⁷

*

Cel mai rău este faptul că viitorul omenirii, copiii noștri, sunt prinși în mrejele New-Age. Biblia și rugăciunile sunt îndepărtate din școli și înlocuite cu meditația transcendentă, cu yoga, „gândire holistică” etc. Într-un număr tot mai mare de universități, studenții studiază ocultismul, participă la jocuri oculte, capătă „cunoștințe esoterice” prin intermediul horoscopului și spiritismului. Copiii sunt stimulați să-și alcătuiască propriile horoscoape și grafice astrologice. Li se dăruiesc jucării oculte, citesc cărți oculte și văd filme oculte. Dacă părinții și Biserica nu i-au inoculat copilului noțiuni de morală și valori creștine, el va cunoaște mult mai multe despre cele oculte decât despre Dumnezeu. Trebuie spus că astfel copiii se joacă cu focul, pe care nu sunt în stare să-l controleze nici ei, nici profesorii lor.

Adeptii New-Age-ului ne încredințează că noi putem fi zei! Este exact lucrul pe care l-a spus șarpele lui Adam și Evei în rai. Exact acest lucru au aspirat să-l atingă ziditorii Turnului Babel. Imediat ce vă zeificați în asemenea mod, nu mai există nici o altă morală și nici un absolut etic. Asemenea aspirații constituie rețeta anarhiei morale și etice! Faceți tot ce vreți, când vreți și cum vreți! Oamenii sunt atrași în New-Age îndeosebi cu minciuna că nimeni nu va fi în pierdere, cum încearcă să ne convingă propagandiștii mișcării. Se înțelege că mulți cred asemenea declarații. ³⁷⁸

*

***Despre organizațiile New-Age.** În cartea sa „Eshatologia, Adevărul profețiilor”, cercetătorul Alexios Panagopulos scrie că în zilele noastre, în America, există peste 22 de milioane de adepți ai mișcării New-Age. Numai în SUA și Canada activează în jur de 20 000 de organizații New-Age, deghizate sub diferite firme și denumiri: științifice, politice și religioase, și altele reprezentând, de asemenea, diferite mișcări internaționale.*

1. Dintre asociațiile religioase: „Copiii lui Dumnezeu”, „Uniunea școlilor creștine”, „Universitatea ecleziologică”. Acestea toate predică hinduismul, amorul liber, metodele de control asupra conștiinței.

2. Organizațiile care stabilesc controlul asupra minților și conștiinței metafizice.

3. Organizațiile ecologiste, de exemplu „Greenpeace”, „**Amnesty International**”.

4. Organizații de orientare politică: „Partidul politic al Noii Ere” din California. „Noua organizație a revoluției americane”, „Prietenii Pământului”, „Cetățenii Cosmosului”, „Parlamentul mondial”, „Federațiile mondiale”.

5. Organizații religioase: „**Mișcarea Teosofică**”, „**Filosofia esoterică**” ș.a.

Domnul Alexios Panagopulos enumeră câteva organizații fățiș sataniste, specializate în modificarea conștiinței și a gândirii religioase:

1. „Lucis Trust”. Sub egida acestei organizații au fost editate cărțile satanistei Alice Bailey („Lucis Trust”, 866, United Nations Plaza, NY).

2. „Pacific Institute”. Se ocupă cu propagarea doctrinei New-Age.

3. „SUTPHEN” DICK. Organizația poartă numele întemeietorului și președintelui ei. Aici se propagă teoria reîncarnării, lupta cu Ortodoxia – inamicul de moarte al lor.

4. „Planetary Initiative for the World We Choose”.

5. „Unity-in-Diversity Council”. Această structură este finanțată de Benjamin Creme, asociatul lui Robert Muller, de la societatea „Maytreia Hristos”. Este alcătuită din 200 de organizații și din alte 600 nou înființate. Teoria organizației se bazează pe elaborarea unei noi rase - „homo noeticus” (omul care gândește), ca antiteză la „homo sapiens” (omul care cugetă)

6. „Planetary Citizens”. Se conduce după doctrina New-Age, predică venirea unui alt mesia.

³⁷⁷ Ibidem, pp.8-10.

³⁷⁸ Ibidem, pp.12-13.

7. „People for the American Way”.

8. „New Group of World Servers”.

Alexios Panagopoulos, analizând amănunțit mișcarea New-Age, definește scopurile ei ca fiind ale unei noi religii mondiale, a pregătirii venirii hristosului Noii-Ere (adică a antihristului).

379

*

De fapt, astrologia este orice doriți, numai amuzament nu. Ea este una din acele forme ale magiei negre pe care diavolul le oferă slugilor sale; iar pasiunea pentru astrologie nu poate însemna nimic altceva decât o primejdie pentru individul care o practică, cât și pentru societatea care împărtășește o asemenea practică.

În ciuda opiniei larg răspândite, astrologia e prea puțin utilă în prezicerea viitorului. În loc de aceasta, ea este destinată să aștearnă calea atragerii mai profunde spre ocultism. [...]

De exemplu, astrologia și științele oculte înrudite au favorizat ascensiunea național-socialismului în Germania. Astrologia a constituit o parte a concepțiilor, care au format filosofia și politica celui de-al treilea Reich. Această politică a dus la pieirea unei importante părți a populației Europei și a pustiit întregul continent.

Acum, la 50 de ani după înfrângerea lui Hitler, lumea occidentală s-a molipsit practic de același complex de credințe oculte, cunoscute sub numele de „mișcarea New-Age”, care inspira cândva pe naziști. Și, la fel ca și atunci, astrologia este o parte a acestui sistem de credințe. [...] Astrologia este aproape la fel de veche ca și civilizația și are două ramuri principale. Una pornește din China, iar cealaltă din Egipt. Ultima a dat avânt sistemului larg răspândit astăzi în Occident.³⁸⁰

*

Cu toate că Bisericile occidentale au condamnat adesea îndeletnicirea cu astrologia și alte forme de ocultism, științele magice au continuat să alimenteze aceste Biserici. Această răspândire a ocultismului în Occident abia dacă poate mira, când luăm în considerare cele scrise de cercetătorii ortodocși despre dispariția harului lui Dumnezeu în Bisericile occidentale după schisma Romei de Ortodoxie. **Întrerupând comuniunea sa cu Ortodoxia în 1054, Roma a devenit neputincioasă în fața ofensivei concepțiilor păgâne, oculte. Acestea nu au fost lăsate mult să aștepte. Operele lui Aristotel și ale neo-platonicienilor (care credeau într-un sistem de interdependențe la fel ca și astrologia) și-au găsit rapid loc în teologia occidentală, în principal datorită lucrărilor lui Thomas d’Aquino (1225-1274).** Nu e de mirare că, aflându-se sub o asemenea influență, Thomas considera posibil să se apere astrologia, atâta timp cât poate fi tratată ca știință „naturală”. [...]

Regele francez Louis XI ținea la curtea sa un mare număr de astrologi, care aveau ca ocrotitoare pe Catherine de Medici.

Conform observațiilor lui Mackay, secolele XVI și XVII au constituit „veacul de aur” al astrologilor în Europa. El a descris, de asemenea, influența astrologiei și **legătura ei cu alchimia**. Alchimia însemna căutarea ocultă a „pietrei filosofale” – un procedeu mistic de transformare a metalelor obișnuite în aur – și posibilitatea prelungirii nelimitate a vieții. Observați cum în fragmentul de mai jos despre astrologie și alchimie, Mackay urmărește legătura astrologiei cu diavolul (după exemplul fericitului Augustin) și caracterizează astrologia și magia ca fiind două fenomene de aceeași natură.

„**Mulți astrologi erau și alchimiști.** Alianța acestora nu trebuie să ne mire. Se poate aștepta ca cel care dorește cu ardoare puterea absurdă de a prelungi viața omului până la câteva secole, să năzuiască în același timp la prezicerea evenimentelor, căci posibilitatea acestora ar însemna existența supranaturalului. Lumea ar fi gata să-i creadă că sunt înzestrați cu toate secretele, chiar dacă ar descoperi numai unul. Cu trei veacuri în urmă, cei mai

³⁷⁹ Ibidem, pp.14-15.

³⁸⁰ Ibidem, pp.17-24.

respectați astrologi ai Europei erau alchimiști. **Agrippa, Paracelsus, Dr. Dee și rosacrucienii** subliniau în egală măsură atât cunoașterea viitorului, cât și posedarea pietrei filosofale și a elixirului vieții, pe care ei le pretindeau. În vremea lor, noțiunile de miraculos, diavolesc și supranatural erau împletite ca niciodată. Era general acceptată credința că diavolul sau stelele se amestecă permanent în relațiile oamenilor, din care pricină ambele forțe trebuiau consultate cu ceremonii pe măsură. Cei suferind de melancolie și cei cu fire înnegurată se dedicau magiei negre și vrăjitoriei; cei mai plini de viață și mai deschiși se ocupau de astrologie. Aceasta din urmă era susținută de toți monarhii și guvernării acelei epoci. În Anglia, astrologia se bucura de o mare autoritate. În orice oraș sau sat cât de cât important prosperau impostorii, care ghiceau data nașterii, ajutau să se ghicească lucrurile furate, preziceau fericirea sau nefericirea în căsătorie, succesul sau insuccesul în călătorii, momentele benefice pentru orice afacere, începând cu deschiderea unei cizmării și terminând cu o campanie militară”.³⁸¹

*

Regele astrologilor europeni în sec. XVI a fost **Michel de Nostre-Dame sau Nostradamus (1503-1566)**, un ocultist de origine iudaică. În 1556, el a devenit medicul de curte al regelui francez Henric II. Spre sfârșitul vieții, Nostradamus a fost preocupat de profeții și a alcătuit o carte de versuri, „Centuries”, care conține peste o mie de catrene. Această lucrare trebuia să dezvăluie – în condițiile unei descifrări corecte – istoria lumii pe sute de ani înainte. Însă caracterul tulbure al așa-ziselor profeții a oferit un spațiu larg pentru cele mai diferite interpretări. [...] Cu toate acestea, Nostradamus are până în ziua de azi un mare număr de adepți. În Statele Unite se pot aduna fără mare greutate volume întregi dedicate interpretării operelor sale. [...] Deși Hitler nu este menționat direct în lucrările lui Nostradamus, acesta și tovarășii săi de ocultism au ajutat în mare măsură regimul hitlerist. Astrologia, alături de alte preocupări oculte, a capacitat apariția aceluia spirit din care a crescut și s-a consolidat național-socialismul în Germania, în perioada dintre cele două războaie mondiale. Deși principalii biografi ai lui Hitler trec, de obicei, pe lângă izvoarele oculte ale nazismului, atașamentul celui de-al treilea Reich față de ocultism e bine documentat și avem o oarecare reprezentare despre modul cum astrologia s-a îmbinat cu doctrinele naziste și cu activitatea puterii hitleriste. [...]

Hitler amintea, în cuvântările sale, de „timpurile astrologice”. În astrologie, „mărețele vremuri” se numeau intervalele de timp cu o durată de circa 2000 de ani fiecare, în decursul cărora omenirea, chipurile, poartă pecetea unui semn solar concret. Mulți astrologi au supranumit epoca Creștinismului „epoca Peștilor”, însemnată de suferințe și chinuri. Este larg răspândită părerea că această epocă va fi urmată de „epoca Vărsătorului” – un timp al păcii, al iubirii, al bucuriei și al idealismului. Astrologii, care au păreri diferite când va veni această eră a Vărsătorului, consideră totuși că nu mai este mult de așteptat, fiindcă epoca Creștinismului are aproximativ 2000 de ani și, conform calculelor New-Age, se apropie încheierea ei.

Una din trăsăturile epocii Vărsătorului, conform așteptărilor, constă în faptul că **resturile puțin benefice ale epocii Peștilor (adică ale epocii Creștinismului) vor fi „purificate” de un război înainte să înceapă noua eră ocultă.** Unii comentatori consideră că a asemenea interpretare subînțelege întâmpinarea antihristului, iar astrologia are astfel un rol în pregătirea omenirii. „Purificare” este un eufemism pentru **distrugerea în masă**, este ceea ce dușmanul a pregătit pentru creștini în vremurile din urmă, cum ne spune Scriptura.

Semnul Vărsătorului, în mișcarea New-Age, constituie un motiv să considerăm că **astrologia va juca un rol principal în instalarea împărăției antihristului.** La fel s-a întâmplat în vremea ascensiunii premergătorului său, Hitler. Din anumite cauze, semnul astrologic al Fecioarei are și el o mare importanță în mișcarea New-Age.³⁸²

*

³⁸¹ Ibidem, pp.27-31.

³⁸² Ibidem, pp.31-36.

Fecioara simbolizează pământul și produsele acestuia, de exemplu, recolta. Puritatea este încă o componentă a gândirii New-Age în supunerea la natură. Supunerea la natură semnifică o încercare simbolică de a edifica Raiul și de a intra în acesta numai cu efortul uman. Pentru o asemenea întreprindere, Fecioara, fiind zeiță ocultă și simbol al pământului, este o emblemă ideală.

Semnul Fecioarei este interpretat de oameni și ca simbol al Babilonului, citadela religioasă universală a antihristului. O asemenea interpretare coincide cu simbolismul cifric al zodiacului în practica de azi. Fecioara este al șaselea semn la număr (Berbecul – primul), iar cifra șase este tălmăcită adesea ca cifră exclusiv satanică, cum se vede și din numărul fiarei (666), în Apocalipsă. Mai mult, unii adepți ai concepției astrologice a New-Age-ului afirmă că Fecioara este, într-o anumită măsură, trinitară, acționând în trei domenii: fizic, emoțional și spiritual. Această trinitate este interpretată ca cifra simbolică șase (cifra Fecioarei) în fiecare din cele trei domenii, formând în ansamblu trei de șase, care pot fi notați 666. Pe baza acestei interpretări, simbolismul astrologic modern al Fecioarei poate interpreta o triplă acțiune a diavolului asupra corpului, minții și sufletului celor care primesc pecetea antihristului. [...]

Și încă: se poate observa lesne încă o alianță triplă, care se formează în societatea contemporană: infiltrarea ocultismului în biserici, în structurile politice și în cercurile științifice.

Credințele oculte sunt atât de răspândite în bisericile protestante și romano-catolice moderne, încât au devenit chiar parte a materialelor catehetice catolice, iar patorii protestanți practică netulburați astrologia și alte genuri oculte. (Un pastor luteran mi-a spus că nu vede nimic rău în practicarea astrologiei, atâta vreme cât aceasta nu controlează viața omului. El nu și dădea seama că, dacă se ocupă serios de astrologie, este posibil să ajungă mai târziu să se cufunde total în ocultism). Se știe că, nu demult, chiar la Casa Albă existau preocupări astrologice pentru păstrarea unei superiorități politice imaginare, iar interesul în creștere al savanților pentru ocultism arată că suntem pe cale să ne întoarcem la timpurile Renașterii în Apus, când ocultismul alimenta în același timp cercurile politice, științifice și Biserica. Se poate imagina o situație mai dorită de vrăjmaș? ³⁸³

*

Orice personalitate care practică astrologia va avea, de bună seamă, mulți adepți. Orice novice inițiat în puterea mistică a astrologiei întărește pe dușman pentru vremea când antihristul va chema popoarele să i se supună. Astfel, **cu cât sunt mai mulți care cred în astrologie, cu atât mai mulți vor fi cei ce vor fi gata să primească pecetea antihristului, dacă el va apărea în vremea noastră.** [...]

Pasiunea pentru astrologie este în creștere, conform datelor sondajelor de opinie, acum în Marea Britanie majoritatea populației crede în ea, în comparație cu 13%, care credeau cu 50 de ani în urmă. „Asociația Astrologilor Profesioniști” declară că 80% dintre englezi citeșc rubricile cu horoscoape, iar cercetările psihologice au descoperit că 60% din populație își citește horoscopul.

Necătând la scepticismul savanților, **astrologia s-a transformat într-un uriaș sistem comercial, cuprinzând întreaga lume.** Se pare că nici un segment al societății nu a rămas neatins de influența ei. Un studiu de ultimă oră a dezvăluit că a treia parte din studenții facultăților științifice s-au abonat la tot soiul de publicații astrologice, în timp ce oamenii de afaceri, considerați ca fiind mai practici, sprijină piața înfloritoare a astrologiei financiare.

Astrologia este darul demonilor. Într-un cuvânt proorocesc foarte aspru, proorocul Ieremia arată legătura dintre păcatul iudeilor și pedeapsa pe care o vor primi: „Nu au voit oamenii din Ierusalim să se închine Dumnezeuului Celui Adevărat, ci soarelui, lunii și stelelor cerului. Ei bine, de aceea va veni o vreme când vrăjmașii vor preschimba Ierusalimul într-un

³⁸³ Ibidem, pp.36-37.

cimitir, iar oasele locuitorilor Ierusalimului se vor arunca afară, ici și acolo, dinaintea soarelui, lunii și stelelor pe care le-au iubit și cărora li s-au închinat” (Ier. 8, 1-2). Același lucru îl vor păți și locuitorii Sodomei. Au lepădat legăturile trupești firești, prin care ar fi dobândit urmași, și care ar fi fost roditoare. De aceea, regiunea lor s-a făcut mare moartă și ogor sterp, fără urmă de viață și rodnicie.

Niciodată în istorie astrologia nu a existat separat de magie și ocultism. ³⁸⁴

*

Medicina alternativă se bucură de un interes tot mai mare în zilele noastre. Punând accentul pe o viziune unitară asupra minții, trupului și spiritului, îi atrage în mod deosebit pe căutătorii unei perspective alternative asupra realității, chiar dacă mulți dintre ei sunt creștini. Par să existe atâtea aspecte pozitive ale acestei noi medicini – precum accentul pus asupra umanismului și a spiritualității – încât nu doar marele public, dar și un număr tot mai mare de medici sunt atrași către practicarea ei. [...]

Irisdiagnoza. Sub masca științei lucrează unii „diagnosticieni” care văd în ochi toate bolile, fie ajutați de darul spiritist (vrăjitoresc) al „clarviziunii” (duhul prezicerii), fie printr-o oarecare „iluminare astrală”, adică în „lumina stelelor” (de proveniență orientală). [...] Se știe că mulți vrăciitori și medici, îndeosebi cei din mișcarea reformistă, sunt dotați cu capacități paranormale și se folosesc în tratamente de puteri mediatoare și clarvăzătoare. Prin asta ei se află în strânsă legătură cu diavolul.

Trebuie să-i preîntâmpinăm pe toți oamenii de bună credință contra acestor oameni. Dacă diavolul se maschează științific, în acest caz nici măcar Biserica nu-i poate descoperi uneori.

De notat că puterile mediatoare și clarvăzătoare sunt folosite adesea în ascuns, imitând (falsificând) diagnoza științifică prin folosirea microscopului și a lupei, ca să-i înșele pe clienți. Au fost cazuri când s-au descoperit unele boli prin clarviziune și cu ajutorul lupei, însă aceleași boli n-au putut fi depistate științific cu aceeași aparatură de către alți medici, nedotați cu puteri mediatorii (paranormale). [...] Faptul că există totuși o minoritate a irisdiagnosticienilor, care folosesc puteri oculte, ar trebui să constituie un avertisment serios împotriva acestei metode. ³⁸⁵

*

Acupunctura. Medicina chineză are o vechime considerabilă. Originile ei se atribuie legendarului împărat Huang Di, care ar fi trăit în urmă cu cinci mii de ani. Se spune că învățăturile sale s-au transmis pe cale orală de-a lungul secolelor și, în final, au fost consemnate în scris în manualul numit „Învățăturile de medicină internă ale împăratului Huang Di”.

Această lucrare consemnează discuția împăratului cu „ministrul sănătății” al vremii sale, cel care cunoștea secretele funcționării organismului uman, bolile și leacurile lor. Întreaga lucrare poartă stigmatul concepțiilor astrologice și religioase ale epocii. Pentru cititorul contemporan, lucrarea este la fel de misterioasă și de neînțeleasă ca însăși țara de dincolo de Marele Zid.

Cel mai important aspect îl constituie funcționalitatea energiei atotpătrunzătoare a universului, numită Qi, cu aspectele ei polare Yin și Yang. Se susține că această energie circulă prin organismul uman printr-un sistem complicat de canale, numite meridiane, a căror existență n-a putut fi demonstrată pe cale științifică nici până astăzi. [...]

În mod evident, tratamentul cu ace își are originile în practicile străvechilor vraci șamani. Probabil că, în lupta lor pentru izgonirea demonilor aducători de boală, au avut ideea de a înfinge ace în trupul celui bolnav. Învățații de mai târziu au abandonat teoria duhurilor rele și au integrat folosirea acelor în teoriile astrologice. ³⁸⁶

*

³⁸⁴ Ibidem, pp.37-42.

³⁸⁵ Ibidem, pp.43-48.

³⁸⁶ Ibidem, pp.48-49.

Temelia acupuncturii moderne cu întrebuintarea plantelor vindecătoare a fost pusă de **școala filosofică taoistă**, înființată în sec. IV – III î. d. Hr. și bazată pe metafizica „Școlii de prezicători” legate de exerciții ascetice și autosugestie.

În contrast cu învățătura biblică, taoismul nu recunoaște forțele opuse și personalizate ale binelui și răului, Dumnezeu și satan. Conform taoismului, binele și răul provin din aceeași sursă. Chinezii nu admit o contradicție absolută între religie și magie sau între bine și rău. Această filozofie, numită „monistă”, este o caracteristică esențială atât pentru religiile orientale, cât și pentru multe metode de terapie alternativă „moderne”.

Potrivit medicinei chineze, omul este considerat una în trup și spirit, o unitate completă, ce trebuie să fie „în armonie cu supremul Tao”.

Lao-Tse (legendarul filosof din epoca formării taoismului) s-ar fi descurcat foarte bine astăzi în rolul de profet al unei mișcări non-conformiste, căci **se opunea și el științei și culturii**, fiind adeptul soluționării problemei existențiale a omului prin întoarcerea la natură și la un stil de viață simplu.

Mulți călugări și asceți taoiști au încercat să-și prelungească viața prin meditație și retragere în natură. **Cu ajutorul alchimiei, radiesteziei, magiei și misticismului erau produse tot felul de „elixire ale vieții”, însă doar cel care avea încredere neclintită în aceste remedii beneficia de rezultatele scontate.**

După revoluția marxistă din 1949, acupunctura s-a difuzat mai repede decât comunismul lui Mao în sfera politică. Medicii chinezi recunosc totuși că până acum nu s-a găsit o bază științifică care să explice acupunctura. Unicul lucru important și hotărâtor pentru poporul chinez este succesul acestei metode de lecuire.³⁸⁷

*

Încă din vremuri străvechi poporul chinez era foarte superstițios. Cultul strămoșilor, însuflețit de duhurile spiritismului a târât poporul în mlaștina superstițiilor și a vrăjitoriei. Reprezentațiile chinezești despre cosmos și influența sa asupra naturii și a omului, a condus poporul spre idolatrie, așa încât chinezii au început să poarte la gât amulete și formule vrăjitorești pentru a se apăra de înrâurirea forțelor naturii, a bolilor și altor nenorociri. [...] **Medicii chinezi recunosc influența sugestiei și a hipnozei în tratamentul prin metoda acupuncturii.** În prezent ei refuză să folosească metoda de anestezie din occident asupra pacienților chinezi. Într-o carte bine documentată despre acupunctură, poate fi citită următoarea concluzie: „Îți face impresia că tot poporul chinez acționează sub o formă de hipnoză, produsă de gândurile lui Mao-Tze-Dun”. [...]

Sf. Ap. Pavel vestește în II Tes. 2, 1-12, că Dumnezeu va trimite în vremurile din urmă rătăcirii mari celor ce n-au primit iubirea de adevăr, așa încât ei vor crede minciunii și tuturor acelor puteri semne și minuni înșelătoare, pentru care vor fi judecați.

Potrivit **filosofiei tantriste**, în fiecare din noi își are lăcașul o energie divină ascunsă, asemuită unui șarpe periculos. Numele său este Kundalini și locul său de reședință este situat la baza coloanei vertebrale, unde doarme încolăcit.

Există o formă specială de yoga destinată controlului acestei energii, numită Kundalini Yoga. Odată deșteptat, șarpele se va ridica de-a lungul unui canal spiritual special, va traversa pe rând șapte puncte importante numite cakra și, odată ajuns în creștetul capului, se consideră că energia divină proprie se unește cu cea universală și omul a atins eliberarea.

Ce legătură poate fi între aceste considerente metafizice și subiectul nostru? Anumiți naturaliști au stabilit o legătură între Kundalini și energia Qi: canalele prin care se vehiculează prana, conform hinduismului, ar corespunde meridianelor de acupunctură. Prin urmare, acupunctura n-ar fi decât o formă de manipulare a șarpelui Kundalini, o alternativă la Kundalini Yoga. Dr. Hiroshi Motoyama, directorul Institutului de Psihologie a Religiei din

³⁸⁷ Ibidem, pp.49-50.

Tokyo scrie: „Punctele de acupunctură sunt locul de întâlnire dintre medicina occidentală, medicina tradițională chinezească și yoga indiană.” [...] „Deși unele metode ale medicinei naturiste, precum acupunctura, etc., nu par anti-creștine sau anti-biblice la prima vedere, experiența noastră arată că oamenii care apelează la ele ajung în cele mai multe cazuri să adere la o ideologie ocultă sau la o practică mistică de sorginte orientală.”

Problema pe care trebuie să și-o pună creștinii legat de acupunctură nu vizează doar pericolul opresiunii oculte, ci, mai mult decât atât, atitudinea față de Dumnezeu și Cuvântul Său. **Cui dăm mai multă crezare, Bibliei sau filosofiilor orientale? Față de cine sau față de ce ne deschidem sufletul, față de Dumnezeu sau față de puterile ezoterice care doresc să ne manipuleze sufletul?**³⁸⁸

*

George Vithoulkas scrie în cartea sa *Homeopathy – Medicine of the New Man (Homeopatia – medicina omului nou)*: „Boala nu este doar funcționarea defectuoasă a unui anumit organ, ci înainte de toate, un dezechilibru al forței vitale responsabile de buna funcționare a întregului organism.”

În același spirit, homeopatul britanic J. P. Randeira, arată că „în urma procesului potențării, remediile homeopatice pot reface armonia fluxului forțelor vitale în fiecare celulă umană”. Un alt homeopat exprimă acest principiu cu un fanatism de-a dreptul religios: „În urma actului sacru al potențării, energia vindecătoare este eliberată din cămărilor scoarței pământului pentru a regenera armonia în organismul suferind.”

Cât de aproape sunt înrudite conceptul homeopatic al vindecării și al energiilor cosmice cu filosofia orientală a eliberării ne este revelat chiar în titlul unei lucrări de profil – *The Zodiac and the Salts of Salvation (Zodiacul și sărurile mântuirii)* – care descrie **importanța astrologiei în homeopatie**. Pe de altă parte, homeopatia ocupă un loc central în medicina antropozofică. Așadar, cercetând subtilitățile limbajului și ale practicii homeopatice, veți găsi întotdeauna firul călăuzitor al filosofiei orientale. [...] Mulți dintre ei (homeopați – n.a.) caută noi dovezi de natură științifică în favoarea homeopatiei, folosindu-se de tehnica științifică modernă. Eforturile lor sunt însă compromise de faptul că folosesc ca instrument de cercetare **pendulul radiesteziac**, ceea ce face ca rezultatele la care ajung să fie extrem de discutabile.³⁸⁹

*

Nu este nici o îndoială că homeopatia se bucură de succes. Probabil că mulți dintre cititori au auzit relatările unor prieteni sau rude despre vindecări miraculoase prin homeopatie. Nu pot nega în totalitate veridicitatea acestor vindecări, însă aș pune întrebarea: Care a fost adevăratul element ce a produs vindecarea? Remediul propriu-zis? Energia cosmică pe care o conține? Dieta asociată (interzicerea fumatului, a consumului de alcool, cafea și alte medicamente)? Sau credința în homeopat și în remediile sale?

Nu mai este pentru nimeni un secret faptul că anumite boli organice pot fi produse de cauze psihologice. În medicină aceste boli sunt numite „psihosomatice”. Gândiți-vă doar la durerile de stomac ce vă apucă în momente de stres intens. Certurile de familie pot produce migrene, iar ruperea unei relații poate avea ca efect biologic o enterocolită acută. Unii cercetători au arătat că factorii psihologici pot fi cauză a apariției cancerului.

Pe de altă parte, factorii de natură psihologică pot favoriza vindecarea. [...] **Creștinii trebuie să-și pună însă întrebarea: de ce avem atâta încredere în bobitele homeopatice și atât de puțină în puterea rugăciunii? Trebuie să fim conștienți de pericolul de a da remediului homeopatic cinstea care I se cuvine doar lui Dumnezeu, Creatorul trupului nostru.** [...] Într-o stațiune balneară, vindecarea nu este facilitată de remediul homeopatic, ci de întreaga

³⁸⁸ Ibidem, pp.51-53.

³⁸⁹ Ibidem, pp.61-62.

atmosferă de acolo, de liniște și de relaxare. Medicamentele slujesc doar la întreținerea acelei superstiții a terapiei farmacologice, dând impresia pacientului că este tratat așa cum trebuie. ³⁹⁰

*

„Diavolul folosește o mulțime de metode pentru a-i îndepărta pe oameni de mântuirea lui Hristos. Unele din metodele sale sunt anumite „metode de vindecare”, menite a reface sănătatea fizică a omului. Mulți creștini nu recunosc măsura în care o anumită metodă „de vindecare” este compromisă de dușmanul lor. Ei cad pradă vindecătorilor ocultişti, mai cu seamă în cazul în care își doresc vindecarea cu orice preț fără să-și pună întrebarea dacă aceasta este și voia lui Dumnezeu.

Totodată trebuie să afirm și faptul că nu toate metodele de vindecare trebuie să cadă sub stigmatul ocultismului. Spre exemplu, homeopatia în sine nu are nimic în comun cu magia... Totuși, este cunoscut faptul că mulți dintre practicanții ei obișnuiesc să se asigure de eficacitatea remediilor lor prin rostirea unor descânțece asupra lor. În asemenea cazuri, remediul homeopatic poate deveni un cap de pod pentru declanșarea unei forme de opresiune demonică.”

Aceasta e părerea unui fost practicant al homeopatiei și al vindecării psihice. Părerea mea este că nu atribui puteri oculte remediului în sine. Mai degrabă cred că **adevăratul factor prin care poate acționa magia asupra pacientului este credința sa în energiile vindecătoare de origine cosmică.** [...] Doresc să lansez un avertisment special împotriva tuturor remediilor de potență mai mare decât D66, căci nu poate exista nici o explicație a succesului lor în afara uneia oculte, sau a efectului placebo. Un alt pericol spiritual pe care-l văd este prescrierea de remedii homeopatice pe calea folosirii pendulului, a chiromanției, a „energiilor spirituale” sau a pretențiilor de vindecare de la distanță.

De cele mai multe ori practicile oculte nu sunt făcute cunoscute pacienților. Cum putem discerne atunci care este adevărata sursă a remediilor homeopatice? Cum putem decide între a accepta sau a refuza un remediu homeopatic? Din moment ce bazele teoretice și efectele acestei practici sunt suficient de dubioase, cititorului ar trebui să-i fie ușor să hotărască. La urma urmei putem trăi foarte bine și fără homeopatie. Astăzi se cunosc destule plante medicinale care sunt cel puțin la fel de eficiente în vindecarea unor boli – fără a le fi diluate extractele – fiind lipsite și ele de efecte secundare nedorite. ³⁹¹

*

Biserica Greacă acuză homeopatia. Părintele Porfirie spunea că medicamentele homeopatice și mai ales cele ale primei doze pe care o dau, nu sunt fabricate în Grecia, ci le aduc din Olanda, unde sunt „citite” în cadrul unei ceremonii speciale. Adică sunt vrăjite.

Părintele Paisie cel Nou Aghioritul: „Homeopatia este încurcată. Mulți s-au băgat în această poveste și s-au amestecat în ea multe teorii. Nu este un lucru de încredere să faci tratamente homeopate la copii.”

Despre acupunctură: S-a dezvoltat în China și s-a impus ca un mod terapeutic, printr-un decret împărătesc. Este strâns legată de concepția despre lume a vechilor chinezi. Potrivit acestei concepții, boala trupească este urmarea influenței unui duh rău asupra trupului omenesc. Pentru a-l sili pe demonul care provoca boala să plece, ei înfingeau ace în punctele respective ale părții bolnave, făcând în același timp și diferite exorcisme. Aceasta este o ramură a acupuncturii. Pe care starețul Paisie a caracterizat-o a fi „curat” satanică.

Homeopatia: Întemeietorul homeopatiei în Grecia, a acestei „medicini alternative”, este un subinginer! – dl. Vitulkas. Este considerat părintele homeopatiei în Grecia, dar este cunoscut și în cercurile mondiale homeopate.

Dl. Vitulkas a fost discipol și colaborator al maestrului (guru) hindus Krișnamurti. Societatea Teosofică a vrut să-l impună pe Krișnamurti ca hristosul – maitreya – Noii Ere (timp

³⁹⁰ Ibidem, pp.67-69.

³⁹¹ Ibidem, pp.72-73.

de mai mulți ani a umblat prin toată lumea, dându-se drept „hristosul” epocii noastre). Dar planurile lor au eșuat. În acest mediu de ocultişti și sodomiți notorii s-a mișcat dl. Vitulkas, și este firesc ca gândirea lui să fie îmbibată cu concepții orientale despre Dumnezeu, lume și om.

Pentru a deveni cineva „homeopat” în Grecia, era suficient să învețe între trei și șase luni lângă un homeopat experimentat, iar apoi își putea deschide „magazinul” său propriu.

Nu există școli homeopate organizate. Nu există date statistice, pentru a putea compara rezultatele acțiunii medicamentelor homeopate.

În schimb, s-a observat că, după o folosire de ani de zile a medicamentelor homeopate, unii pacienți s-au îmbolnăvit grav. ³⁹²

³⁹² Ibidem, pp.73-74.

FRAGMENTE DIN VOL. LUI MIRCEA VLAD
- „APOCALIPSA 13. SFÂRȘITUL LIBERTĂȚII UMANE”,
Ediția a II-a, Ed. Axioma Edit, București, 1999

Un vestit monah atonit, unul dintre ultimii "giganți" care ne-au părăsit în ultima vreme, părinte înzestrat cu darul înainte-vederii – este vorba de cuviosul Paisie Aghioritul († 1994) – spunea: "astăzi, a citi cineva proorociile este ca și cum ar lectura ziarul, așa de clar sunt scrise". Apoi continua: "Este însă nevoie de multă atenție și de minte limpede, luminată, pentru a putea desluși semnele vremurilor, deoarece toate acestea se fac în așa fel încât să nu le poată pricepe cei ce nu se îngrijesc de curățirea inimii lor, având lesne drept rezultat amăgirea." [...]

Lectura deci spune clar: în ultimele zile va fi instaurat un regim totalitar:

- a. mondial,*
- b. cu un control economic absolut asupra întregii omeniri,*
- c. și cu un sistem extrem de eficient de control asupra identității tuturor ființelor umane, bazat pe "marcarea" cu numărul 666.*

*

***Bar Code** (cod barat) este un sistem de codificare numerică alcătuit dintr-o secvență de linii verticale de grosimi variate, secvență care se aplică astăzi în mod curent pe toate produsele comerciale. Care este scopul său? Motivul creării unui astfel de sistem este dorința de a deține control absolut asupra datelor privind orice producție economică. De pildă, dacă o companie scoate pe piață un nou articol comercial, pentru a avea permisiunea de punere în vânzare trebuie să solicite unui for internațional alocarea unui număr unic care caracterizează articolul respectiv. Numărul este codificat într-un sistem de bare (bar code) și se aplică sub formă de etichetă. Astfel, în toată lumea, acest produs economic va fi singurul care deține acel cod, neputând fi confundat cu un altul.*

Liniile verticale ale codului barat sunt apoi citite (de pildă, la un magazin) cu ajutorul unui sistem optic – un creion electronic (light pen) – care descifrează secvența de linii transformând-o într-o secvență numerică. Astfel, în memoria computerului care face citirea, fiecărei perechi de linii îi corespunde o anumită cifră, citindu-se deci codul articolului comercial respectiv. Cu acest cod, recunoscându-l în baza de date (deci recunoscându-l ca existent în depozitul magazinului), computerul poate face mai apoi diverse operații economice: scădere din depozit, calcularea costului, bilanț de plată, etc. [...]

Văzând posibilitățile nelimitate de supraveghere a întregii economii mondiale prin intermediul noului sistem de codificare, cei interesați de avantajul acestei puteri au căutat a înființa un centru internațional economic pentru stocarea informațională a datelor economice globale, impunând treptat ca obligativitate, în vederea lansării pe piață a unui nou produs, cererea de alocare a unui cod barat de către acest centru. Denumirea sa este Uniform Code Council (UCC). Mai târziu, în 1978, lua naștere în Europa, cu 25000 de membri fondatori, un consiliu similar (celui din SUA, apărut la începutul anilor 1970 – n.a.) denumit European Article Numbering Association (EAN).

Aceste două organizații au produs în ultimii ani un întreg evantai de tipuri de codificare barată, pentru diverse aplicații profesionale. Dintre toate aceste tipuri, două sunt însă folosite în mod prioritar și anume cele denumite UPC (Universal Product Code – Cod Universal de Produs) și EAN-13 (European Article Numbering – Numerotarea Europeană a Articolelor). În prezent, cele două tipuri privind produsele comerciale "marcate" în sistem bar code (date despre țara de origine, despre producător și felul produsului) fiind înregistrate la sediile celor două

organizații. Schimbul de informații între cele două sisteme este realizat prin adăugarea unui zero la tipul UPC care astfel poate fi citit în sistemul european EAN.

Care este însă implicația religioasă? Încă din anii 1970, unii creștini americani au demonstrat că, în sistemul bar code, tipurile UPC-A și EAN-13 dețin în mod invariabil, pentru orice produs, trei perechi de linii ușor prelungite care se citesc în memoria computerului prin cifra 6. Aceste linii se numesc caractere de siguranță sau **bare de protecție** (Guard bars) și servesc la recunoașterea de către calculator a sistemului bar code. Cu alte cuvinte, la citirea codului, calculatorul detectează mai întâi prezența celor trei guard bars (care, decodificate, alcătuiesc în mod invariabil, pe toate produsele, numărul 666 !) și apoi, recunoscând această **pecete**, declanșează citirea codului și efectuarea operațiilor economice. Puteți verifica singuri faptul că existența numărului 666 pe orice produs este o condiție de bază ca aparatul să poată citi codul, înnegrind cu stiloul cele trei guard bars.

*

Cele mai apreciate cartele sunt astăzi cartelele electronice inteligente (smart cards), dotate cu un adevărat computer (computer cip). Le cunoaștem cu toți, căci un exemplu este cartela telefonică. Mica plăcuță metalică de pe cartelă nu reprezintă altceva decât contactele exterioare ale microcipului. Este un microcircuit de pirită cu o capacitate foarte mare de stocare a datelor, capacitate ce poate ajunge până la 5 giga-bytes (5 miliarde de caractere) la noile cartele de identitate ce urmează a fi eliberate în curând, cartele cu utilizare mondială. În cazul cartelelor de identitate, microcipul conține un cod unic pentru fiecare persoană, cartela urmând a fi întrebuințată în toate activitățile economico-sociale ale individului. [...]

Primul semnal de alarmă a fost declanșat prin publicarea cărții **The New Money System – 666** de către dr. Mary S. Relfe. Planul de codificare și de marcă a întregii omeniri a fost astfel dezvăluit ca având următoarele faze:

1.- Faza întâi a început în 1970 prin codificarea tuturor produselor comerciale. În această operațiune rolul dominant îl deține Uniform Code Council (SUA).

2.- Faza a doua a început în 1983 prin eliberarea cartelelor de identitate codificate prin sistemele bar code. Rolul major în această etapă îl dețin guvernele, băncile și companiile de tehnică de vârf producătoare de cartele electronice.

3.- Faza a treia constă în codificarea într-o etapă viitoare a tuturor bunurilor mobile și imobile. (Deja s-a început un control al acestora prin introducerea noilor standarde obligatorii de calitate ISO 9000 și Six Sigma).

Așadar, **o sclavie electronică mondială** dirijată de o mână de multimilionari, sclavie care realizează practic **sistemul apocaliptic de pecetuire destinat pregătirii apariției pe scena lumii a lui antihrist.** Vedem deci că cele trei etape sunt aproape de încheiere.

*

Iată însă că "stăpânitorul acestei lumi" a inspirat celor puternici financiar un nou sistem de restricționare și condiționare a producerii de bunuri, denumit oficial Programul Internațional al Standardelor de Calitate ISO 9000 (International Quality Standards Programe). Este un program care stabilește o ștachetă standard pentru produsele de calitate, toate companiile mondiale urmând a se încadra (sau nu) între limitele sale. Am spune, la prima vedere, că este spre binele consumatorilor, neștiind că este **un sistem de discriminare economică**. Foarte multe societăți comerciale modeste ce-și desfășoară activitatea la scară redusă, pe plan local, vor fi forțate să atingă nivelele standard. Dacă nu, sunt eliminate de pe piață. Se prevede deja ca până în anul 2000 nici o companie comercială sau producător particular să nu poată produce sau vinde vreun articol fără a primi certificatul ISO 9000. Deja peste 100 de țări au semnat aderarea la sistemul de control al calității. Dar cine se află în spatele acestui program? Ei bine, aplicarea lui a început în Europa la inițiativa unei organizații misterioase denumite **Bilderberg** (!), cu aproape 125 de membri fondatori, aleși din oligarhia financiară mondială.

Vedem deci cine sunt cei ce impun inițiative 'pentru binele omenirii'. Dacă până de curând aderarea la ISO 9000 era voluntară, acum începe să se simtă obligativitatea obținerii acestui certificat, iar companiile care nu vor reuși vor fi desfășurate. Așadar, comerțul 'liber', își pierde complet libertatea. Deja în SUA marile companii care lucrează în cooperare cu Ministerul Apărării și cu NATO au fost obligate să accepte standardele ISO 9000, la rândul lor neacceptând ca parteneri de afaceri societăți ce nu au acest certificat.

Ce legătură ar putea avea aceasta cu sistemul apocaliptic economic care se bazează oarecum pe impunerea unui număr spre a putea efectua tranzacții comerciale? Legătura este următoarea: guvernul Statelor Unite a anunțat că până în anul 2000 toate tranzacțiile economice trebuie în mod obligatoriu să aibă loc prin intermediul serviciului de comerț electronic EDI/EC al rețelei mondiale computerizate Internet! În acest scop s-a creat un registru informațional ce conține date despre toate companiile mondiale conectate la sistem, registru denumit Centralized Contractor Registration (CCR). Prin urmare, fiecare societate economică va primi... un cod numeric unic denumit TPN (Trading Partner Number) iar cei ce nu vor putea deține acest număr (în urma verificărilor pentru standardul de calitate ISO 9000) nu-și vor putea vinde produsele.

"Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei" (Apoc. 13:17)

*

Pânza de păianjen. Trăim deci într-o lume în care toată creația devine o înșiruire enormă de informații. Se numără, se codifică și se înmatriculează totul, inclusiv oamenii:

"Marfă de aur și de argint, pietre prețioase și mărgăritare, vison și porfiră, mătase și stofă stacojie, tot felul de lemn bine mirositor și tot felul de lucruri de fildeș, de lemn de mare preț și marfă de aramă și de fier și de marmură, și scorțișoară și balsam și mirodenii și mir și tămâie și vin și untdelemn și făină de grâu curat și grâu și vite și oi și cai și căruțe și trupuri și suflete de oameni." (Apoc. 18:13)

Totul, deci, devine număr, devine informație. Care informație trebuie să curgă, firesc, spre un centru de date, prin intermediul unei rețele mondiale de comunicații. Controlul se poate deține doar avându-se un centru, așa cum păianjenul se află în mijlocul plasei. Dar, pentru ca rețeaua să fie acceptată de opinia publică, trebuia să i se creeze un cadru legal corespunzător și să i se dea un aspect de 'protecție socială'. Lucru care s-a petrecut nu de mult, întregul sistem fiind prezentat în mass-media cu un machiaj perfect și un nume pe măsură: 'L.U.C.I.D. Project – A Universal Information Identification System'. [...]

Dar ce este de fapt L.U.C.I.D.? Este un sistem gigantic, planetar, de colectare și prelucrare a datelor privind identitatea fiecărei ființe umane. La prima vedere ar părea că acest proiect s-ar aplica doar infractorilor, însă scopul său devine limpede dacă vom afla că principiul de bază al L.U.C.I.D. constă în eliberarea, pentru fiecare individ, încă de la naștere, a unei cartele electronice de identitate multifuncțională: va cuprinde adică buletinul de identitate, pașaportul, contul bancar, cartea de sănătate, permisul de conducere, cartea de muncă, livretul militar – într-un cuvânt, toate actele de folosință socială ale unei persoane. În plus, puterea uriașă de înmagazinare a datelor va crea acestei cartele posibilitatea deținerii unui număr foarte mare de informații despre viața particulară a individului: istoricul familiei, comportamentul social, opțiunile politico-religioase, etc., date pe care posesorul nu le va putea citi ori modifica, aceasta făcându-se 'de la centru'.

Sistemul L.U.C.I.D. va avea un centru de stocare și prelucrare a datelor, alimentat cu informații "de la toate sursele" conectat la un sistem automat de traducere poliglotă.

Ce înseamnă "de la toate sursele"? Înseamnă că informațiile vor curge în mod continuu către acest centru de la orice agenție de informații, birou, companie, societate, bancă, stație de poliție, magazin, unitate militară, universitate, centru de cercetare, de peste tot. Aceste date sunt culese prin intermediul computerelor și transmise printr-o rețea informațională (Internet) către

centru. Deoarece în proiect se specifică că vor exista traduceri poliglote, înseamnă că sistemul va avea surse de alimentare cu informații peste tot în lume. Dealtfel, cartela de identitate va avea răspândire mondială. L.U.C.I.D. devine astfel un sistem mondial de control, o "supermagistrală informațională" ce va putea controla toate aspectele vieții private, în orice moment.

*

Inima sistemului. Centrul de stocare, de prelucrare și analizare a datelor este denumit oficial *Universal Computerized Identification Clearing-house Resource Center* și se află lângă Washington, la **Fort Meade**, Maryland. Pentru un necunosător, numele acesta nu înseamnă nimic. Acest centru este însă, încă din anul 1954, sediul celui mai puternic for politico-militar al SUA, prea puțin cunoscut opiniei publice române. Este vorba de Agenția Națională de Securitate (National Security Agency – NSA), inima și creatoarea agențiilor de informații interne CIA și FBI. Totodată NSA este a doua bază științifico-militară (ca mărime) după Pentagon, însă pe primul loc în deținerea de tehnici militare secrete, de concepție tehnologică revoluționară, care depășește cu 15 ani cercetările științifice "laice".

Baza de la Fort Meade, datorită tainelor și tehnologiilor uimitoare deținute, este denumită de americani "Curtea Misterelor" (Puzzle Palace). Echipamentele digitale ale NSA ar putea părea unor profani ca fiind de domeniul științifico-fantasticului. Toate acestea au fost însă realizate printr-un efort financiar uriaș și printr-un program de cercetare aprobat de Congresul SUA și intitulat DARPA (Defence Advanced Research Projects Agency). Astfel, programul DARPA a luat ființă încă din anul 1970, și s-a ocupat îndeosebi cu crearea arsenalului războiului rece: sateliți de spionaj, diverse tipuri de arme laser, arme pentru influențarea condițiilor atmosferice, arme psihoelectronice, etc. Multe din acestea sunt încă necunoscute multor membri ai Congresului SUA. [...] Dar NSA are un scop bine determinat. Crearea ei s-a produs în urma semnării în anul 1947 a unui acord (UKUSA PACT) între Marea Britanie, SUA, Canada, Noua Zeelandă, Australia, țările NATO, Japonia și Coreea de Sud, acord ce stabilea crearea de către aceste țări a unui sistem informațional comun pentru supraveghere civilă cu centrul la Fort Meade. Acum putem înțelege perfect de ce L.U.C.I.D. și-a ales ca sediu tocmai baza strategică a Agenției Naționale de Securitate și ce consecințe are controlul efectuat de NSA asupra tuturor cetățenilor lumii.

*

Elementul cheie al întregului sistem este cartela universală biometrică de identitate. Prin conectarea acestei cartele la computerul central din Fort Meade, absolut toată activitatea zilnică a unei persoane poate fi înregistrată și analizată. În acest scop, proiectul prevede dotarea internațională cu centre de emisie a cartelelor, centre înzestrate cu o minusculă cameră video digitală, pentru producerea cartelelor unice pentru fiecare individ. Mai mult, chiar maternitățile vor avea astfel de centre pentru fixarea identității nou-născuților, fiecăruia atribuindu-i-se un cod care nu se va putea modifica pe toată durata vieții.

Cartela universală biometrică este o cartelă inteligentă (smart card) de mărimea unei cărți de credit obișnuită, din plastic, având însă încorporat un puternic **computer cip** cu o putere de stocare mai mare de 5 giga-bytes (adică aproape 2000 de pagini de informații despre fiecare persoană!) dispunând și de bandă magnetică. Prin intermediul unităților de citire a cartelei (fixe ori mobile, dotate cu scanner și ecran cu cristale lichide – gen unități ATM), orice individ se conectează direct la superordinatorul din Fort Meade. Totodată, microcipul permite și înscrierea informațiilor pe cartelă.

Denumirea cartelei este **Universal Biometric Card (UBC)** – cartela universală biometrică. Ce înseamnă "universală"? Înseamnă că va îndeplini funcțiile tuturor documentelor ce stabilesc legătura individului cu societatea: buletin de identitate, carnet de conducere, carte de muncă, de sănătate, cont bancar, într-un cuvânt, totul. Se prevede chiar ca automobilul, calculatorul personal și orice alt sistem electrocasnic să nu poată fi pus în

funcțiune decât la recunoașterea posesorului cartelei. Este **un sistem de îngrădire totală a libertății umane.**

Ce înseamnă "cartela biometrică"? Înseamnă că UBC va putea stoca elemente de recunoaștere obținute prin măsurători biologice, adică: codul genetic AND, anticorpi specifici, fotografii digitale față și profil precum și fotografia irisului, amprentele digitale și plantare (ale tălpii piciorului), eșantioane sonore ale vocii, etc. Toate acestea demonstrează cât se poate de limpede că scopul acestei cartele este controlul și supravegherea strictă a persoanei. Aceste date vor servi la recunoașterea posesorului cartelei atunci când dorește s-o întrebuințeze. [...] Se apreciază însă că unitățile de citire a cartelei vor fi dotate și cu tehnologia Intelligent Video a companiei Integrated Systems, Inc. (Norcross, Georgia, SUA), ce poate recunoaște nu numai fizionomia, ci și "limbajul trupului", caracteristicile de mișcare proprii fiecărui individ. Mii de astfel de camere vor putea supraveghea locurile publice (și nu numai), putând recunoaște (fără contact direct) orice individ. Astăzi, astfel de camere sunt instalate în majoritatea țărilor vestice pentru controlul arterelor publice (în Marea Britanie nu mai puțin de 300.000 de camere video inteligente).

*

Ce altă metodă de control mai este prevăzută? După cum am văzut, un organism anexă al L.U.C.I.D. este NRO – National Reconnaissance Office, adică sistemul sateliților de supraveghere. Ne putem imagina ce control înfricoșător urmează a fi efectuat asupra civililor dacă amintim numai că tehnologia din 1997 permitea identificarea precisă a unei fotografii (de dimensiunile unei mingi de golf) așezată pe sol, sau citirea unui text cu aceleași dimensiuni. În plus, detectorii electronici ai sateliților vor localiza semnalul acelor "senzori ai cartelei biometrice", **stabilind cu precizie poziția fiecărui individ, în orice moment, oriunde în lume.**

Iar dacă vom arunca cartela, nu vom putea nici măcar deschide ușa automobilului personal, nefiind recunoscuți. Închipuiți-vă că mii de oameni vor "pierde" aceste cartele, datorită fobiei ce se va declanșa sub amenințarea acestei superputeri înfricoșătoare. Altele se vor fura și astfel, încet dar sigur, se va ajunge la unica soluție "sigură și rezonabilă": plasarea microcipului pe mână sau pe frunte [...]

Pe 4 decembrie 1993, Bill Clinton a propus la o conferință ținută la Oxford crearea unei Armate Mondiale ONU, idee acceptată și pusă mai apoi în practică. Tot despre o conducere mondială a vorbit în 1996 și ex-președintele Mihail Gorbaciov, într-o cuvântare ținută la "State of the World Forum", la baza militară Presidio de lângă San Francisco, declarând că "**este nevoie de o guvernare mondială și o religie mondială**" (!). La aceeași conferință participa și Bill Gates, președintele Microsoft, companie cu mare implicare în realizarea proiectului L.U.C.I.D.

Tot în Statele Unite, ca urmare a datei limită de punere în exploatare a sistemului L.U.C.I.D., la 1 ianuarie 2000, președintele Bill Clinton, prin Decretul Prezidențial No. 13010 din 15 iulie 1996, decide crearea unui centru uriaș de birouri computerizate care să însumeze echipamente de control civil de ultimă oră, centru denumit "President's Commission on Critical Infrastructure Protection". Totodată, este legiferată crearea unei unități armate polițienești, cu acțiune mondială, denumită IPTF (Infrastructure Protection Task Force), formată din FEMA, CIA, FBI, și... NSA. Totodată, această unitate are controlul strict asupra rețelei Internet, împotriva unor eventuale "acțiuni teroriste computerizate". În acest scop s-a creat echipa specială Global Cyber – Cops Corps pentru supravegherea abonaților rețelei.

De fapt, toți sunt acum obligați să se conecteze la Internet. Tot în 1996, Bill Clinton, declara că dorește ca fiecare american să aibă în casă un computer personal (PC) conectat la Internet. Pentru aceasta, NSA a însărcinat un consorțiu de companii specializate să creeze un sistem unic de control al PC-urilor, sistem deja funcțional ce are particularitatea că, **în orice punct de pe glob, nimeni nu-și va mai putea aprinde computerul fără a fi identificat de către acesta prin intermediul... cartelei personale de identitate.** În același sens, "Microsoft" a

declarat că va crea un program prin care UBC va putea fi conectat la orice PC pentru schimburi financiare și tranzacții comerciale imediate. [...] Vorbind despre televiziunea viitorului, președintele Bill Clinton a delegat firma Oracle Software Corporation să perfecționeze un model de televiziune-computer legat la Internet, toată rețeaua mass-media vizuală urmând a fi supusă aceluiași control strict. Noua rețea se va numi ITV – Interactive TV – și prin intermediul său de la centrul de date se va putea controla direct orice PC, orice telefon portabil digital, televizor, aparat electric cuplat la rețea, etc. Acest program este denumit **Inferno (!)** și este un produs al companiei **Lucent (!!) Technologies**, creată de AT&T din fosta Bell Laboratories. Sugestiv este și faptul că limbajul sistemului de operare al Inferno se numește **Limbo (iad)** iar protocolul de interconectare poartă numele de **Styx (iarăși iad!)**. Mai mult, noile birouri ale firmei Lucent se află la numărul... **666 al Fifth Avenue, New York**.

Așadar, toți abonații Internet vor putea fi de la distanță verificați, văzuți și ascuțați chiar prin intermediul propriilor computere-TV.

*

Așadar, iată realizându-se practic proorocirea din Apocalipsa Sfântului Ioan: "semnul pe mână sau pe frunte", numărul fiarei, este un **implant al biocipului de identitate în corp, asigurându-se astfel o protecție eficientă împotriva pierderii ori a furtului cartelei**. De altfel, chiar **L.U.C.I.D. Project** prevede, în timp, înlocuirea cartelei cu biocipuri implantate, tehnică care în prezent este deja experimentată cu succes, la scară mondială, pentru marcarea animalelor.

Ce este acest biocip? Este un "computer-cip" microemițător care se implantează cu ajutorul unei seringi speciale sub piele. Microcipul conține un cod pre-programat cu un număr unic de identitate care nu poate fi alterat. Modelele folosite astăzi se numesc **Transponder** (de la Transmitter și Responder). Este un microcip instalat într-o capsulă specială de mărimea unui bob de orez. Biocipul este "pasiv", adică nu conține baterii, emițătorul fiind activat de un semnal radio de 125 khz la apropierea unui scanner pentru control. Astfel, scannerul determină emiterea codului care este afișat pe un ecran cu cristale lichide. Pentru a se evita deplasarea biocipului sub piele, e fixat prin minuscule fibre de sticlă, extragerea neputându-se realiza decât printr-o operație specială de microchirurgie.

Dimensiunile capsulei sunt de 11x2,1 mm și 67 mg. Nu provoacă reacții de respingere deoarece este confecționat dintr-o sticlă specială biologică. Se apreciază că pe viitor biocipurile vor fi produse pe bază de proteine (înlocuindu-se pirita), fiind astfel mult mai rapide.

Astăzi, firma americană Destron IDI (Colorado) comercializează microcipuri pentru implant animal prin intermediul companiei Infopet. Se spune că aceste biocipuri constituie "soluția perfectă" pentru stabilirea cu precizie a identității oricărei ființe vii.

Dar biocipurile au fost deja implantate și subiecților umani. Este cunoscut cazul lui Timothy Mc Veigh, soldat în armata americană, care a declarat în 1995 că are un biocip implantat în corp de către FBI. Oare câți alții n-au fost supuși aceleiași operații?

Noile tipuri de biocipuri umane, "semnul" apocaliptic, vor permite supravegherea totală, non-stop, în orice punct de pe glob, a oricărui individ. Se află în cercetare cipuri care vor putea fi conectate la rețeaua neuronală a creierului, oferind astfel posibilitatea, pentru cei ce controlează biocipul, să înregistreze imagini vizuale și auditive neuronale, adică exact ce vede și ce aude subiectul.

*

În vremurile din urmă adevăratul monah (sau orice creștin, n.n.) abia dacă va găsi vreun adăpost îndepărtat și ascuns pentru a putea sluji acolo cu oarecare libertate lui Dumnezeu și pentru a nu se lăsa antrenat de către apostazi în slujirea satanei. Se împlinesc proorociile Scripturii despre apostazia de la creștinism a popoarelor trecute de la păgânism la creștinism. Apostazia a fost prevestită de către Sfânta Scriptură cu toată claritatea și este o mărturie a faptului cât de adevărat este tot ce s-a spus în Scriptură.

Toate acestea trebuie dar să se împlinescă cu îngăduința lui Dumnezeu. A închide însă ochii asupra înrobirii și îndosarierii populației mondiale prin proiectul de genul L.U.C.I.D. și Schengen este o greșală de neadmis, mai ales atunci când este limpede că adevărații credincioșii nu sunt ajutați de fel să înțeleagă ce se petrece, lipsindu-i de cele mai elementare informații și liniștindu-i, pentru ca Biserica în ansamblu să nu-și piardă o "pace" aducătoare însă de moarte. Unul dintre stâlpii Bisericii, Sfântul Grigorie Teologul, spunea: **"Prin tăcere îl trădăm pe Dumnezeu"**! [...] Să nu uităm însă că, așa cum de pildă primele cărți electronice de credit foloseau o falsă bandă magnetică doar ca pregătire psihologică a populației pentru primirea unor cartele mult mai sofisticate, așa și în România, noile buletine plasticate emise acum, și noile permise de conducere nu sunt decât momeli "inofensive" pentru a convinge populația să accepte viitoarele "smart cards" ale acordului Schengen.

Un singur lucru ar trebui să ne trezească desăvârșit: **oare este lipsit de importanță faptul că o Biserică ortodoxă autocefală (Biserica Greciei) a fost nevoită, printr-o declarație comună de protest a ierarhilor săi strânși în Sfântul Sinod, să exprime o stare de fapt care tulbură și pune probleme de conștiință pentru o întreagă națiune, și anume tocmai emiterea acestor buletine electronice și semnarea acordului Schengen?** Este oare puțin lucru? Să socotim că sunt cu toții rătăciți, sau sunt o mână de diletanți nepricepuți care nu cunosc problema din punct de vedere tehnic și teologic, stârnind credincioșii doar pentru a-și păstra popularitatea? O astfel de logică este total lipsită de cel mai elementar duh creștin ortodox și nu poate exprima decât o întunecare completă a celui care încearcă să vadă astfel lucrurile, justificându-și, de fapt, trândăvia și lipsa de râvnă pe tărâmul spiritual.

*

Este nevoie din nou de catacombe. Este nevoie de o parte lăuntrică a Bisericii care să ardă de râvnă, opunându-se unei liniști de suprafață a Ortodoxiei, liniște care a dus treptat la acceptarea pasivă în Biserică a unor practici combătute de Sfinții Părinți, a unor abateri de la adevărata Tradiție ortodoxă prin apariția unor forme de "tradiție" locală, a unor practici rituale străine duhului ortodox și în general, a inundării Bisericii cu un duh lumesec secularizat sau, în cel mai "bun" caz, catolicizat și protestantizat. [...]

Doar în acest fel putem ajunge la adevărata înțelepciune. Aceea că ideea de "sfârșit al lumii", scoasă din învelișul de gândire lumească ce-o îmbracă într-o teamă de viitor, trebuie să devină un mod de viață. Este duhul în care trăiau creștinii catacombelor având mereu în cuget aducerea aminte de moarte și ideea de sfârșit al lumii. Acesta este duhul adevărat al Bisericii. Panica sectelor neo-protestante este departe de acest duh dătător de pace și de dorire a unei apropiate mântuirii. Sfinții mucenici nu erau cuprinși de o bolnăvicioasă frenezie fanatică religioasă când trebuiau să mărturisească, ci erau veseli, mergând la chinuri ca la o sărbătoare. Despre acest sentiment de sfârșit permanent al lumii, cunoscutul monah aghiorit Macarie de la Mănăstirea Simonopetra spunea: "Suntem în vremurile din urmă încă de la Cincizecime. Biserica însăși, în Liturghie, este revelație a venirii lui Hristos. Prin urmare, dacă nu vom crede că suntem în vremurile din urmă de fiecare dată când participăm la Sfânta Liturghie, atunci nu ne aflăm într-un mod corect de gândire."

Noi în Biserică, deja trăim "lumea ce va să fie". Pentru noi lumea viitoare a devenit realitate prezentă. Așadar dacă avem acest sentiment, acest duh și suntem hrăniți în spiritul acesta, atunci niciodată nu ne vom teme de semne rele, de prezența lui antihrist, de lucrările lui și de toate celelalte. Deoarece vom fi cu Hristos, Mesia, care va veni negreșit.

*

Creștinul este templu al lui Dumnezeu, locuință a Sfântului Duh, membru al lui Hristos. Putem oare să pângărim templul lui Dumnezeu atârând pe pereți imagini obscene sau alte lucruri care mărturisesc necuviința pentru locul cel sfânt al slujirii lui Dumnezeu, ori să ne dedăm orgiei în acest loc în care se săvârșesc Tainele cele înfricoșate și unde se dăruiește harul și binecuvântarea lui Dumnezeu? Ne este cu neputință. Am văzut acest lucru săvârșindu-l atei și

ne-am înspăimântat. Este cu putință, ca și creștini, să ne dedăm unor astfel de fapte? Niciodată! Așadar în acest templu al lui Dumnezeu să punem chipul diavolului? Se poate aceasta? **Dacă vom îndrăzni să facem prostia de a primi semnul, îndată templul lui Dumnezeu, adică noi înșine, va deveni atunci locuința demonilor. Și aceasta în mod irevocabil, căci semnul, așa cum am spus deja, va lucra asupra noastră spre distrugere, așa precum un venin purtător de moarte și va nimici înlăuntrul nostru ceea ce numim viață duhovnicească. [...]** Toate vrăjitoriile și lucrările magice ale lumii, adunate într-o grămadă mai mare decât Himalaia, nu au puterea de distrugere pe care o are singur numărul 666, deoarece acele lucrări oculte sunt simple mijloace care îl invocă pe diavol. Însă **666 este însuși satana**, începătorul tuturor vrăjitoriilor, din toate timpurile. Iată de ce nu putem avea legătură cu diavolul și nu putem primi semnul său, numărul 666. [...]

Dacă însă vreun creștin se smintește văzând cele din piață și întrebuițarea acelor cărnuri și v-ar spune "știi, ce-ai cumpărat este jertfă idolească", atunci să nu mâncați, ca să nu-l smintiți pe frate. Nu pentru că jertfă idolească ar avea vreo însemnătate, ci pentru a nu sminti fratele și, deci din dragoste pentru dânsul, nu mâncați acea carne. Eu, zice Apostolul, mai degrabă nu voi mânca în veac carne dacă prin aceasta îl voi sminti pe fratele meu, pentru care a murit Hristos. **De aceea, în ceea ce privește lucrurile care au pecetea bar code, după cum am spus, putem scoate semnul și le putem folosi. Dar nu este același context în legătură cu acele lucruri care vor avea semnul 666 și va trebui să-mi pun eu semnătura și să le întrebuițez. Aici consimt eu însumi primind numărul 666 și dându-i autoritate prin semnătura mea!** [...]

Noul tip de cartelă, prin conținerea numărului 666, devine un lucru închinat demonilor, așa cum un obiect binecuvântat cu sfânta cruce este închinat lui Hristos. Așadar, dedicându-ne voluntar însăși identitatea noastră lui antihrist, încalcăm porunca apostolică a feririi de jertfe. [...]

Iată o adevărată adevărată a celor spuse despre scopul real al rețelei Internet: acela de supraveghere computerizată. Titlul articolului este sugestiv și caracterizează perfect situația mondială generală: "Moartea vieții private. Nu mai aveți nici un secret. La (unitățile de citire a cartelei) ATM, pe Internet, și chiar mergând pe stradă, vi se supraveghează orice mișcare. Ce puteți face?"

*

Tehnici de supraveghere discretă. Rețeaua Sigint a apărut încă de la înființarea NSA sub impulsul uluitoarelor tehnici secrete de control asupra interferenței câmpurilor electrice și magnetice.

Această rețea se bazează pe echipamente digitale cu structură celulară care depășesc cu cel puțin 15 ani cercetările "laice" în domeniul electronicii și care permit controlul absolut al întregii game de unde electromagnetice (EMF).

Ne vom ocupa de două din aplicațiile Sigint ambele create cu scopul obținerii ilicite de informații.

a) Prima aplicație Sigint pe care o vom aminti se referă la capacitatea Agenției Naționale de a supraveghea absolut orice computer de pe teritoriul USA, fie el conectat sau nu la o rețea interactivă gen Internet. Echipamentul electromagnetic secret al NSA poate decela emisiile de radio-frecvență care provin de la circuitele electronice ale calculatoarelor personale. Aceste emisii sunt filtrate cu dispozitive speciale, eliminând influența cauzată de monitoarele PC sau de celelalte anexe ale computerului. Totalul semnalelor obținute în urma filtrării reprezintă starea exactă a circuitului electronic al PC, respectiv al memoriei acestuia. Decodificând apoi aceste semnale după un algoritm special se obține copia exactă a memoriei computerului, cu absolut toate datele conținute. Astfel NSA este în măsură de a deține un control riguros al tuturor informațiilor digitale stocate în computerele SUA.

În plus echipamentul special de la Fort Meade poate genera unde RF codificate care provoacă rezonanța circuitelor computerului vizat, distrugându-i toate datele. Cu alte cuvinte, NSA se poate conecta cu orice computer SUA, în scopul extragerii datelor și a intervențiilor de tip război computerizat.

b) *Ne vom ocupa acum de cea de-a doua aplicație Sigint, cea pentru care am făcut de fapt lunga noastră introducere despre războiul nevăzut.*

John St. Claire Akwei a dezvăluit că prin intermediul tehnicilor de modelare a câmpurilor electromagnetice, NSA deține astăzi capacitatea de control inclusiv asupra câmpului bio-electromagnetic uman. Acest câmp detectat de la distanță, crează posibilitatea supravegherii non-stop a oricărui om oriunde s-ar afla. Captatoarele de emisii electromagnetice sunt îndreptate îndeosebi asupra energiilor eliberate de activitatea neuronală a creierului. Echipamentele speciale NSA pot astăzi codifica – decodifica aceste emisii de energie encefalică citind de la distanță activitatea electrică a creierului. [...] Aceste tehnici se bazează pe cartografierea precisă a regiunilor encefalice cu activitate de interes vital: centrul de mișcare, centrul vorbirii, al gândirii, și regiunile scoarței responsabile cu sensibilitatea optico-acustică și tactilă. Astfel, din motive de securitate națională, NSA deține deja o bogată arhivă cu hărțile electroencefalografice a mii de americani.

Care este scopul acestei cartografii? Tehnica de investigare encefalică se bazează pe detectarea energiilor encefalice stimulate ale scoarței, energii emise cu o frecvență continuă cuprinsă între 3-50 Hz, la o putere de 5mW. Orice gând, orice comandă de mișcare, orice imagine acustico-optică creează o activitate neuronală specifică generând vârfuluri de emisie specifice. Cu ajutorul unui algoritm de decodificare ale acestor reprezentări specifice se obțin pe computer toate informațiile generate de scoarța cerebrală traduse mai apoi prin decodare speciale în gânduri vorbite și imagini audio-video vizualizate pe un monitor TV. Cu alte cuvinte se folosește același principiu ca pentru sustragerea de informații din computer.

*

1) *Prin intermediul RNM sunt monitorizate frecvențele specifice scoarței cerebrale a subiectului (potrivit centrilor sau centrilor nervoși – n.a.). [...]*

Totodată tehnicile RNM și EBL au posibilitatea de trimitere, prin intermediul unor emisii de unde electromagnetice codificate, a semnalelor audio-vizuale sau a comenzilor de mișcare direct pe centrul de pe scoarță evitând organele de simț și nervii optico-acustici. Aceste imagini se pot codifica transmițându-se sub forma unui scenariu, îndeosebi în timpul somnului de tip REM al subiectului, influențându-i întregul comportament. Astfel, cele două tehnici formează împreună un sistem perfect de supraveghere/influențare a vieții umane, subiecții devenind simpli "zombi telecomandați". [...] Trebuie menționat că totalul de intrare/ieșire al frecvenței bio-electrice a unei persoane este unic. Nu se poate transmite un semnal în creierul uman decât prin folosirea frecvenței specifice acelei persoane.

2) *Apoi cu ajutorul tehnicii EBL se realizează contactul de la distanță între echipamentul NSA și creierul uman, putându-se citi gânduri vorbite și înregistra toată activitatea acustico-optică a individului. [...] Trebuie să menționăm că tehnica EBL este folosită și de Pentagon în cercetările militare secrete privind aplicațiile contactului encefal – computer pe avioanele de luptă ale US- Air Force.*

*Înregistrarea procesului John St. Claire Akwei, contra NSA conține și menționări asupra altor tipuri de tehnici pentru influențarea psihicului uman, ca de pildă **substanțe chimice cu efect psihologic, ori echipamente speciale de război psiho-electronic.***

*

Vedem așadar că trăim vremurile sfârșitului libertății umane. Demonii au încredințat armele slujitorilor lor fideli, siguri pe josnicia umană care face ca oamenii să-și distrugă semenii cu sânge rece. Omul, cununa creației, este redus la stadiul de număr, un "articol" oarecare dintr-o grămadă de obiecte. Cu adevărat, dragostea multora s-a răcit, vestind vremurile Apocalipsei.

Să nu uităm însă că pentru noi, creștinii, nu viața aceasta este cea dorită. Noi suntem nu din lumea aceasta, ci suntem fii ai Celui care a făcut cerul și pământul. Toate aceste mărturii pe care le-am adus până acum nu trebuie să ne sperie, ci să ne dea aripi spre a dori mai fierbinte

mântuirea, deslipindu-ne cu totul de toate deșertăciunile lumii acesteia. De altfel, vremea eliberării noastre se apropie. Stăpânul ne-a spus încă de acum 2000 de ani:

”Iată, vin curând și plata Mea este cu Mine
ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui.
Și Duhul și mireasa zice: Vino, și cel ce aude să zică: Vino
și cel însetat să vină, cel ce voiește să ia în dar apa vieții.
Cel ce mărturisește acestea zice: Da, vin curând”.

Amin! Vino, Doamne Iisuse!

ÎN LOC DE ÎNCHEIERE

Acest volum și-a propus să clarifice cât de cât problematica legată de masonerie (inițiativa globalizării), ținând seama de informațiile actuale existente, mai ales de cele obiective. Poate că unii îl vor considera puțin cam pretențios sau un proiect prea ambițios, însă, în opinia mea, acest subiect poate fi cunoscut, chiar dacă nu ar putea constitui deocamdată obiectul de cercetare a unui tratat științific (istoric) datorită volumului de informații distorsionate și contradictorii. Iar un asemenea tratat nu poate fi realizat decât de către o echipă de cercetători, cărora să li se garanteze sprijinul necesar (arhive, etc.) și maximum de protecție.

Ceea ce am încercat să demonstrez, cu aportul considerabil de fragmente din diverși autori, care s-au oprit asupra unor aspecte vizând acest domeniu, este **imoralitatea profundă a globalizării și apartenenței la francmasonerie, precum și impactul pe care acestea îl au asupra Ortodoxiei (prin ecumenism și alte mijloace)**. În acest mod, am continuat problematica din primul volum al antologiei.

Adevărul este că nu există decât foarte puține lucrări care tratează în mod critic ecumenismul și masoneria. Altele, cu mult mai multe desigur, aparțin unor autori masoni. De aceea, cred că acest volum poate umple un gol existent în această materie și poate servi unui studiu mult mai elaborat, eventual chiar serviciilor secrete, singurele în măsură să stăvilească ofensiva globală masonică.

Puterea masoneriei rezidă în mare măsură în imperiul său financiar, în caracterul ei ocult și serviciile ei de informații. Organizațiile acesteia, numeroase și puternice, sunt în continuare invizibile pentru public, chiar dacă unii masoni vorbesc de contrariul acestui fapt.

Mass-media românească, ca și în celelalte țări ale lumii, este într-o proporție covârșitoare (aproape 100%!) înrolată în masonerie. Este și firesc, dacă luăm în calcul miza uriașă în acest „joc” al globalizării și importanța acesteia în cadrul societății.

Ceea ce aș dori să mai precizez aici, este interesul sporit al masonilor de a veni la „suprafață”, de a se face vizibili într-o anumită măsură. În general, ei afirmă astăzi că la originea lor se află Ordinul Cavalerilor Templieri, cavaleri care au apărut în jurul anului 1100, după prima cruciadă, „cu scopul inițial de apărare a pelerinilor pe drumul spre Ierusalim”. Despre aceștia se știe că au acumulat averi uriașe și „timp de mai mult de 200 de ani... au fost mai puternici decât mulți regi”. De asemenea, ei nu puteau fi decât cruciați, ori cruciații au jefuit în mai multe rânduri populațiile autohtone, „au masacrat și decapitat mii de oameni”.

Aceste aspecte sunt evidențiate și de un articol recent, intitulat „*Templierii, absolviți de vină după șapte secole*”, apărut în cotidianul „Adevărul” (din 13 octombrie 2007, semnat de Arina Avram), care însă și-a propus să facă (în final) totodată reclamă templierilor români (aparținând organizației Ordinului Templului, înființată în 2002, în timpul regimului Iliescu).

În acest articol, apar multe semne de întrebare. De aceea, am considerat mai utilă reproducerea parțială a acestuia (pp.1 și 12-13):

„Templierii, iertați după șapte secole! La exact 700 de ani de la fatidica zi de vineri, 13 octombrie 1307, când a început prigoana împotriva călugărilor-cavaleri, Vaticanul scoate la iveală un document care probează nevinovăția Ordinului. Vaticanul dezvăluie informații care exonerează Cavalerii Templieri de acuzațiile de erezie. Într-o carte care va vedea lumina tiparului pe 25 octombrie, intitulată „Proces împotriva templierilor”, simulacrul de judecată înscenat legendarilor călugări luptători este demontat piesă cu piesă. Conținutul cărții se bazează pe un document descoperit din întâmplare în Arhivele Secrete ale Vaticanului. „Pergamentul de la Chinon” dovedește că acuzațiile de erezie, bazate la vremea respectivă pe ritualul de primire în Ordin, au fost false. Coincidența face ca astăzi, la o zi după știrea despre „absolvirea” templierilor, să se împlinească exact șapte secole de la „Vinerea

neagră”, fatidicul 13 octombrie 1307, în care regele Franței, Filip al IV-lea, a ordonat executarea în masă a templierilor. [...] Acest document secret retranscrie audierile ”templierilor eretici”, în cursul procesului din secolul XIV. La unele dintre ele a participat însuși Papa Clement al V-lea. Cei care au avut acces la pergament declară că documentul îi achită definitiv pe cavaleri. [...] Marele Maestru a fost ultimul dintre cei supuși interogatoriului, la 20 august 1308. Ancheta s-a făcut în prezența unor notari publici și martori. **În afară de scuiparea crucii și „săruturile ilegale”, printre capetele de acuzare mai figurau sodomia și adorarea „idolilor”.**

Pergamentul, pus într-o arhivă greșită. Documentul, descoperit întâmplător de profesoara Barbara Frale, care a avut marea șansă de a vedea colecția secretă a Vaticanului, este dat publicității de Vatican după ce mult timp a fost considerat dispărut. Potrivit acestuia, templierii – considerați oficial, până acum, ca blasfemiatori de către Biserica Catolică – au fost absolviți de acuzațiile de erezie încă din secolul XIV. Papa Clement al V-lea i-a absolvit de această acuzație pe membrii puternicului ordin în 1314, potrivit ”Pergamino de Chinon”. El însuși l-a interogat pe cel mai înalt demnitar al cavalerilor, care a fost închis de regele francez Filip al IV-lea. ”În document există dovada că templierii nu erau eretici”, spune Frale. (dar care dovadă? – n.a.) ”Nu mi-a venit să cred când l-am găsit. Era pus într-o arhivă greșită, din secolul XVII”, a subliniat ea.

Ceremonia, considerată blasfemiatoare. Pergamentul secret dezvăluie că templierii fuseseră acuzați de erezie pentru ceremonia de inițiere care implica ”scuiparea crucii”, ”negarea lui Iisus”, sărutarea ”dosului”, buricului și a gurii celor care propuneau novicii. Templierii i-au explicat papei că inițierea mima umilința pe care cavalerii ar fi îndurat-o dacă ar fi căzut în mâinile sarazinilor (denumire dată musulmanilor din vestul Europei, în Evul Mediu – n.r.), în timp ce ceremonia sărutului era un semn al supunerii totale. Papa a ajuns la concluzia că ritualul de intrare în ordin nu reprezenta o blasfemie, așa cum considerase monarhul francez. Totuși, el a fost forțat să dizolve ordinul pentru a păstra pacea și a preveni o schismă a bisericii. ”Documentul constituie dovada că templierii nu erau eretici”, a spus ziarelor italiene cercetătoarea Barbara Frale. [...]

Misterele Ordinului, între adevăr și legendă.

Timp de mai mult de 200 de ani, Cavalerii Templieri au fost mai puternici decât mulți regi. S-au remarcat atât datorită excepționalelor abilități în luptă, cât și grație discreției de care au dat dovadă. (?! – n.a.) Este posibil ca ei să fi protejat cele mai de preț obiecte din istoria omenirii, **Sfântul Graal și Arca Alianței** (?! – n.a.), susține Ian Sinclair, Mare Prior al cavalerilor templieri scoțieni. Recent, acest descendent al unei vechi familii a făcut dezvăluiri despre misterele care înconjoară unul dintre cele mai fascinante ordine de călugări militari din Evul Mediu și capela Rosslyn din Scoția.

Ordinul Cavalerilor Templieri a fost fondat în pragul secolului XII, după prima Cruciadă, cu scopul inițial de apărare a pelerinilor pe drumul spre Ierusalim. Potrivit lui Ian Sinclair, cruciații au năvălit asupra ”orașului sfânt” în 1097, unde au masacrat și decapitat mii de oameni. Strămoșul său, Henry de St.Clair, unul dintre cavalerii cruciați – descendent al Cathérinei de St.Clair și al fondatorului ordinului Cavalerilor Templieri, Hugues de Payens – s-a întors acasă, în Scoția și a povestit despre bogățiile îngropate undeva la Ierusalim, posibil sub ruinele Templului lui Irod. La puțin timp după aceea, templierii francezi și scoțieni și-au unit forțele și au pornit spre ”orașul sfânt” în căutarea comorilor. ”Nu erau interesați de istorie”, asigură Sinclair. ”Ce au găsit? O vastă comoară... Arca Alianței? Sfântul Graal? Nimeni nu știe”, povestește Sinclair.

Comoara descoperită sub Templul lui Irod. În anul 1119, Hugues de Payens și un grup de arheologi ”primitivi” au pătruns într-o incintă situată sub Templul lui Irod și au găsit o comoară, afirmă Sinclair. Prezența lor în acea ”hrubă” secretă a fost confirmată de artefacte templiere descoperite în cursul unor expediții arheologice. ”Hugues de Payens a fost, cu

siguranță, acolo”, asigură Ian Sinclair. ”Dar ce a găsit?” Enorma bogăție ce le-a permis Cavalerilor Templieri să construiască atâtea castele nu a provenit desigur din cultivarea pământului sau creșterea animalelor, a subliniat urmașul lui De Payens.

El crede că extraordinara lor bogăție ar fi putut fi cauza pentru care regele Filip al IV-lea al Franței și Papa Clement al V-lea au ordonat execuția tuturor templierilor francezi la sfârșitul anului 1307. Cel mai mare în rang, Marele Maestru Jacques de Molay, a fost ars pe rug. În fatidica zi de vineri, 13 octombrie, au fost ordonate execuții în masă. Dar imensa comoară a templierilor nu a fost niciodată găsită. Prăbușirea templierilor a fost asociată cu un blestem ce s-ar fi abătut asupra regelui Filip al IV-lea cel Frumos și a urmașilor lui.

Tezaurul din adâncurile capelei Rosslyn. Douăzeci de corăbii cu templieri au părăsit Franța cu câteva zile înainte de Vinerea Neagră (ziua execuției), potrivit lui Sinclair – unele îndreptându-se spre Portugalia, altele spre Vest. Mulți istorici cred că fabuloasa comoară a ajuns la Roslin (actualul Rosslyn), o mică așezare situată la sud de Edinburgh (Scoția). Capela Rosslyn, o biserică din secolul al XV-lea, proiectată de cavalerul templier William Sinclair, ar putea fi locul unde a fost depozitat Sfântul Graal și alte comori. ”Probabil că mai sunt acolo”, a mai spus Ian Sinclair. Strămoșii lui au început să construiască această capelă în 1446, la un an după ce un incendiu aproape a distrus Castelul Roslin, din apropiere. Comorile ar putea fi ascunse în cripta bisericii, la 12 metri adâncime, explică descendentul familiei Sinclair. El susține că în acel loc, s-ar afla chiar și Graalul și că nu va trece mult timp până ce misterele templierilor vor fi dezlegate.

Există templieri și în România. Templierii români spun că Ordinul pe care-l reprezintă este moștenitorul și continuatorul legitim al tradițiilor și spiritului Ordinului Templului, care a fost înființat în anul 1118 de nouă fondatori francezi. Marele Prior al acestuia este Dan Vasiliu, care s-a întâlnit în urmă cu câțiva ani cu prieteni din Franța, membri ai Ordinului Templierilor francezi. Ei l-au întrebat dacă în țara noastră există o filială a acestuia și l-au convins să înființeze prima Comenduire a Ordinului Templierilor din România, în 2002. Organizația numără peste 500 de membri din diferite categorii și pături sociale: profesori, doctori, ingineri, studenți și pensionari. După nimicirea în masă a templierilor, din ordinul regelui Franței, templierii s-au reorganizat în clandestinitate, ceva mai târziu. Ordinul a reapărut în actualitatea cu caracter semipublic în anul 1705, când la Palatul Versailles a fost ales, în înalta demnitate de Mare Maestru, **Filip, Duce de Orleans**. Din 1800, demnitatea de Mare Maestru a fost transferată în Marea Britanie, apoi în Belgia (unde astăzi, există capitala Uniunii Europene, la Bruxelles... - n.a.). Din 1827, nu au mai fost mari maestri, ci regențe.”

Indiscutabil, este dificilă descoperirea adevărului, atunci când este falsificat (o parte de adevăr și mai multe de minciună). Ceea ce intrigă încă de la bun început sunt **informațiile foarte sumare** despre „pergamamentul rătăcit care ascundea informațiile despre procesul templierilor”, iar din fotocopia documentului nu se înțelege absolut nimic, scrisul fiind total ilizibil (cu caractere foarte mici).

Ar fi foarte interesant de aflat în ce condiții și cum s-a produs „absolvirea templierilor” de către însuși Papa Clement al V-lea, după șase ani de la proces și de ce ritualul de inițiere nu-l mai considera blasfemiator. Interesantă ar fi și descifrarea denumirii ordinului. Nu cumva există vreo legătură între Cavalerii Templieri și Templul lui Solomon, venerat de masoni? Apoi, reabilitarea acestora ar fi justificată de începerea reconstruirii acestui vestit templu, despre care vorbesc unele profeții. De asemenea, nu trebuie pierdut din vedere nici faptul că ritualul lor de inițiere se aseamănă foarte mult cu cel practicat la intrarea în francmasonerie. Iar, Filip, duce de Orleans a fost implicat în mare măsură în readucerea în prim-planul vieții politice a francmasoneriei, cea care a declanșat și condus sângeroasa revoluție franceză din 1789.

În opinia mea, acest demers început de catolici, la nivel înalt (de a-i reabilita pe templieri), se subscrie politicii Vaticanului și lumii catolice în general, de a face **concesii** (atât de multe, de-

a lungul vremii), și nu oricui, ci masoneriei, care astăzi dorește să-și construiască un trecut legitim, o imagine și un trecut pe măsura lor. Iar reabilitarea cavalerilor templieri se dovedește a fi o necesitate de prim ordin.

Cu riscul repetării, este important a reda următoarele câteva fragmente:

*Când Manicheismul fu învins, cu Albigenii, doctrinele jidovești găsiră adăpost la **Cavalerii Templului**, care mai înainte fuseseră servitori devotați ai credinței creștine.*

*Din actele procesului, - publicate de MICHELET în Documents inédits de l'histoire de France, - reiese că, în momentul supresiei ordinului, **batjocorirea Crucii făcea parte din ceremoniile inițierii. Acești Cavaleri ai lui Crist scuipau de trei ori pe Crucifix**, renegându-l. [Notă: Formula de renegare era: „Mă lepăd de Isus, - mă lepăd de Isus, - mă lepăd de Isus”.]*

Sărutul rușinos completa aceste ceremonii de inițiere.

[Notă: „Societățile, care se leapădă de Cristos, simt trebuința de a simboliza această înjosire, printr-un semn vizibil. Sărutul rușinos se mai întâlnește la unii franc-masoni, numiți Mopși. Postulantul, - ai cărui ochi sunt legați în timpul ceremoniei inițierii, - este întrebat ce preferă: „Să sărute posteriorul Marelui Maestru sau pe acel al Diavolului?” Cum, de obicei, recipiendarul refuză să opteze față de o alegere atât de puțin atrăgătoare, supraveghetorul lojei îi aplică, cu forța, pe buze, posteriorul unui cățel împăiat, având coada ridicată, pe care-l ia de pe masa Venerabilului și care reprezintă pe dracul. Este logic ca, cel ce disprețuiește pe Dumnezeu, să adore... curul unui câine. Ca variantă a sărutului rușinos, în unele loji se practică proba caprei lui Solomon. Venerabilul, adresându-se cu gravitate recipiendarului, îi zice: „Domnule, noi posedăm capra care a servit drept doică regelui Solomon; această capră, prin o întâmplare minunată și providențială, este încă vie... Veți îngenunchea și veți avea onoarea de a suge din țâțele ei sfinte.” Profanul, fiind fără bănuială, se pune în poziția voită și... „se pomenește, pe gură, cu posteriorul spârcăit al unui țap puturos.” (Drumont...)]

„Afacerea Templierilor se explică foarte bine, când ne dăm seama de modul de procedare al ovreilor. De altfel, acest mod de a lucra variază puțin. Jidovii corup o asociație puternică, ce le servește drept mașină de război, ca să atace cu vigoare organizația socială care îi incomodează... Îndată ce au pătruns acolo, ei procedează ca într-o societate financiară, în care eforturile tuturor nu alt scop decât a servi cauza sau interesele lui Israel, - fără ca, de cele mai multe ori, indivizii să știe ce fac.

*Cavalerii Templului se găsiră în multe împrejurări în **raport cu jidovii**, pentru afaceri de bani, - căci, într-adevăr, prin Templieri se îndeplineau toate operațiile financiare ale **Cruciadelor**.” Dar, marele vis al jidovilor, - adică o **revoluție universală**, organizată de către Ordinul Templierilor, - dispăru în flăcările rugului lui Jacque de Molay, superiorul lor.*

*[Notă: Această revoluție fusese pregătită de multă vreme de Ovrei, - care, în plus, se bizuiau pe ajutorul regelui Maurilor din Granada și pe al sultanului din Tunis precum și pe răscoala leproșilor, foarte numeroși în acea epocă. Aceștia din urmă, - ațâțați, îndârjiți și înșelați de Israel „cu fângăduieli mincinoase de regate, de comitate și de alte bunuri materiale”, ar fi servit să otrăvească puțurile și fântânile, cu otrăvuri preparate de Jidani, și cu modul ăsta ar fi aruncat pretutindeni îngrijorarea, tulburarea, nebunia, indispensabile marilor răsturnări sociale. De altfel, Ovreii ar fi lăsat pe acești nenorociți leproși să cadă în mâinile unei represii nemiloase, îndată ce ei ar fi tras, din această revoluție, tot profitul ce doreau să aibă (Drumont...) Acest plan a fost reluat, punct cu punct, în al XVIII-lea secol, în timpul marii revoluții franceze. Manualul Franc-masonilor declară că, „**dacă Templierii au dispărut din ordinea civilă, ei au lăsat urma în Franc-masonerie...** Marele capitol mason din Stockholm pretinde chiar că posedă testamentul autograf al lui Jacque de Molay, care a stabilit*

continuarea misterelor Templierilor, sub aparența confreriei mistice a Franc-masonilor'' (Drumont) *De aici provin și Bunii Templieri de la noi.*] ³⁹³

Singurul ideal de om cultivat în Apus a fost cel al cavalerului, care a stat în legătură cu acest spirit de cucerire. Monahismul s-a transformat în Occident, cu vremea, în instrument de extindere a domniei Bisericii, de menținere și de întărire a ei prin acțiuni militare sau diplomatice, în loc să rămână un model al eforturilor de desăvârșire morală a omului.

Cruciadele, din expediții de recucerire a Locurilor Sfinte, s-au transformat în acțiuni de extindere a dominației Bisericii din Apus și de exploatare a creștinilor din Răsărit prin feudalii occidentali, obișnuind spiritul apusean cu ideea de cucerire și de exploatare colonială a altor continente.

Cavalerii manifestau un spirit de aventură și de curaj, dar pe urmă deveneau exploatare s-au chiar de la început un mobil al curajului lor, era pe lângă dorința de glorie, dorința de îmbogățire (ca în cazul războiului troian, pornit de Agamemnon - n.a.). Oamenii simpli erau făcuți pentru a da cavalerului senior onoarea cuvenită prin supunerea totală și prin munca în folosul lui (ca și actualii masoni, urmași ai cavalerilor templieri - n.a.). Chiar episcopul era un asemenea cavaler (de multe ori). ³⁹⁴

*

Cu mult mai gravă mi se pare a fi tănuirea faptului că ceea ce unii numesc cu candoare "sfârșitul unui mit al acestui secol" sau mult mai sec, "sfârșitul unei epoci totalitare" **a fost de fapt un monstruos experiment.** Când a fost folosit pentru prima dată, acest teribil cuvânt a căzut ca un cuțit de ghilotină pe sufletele tuturor oamenilor cinstiți care se preocupaseră cât de cât de analiza comunismului, a avut menirea de **a ne trezi pe toți și a ne face să recunoaștem că am fost și mai suntem încă martorii vii ai celui mai înfiorător "experiment" din istoria omenirii; și nu ai unei "pane" produse în drumul firesc al istoriei [...]** peste 1.500.000.000 de oameni, (care) au avut ghinionul de a deveni cobaii unui proiect satanic." ³⁹⁵

*

Este limpede pentru oricine că acțiunea practică de comutare violentă pe scară mondială a evoluției firești a omenirii în scopul de a instaura peste tot o dictatură de tip comunist nu putea fi gândită și pusă în aplicare decât de forțe care să poată răspunde la trei cerințe fundamentale: să dispună de o foarte largă rază de acțiune, fiind reprezentate în toate țările și în toate păturile dominante pe plan politic, economic, social și cultural; să poată manevra și influența destinele umanității conform propriilor interese (dacă nu total, cel puțin în mare parte); să aibă un caracter preponderent secret și conspirativ, care să asigure păstrarea unei tăceri absolute privind scopurile și metoda de efectuare a experimentului comunist. **Or, de cel puțin 260 de ani nu există în lume decât o singură grupare de interese, care - deși nu este perfect unitară, ci împărțită în mai multe ramuri - ar corespunde celor trei condiții enumerate mai sus: francmasoneria sau, prescurtat, masoneria.** [...] în legătură cu care - de altfel - nu există decât foarte puține informații documentare obiective. În schimb, se cunoaște destul de bine ce rol a jucat masoneria franceză în pregătirea și desfășurarea Revoluției de la 1789, în revoluțiile de la 1848 care au izbucnit aproape simultan în diferite țări europene (destul să amintim că majoritatea pașoptiștilor români au fost francmasoni!), precum și în toate evenimentele "revoluționare" care au avut loc de atunci încolo. Se știe de asemenea că în tot acest timp o serie întreagă de politicieni, precum și de capete încoronate, au fost membri ai câtei unei grupări francmasonice, ca să nu mai vorbim de forța reprezentată de aceste grupări în lumea internațională a economiei și finanțelor. Câte o indiscreție scăpată în paginile presei

³⁹³ Dr. N. C. Paulescu, *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*, București, 1913, pp.195-197.

³⁹⁴ Dumitru Stăniloae, *Reflecții despre spiritualitatea poporului român*, Ed. Elion, București, 2001, p. 29.

³⁹⁵ Florin Mătreșcu, *Holocaustul roșu*, Editura Gerom-Design, București, 1993, pp. 31-44.

internaționale (devenită foarte curajoasă în ultimii ani!) a deschis ochii multora în legătură cu rolul ce-l joacă, de exemplu, organizații ca " Council Foreign Affairs" pentru Statele Unite sau așa-numita "Trilaterală" pentru restul lumii." ³⁹⁶

*

Autorul distinge în cadrul francmasoneriei două ramuri principale:

„a) **Masoneria roșie**, care este "de stânga" (socialistă), procomunistă, internaționalistă și profund antinaționalistă (înțelegând prin naționalism nu neapărat extrema dreaptă, ci pur și simplu patriotismul normal și de bună calitate), anticreștină și antimonarhică, având ca vârf de lance "Loja Marelui Orient" cu sediul în Franța și cu ramificații în majoritatea țărilor lumii, dar mai ales în Estul Europei.

b) **Masoneria neagră sau de rit scoțian**, care este conservativă, creștină, adesea promonarhistă, având puternice emanații în "lojile naționale"(în primul rând în Anglia, S.U.A. și Germania de Vest) și întreținând strânse legături cu biserica catolică și cu numeroase organizații conservative și anticomuniste din întreaga lume. În ciuda acestor diferențe, între cele două ramuri există unele legături și întrepătrunderi mergând uneori până la identitate în ceea ce privește **conlucrarea lor în cercurile financiare și economice internaționale**. Trebuie de asemenea consemnat faptul că aceste două tipuri de masonerie își dispută adesea supremația asupra unui anumit teritoriu." ³⁹⁷

*

În această rețea internațională de forțe, situația României nu este deloc ușoară: în momentul actual ea pendulează între cele două alternative posibile: rămânerea în neocomunism (patronul acestei ideologii fiind în continuare **Loja Marelui Orient** și cea mai mare parte a masonilor francezi în frunte cu Dl. Mitterand, că doar nu întâmplător acesta a fost singurul președinte al unei mari puteri care l-a vizitat pe Ion Iliescu!), fie să aleagă comutarea la o societate de tip democratic occidental, în care **implicarea masoneriei de rit scoțian este inevitabilă**." ³⁹⁸

*

Un exemplu mai actual de dezinformare, dintre multele care s-ar putea da, este cel folosit în cazul asasinării judecătorului Falcone:

„Atentatul căruia i-a căzut victimă juristul italian Giovanni Falcone a fost prezentat de majoritatea mediilor de informație că ar fi fost exclusiv un act de răzbunare al Mafiei. Se escamotează însă cu grijă dezvăluirile făcute chiar de presa rusească ("Izvestia" din 26 mai 1992), care scot în evidență faptul că defunctul Falcone intrase în posesia unor dovezi privind operațiunile de "spălare a banilor" ale fostului partid comunist cu ajutorul Mafiei și al francmasoneriei, bani care fuseseră obținuți din exportul ilicit de aur și diamante întreprins vreme îndelungată pe cont propriu de acest partid «al poporului»." ³⁹⁹

*

„Francmasoneria este o societate secretă, răspândită azi în lumea întreagă, **pretinzând a avea un scop filosofic și umanitarist**". [...] Începuturile Francmasoneriei formează un subiect de interminabile discuții. În forma de astăzi ea există din 1717, când 4 loji engleze s-au întrunit la Londra și au format Marea Lojă a Angliei. La 1723 Andersen întocmi Constituțiunile acestei organizații pe baza Constituției mai vechi a lojilor de zidari din Anglia. (Aceste loji de zidari rămăseseră cu timpul numai cu numele de zidari, în ele intrau orice fel de oameni.) [...]

Evreii au un rol preponderent, chiar dominant în Francmasonerie. Toate gradele înalte și invizibile au fost create și sunt ocupate de ei. [...] Ceremoniile francmasonice încă

³⁹⁶ Ibidem, pp. 136-137.

³⁹⁷ Ibidem, pp. 137-138.

³⁹⁸ Ibidem, p.145.

³⁹⁹ Eugen Holban, *Pe marginea apariției: «Cartea neagră a comunismului»*, Ed. Căpriană, Paris, 1998, pp.48-54.

dovedesc preponderența spiritului iudaic în Francmasonerie. Nu vom intra aici în amănuntele acestor ceremonii. Toate actele solemne din loji au un caracter simbolic și aproape toate obiectele și noțiunile care sunt uzitate în aceste ceremonii au numiri ebraice. Întreg complexul ceremoniilor stă într-o referință mai depărtată sau mai apropiată de misterul central al Francmasoneriei care este moartea și învierea lui Hiram, arhitectul templului lui Solomon (în replică la moartea și învierea Mântuitorului Iisus Hristos – n.a.), identificat simbolic cu un zeu născut din Isis, adică din natură.

Legenda lui Hiram e luată din Talmud. Participanții la ceremoniile Francmasonice repetă simbolic, prin gesturile și cuvintele lor, omorârea și învierea lui Hiram, întocmai ca în misterele sincretiste precreștine. Avem de a face deci cu un fel de cult misteriac-cabalistic. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe din Grecia se exprimă în actul de condamnare a Francmasoneriei din 1933, asupra acestui punct astfel:

„Francmasoneria nu este numai o simplă reuniune filantropică sau școală filosofică, ci alcătuiește un sistem mistagogic, care reamintește de vechile religii sau culte misteriac-păgâne, din care își trage obârșia, alcătuind o urmare și o reînviere a lor... Raportul acesta al masoneriei cu religiile misteriace se vede de altfel și din cele ce au loc și se săvârșesc în timpul inițierilor. Căci, după cum în cele ce au loc în misterele idolatre vechi se relua drama luptelor și a morții zeului misteriac și prin reluarea aceasta mimică a dramei acesteia, cel ce se iniția murea dimpreună cu patronul religiei misteriace – care întotdeauna era o persoană mitică simbolizând soarele sau natura, care murea iarna și reînvia primăvara -, tot așa și în inițierea celui de al treilea grad al Francmasoneriei. Într-adevăr treapta aceasta a inițierii alcătuiește o expunere dramatică a morții protectorului masoneriei, Hiram, și un fel de reluare dramatică a morții acestuia în care, cel ce urmează a fi inițiat suferă dimpreună cu el, fiind rănit în aceleași organe și în aceleași locuri ale corpului ca și Hiram... Astfel Francmasoneria, în chip clar, este o religie misteriacă cu totul diferită, separată și străină de religia creștină... Masoneria are slujbe religioase proprii, ca ceremonia învierii în chip de lup, sau botezul masonic, ceremonia recunoșterii căsătoriei sau căsătoria francmasonă, parastasul francmasonic, inaugurarea templului masonic, etc” . [...]

Dar Francmasoneria nu reprezintă o concepție statistică, ci se mulțumește să existe și ea alături de creștinism. **Francmasoneria e prin excelență dinamică. Ceea ce cere mai mult adepților e acțiunea, reclădirea lumii, conform principiilor ei. Astfel F. M. luptă cu îndârjire să elimine din omenire concepția opusă ei, creștinismul, și instituția care-l susține, Biserica. Devizele ei sunt: Separarea Bisericii de Stat, școala laică, căsătoria civilă, difuzarea principiilor anticreștine în masele largi.** În unele state cum sunt Franța, Spania, Rusia, devizele acestea au fost realizate. În alte țări se merge cu pași repezi spre această stare. Biserica stă în fața ofensivei puternice a unui dușman necruțător. [...]

Scopul Francmasoneriei stă în legătură cu soarta întregii omeniri. F.M.... luptă pentru o anumită direcționare, pentru o anumită țintă a întregii vieți omenești colective și individuale. Care este acest scop? Dintr-o mulțime de mărturisiri masonice și din descifrarea sensului ce se desprinde din toată activitatea de până acum a F.M...., rezultă că acest scop este: **întemeierea unei republici mondiale, condusă de francmasoni, adică de evrei. O republică cu desăvârșire laică, cu o omenire îndobitocită de mizerie și de patimile inferioare dezlănțuite.**

Iată ce spune același Fr. Oswald Wirth, în manualul maestrului: „Să avem curajul să ne zicem religioși și să ne afirmăm apostoli ai unei religiuni mai sfinte decât toate celelalte. Să propagăm Religia Republicii, care va forma inima cetățenilor și va cultiva virtuțile republicane” . Tema întemeierii republicii mondiale sub stăpânirea Francmasoneriei a format obiectul Congresului mondial al F.M...., din 1900, ținut la Paris.

Când vorbesc metaforic, francmasonii se prezintă ca zidarii care au să rezidească, sub conducerea lui Hiram, templul lui Solomon din Ierusalim. Aceasta înseamnă, fără metafore, restabilirea dominației lui Israil asupra lumii întregi.

Numai din tendința F.M...., după republica laică, internațională și extrem de democratică se explică de ce toate revoluțiile de la cea din 1789 încoace, toate loviturile date creștinismului, principiului monarhic și național, principiului autorității, sunt opera francmasonilor. Din aceste motive, toate statele care recunosc valoarea principiului național și a factorului creștin au desființat Francmasoneria...⁴⁰⁰

*

... Motoare electrice, tramvaie electrice, lumină electrică... Toate aflându-se în mâinile omului, în posesia intelectului său, a omului-Împărat, stăpânul naturii, pe care și-a supus-o [...] Mașini de scris, mașini de tipărit, mașini de cusut, mașini de semănat, de treierat, mașini de măcinat și de copt pâine, mașini de jocuri, mașini de cântat și de vorbit, cinematografe...

Jos munca manuală!... A triumfat intelectul. Intelectul e împărat, intelectul e stăpân, **intelectul e mândria omului**. Lui vor începe să i se închine, pe el îl vor idolatriza. Omul își va ridica cu mândrie capul și va cunoaște libertatea. La ce-i trebuie să se supună cuiva, dacă el stăpânește totul? La ce-i trebuie să se supună cuiva, dacă forțele naturii i s-au supus lui? Omul va cunoaște înțelepciunea prezicerii din Eden făcută femeii: „veți ști totul, veți fi ca niște dumnezei”.

„Și omul își va înălța capul și va provoca la luptă Cerul, care l-a chinuit prin încercarea răbdării și se va răzvrăti împotriva supunerii și dependenței în fața legii, împotriva smereniei și curăției și neprihănirii, batjocorindu-le ca pe niște slăbiciuni, șovăieli și servilism și le va înlocui cu **libertatea anarhică**, iar **desfătarea în plăceri senzuale** va fi podoaba acestei libertăți...”⁴⁰¹

*

Sâmbătă, 8 septembrie (în calendarul bisericesc: praznicul Nașterii Maicii Domnului), Marea Lojă Națională a României îi comemora la București, în incinta Templului Istoric Masonic din str. Gramont 3 (sector 4), pe Florian Pittiș și pe alți „frați incorporați în eternitate”. Cu acest prilej, Marele Maestru Dr. Viorel Danacu (Dănac?) aducea la cunoștința asistenței pretinsul „rezultat” al unui „studiu” realizat recent de așa-zisul Centru Regional de Studii Francmasonice Paris-București: primul mason român ar fi fost nimeni altul decât... voievodul martir Constantin Brâncoveanu, canonizat de BOR în 1992!

Pe ce se bazează oare o aserțiune atât de îndrăzneată? Pe faptul că secretarul voievodului, inteligentul aventurier italian Antonio Maria del Chiaro, a fost de la un moment dat mason, înființând o lojă la Galați, în 1734, și apoi o alta la Iași, în colaborare cu domnitorul fanariot Constantin Mavrocordat. De aici concluzia abruptă: „Deși nu există documente clare, este greu de crezut că Antonio Maria del Chiaro nu l-a inițiat pe marele domnitor-martir Constantin Brâncoveanu în masonerie” (subl. mea), devreme ce mai târziu „făcea același lucru cu domnitorul Moldovei, Constantin Mavrocordat”!

Dar lucrurile nu se opresc aici. Tupeul mistificator este împins, fără nici o măsură, până la următorul corolar propagandistic: „Putem spune, fără a exagera, că primul român identificat în istorie ca aparținând masoneriei este dreptcredinciosul voievod Constantin Brâncoveanu, canonizat de Biserica Ortodoxă, lucru care demonstrează că masoneria română și Biserica au fost nu doar puncte de sprijin, adevărate coloane ale acestui neam, ci și în perfectă conlucrare. Constantin Brâncoveanu merită deci cinstit nu doar ca un martir al Bisericii dreptmăritoare, ci și ca un frate trecut la Orientul Etern” (subl.meu)!

E de spus că Antonio Maria del Chiaro (autorul acelei bizare Storia delle moderne rivoluzioni della Valacchia, Veneția, 1718), fire arivistă și uneltitoare, înclinată să admire la

⁴⁰⁰ Î.P.S. Mitropolit Dr. Nicolae al Ardealului (†1955), în Raportul său intitulat „Studiu asupra francmasoneriei” (I), votat de Sfântul Sinod în ședința sa de la 11 Martie 1937, rev. Gând și Slovă Ortodoxe, Nr. 5 (17) / septembrie – octombrie 2007, pp.11-14.

⁴⁰¹ Art. Marșul distrugătorului. Adormirea conștiinței și distragerea atenției de la cele veșnice, de la mântuire, în rev. cit., p.22.

Constantin Brâncoveanu mai degrabă abilitatea politică decât evlavia religioasă (sapeva pelar la gazzuola senza farla gridare, „știa să tundă oaia fără s-o facă să behăie”), n-ar fi ezitat, desigur, să-și atragă stăpânul în masonerie, dar totuși cu această condiție minimală: ca masoneria să fi existat pe vremea când el era tânăr secretar al voievodului valah. Or, cât de activ mason ar fi fost italianul mai târziu, fapt este că, după toate istoriile autorizate ale (Franc)Masoneriei, primele structuri masonice moderne apar în Occident abia la 1717 (Anglia și Franța), în vreme ce voievodul român a fost martirizat de către turci la ... 1714. Masonii români ar voi să ne convingă, așadar, că Brâncoveanu, aux portes de l’Orient, ar fi fost inițiat în masonerie mai înainte ca aceasta să se fi înființat ca atare la Londra și la Paris!...⁴⁰²

*

...Păi, pentru că, pe de o parte, masonii români au încă nevoie de legitimare, dată fiind slăbiciunea lojilor de după 1989, sciziunile, scandalurile de multe ori ridicole și acuzațiile de colaborare cu fosta Securitate. **În ciuda închiderii lojilor de către comuniști (în dictatură nu mergea cu secrete față de autorități), românii nu uită că mulți masoni „au schimbat barca” trecând cu arme și bagaje în rândurile partidului comunist sau devenind pur și simplu informatori.** Cazul celebru rămâne cel al masonului de marcă Mihail Sadoveanu, care a ajuns apoi să fie vicepreședinte al prezidiului RPR (30 decembrie 1947-13 aprilie 1948) și al Marii Adunări Naționale (7-11 ianuarie 1958), dar să nu îl uităm nici pe informatorul Securității, „venerabilul” Dan Amedeo Lăzărescu.

Pe de altă parte, să remarcăm că afirmația despre inițierea lui Constantin Brâncoveanu ca frate mason a fost făcută în contextul pregătirii noului patriarh și al acuzațiilor legate de prezența unor masoni declarați în Consiliul Electoral Bisericesc. S-a amintit permanent de hotărârea din 1937 (aflată încă în vigoare) a Sfântului Sinod, prin care credincioșilor ortodocși le era interzisă legătura cu organizațiile de tip masonic. Nu putem să nu ne gândim deci că declarația amintită avea implicații imediate, anume aceea de a arăta electorilor și societății că, de fapt, chiar un sfânt ortodox a fost mason, cu alte cuvinte, poți fi foarte bine și mason și practicant ortodox în același timp. Părerea lor.

Această organizație secretă se consideră acum doar „discretă”. Trebuie să înțelegem că „așa ceva nu există” în legislația română. Pur și simplu este o găselniță, folosită datorită faptului că legile statului nu permit existența organizațiilor secrete pe teritoriul României. Atâta timp cât este vorba de secrete și inițiere, această organizație nu poate rămâne de facto decât secretă. Până în 1920 cel puțin, știm că Masoneria română a adus într-adevăr și beneficii țării. După aceea însă, lucrurile sunt mai greu de probat. **Ceea ce putem observa astăzi este că această organizație care se declară „neinteresată” de religie și politică și combate orice dispute legate de aceste domenii, racolează cu zel politicieni și reprezentanți ai cultelor.** Oare doar pentru scopurile sale caritabile, oficial declarate?...⁴⁰³

*

Fraților creștini,

Acum, după ce cunoașteți din gura lui Neofit – fostul popă jidovesc – cine sunt ovreii, cred că este neapărat nevoie să vă completez cunoștințele voastre și cu alte lucruri inventate de jidani pentru a distruge legea creștinească și popoarele creștine.

În primul rând trebuie să știe fiecare român că sectele religioase, oricum s-ar numi, sunt de proveniență iudaică și au fost create, încurajate și sprijinite și finanțate de jidovi, cu scopul de a slăbi Credința strămoșească, legea noastră care, numai mulțumită ei, am putut să ne păstrăm neamul nostru aproape 2.000 de ani, cu toată vitregia vremurilor și năvălirilor vijelioase a tot felul de barbari. De altfel, Sfinții Părinți ai bisericii creștine, cunoscându-i pe

⁴⁰² Răzvan Codrescu, în art. O încercare penibilă de manipulare: Brâncoveanu – mason, în rev. Rost, Nr. 56 / octombrie 2007, pp.53-54.

⁴⁰³ Mihail Albișteanu, în art. Nevoia de legitimitate a masoneriei, rev.cit., pp.55-56.

jidovi în faptele lor, au avut grijă să ne ferească de ei, lăsând, în Sinodul al 6-lea, prin canonul 11, dogma aceasta:

„Nu este îngăduit nici unui creștin să lege prieteșug cu jidovii, nici să găzduiască în casa lor, nici să ospăteze la masa lor, nici doctori să cheme, nici doctoriile lor să nu primească; iar la băi cu ei nicidecum să nu se scalde. Cel ce va face una ca aceasta, de este cleric se va caterisi, iar de este mirean se va afurisi.”

*Câți din preoții noștri cunosc această dogmă și câți din mireni au auzit-o vreodată? Pot răspunde: aproape nici unul! Fiecare își închipuie că dacă este creștin, trebuie să rabzi și să îmbrățișezi toate bestiile cu chip de om și să înduri situația, oricare ți s-ar crea, ca nu cumva să mâinii pe Dumnezeu! Când orice creștin știe, că atunci când Mântuitorul a văzut că jidanii transformaseră în bâlci intrarea în templu, a pus mâna pe bici și răsturnându-le tarabele și lovindu-i i-a luat la goană strigându-le: „Fugiți blestemaților! Scris este, casa Tatălui Meu casă de rugăciuni este, iar voi ați făcut-o peștera tâlhărilor voastre!” **Și noi, în țara noastră suntem huliți, furați și aduși ca niște dobitoace necuvântătoare! Se poate o mai mare rușine și ocară ca asta?***

O altă operă a satanicilor jidovi este înființarea Francmasoneriei sau mai pe scurt Masoneria: „Și aceasta este tot o sectă, dar o sectă de lux, nu pentru „prostime”! În Masonerie nu intră decât oamenii cu trecere, boierii cum i-am putea numi pe boierii, tot unul și unu, oameni cu autoritate.

Ajutați de jidovi cu bani din plin și sprijiniți de presa lor, masonii sunt atât de periculoși pentru neamul din care fac parte, încât nici ciurma, nici holera, nici oricare altă urgie dumnezeiască, nu este atât de grozavă și de primejdioasă ca această sectă care lucrează din umbră, din întuneric, de cele mai multe ori fără să-i bănuiești. Ei sunt cozile de topor ale neamului ce-l reprezintă, slugile plătite de jidovi, unelte oarbe ale lor. Dumnezeu lor este satana și banul și sunt dușmani de moarte ai creștinismului. Fără sprijinul Francmasoneriei jidanii încă nu ar fi reușit să pună stăpânire pe bogățiile întregii noastre țări, și românul, la el acasă, în țara lui n-ar fi ajuns străin și slugă. Pentru ca marele public să cunoască alături de sufletul jidovesc – atât de bine zugrăvit de Neofit – și sufletul masonilor, vă reproduc câteva crâmpie din „Imnul lui satan”, compus de ilustrul francmason în gradul 33, G. Carduci, 1835-1907, poet italian și care era socotit ca un „mare educator al generațiilor tinere”:

„Spre tine, Prinț uriaș al ființei, al materiei și al spiritului, spre tine gândire și țel se-nalță versul meu îndrăzneț; și te chem, o, satan, rege al ospățului! Fugiți de la mine cădelnițe, popi și rugi mormăite”!...: „Uitați-vă cum roade rugina sabia mistică a lui Mihail, și priviți-vă Arhanghelul jumulit cum se rostogolește în gol...” „Tu, o, satan ești acela care răsufli prin viersul meu, când el iese din pieptul meu disprețuitor al Dumnezeului vlădicilor...” „Ce ne pasă nouă de neputincioasa mânia a nazarineanului Iisus, cu cinele Lui scârboase...” „satan a învins pe Dumnezeu! Frumos și înfricoșător el se dezlănțuie, ocolește pământul...” „Iată-l, o, popoare, iată pe satan cel mare...” „Te salut o, satan, o, putere răzbunătoare a rațiunii! Înalță-se spre tine, sfinte, prinosurile și rugăciunile noastre...”

După cum se vede, pentru francmasoni creștinismul este numai o mască, spre a nu putea fi dați în vileag și ocoliți.

Alți masoni celebri ca:

- Lafargue zice: „**Război lui Dumnezeu, ură lui Dumnezeu!**”;

- M. Aulard, profesor la Sorbona, zice și el: „**Distrugerea Bisericii creștine este indispensabilă**”, etc. etc.

În anul 1931, în școli, în ateliere, cinematografe, tramvaie, etc. masonii au răspândit mii și zeci de mii de cărțițele în care între altele scriau: „**Furați lucrurile sfinte, prizoniți Bisericele; crucile furate din Biserici sunt foarte bune ca mâner la lanțul din privată...**” etc.

Care este doctrina „Cultului satanei” sau „Cultul lui Lucifer” cum se mai numește și căruia sunt închinete liturgiile negre, este foarte ușor de înțeles. Ceea ce oprește Dumnezeu,

este plăcut lui satana; ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, displace satanei. Adică: zice Dumnezeu să nu ucizi, satana zice să ucizi; zice Dumnezeu să nu furi, satana zice: furați, înșelați, curviți etc... Aceștia sunt francmasonii! Aceștia sunt creștinii noștri „iluminați” care duc dintr-o amăgire în alta pe bieții noștri români, vorbesc de Credința strămoșească, de eroii de la Mărăști și Mărășești, de nevoile neamului nostru; însă imediat ce au ieșit la largul lor, dau iureș în averea publică, pradă ca în codru bruma ce se mai agonisește din sudoarea albinelor creștine, românul cu picioarele goale, încrezător până la prostie și răbdător ca un bivol la jug! De n-ar fi fost francmasonii, aceste slugi plătite jidovești, cum ar fi fost posibil, ca ovreii, aceste lepădături sociale, într-un interval de timp, nici 20 de ani – abia de la război încoace, să ajungă adevărații stăpâni ai tuturor averilor țării noastre? Dar masonii, vârâți prin toate consiliile de administrație ale întreprinderilor jidovești, au fost și sunt aceia care înlesnesc loviturile în stil mare, afacerile de miliarde, din care să se îndestuleze jidovii – patronii – și nobilele lor slugi – frații masoni!

Citind în *Porunca Vremii* datele statistice, culese cu multă trudă și pricepere de neobositul economist Dr. Ilie Rădulescu, rămâi năucit văzând unde merge munca creștinului nostru:

- 13.500.000 români, albinele producătoare, abia se aleg după munca lor cu 26.770.000.000 lei anual, adică 5.150 lei de cap de om.

- 1.650.000 ovrei, trântori speculanți, câștigă anual 80 miliarde 175 milioane de cap de jidov.

Ceea ce înseamnă că un jidov care nici nu ară, nici nu seamănă, nici nu face vreo muncă productivă, câștigă **de 25 ori mai mult** decât poate câștiga un român în țara lui, român care a sângerat în război și va mai fi chemat – Doamne ferește! – și altă dată!⁴⁰⁴

⁴⁰⁴ Dr. Marin Popescu, în Postfața vol. Ierom. Neofit (Cavsolalvițiu), *Înfruntarea jidovilor*, reeditarea originalului de la 1803, de Society of Orthodox Studies, Spoudon, Thessalonica, Grecia, pp.171-175.

MASONERIA ÎȘI APĂRĂ <<COPILUL>> SĂU: TEORIA EVOLUȚIONISMULUI

Indiscutabil, putem afirma acum adevărata apartenență a domnului Cristian Pârvulescu, cunoscutul analist politic de la televiziune, la ideologia masonică (ateistă prin declarații, însă demonică în conținutul ei). Fostul președinte al organizației **Prodemocrația**, cea care a venit cu planul votului uninominal de tip mixt, adoptat de Guvernul liberal al lui Tăriceanu (iar democrația modernă de astăzi, este într-adevăr un produs al masoneriei!), este și semnatarul unui eseu ezoteric într-un volum de creștomatie alături de alți masoni. Este vorba despre „Masoneria. *Spiritul unei națiuni*”, ediție îngrijită de Olimpia Ungheara, Editura Phobos, București, 2006.

Articolul domnului Mihai Corciu, reprodus în întregime mai jos (*Fundamentalismul umanist*, din revista Rost Nr. 53/54 / iulie – august 2007, pp.92-93) întregeste „tabloul” poziției sau principiilor distinsului domn și scoate totodată în evidență, legătura intrinsecă dintre masonerie și evoluționism (inclusiv dintre masonerie și darwinism, cel care afirmă că omul se trage din ... maimuță!).

*

Articolul „*Patima bine temperată*” din „*Cotidianul*” (20 iunie 2007, pag.26) al domnului Cristian Pârvulescu, exprimând poziția sa în privința falsei probleme sociale a prezenței icoanelor în spațiul public, se dorește a fi o pledoarie pentru libertate și echidistanță. Articolul aduce, însă, incidental, „lumină” în mai multe probleme: **identitatea de tip tradițional a omului (religioasă) este disfuncțională în contextul societății moderne, întrucât nu este inovativă („Furia identitară care tulbură începutul de mileniu nu inovează”)**, **religia este fundamentalistă („conservatorism ... formule consacrate de istorie, de la forma laică a naționalismului, la cea religioasă a fundamentalismului”)** și, mai specific, **istoria creștină a României este cam retrogradă și obscurantistă („... în România <<profundă>>, cultul națiunii se împletește cu cel al sfinților. Iar amestecul devine exploziv.”)**. Autorul, după bine cunoscuta schemă „hoțul strigă: <<hoțul!>> - invocând libertatea exprimării opiniilor, exprimă de fapt ofensiva directă a umanismului ateist împotriva culturii tradiționale creștine, care, întotdeauna, atunci când este autentică și consecventă, este etichetată din perspectiva umanismului, în mod abuziv, ca fiind fundamentalism. Acest nou umanism care se exprimă din ce în ce mai agresiv, nu agreează adevărata religie, sugerând, în mod subtil, în locul acesteia o religie „fără dinți”, o religie culturală, cosmopolită, științifică etc... - oricum altfel, dar nu Adevărată. Religia este o patimă din perspectiva umanismului („Poate fi temperată patima religioasă...?”).

O altă problemă asupra căreia primim lămuriri în cuprinsul acestui articol este evoluționismul. **DI Cristian Pârvulescu, cu referință la o emisiune de știri a postului public de televiziune în care s-au adus argumente împotriva teoriei evoluționiste, sugerează CNA-ului, nici mai mult, nici mai puțin decât sancționarea postului pe motiv de încălcare a libertății! După ce, în prealabil, domnia sa se declară susținătorul libertății și al pluralismului educațional („nici o alegere nu poate fi făcută dacă alternativele nu sunt egale”), exprimarea unilaterală a teoriei evoluționiste în învățământul românesc, prin eludarea teoriei creaționiste, nu mai este o problemă de libertate și pluralism!** Ba mai mult: poziția științifică creaționistă devine fundamentalism în viziunea domniei sale, întrucât „abordările private” nu concordă, se pare, cu „identitatea ... sociologică fondată pe certitudini personale fundamentale și indiscutabile”, identitate ce pare să sugereze **un veritabil sistem ideologic totalitar de inspirație umanistă** în care normalitatea individului (inclusiv identitatea spirituală, opiniile, interpretările) este stabilită în funcție de ordinea instituită.

Referindu-ne strict la problema evoluționismului putem afirma: evoluționismul nu este o certitudine științifică, este cel mult o ipoteză de lucru. Orice teorie științifică reclamă cu

necesitate verificarea experimentală a acestei ipoteze de lucru, evoluționismul fiind actualmente susținut doar printr-o multitudine de argumente indirecte și discutabile; atât „fenomenul” de apariție spontană a vieții, cât și „evoluția” ei nu au fost niciodată probate experimental sau măcar observate. Invocarea „întâmplării” ca factor explicativ științific al evoluționismului dovedește clar lipsa unei explicații consistente („Opponents of evolution argue that only a divine intelligence, and not some comparatively random, undirected process, could have created the variety of the world’s species” – Evolution – X Religious Debate, Encarta 2005).

Afirmarea agresivă și sistematizată a evoluționismului, specifică modernității, nu este o garanție a adevărului și obiectivității acestei poziții. Nu mulțimea afirmațiilor sau consensul asupra unei idei demonstrează adevărul/corectitudinea acesteia. Teoriile științifice nu sunt perfecte, sunt doar perfectibile, iar oamenii de știință se pot înșela. Instituțiile, chiar și cele de factură academică, pot exprima poziții partinice sau inerțiale, ceea ce va produce rezultate științifice ideologizate. Poziția creaționistă exprimă o poziție științifică, în ciuda aversiunii nejustificate pe care o stârnește evoluționiștilor: așa cum evoluționismul pleacă de la ipoteza evoluției treptate a formelor de viață, încercând să o justifice observațional și experimental (lucru nerealizat până în prezent), creaționismul pleacă de la ipoteza designului predefinit (toate formele de viață au apărut în același timp), analizând aceleași date observaționale disponibile și evoluționiștilor, dar din altă perspectivă. Din punct de vedere științific (exclusiv rațional) avem de a face cu două poziții interpretative a căror confruntare nu se poate face decât pe tărâm experimental și interpretativ. Nu putem înțelege și nici aproba poziția fundamentalistă a domnului Cristian Pârvulescu de interzicere a unei poziții interpretative științifice care, conform argumentației pluraliste a domniei sale ar trebui introdusă în programa școlară, pentru că, în spiritul echidistanței și libertății, să fie prezentată alături de evoluționism.

MATERIALISMUL SAU MOARTEA SPIRITUALĂ

Profesorul de teologie Teodor M. Popescu, „mare sacerdot nehirotont al Bisericii noastre” - după cum spunea despre aceasta vrednicul de pomenire Patriarh Teoctist -, a marcat, prin activitatea sa de la catedra Facultății de Teologie din București, generații de studenți din perioada interbelică, mulți devenind preoți, iar unii ierarhi ai Bisericii noastre (Patriarhul Teoctist, Î.P.S. Mitropolit Bartolomeu Anania). A fost un important istoric al creștinismului, dublat de un bun patrolog. [...] În cursurile și studiile sale profesorul de teologie a căutat să stabilească relațiile dintre Biserică și Cultură de-a lungul secolelor, pledând pentru o reciprocitate a relațiilor dintre ele realizată prin completare, îmbogățire și împreună-slujire a lui Dumnezeu și a omului. Unul dintre studiile publicate de profesor în 1936 ni se pare semnificativ pentru a înțelege concepția lui Tudor M. Popescu referitoare la problema raportului dintre Biserică și cultură intitulat chiar Biserica și Cultura.

E clar că ambele slujesc omul, dar cu mijloace și scopuri diferite. Din acest punct de vedere, potrivit lui Teodor M. Popescu există chiar un raport de opoziție între cele două. Religia creștină în primul rând, nu are scopuri culturale. „Religia îl leagă pe om de Dumnezeu și îl orientează către El. Scopul său nu se limitează la lumea aceasta. Țelul suprem al creștinului este, deci, să trăiască fericit în veșnicie”. Cultura, în schimb, are alte scopuri legate de viața omului „limitată și închinată nevoilor și aspirațiilor sale de stăpân al pământului”. Iată de ce cultura se deosebește de religie atât prin „geneză cât și prin motivație și scop”. Plecând de aici autorul ajunge să considere că între cultură și creștinism a fost și mai există și astăzi un „conflict de principii și tendințe opuse”. Ceea ce e mai grav este că odată cu epoca modernă, mai cu seamă în aria occidentală a Europei, atât viața religioasă, cât și cultura au intrat în criză.

Teodor M. Popescu recunoaște rolul științei și tehnicii în sporirea bunăstării materiale a omului dar apreciază că viața, cu toate că devine mai complexă, nu înseamnă că este și mai bună. Un om realizat din punct de vedere material este, de cele mai multe ori, mort spiritual. Aici intervine Biserica, care trebuie să oprească decăderea culturii prin misiunea sa religioasă.

O religie, în cazul nostru cea creștină, nu este numai legătura omului cu Dumnezeu, ci „și o concepție și o normă de viață fiind un răspuns la marile probleme ale existenței și ale vieții”. Din aceste considerente creștinismul reprezintă o „religie culturală prin excelență”. Poate că cel mai frumos și mai măreț ideal cultural a fost propus omenirii de religia creștină și exprimat în cuvintele Mântuitorului: „Fiți dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc este”. Pe de o parte, Biserica, prin scopul său final mântuirea oamenilor prin intrarea în Împărăția lui Dumnezeu este în opoziție cu scopul propus de cultură, iar pe de altă parte, această Împărăție se poate afla deja în oamenii dăruiți cu sufletul lor Domnului încă din această lume. Iată că scopul culturii devine mai înalt și se întâlnește cu scopul Bisericii, formând un tot armonios. Pentru profesorul universitar Evanghelia nu poate să fie decât sufletul culturii, numai în acest fel cultura „devenind cu adevărat superioară, armonioasă, binefăcătoare”.⁴⁰⁵

⁴⁰⁵ Cristian Ivănuță, în art. Teodor M. Popescu, „mare sacerdot nehirotont al Bisericii noastre”, rev. Rost Nr. 57 / noiembrie 2007, pp.13-14.

MARTIRIUL LEGIONAREI NICOLETA NICOLESCU – torturată, violată și apoi arsă de vie la crematoriul din București

(sursa: blogul *sacsviv* 18 iulie, 2013)

Citez din articolul [10 iulie – Martiriul Nicoletei Nicolescu – torturată și arsă de vie la crematoriul din București](#):

Cum a fost asasinată comandanta Cetățuilor de Fete Legionare (cf. „Martirii ne veghează din ceruri” de Nicolae Niță) Torturată, violată și apoi trezită din nesimțire și conștientă, Nicoleta a fost aruncată în flăcările crematoriului...

Arestată împreună cu multe alte camarade din Cetățui în 1938, fusese schingiuită în beciurile Prefecturii Poliției Capitalei luni de-a rândul, în chipul cel mai crud. Roata morții ne învățea sânguincios; vești tragice soseau din țara întreagă despre cei cuminecați în credința lor pe drumul cu Arhangheli.

Și, într-una din zilele lunii Iulie, vestea uciderii Nicoletei și cruzimile la care a fost supusă în ultimele clipe de viață ale ei, străbătu ca fulgerul toată suflarea românească. Secretul acestei tragedii, n-a putut fi păstrat. Până și brutele asasine s-au cutremurat de zelul de neînvins al credinței Nicoletei. Într-o celulă de la subsolul Prefecturii, cu oasele zdrelite, cu pieptul tăiat măcelărește ca să i se ia viața grabnic, eroina îi înfruntase aprig pe temnicerii și schingiuitorii ei, refuzând să moară repede, așa cum sperau ei. Încă mai respira și cuțitele negre banditești, cu lame groase, îi sfârtecău trupul încăpățânat să rămână pe viața asta, încăpățânat să mai respire încă, până la ultimul strop de viață. Imagine dantescă de care găzii cei feroși s-au îngrozit... Aruncată apoi pe podeaua unei camionete-dube, între lopeți și târnacoape îngropătoare de alte vieți tinere în pădurea Pantelimon, fusese transportată la Crematoriu.

- Nu moare mă! Nu moare!... Nu vrea să moară!...

În spatele Crematoriului, mașina se opri. Undeva mai pe dreapta, o ușă dosnică ce duce în incintă. Mecanicul de serviciu Ion Cerchez o deschise:

- Actele de...

- Care acte? – îi tăie repezit întrebarea unul din agenți. N-are nevoie dacă ele un' să duce... Cară-te...

- Da, dar știți, corpul trebuie înregistrat...

- S-a făcut de delegații Prefecturii: Siguranța Statului. Știm noi ce trebuie... Cară-te de aici...

Pus în fața autorităților „statului”, mecanicul deschise larg ușa și se dă într-o parte, lăsându-i să intre – vrând-nevrând – pe cei doi asasini: Pavel Patriciu, Comisarul Prefecturii de Poliție din București și agentul Iuliu Horvath.

Sacul atârna greu... Roșit de sângele pierdut al victimei, l-au apucat cu grijă de colțuri, să nu se murdărească, și au intrat în Crematoriu, cotind la stânga, pe culoarul palid luminat.

- Stai așa!... Las-o jos că m-am pătat. Să schimb mâna...

Sacul fu trântit pe podeaua de beton, ca o povară apăsătoare și, în cădere, gura legată i se deschise. Capul Nicoletei se revărsă înafară, la viață parcă. Horcăia în sânge încercând să respire și ochii priveau straniu la cele trei personaje, înmărmurite la vederea ei încă în viață... Era aproape de ora 23...

Puțin mai apoi, în cuptorul cu nr. 1, rezervat permanent victimelor legionare, focul o cuprinse, în gemete apocaliptice de durere. Refuza, refuza să moară, parcă în ciuda călăilor...

Dintr-odată, nu se mai auzi nimic. Se făcu liniște, o liniște mormântală și apăsătoare... Pe obrazul mecanicului de la Crematoriu, Ion Cerchez, se prelinse pe nesimțite o lacrimă și încercă iute să și-o ascundă cu mâna.

- A murit!... Ai văzut?!... Ți-am spus eu...

Din coșul cuptorului cu nr. 1, fumul albăstrui se răspândește ca o perdea subțire deasupra orașului cufundat în noapte, vestind mișelia cea mare... O viață de cruciată se stinsese în flăcări, pe rug... Din cer, stropi de ploaie încep să se reverse deasupra pământului ca la o comandă și trăsnetele lui Dumnezeu încep să biciuie văzduhul cu fulgerări mânioase; dar focul iudelor, ascuns, pâlpâie neatins corpul martirei...

Sfatul mișelnic, uneltit și hotărât de putere împotriva tineretului creștin legionar, osânda hoștește la moarte. Rodul de aur al Țării, pășea pe drumul spinos al calvarului și mântuirii Neamului...

Notă: se pare că cenușa ei s-a recuperat și a fost adusă la mănăstirea Predeal în 1940. Se pare că regimul comunist de mai târziu va fi înspăimântat de mormintele martirilor, căci Securitatea se informa că la Predeal starețul Dionisie Velea (mutat de patriarhul Justinian ca prim-slujitor la catedrala patriarhală) „a permis călugărului Nicandru Prodan să aducă legionari pentru ședințe clandestine și să adăpostească osemintele lui Nicoleta Nicolescu, ținând slujbe speciale pentru ea”^[1].

sursa: Martiri și mărturisitori români din secolul XX – Fabian Seiche

^[1] *La Adrian Gabor, Biserica Ortodoxă Română și regimul comunist, curs.*

Fragment din [Acatistul Sfinților Români din închisori:](#)

Condacul al 11-lea:

Cumplita prigoană cea cu mânie pornită asupra voastră n-a cruțat nici firea femeiască cea slabă, și întocmai mucenițelor de demult, mulțime de femei cu îndrăzneală au mărturisit dragostea lor pentru Hristos și neam, și chinurile au răbdat cu bucurie, cântând lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Ingrozitu-s-au credincioșii văzând adus spre ardere un trup de femeie schingiuit, iar călăii cei cu inima de piatră, nicicum luând seama că acela viața mai avea într-însul, cu grăbire l-au aruncat în cuptor și vaiete surde din flăcări au răsunat, iar noi cutremurându-ne de unele ca acestea cu frică grăim:

Bucurați-vă, trupuri firave cu suflet călit.

Bucurați-vă, că pe Hristos cu îndrăzneală ați mărturisit.

Bucurați-vă, că mucenițelor din vechime v-ați asemănat.

Bucurați-vă, că multe feluri de chinuri ați răbdat.

Bucurați-vă, că batjocuri și loviri ați primit.

Bucurați-vă, că spânzurându-vă cumplit v-au strujit.

Bucurați-vă, că spre împușcare pieptul vostru l-au dat.

Bucurați-vă, că mâinile soldaților pe arme au tremurat.

Bucurați-vă, că trupurile v-au bătut până la sânge.

Bucurați-vă, că de suflete nu s-au putut atinge.

Bucurați-vă, cu Sfinții acestui neam prigonit.

Bucurați-vă, toți care în credință ați murit.

Bucurați-vă, Sfinților Mărturisitori, care în temnița Golgota neamului românesc ați suit!

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

- BLĂNARU, – Flamură V., *Generalul Antonescu în cămașa verde legionară*, Ed. Sepco, București, 1998.
- BUZATU, Gh.; Ciucanu Corneliu; Sandache Cristian, *Radiografia dreptei românești. 1927-1941*, București, 1996.
- *** - *Capcana astrologiei și alte capcane...*, Biserica Sf.Nifon, Patriarh al Țarigradului, 2004.
- CESEREANU, Ruxandra, *Gulagul în conștiința românească. Memorialistica și literatura închisorilor și lagărelor comuniste. Eseu de mentalitate*, Ed. Polirom, Iași, 2005.
- CINAMAR, Radu , *Viitor cu cap de mort. În culisele puterii*, Ed. Daksha, București, 2004.
- CODREANU, Corneliu Zelea, *Pentru legionari*, vol.I, Ediția a IX-a, Colecția Document, Ed. Scara, București, 1999.
- CODRESCU, Răzvan, *Cartea îndreptărilor. O perspectivă creștină asupra politicului*, Ed. Christiana, București, 2004.
- COJA, Ion, *Legionarii noștri*, Ed.UMC, București, 2001.
- COJA, Ion, *Protocoloalele Kogaionului*, Ed. Țara Noastră, București, 2004.
- COMĂNESCU, Radu; Dobrescu, Emilian M., *Francmasoneria*, vol. I: O nouă viziune a lumii asupra istoriei lumii civilizate, Ed. SAMIZDAT. (o lucrare controversată)
- *** - *Corneliu Zelea-Codreanu. 100 de ani de la naștere*, Ed. Fundației „Prof.Gheorghe Manu”, Timișoara, 1999.
- CRAINIC, Nichifor, *Puncte cardinale în haos*, Ed. Timpul, Iași, 1996, pp.18-21.
- DAMASCHIN, Joana, *Pasiuni și crime regale*, Ed. Junimea Română, Târgoviște, 1998.
- DUKE, David, *Trezirea la realitate*, Ed. Antet XX Press, Filipeștii de Târg, SAMIZDAT.
- *** - *Ecumenismul*, Sfânta Mănăstire Paraklitu, Ed. «Evanghelismos», București, 2004.
- FREEDMAN, Benjamin H., *Două întrebări tulburătoare (A fost evreu Iisus? Sunt semiți evreii de azi?)*, Ed. SAMIZDAT.
- GARAUDY, Roger, *Miturile fondatoare ale politicii israeliene*, Fundația FRONDE, Ed. Alma Tip, Oradea, 1998.
- GARAUDY, Roger, *Procesul sionismului israelian*, Ed. SAMIZDAT, Imprimeria de Vest, Oradea, 1999.
- GAVRIL, Mihail, *Biserica, Sinagoga, Loja*, Ed. <<Puncte Cardinale>>, Ed. Sibiu, 2007.
- HELSING, Jan van, *Cine conduce lumea?*, Cartea a 2-a, Ed. Samizdat.
- HOLBAN, Eugen, *Pe marginea apariției: «Cartea neagră a comunismului»*, Ed. Căpriană, Paris, 1998.
- *** - *Intellectualii și Mișcarea Legionară. Mari conștiințe românești*, Ed. Fundației Culturale Buna-Vestire, 2000.
- KAPOYEYOY, K., *Noile Buletine Antihrist 666*, Atena, 1993.
- KORTEN, David C., *Corporațiile conduc lumea. Raport asupra marii finanțe internaționale: FMI, Banca Mondială, BERD, PHARE, G 7*, Ed. Antet, Oradea, 1995.
- MANTZARIDIS, Georgios, *Globalizare și universalitate. Himeră și adevăr*, Ed. Bizantină, București, 2002.
- MĂTRESCU, Florin, *Holocaustul roșu*, Editura Gerom-Design, București, 1993.
- Ierom. Neofit (Cavsolalvițiu), *Înfruntarea jidovilor*, reeditarea originalului de la 1803, de Society of Orthodox Studies, Spoudon, Thessalonic, Grecia.
- PAULESCU, Nicolae C., *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*, București, 1913.
- PAULESCU, Nicolae C., *Fiziologie filosofică. Instincte sociale. Patimi și conflicte. Remedii morale*, Ed. Fundației Anastasia, București, 1995.

- POPESCU, Traian, *Experimentul Pitești. Reeducarea prin tortură în închisorile Pitești, Gherla, Tg.Ocna, Canal. Atacul brutalității asupra conștiinței*, ed. a II-a, Ed. Criterion Publishing, București, 2005.
- ROȘCA, Nicolae, *Ce este Frăția de Cruce. Origini – organizare – doctrină*, Ed. Mișcării Legionare, Madrid, 1987.
- SIMA, Horia, *Doctrina legionară*, Ed. Metafora, Constanța, 2005.
- Sfântul Isaac SIRUL, *Despre ispite, întristări, dureri și răbdare*, Ed. «Evanghelismos», București, 2007.
- STREJNICU, Flor, *Mișcarea legionară și evreii*, Ed. Imago. Sibiu, 1996.
- STURDZA, Mihail, *România și sfârșitul Europei. Amintiri din țara pierdută*, Ed. Fronde, Petrești.
- STĂNILOAE, Dumitru, *Reflecții despre spiritualitatea poporului român*, Ed. Elion, București, 2001.
- *** - *Școala memoriei 2005 (Prelegeri și discuții de la a VIII-a ediție a Școlii de Vară de la Sighet; 11-18 iulie 2005)*, Ed. Fundației Academia Civică, București, 2005.
- Arhim. Epifanie TEODOROPULOS, *Cele două extreme. Ecumenismul și Stilismul*. (Reeditare de articole și epistole), Ed. «Evanghelismos», București, 2006.
- THEODORU, Radu, *România ca o pradă*, Ed. Lucman, București, 2005.
- VLAD, Mircea, *Apocalipsa 13. Sfârșitul libertății umane*, Ed a II-a, Ed. Axioma Edit, București, 1999.

Reviste, broșuri și alte publicații:

- Evenimentul, februarie 2006.
- Evenimentul zilei, aprilie 2007.
- Gând și Slovă Ortodoxe*, Nr. 5 (17) / septembrie – octombrie 2007.
- Jurnalul Național, mai 2006.
- New Europe College, București, 2002.
- Mărturisirile Sfinților Părinți împotriva ereziei numită ecumenism.*
- Memento, august 2005.
- Memoria, Nr. 2-3 / 2005.
- Monitorul de Suceava, mai 2007.
- Puncte cardinale, martie-august 2005.
- Rost, ianuarie-noiembrie 2007.

CUPRINS

INTRODUCERE

BISERICA ORTODOXĂ A CONDAMNAT FRANCMASONERIA! (fragmente din vol. lui Mihail Gavril - „BISERICA, SINAGOGA, LOJA”, Ed. <<Puncte cardinale>>, Sibiu, 2007).....4

INTELECTUALII DIN ROMÂNIA, CU PRECĂDERE CEI CREȘTINI ȘI ORTODOCȘI, TREBUIE SĂ IA ATITUDINE PUBLICĂ FAȚĂ DE ÎNCERCAREA ACTUALĂ A MASONERIEI DE A PRELUA CONTROLUL TOTAL ASUPRA ROMÂNIEI!.....11

MASONERIA VREA SĂ PREIA CONTROLUL ASUPRA PREȘEDINȚIEI ȘI INSTITUȚIILOR IMPORTANTE PRECUM: SRI, SIE, CONSILIUL SUPREM DE APĂRARE AL ȚĂRII, MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE Ș.A......17

CREDEȚI CĂ MERITA SUSPENDAT PREȘEDINTELE STATULUI ROMÂN?.....19

IMPLICAȚILE PROFUNDE ALE ACCEPTĂRII PROSTITUȚIEI SAU DESCHIDERII CASELOR DE TOLERANȚĂ......22

FRAGMENTE DINTR-O CARTE, MAI PUȚIN CUNOSCUTĂ PUBLICULUI LARG......25

DACĂ VĂ MAI ÎNDOIȚI DE EXISTENȚA FRANCMASONERIEI ÎN ROMÂNIA......32

VOM PUTEA UITA VREODATĂ CRIMELE ȘI FĂRĂDELEGILE INFERNULUI COMUNIST?.....36

GLOBALIZAREA SAU UNICA DICTATURĂ. DEMOLAREA NAȚIUNILOR ȘI RELIGIILOR TRADIȚIONALE......42

PENTRU A ÎNȚELEGE LUMEA ÎN CARE TRĂIM, E NECESAR SĂ DEZLEGĂM ENIGMA «CHESTIUNII EVREIEȘTI»......53

O ISTORIE SUMARĂ DESPRE «EVREI»......80

DIN NOU COBAI PENTRU EXPERIMENTE SIONISTE ȘI IMPERIALISTE?.....89

MODURI DE «OPERARE» A SIONISMULUI POLITIC ȘI A BRAȚULUI SĂU LUNG – FRANCMASONERIA......97

OFENSIVA TALMUDISMULUI ÎMPOTRIVA CREȘTINISMULUI ȘI VALORILOR AUTENTICE NAȚIONALE......107

CUM SE POATE «EXPLICA» URA EXTREMĂ A MASONILOR, A LUI CAROL AL II-LEA, A LUI ION ANTONESCU ȘI A COMUNIȘTILOR FAȚĂ DE MIȘCAREA LEGIONARĂ......118

CUM INTERPRETĂM NAȚIONALISMUL MEMBRILOR ȘI SIMPATIZANȚILOR MIȘCĂRII LEGIONARE.....	131
SCURTE CONSIDERAȚII DESPRE IZVOARELE DOCTRINEI MIȘCĂRII LEGIONARE.....	141
CINE A FOST CU ADEVĂRAT CORNELIU ZELEA CODREANU, NUMIT ȘI «CĂPITANUL»?.....	148
DE LA SADISMUL REEDUCĂRII COMUNISTE, LA CINISMUL ȘI PERVERSITATEA ACTUALULUI EXPERIMENT AL «SPĂLĂRII CREIERULUI».....	162
CÂTEVA FRAGMENTE DIN CARTEA „ <u>RADIOGRAFIA DREPTII ROMÂNEȘTI, 1927-1941</u> ” DE GH. BUZATU, CORNELIU CIUCANU ȘI CRISTIAN SANDACHE (București, 1996).....	181
ISTORIA ROMÂNIEI ESTE <u>FALSIFICATĂ</u> PENTRU A FI PE PLACUL EUROPEI ȘI MASONERIEI.....	185
AM AJUNS NOI – ROMÂNII – SĂ DECLARĂM (ÎN TIMPUL GUVERNĂRII PSD ȘI PREȘEDINȚIEI LUI ION ILIEȘCU) <u>MASONERIA DREPT SOCIETATE DE UTILITATE PUBLICĂ, ADICĂ PE BANII NOȘTRI SAU AI STATULUI?!.....</u>	189
<u>ADEVĂRURI CUTREMURĂTOARE:</u>	
<u>IMPLICAREA MASONERIEI ÎN REVOLUȚIA FRANCEZĂ DIN 1789 SAU DEZLĂNȚUIREA FORȚELOR DEMONICE.....</u>	195
IMPLICAREA MASONERIEI MONDIALE ÎN ISTORIA ȘI GÂNDIREA EPOCHI MODERNE.....	204
<u>ÎNCERCAREA MASONERIEI DE A CREA UN STAT EVREIESC PE TERITORIUL ROMÂNIEI! PREGĂTIREA MASONICĂ A RĂSCOALEI DIN 1907.....</u>	210
CUM S-A AJUNS LA ACEASTĂ NOUĂ EREZIE EVREIASCĂ: A FRANCMASONERIEI.....	220
<u>UN RĂZBOI RELIGIOS ÎN CARE ESTE ATRASĂ OMENIREA SAU RĂZBOIUL OMULUI ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU!</u>	226
DIALOG PE TEMA MASONERIEI, CU DR. FLORIN MĂTRESCU, AUTORUL CĂRȚII <u>HOLOCAUSTUL ROȘU</u>	233
DEMONII SUNT PRINTRE NOI. ÎNTORCEREA OMULUI LA INSTINCTELE PRIMARE ȘI SĂLBATICE ?.....	239
COMUNISMUL N-A MURIT. VIAȚA POLITICĂ DIN ROMÂNIA ESTE ÎNTR-O CRIZĂ FĂRĂ PRECEDENT.....	240

PREZENȚA MASONERIEI ÎN ROMÂNIA A LĂSAT ȘI LASĂ URME!.....	243
<u>AVERTISMENT PENTRU CREȘTINI.....</u>	247
<u>ECUMENISMUL ȘI MASONERIA. DESPRE UN PROIECT GLOBAL MASONIC SAU DESPRE MAREA EREZIE APĂRUTĂ ÎN VREMURILE NOASTRE.....</u>	249
<u>DESPRE PERICOLUL GENERAT DE MIȘCAREA NEW-AGE (PRIN PRACTICAREA PE SCARĂ LARGĂ A ASTROLOGIEI, MEDICINEI ALTERNATIVE ȘI HOMEOPATIEI)</u>	267
<u>FRAGMENTE DIN VOL. LUI MIRCEA VLAD - „APOCALIPSA 13. SFÂRȘITUL LIBERTĂȚII UMANE”, Ediția a II-a, Ed. Axioma Edit, București, 1999.....</u>	278
<u>ÎN LOC DE ÎNCHEIERE.....</u>	288
<u>MASONERIA ÎȘI APĂRĂ <<COPILUL>> SĂU: TEORIA EVOLUȚIONISMULUI.....</u>	299
<u>MATERIALISMUL SAU MOARTEA SPIRITUALĂ.....</u>	301
<u>MARTIRIUL LEGIONAREI NICOLETA NICOLESCU – torturată, violată și apoi arsă de vie la crematoriul din București.....</u>	302
<u>BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ.....</u>	304

<p>LUCRĂRILE AUTORULUI (evidența lor pe scurt)</p>
--

Puteți consulta unele lucrări ale autorului, prezentate mai jos și comentariile altor autori pe Internet, accesând pe Google.ro sau Google.Romania:

scribd.com radu iacoboaie
raduiacoboaie și iacoboaieradu
saccsiv, natiunea.ro, Art-emis, Monitorul de Suceava ș.a.

• **CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ROMÂNIA?**

Un proces al comunismului, globalizării și materialismului societății de consum”

(volum publicat, Ed. Pim, ed.I în 2004 și ed. a II-a, Iași, 2005)

• **CINE A FOST CU ADEVĂRAT EMINESCU?**

Suceava, 2007 (antologie)

• **OFENSIVA MASONERIEI ȘI ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI**

Un răspuns creștin-ortodox la provocările globalizării contemporane

Suceava, 2007 (antologie în patru volume)

**I. FRAȚI ORTODOCȘI, MĂRTURISIȚI-L
CU PUTERE PE HRISTOS, ÎN FAPTĂ ȘI CUVÂNT**

(Invazia neoprotestantismului. Dictatura mascată a Uniunii Europene – o nouă probă de credință pentru țările ortodoxe. Naționalismul în spiritul adevărului)

**II. JERTFA TINERETULUI NAȚIONALIST
DIN PERIOADA INTERBELICĂ**

(Confruntarea Masoneriei cu Mișcarea Legionară. Reabilitarea adevărului)

**III. OFENSIVA MATERIALISMULUI
ÎMPOTRIVA TINERILOR ȘI FAMILIEI**

(Masoneria mondială și subminarea creștinismului prin teoriile evoluționiste sau <<filosofia>> lui Antihrist. Despre manipularea opiniei publice și tinerilor prin televiziune și internet)

IV. NE SALVĂM TRĂIND ORTODOXIA!

(Apărarea identității naționale și spirituale. Modele de patriotism. Redescoperirea valorilor creștine și naționale)

• **LUPTAȚI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!**

Suceava, 2009 (antologie)

• **DE CE TREBUIE CONDAMNATE ECUMENISMUL ȘI MASONERIA**

Suceava, 2011 (antologie)

• **CUM RĂSPUNDEM NOI PROVOCĂRILOR
SATANISTE ALE GLOBALIZĂRII?**

(Dincolo de așa-zisele «valori» ale civilizației moderne, dincolo de publicitatea ispititoare și agresivă, dincolo de afirmarea erotismului, violenței și perversiunilor ș.a.m.d., se ascunde vrăjmașul lui Dumnezeu – satanismul)

Suceava, 2011 (antologie)

• **CAPCANE DIABOLICE ALE MASONERIEI**

Pitești, 2013 (volum de articole nepublicate)

• **ADEVĂRUL DESPRE MASONI**

Adevărata față a masoneriei.
Despre cei ce urăsc de moarte creștinismul (ortodoxia)

Pitești, 2013 (sinteza articolelor autorului)

• **7 APELURI CĂTRE ROMÂNI**

Pitești, 2013 (antologie și comentarii)

• **A FOST MASON ALEXANDRU IOAN CUZA?**

Pitești, 2014 (antologie și comentarii)

• **LUPTAȚI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!**

Pitești, 2014 (antologie revizuită și adăugită)

• **MASONERIA - ORGANIZAȚIE RELIGIOASĂ ANTICREȘTINĂ**

Pitești, 2014 (antologie revizuită și adăugită)

• **TIMPUL MĂRTURISIRII ADEVĂRULUI!**

Pitești, 2014 (volum de articole publicate)

Puteți cunoaște frumusețile ortodoxiei și Adevărul, accesând pe google.ro sau google Romania, site-uri și cuvinte precum:

Sfintii Inchisorilor, Sf. Valeriu Gafencu, Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, saccsivs, bucovina profundă, apologeticum, apologetica.ix.ro, Crestinism Ortodox, HRISTOS este ORTODOX, Marturisitor ortodox, Ortodox liber - *Nihil sine Deo*, Vestitorul ortodox, Ortodoxie și ecumenism, Tezaurul Ortodox, Biserica „Secreta” - *Despre păstrarea și mărturisirea Adevăratei Crediințe*, ortodoxiacatholica, Marturii Ortodoxe, calauzaortodoxa.ro, Blogosfera ortodoxa, frontpress.ro, Eurosceptic.ro, Un blogger SCEPTIK, Nationalisti.ro, agonianatiunii.ro, Sită Deasă, Curtea Brancoveneasca, acvilaortodoxa, DeconspirareaFrancmasoneriei, Părintele Dan Badulescu, Parintele Amfilohie Branza, Monahul Teodot, Părintele Savatie Bastovoi, Danion Vasile, Mugur Vasiliu, Maica Ecaterina Fermo, doctorul Nicolae C. Paulescu, Cornel Dan Niculae, Ion Coja, doctorul Florin Matrescu, Rafael Udriste, Laurentiu Dumitru, Ciprian Voicila, DanielVla, Graiul ortodox, Corneliu Codreanu, N. C. Paulescu, fight4romania, Națiunea.ro, foaienațională.ro, atitudini.ro, familiaortodoxa.ro, luptapentruortodoxie, Marturisim.ro, jos-comunismul, DoarOrtodox, sfaturiortodoxe.ro, axa.info.ro, altermedia, Refuz implant, ramailiber.ro, Santinela Ortodoxa, bunavestire.ro, credo.ro, Miscareaconservatoare,

Pentrupatrie.ro, Botoșăneanul Ortodox, Totulpentrutara, Miscarea de Rezistentă, Miscarealegionara.org, Portretul Romaniei interbelice, toaca.md, CodexAlimentarius, Gandeste.org, Bad politics, BibliaOrtodoxa.ro, filocalia.ro, Doxologia, Vietile Sfintilor, Ceaslov, Predania, Sfantul Munte Athos, Pantocrator, Timpul.md, Să fim oameni,crestinortodox.ro,misiune-ortodoxa.ro, avertizari.blogspot.com, singur-ortodoxia, pentrulibertate.ro, Lumea după Eufrosin, Demascarea manipulării colective, Romania uneste-tel, lovitura de stat din 1989, piata universitatii 1990, Vreau sa aflu ...

NOTĂ: Din aceste site-uri de mai sus, aveți acces și la alte pagini importante, atât din țară cât și din străinătate, dar **mare atenție la selecția lor**, întrucât altele sunt postate de masoni, sectanți etc.

De exemplu, scrierea numelui Isus în loc de cel corect ortodox Iisus indică scriere protestantă (sectantă), o hulă sau blasfemie (prin traducerea lui în limba originară). Site-uri precum prosistemhaha.wordpress.com, carti-bune.ro și multe altele, credem că nu informează corect publicul. Pe de altă parte, site-uri utile (ortodoxe sau nu) observăm că sunt greu de accesat sau virusate intenționat.

Pentru o mai facilă parcurgere a blogului saccsiv accesați vă rog “CUPRINS”:
<http://saccsiv.wordpress.com/about/>

PENTRU COPERTA FINALĂ:

Istoria mișcării legionare constituie, probabil, nu numai unul dintre capitolele cele mai interesante ale evoluției României în veacul XX, ci și unul dintre domeniile științifice ce presupune pe viitor investigații de amploare [...] istoricul de mâine îngăduindu-și, desigur, să renunțe la șabloane, dintre care, în legătură directă cu istoria Mișcării Legionare, acela privind includerea lui Corneliu Zelea Codreanu și a partizanilor săi într-un clan al crimei organizate este cel mai persistent. Vom observa, în context, cât de straniu poate fi acest lucru de vreme ce liderii comuniști români (și nu numai ei) au scăpat unei atari ”încadrări”, deși realitatea istorică este una singură.

Nu încapă îndoială, de asemenea, că istoricul de mâine va delimita mai pertinent rolul și locul Mișcării Legionare în țară și într-o Europă măcinată după 1918 de conflicte, de crize economice sau de sistem profunde, de bulversări ale mentalităților, incredibile, după cum, între acestea, nu va ignora disputa dintre cele trei mari –isme ale veacului nostru: capitalism, fascism și comunism.

Trebuie remarcat însă că stadiul actual al documentației de arhivă și al cercetării de ansamblu oferă toate temeiurile pentru respingerea tiparelor răspândite de istoriografia ori de propaganda comunistă. [...] Este un fapt surprinzător că, și după prăbușirea comunismului în Europa de Est în 1989-1991, abordarea și judecarea Mișcării Legionare au mai continuat să se facă, în România, în principal după rigorile metodologiei marxist-leniniste. [...] Nu împărtășim asemenea îndemnuri de a-i fixa pe legionari și liderii lor politici sau spirituali în afara epocii în care au acționat.

GH. BUZATU; CORNELIU CIUCANU; CRISTIAN SANDACHE

